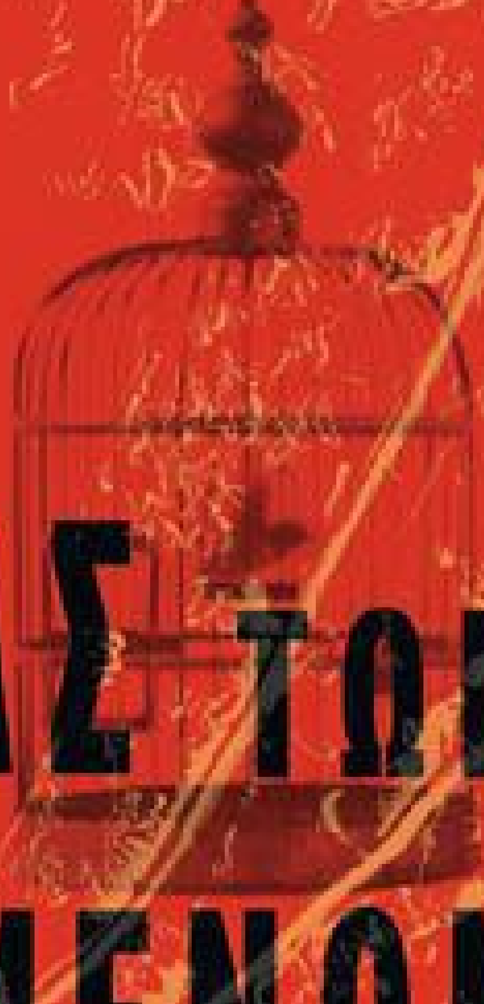
Ο ΦΥΛΑΚΑΣ ΤΩΝ ΧΑΜΕΝΩΝ ΥΠΟΘΕΣΕΩΝ

Διεθνές best seller

JUSSI ADLER-OLSEN

Βραβείο Glass Key

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ
Α.Α. ΛΙΒΑΝΗ

ΚΥΚΛΟΦΟΡΟΥΝ ΕΠΙΣΗΣ

ΓΚΡΑΧΑΜ ΧΑΝΚΟΚ

Παράλληλα Πεπρωμένα

ΦΡΕΝΤ ΒΑΡΓΚΑΣ

Η Μανιακή Στρατιά

ΤΟΜ ΧΑΡΠΕΡ

Η Κρύπτη του Λαζάρου

ΦΕΡΙ ΚΑΡΙΛ

Ζουλού

ΟΥΙΛΙΑΜ ΓΚΛΑΝΤΣΤΟΟΥΝ

Οι Δώδεκα

ΝΟΑΜ ΣΠΑΝΣΕΡ

Ο Καλός Ψυχολόγος

ΛΕΒ ΓΚΡΟΣΜΑΝ

Οι Μάγοι

GΙΟΥΣΙ ΑΝΤΛΕΡ-ΟΛΣΕΝ

Ο ΦΥΛΑΚΑΣ
ΤΩΝ ΧΑΜΕΝΩΝ ΥΠΟΘΕΣΕΩΝ

Μετάφραση:

ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΑΨΑΛΗΣ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΛΙΒΑΝΗ

ΑΘΗΝΑ

Σειρά: ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Τίτλος πρωτοτύπου: KVINDEN I BURET

Συγγραφέας: JUSSI ADLER-OLSEN

Γλωσσική επιμέλεια: ΑΝΘΗ ΡΟΔΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ΛΙΒΑΝΗ ΑΒΕ

Σόλωνος 98 – 106 80 Αθήνα. Τηλ.: 210 3661200, Fax: 210 3617791

http://www.livanis.gr

Παραγωγή: Εκδοτικός Οργανισμός Λιβάνη

ISBN 978-960-14-2499-6

Αφιερωμένο στη Χάνε Άντλερ-Όλσεν.

Χωρίς αυτήν, η πηγή θα είχε στερέψει

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

ΕΣΥΡΕ ΤΑ ΔΑΧΤΥΛΑ ΤΗΣ πάνω στους λείους τοίχους μέχρι που μάτωσαν, χτύπησε τις γροθιές της πάνω στα χοντρά τζάμια ώσπου έπαψε να αισθάνεται τα χέρια της. Τουλάχιστον δέκα φορές είχε φτάσει ψηλαφιστά μέχρι την ατσάλινη πόρτα και είχε χώσει τα νύχια της στη χαραμάδα, προσπαθώντας να την ανοίξει, όμως η πόρτα ούτε που σάλευε και η άκρη της ήταν κοφτερή.

Τελικά, όταν τα νύχια της άρχισαν να φεύγουν από τη σάρκα, σωριάστηκε στο παγωμένο δάπεδο, βαριανασαίνοντας. Έμεινε για λίγη ώρα να κοιτάζει το τρομερό σκοτάδι, με μάτια ορθάνοιχτα και καρδιά που χτυπούσε αλαφιασμένη. Ύστερα ούρλιαξε. Ούρλιαξε μέχρι που τα αφτιά της άρχισαν να βουίζουν και η φωνή της έκλεισε.

Έγειρε το κεφάλι προς τα πίσω κι ένιωσε ξανά τον καθαρό αέρα που έμπαινε από την οροφή. Ίσως θα μπορούσε να πηδήξει και να φτάσει έως εκεί, αν είχε τρόπο να πάρει φόρα και μετά να πιαστεί από κάπου. Έτσι, ίσως κάτι γινόταν.

Ναι, τότε ίσως εκείνοι οι μπάσταρδοι που στέκονταν απέξω υποχρεώνονταν να έρθουν μέσα.

Κι αν τίναζε τα δάχτυλά της, σημαδεύοντας τα μάτια τους, ίσως κατάφερνε να τους τυφλώσει. Αν ενεργούσε αρκετά γρήγορα, χωρίς να διστάσει, ίσως τα κατάφερνε. Και τότε ίσως έβρισκε τρόπο να δραπετεύσει.

Για λίγο πιπίλισε τα ματωμένα δάχτυλά της, ύστερα τα πίεσε στο δάπεδο και σηκώθηκε.

Χωρίς να βλέπει, κάρφωσε το βλέμμα της προς την οροφή. Ίσως ήταν πολύ ψηλά για να τη φτάσει πηδώντας. Ίσως δεν υπήρχε τίποτα για να πιαστεί. Όμως έπρεπε να προσπαθήσει. Τι άλλο μπορούσε να κάνει;

Έβγαλε το σακάκι της και το ακούμπησε προσεκτικά σε μια γωνία, για να μην μπερδευτεί στα πόδια της. Ύστερα, με έναν πήδο, πετάχτηκε στον αέρα, τεντώνοντας τα χέρια όσο πιο ψηλά μπορούσε, όμως δεν άγγιξε τίποτα. Το επιχείρησε ξανά μια δυο φορές, προτού υποχωρήσει μέχρι τον απέναντι τοίχο, όπου στάθηκε για λίγο ώστε να ανασυγκροτηθεί. Μετά πήρε φόρα και, με όση δύναμη είχε, πήδηξε στο σκοτάδι, προσπαθώντας μάταια να πιάσει κάτι με τα χέρια. Όταν έσκασε άτσαλα στο δάπεδο, το πόδι της γλίστρησε στη λεία επιφάνεια και το σώμα της έπεσε στο πλάι. Βόγκηξε δυνατά, καθώς ο ώμος της χτύπησε στο τσιμέντο, και ύστερα κραύγασε, μόλις το κεφάλι της σκουντούφλησε πάνω στον τοίχο, κάνοντας τον εγκέφαλό της να κατακλυστεί από αστράκια και φως.

Για πολλή ώρα έμεινε εκεί, τελείως ακίνητη, νιώθοντας

την ανάγκη να κλάψει. Δεν το έκανε. Αν την άκουγαν οι δεσμοφύλακές της, θα το παρεξηγούσαν. Θα νόμιζαν πως κόντευε να σπάσει, όμως δεν ήταν έτσι. Το αντίθετο, μάλιστα.

Θα φρόντιζε τον εαυτό της. Για εκείνους, ήταν η γυναίκα μέσα στο κλουβί, αλλά η ίδια θα αποφάσιζε πόση απόσταση θα είχαν μεταξύ τους τα σίδερα. Θα έκανε σκέψεις οι οποίες θα οδηγούσαν έξω, στον κόσμο, και θα κρατούσαν την παράνοια μακριά. Δε θα λύγιζε. Αυτή ήταν η απόφαση που πήρε καθώς κειτόταν στο δάπεδο, με τον ώμο της να της δίνει σουβλιές και το πρήξιμο γύρω από το μάτι της να το υποχρεώνει να κλείσει.

Κάποια μέρα θα κατάφερνε να βγει από εκεί.

1
2007

Ο ΚΑΡΛ ΕΚΑΝΕ ένα βήμα προς τον καθρέφτη, αγγίζοντας με το δάχτυλο τον κρόταφό του, εκεί όπου τον είχε βρει ξυστά η σφαίρα. Το τραύμα είχε επουλωθεί, όμως η ουλή φαινόταν καθαρά κάτω από τα μαλλιά του, αν εστίαζε κάποιος την προσοχή του σ' εκείνο το σημείο.

Ποιος, όμως, θα ήθελε να κοιτάξει εκεί; σκέφτηκε, καθώς παρατηρούσε το πρόσωπό του.

Τώρα πια ήταν προφανές ότι είχε αλλάξει. Οι ρυτίδες γύρω από το στόμα του ήταν βαθύτερες, οι σκιές κάτω από τα μάτια του πιο σκοτεινές, η έκφρασή του φανέρωνε μια βαθιά ριζωμένη αδιαφορία. Ο Καρλ Μερκ είχε πάψει να είναι ο εαυτός του, ο έμπειρος ντετέκτιβ που ζούσε και ανέπνεε για τη δουλειά του. Είχε πάψει να είναι ο ψηλός, κομψός άντρας από τη Γιουτλάνδη, που προκαλούσε το θαυμασμό, κάνοντας φρύδια να ανασηκώνονται και χείλη να ανοίγουν. Και, τέλος πάντων, τι σημασία είχε αυτό;

Κούμπωσε το πουκάμισό του, φόρεσε το σακάκι του, κατέβασε μονορούφι τις δυο τελευταίες γουλιές του καφέ του κι έκλεισε με δύναμη την εξώπορτα πίσω του, ώστε να καταλάβουν οι υπόλοιποι ένοικοι του σπιτιού πως ήταν ώρα

να σηκωθούν από τα κρεβάτια τους. Το βλέμμα του στάθηκε στην πινακίδα με τα ονόματα στην πόρτα. Έπρεπε, επιτέλους, να την αλλάξει. Είχε περάσει πολύς καιρός από τότε που μετακόμισε η Βίγκα. Παρότι δεν είχαν πάρει ακόμα διαζύγιο, η σχέση τους είχε λήξει οριστικά.

Έκανε μεταβολή και πήρε το δρόμο για το Χέστεστιν. Αν προλάβαινε το τρένο που αναχωρούσε σε είκοσι λεπτά, θα είχε ένα γεμάτο μισάωρο στη διάθεσή του για να το περάσει με τον Χάρντι στο νοσοκομείο, προτού πάρει το δρόμο για τα Κεντρικά της Αστυνομίας.

Το βλέμμα του έπεσε στο καμπαναριό από κοκκινότουβλα που υψωνόταν πάνω από τα γυμνά δέντρα και προσπάθησε να υπενθυμίσει στον εαυτό του πόσο τυχερός ήταν, παρά τα όσα είχαν συμβεί. Δυόμισι εκατοστά πιο δεξιά, και ο Άνκερ θα ήταν ακόμα ζωντανός. Ένα εκατοστό πιο αριστερά, και ο ίδιος θα είχε πέσει νεκρός. Εκείνα τα ιδιότροπα εκατοστά τον προφύλαξαν από το να κάνει τη διαδρομή πέρα από τα πράσινα λιβάδια, στους κρύους τάφους που εκτείνονταν μερικές εκατοντάδες μέτρα μπροστά του.

Ο Καρλ είχε προσπαθήσει να καταλάβει, όμως δεν ήταν εύκολο. Δε γνώριζε πολλά πράγματα για το θάνατο. Μόνο ότι μπορούσε να αποδειχτεί απρόβλεπτος σαν την αστραπή και αιώνια σιωπηλός μετά την επέλευσή του.

Από την άλλη, γνώριζε τα πάντα γύρω από το πόσο βίαιο και ανούσιο μπορούσε να είναι το να πεθάνει κανείς. Αυτό, το

ήξερε πράγματι πολύ καλά.

Είχαν μεσολαβήσει μόλις δύο εβδομάδες από την αποφοίτησή του από την Ακαδημία, όταν η εικόνα του πρώτου θύματος δολοφονίας που αντίκριζε στη ζωή του αποτυπώθηκε ανεξίτηλα στον αμφιβληστροειδή του Καρλ. Ήταν μια μικρόσωμη, λεπτοκαμωμένη γυναίκα που είχε στραγγαλιστεί από τον άντρα της και κειτόταν στο δάπεδο, με μάτια θαμπά και μια έκφραση που έκανε το στομάχι του Καρλ να ανακατεύεται για πολλές εβδομάδες μετά. Από τότε, είχαν ακολουθήσει αμέτρητες υποθέσεις. Κάθε πρωί προετοιμαζόταν για να αντιμετωπίσει τα πάντα. Τα ματωμένα ρούχα, τα κέρινα πρόσωπα, τις παγωμένες φωτογραφίες. Κάθε μέρα άκουγε τα ψέματα και τις δικαιολογίες των ανθρώπων. Κάθε μέρα κι ένα έγκλημα με διαφορετική μορφή, που του προκαλούσε όλο και λιγότερη αίσθηση. Είκοσι πέντε χρόνια στην Αστυνομία, από τα οποία δέκα στο Ανθρωποκτονιών, τον είχαν ατσαλώσει.

Κάπως έτσι είχαν εξελιχτεί τα πράγματα, μέχρι τη μέρα που μια υπόθεση δολοφονίας διαπέρασε την πανοπλία του.

Τον είχαν στείλει μαζί με τον Άνκερ και τον Χάρντι σε έναν ετοιμόρροπο στρατώνα, δίπλα σε ένα φαγωμένο χωματόδρομο, όπου ένα πτώμα περίμενε για να αποκαλύψει τη δική του, μοναδική ιστορία.

Όπως συνέβαινε πολύ συχνά, η δυσωδία ήταν εκείνη που είχε ωθήσει κάποιο γείτονα να αντιδράσει. Το θύμα ήταν

απλώς ένας ερημίτης που καθόταν ήσυχα ήσυχα μέσα στη βρόμα του, αναδίδοντας τις τελευταίες αλκοολούχες αναθυμιάσεις. Ή τουλάχιστον έτσι νόμιζαν, μέχρι που ανακάλυψαν το καρφί από ένα καρφωτικό πιστόλι να εξέχει από το κρανίο του. Αυτός ήταν ο λόγος που κάλεσαν το Ανθρωποκτονιών.

Εκείνη τη συγκεκριμένη μέρα ήταν η σειρά της ομάδας του Καρλ να αναλάβει, πράγμα για το οποίο δεν είχαν αντίρρηση ούτε οι δύο βοηθοί του ούτε ο ίδιος, παρότι ο Καρλ γκρίνιαξε, ως συνήθως, για το ότι τους φόρτωναν υπερβολικά πολλές υποθέσεις, ενώ οι άλλες ομάδες λούφαραν. Αλλά ποιος θα μπορούσε να φανταστεί πόσο μοιραίο θα αποδεικνυόταν αυτό το τηλεφώνημα; Ή ότι θα περνούσαν μόλις πέντε λεπτά από τη στιγμή που μπήκαν στο χώρο με το πτώμα που έξεχνε μέχρι τη στιγμή που ο Άνκερ θα βρισκόταν πεσμένος στο πάτωμα, μέσα σε μια λίμνη αίματος, ο Χάρντι θα έκανε το τελευταίο του βήμα και η φλόγα του Καρλ θα έσβηνε; Η φλόγα που ήταν απολύτως απαραίτητη για έναν ντετέκτιβ που υπηρετούσε στο Τμήμα Ανθρωποκτονιών της Αστυνομίας της Κοπεγχάγης.

2
2002

ΟΙ ΛΑΪΚΕΣ ΦΥΛΛΑΔΕΣ λάτρευαν τη Μερέτε Λίνγκαρ, αντιπρόεδρο των Δημοκρατών, καθώς και όλα όσα υποστήριζε. Τα δηκτικά της σχόλια από το βήμα του Φόλκετινγκ, του Κοινοβουλίου της Δανίας. Την επικριτική

στάση της απέναντι στον πρωθυπουργό και στους οσφυοκάμπτες παρατρεχάμενούς του. Τα θηλυκά γνωρίσματά της, το σκανταλιάρικο βλέμμα και τα γοητευτικά λακκάκια της. Τη λάτρευαν επειδή ήταν νέα και επιτυχημένη, όμως πάνω απ' όλα τη λάτρευαν γιατί τους έδινε τροφή για κουτσομπολιό σχετικά με τους λόγους που μια τόσο ταλαντούχα και όμορφη γυναίκα ακόμα δεν είχε εμφανιστεί δημοσίως στο πλευρό κάποιου άντρα.

Η Μερέτε Λίνγκαρ πουλούσε τρελά. Είτε ήταν λεσβία είτε όχι, αποτελούσε πραγματικά εξαιρετικό υλικό.

Και εκείνη το γνώριζε πολύ καλά αυτό.

«Γιατί δε βγαίνεις με τον Τάγκε Μπάγκεσεν;» την προέτρεψε η γραμματέας της, καθώς κατευθύνονταν στο μικρό μπλε Audi της Μερέτε, αποφεύγοντας τις λακκούβες με νερό που σχηματίζονταν στο πάρκινγκ του Κρίστιανσμπορ, το οποίο προοριζόταν για τα μέλη του Κοινοβουλίου. «Ξέρω πως υπάρχουν πολλοί άντρες που θα ήθελαν να βγουν ραντεβού μαζί σου, όμως αυτός είναι τρελός και παλαβός για εσένα. Πόσες φορές προσπάθησε να σου το προτείνει; Έχεις καθίσει να μετρήσεις πόσα μηνύματα έχει αφήσει στο γραφείο σου; Για την ακρίβεια, άφησε ένα ακόμα σήμερα. Έλα, Μερέτε, δώσ' του μια ευκαιρία».

«Γιατί δε βγαίνεις *εσύ* μαζί του;» Η Μερέτε κοίταζε κάτω, καθώς άφηνε μια στοίβα φακέλων στο πίσω κάθισμα του αυτοκινήτου της. «Τι υποτίθεται ότι θα κάνω με κάποιον που

είναι επικεφαλής της Επιτροπής Συγκοινωνιακής Πολιτικής και ταυτόχρονα μέλος του Κεντρώου Ριζοσπαστικού Κόμματος; Μπορείς να μου απαντήσεις σε αυτό, Μαριάνε; Τι είμαι, δηλαδή; Καμιά επαρχιακή πλατεία;»

Η Μερέτε ανασήκωσε τα μάτια και κοίταξε προς τη μεριά του Βασιλικού Πολεμικού Μουσείου, όπου ένας άντρας ντυμένος με άσπρο αδιάβροχο φωτογράφιζε το κτίριο. Μήπως είχε τραβήξει στα κλεφτά και δική της φωτογραφία; Κούνησε το κεφάλι. Η αίσθηση ότι βρισκόταν υπό παρακολούθηση είχε αρχίσει να την εκνευρίζει. Φυσικά, ήταν τελείως παρανοϊκή. Έπρεπε οπωσδήποτε να χαλαρώσει.

«Ο Τάγκε Μπάγκεσεν είναι τριάντα πέντε χρόνων και παίδαρος», επέμεινε η Μαριάνε. «Εντάξει, θα μπορούσε να χάσει μερικά κιλά, από την άλλη, όμως, έχει εξοχικό στο Βάιμπι. Και κάνα δυο ακόμα στη Γιουτλάνδη, αν δεν απατώμαι. Τι περισσότερο θα μπορούσες να θέλεις;»

Η Μερέτε κούνησε το κεφάλι κάθε άλλο παρά πεισμένη. «Πολύ σωστά. Είναι τριάντα πέντε χρόνων και ζει με τη μητέρα του. Ξέρεις κάτι, Μαριάνε; Καλύτερα να τον πάρεις εσύ. Περίεργη σε βρίσκω τον τελευταίο καιρό. Είναι όλος δικός σου. Με την ευχή μου!»

Άρπαξε όλους τους φακέλους που κρατούσε η γραμματέας της και τους πέταξε στο κάθισμα, μαζί με τους άλλους. Το ρολόι στο ταμπλό έδειχνε 17:30. Είχε αργήσει ήδη.

«Η φωνή σου θα λείψει από το Φόλκετινγκ απόψε, Μερέτε».

«Ναι, μάλλον», είπε εκείνη, ανασηκώνοντας τους ώμους. Από τότε που μπήκε στην πολιτική, υπήρχε μια σαφής συμφωνία μεταξύ της ίδιας και του προέδρου των Δημοκρατών, ότι μετά τις 6 μ.μ. ήταν ελεύθερη να διαθέσει το χρόνο της όπως ήθελε, εκτός κι αν είχε προκύψει κάτι επείγον σε κάποια επιτροπή ή υπήρχε προγραμματισμένη ψηφοφορία. «Κανένα πρόβλημα», της είχε πει τότε, έχοντας επίγνωση ότι η νέα γυναίκα είχε φέρει πολλές ψήφους στο κόμμα. Επομένως, ούτε τώρα θα υπήρχε πρόβλημα.

«Έλα τώρα, Μερέτε. Πες μου τι έχεις σχεδιάσει». Η γραμματέας της έκλινε στο πλάι το κεφάλι. «Πώς τον λένε;»

Η Μερέτε τής χαμογέλασε σφιγμένα και έκλεισε με δύναμη την πόρτα. Ήταν καιρός να βρει αντικαταστάτρια για τη θέση της Μαριάνε Κοχ.

3
2007

Ο ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ του Τμήματος Ανθρωποκτονιών, Μάρκους Γιάκομπσεν, ήταν ανίκανος να διατηρήσει την τάξη στο γραφείο του, όμως αυτό δεν τον ενοχλούσε. Η ακαταστασία ήταν απλώς ένα εξωτερικό φαινόμενο· εσωτερικά, ήταν εξαιρετικά οργανωμένος. Εκεί, μέσα στο κοφτερό μυαλό του, τα πάντα ήταν προσεκτικά τακτοποιημένα. Δεν του ξέφευγαν

ποτέ και οι πιο παραμικρές λεπτομέρειες. Ήταν εναργείς ακόμα και δέκα χρόνια αργότερα.

Μόνο σε καταστάσεις όπως αυτή που είχε μόλις προκύψει, όταν ο χώρος του κατακλυζόταν από υπερδραστήριους συνεργάτες του, οι οποίοι αναγκάζονταν να στριμώχνονται γύρω από ξεχαρβαλωμένα καροτσάκια μεταφοράς εγγράφων και στοίβες φακέλων που αφορούσαν υποθέσεις, ένιωθε μια κάποια απογοήτευση για τον πανικό που επικρατούσε στο γραφείο του.

Σήκωσε τη ραγισμένη κούπα του, πάνω στην οποία ήταν αποτυπωμένη η μορφή του Σέρλοκ Χολμς, και ήπιε μια μεγάλη γουλιά κρύου καφέ, ενώ για δέκατη φορά εκείνο το πρωί το μυαλό του πήγε στο μισό πακέτο τσιγάρων στην τσέπη του μπουφάν του. Δεν επιτρεπόταν πλέον το διάλειμμα για τσιγάρο στο προαύλιο. Αναθεματισμένες οδηγίες.

«Εντάξει, τώρα άκου!» Ο Μάρκους Γιάκομπσεν στράφηκε και κοίταξε τον υποδιοικητή Λαρς Μπιερν, από τον οποίο είχε ζητήσει να μείνει στο γραφείο μετά τη λήξη της γενικής ενημέρωσης. «Η υπόθεση του δολοφονημένου ποδηλάτη στο Πάρκο Βάλμπι θα απορροφήσει όλους τους πόρους μας, αν δεν έχουμε το νου μας», του είπε.

Ο Λαρς Μπιερν έγνεψε καταφατικά. «Άρα δε θα μπορούσε να διαλέξει πιο άσχημη στιγμή ο Καρλ Μερκ για να επανενταχτεί στην ομάδα, μονοπωλώντας τέσσερις από τους καλύτερους ντετέκτιβ μας. Κάποιοι παραπονιούνται γι’ αυτόν,

και σε ποιον νομίζεις ότι παραπονιούνται;» Χτύπησε τον αντίχειρα πάνω στο στήθος του, λες και ήταν ο μόνος που έπρεπε να ακούει τις μαλακίες των άλλων. «Καθυστερεί ώρες να εμφανιστεί στη δουλειά», συνέχισε. «Έχει στο τρέξιμο τους δικούς του, χάνεται με τις υποθέσεις, αρνείται να απαντήσει στα τηλεφωνήματα. Στο γραφείο του επικρατεί το απόλυτο χάος, και δε θα το πιστέψεις, αλλά τηλεφώνησαν από τη Σήμανση για να γκρινιάξουν για μια κουβέντα που είχαν στο τηλέφωνο μαζί του. Τα παιδιά από τη Σήμανση... Μπορείς να το διανοηθείς; Χρειάζεται ιδιαίτερη προσπάθεια για να εξοργίσει κανείς αυτά τα άτομα. Κάτι πρέπει να κάνουμε με τον Καρλ, Μάρκους, άσχετα με το τι έχει περάσει. Διαφορετικά, δεν ξέρω πώς θα μπορέσει να λειτουργήσει το τμήμα».

Ο Μάρκους Γιάκομπσεν ανασήκωσε τα φρύδια. Έφερε στο νου του τον Καρλ. Κατά βάθος, τον συμπαθούσε, όμως εκείνο το μόνιμο βλέμμα αμφισβήτησης και τα καυστικά του σχόλια ήταν ικανά να σπάσουν τα νεύρα του καθενός· το ήξερε πολύ καλά αυτό. «Ναι, έχεις δίκιο. Ο Χάρντι και ο Άνκερ πιθανότατα ήταν οι μόνοι που άντεχαν να συνεργάζονται μαζί του. Αλλά ήταν κι αυτοί κάπως παράξενοι».

«Μάρκους, κανείς δε βγαίνει να το πει ανοιχτά, όμως ο τύπος είναι κακός μπελάς, τέτοιος ήταν μια ζωή. Δεν κάνει για τη δουλειά εδώ· εμείς εξαρτιόμαστε ο ένας από τον άλλο. Ο Καρλ ήταν προβληματικός ως συνεργάτης από την πρώτη μέρα. Δεν καταλαβαίνω γιατί αποφάσισες και τον έφερες σ'

εμάς από το Μπέλαχεϊ».

Ο διοικητής κάρφωσε το βλέμμα στον Μπιερν. «Ήταν και εξακολουθεί να είναι εξαιρετικός ντετέκτιβ, Λαρς. Γι' αυτό».

«Εντάξει, εντάξει. Καταλαβαίνω πως δε γίνεται να τον πετάξουμε έξω, ειδικά στην κατάσταση που είναι τώρα, όμως πρέπει να βρούμε κάποια άλλη λύση, Μάρκους».

«Έχει σκάρτη μία εβδομάδα που επέστρεψε από την αναρρωτική, τι θα έλεγες να του αφήναμε ένα περιθώριο; Ίσως να μην τον ζορίζαμε για ένα διάστημα».

«Είσαι σίγουρος; Τις τελευταίες εβδομάδες έχουμε φορτωθεί περισσότερες υποθέσεις απ' όσες μπορούμε να χειριστούμε. Κάποιες από αυτές είναι πολύ σημαντικές, όπως καλά γνωρίζεις. Η μοιραία φωτιά στην Αμέρικαβαϊ – ήταν εμπρησμός ή όχι; Η ληστεία της τράπεζας στην Τόμσγκορντσβαϊ, όπου σκοτώθηκε ένας πελάτης. Ο βιασμός στο Τόρνμπι, όπου η κοπέλα πέθανε· η επίθεση μιας συμμορίας με μαχαίρια στο Σίντχαουνεν· η δολοφονία του ποδηλάτη στο Πάρκο Βάλμπι. Χρειάζεται να συνεχίσω; Για να μην αναφέρω τις παλαιότερες υποθέσεις. Σε αρκετές από αυτές δεν έχουμε σημειώσει την παραμικρή πρόοδο. Και σαν να μην έφταναν όλα αυτά, έχουμε για επικεφαλής ομάδας έναν τύπο όπως ο Μερκ. Νωθρός, δύστροπος, κακόκεφος, μονίμως γκρινιάρης, αντιμετωπίζει τους συναδέλφους του λες και είναι σκουπίδια, γι' αυτό η ομάδα κινδυνεύει να διαλυθεί. Είναι αγκάθι στα πλευρά μας, Μάρκους. Στείλε τον

Καρλ στην ευχή και ας φέρουμε νέο αίμα. Το ξέρω πως είναι σκληρό, όμως αυτή είναι η γνώμη μου».

Ο διοικητής έγνεψε καταφατικά. Είχε παρατηρήσει τη στάση των συνεργατών του στη διάρκεια της ενημέρωσης που είχε μόλις τελειώσει. Έστεκαν σιωπηλοί, σκυθρωποί, κουρασμένοι. Ήταν φυσικό να μη θέλουν κάποιον να τους τα πρήζει περισσότερο.

Ο υποδιοικητής Μπιερν πλησίασε στο παράθυρο και κοίταξε τα κτίρια στην απέναντι πλευρά του δρόμου. «Νομίζω πως έχω μια λύση στο πρόβλημα. Ίσως το συνδικάτο μάς τα ζαλίσει λίγο, αλλά μπορεί και όχι».

«Γαμώτο, Λαρς. Δεν έχω καμία όρεξη να τσακώνομαι με τους συνδικαλιστές. Αν σκέφτεσαι να τον υποβιβάσεις, θα μας την πέσουν σε χρόνο μηδέν».

«Όχι, το ακριβώς αντίθετο!»

«Χμμ». Εδώ ήταν που ο Μάρκους Γιάκομπσεν έπρεπε να κινηθεί προσεκτικά. Ο υποδιοικητής ήταν εξαιρετικά ικανός ντετέκτιβ, με τόνους εμπειρίας και πολλές υποθέσεις με επιτυχή έκβαση στο ενεργητικό του, όμως είχε ακόμα πολλά να μάθει σχετικά με τη διαχείριση προσωπικού. Εδώ, στα Κεντρικά, δεν μπορούσες να προβιβάσεις ή να υποβιβάσεις κάποιον χωρίς σοβαρό λόγο. «Δηλαδή, προτείνεις να του δώσουμε προαγωγή; Σωστά κατάλαβα; Πώς; Και ποιος νομίζεις πως θα του παραχωρήσει θέση;»

«Το ξέρω πως πέρασες σχεδόν όλη τη νύχτα ξάγρυπνος», απάντησε ο Λαρς Μπιερν. «Και σήμερα το πρωί ήσουν απασχολημένος με αυτό τον αναθεματισμένο φόνο στο Βάλμπι, οπότε πιθανότατα δεν παρακολούθησες ειδήσεις. Ωστόσο δεν άκουσες τι συνέβη στη Βουλή;»

Ο διοικητής κούνησε αρνητικά το κεφάλι. Ήταν αλήθεια πως είχε πολύ φορτωμένο πρόγραμμα αφότου η δολοφονία του ποδηλάτη στο Πάρκο Βάλμπι πήρε νέα τροπή. Μέχρι χτες το βράδυ είχαν μια καλή μάρτυρα, μια αξιόπιστη μάρτυρα, η οποία θα τους έλεγε κι άλλα πράγματα, αυτό ήταν ολοφάνερο. Ήταν βέβαιοι πως βρίσκονταν κοντά σε σημαντικές εξελίξεις. Ξαφνικά, όμως, η μάρτυρας έκλεισε το στόμα της. Προφανώς, κάποιο πρόσωπο στο στενό της περιβάλλον είχε δεχτεί απειλές. Οι αστυνομικοί την ανέκριναν μέχρις εξαντλήσεως· μίλησαν στις κόρες και στη μητέρα της, όμως καμιά τους δεν είχε κάτι να πει. Όλη η οικογένεια ήταν τρομοκρατημένη. Όχι, ο Μάρκους Γιάκομπσεν δεν είχε κοιμηθεί πολύ. Επομένως, πέρα από τους τίτλους των πρωινών εφημερίδων, δεν είχε ιδέα τι συνέβαινε.

«Το Κόμμα της Δανίας κάνει πάλι τα δικά του;» ρώτησε.

«Ακριβώς. Η εκπρόσωπος Τύπου παρουσίασε εκ νέου την πρότασή τους, ως τροποποίηση στο συμβιβασμό για το νομοσχέδιο της Αστυνομίας, κι αυτή τη φορά η πλειοψηφία θα ταχθεί υπέρ. Το νομοσχέδιο θα περάσει, Μάρκους. Η Πιβ Βέστεργκορ θα βρει την άκρη».

«Πλάκα μου κάνεις!»

«Ανέβηκε στο βήμα και αγόρευε επί είκοσι ολόκληρα λεπτά, και τα κόμματα που στηρίζουν την κυβέρνηση την επικρότησαν, αν και κατά πάσα πιθανότητα οι Συντηρητικοί ένιωθαν τρομερή δυσφορία».

«Και τι έγινε;»

«Τι νομίζεις πως έγινε; Αναφέρθηκε σε τέσσερις άσχημες υποθέσεις που είχαν μπει στο αρχείο. Κατά τη γνώμη της, δεν υπηρετείται το συμφέρον του λαού όταν τέτοιου είδους υποθέσεις μένουν ανεξιχνίαστες. Και, πίστεψέ με, δεν περιορίστηκε εκεί».

«Την τύχη μου μέσα! Τι νομίζει, πως το Ανθρωποκτονιών βάζει υποθέσεις στον πάγο για την πλάκα;»

«Υπαινίχθηκε πως αυτό ακριβώς συμβαίνει σε συγκεκριμένες κατηγορίες υποθέσεων».

«Μαλακίες! Δηλαδή, σε ποιες;»

«Αναφέρθηκε σε υποθέσεις όπου μέλη του Κόμματος της Δανίας και των Φιλελευθέρων έπεσαν θύματα εγκληματικών ενεργειών. Μιλάμε για υποθέσεις σε ολόκληρη τη χώρα».

«Η σκύλα, έχει σαλτάρει!»

Ο υποδιοικητής κούνησε το κεφάλι. «Έτσι λες; Λοιπόν,

αυτή ήταν απλώς η εισαγωγή. Στη συνέχεια, αναφέρθηκε, φυσικά, σε υποθέσεις που αφορούσαν εξαφανισμένα παιδιά, καθώς και σε υποθέσεις όπου πολιτικοί οργανισμοί δέχτηκαν επιθέσεις τρομοκρατικού χαρακτήρα. Υποθέσεις οι οποίες είναι ιδιαίτερα βάρβαρες».

«Εντάξει, εντάξει, ψαρεύει ψήφους, αυτό κάνει».

«Ναι, εννοείται, διαφορετικά θα είχε χειριστεί αυτό το θέμα εκτός Κοινοβουλίου. Όμως όλοι τους ψαρεύουν ψήφους, γιατί αυτή τη στιγμή όλα τα κόμματα βρίσκονται σε διαπραγματεύσεις για το Υπουργείο Δικαιοσύνης. Τα έγγραφα θα φτάσουν πολύ σύντομα στην Επιτροπή Οικονομικών Υποθέσεων. Αν θες τη γνώμη μου, η απόφαση θα βγει μέσα σε δύο εβδομάδες».

«Και ποια θα είναι η ουσία, για να έχουμε καλό ρώτημα;»

«Θα δημιουργηθεί νέα υπηρεσία, στους κόλπους της Διεύθυνσης Εγκληματολογικών Ερευνών. Η Πιβ Βέστεργκορ πρότεινε να ονομαστεί Q, καθώς αυτή είναι η κατασήμανση του Κόμματος της Δανίας στα ψηφοδέλτια. Δεν ξέρω αν πρόκειται για αστείο, αλλά σίγουρα θα καταλήξει ανέκδοτο». Γέλασε σαρκαστικά.

«Και ποιος είναι ο αντικειμενικός στόχος; Ο ίδιος;»

«Ναι. Μοναδικός σκοπός θα είναι ο χειρισμός αυτών που ονομάζουν “υποθέσεις χρήζουσες ειδικής διερεύνησης”».

«“Υποθέσεις χρήζουσες ειδικής διερεύνησης”». Ο Μάρκους Γιάκομπσεν έγνεψε καταφατικά. «Χαρακτηριστική έκφραση της Πιβ Βέστεργκορ. Βαρύγδουπη. Και ποιος υποτίθεται πως θα αποφαίνεται για το ποιες υποθέσεις δικαιολογούν αυτό το χαρακτηρισμό; Μήπως το ανέφερε αυτό;»

Ο υποδιοικητής ανασήκωσε τους ώμους.

«Εντάξει, μας ζητά να κάνουμε ό,τι κάνουμε ήδη. Και λοιπόν; Τι σχέση έχει αυτό μ’ εμάς;»

«Η υπηρεσία θα λειτουργεί υπό την αιγίδα της Εθνικής Επιτροπής Αστυνομίας, όμως διοικητικά υπάρχουν σοβαροί λόγοι να πιστέψουμε ότι θα ενταχθεί στο Τμήμα Ανθρωποκτονιών της Αστυνομίας της Κοπεγχάγης».

Στο άκουσμα αυτής της πληροφορίας, ο διοικητής έμεινε με το στόμα ανοιχτό. «Δεν μπορεί, με δουλεύεις! Τι εννοείς με το “διοικητικά”;»

«Εμείς θα βγάζουμε τα κονδύλια και θα τηρούμε τα λογιστικά βιβλία. Εμείς θα παράσχουμε το προσωπικό. Και τα γραφεία».

«Δεν καταλαβαίνω. Εννοείς πως πλέον η Αστυνομία της Κοπεγχάγης θα καλείται να εξιχνιάσει πανάρχαιες υποθέσεις που εμπίπτουν στη δικαιοδοσία αστυνομικών τμημάτων στο τέρμα Θεού; Δεν υπάρχει καμία περίπτωση να συμφωνήσουν

οι περιφερειακές διευθύνσεις. Θα απαιτήσουν να έχουν εκπροσώπους τους στην εδώ υπηρεσία».

«Όχι απαραιτήτως. Η όλη ιστορία θα παρουσιαστεί σαν πρωτοβουλία ελάφρυνσης του φόρτου των περιφερειακών διευθύνσεων. Όχι σαν επιπλέον δουλειά».

«Συνειδητοποιείς τι λες, έτσι δεν είναι; Δηλαδή, η υπηρεσία μας θα πρέπει να διαθέσει μια ομάδα που θα ασχολείται με αδιέξοδες υποθέσεις. Και το προσωπικό μου θα πρέπει να υποστηρίζει αυτή την ιστορία. Αποκλείεται, γαμώτο! Δεν μπορεί να σοβαρολογείς».

«Μάρκους, προσπάθησε να με ακούσεις. Είναι απλώς θέμα μιας δυο ωρών δουλειάς, εδώ κι εκεί, από ελάχιστα άτομα. Τίποτα δεν είναι».

«Εμένα, πάντως, δε μου ακούγεται για τίποτα».

«Εντάξει, τότε άσε με να μιλήσω ανοιχτά και να σου πω πώς το βλέπω. Με προσέχεις;»

Ο διοικητής έτριψε το μέτωπό του. Μήπως είχε και άλλη επιλογή;

«Μάρκους, η υπόθεση έχει χρήμα». Ο Λαρς Μπιερν έκανε μια παύση, καρφώνοντας το βλέμμα πάνω στον προϊστάμενό του. «Όχι πολύ, αλλά αρκετό ώστε να πληρώνονται οι μισθοί ενός ανθρώπου και ταυτόχρονα να μπορούμε να

διοχετεύσουμε ένα δυο εκατομμύρια κορόνες στο τμήμα μας. Είναι επιπλέον πίστωση, δεν πρόκειται να κοπούν χρήματα».

«Ένα δυο εκατομμύρια;» Ο διοικητής έγνεψε καταφατικά, ευχαριστημένος. «Εντάξει, τώρα μιλάς σωστά!»

«Είναι τέλειο, δε συμφωνείς; Μπορούμε να στήσουμε το τμήμα σε χρόνο μηδέν, Μάρκους. Οι πολιτικοί θα περιμένουν να μουλαρώσουμε, όμως εμείς δε θα το κάνουμε. Αντίθετα, θα τους απαντήσουμε θετικά και θα προτείνουμε έναν προϋπολογισμό στον οποίο θα αποφύγουμε να δηλώσουμε πού θα πάνε συγκεκριμένα τα χρήματα. Επιπλέον, μπορούμε να τοποθετήσουμε τον Καρλ Μερκ επικεφαλής αυτού του νέου τομέα, όμως δεν πρόκειται να έχει ουσιαστικές αρμοδιότητες, αφού θα είναι μόνος του εκεί. Και σε ασφαλή απόσταση απ᾽ όλους τους άλλους, αυτό σου το υπόσχομαι».

«Ο Καρλ Μερκ επικεφαλής του Τομέα Q!» Ο διοικητής φανταζόταν ήδη την εικόνα. Ένας τέτοιος τομέας θα μπορούσε να λειτουργήσει άνετα με προϋπολογισμό μικρότερο από ένα εκατομμύριο κορόνες το χρόνο, συμπεριλαμβανομένων των εξόδων για τις μετακινήσεις, τις εργαστηριακές εξετάσεις και ό,τι άλλο χρειαζόταν. Αν η Αστυνομία ζητούσε να της χορηγηθούν πέντε εκατομμύρια για το νέο τομέα, θα απέμεναν αρκετά χρήματα ώστε να καλυφθεί το κόστος δύο ακόμα ερευνητικών ομάδων στο Τμήμα Ανθρωποκτονιών. Έτσι, θα μπορούσαν να εστιάσουν την προσοχή τους σε παλαιότερες υποθέσεις. Ίσως όχι σε υποθέσεις του Τομέα Q, αλλά σχετικά παραπλήσιες. Ασαφή

όρια, αυτό ήταν το κλειδί στην όλη ιστορία. Ιδιοφυές. Πραγματικά, ιδιοφυές.

4
2007

Ο ΧΑΡΝΤΙ ΧΕΝΙΝΓΚΣΕΝ ήταν ο ψηλότερος άνθρωπος που είχε εργαστεί ποτέ στα Κεντρικά της Αστυνομίας. Ο στρατιωτικός του φάκελος ανέφερε πως είχε ύψος δύο μέτρα και έντεκα εκατοστά. Κάθε φορά που προχωρούσαν σε σύλληψη, ο Χάρντι ήταν πάντοτε εκείνος που μιλούσε, έτσι ώστε οι δράστες να αναγκάζονται να γέρνουν το κεφάλι προς τα πίσω όση ώρα τούς διάβαζε τα δικαιώματά τους. Αυτή η σκηνή έκανε εντύπωση διαρκείας στους περισσότερους ανθρώπους.

Τώρα, όμως, το ύψος του Χάρντι δεν αποτελούσε πλεονέκτημα. Απ’ ό,τι καταλάβαινε ο Καρλ, τα μακριά, παράλυτα πόδια του δεν τεντώνονταν πλήρως. Είχε προτείνει στη νοσοκόμα να κόψουν το κάγκελο στο κάτω μέρος του κρεβατιού, αλλά προφανώς κάτι τέτοιο ξέφευγε από το πεδίο των αρμοδιοτήτων της.

Ο Χάρντι δεν άνοιγε το στόμα του. Η τηλεόραση του δωματίου του ήταν ανοιχτή είκοσι τέσσερις ώρες το εικοσιτετράωρο, επτά μέρες την εβδομάδα, άνθρωποι μπαινόβγαιναν συνεχώς, όμως εκείνος δεν αντιδρούσε. Απλώς κειτόταν στο κρεβάτι, στην Κλινική Αντιμετώπισης Σπονδυλικών Τραυμάτων στο Χόρνμπεκ, παλεύοντας να

επιβιώσει. Προσπαθούσε να μασά την τροφή του και να κινεί λιγάκι τον ώμο του, καθώς αυτό ήταν το μόνο μέρος κάτω από το λαιμό του στο οποίο ασκούσε οιονδήποτε έλεγχο, και άφηνε, κατά τα άλλα, τις νοσοκόμες να καταγίνονται με το ανοικονόμητο σώμα του. Εκείνος απλώς κοίταζε το ταβάνι την ώρα που έπλεναν τα γεννητικά του όργανα, τον κάρφωναν με βελόνες, άλλαζαν τη σακούλα όπου συγκεντρώνονταν τα ούρα του. Όχι, ο Χάρντι δεν είχε πλέον πολλά να πει.

«Επέστρεψα και πάλι στα Κεντρικά, Χάρντι», του ανακοίνωσε ο Καρλ, καθώς ίσιωνε τα σκεπάσματα. «Έχουν ρίξει όλο το βάρος στην υπόθεση. Ακόμα δεν έχουν ανακαλύψει κάτι, όμως είμαι σίγουρος πως θα βρουν ποιος μας πυροβόλησε».

Τα βαριά βλέφαρα του Χάρντι δεν πετάρισαν καν. Ούτε μπήκε στον κόπο να ρίξει μια ματιά προς το μέρος του Καρλ ή στις ειδήσεις στο Κανάλι 2, το οποίο παρουσίαζε ένα στομφώδες ρεπορτάζ σχετικά με την έξωση των νεαρών που είχαν καταλάβει το Κέντρο Νεότητας. Έμοιαζε αδιάφορος για τα πάντα. Δεν του είχε απομείνει ούτε καν θυμός. Ο Καρλ τον καταλάβαινε καλύτερα απ’ οποιονδήποτε. Παρότι δε σκόπευε να το δείξει στον Χάρντι, ούτε εκείνος έδινε δεκάρα για οτιδήποτε. Δεν είχε σημασία ποιος τους είχε πυροβολήσει. Σε τι θα ωφελούσε αν το ανακάλυπταν; Αν δεν ήταν εκείνος, θα ήταν κάποιος άλλος. Κυκλοφορούσαν ελεύθεροι ένα σωρό τέτοιοι μαλάκες.

Έγνεψε κοφτά προς τη νοσοκόμα που μπήκε στο δωμάτιο φέρνοντας έναν καινούριο ορό. Την τελευταία φορά που ο Καρλ βρισκόταν εκεί, του είχε ζητήσει να βγει έξω όσο θα περιποιούνταν τον Χάρντι. Δεν πήρε την απάντηση που περίμενε και ήταν φανερό πως δεν το είχε ξεχάσει.

«Εδώ είστε πάλι;» τον ρώτησε ξινισμένα, ρίχνοντας μια ματιά στο ρολόι της.

«Με βολεύει καλύτερα αυτή η ώρα, πριν πάω στη δουλειά. Υπάρχει πρόβλημα;»

Η νοσοκόμα κοίταξε ξανά το ρολόι της. Ωραία, και τι έγινε που πήγαινε στη δουλειά πιο αργά απ' ό,τι οι περισσότεροι άνθρωποι;

Εκείνη τέντωσε το χέρι του Χάρντι και παρατήρησε τη βελόνα που ήταν περασμένη στη ράχη της παλάμης του. Τότε άνοιξε η πόρτα του δωματίου και έκανε την εμφάνισή της η πρώτη φυσιοθεραπεύτρια που είχε βάρδια τη συγκεκριμένη μέρα. Την περίμενε σκληρή δουλειά.

Ο Καρλ χτύπησε απαλά το σεντόνι εκεί όπου διακρινόταν το περίγραμμα του δεξιού χεριού του Χάρντι. «Αυτές οι μέγαιρες σε θέλουν όλο δικό τους, οπότε λέω να πηγαίνω», του είπε. «Θα περάσω λίγο νωρίτερα αύριο για να μιλήσουμε. Συνέχισε να χαμογελάς, φίλε».

Η μυρωδιά των φαρμάκων τον ακολούθησε στο

διάδρομο, όπου σταμάτησε για να γείρει πάνω στον τοίχο. Το πουκάμισο κολλούσε στην πλάτη του, οι λεκέδες ιδρώτα στις μασχάλες του κατηφόριζαν όλο και περισσότερο. Μετά το περιστατικό με τους πυροβολισμούς, δε χρειαζόταν πολύ για να ιδρώσει.

Ο Χάρντι, ο Καρλ και ο Άνκερ, όπως το συνήθιζαν, είχαν φτάσει στον τόπο του εγκλήματος, στο προάστιο του Άμαρ, πριν από τους υπόλοιπους, και ήδη φορούσαν τις λευκές φόρμες μιας χρήσης, μάσκες, γάντια και διχτάκια στα μαλλιά, όπως όριζαν οι κανονισμοί. Είχε περάσει μόλις μισή ώρα από τη στιγμή που ο ηλικιωμένος άντρας βρέθηκε με ένα καρφί σφηνωμένο στο κεφάλι του. Η διαδρομή από τα Κεντρικά της Αστυνομίας διήρκεσε ελάχιστα.

Εκείνη τη μέρα είχαν άφθονο χρόνο στη διάθεσή τους πριν εξεταστεί το πτώμα. Απ' ό,τι ήξεραν, ο διοικητής ήταν σε κάποια συνάντηση με τη γενική αστυνομική διευθύντρια, με θέμα την αναδιοργάνωση της υπηρεσίας, όμως δεν υπήρχε αμφιβολία πως θα ερχόταν αμέσως μόλις μπορούσε, μαζί με τον ιατροδικαστή. Κανένα γραφειοκρατικό ζήτημα δεν κρατούσε μακριά από τον τόπο ενός εγκλήματος τον Μάρκους Γιάκομπσεν.

«Δεν υπάρχουν πολλά στοιχεία απέξω για τα παιδιά της Σήμανσης», είπε ο Άνκερ, χτυπώντας τη μύτη του παπουτσιού του στο έδαφος, το οποίο ήταν μαλακό και λασπερό, καθώς είχε βρέξει το προηγούμενο βράδυ.

Ο Καρλ κοίταξε τριγύρω. Εκτός από τα σημάδια που είχαν αφήσει τα ξυλοπάπουτσα του γείτονα, δε διέκρινε άλλα ίχνη γύρω από τον παλιό στρατώνα, έναν από εκείνους που είχε ξεφορτωθεί ο στρατός τη δεκαετία του 1960. Τότε, όλοι αυτοί οι στρατώνες πιθανότατα ήταν σε εξαιρετική κατάσταση, όμως τώρα, για το συγκεκριμένο κτίριο τουλάχιστον, είχαν περάσει οι καλές μέρες. Τα δοκάρια της στέγης είχαν υποχωρήσει, το πισσόχαρτο της οροφής ήταν γεμάτο τρύπες, ούτε μία σανίδα στην πρόσοψη δεν παρέμενε άθικτη και η υγρασία είχε κάνει τη ζημιά της. Ακόμα και η ταμπέλα πάνω στην οποία κάποιος είχε γράψει το όνομα «Γκέοργκ Μάντσεν» με μαύρο μαρκαδόρο, ήταν μισοσάπια. Η αποφορά του νεκρού έβγαινε μέσα από τις ρωγμές. Με λίγα λόγια, ένα πραγματικό αχούρι.

«Θα πάω να μιλήσω στο γείτονα», είπε ο Άνκερ, τραβώντας προς τον άντρα που περίμενε εδώ και μισή ώρα. Η απόσταση μέχρι τη βεράντα του μικρού σπιτιού του δεν ήταν μεγαλύτερη από πέντε μέτρα. Μόλις κατεδαφιζόταν ο στρατώνας, ήταν βέβαιο πως η θέα θα παρουσίαζε σημαντική βελτίωση.

Ο Χάρντι είχε το προσόν να αντέχει τη δυσοσμία των πτωμάτων. Ίσως επειδή ήταν ψηλός και γλίτωνε τα χειρότερα ή ίσως επειδή διέθετε πολύ πιο αδύναμη όσφρηση απ' ό,τι οι περισσότεροι άνθρωποι. Αυτή τη φορά, η μυρωδιά ήταν πραγματικά απαίσια.

«Γαμώτο, τι μπόχα!» γρύλισε ο Καρλ, καθώς στάθηκαν

στο διάδρομο για να φορέσουν τα μπλε πλαστικά καλύμματα των παπουτσιών.

«Πάω να ανοίξω ένα παράθυρο», είπε ο Χάρντι, μπαίνοντας στο δωμάτιο δίπλα από την κλειστοφοβική είσοδο.

Ο Καρλ κατευθύνθηκε προς το άνοιγμα της πόρτας που οδηγούσε στο μικρό καθιστικό. Από τα στόρια που ήταν κατεβασμένα δεν έμπαινε πολύ φως, εντούτοις ήταν αρκετό για να διακρίνει κανείς τον άντρα που καθόταν στη γωνία, με την γκριζοπράσινη επιδερμίδα, τα σκασίματα και τις φουσκάλες που κάλυπταν το μεγαλύτερο μέρος του προσώπου του. Ένα κοκκινωπό υγρό έσταζε από τη μύτη του, ενώ τα κουμπιά του πουκαμίσου του φαίνονταν έτοιμα να σπάσουν από την πίεση του πρησμένου θώρακά του. Τα μάτια του έμοιαζαν γυάλινα.

«Το καρφί σφηνώθηκε στο κεφάλι του από ένα πιστόλι αέρα μάρκας Paslode», είπε ο Χάρντι από πίσω του. «Είναι ακουμπισμένο στο τραπέζι, στο διπλανό δωμάτιο. Υπάρχει, επίσης, ένα ηλεκτρικό κατσαβίδι και είναι ακόμα φορτισμένο. Θύμισέ μου πως πρέπει να διασταυρώσουμε πόσο διάστημα μπορεί να μείνει έτσι, πριν χρειαστεί επαναφόρτιση».

Περίπου ένα λεπτό στέκονταν εκεί, παρατηρώντας το χώρο, όταν ήρθε και τους βρήκε ο Άνκερ.

«Ο γείτονας ζει εδώ από τις 16 Ιανουαρίου», είπε.

«Δηλαδή, δέκα μέρες, και δεν είδε τον εκλιπόντα να βγαίνει ούτε μία φορά». Έδειξε το πτώμα και κοίταξε τριγύρω. «Ο γείτονας καθόταν έξω, στη βεράντα του, απολαμβάνοντας τις συνέπειες της υπερθέρμανσης του πλανήτη, και τότε παρατήρησε τη μυρωδιά. Είναι πραγματικά ταραγμένος, ο κακομοίρης. Σκέφτομαι μήπως λέγαμε του ιατροδικαστή να του ρίξει μια ματιά, προτού ασχοληθεί με το πτώμα».

Αργότερα, ο Καρλ ήταν σε θέση να δώσει μόνο μια πολύ ασαφή περιγραφή του τι συνέβη μετά, οπότε οι γαλονάδες θα έπρεπε να αρκεστούν σε αυτή. Σύμφωνα με τους περισσότερους, δεν είχε πλήρη συνείδηση των γεγονότων, ούτως ή άλλως. Όμως αυτό δεν ήταν αλήθεια. Στην πραγματικότητα, θυμόταν άριστα το τι είχε συμβεί. Απλώς δεν ήθελε να μπει σε λεπτομέρειες.

Είχε ακούσει να ανοίγει η πόρτα της κουζίνας, αλλά δεν είχε αντιδράσει. Ίσως έφταιγε η μπόχα, ίσως νόμισε πως ήταν η ομάδα της Σήμανσης.

Λίγα δευτερόλεπτα αργότερα, έπιασε με την άκρη του ματιού του μια φιγούρα που φορούσε κόκκινο καρό πουκάμισο να ορμά στο δωμάτιο. Ο Καρλ σκέφτηκε πως έπρεπε να τραβήξει το όπλο του, όμως δεν το έκανε. Τα αντανακλαστικά του δε λειτούργησαν. Αντίθετα, κατέγραψε το ωστικό κύμα όταν ο πρώτος πυροβολισμός βρήκε τον Χάρντι στην πλάτη, ο οποίος, πέφτοντας, παρέσυρε τον Καρλ και τον εγκλώβισε από κάτω του. Η τεράστια πίεση από το τραυματισμένο σώμα του Χάρντι ακινητοποίησε τη

σπονδυλική στήλη του Καρλ και μάγκωσε το γόνατό του.

Ύστερα ακούστηκαν οι πυροβολισμοί που χτύπησαν τον Άνκερ στο στήθος και τον Καρλ στον κρόταφο. Θυμόταν με απόλυτη διαύγεια πως κειτόταν εκεί, με τον Χάρντι να ανασαίνει βαριά από πάνω του, και πως το αίμα του Χάρντι πότισε τη φόρμα και αναμείχθηκε με το δικό του στο δάπεδο. Και καθώς τα πόδια των δραστών περνούσαν από δίπλα του, σκεφτόταν συνεχώς ότι έπρεπε να πιάσει το όπλο του.

Πίσω του, ο Άνκερ κειτόταν στο πάτωμα, προσπαθώντας να στρέψει το σώμα του από την άλλη, ενώ οι εισβολείς συζητούσαν στο δωματιάκι δίπλα από την είσοδο. Πέρασαν ελάχιστα δευτερόλεπτα μέχρι να γυρίσουν και πάλι στο καθιστικό. Ο Καρλ άκουσε τον Άνκερ να τους διατάζει να μείνουν ακίνητοι. Αργότερα θα μάθαινε πως ο Άνκερ είχε τραβήξει το όπλο του.

Η απάντηση στη διαταγή του Άνκερ ήταν ένας ακόμα πυροβολισμός, ο οποίος τράνταξε το δάπεδο και βρήκε τον Άνκερ κατευθείαν στην καρδιά.

Μόλις τόσος χρόνος χρειάστηκε. Οι δράστες διέφυγαν από την πόρτα της κουζίνας και ο Καρλ δεν κινήθηκε. Έμεινε ασάλευτος. Ακόμα και όταν έφτασε ο ιατροδικαστής, ο Καρλ δεν έδινε σημεία ζωής. Αργότερα, τόσο ο ιατροδικαστής όσο και ο διοικητής θα δήλωναν πως στην αρχή νόμισαν ότι ήταν νεκρός.

Ο Καρλ κειτόταν εκεί πολλή ώρα, σαν να είχε λιποθυμήσει, με το μυαλό του να κατακλύζεται από σκέψεις απόγνωσης. Πήραν το σφυγμό του και τον απομάκρυναν από τη σκηνή, μαζί με τους δύο συνεργάτες του. Στο νοσοκομείο, άνοιξε τελικά τα μάτια. Του είπαν πως το βλέμμα του έμοιαζε άψυχο.

Θεώρησαν πως αυτό οφειλόταν στο σοκ, όμως ήταν αποτέλεσμα της ντροπής που ένιωθε.

«Μπορώ να βοηθήσω σε κάτι;» ρώτησε ένας άντρας γύρω στα τριάντα πέντε, που φορούσε λευκή ρόμπα.

Ο Καρλ έπαψε να γέρνει στον τοίχο. «Πέρασα να δω τον Χάρντι Χένινγκσεν».

«Τον Χάρντι, ναι. Είστε συγγενής του;»

«Όχι, συνάδελφός του είμαι. Επικεφαλής της ομάδας του Χάρντι στο Ανθρωποκτονιών».

«Μάλιστα».

«Ποια είναι η πρόγνωση για τον Χάρντι; Θα καταφέρει να περπατήσει ξανά;»

Ο νεαρός γιατρός έκανε μια σχεδόν ανεπαίσθητη κίνηση προς τα πίσω. Η απάντηση ήταν σαφής. Ο Καρλ δεν είχε κανένα δικαίωμα να ρωτά για την κατάσταση της υγείας του ασθενούς του. «Λυπάμαι, δεν μπορώ να δώσω τέτοιες

πληροφορίες σε κανέναν, εκτός της οικογένειάς του. Είμαι βέβαιος ότι καταλαβαίνετε».

Ο Καρλ άρπαξε το γιατρό από το μανίκι. «Ήμουν μαζί του όταν συνέβη, εσείς το καταλαβαίνετε αυτό; Χτυπήθηκα κι εγώ. Ένας συνάδελφός μας σκοτώθηκε. Ήμαστε συνεργάτες, ομάδα, γι' αυτό θέλω να ξέρω. Θα καταφέρει να περπατήσει ξανά; Μπορείτε να μου απαντήσετε;»

«Λυπάμαι». Ο γιατρουδάκος έκανε πέρα το χέρι του Καρλ. «Δεν μπορώ να σας δώσω αυτή την πληροφορία, όμως εφόσον είστε αστυνομικός, είμαι βέβαιος πως θα καταφέρετε να το μάθετε. Καθένας μας κάνει τη δουλειά του όπως κρίνει καλύτερα».

Αυτό το ύφος εξουσίας που αποκτούσαν όλοι οι γιατροί, η μετρημένη εκφορά των φωνηέντων στην άκρη της γλώσσας, τα ελαφρώς ανασηκωμένα φρύδια, όλα αυτά ήταν αναμενόμενα, όμως και πάλι λειτούργησαν σαν βενζίνη που χύθηκε πάνω στο σύστημα αυτανάφλεξης του Καρλ. Του ήρθε να χτυπήσει κατακέφαλα τον νεαρό, όμως προτίμησε να τον αρπάξει από το γιακά και να τον τραβήξει προς το μέρος του. «"Τη δουλειά του";» γρύλισε. «Καλά θα κάνεις να προσέχεις τα λόγια σου, φίλε, προτού βρεις τον μπελά σου. Με πιάνεις;» Έσφιξε ακόμα πιο δυνατά το γιακά του γιατρού, οπότε εκείνος άρχισε να πανικοβάλλεται. «Άμα δε γυρίσει η κόρη σου στο σπίτι μέχρι τις δέκα, εμείς είμαστε αυτοί που αμολιόμαστε στους δρόμους για να τη βρούμε· κι όταν η γυναίκα σου πέσει θύμα βιασμού ή η σκατένια μπεζ BMW

σου χαθεί από το πάρκινγκ, σ' εμάς τηλεφωνείς. Και πάντοτε ερχόμαστε, ακόμα κι αν είναι για να σου προσφέρουμε λίγη παρηγοριά. Κατάλαβες, ρε μαλάκα; Οπότε, θα σε ρωτήσω άλλη μία φορά: Θα καταφέρει ο Χάρντι να περπατήσει ξανά;»

Ο γιατρός προσπάθησε να πάρει ανάσες, μόλις ο Καρλ άφησε το γιακά του. «Οδηγώ Mercedes», είπε, «και δεν είμαι παντρεμένος».

Το έβλεπε στα μάτια του τύπου με τη λευκή ρόμπα. Νόμιζε πως είχε καταλάβει σε τι κατάσταση βρισκόταν ο Καρλ. Πιθανώς κάτι είχε ακούσει στο μάθημα ψυχολογίας που είχε καταφέρει να παραχώσει ανάμεσα στα εργαστήρια ανατομίας. «Μια μικρή δόση χιούμορ συνήθως εκτονώνει την κατάσταση», αυτό φαίνεται πως είχε διδαχτεί, όμως στην περίπτωση του Καρλ δεν είχε αποτέλεσμα.

«Τράβα, ρε χέστη, στον υπουργό Υγείας, να μάθεις τι πραγματικά σημαίνει θράσος», είπε ο Καρλ, καθώς παραμέριζε το γιατρό, σπρώχνοντάς τον. «Εσύ είσαι στραβάδι».

Τον περίμεναν στο γραφείο του και οι δύο, ο Μάρκους Γιάκομπσεν, διοικητής του Ανθρωποκτονιών, κι εκείνος ο ηλίθιος, ο Λαρς Μπιερν. Ήταν ανησυχητικό σημάδι πως οι φωνές του γιατρού που καλούσε σε βοήθεια είχαν ήδη ακουστεί έξω από τους χοντρούς τοίχους της κλινικής. Ο Καρλ παρατήρησε προσεκτικά τους δύο άντρες για μια στιγμή. Όχι, απ' ό,τι έδειχναν τα πράγματα, κάποια μουρλή

ιδέα είχε εισβάλει στους γραφειοκρατικούς εγκεφάλους τους. Τους έπιασε να ανταλλάσσουν ματιές. Ή μήπως η όλη κατάσταση μύριζε περισσότερο κάποιου είδους παρέμβαση; Άραγε θα τον υποχρέωναν ξανά να μιλήσει με κάποιον ψυχολόγο για το πώς να κατανοήσει και να αντιμετωπίσει το μετατραυματικό άγχος; Μήπως έπρεπε να περιμένει την εμφάνιση ενός ακόμα ανθρώπου με διαπεραστικό βλέμμα, ο οποίος θα προσπαθούσε να διεισδύσει στις σκοτεινές γωνιές του μυαλού του, ώστε να ξεσκεπάσει τι είχε ειπωθεί και τι όχι; Καλά θα έκαναν να σταματούσαν να σπαταλούν το χρόνο τους, γιατί ο Καρλ ήξερε ποια ήταν η πραγματικότητα. Ήταν αδύνατο να βρεθεί λύση με τα λόγια σε αυτό το πρόβλημα. Σοβούσε καιρό, όμως το περιστατικό στο Άμαρ τον είχε ωθήσει πέρα από τα όριά του.

Τους είχε γραμμένους όλους.

«Λοιπόν, Καρλ», είπε ο διοικητής, γνέφοντας με το κεφάλι προς την καρέκλα του. «Ο Λαρς κι εγώ συζητούσαμε την περίπτωσή σου και, σε γενικές γραμμές, νομίζω ότι καταλήξαμε στο ότι πρέπει να χωρίσουν οι δρόμοι μας».

Ακούστηκε σαν αναγγελία απόλυσης. Ο Καρλ βάλθηκε να χτυπά νευρικά τα δάχτυλα στην άκρη του γραφείου του, καρφώνοντας το βλέμμα πάνω από το κεφάλι του προϊσταμένου του. Ήθελαν πράγματι να τον απολύσουν; Ε, λοιπόν, δεν επρόκειτο να τους διευκολύνει.

Κοίταξε πέρα από τους Κήπους Τίβολι, ψηλά στα

σύννεφα που συγκεντρώνονταν και απειλούσαν την πόλη. Έτσι και τον απέλυαν, θα έφευγε πριν αρχίσει να πέφτει το θλιβερό ψιλόβροχο. Δε θα χασομερούσε αναζητώντας τον εκπρόσωπο του συνδικάτου στην υπηρεσία. Θα τραβούσε γραμμή στα γραφεία του συνδικάτου, στη λεωφόρο Χ. Κ. Άντερσεν. Να απολύσουν έναν καλό συνάδελφο, μία μόλις εβδομάδα αφότου επέστρεψε από αναρρωτική άδεια και μόλις μερικές εβδομάδες αφότου χτυπήθηκε από σφαίρα και έχασε δύο καλούς συνεργάτες; Δεν μπορούσαν να του το κάνουν αυτό. Το αρχαιότερο συνδικάτο αστυνομικών στον κόσμο θα έπρεπε να αποδείξει ότι ήταν αντάξιο της μακράς ιστορίας του.

«Αντιλαμβάνομαι πως σου ήρθε κάπως ξαφνικά, Καρλ. Όμως αποφασίσαμε να σου δώσουμε την ευκαιρία να αλλάξεις περιβάλλον, και κατά τέτοιον τρόπο, μάλιστα, που θα μας επιτρέψει να αξιοποιήσουμε καλύτερα τις εξαιρετικές ικανότητές σου ως αστυνομικού. Με απλά λόγια, σκοπεύουμε να σε προαγάγουμε σε επικεφαλής μιας νέας υπηρεσίας, του Τομέα Q. Σκοπός του θα είναι η διερεύνηση υποθέσεων οι οποίες έχουν μπει στο αρχείο, όμως κρίνονται ως ιδιαίτερου ενδιαφέροντος για την κοινωνία μας. Υποθέσεις χρήζουσες ειδικής διερεύνησης, θα μπορούσαμε να πούμε».

Απίστευτο, σκέφτηκε ο Καρλ, γέρνοντας προς τα πίσω στην καρέκλα του.

«Βέβαια, θα χρειαστεί να λειτουργήσεις τον τομέα μόνος

σου, όμως ποιος θα ήταν καταλληλότερος από εσένα;»

«Σχεδόν όλοι», απάντησε, με το βλέμμα καρφωμένο στον τοίχο.

«Λοιπόν, άκουσέ με, Καρλ. Πέρασες μια δύσκολη περίοδο, και αυτή η θέση είναι κομμένη και ραμμένη στα μέτρα σου», είπε ο υποδιοικητής.

Και πού ξέρεις εσύ τι πέρασα, ρε λεχρίτη; σκέφτηκε ο Καρλ.

«Θα είσαι αποκλειστικά αρμόδιος για τη λειτουργία του τομέα. Εμείς θα επιλέξουμε μια σειρά υποθέσεων, σε συνεργασία με τους περιφερειακούς αστυνομικούς διευθυντές, και στη συνέχεια εσύ μπορείς να τις βάλεις σε σειρά προτεραιότητας και να επιλέξεις ποιες μεθόδους θα χρησιμοποιήσεις. Θα έχεις στη διάθεσή σου ένα λογαριασμό εξόδων για τυχόν ταξίδια· εμείς απλώς θα χρειαζόμαστε μια μηνιαία αναφορά», πρόσθεσε ο προϊστάμενός του.

Ο Καρλ συνοφρυώθηκε. «Περιφερειακοί αστυνομικοί διευθυντές; Άκουσα καλά;»

«Ναι, ο τομέας θα έχει πανεθνική δικαιοδοσία. Αυτός είναι και ο λόγος που πλέον δε θα είσαι στην ίδια ομάδα με τους τέως συναδέλφους σου. Δημιουργήσαμε έναν καινούριο τομέα εδώ, στα Κεντρικά, όμως θα λειτουργεί αυτόνομα. Αυτή τη στιγμή που μιλάμε, επιπλώνεται το γραφείο σου».

Έξυπνη κίνηση. Εφεξής δε θα είναι αναγκασμένοι να ακούν την γκρίνια μου, σκέφτηκε ο Καρλ. Όμως αυτό που είπε ήταν: «Ώστε έτσι; Κι αν επιτρέπεται, πού βρίσκεται αυτό το καινούριο γραφείο; Μήπως σκέφτεσαι να μου παραχωρήσεις το δικό σου;»

Παρότι συνέχισε να χαμογελά, ο προϊστάμενός του έδειχνε αμήχανος. «Πού βρίσκεται το γραφείο σου; Κοίτα, προσωρινά βρίσκεται στο υπόγειο, όμως ίσως μπορέσουμε να το μεταφέρουμε κάποια στιγμή αργότερα. Ας δούμε πρώτα πώς θα πάνε τα πράγματα. Αν το ποσοστό των υποθέσεων που θα διαλευκάνεις είναι σχετικά αξιοπρεπές, ποιος ξέρει τι μπορεί να συμβεί».

Ο Καρλ έστρεψε για μία ακόμα φορά το βλέμμα του στα σύννεφα. Στο υπόγειο. Ώστε αυτό ήταν το σχέδιο. Ήθελαν να τον εξουθενώσουν. Θα του έριχναν μερικά ψίχουλα, θα τον έβαζαν στο ψυγείο, θα τον απομόνωναν και θα φρόντιζαν να βρίσκεται σε κατάθλιψη. Λες και είχε καμία σημασία αν αυτό συνέβαινε εδώ πάνω ή εκεί κάτω. Όπως και να είχε, αυτός θα έκανε ό,τι ήθελε. Δηλαδή, στο βαθμό που ήταν εφικτό, τίποτε απολύτως.

«Παρεμπιπτόντως, πώς τα πηγαίνει ο Χάρντι;» ρώτησε ο Μάρκους Γιάκομπσεν έπειτα από μια αρκούντως μεγάλη παύση.

Ο Καρλ έστρεψε το βλέμμα στον προϊστάμενό του. Ήταν η πρώτη φορά που έκανε αυτή την ερώτηση.

5
2002

ΤΟ ΒΡΑΔΥ Η ΜΕΡΕΤΕ ΛΙΝΓΚΑΡ ήταν ο πραγματικός εαυτός της. Καθώς η λευκή γραμμή του δρόμου περνούσε και χανόταν δίπλα από το αυτοκίνητό της, στη διαδρομή της επιστροφής για το σπίτι, πετούσε κι από ένα κομμάτι της που δεν ταίριαζε με τη ζωή πίσω από τα ήμερα έλατα στο Μάγλεμπι. Ένιωθε να μεταμορφώνεται τη στιγμή που έστριβε προς την ήσυχη κοινότητα του Στεβνς, περνώντας πάνω από τη γέφυρα του ποταμού Τριγκέβελδε.

Ο Ούφε καθόταν εκεί, ως συνήθως, με μια κούπα κρύο τσάι στην άκρη του τραπεζιού μπροστά του, λουσμένος στο φως της τηλεόρασης, η οποία έπαιζε στη διαπασών. Αφού έβαλε το αυτοκίνητο στο γκαράζ και περπάτησε μέχρι την πίσω πόρτα, η Μερέτε τον είδε καθαρά, μέσα από τα παράθυρα που έβλεπαν προς την αυλή. Πάντα ο ίδιος Ούφε. Αμίλητος και ακίνητος.

Έβγαλε τα ψηλοτάκουνα παπούτσια της στο βοηθητικό δωμάτιο, παράτησε το χαρτοφύλακά της πάνω στο λέβητα, κρέμασε το παλτό της στο χολ και άφησε όλα τα χαρτιά στο γραφείο της. Ύστερα έβγαλε το σινιέ κοστούμι της, το τοποθέτησε πάνω στην καρέκλα δίπλα στο πλυντήριο, ξεκρέμασε από την κρεμάστρα τη ρόμπα και φόρεσε τις παντόφλες της. Όλα ήταν ακριβώς όπως έπρεπε να είναι. Δεν ήταν τύπος που είχε ανάγκη να τρέξει στο ντους μόλις περνούσε το κατώφλι, για να βγάλει από πάνω της τη βρόμα

της μέρας.

Ύστερα άρχισε να ψαχουλεύει στην πλαστική σακούλα και εντόπισε τις καραμέλες που υπήρχαν στο βάθος. Μόνο όταν μία από αυτές ακούμπησε στη γλώσσα της και άρχισε να ανεβάζει το επίπεδο ζαχάρου στο αίμα της ήταν έτοιμη να στρέψει την προσοχή της στο καθιστικό.

Τότε φώναξε: «Γεια, Ούφε! Γύρισα». Το ίδιο τελετουργικό πάντα. Ήξερε ότι ο Ούφε είχε δει τα φώτα του αυτοκινήτου της αμέσως μόλις άρχισε να ανηφορίζει το λόφο, όμως κανείς τους δεν είχε την ανάγκη επαφής μέχρι να έρθει η κατάλληλη στιγμή.

Κάθισε μπροστά του, προσπαθώντας να τραβήξει τη ματιά του. «Τι γίνεται, κύριε, βλέπεις τηλεόραση και χαλβαδιάζεις τη χαριτωμένη παρουσιάστρια, αυτή την Τρίνε Σικ;»

Εκείνος έκανε μια γκριμάτσα, έτσι που οι ρυτίδες στη γωνία των ματιών του έφτασαν στις ρίζες των μαλλιών του, όμως το βλέμμα του δεν έφυγε στιγμή από την οθόνη.

«Είσαι μεγάλο μούτρο, το ξέρεις;» Ύστερα έπιασε το χέρι του. Ήταν ζεστό και απαλό, όπως πάντα. «Όμως σου αρέσει περισσότερο η Λότε Μάιλχιδ. Νομίζεις πως δεν το έχω καταλάβει;»

Τώρα είδε τα χείλη του να σχηματίζουν σιγά σιγά ένα πλατύ χαμόγελο. Η επαφή είχε γίνει. Ω, ναι, ο Ούφε

εξακολουθούσε να ζει εκεί μέσα. Και ήξερε πολύ καλά τι ήθελε στη ζωή του.

Η Μερέτε στράφηκε προς την οθόνη της τηλεόρασης και παρακολούθησε τα δύο τελευταία θέματα του βραδινού δελτίου ειδήσεων. Το πρώτο είχε να κάνει με την προσπάθεια του Συμβουλίου Διατροφής να επιβληθεί απαγόρευση στη διακίνηση βιομηχανικά παραγόμενων κορεσμένων λιπαρών οξέων. Το δεύτερο αφορούσε την απέλπιδα καμπάνια που προωθούσε η Ένωση Δανών Πτηνοτρόφων με κρατική χρηματοδότηση. Η Μερέτε γνώριζε άριστα τα θέματα. Είχαν οδηγήσει σε δύο ατέλειωτες νύχτες σκληρής δουλειάς.

Στράφηκε στον Ούφε και ανακάτεψε τα μαλλιά του, έτσι που φάνηκε η μεγάλη ουλή στο κρανίο του. «Άντε, τεμπέλη, πάμε να δούμε τι θα φάμε κι απόψε». Με το ελεύθερο χέρι της έπιασε ένα από τα μαξιλάρια του καναπέ και άρχισε να τον χτυπά στο σβέρκο, μέχρι που ο Ούφε βάλθηκε να τσιρίζει από χαρά, κουνώντας χέρια και πόδια. Ύστερα εκείνη τον άφησε, πήδηξε σαν αγριοκάτσικο πάνω από τον καναπέ, βγήκε από το καθιστικό και τράβηξε προς τη σκάλα. Το κόλπο έπιανε πάντα. Χαχανίζοντας και σκούζοντας από ενθουσιασμό και συσσωρευμένη ενέργεια, ο Ούφε την πήρε στο κατόπι. Σαν δύο βαγόνια ενωμένα με ελατήριο, ανέβηκαν τρέχοντας πάνω, μετά ξανά κάτω, έξω, μπροστά από το γκαράζ, πίσω στο καθιστικό και τελικά στην κουζίνα. Σύντομα θα κάθονταν μπροστά στην τηλεόραση για να φάνε το φαγητό που τους είχε μαγειρέψει η οικιακή βοηθός. Χτες είχαν παρακολουθήσει «Mr Bean». Προχτές ήταν βραδιά Τσάρλι

Τσάπλιν. Σήμερα θα έβλεπαν ξανά «Mr Bean». Η συλλογή βιντεοκασετών που διέθετε η Μερέτε και ο Ούφε περιλάμβανε μόνο ό,τι άρεσε στον Ούφε να βλέπει. Συνήθως άντεχε μισή ώρα πριν τον πάρει ο ύπνος. Ύστερα, η Μερέτε τον σκέπαζε με μια κουβέρτα και τον άφηνε να κοιμηθεί στον καναπέ. Αργότερα μέσα στη νύχτα θα έβρισκε μόνος του το δρόμο μέχρι το υπνοδωμάτιο, στον πάνω όροφο. Εκεί, θα την έπιανε από το χέρι και θα μουρμούριζε λίγο, προτού αποκοιμηθεί δίπλα της, στο διπλό κρεβάτι. Και όταν θα τον έπαιρνε τελικά ο ύπνος για τα καλά, ανασαίνοντας με ένα σιγανό συριγμό, η Μερέτε θα άνοιγε το φως και θα άρχιζε να ετοιμάζεται για την επόμενη μέρα.

Έτσι εκτυλίσσονταν τα βράδια και οι νύχτες. Γιατί έτσι ήθελε να γίνονται τα πράγματα ο Ούφε, ο γλυκός, αθώος, μικρός αδερφός της. Ο γλυκός, βουβός Ούφε.

6
2007

ΗΤΑΝ ΓΕΓΟΝΟΣ ότι στην πόρτα υπήρχε μια μπρούντζινη πλακέτα με τις λέξεις «Τομέας Q» χαραγμένες πάνω της, όμως η ίδια η πόρτα είχε βγει από τους μεντεσέδες της και τώρα ήταν ακουμπισμένη πάνω σε κάτι σωλήνες ζεστού νερού που εκτείνονταν μέχρι το βάθος του μακριού, υπόγειου διαδρόμου. Δέκα μισογεμάτοι κουβάδες, απ' όπου αναδίδονταν αναθυμιάσεις χρωμάτων, έστεκαν παρατημένοι μέσα στο δωμάτιο όπου υποτίθεται ότι στεγαζόταν το γραφείο του. Από την οροφή κρέμονταν τέσσερις λάμπες

φθορισμού, από εκείνες που έπειτα από λίγο σου προκαλούν εφιαλτικό πονοκέφαλο. Όμως οι τοίχοι ήταν μια χαρά, με εξαίρεση το χρώμα. Ήταν δύσκολο να το κοιτάξεις χωρίς να σου έρθουν στο νου εικόνες από νοσοκομεία της Ανατολικής Ευρώπης.

«Ζήτω ο Μάρκους Γιάκομπσεν», γκρίνιαξε ο Καρλ, προσπαθώντας να αντιμετωπίσει ψύχραιμα την όλη κατάσταση.

Τα τελευταία εκατό μέτρα στον υπόγειο διάδρομο δεν είχε δει ψυχή. Εκεί πέρα δεν υπήρχαν άνθρωποι, δεν υπήρχε φυσικό φως, αέρας ή οτιδήποτε άλλο θα μπορούσε να διαφοροποιήσει αυτό το μέρος από το Αρχιπέλαγος Γκουλάγκ. Τίποτα δεν ήταν πιο φυσικό από το να συγκρίνει το νέο περιβάλλον του με τον τέταρτο κύκλο της Κολάσεως.

Κοίταξε τους δύο ολοκαίνουριους υπολογιστές και το δάσος από καλώδια που συνδέονταν με αυτούς. Απ’ ό,τι φαινόταν, η λεωφόρος των πληροφοριών είχε διακλαδωθεί, οπότε το υπηρεσιακό δίκτυο κατέληγε στον ένα υπολογιστή και το διαδίκτυο στον άλλο. Χτύπησε ελαφρά με την παλάμη του το δεύτερο υπολογιστή. Μπροστά του θα καθόταν επί ώρες, σερφάροντας όσο του έκανε κέφι. Όχι πια εκνευριστικοί κανόνες σχετικά με την ασφαλή πλοήγηση και την ασφάλεια των κεντρικών διακομιστών· κάτι ήταν κι αυτό, τουλάχιστον. Κοίταξε τριγύρω, αναζητώντας ένα τασάκι, και τράβηξε ένα τσιγάρο από το πακέτο του. «Το κάπνισμα βλάπτει την υγεία σας, καθώς και την υγεία των γύρω σας», προειδοποιούσε η

ετικέτα πάνω του. Έριξε πάλι μια ματιά ολόγυρα. Οι πέντε δέκα κατσαρίδες που ενδεχομένως ζούσαν εδώ κάτω θα το άντεχαν. Άναψε το τσιγάρο και τράβηξε μια γερή τζούρα. Σίγουρα υπήρχαν πλεονεκτήματα στο να είσαι επικεφαλής του δικού σου τομέα.

«Θα σου στείλουμε εμείς τους φακέλους», του είχε πει ο Μάρκους Γιάκομπσεν, όμως πάνω στο γραφείο δεν υπήρχε ούτε μία κόλλα χαρτί, ενώ όλα τα ράφια ήταν άδεια. Μάλλον θα σκέφτηκαν πως θα χρειαζόταν λίγο χρόνο για να συνηθίσει τον καινούριο χώρο. Όμως ο Καρλ δεν είχε πρόβλημα· δε σκόπευε να ασχοληθεί με το παραμικρό, εκτός κι αν του ερχόταν η επιφοίτηση του Αγίου Πνεύματος.

Έσπρωξε την καρέκλα στο πλάι, προς τη μεριά του γραφείου, κάθισε και ανέβασε τα πόδια στη γωνία του. Έτσι είχε περάσει τον περισσότερο χρόνο, στο διάστημα της αναρρωτικής άδειας. Τις πρώτες εβδομάδες στο σπίτι απλώς χάζευε το κενό με τις ώρες, καπνίζοντας τσιγάρα, προσπαθώντας να μη σκέφτεται το βάρος του πελώριου, παράλυτου σώματος του Χάρντι ή το ρόγχο που είχε ακουστεί από τη μεριά του Άνκερ, λίγο πριν ξεψυχήσει. Μετά βάλθηκε να σερφάρει στο διαδίκτυο. Άσκοπα, χωρίς σχέδιο, προσπαθώντας να ξεχαστεί. Αυτό ακριβώς έπρεπε να κάνει και τώρα. Κοίταξε το ρολόι του. Είχε περίπου πέντε ώρες για σκότωμα, μέχρι να σηκωθεί για να γυρίσει στο σπίτι του.

Ο Καρλ ζούσε στο Άλεροντ, που ήταν επιλογή της γυναίκας του. Είχαν μετακομίσει εκεί κάνα δυο χρόνια προτού τον

παρατήσει για να μετακομίσει σε μια μονοκατοικία με κήπο, στο Ίσλεου. Είχε μελετήσει το χάρτη του Σγιέλαν και πολύ σύντομα κατέληξε στο συμπέρασμα πως, αν ήθελε να τα έχει όλα, χρειαζόταν μπόλικο παραδάκι στην τράπεζα – εναλλακτικά, θα μπορούσε να μετακομίσει στο Άλεροντ. Μια όμορφη, μικρή πόλη κοντά στις γραμμές του τρένου, περιτριγυρισμένη από λιβάδια, με δασώδεις εκτάσεις σε απόσταση «πέντε λεπτών με τα πόδια», όπως λένε. Διέθετε πολλά ευχάριστα καταστήματα, κινηματογράφο, θέατρο, συλλόγους και, το καλύτερο απ᾽ όλα, το σπίτι βρισκόταν στο Πάρκο Ρένεχολτ. Η γυναίκα του είχε εκστασιαστεί. Καταβάλλοντας ένα λογικό αντίτιμο θα μπορούσαν να αγοράσουν το σπίτι, μεσοτοιχία με το διπλανό, χτισμένο από τούβλα, με άφθονο χώρο για τους δυο τους, καθώς και το γιο της. Θα είχαν, μάλιστα, πρόσβαση σε γήπεδο του τένις, κλειστή πισίνα και ένα κέντρο του δήμου, όλα κοντά σε χωράφια με σιτηρά, ένα βάλτο και πάρα πολλούς καλούς γείτονες. Διότι εκείνη είχε διαβάσει πως στο Πάρκο Ρένεχολτ οι άνθρωποι νοιάζονταν τους γείτονές τους. Τότε, αυτό δεν αποτελούσε πλεονέκτημα, κατά την άποψη του Καρλ, γιατί ποιος πίστευε αυτές τις βλακείες, ούτως ή άλλως; Αργότερα, όμως, αποδείχτηκε πως ήταν σημαντικό. Χωρίς τους φίλους του στο Πάρκο Ρένεχολτ, ο Καρλ θα είχε μείνει ξεκρέμαστος. Μεταφορικά και κυριολεκτικά. Πρώτα, η γυναίκα του σηκώθηκε κι έφυγε. Μετά, αποφάσισε πως δεν ήθελε διαζύγιο, αλλά πήγε και έμεινε αλλού. Έπειτα, έβαλε κάτω μια ολόκληρη στρατιά από νεαρούς εραστές, χώρια που είχε την κακιά συνήθεια να τηλεφωνεί στον Καρλ για να τον

ενημερώνει γι’ αυτούς, με κάθε λεπτομέρεια. Ύστερα, ο γιος της αρνήθηκε να συνεχίσει να ζει μαζί της σ’ εκείνο το σπίτι και, πάνω στην κορύφωση της εφηβείας, γύρισε στον Καρλ. Και τελικά συνέβη εκείνο το επεισόδιο στο Άμαρ, το οποίο έδωσε απότομο τέλος σε όλα όσα είχαν απομείνει να στηρίζουν τη ζωή του: την αίσθηση ότι υπηρετούσε ένα σκοπό, καθώς και δύο καλούς συναδέλφους που δεν έδιναν δεκάρα για το αν είχε ξυπνήσει στραβά μια μέρα. Όχι, αν δεν ήταν το Πάρκο Ρένεχολτ και οι άνθρωποι που ζούσαν εκεί, πραγματικά ο Καρλ θα την είχε κάτσει.

Όταν επέστρεψε στο σπίτι του, ακούμπησε το ποδήλατό του στο υπόστεγο έξω από την κουζίνα, παρατηρώντας πως οι δύο άλλοι συγκάτοικοί του ήταν επίσης εκεί. Ως συνήθως, ο Μόρτεν Χόλαντ, ο νοικάρης του, είχε ανεβάσει την ένταση στο τέρμα καθώς άκουγε όπερα στο υπόγειο, ενώ η χέβι μέταλ μουσική που κατέβαζε ο θετός γιος του από το διαδίκτυο ακουγόταν εκκωφαντική από ένα παράθυρο του πάνω ορόφου. Πουθενά αλλού στον πλανήτη δε θα πετύχαινε κανείς πιο ασυμβίβαστη μείξη ήχων.

Πήρε τη δύσκολη απόφαση και μπήκε στο σπίτι όπου επικρατούσε πανδαιμόνιο, χτυπώντας με δύναμη το πόδι του μερικές φορές στο πάτωμα. Στο υπόγειο, η ένταση του *Ριγκολέτο* κατέβηκε αμέσως. Τα πράγματα δεν ήταν τόσο εύκολα με τον νεαρό στον πάνω όροφο. Ο Καρλ ανέβηκε τα σκαλοπάτια δυο δυο και δε μπήκε καν στον κόπο να χτυπήσει την πόρτα.

«Γέσπερ, για όνομα του Θεού! Τα ηχητικά κύματα έσπασαν δύο τζάμια στη γειτονιά. Και δεν είσαι εσύ αυτός που θα πρέπει να τα πληρώσει!» φώναξε όσο πιο δυνατά μπορούσε.

Το αγόρι είχε ακούσει την ίδια ιστορία πολλές φορές, οπότε ούτε που κουνήθηκε, έτσι όπως έσκυβε πάνω από το πληκτρολόγιο του υπολογιστή.

«Ε!» γκάριξε ο Καρλ δίπλα στο αφτί του. «Χαμήλωσε τη μουσική, αλλιώς κόβω το καλώδιο του ADSL».

Έτσι κατάφερε να συνεννοηθεί.

Κάτω στην κουζίνα, ο Μόρτεν είχε στρώσει ήδη το τραπέζι. Μια γειτόνισσα τον είχε περιγράψει κάποτε ως υποκατάστατο μητέρας στον αριθμό 73, όμως δεν είχε δίκιο. Ο Μόρτεν δεν ήταν υποκατάστατο· ήταν μια κανονική νοικοκυρά, και μάλιστα η καλύτερη που είχε γνωρίσει στη ζωή του ο Καρλ. Φρόντιζε για τα ψώνια και τα πλυντήρια, το μαγείρεμα και το καθάρισμα, την ώρα που τιτίβιζε άριες από όπερες με τα ντελικάτα χείλη του. Και από πάνω πλήρωνε και νοίκι.

«Πήγες στο πανεπιστήμιο σήμερα;» τον ρώτησε ο Καρλ, γνωρίζοντας ποια θα ήταν η απάντηση. Ο Μόρτεν ήταν τριάντα τριών χρόνων και είχε περάσει τα τελευταία δεκατρία χρόνια μελετώντας επιμελώς κάθε λογής μαθήματα, εκτός από εκείνα που είχαν οποιαδήποτε σχέση με τα τρία πτυχιακά προγράμματα στα οποία ήταν επισήμως εγγεγραμμένος. Το

αποτέλεσμα ήταν ένας εντυπωσιακός όγκος γνώσεων για τα πάντα, εκτός από τα γνωστικά αντικείμενα για τα οποία λάμβανε οικονομική ενίσχυση και τα οποία στο μέλλον, θεωρητικά, θα του εξασφάλιζαν τα προς το ζην.

Ο Μόρτεν έστρεψε τη βαριά, ψωμωμένη πλάτη του στον Καρλ και κάρφωσε το βλέμμα στη μάζα που κόχλαζε στην κατσαρόλα πάνω στην εστία. «Αποφάσισα να σπουδάσω πολιτικές επιστήμες».

Δεν ήταν η πρώτη φορά που το ανέφερε· ήταν απλώς ζήτημα χρόνου μέχρι να ασχοληθεί και με αυτό.

Ο Καρλ δεν κρατήθηκε και είπε: «Δε νομίζεις πως θα ήταν καλύτερα να ξεμπέρδευες πρώτα με το πτυχίο των οικονομικών;»

Ο Μόρτεν έριξε μια πρέζα αλάτι μέσα στην κατσαρόλα και άρχισε να ανακατεύει. «Σχεδόν όλοι σε αυτή τη σχολή ψηφίζουν τα κόμματα που στηρίζουν την κυβέρνηση. Εγώ δεν είμαι τέτοιος άνθρωπος».

«Και πώς στο διάολο το ξέρεις αυτό; Εσύ δεν πατάς καν το πόδι σου στις παραδόσεις, Μόρτεν».

«Πέρασα από εκεί χτες. Είπα στους συμφοιτητές μου ένα ανέκδοτο για την Καρίνα Γένσεν».

«Τους είπες ένα ανέκδοτο για μια πολιτικό που ξεκίνησε

από την Άκρα Αριστερά και κατέληξε στο Κόμμα των Φιλελευθέρων; Δεν είναι δα και δύσκολο να βρεις κάτι αστείο».

«“Αποτελεί παράδειγμα του πώς μπορείς να κρύψεις έναν Νεάντερταλ πίσω από έναν διανοούμενο”, τους είπα. Και κανείς δε γέλασε».

Ο Μόρτεν ήταν ιδιαίτερη περίπτωση. Ένας υπερτροφικός έφηβος και ερμαφρόδιτος παρθένος, του οποίου οι προσωπικές σχέσεις περιορίζονταν σε σχόλια τα οποία αντάλλασσε με τυχαίους πελάτες στο σούπερ μάρκετ σχετικά με τα προϊόντα που αγόραζαν, σε συζητήσεις μπροστά στα κατεψυγμένα για το αν το σπανάκι γίνεται καλύτερο με ή χωρίς κρέμα γάλακτος.

«Τι σημασία έχει αν δε γέλασε κανείς, Μόρτεν; Αυτό θα μπορούσε να έχει ένα σωρό εξηγήσεις. Ούτε εγώ γέλασα, και δεν ψηφίζω τα κόμματα που στηρίζουν την κυβέρνηση, αν θες να ξέρεις». Ο Καρλ κούνησε πέρα δώθε το κεφάλι. Ήξερε πως ήταν ανώφελο. Όμως, εφόσον ο Μόρτεν εξακολουθούσε να βγάζει ένα καλό μεροκάματο στο βιντεοκλάμπ όπου δούλευε, δεν είχε σημασία τι σπούδαζε, ή ακόμα κι αν σπούδαζε. «Πολιτικές επιστήμες, ε; Ακούγεται τρομερά βαρετό».

Ο Μόρτεν ανασήκωσε τους ώμους καθώς ψιλόκοβε δύο καρότα για να τα ρίξει σε αυτό που έβραζε μέσα στην κατσαρόλα. Στην αρχή δεν είπε τίποτα, πράγμα μάλλον

ασυνήθιστο. Ο Καρλ κατάλαβε τι θα επακολουθούσε.

«Τηλεφώνησε η Βίγκα», δήλωσε τελικά ο Μόρτεν, με μια υποψία ανησυχίας στη φωνή του. Σε αυτή την περίπτωση, συνήθως πρόσθετε, στα αγγλικά: «Μην πυροβολείς. Εγώ είμαι απλώς ο πιανίστας». Όμως αυτή τη φορά δεν το είπε.

Ο Καρλ δεν απάντησε. Αν η Βίγκα τον ήθελε κάτι, μπορούσε να περιμένει μέχρι εκείνος να γυρίσει στο σπίτι.

«Νομίζω πως ξεπαγιάζει στο αγροτόσπιτο», αποτόλμησε να σχολιάσει ο Μόρτεν, καθώς έφερνε βόλτα την κουτάλα μέσα στην κατσαρόλα.

Ο Καρλ στράφηκε προς το μέρος του. Ό,τι κι αν ήταν αυτό που μαγείρευε, μύριζε θαυμάσια. Είχε περάσει καιρός από την τελευταία φορά που είχε τόση όρεξη. «Ξεπαγιάζει; Ε, τότε, ας ρίξει κάνα δυο από τους καλοταϊσμένους εραστές της στο τζάκι».

«Τι συζητάτε εκεί τόση ώρα;» ακούστηκε μια φωνή από την πόρτα. Πίσω από τον Γέσπερ, ο σαματάς από το δωμάτιό του ακουγόταν και πάλι στη διαπασών, τόσο που οι τοίχοι του διαδρόμου έτρεμαν.

Ήταν θαύμα που μπορούσαν να ακούν ο ένας τον άλλο.

Ο Καρλ πέρασε τρεις μέρες χαζεύοντας εναλλάξ το Google και τους τοίχους του υπόγειου γραφείου του. Είχε εξοικειωθεί

σε σημείο αηδίας με τη διαδρομή μέχρι την τουαλέτα, ενώ συνειδητοποίησε πως αισθανόταν περισσότερο ξεκούραστος από κάθε άλλη φορά. Έπειτα μέτρησε νοερά τα τετρακόσια πενήντα δύο βήματα μέχρι το Ανθρωποκτονιών, στον τρίτο όροφο, όπου κατοικοέδρευαν οι τέως συνάδελφοί του. Σκόπευε να πάει και να απαιτήσει να τελειώσουν οι εργάτες ό,τι δουλειές είχαν ακόμα στο υπόγειο και να βάλουν την πόρτα στη θέση της, ώστε να έχει τουλάχιστον κάτι να κοπανάει, έτσι και του ερχόταν η όρεξη. Θα τους υπενθύμιζε έμμεσα πως δεν είχε παραλάβει ακόμα κανέναν από τους φακέλους που του είχαν τάξει. Όχι γιατί τον είχε πιάσει καμιά βιασύνη, αλλά επειδή δεν είχε καμία διάθεση να χάσει τη δουλειά του πριν καν ξεκινήσει.

Ίσως περίμενε ότι οι τέως συνάδελφοί του θα γύριζαν να τον κοιτάξουν με περιέργεια την ώρα που θα έμπαινε στο Ανθρωποκτονιών. Μήπως βρισκόταν στα πρόθυρα νευρικής κατάρρευσης; Μήπως το πρόσωπό του δεν είχε πια χρώματα από την παραμονή του στο βασίλειο του διαρκούς τεχνητού φωτισμού; Ο Καρλ περίμενε να αντικρίσει αδιάκριτα και αποδοκιμαστικά βλέμματα, αλλά όχι το ότι όλοι θα τρύπωναν ταυτόχρονα στα γραφεία τους, κλείνοντας τις πόρτες με άψογο συγχρονισμό.

«Τι τρέχει εδώ πέρα;» ρώτησε έναν άντρα που πρώτη φορά έβλεπε και ο οποίος άνοιγε κάτι κούτες στο πρώτο γραφείο.

Ο άντρας τού έτεινε το χέρι. «Πίτερ Βέστερβιγκ.

Υπηρετούσα στο Αρχηγείο της Αστυνομίας. Τοποθετήθηκα στην ομάδα του Βίγκο».

«Στην ομάδα του Βίγκο; Του Βίγκο Μπρινκ;» ρώτησε ο Καρλ. Επικεφαλής ομάδας ο Βίγκο; Ο άλλος πρέπει να είχε τοποθετηθεί εκεί την προηγούμενη μέρα.

«Ναι, ακριβώς. Εσύ ποιος είσαι;»

Ο Καρλ κατάφερε να ανταλλάξει μια σύντομη χειραψία μαζί του και ύστερα έριξε μια ματιά τριγύρω στο γραφείο, χωρίς να απαντήσει. Μέσα εκεί υπήρχαν δύο ακόμα άγνωστα πρόσωπα. «Είναι κι αυτοί στην ομάδα του Βίγκο;»

«Εκείνος που κάθεται δίπλα στο παράθυρο όχι».

«Καινούρια έπιπλα, βλέπω».

«Ναι, τώρα μόλις τα έφεραν. Εσύ δεν είσαι ο Καρλ Μερκ;»

«Ήμουν», είπε, έκανε μεταβολή και κατευθύνθηκε προς το γραφείο του Μάρκους Γιάκομπσεν.

Η πόρτα ήταν μισάνοιχτη, όμως ακόμα και μια κλειστή πόρτα δε θα είχε εμποδίσει τον Καρλ να μπει μέσα φουριόζος. «Ώστε φέρνεις επιπλέον προσωπικό εδώ, Μάρκους;» ρώτησε χωρίς καμία άλλη εισαγωγή, διακόπτοντας μια συζήτηση.

Το πρόσωπο του διοικητή πήρε μια έκφραση απογοήτευσης, καθώς έριχνε μια ματιά στον υποδιοικητή και

σε μία από τις κοπέλες του γραφείου. «Μάλιστα, ο Καρλ Μερκ αναδύθηκε από τα έγκατα της Γης. Θα συνεχίσουμε σε μισή ώρα», είπε ο Λαρς Μπιερν, μαζεύοντας τα χαρτιά του.

Ο Καρλ χαμογέλασε ξινισμένα στο συνεργάτη του Μάρκους Γιάκομπσεν, την ώρα που ο τύπος έβγαινε έξω· το χαμόγελο που πήρε σε απάντηση ήταν εξίσου δηκτικό. Ο υποδιοικητής ήξερε από την πρώτη στιγμή πώς να διατηρεί τη μεταξύ τους ψυχρότητα σε πολικές θερμοκρασίες.

«Λοιπόν, πώς πάνε τα πράγματα εκεί κάτω, Καρλ; Έχεις αποφασίσει με ποια προτεραιότητα θα χειριστείς τις υποθέσεις;»

«Ναι, θα μπορούσες να το πεις κι έτσι. Τουλάχιστον, αυτές που έχω παραλάβει μέχρι στιγμής». Έδειξε πίσω του. «Τι γίνεται εκεί έξω;»

«Λογική ερώτηση». Ο Μάρκους ανασήκωσε τα φρύδια και ίσιωσε τον Κεκλιμένο Πύργο της Πίζας, όπως αποκαλούσαν όλοι τις καινούριες υποθέσεις που στοιβάζονταν στο γραφείο του. «Λόγω του εξαιρετικά μεγάλου φόρτου εργασίας, οδηγηθήκαμε στη δημιουργία δύο νέων ερευνητικών ομάδων».

«Για να αντικαταστήσετε τη δική μου;» είπε ο Καρλ χαμογελώντας στυφά.

«Ναι, συν δύο επιπλέον».

Ο Καρλ συνοφρυώθηκε. «Τέσσερις ομάδες; Πώς στο διάολο θα καλύψετε τα έξοδά τους;»

«Από ένα ειδικό κονδύλι. Μας χορηγήθηκε στο πλαίσιο της αναδιοργάνωσης της Αστυνομίας, όπως γνωρίζεις».

«Όπως γνωρίζω, ε; Κοίτα να δεις κάτι πράγματα!»

«Ήθελες κάτι συγκεκριμένο, Καρλ;»

«Ναι, όμως νομίζω ότι μπορεί να περιμένει. Πρέπει να κοιτάξω κάτι πρώτα. Επιστρέφω σε λίγο».

Αποτελούσε κοινό μυστικό ότι πολλά από τα μέλη του Συντηρητικού Κόμματος ήταν επιχειρηματίες οι οποίοι συγχρωτίζονταν μεταξύ τους και έκαναν ό,τι τους ζητούσαν τα εργατικά συνδικάτα. Όμως, εκτός από επιχειρηματίες, το πιο καθωσπρέπει Κόμμα της Δανίας ανέκαθεν προσέλκυε αστυνομικούς και στρατιωτικούς – ένας Θεός ήξερε το γιατί. Αυτή τη στιγμή ο Καρλ γνώριζε ότι τουλάχιστον δύο άτομα προερχόμενα από αυτούς τους χώρους ήταν μέλη του Κοινοβουλίου, εκλεγμένα με τους Συντηρητικούς. Ο ένας ήταν πραγματικός προλετάριος, ο οποίος είχε αναρριχηθεί ταχύτατα στην ιεραρχία μόνο και μόνο για να «την κάνει» εξίσου ταχύτατα· ο δεύτερος, όμως, ήταν ένας πραγματικά συμπαθητικός υποδιευθυντής της Αστυνομίας, τον οποίο ο Καρλ γνώριζε από την εποχή που υπηρετούσε στο Ράνερς, στη Γιουτλάνδη. Δεν ήταν ιδιαίτερα συντηρητικός, όμως η εκλογική περιφέρεια περιλάμβανε την περιοχή του και η

δουλειά σίγουρα ήταν καλοπληρωμένη. Έτσι, ο Κουρτ Χάνσεν από το Ράνερς εξελέγη μέλος του Κοινοβουλίου, αντιπρόσωπος του Συντηρητικού Κόμματος και μέλος της Δικαστικής Επιτροπής. Ήταν για τον Καρλ η καλύτερη πηγή πληροφοριών πολιτικού χαρακτήρα. Ο Κουρτ δε δεχόταν να συζητήσει οτιδήποτε, όμως ήταν εύκολο να τον κάνεις να μιλήσει αν το θέμα είχε ένα στοιχειώδες ενδιαφέρον. Ο Καρλ δεν ήταν σίγουρος αν το συγκεκριμένο θέμα κάλυπτε αυτό το κριτήριο.

«Ο σεβαστός υποδιευθυντής Κουρτ Χάνσεν, υποθέτω», είπε αμέσως μόλις ο άλλος απάντησε στο τηλέφωνο.

Η προσφώνηση προκάλεσε ένα βαθύ και ειλικρινές ξέσπασμα γέλιου. «Κοίτα να δεις έκπληξη! Χαθήκαμε τελείως, Καρλ. Χαίρομαι που σε ακούω. Έμαθα πως τραυματίστηκες».

«Δεν ήταν τίποτα. Καλά είμαι, Κουρτ».

«Τα πράγματα δεν εξελίχτηκαν εξίσου καλά για δύο συναδέλφους σου, όμως. Κάποια πρόοδος στην υπόθεση;»

«Προχωρεί».

«Χαίρομαι που το ακούω. Ειλικρινά, χαίρομαι. Αυτή την περίοδο επεξεργαζόμαστε νομοσχέδιο το οποίο θα αυξάνει κατά πενήντα τοις εκατό το εύρος των ποινών που μπορούν να επιβληθούν για επίθεση σε δημόσιους υπαλλήλους την

ώρα άσκησης των καθηκόντων τους. Λογικά, αυτό θα βοηθήσει. Είναι υποχρέωσή μας να στηρίξουμε όλους εσάς που βρίσκεστε στην πρώτη γραμμή».

«Καλό ακούγεται, Κουρτ. Άκουσα, επίσης, ότι αποφασίσατε να ενισχύσετε το Ανθρωποκτονιών στην Κοπεγχάγη με ένα ειδικό κονδύλι».

«Όχι, δε νομίζω πως έχουμε προωθήσει κάτι τέτοιο».

«Εντάξει, ίσως όχι το Ανθρωποκτονιών ειδικά, αλλά την υπηρεσία, εδώ στα Κεντρικά. Δε φαντάζομαι να είναι μυστικό αυτό;»

«Γιατί, ξέρεις να έχουμε μυστικά εδώ όσον αφορά τη χορήγηση πιστώσεων;» ρώτησε ο Κουρτ γελώντας τρανταχτά, όπως μόνο ένας τύπος με εξασφαλισμένη παχυλή σύνταξη θα μπορούσε να το κάνει.

«Τι ακριβώς αποφασίσατε να χρηματοδοτήσετε, αν επιτρέπεται να ρωτήσω; Είναι στο πλαίσιο της Εθνικής Αστυνομίας;»

«Ναι, για την ακρίβεια το τμήμα έχει τεθεί υπό την αιγίδα του Εθνικού Κέντρου Εξιχνίασης Εγκλημάτων, όμως δε θέλαμε να ασχοληθούν με τις ίδιες υποθέσεις οι ίδιοι άνθρωποι, οπότε αποφασίστηκε η δημιουργία ενός ανεξάρτητου τομέα, ο οποίος διοικητικά υπάγεται στο Ανθρωποκτονιών. Θα αναλάβει υποθέσεις οι οποίες

αξιολογούνται ως “χρήζουσες ειδικής διερεύνησης”. Όμως τα ξέρεις όλα αυτά».

«Αναφέρεσαι στον Τομέα Q;»

«Έτσι τον ονομάσατε εκεί πέρα; Εξαιρετική ιδέα».

«Ποιο είναι το ύψος των κονδυλίων που εγκρίθηκαν;»

«Κοίτα, δεν είμαι απολύτως σίγουρος για το ακριβές ποσό, όμως πρέπει να κυμαίνεται κάπου ανάμεσα στα έξι με οκτώ εκατομμύρια κορόνες ετησίως για τα επόμενα δέκα χρόνια».

Ο Καρλ έριξε μια ματιά τριγύρω στους ανοιχτοπράσινους τοίχους του υπόγειου γραφείου του. Εντάξει, τώρα καταλάβαινε για ποιο λόγο ο Γιάκομπσεν και ο Μπιερν ήταν τόσο αποφασισμένοι να τον εξορίσουν σε αυτή την ερημιά. Έξι με οκτώ εκατομμύρια κορόνες κατευθείαν στο ταμείο του Ανθρωποκτονιών.

Θα την πλήρωναν ακριβά αυτή την ιστορία.

Ο διοικητής κοίταξε καλά καλά τον Καρλ, πριν βγάλει τα γυαλιά πρεσβυωπίας. Είχε την ίδια έκφραση που αποτυπωνόταν στο πρόσωπό του κάθε φορά που παρατηρούσε τον τόπο τέλεσης ενός εγκλήματος και τα στοιχεία έμοιαζαν ακατανόητα. «Είπες ότι θέλεις δικό σου αμάξι; Μήπως πρέπει να σου θυμίσω ότι η Αστυνομία της

Κοπεγχάγης δεν παραχωρεί οχήματα για προσωπική χρήση; Θα πρέπει να επικοινωνήσεις με το Γραφείο Όρχου και να ζητήσεις αυτοκίνητο όποτε το χρειαστείς. Ακριβώς όπως κάνουμε όλοι, Καρλ. Έτσι πάει το πράγμα».

«Δεν εργάζομαι για την Αστυνομία της Κοπεγχάγης. Εσύ είσαι απλώς ο διοικητικός επόπτης του τομέα μου».

«Καρλ, γνωρίζεις πολύ καλά ότι οι αξιωματικοί εδώ θα επαναστατήσουν έτσι και σου επιφυλάξουμε τέτοια ειδική μεταχείριση. Και λες ότι θέλεις έξι άτομα για τον τομέα σου; Τρελάθηκες;»

«Απλώς προσπαθώ να συγκροτήσω τον Τομέα Q με τέτοιο τρόπο, ώστε να ανταποκριθεί στις ευθύνες που του ανατέθηκαν. Αυτό δεν υποτίθεται πως πρέπει να κάνω; Θα ήταν εξαιρετικά δύσκολο να αναλάβω μόνος μου ολόκληρη τη Δανία. Είμαι σίγουρος πως το αντιλαμβάνεσαι αυτό. Λοιπόν, δε θα μου παραχωρήσεις έξι άτομα;»

«Όχι, που να πάρει!»

«Τέσσερα; Τρία;»

Ο διοικητής κούνησε το κεφάλι αρνητικά.

«Δηλαδή, εγώ είμαι αυτός που θα πρέπει να τα κάνει όλα;»

Του έγνεψε καταφατικά.

«Ωραία, σε αυτή την περίπτωση είμαι σίγουρος ότι καταλαβαίνεις πως θα χρειαστώ ένα όχημα που θα βρίσκεται ανά πάσα στιγμή στη διάθεσή μου. Τι θα γίνει αν πρέπει να πάω στο Άλμπορ ή το Νέστβεδ; Άλλωστε, είμαι πολυάσχολος άνθρωπος. Δεν ξέρω καν πόσες υποθέσεις θα καταλήξουν στο γραφείο μου, έτσι δεν είναι;» Κάθισε απέναντι από τον προϊστάμενό του κι έβαλε καφέ στην κούπα που είχε αφήσει εκεί ο υποδιοικητής. «Πάντως, όπως και να έχει το πράγμα, θα χρειαστώ ένα βοηθό εκεί κάτω, κάποιον που να ξέρει απ' όλα. Κάποιον με άδεια οδήγησης, ώστε να τακτοποιεί ορισμένες δουλειές που θα του αναθέτω. Να στέλνει φαξ και τα λοιπά. Να συγυρίζει. Έχω πολλά πράγματα να κάνω, Μάρκους. Και πρέπει να φέρουμε αποτελέσματα, σωστά; Το Φόλκετινγκ θέλει τα λεφτά του να πιάσουν τόπο, δε συμφωνείς; Οκτώ εκατομμύρια κορόνες δεν ενέκριναν; Μιλάμε για πάρα πολλά χρήματα».

7
2002

ΔΕΝ ΥΠΗΡΧΕ ΑΤΖΕΝΤΑ αρκετά μεγάλη για την αντιπρόεδρο της κοινοβουλευτικής ομάδας των Δημοκρατών, ώστε να χωρέσει όλα τα ραντεβού της. Από τις επτά το πρωί μέχρι τις πέντε το απόγευμα, η Μερέτε Λίνγκαρ είχε δεκατέσσερις συναντήσεις με αντιπροσωπίες επαγγελματιών. Τουλάχιστον σαράντα νέα πρόσωπα θα της συστήνονταν λόγω της ιδιότητάς της ως προέδρου της Υγειονομικής Επιτροπής, και οι περισσότεροι από αυτούς θα

περίμεναν να γνωρίζει τις θέσεις και το ρόλο τους, τις ελπίδες τους για το μέλλον και τα ερείσματά τους, στα οποία στήριζαν τη δύναμή τους. Αν είχε ακόμα τη Μαριάνε να της παρέχει βοήθεια, θα είχε μια λογική πιθανότητα να τα καταφέρει, όμως η καινούρια της γραμματέας, η Σες Νόρουπ, δεν ήταν τόσο ξεφτέρι. Όμως ήταν διακριτική. Ούτε μία φορά στη διάρκεια του μήνα που μεσολάβησε από τη στιγμή που η Σες προσελήφθη ως γραμματέας δεν είχε θίξει οποιοδήποτε θέμα προσωπικού χαρακτήρα. Ήταν ένα ανθρωπόμορφο ρομπότ, αν και υστερούσε σε μνήμη RAM.

Οι εκπρόσωποι της οργάνωσης που κάθονταν τώρα μπροστά στη Μερέτε είχαν περάσει νωρίτερα από πολλούς. Αρχικά, από τα κόμματα που συμμετείχαν στην κυβέρνηση και, στη συνέχεια, από τα μεγαλύτερα κόμματα της αντιπολίτευσης, πράγμα που σήμαινε πως ήταν η σειρά της Μερέτε. Αυτοί οι άνθρωποι έδειχναν να αγωνιούν, και δικαίως, καθώς δεν υπήρχαν πολλά άτομα στην κυβέρνηση που ασχολούνταν με οτιδήποτε άλλο πέρα από το σκάνδαλο στο Φάρουμ και το φιλιππικό που είχε εξαπολύσει ο δήμαρχος εναντίον διαφόρων υπουργών.

Η αντιπροσωπία έκανε ό,τι καλύτερο μπορούσε προκειμένου να ενημερώσει τη Μερέτε σχετικά με τις πιθανές αρνητικές επιπτώσεις των νανομορίων στην υγεία, τη μαγνητική καθοδήγηση της μεταφοράς σωματιδίων στο σώμα, το ανοσοποιητικό, την παρακολούθηση μορίων και τις μελέτες του πλακούντα. Το τελευταίο αυτό θέμα, ειδικά, ήταν το βασικότερο που τους απασχολούσε.

«Έχουμε απόλυτη επίγνωση των ηθικών ζητημάτων τα οποία εγείρονται», είπε ο επικεφαλής. «Για το λόγο αυτό, γνωρίζουμε επίσης ότι τα κυβερνητικά κόμματα εκπροσωπούν πληθυσμιακές ομάδες οι οποίες αντιτίθενται κάθετα στην καθολική συλλογή πλακούντων, όμως το ζήτημα πρέπει να συζητηθεί». Ο ομιλητής ήταν ένας κομψός άντρας που είχε δημιουργήσει περιουσία εκατομμυρίων από την ενασχόλησή του με αυτό τον τομέα, ως ιδρυτής της γνωστής φαρμακευτικής εταιρείας BasicGen, η οποία κατά κύριο λόγο πραγματοποιούσε βασική έρευνα για λογαριασμό άλλων, μεγαλύτερων φαρμακευτικών εταιρειών. Κάθε φορά που είχε μια καινούρια ιδέα, εμφανιζόταν στα γραφεία της Υγειονομικής Επιτροπής. Η Μερέτε δε γνώριζε τους υπόλοιπους αντιπροσώπους, όμως παρατήρησε ένα νέο άντρα ο οποίος στεκόταν πίσω από τον επικεφαλής και την κοίταζε επίμονα. Δε φαινόταν να συνδράμει τον προϊστάμενό του παρέχοντάς του στοιχεία, επομένως ίσως βρισκόταν εκεί απλώς ως παρατηρητής.

«Α, ναι, επιτρέψτε μου να σας παρουσιάσω τον Ντάνιελ Χέιλ, τον καλύτερο συνεργάτη μας στον εργαστηριακό τομέα. Το όνομά του μπορεί να ακούγεται αγγλικό, όμως ο Ντάνιελ είναι γέννημα θρέμμα Δανός», είπε ο επικεφαλής αργότερα, την ώρα που η Μερέτε χαιρετούσε τους εκπροσώπους έναν προς έναν.

Έσφιξε το χέρι του Χέιλ κι αμέσως της έκανε εντύπωση πόσο ζεστή ήταν η επιδερμίδα του.

«Ντάνιελ Χέιλ, λοιπόν;» ρώτησε.

Εκείνος της χαμογέλασε. Για μια στιγμή, η Μερέτε κατέβασε τα μάτια. Τι ντροπή!

Έριξε μια ματιά προς τη μεριά της γραμματέως της, η οποία αποτελούσε μια ουδέτερη οντότητα στο γραφείο. Αν ήταν εκεί η Μαριάνε, θα είχε σηκώσει τα χαρτιά που μονίμως κρατούσε για να κρύψει πίσω τους ένα πονηρό χαμόγελο. Στο πρόσωπο της καινούριας δεν υπήρχε καν υποψία χαμόγελου.

«Εργάζεστε σε εργαστήριο;» ρώτησε η Μερέτε.

Σ' εκείνο το σημείο παρενέβη ο επικεφαλής. Έπρεπε οπωσδήποτε να εκμεταλλευτεί τα λιγοστά πολύτιμα δευτερόλεπτα που είχε στη διάθεσή του. Η επόμενη αντιπροσωπία περίμενε ήδη έξω από το γραφείο της Μερέτε Λίνγκαρ, και δεν ήξερε πότε θα εμφανιζόταν άλλη ευκαιρία. Ήταν ζήτημα χρημάτων, καθώς και μιας δαπανηρής επένδυσης σε χρόνο.

«Ο Ντάνιελ είναι ιδιοκτήτης ενός μικρού εργαστηρίου, του καλύτερου σε ολόκληρη τη Σκανδιναβία. Δηλαδή, δεν είναι και τόσο μικρό τώρα πια, από τη στιγμή που αγοράσατε τα νέα κτίρια», είπε, γυρνώντας προς το συνεργάτη του, ο οποίος κούνησε το κεφάλι χαμογελώντας. Ήταν ένα θεσπέσιο χαμόγελο. «Με την άδειά σας, θα θέλαμε να υποβάλουμε αυτή την έκθεση», συνέχισε ο επικεφαλής, απευθυνόμενος ξανά στη Μερέτε. «Ίσως ως πρόεδρος της Υγειονομικής

Επιτροπής θα θέλατε να τη μελετήσετε σε βάθος, αν το επιτρέπει ο χρόνος σας. Είναι εξαιρετικά σημαντικό για τις επόμενες γενιές να εξεταστεί το ζήτημα με τη μέγιστη προσοχή, άμεσα».

Δεν περίμενε πως θα συναντούσε τον Ντάνιελ Χέιλ στο «Σνάπστινγκετ», το εστιατόριο του Κοινοβουλίου. Η έκπληξή της έγινε ακόμα μεγαλύτερη βλέποντας ότι μάλλον περίμενε εκείνη. Όλες τις άλλες μέρες της εβδομάδας η Μερέτε γευμάτιζε στο γραφείο της, όμως κάθε Παρασκευή, τα τελευταία χρόνια, συναντούσε τις επικεφαλής των υγειονομικών επιτροπών των Σοσιαλιστών και των Ριζοσπαστών Κεντρώων. Και οι τρεις τους ήταν δυναμικές γυναίκες, ικανές να εξοργίσουν τα μέλη του Κόμματος της Δανίας. Το γεγονός και μόνο ότι είχαν καθιερώσει τόσο ανοιχτά αυτό τον άτυπο κοινοβουλευτικό καφέ δεν άρεσε σε πολλούς.

Εκείνος καθόταν μονάχος, μισοκρυμμένος πίσω από μια κολόνα, άκρη άκρη στην καρέκλα του, με μια κούπα καφέ μπροστά του. Τα βλέμματά τους συναντήθηκαν για μια στιγμή, καθώς η Μερέτε διάβαινε τη γυάλινη πόρτα, κι αυτό ήταν το μοναδικό πράγμα που σκεφτόταν όση ώρα έμεινε εκεί.

Όταν οι γυναίκες σηκώθηκαν, αφού ολοκλήρωσαν τη συζήτησή τους, ο Ντάνιελ Χέιλ την πλησίασε.

Η Μερέτε είδε κάμποσα ζευγάρια μάτια να στρέφονται

πάνω της και κάποιους από τους παρισταμένους να μουρμουρίζουν μεταξύ τους, όμως εκείνη ένιωθε μαγεμένη από το βλέμμα του.

8
2007

Ο ΚΑΡΛ ΗΤΑΝ, σε γενικές γραμμές, ικανοποιημένος. Οι εργάτες δεν είχαν σταματήσει στιγμή να δουλεύουν όλο το πρωί στο υπόγειο, ενώ αυτός στεκόταν στο διάδρομο κι έφτιαχνε καφέ σ' ένα τραπεζάκι με ρόδες, βγάζοντας το ένα τσιγάρο μετά το άλλο από το πακέτο του. Τώρα, το πάτωμα του υποτιθέμενου γραφείου του στον Τομέα Q καλυπτόταν από μοκέτα, ενώ οι κουβάδες των χρωμάτων και όλα τα άλλα είχαν συγκεντρωθεί μέσα σε γιγάντιες, πλαστικές σακούλες σκουπιδιών. Η πόρτα είχε καθίσει και πάλι στους μεντεσέδες της, μια τηλεόραση με επίπεδη οθόνη είχε τοποθετηθεί στο χώρο, ένας λευκός πίνακας και ένας πίνακας ανακοινώσεων είχαν αναρτηθεί στους τοίχους, ενώ τα ράφια ήταν γεμάτα με τα παλιά νομικά βιβλία που είχε φέρει στη δουλειά και κάποιοι είχαν νομίσει ότι μπορούσαν να τα κρατήσουν για λογαριασμό τους. Στην τσέπη του παντελονιού του βρισκόταν το κλειδί ενός σκούρου μπλε Peugeot 607, το οποίο πρόσφατα είχε διαγραφεί από το στόλο της Υπηρεσίας Πληροφοριών, επειδή οι υπεύθυνοι δεν ήθελαν οι πράκτορές τους να ακολουθούν τα οχήματα της βασιλικής πομπής με ένα αμάξι που είχε γρατσουνιές στο χρώμα του. Το Peugeot έγραφε μόλις σαράντα πέντε χιλιάδες χιλιόμετρα στο κοντέρ και πλέον ανήκε αποκλειστικά στον

Τομέα Q. Θα αποτελούσε σύμβολο κοινωνικής καταξίωσης στο πάρκινγκ της γειτονιάς του. Στα είκοσι μέτρα από το παράθυρο του υπνοδωματίου του.

Σε δυο τρεις μέρες θα είχε και το βοηθό που του είχαν υποσχεθεί. Ο Καρλ είχε βάλει τους εργάτες να καθαρίσουν το δωματιάκι ακριβώς απέναντι στο διάδρομο. Στο συγκεκριμένο χώρο είχαν αποθηκευτεί τα ταλαιπωρημένα κράνη και οι ασπίδες που είχαν χρησιμοποιήσει οι αστυνομικές δυνάμεις στη διάρκεια των ταραχών που ξέσπασαν εξαιτίας του κλεισίματος του Κέντρου Νεότητας. Τώρα, εκεί μέσα υπήρχαν ένα γραφείο και μια καρέκλα, ένα ντουλάπι με καθαριστικά και όλες οι λάμπες φθορισμού που είχε πετάξει ο Καρλ από το δικό του γραφείο. Ο Μάρκους Γιάκομπσεν είχε πάρει στα σοβαρά το αίτημά του και είχε προσλάβει έναν τύπο για να αναλάβει την καθαριότητα και ό,τι άλλο χρειαζόταν, όμως ο διοικητής ήθελε ο βοηθός του Καρλ να καθαρίζει και το υπόλοιπο υπόγειο. Αυτό ήταν κάτι το οποίο ο Καρλ θα άλλαζε κάποια στιγμή στο μέλλον, πράγμα που ο Μάρκους Γιάκομπσεν αναμφίβολα περίμενε. Ήταν όλα μέρος της ιδιότυπης διελκυστίνδας σχετικά με το ποιος θα χειριζόταν τι – και ειδικότερα, πότε θα γινόταν το καθετί. Όπως κι αν το έβλεπε κανείς, ο Καρλ ήταν αυτός που καθόταν στα έγκατα του κτιρίου, την ώρα που οι άλλοι πάνω είχαν θέα στους Κήπους Τίβολι. Έπρεπε να υπάρξει μια σειρά συμβιβασμών προκειμένου να προκύψει κάποια ισορροπία.

Στη μία μετά το μεσημέρι εκείνης της μέρας, εμφανίστηκαν δύο γραμματείς από τη Διοίκηση, με τους φακέλους των

υποθέσεων. Ενημέρωσαν τον Καρλ ότι οι φάκελοι περιείχαν μόνο τα γενικά έγγραφα και ότι αν ήθελε να έχει πρόσβαση σε υλικό ευρύτερου ενδιαφέροντος, θα έπρεπε να υποβάλει αίτημα παραχώρησής του. Τουλάχιστον τώρα είχε δύο άτομα από το παλιό του τμήμα με τα οποία θα μπορούσε να συνεννοηθεί. Ή, έστω, με μία από τις γραμματείς: τη Λις, μια ευγενική γυναίκα με ανοιχτά μαλλιά και πεταχτά, ελαφρώς στραβά, μπροστινά δόντια. Μ’ εκείνη θα ήθελε να ανταλλάξει κάτι περισσότερο από σκέψεις.

Ζήτησε από τις γραμματείς να αφήσουν τις στοίβες των φακέλων που κουβαλούσαν στις δύο άκρες του γραφείου. «Διακρίνω μια σπίθα στα μάτια σου ή είσαι πάντοτε τόσο κούκλα, Λις;» ρώτησε την ξανθιά.

Η καστανομάλλα έριξε στη συνάδελφό της ένα βλέμμα που θα έκανε ακόμα και τον Αϊνστάιν να νιώσει βλάκας. Πιθανότατα είχε περάσει πολύς καιρός από την τελευταία φορά που είχε γίνει η ίδια αποδέκτης ενός τέτοιου σχολίου.

«Καρλ, καλέ μου», είπε η ξανθομάλλα Λις, όπως πάντα. «Η σπίθα στο βλέμμα μου είναι για τον άντρα και τα παιδιά μου. Πότε θα το πάρεις απόφαση;»

«Θα το πάρω απόφαση τη μέρα που το φως θα σβήσει και το αιώνιο σκοτάδι θα με καταπιεί, μαζί με τον υπόλοιπο πλανήτη», απάντησε εκείνος, χωρίς να υπερβάλλει ιδιαίτερα.

Πριν ακόμα οι δύο γραμματείς φτάσουν στο τέρμα του

διαδρόμου και στρίψουν προς τις σκάλες, η καστανομάλλα είχε αρχίσει να εκφράζει την αγανάκτησή της.

Για αρκετές ώρες, ο Καρλ δεν έριξε ούτε μία ματιά στους φακέλους των υποθέσεων. Ωστόσο κατάφερε να βρει αρκετή δύναμη για να τους μετρήσει. Ήταν κι αυτό μια μορφή δουλειάς, άλλωστε. Οι φάκελοι ήταν τουλάχιστον σαράντα, αλλά δεν άνοιξε κανέναν τους. Είχε άφθονο χρόνο γι' αυτό, αργότερα. Του απέμεναν τουλάχιστον είκοσι χρόνια μέχρι τη σύνταξη, όπως τα υπολόγιζε, οπότε έπαιξε μερικές ακόμα παρτίδες πασιέντζας στον υπολογιστή. Έτσι και κέρδιζε την επόμενη παρτίδα, θα το σκεφτόταν να ρίξει μια ματιά στη στοίβα των φακέλων στα δεξιά του.

Κάποια στιγμή, ενώ είχε τελειώσει γύρω στις είκοσι παρτίδες, χτύπησε το κινητό του. Κοίταξε την οθόνη, αλλά δεν αναγνώρισε τον αριθμό: 3545-και-κάτι-άλλο. Ήταν τηλέφωνο της Κοπεγχάγης.

«Ναι», είπε, περιμένοντας να ακούσει την ταραγμένη φωνή της Βίγκα. Με κάποιον τρόπο, εκείνη κατάφερνε πάντοτε να βρει έναν ψυχοπονιάρη να της δανείσει το κινητό του. «Πάρε δικό σου κινητό, μαμά!» της έλεγε ο Γέσπερ. «Είναι πολύ σπαστικό να πρέπει να τηλεφωνώ στους γείτονες για να σου μιλήσω».

«Ναι, καλησπέρα», ακούστηκε μια φωνή που δε θύμιζε σε τίποτα της Βίγκα. «Ονομάζομαι Μπίρτε Μάρτινσεν. Είμαι ψυχολόγος στην Κλινική Αντιμετώπισης Σπονδυλικών

Τραυμάτων. Τηλεφωνώ απλώς για να σας ενημερώσω πως όταν μια βοηθός νοσοκόμα πήγε να δώσει στον Χάρντι Χένινγκσεν λίγο νερό σήμερα το πρωί, εκείνος επιχείρησε να το ρουφήξει στους πνεύμονές του. Είναι εντάξει, αλλά πολύ μελαγχολικός και σας ζητά εδώ και ώρα. Μήπως θα μπορούσατε να περάσετε, να τον επισκεφτείτε; Νομίζω ότι θα τον βοηθούσε».

Στον Καρλ επιτράπηκε να μείνει μόνος στο δωμάτιο με τον Χάρντι, παρότι η ψυχολόγος ήταν φανερό πως θα ήθελε να ακούσει τη συζήτησή τους.

«Τι έγινε, παλιόφιλε, μπάφιασες με όλα αυτά;» ρώτησε, πιάνοντας το χέρι του Χάρντι. Ένιωσε ένα σπαρτάρισμα ζωής εκεί. Δεν ήταν η πρώτη φορά που το παρατηρούσε αυτό ο Καρλ. Στη συγκεκριμένη περίπτωση, οι άκρες του μέσου και του δείκτη ανασηκώθηκαν ελαφρά, σαν να ήθελαν να γνέψουν στον Καρλ να πλησιάσει. «Τι συμβαίνει, Χάρντι;» είπε, φέρνοντας το πρόσωπό του κοντά στου συνεργάτη του.

«Σκότωσέ με, Καρλ», ψιθύρισε εκείνος.

Ο Καρλ αποτραβήχτηκε και τον κοίταξε στα μάτια. Ο πανύψηλος άντρας είχε τα πιο γαλάζια μάτια στον κόσμο, κι εκείνη τη στιγμή κατακλύζονταν από οδύνη, αγωνία και μια βουβή ικεσία.

«Για όνομα του Θεού, Χάρντι», μουρμούρισε ο Καρλ. «Το ξέρεις πως δεν μπορώ να το κάνω αυτό. Πρέπει να σταθείς

ξανά στα πόδια σου. Πρέπει να σηκωθείς και να περπατήσεις ξανά. Έχεις ένα γιο που θέλει να γυρίσει ο πατέρας του στο σπίτι. Δεν το καταλαβαίνεις αυτό, Χάρντι;»

«Είναι είκοσι χρόνων. Θα τα καταφέρει μια χαρά», ψιθύρισε εκείνος.

Ήταν τυπική αντίδρασή του αυτή. Το μυαλό του ήταν απόλυτα διαυγές. Και ο Χάρντι εννοούσε αυτό που είχε πει.

«Δεν μπορώ να το κάνω, Χάρντι. Πρέπει να βάλεις τα δυνατά σου, να αντέξεις. Θα γίνεις καλά».

«Είμαι παράλυτος, κι αυτό δεν πρόκειται να αλλάξει. Σήμερα μου ανακοίνωσαν την πρόγνωσή τους. Δεν υπάρχει καμία πιθανότητα ανάρρωσης. Καμία απολύτως πιθανότητα».

«Φαντάζομαι πως ο Χάρντι Χένινγκσεν σας ζήτησε να τον βοηθήσετε να αυτοκτονήσει», είπε η ψυχολόγος, ζητώντας από τον Καρλ εχεμύθεια. Με τη σιγουριά που μίλησε, έδειξε πως δε χρειαζόταν απάντηση. Ήταν πεπεισμένη πως είχε δίκιο. Είχε εμπειρία από αντίστοιχες περιπτώσεις.

«Όχι, δε μου είπε τίποτα τέτοιο!»

«Αλήθεια; Ήμουν σίγουρη πως αυτό θα σας ζητούσε».

«Ο Χάρντι; Όχι, για άλλο πράγμα με ήθελε».

«Θα με ενδιέφερε πάρα πολύ να ακούσω τι, τελικά, σας είπε, αν δε σας πειράζει να μου το αποκαλύψετε».

«Ναι, θα μπορούσα». Ο Καρλ σούφρωσε τα χείλη και κοίταξε έξω από το παράθυρο. Δεν κυκλοφορούσε ψυχή. Πολύ περίεργο.

«Όμως δεν πρόκειται να το κάνετε, σωστά;»

«Θα κοκκινίζατε αν ακούγατε τι μου είπε. Δεν μπορώ να επαναλάβω τέτοιες κουβέντες σε μια κυρία».

«Προσπαθήστε».

«Δεν το νομίζω».

9
2002

Η ΜΕΡΕΤΕ ΕΙΧΕ ΑΚΟΥΣΕΙ πολλές φορές για το μικρό μπαρ που ονομαζόταν «Μπάνκεροτ», με τα αλλόκοτα, βαλσαμωμένα ζώα, όμως πριν από εκείνο το βράδυ δεν είχε βρεθεί ποτέ στο εσωτερικό του.

Εκεί, ανάμεσα στο αδιάκοπο βουητό των συζητήσεων, την καλωσόρισε ένα θερμό χαμόγελο κι ένα ποτήρι παγωμένο λευκό κρασί. Η βραδιά ξεκινούσε θετικά.

Είχε μόλις αναφέρει πως σκόπευε να πάει στο Βερολίνο με τον αδερφό της το επόμενο σαββατοκύριακο. Έκαναν αυτό

το ταξίδι μία φορά το χρόνο, θα έμεναν κοντά στο Ζωολογικό Κήπο.

Τότε χτύπησε το κινητό της. «Ο Ούφε είναι πολύ αναστατωμένος», της είπε η οικιακή βοηθός.

Για μια στιγμή η Μερέτε έμεινε ακίνητη, με τα μάτια κλειστά, καταπίνοντας την πίκρα που της προκάλεσε αυτό που είχε μόλις ακούσει. Σπάνια επέτρεπε στον εαυτό της να βγει ραντεβού. Γιατί έπρεπε να της το χαλάσει;

Παρά την ολισθηρότητα των δρόμων, κατάφερε να φτάσει στο σπίτι της μέσα σε λιγότερο από μία ώρα.

Ο Ούφε είχε περάσει σχεδόν όλο το βράδυ τρέμοντας και κλαίγοντας. Αυτό συνέβαινε καμιά φορά, αν η Μερέτε δεν επέστρεφε τη συνηθισμένη της ώρα. Ο Ούφε δεν επικοινωνούσε με λέξεις, οπότε ήταν δύσκολο να καταλάβει κανείς τι του συνέβαινε. Κάποιες φορές έδινε την εντύπωση πως δεν υπήρχε πνοή μέσα στο σώμα του. Αλλά αυτό κάθε άλλο παρά αλήθεια ήταν. Ο Ούφε ήταν πέρα για πέρα παρών.

Δυστυχώς, η γυναίκα που τον φρόντιζε βρισκόταν φανερά σε σύγχυση. Η Μερέτε ήξερε πως δε θα μπορούσε να υπολογίσει ξανά στη βοήθειά της.

Μόνο όταν κατάφερε η Μερέτε να πείσει τον Ούφε να ανεβεί στο υπνοδωμάτιο και να φορέσει το αγαπημένο του καπέλο του μπέιζμπολ έπαψε να κλαίει, όμως εξακολουθούσε

να είναι ταραγμένος. Το βλέμμα του φανέρωνε ανησυχία. Εκείνη προσπάθησε να τον καθησυχάσει κι άλλο, περιγράφοντας όλους τους ανθρώπους στο μπαρ και τα περίεργα, βαλσαμωμένα ζώα με τα ανθρώπινα ρούχα που ήταν στημένα τριγύρω στο χώρο. Του διηγήθηκε όλα όσα είχε κάνει εκείνη τη μέρα και είδε πως τα λόγια της άρχισαν να τον ηρεμούν. Το ίδιο έκανε πάντοτε σε ανάλογες περιπτώσεις, από τότε που ο αδερφός της ήταν δέκα με έντεκα χρόνων. Κάθε φορά που ο Ούφε έκλαιγε, οι λυγμοί πήγαζαν βαθιά από το υποσυνείδητό του. Εκείνες τις στιγμές, το παρελθόν και το παρόν μπλέκονταν μέσα του. Σαν να θυμόταν τη ζωή του πριν το ατύχημα, τότε που ήταν ένα απόλυτα φυσιολογικό αγόρι. Όχι, δεν ήταν έτσι. Όχι φυσιολογικό. Τότε που ήταν ένα ξεχωριστό αγόρι με ένα εξαιρετικό μυαλό, κατακλυσμένο από θαυμάσιες ιδέες, έχοντας άριστες προοπτικές για την υπόλοιπη ζωή του. Ήταν ένα καταπληκτικό αγόρι. Ύστερα συνέβη το ατύχημα.

Τις μέρες που ακολούθησαν, η Μερέτε ήταν τρομερά απασχολημένη. Και παρότι οι σκέψεις της είχαν μια τάση να ξεφεύγουν την περισσότερη ώρα, δεν υπήρχε κανείς άλλος που θα μπορούσε να κάνει τη δουλειά της. Πήγαινε στο γραφείο της στις έξι κάθε πρωί και, ύστερα από μια δύσκολη μέρα, επέστρεφε τρέχοντας στο δρόμο, ώστε να είναι στο σπίτι της μέχρι τις έξι το βράδυ. Δεν υπήρχε αρκετός χρόνος για να μπουν όλα σε σειρά.

Έτσι, η συγκέντρωσή της δε βελτιώθηκε στο ελάχιστο όταν βρήκε ένα μεγάλο μπουκέτο λουλούδια πάνω στο

γραφείο της.

Η γραμματέας της έδειχνε φανερά ενοχλημένη. Προηγουμένως εργαζόταν στο Νομικό και Οικονομικό Επιμελητήριο της Δανίας, όπου προφανώς οι άνθρωποι τα κατάφερναν καλύτερα στο να τραβούν μια διαχωριστική γραμμή μεταξύ της επαγγελματικής και της προσωπικής ζωής τους. Αν η Μαριάνε ήταν ακόμα γραμματέας της Μερέτε, θα έφερνε βόλτες έκθαμβη, λιγωμένη, γύρω από τα λουλούδια, σαν να επρόκειτο για τα πετράδια του στέμματος.

Όχι, η Μερέτε δεν μπορούσε να περιμένει ιδιαίτερη στήριξη από αυτή την καινούρια γραμματέα σε προσωπικά ζητήματα, όμως ίσως ήταν καλύτερα έτσι.

Την επομένη έλαβε μια κάρτα για τη γιορτή του Αγίου Βαλεντίνου, από την TelegramsOnline. Ήταν η πρώτη τέτοια κάρτα που λάμβανε στη ζωή της, ετεροχρονισμένα μάλιστα, καθώς είχαν περάσει σχεδόν δύο εβδομάδες από τις 14 Φεβρουαρίου. Πάνω της υπήρχαν δύο χείλη και η φράση *«Αγάπη & Φιλιά στη Μερέτε»*. Η γραμματέας της έμοιαζε έτοιμη να εκραγεί την ώρα που της την παρέδιδε.

Στο εσωτερικό, η κάρτα έγραφε: *«Πρέπει να σου μιλήσω»*.

Έμεινε για λίγο εκεί, κουνώντας πέρα δώθε το κεφάλι, καθώς κοίταζε τα χείλη.

Ύστερα η σκέψη της πήγε σ’ εκείνο το βράδυ στο

«Μπάνκεροτ». Παρότι η ανάμνηση ξύπνησε μια υπέροχη αίσθηση μέσα της, ήξερε πως δεν υπήρχε περίπτωση να προχωρήσει το πράγμα. Δεν είχε άλλη επιλογή από το να θέσει τέρμα σε αυτή την ιστορία, προτού εξελιχτεί περισσότερο.

Πέρασε κάποια ώρα καταλήγοντας σε αυτά που ήθελε να πει, ύστερα σχημάτισε τον αριθμό του και περίμενε να ενεργοποιηθεί ο αυτόματος τηλεφωνητής.

«Γεια, η Μερέτε είμαι», είπε ανάλαφρα. «Το σκέφτηκα πολύ, όμως βρίσκω ότι δεν είναι καλή ιδέα. Η δουλειά μου και ο αδερφός μου απαιτούν όλη μου την προσοχή, και δε νομίζω πως αυτό πρόκειται να αλλάξει. Πραγματικά, λυπάμαι. Σε παρακαλώ, συγχώρεσέ με!» Ύστερα πήρε την ατζέντα που είχε πάνω στο γραφείο της, όπου σημείωνε τα ραντεβού της, και διέγραψε το τηλέφωνό του από τον κατάλογο.

Εκείνη τη στιγμή η γραμματέας μπήκε μέσα και στάθηκε απότομα μπροστά της.

Όταν ανασήκωσε το κεφάλι η Μερέτε, την είδε να χαμογελά έτσι όπως ποτέ άλλοτε.

Εκείνος στεκόταν χωρίς πανωφόρι έξω, στα σκαλοπάτια του προαυλίου, μπροστά από το κτίριο του Κοινοβουλίου, περιμένοντας. Έκανε τρομερό κρύο και το χρώμα του προσώπου του δεν ήταν και τόσο υγιές. Παρά το φαινόμενο

του θερμοκηπίου, ο καιρός το Φεβρουάριο δεν προσφερόταν για να περνά κανείς πολλή ώρα έξω. Κοίταξε τη Μερέτε ικετευτικά, χωρίς να παρατηρήσει το φωτογράφο που είχε μόλις περάσει από την πύλη της πλατείας του Κρίστιανσμπορ.

Εκείνη προσπάθησε να τον τραβήξει προς την είσοδο του προαυλίου, όμως ήταν μεγαλόσωμος και απελπισμένος.

«Μερέτε», είπε, φέρνοντας τα χέρια πάνω στους ώμους της. «Μην το κάνεις αυτό. Νιώθω απαίσια».

«Λυπάμαι», επέμεινε η Μερέτε, κουνώντας το κεφάλι. Διέκρινε την ξαφνική αλλαγή στην έκφρασή του. Είχε πάρει ξανά εκείνο το βαθύ, μυστήριο βλέμμα, που την έκανε να αισθάνεται αμήχανα.

Πίσω του, ο φωτογράφος είχε φέρει τη μηχανή στο μάγουλό του. Γαμώτο. Το τελευταίο πράγμα που χρειαζόταν εκείνη τη στιγμή ήταν να βρεθεί η φωτογραφία τους στο πρωτοσέλιδο κάποιας φυλλάδας.

«Δυστυχώς, δεν μπορώ να σε βοηθήσω!» φώναξε κι έφυγε τρέχοντας προς το αυτοκίνητό της. «Είναι αδύνατο».

Ο Ούφε είχε απομείνει να την κοιτάζει κατάπληκτος, όταν εκείνη άρχισε να κλαίει ενώ έτρωγαν, όμως ουσιαστικά δεν επηρεάστηκε. Σήκωνε το κουτάλι του αργά, όπως πάντα, και χαμογελούσε κάθε φορά που κατάπινε. Το βλέμμα του είχε

καρφωθεί στα χείλη της, όμως ήταν χαμένος στον κόσμο του.

«Γαμώτο!» αναφώνησε η Μερέτε, κλαίγοντας με λυγμούς, καθώς χτυπούσε τη γροθιά της στο τραπέζι, κοιτάζοντας τον Ούφε με τόση πικρία και εκνευρισμό, που μάτωνε η καρδιά της. Τον τελευταίο καιρό αυτή η αντίδραση είχε αρχίσει να της προκύπτει όλο και πιο συχνά. Δυστυχώς.

Ξύπνησε με το όνειρο αποτυπωμένο ανεξίτηλα στο συνειδητό της. Τόσο ζωντανό, τόσο τρομερό.

Εκείνη η μέρα είχε ξεκινήσει με ένα θαυμάσιο πρωινό, ελαφριά παγωνιά κι ένα λεπτό στρώμα χιονιού, όσο έπρεπε για να ενισχύσει την εορταστική ατμόσφαιρα. Τα πάντα έσφυζαν από ζωή. Η Μερέτε ήταν δεκάξι, ο Ούφε δεκατριών. Ο πατέρας και η μητέρα τους είχαν περάσει μια νύχτα που τους είχε κάνει να κοιτάζονται με τρυφερότητα από τη στιγμή που φόρτωσαν το αμάξι με πακέτα μέχρι τη στιγμή που τα πάντα τελείωσαν. Πρωινό παραμονής Χριστουγέννων – τι αλλόκοτη και χαρωπή αλυσίδα λέξεων! Όλο υποσχέσεις. Ο Ούφε έλεγε πως ήθελε να πάρει ένα CD player· ήταν η τελευταία φορά στη ζωή του που εξέφρασε κάποια συγκεκριμένη επιθυμία.

Ύστερα ξεκίνησαν ευτυχισμένοι. Η Μερέτε και ο Ούφε γελούσαν. Όλοι τούς περίμεναν στον προορισμό τους.

Ο Ούφε τής έριξε μια σπρωξιά στο πίσω κάθισμα. Ήταν

δεκαοκτώ κιλά ελαφρύτερος από εκείνη, αλλά μαχητικός σαν κουτάβι που βουτούσε ανάμεσα στα αδέρφια του για να θηλάσει. Η Μερέτε ανταπέδωσε το σπρώξιμο, βγάζοντας το σκούφο της για να τον κοπανήσει με αυτόν στο κεφάλι. Τότε ήταν που τα πράγματα άρχισαν να ξεφεύγουν.

Καθώς το αμάξι έφτανε σε μια στροφή του δάσους, ο Ούφε τη χτύπησε ξανά, οπότε εκείνη άρπαξε τον αδερφό της για να τον αναγκάσει να καθίσει φρόνιμα στη θέση του. Αυτός κλοτσούσε, φώναζε και τσίριζε ενθουσιασμένος, και η Μερέτε τον έσπρωξε πιο δυνατά. Εκείνη τη στιγμή, καθώς ο πατέρας τους γελούσε και άπλωνε το χέρι προς τα πίσω, δήθεν για να τους μαλώσει, η Μερέτε και ο Ούφε ανασήκωσαν τα μάτια. Το αυτοκίνητό τους είχε αρχίσει να προσπερνά ένα άλλο αυτοκίνητο. Το κόκκινο Ford Sierra ακριβώς δίπλα τους είχε γκρίζες πιτσιλιές από αλάτι στις πλαϊνές πόρτες. Ένας άντρας και μια γυναίκα, σαραντάρηδες, κάθονταν μπροστά, κοιτάζοντας ευθεία. Στο πίσω κάθισμα βρίσκονταν ένα αγόρι κι ένα κορίτσι, όπως ήταν κι αυτοί, οπότε ο Ούφε και η Μερέτε τούς χαμογέλασαν. Το αγόρι πρέπει να ήταν ένα δυο χρόνια μικρότερο από τη Μερέτε· είχε κοντοκουρεμένα μαλλιά. Είδε το χαρωπό βλέμμα της, καθώς εκείνη απέκρουε το χέρι του πατέρα της, γελώντας με τη σειρά της, χωρίς να καταλαβαίνει πως ο πατέρας της είχε χάσει τον έλεγχο του αυτοκινήτου, μέχρι που η έκφραση του αγοριού άλλαξε ξαφνικά, στο φως που περνούσε μέσα από τα κλαδιά των δέντρων. Για μια στιγμή, τα έντρομα, γαλάζια μάτια του καρφώθηκαν πάνω της, και ύστερα χάθηκε.

Ο ήχος μετάλλου που έβρισκε πάνω σε μέταλλο συνέπεσε με το σπάσιμο των πλαϊνών τζαμιών στο άλλο όχημα. Τα παιδιά που κάθονταν στο πίσω κάθισμα έφυγαν προς τα εμπρός, τη στιγμή που ο Ούφε έπεφτε πάνω στη Μερέτε. Πίσω της, γυαλιά έσπαγαν, ενώ μπροστά της το παρμπρίζ καλυπτόταν από σκούρες σιλουέτες που χτυπούσαν μεταξύ τους. Δεν καταλάβαινε αν ήταν το δικό τους αυτοκίνητο ή το άλλο εκείνο που θέριζε τα δέντρα κατά μήκος του δρόμου, όμως στο μεταξύ το σώμα του Ούφε είχε συστραφεί, κι εκείνος κινδύνευε να στραγγαλιστεί από τη ζώνη ασφαλείας του. Ακολούθησε ένας εκκωφαντικός κρότος, πρώτα από το άλλο αυτοκίνητο, ύστερα από το δικό τους. Το αίμα στην ταπετσαρία και στο παρμπρίζ είχε ανακατευτεί με χώματα και χιόνι από το δάσος, ενώ ένα κλαδί δέντρου είχε τρυπήσει τη γάμπα της Μερέτε. Ένας σπασμένος κορμός εμβόλισε το αυτοκίνητο από κάτω και τους τίναξε στιγμιαία στον αέρα. Ο μεταλλικός γδούπος καθώς το αυτοκίνητο έσκαγε με τη μούρη στο δρόμο έγινε ένα με τον ανατριχιαστικό ήχο του Ford Sierra που έπεφτε πάνω σε ένα δέντρο. Ύστερα, το αμάξι τους έφερε τούμπα απότομα και άρχισε να σέρνεται στο πλάι, στους θάμνους. Τα χέρια του Ούφε είχαν σηκωθεί ψηλά, τα πόδια του είχαν κολλήσει στην πλάτη του καθίσματος της μητέρας του, το οποίο είχε ξεριζωθεί από τη θέση του. Ούτε στιγμή δεν είδε η Μερέτε τη μητέρα και τον πατέρα τους. Έβλεπε μόνο τον Ούφε.

Συνήλθε, με την καρδιά της να χτυπά τόσο δυνατά στο στήθος, ώστε πονούσε. Ένιωθε το σώμα της παγωμένο, να

κολλά από τον ιδρώτα.

«Σταμάτα, Μερέτε», μονολόγησε μεγαλόφωνα, παίρνοντας όσο πιο βαθιά ανάσα μπορούσε. Έφερε το χέρι στο στήθος της, σαν να προσπαθούσε να διώξει από πάνω της την ανάμνηση. Μόνο στο όνειρό της έβλεπε όλες τις λεπτομέρειες με τέτοια τρομερή διαύγεια. Όταν συνέβη το ατύχημα, δεν είχε καταφέρει να τα συνειδητοποιήσει όλα – καταλάβαινε μόνο ποια ήταν η κατάσταση γενικά. Τα φώτα που αναβόσβηναν, οι κραυγές, το αίμα και το σκοτάδι, και μετά περισσότερο φως.

Πήρε μία ακόμα βαθιά ανάσα και κοίταξε γύρω. Ξαπλωμένος στο κρεβάτι δίπλα της ήταν ο Ούφε, σφυρίζοντας ελαφρά όπως ανάσαινε. Το πρόσωπό του ήταν ήρεμο. Έξω, η βροχή κυλούσε ήρεμα μέσα από τα ρέχτια.

Άπλωσε το χέρι και χάιδεψε διστακτικά τα μαλλιά του αδερφού της, σφίγγοντας τα χείλη για να συγκρατήσει τους λυγμούς που προσπαθούσαν να βγουν από μέσα της.

Δόξα τω Θεώ, είχαν περάσει χρόνια από την τελευταία φορά που είχε δει αυτό το όνειρο.

10
2007

«ΓΕΙΑ, ΜΕ ΛΕΝΕ ΑΣΑΝΤ», είπε ο άντρας. Το τριχωτό χέρι που έτεινε προς τον Καρλ έδειχνε σαν να είχε καταπιαστεί με

λίγο απ' όλα.

Ο Καρλ δε συνειδητοποίησε αμέσως πού βρισκόταν ή ποιος του μιλούσε. Εκείνο το πρωινό δεν ήταν και το πιο συναρπαστικό της ζωής του. Για την ακρίβεια, τον είχε πάρει ο ύπνος με τα πόδια ανεβασμένα στο γραφείο, το περιοδικό με τα σουντόκου πάνω στους μηρούς του, το πιγούνι μισοχωμένο στο άνοιγμα του πουκαμίσου του, που ήταν τόσο τσαλακωμένο, ώστε θύμιζε καρδιογράφημα. Τα πόδια του δεν τον υπάκουαν τελείως καθώς τα κατέβασε από το γραφείο, μένοντας να κοιτάζει τον κοντό, μελαχρινό άντρα που στεκόταν μπροστά του. Δε χωρούσε αμφιβολία πως ήταν μεγαλύτερος στα χρόνια από του λόγου του και ότι δεν καταγόταν από την ίδια χώρα που ο Καρλ ονόμαζε πατρίδα.

«Άσαντ. Εντάξει», απάντησε νυσταγμένα. Αλλά τι στην ευχή τον αφορούσε;

«Είσαι ο Καρλ Μερκ, όπως γράφει έξω στην πόρτα. Εγώ πρέπει να θέλω να σε βοηθήσω, μου είπαν. Παρακαλώ, σωστά τα λέω;»

Ο Καρλ μισόκλεισε τα μάτια, προσπαθώντας να ζυγίσει όλες τις πιθανές ερμηνείες των όσων είχε πει ο άντρας αυτός. Να τον βοηθήσει;

«Ναι, αυτό ελπίζω κι εγώ», ήταν η απάντησή του.

Εκείνος είχε προκαλέσει αυτή την κατάσταση και πλέον ήταν

το θύμα των απρόσεκτα διατυπωμένων αιτημάτων του. Δυστυχώς, δεν είχε συνειδητοποιήσει μέχρι αυτή τη στιγμή πως η παρουσία ενός άλλου ανθρώπου στο απέναντι γραφείο θα του δημιουργούσε υποχρεώσεις. Από τη μία, έπρεπε να τον κρατά απασχολημένο· από την άλλη, ο Καρλ έπρεπε να βρει κάτι ώστε να απασχολείται και ο ίδιος, τουλάχιστον σε κάποια λογικά πλαίσια. Όχι, δεν το είχε σκεφτεί καλά. Δε θα μπορούσε να χαζολογά όλη τη μέρα, τώρα που είχε εκείνο τον τύπο να τον κοιτάζει. Είχε σκεφτεί πως θα διευκολυνόταν η καθημερινότητά του έχοντας ένα βοηθό. Ο τύπος θα είχε πολλά να κάνει, ενώ ο Καρλ θα απασχολούνταν με το να μετρά τις ώρες να κυλούν πίσω από τα κλειστά βλέφαρά του. Κάποιος έπρεπε να σφουγγαρίσει το πάτωμα, να φτιάξει καφέ, να προσθέσει τα επιπλέον έγγραφα στους φακέλους των διαφόρων υποθέσεων, οι οποίοι φάκελοι κάπου έπρεπε να αρχειοθετηθούν. Υπήρχαν ένα σωρό δουλειές για να τον κρατήσουν απασχολημένο, έτσι είχε νομίσει στην αρχή. Τώρα, όμως, κάτι περισσότερο από δύο ώρες αργότερα, ο τύπος στεκόταν εκεί, κοιτάζοντάς τον με τα πελώρια μάτια του, και τα πάντα ήταν στη θέση τους, τακτοποιημένα και καθαρά. Ακόμα και το ράφι πίσω από τον Καρλ είχε γεμίσει με βιβλία αναφοράς, τοποθετημένα αλφαβητικά, ενώ και οι ράχες όλων των ντοσιέ είχαν αριθμηθεί και ήταν έτοιμα προς χρήση. Μέσα σε δυόμισι ώρες, ο τύπος είχε ολοκληρώσει όλες τις δουλειές, και δεν υπήρχε τίποτε άλλο.

Αν ήταν στο χέρι του Καρλ, θα τον έστελνε σπίτι του αμέσως.

«Έχεις άδεια οδήγησης;» ρώτησε τον Άσαντ, ελπίζοντας πως ο Μάρκους Γιάκομπσεν είχε παραβλέψει αυτή τη λεπτομέρεια. Αν απαντούσε αρνητικά, το όλο ζήτημα της πρόσληψης του τύπου θα μπορούσε να τεθεί ξανά υπό συζήτηση.

«Οδηγώ ταξί και αμάξι και φορτηγό και άρμα μάχης T-55 και επίσης ένα T-62 και θωρακισμένα οχήματα και μοτοσικλέτες, με ή χωρίς πλαϊνό καλάθι».

Τότε ήταν που ο Καρλ πρότεινε στον Άσαντ να περάσει τις επόμενες δύο ώρες καθισμένος ήσυχα στην καρέκλα του, διαβάζοντας κάποια από τα βιβλία στο ράφι πίσω του. Στράφηκε και άρπαξε τον κοντινότερο τόμο, τον οποίο παρέδωσε στο νεόκοπο βοηθό του. *Εγχειρίδιο για τους Τεχνικούς της Σήμανσης*, του ντετέκτιβ Α. Χάσλαντ. Βεβαίως, γιατί όχι; «Δώσε προσοχή στο σχηματισμό των προτάσεων όταν θα το διαβάζεις, Άσαντ. Θα μάθεις πολλά έτσι. Έχεις διαβάσει πολλά κείμενα στα δανικά;»

«Έχω διαβάσει όλες τις εφημερίδες και επίσης τα Συντάγματα και όλα τα άλλα».

«Όλα τα άλλα;» επανέλαβε ο Καρλ. Ζόρικη περίπτωση. «Σου αρέσει να λύνεις σουντόκου;» ρώτησε, δίνοντας το περιοδικό στον Άσαντ.

Μέχρι να φτάσει το απόγευμα, είχε αρχίσει να τον πονά η πλάτη του, έτσι ίσια που καθόταν στην καρέκλα. Ο καφές που

έφτιαχνε ο Άσαντ αποτελούσε μια απρόσμενα δυνατή εμπειρία και πλέον η αϋπνία του Καρλ είχε ενισχυθεί με μια γερή δόση καφεΐνης. Είχε την ενοχλητική αίσθηση του αίματος που κυλούσε ορμητικά στις φλέβες του. Αυτός ήταν και ο λόγος που είχε αρχίσει να ξεφυλλίζει τους φακέλους.

Κάποιες από τις υποθέσεις τις ήξερε ήδη απέξω κι ανακατωτά, όμως οι περισσότερες προέρχονταν από άλλες αστυνομικές διευθύνσεις, ενώ ορισμένες χρονολογούνταν σε εποχές πριν ακόμα τοποθετηθεί στο Ανθρωποκτονιών. Το κοινό στοιχείο σε όλες αυτές τις υποθέσεις ήταν ότι στην προσπάθεια διαλεύκανσής τους είχαν αναλωθεί αμέτρητες ώρες και τα μέσα ενημέρωσης είχαν δείξει τεράστιο ενδιαφέρον. Αρκετές αφορούσαν πολίτες που ήταν γνωστά δημόσια πρόσωπα. Όμως όλες είχαν φτάσει σε ένα σημείο όπου δεν υπήρχαν άλλα στοιχεία προς διερεύνηση.

Αν τις χώριζε σε γενικές κατηγορίες, υπήρχαν τριών ειδών.

Η πρώτη και μεγαλύτερη κατηγορία περιλάμβανε κοινές υποθέσεις ανθρωποκτονίας, κάθε είδους, όπου τα μεν πιθανά κίνητρα είχαν εντοπιστεί, όμως ο δράστης ή οι δράστες παρέμεναν άγνωστοι.

Η επόμενη κατηγορία αφορούσε επίσης ανθρωποκτονίες, αλλά πιο σύνθετου χαρακτήρα. Σε ορισμένες από αυτές ήταν δύσκολο να προσδιοριστεί το κίνητρο, ενώ τα θύματα ήταν περισσότερα του ενός. Είχαν επιβληθεί καταδίκες, αλλά μόνο για τους συνεργούς στο έγκλημα· οι αρχηγοί ή οι αυτουργοί

ουδέποτε είχαν εντοπιστεί. Η ίδια η πράξη του φόνου μπορεί να εμπεριείχε το στοιχείο του τυχαίου, ενώ σε ορισμένες περιπτώσεις θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ως έγκλημα πάθους. Η διαλεύκανση αυτού του είδους των υποθέσεων, μερικές φορές, μπορούσε να διευκολυνθεί από συμπτώσεις. Μάρτυρες που περνούσαν τυχαία από εκεί· οχήματα τα οποία χρησιμοποιήθηκαν στη διάπραξη κάποιου άλλου εγκλήματος· πληροφορίες οι οποίες προέκυψαν από άλλες, άσχετες έρευνες, και ούτω καθεξής. Επρόκειτο για υποθέσεις οι οποίες θα μπορούσαν να αποδειχτούν δύσκολες για τους αστυνομικούς, εκτός κι αν βοηθούσε ο παράγοντας τύχη.

Τέλος, η τρίτη κατηγορία ήταν ένα συνονθύλευμα ανθρωποκτονιών ή πιθανών ανθρωποκτονιών που σχετίζονταν με απαγωγές, βιασμούς, εμπρησμούς, θανατηφόρες ληστείες, ορισμένες μορφές οικονομικών εγκλημάτων, καθώς και μια σειρά υποθέσεων με πολιτική χροιά. Όλες αυτές ήταν υποθέσεις που η αστυνομία δεν είχε κατορθώσει να διαλευκάνει, ενώ σε ορισμένες περιπτώσεις ακόμα κι αυτή καθαυτή η έννοια της δικαιοσύνης είχε υποστεί σοβαρό πλήγμα. Ένα μωρό είχε εξαφανιστεί από το καροτσάκι του· ένας ένοικος σε μια κοινότητα συνταξιούχων είχε βρεθεί στραγγαλισμένος στο κρεβάτι του· ο ιδιοκτήτης ενός εργοστασίου είχε βρεθεί δολοφονημένος στο νεκροταφείο του Κάρουπ ή η υπόθεση της διπλωμάτισσας στο ζωολογικό κήπο. Παρότι ο Καρλ δεν ήθελε να το παραδεχτεί, ο υπερβολικός ζήλος της Πιβ Βέστεργκορ είχε πράγματι κάποια αξία, έστω κι αν βασικό της κίνητρο ήταν η

επιθυμία να κερδίσει ψήφους. Γιατί καθεμία από αυτές τις υποθέσεις ήταν βέβαιο πως θα κέντριζε το φιλότιμο κάθε αστυνομικού που άξιζε να αποκαλείται έτσι.

Άναψε ένα ακόμα τσιγάρο κι έριξε μια ματιά στον Άσαντ, που καθόταν στο γραφείο στην άλλη πλευρά του διαδρόμου. Ήρεμος άνθρωπος, σκέφτηκε. Αν, μάλιστα, κατάφερνε να μένει και απασχολημένος, έτσι όπως έκανε τώρα, τότε ίσως τα πράγματα να έπαιρναν καλό δρόμο.

Ο Καρλ άφησε τις τρεις στοίβες μπροστά του και κοίταξε το ρολόι του. Ακόμα μισή ώρα με τα χέρια σταυρωμένα και τα μάτια κλειστά. Ύστερα θα μπορούσαν και οι δύο να γυρίσουν στο σπίτι.

«Τι είναι αυτές οι υποθέσεις, λοιπόν, που έχεις εκεί πέρα;»

Ο Καρλ ανασήκωσε το κεφάλι και κοίταξε τα μαύρα φρύδια του Άσαντ μέσα από τις χαραμάδες των βλεφάρων του, τα οποία αρνούνταν να ανοίξουν περισσότερο. Ο τύπος είχε σκύψει πάνω από το γραφείο του, κρατώντας το *Εγχειρίδιο για τους Τεχνικούς της Σήμανσης* στο ένα χέρι. Είχε χώσει το δάχτυλό του μέσα, σαν σελιδοδείκτη, σε ένα σημείο που φανέρωνε πως είχε προχωρήσει αρκετά με την ανάγνωση. Ίσως, πάλι, κοίταζε μονάχα τις εικόνες· πολλοί άνθρωποι αυτό ακριβώς έκαναν.

«Ξέρει κάτι, Άσαντ; Διέκοψες τον ειρμό των σκέψεών μου». Ο Καρλ κατάφερε να μη χασμουρηθεί. «Τέλος πάντων,

ό,τι έγινε έγινε. Λοιπόν, αυτές είναι οι υποθέσεις με τις οποίες θα ασχοληθούμε. Παλιές υποθέσεις, με τις οποίες κάποιοι άλλοι έπαψαν να ασχολούνται. Καταλαβαίνεις;»

Ο Άσαντ ανασήκωσε τα φρύδια. «Πολύ ενδιαφέρον αυτό», είπε, πιάνοντας τον πρώτο φάκελο. «Σαν να λέμε, κανείς δεν ξέρει τίποτα για το ποιος το έκανε;»

Ο Καρλ έξυσε το σβέρκο του και κοίταξε το ρολόι του. Δεν είχε πάει ούτε τρεις ακόμα. Ύστερα πήρε το φάκελο από τα χέρια του Άσαντ και τον μελέτησε. «Δε γνωρίζω αυτή την υπόθεση. Κάποια σχέση έχει με τις εκσκαφές στο νησί Σπρόε, την εποχή που έχτιζαν τη γέφυρα ανάμεσα στο Σγιέλαν και το Φιν. Ανακάλυψαν ένα πτώμα εκεί πέρα, όμως η έρευνα δεν προχώρησε περισσότερο. Την είχε αναλάβει η αστυνομία του Σλάγιελσε. Μεγάλοι λουφαδόροι».

«Λουφαδόροι;» επανέλαβε ο Άσαντ, κουνώντας το κεφάλι. «Κι αυτή η υπόθεση έρχεται πρώτη για εσένα;»

Ο Καρλ τον κοίταξε μπερδεμένος. «Με ρωτάς αν αυτή είναι η πρώτη υπόθεση με την οποία θα ασχοληθούμε; Αυτό εννοείς;»

«Ναι. Αυτή είναι η πρώτη;»

Ο Καρλ συνοφρυώθηκε. Πολλές ερωτήσεις μαζεμένες. «Πρέπει να μελετήσω όλους τους φακέλους προτού αποφασίσω».

«Είναι πολύ μυστικό αυτό;» ρώτησε ο Άσαντ, βάζοντας προσεκτικά στην κορυφή της στοίβας το φάκελο που είχε αφήσει πάνω στο γραφείο ο Καρλ.

«Οι φάκελοι των υποθέσεων; Ναι, πιθανότατα περιλαμβάνουν πληροφορίες τις οποίες δεν πρέπει να δει κανείς άλλος».

Ο μελαχρινός άντρας έμεινε σιωπηλός για λίγο. Έμοιαζε με αγοράκι που είχε ζητήσει παγωτό χωνάκι και το αίτημά του είχε απορριφθεί, αλλά ήξερε πως, αν στεκόταν εκεί κάμποσο, υπήρχε περίπτωση να πάρει αυτό που ήθελε. Έμειναν να κοιτάζονται επίμονα, τόσο που ο Καρλ κατέληξε να νιώσει σαστιμάρα.

«Τι τρέχει;» ρώτησε. «Θέλεις κάτι συγκεκριμένο;»

«Μιας και είμαι εδώ και υπόσχομαι να κρατήσω τα χείλη μου σφραγισμένα και κλειδωμένα και ποτέ να μην πω λέξη για ό,τι διαβάσω, μπορώ να κοιτάξω τους φακέλους;»

«Δεν είναι αυτή η δουλειά σου, Άσαντ».

«Όχι, αλλά ποια είναι τώρα η δουλειά μου; Έφτασα στη σελίδα σαράντα πέντε του βιβλίου και το μυαλό μου θέλει κάτι διαφορετικό».

«Μάλιστα». Ο Καρλ κοίταξε τριγύρω, αναζητώντας κάποια πρόκληση, αν όχι για το μυαλό του Άσαντ,

τουλάχιστον για τα γυμνασμένα μπράτσα του. Καταλάβαινε πως πραγματικά δεν υπήρχαν πολλά πράγματα που θα μπορούσε να κάνει ο βοηθός του. «Λοιπόν, αν μου υποσχεθείς σε ό,τι έχεις ιερό πως δε θα μιλήσεις σε κανέναν άλλο εκτός από εμένα για ό,τι διαβάσεις, τότε εντάξει». Έσπρωξε μία από τις στοίβες προς το μέρος του Άσαντ. «Εδώ έχουμε τρεις στοίβες, οπότε κοίτα να μην τις μπερδέψεις. Κατέληξα σε ένα εξαιρετικό σύστημα, που μου πήρε πολλή ώρα να το σκεφτώ. Και να θυμάσαι: ούτε κουβέντα παραέξω για ό,τι αναφέρεται στις υποθέσεις, Άσαντ». Στράφηκε προς τον υπολογιστή του. «Και κάτι ακόμα, Άσαντ. Αυτές είναι οι υποθέσεις μου, και είμαι πολύ απασχολημένος· βλέπεις και μόνος σου πόσες είναι. Οπότε μην περιμένεις να τις συζητήσω μαζί σου. Εσύ προσελήφθης για να καθαρίζεις, να φτιάχνεις καφέ και να με πηγαίνεις με το αμάξι όπου χρειάζεται. Αν δεν έχεις τίποτα να κάνεις, δεν έχω καμία αντίρρηση να διαβάσεις τους φακέλους. Όμως οι φάκελοι δεν έχουν καμία σχέση με τη δουλειά σου. Εντάξει;»

«Εντάξει, ναι». Έμεινε εκεί για λίγο, με το βλέμμα καρφωμένο πάνω στην κεντρική στοίβα. «Είναι ξεχωριστές υποθέσεις που έχουν μείνει ξεκρέμαστες. Το καταλαβαίνω. Θα πάρω τους τρεις πρώτους φακέλους. Δε θα τους μπερδέψω. Θα φυλάω τα χαρτιά, στους φακέλους τους το καθένα, στο γραφείο μου. Όταν τους χρειαστείς, βάλε μια φωνή και τους φέρνω πίσω».

Ο Καρλ παρακολούθησε τον Άσαντ να φεύγει με τους τρεις φακέλους παραμάσχαλα και το *Εγχειρίδιο για τους*

Τεχνικούς της Σήμανσης σε ετοιμότητα. Η εικόνα τον έκανε να ανησυχήσει πραγματικά.

Δεν πέρασε ούτε μία ώρα, και ο Άσαντ βρέθηκε ξανά να στέκεται μπροστά στο γραφείο του Καρλ. Στο μεταξύ, ο Καρλ σκεφτόταν τον Χάρντι. Το δύσμοιρο Χάρντι, που του είχε ζητήσει να τον σκοτώσει. Πώς θα μπορούσε να κάνει κάτι τέτοιο ο Καρλ; Αυτές δεν ήταν σκέψεις που οδηγούσαν σε κάτι εποικοδομητικό.

Ο Άσαντ ακούμπησε έναν από τους φακέλους πάνω στο γραφείο. «Αυτή είναι η μόνη υπόθεση που θυμάμαι εγώ. Συνέβη ακριβώς τον καιρό που έκανα μαθήματα για να μάθω τη γλώσσα, οπότε τη διαβάσαμε στις εφημερίδες. Ήταν πολύ ενδιαφέρουσα. Έτσι μου φάνηκε τότε. Το ίδιο και τώρα».

Έσπρωξε το έγγραφο προς το μέρος του Καρλ, ο οποίος του έριξε μια ματιά. «Δηλαδή, ήρθες στη Δανία το 2002;»

«Όχι, το 1998. Μαθήματα γλώσσας, όμως, έκανα το 2002. Εσύ ανέλαβες την υπόθεση και τότε;»

«Όχι, ανατέθηκε στην Ομάδα Ταχείας Αντίδρασης, ήταν πριν την αναδιοργάνωση των αστυνομικών υπηρεσιών».

«Και η Ομάδα Ταχείας Αντίδρασης πήρε την υπόθεση γιατί έπρεπε να κάνει γρήγορα;»

«Όχι, γιατί ήταν...» Κοίταξε τον Άσαντ που τον

παρακολουθούσε γεμάτος ενδιαφέρον, με τα φρύδια τόσο ανασηκωμένα, που κόντευαν να αγγίξουν τη γραμμή των μαλλιών του πάνω από το μέτωπο. «Ναι, σωστά το είπες», συνέχισε, ακυρώνοντας την προηγούμενη απάντησή του. Γιατί να ζαλίζει τον Άσαντ, ο οποίος δεν είχε ιδέα από αυτά τα πράγματα, με όλες τις λεπτομέρειες των διαδικασιών που ακολουθούσε η Αστυνομία;

«Ήταν όμορφη κοπέλα αυτή η Μερέτε Λίνγκαρ, νομίζω». Ο Άσαντ έσκασε στο αφεντικό του ένα πονηρό χαμόγελο.

«Όμορφη;» Ο Καρλ κοίταξε την εντυπωσιακή, δυναμική γυναίκα στη φωτογραφία. «Ναι, πράγματι ήταν».

11
2002

ΜΕΣΑ ΣΤΙΣ ΕΠΟΜΕΝΕΣ δύο μέρες, τα μηνύματα άρχισαν να συσσωρεύονται. Η γραμματέας της Μερέτε προσπαθούσε να κρύψει την ενόχλησή της και καμωνόταν τη φιλική. Αρκετές φορές καθόταν και την κοίταζε επίμονα, όταν νόμιζε πως η προϊσταμένη της δεν την πρόσεχε. Κάποια στιγμή ρώτησε τη Μερέτε αν θα ήθελε να παίξουν σκουός το σαββατοκύριακο, όμως εκείνη αρνήθηκε. Δεν επιθυμούσε σχέσεις οικειότητας με το προσωπικό της.

Από εκεί και μετά η γραμματέας επανήλθε στη συνήθη κατηφή και απόμακρη στάση της.

Την Παρασκευή, η Μερέτε πήρε για το σπίτι τα τελευταία μηνύματα που είχε αφήσει στο γραφείο η γραμματέας της. Αφού τα διάβασε αρκετές φορές, τα πέταξε στο καλάθι των αχρήστων. Ύστερα έδεσε κόμπο το κορδόνι της σακούλας και την πήγε στον κάδο, έξω στο δρόμο. Έπρεπε να βάλει ένα τέλος σε αυτή την ιστορία, μια και καλή.

Κι ένιωθε άκαρδη και απαίσια.

Η οικιακή βοηθός είχε αφήσει την κατσαρόλα με το φαγητό πάνω στο τραπέζι. Ήταν ακόμα χλιαρό όταν η Μερέτε και ο Ούφε τελείωσαν το κυνηγητό στο σπίτι. Δίπλα υπήρχε ένα σημείωμα πάνω σε ένα φάκελο.

Οχ, όχι, θα παραιτηθεί, σκέφτηκε η Μερέτε και διάβασε το σημείωμα.

Ένας κύριος έφερε αυτό το γράμμα στο σπίτι. Σκέφτηκα πως έχει κάποια σχέση με το υπουργείο.

Η Μερέτε πήρε το φάκελο και τον άνοιξε ανυπόμονα.

«Να περάσετε όμορφα στο Βερολίνο» ήταν το μόνο που έγραφε.

Ο Ούφε καθόταν δίπλα της, με ένα άδειο πιάτο μπροστά του, χαμογελώντας όλο προσμονή, καθώς τα ρουθούνια του τρεμόπαιζαν από το υπέροχο άρωμα του φαγητού. Η Μερέτε έσφιξε τα χείλη και έβαλε λίγο φαγητό στον αδερφό της, ενώ

προσπαθούσε να μην κλάψει.

Η ορμή του ανατολικού ανέμου όσο πήγαινε και δυνάμωνε, σηκώνοντας κύματα, που οι αφροί τους έφταναν μέχρι τα μισά της καρίνας του πλοίου. Ο Ούφε ξετρελαινόταν να στέκεται έξω, στο κατάστρωμα, και να παρακολουθεί τα απόνερα, ενώ οι γλάροι πετούσαν από πάνω, με τα φτερά τους απλωμένα. Και στη Μερέτε άρεσε να βλέπει τον Ούφε χαρούμενο. Περίμενε με ανυπομονησία το σαββατοκύριακό τους. Ευτυχώς που είχε αποφασίσει, τελικά, ότι έπρεπε να πάνε. Το Βερολίνο ήταν θαυμάσια πόλη.

Λίγο παραπέρα, ένα ηλικιωμένο ζευγάρι κοίταζε προς το μέρος τους· πίσω τους, μια οικογένεια καθόταν στα τραπέζια κοντά στα φουγάρα, με θερμός και σάντουιτς που είχαν φέρει για το ταξίδι. Τα παιδιά είχαν τελειώσει ήδη το φαγητό τους, και η Μερέτε τούς χαμογέλασε. Ο πατέρας κοίταξε το ρολόι του και κάτι είπε στη γυναίκα του. Ύστερα άρχισαν να μαζεύουν ό,τι είχε απομείνει από το γεύμα τους.

Η Μερέτε θυμήθηκε που πήγαινε τέτοιες εκδρομές με τους γονείς της. Αυτό, βέβαια, πριν από πολλά χρόνια. Έκανε μεταβολή. Ο κόσμος είχε αρχίσει ήδη να κατεβαίνει στο γκαράζ. Σύντομα θα έφταναν στο λιμάνι του Πουτγκάρντεν· απέμεναν μόλις δέκα λεπτά, όμως δε βιάζονταν όλοι. Δύο άντρες στέκονταν κοντά στα πελώρια παράθυρα της πλώρης, με κασκόλ τυλιγμένα καλά γύρω από το λαιμό τους, και ατένιζαν ήρεμα τη θάλασσα. Ο ένας έδειχνε αδύναμος, ισχνός. Η Μερέτε υπολόγισε πως είχαν απόσταση

τουλάχιστον δύο μέτρων μεταξύ τους, οπότε πιθανότατα δεν ταξίδευαν μαζί.

Μια ξαφνική παρόρμηση την έκανε να βγάλει το σημείωμα από την τσέπη της και να διαβάσει για μία ακόμα φορά εκείνες τις πέντε λέξεις. Στη συνέχεια, το έβαλε ξανά στο φάκελο, που τον σήκωσε ψηλά, αφήνοντάς τον να ανεμίσει για λίγο. Μετά, τον άφησε. Ο φάκελος πέταξε προς τα πάνω και ύστερα βούτηξε προς τα κάτω, περνώντας από ένα άνοιγμα στο πλάι του πλοίου, κάτω από το κατάστρωμα. Για μια στιγμή η Μερέτε σκέφτηκε πως θα έπρεπε να πάνε να τον βρουν, όμως τότε ο φάκελος εμφανίστηκε ξαφνικά και πάλι, χορεύοντας πάνω από τα κύματα. Έφερε μερικές βόλτες και χάθηκε στον κατάλευκο αφρό. Ο Ούφε γέλασε. Παρακολουθούσε την πορεία του φακέλου από την αρχή. Ύστερα τσίριξε, έβγαλε το καπέλο του και το πέταξε προς τα εκεί όπου είχε χαθεί ο φάκελος.

«Όχι, μη!» πρόλαβε μόνο να φωνάξει η Μερέτε, προτού το καπέλο του μπέιζμπολ πέσει στη θάλασσα.

Ήταν χριστουγεννιάτικο δώρο, το πιο αγαπημένο πράγμα του Ούφε. Αμέσως μόλις χάθηκε το καπέλο, ο Ούφε μετάνιωσε γι’ αυτό που είχε κάνει. Προφανώς σκεφτόταν να πηδήξει στο νερό, σε μια προσπάθεια να το πάρει πίσω.

«Όχι, Ούφε!» ούρλιαξε η αδερφή του. «Δεν μπορείς να το κάνεις. Πάει, χάθηκε!»

Όμως ο Ούφε είχε περάσει ήδη το ένα πόδι πάνω από τη μεταλλική βάση της κουπαστής. Έμεινε εκεί ουρλιάζοντας, με το κέντρο βαρύτητας του σώματός του επικίνδυνα ψηλά.

«Σταμάτα, Ούφε! Δεν μπορείς να το κάνεις», του φώναξε ξανά.

Όμως ο Ούφε ήταν δυνατός, πολύ πιο δυνατός από εκείνη, και το μυαλό του χαμένο αλλού. Η σκέψη του ταξίδευε στα κύματα, μαζί με το καπέλο που ήταν χριστουγεννιάτικο δώρο. Ιερό κειμήλιο της απλής ζωής του, στην οποία δεν υπήρχε Θεός.

Η Μερέτε τον χαστούκισε με δύναμη στο πρόσωπο. Πρώτη φορά έκανε κάτι τέτοιο κι αμέσως τράβηξε το χέρι της ταραγμένη. Ο Ούφε δεν μπορούσε να καταλάβει τι συνέβαινε. Ξέχασε το καπέλο και άγγιξε το μάγουλό του. Βρισκόταν σε κατάσταση σοκ. Είχαν περάσει χρόνια από την τελευταία φορά που είχε νιώσει τέτοιο πόνο. Δεν καταλάβαινε. Τότε στράφηκε, την κοίταξε και ανταπέδωσε το χτύπημα. Τη χτύπησε τόσο δυνατά, όσο ποτέ άλλοτε.

12
2007

Ο ΔΙΟΙΚΗΤΗΣ του Τμήματος Ανθρωποκτονιών, Μάρκους Γιάκομπσεν, είχε περάσει μία ακόμα σχεδόν άγρυπνη νύχτα.

Η μάρτυρας στην υπόθεση της δολοφονίας του ποδηλάτη

στο Πάρκο Βάλμπι είχε επιχειρήσει να αυτοκτονήσει, παίρνοντας υπερβολική δόση υπνωτικών χαπιών. Ο Γιάκομπσεν δεν μπορούσε να καταλάβει τι την είχε ωθήσει σε μια τέτοια ακραία πράξη. Εξάλλου είχε παιδιά και μια μητέρα που την αγαπούσε. Ποιος θα μπορούσε να τρομάξει μια γυναίκα τόσο πολύ, ώστε να την ωθήσει σε αυτό το απονενοημένο διάβημα; Η Αστυνομία είχε προσφερθεί να την εντάξει στο πρόγραμμα προστασίας μαρτύρων και να κάνει ό,τι άλλο περνούσε από το χέρι της. Η γυναίκα βρισκόταν υπό παρακολούθηση νυχθημερόν. Πού είχε βρει εκείνα τα χάπια;

«Καλύτερα να πας σπίτι, να κοιμηθείς λίγο», του πρότεινε ο υποδιοικητής, μόλις επέστρεψε ο Μάρκους Γιάκομπσεν από την τακτική συνάντησή του, κάθε Παρασκευή πρωί, με τη γενική αστυνομική διευθύντρια, στην αίθουσα συσκέψεων.

Έγνεψε καταφατικά. «Χμ, ίσως για μια δυο ωρίτσες. Όμως εσύ και ο Μπακ πρέπει να πάτε στο νοσοκομείο, να δείτε τι μπορείτε να μάθετε από εκείνη τη γυναίκα. Φροντίστε να πάρετε μαζί τη μητέρα και τα παιδιά της, να δει τους δικούς της. Πρέπει να την επαναφέρουμε στην πραγματικότητα».

«Αχά, ή να την απομακρύνουμε από αυτή», σχολίασε ο Λαρς Μπιερν.

Όλα τα τηλεφωνήματα υποτίθεται ότι είχαν εκτροπή, αλλά το τηλέφωνο χτύπησε. «Μη μου περάσεις καμία κλήση, εκτός κι αν είναι η βασίλισσα ή ο πρίγκιπας Χένρικ», είχε πει

στη γραμματέα του. Οπότε πιθανότατα ήταν η γυναίκα του. «Ποιος είναι;» ρώτησε, νιώθοντας ξαφνικά πιο κουρασμένος από ποτέ.

«Είναι η αστυνομική διευθύντρια», ψιθύρισε ο Μπιερν, που είχε απαντήσει στο τηλέφωνο, έχοντας βάλει σίγαση.

Έδωσε το ακουστικό στον προϊστάμενό του και βγήκε πατώντας στις μύτες των ποδιών.

«Μάρκους», είπε η αστυνομική διευθύντρια με τη χαρακτηριστική φωνή της. «Τηλεφώνησα για να σε ενημερώσω ότι ο υπουργός Δικαιοσύνης και οι επιτροπές προώθησαν τάχιστα την υπόθεση. Επομένως, τα επιπλέον κονδύλια έχουν εγκριθεί».

«Χαίρομαι που το ακούω», απάντησε εκείνος, ενώ άρχισε αμέσως να σκέφτεται πώς θα κατανέμονταν τα χρήματα.

«Ναι, ξέρεις ποια είναι η σειρά των πραγμάτων. Σήμερα, η Πιβ Βέστεργκορ και η Δικαστική Επιτροπή του Κόμματος της Δανίας συναντήθηκαν με τον υπουργό Δικαιοσύνης, οπότε τα γρανάζια πήραν μπροστά. Ο αρχηγός της Αστυνομίας της Κοπεγχάγης ζήτησε από τον επικεφαλής της Εθνικής Αστυνομίας να πληροφορηθεί αν έχεις οργανώσει ήδη τον καινούριο τομέα».

«Ναι, πιστεύω πως είμαστε εντάξει», απάντησε ο διοικητής συνοφρυωμένος, φέρνοντας στο νου του το

κουρασμένο πρόσωπο του Καρλ.

«Καλό αυτό. Θα τους ενημερώσω. Λοιπόν, ποια είναι η πρώτη υπόθεση με την οποία θα ασχοληθείτε;»

Αυτή ήταν μια ερώτηση την οποία θα προτιμούσε να μην είχε ακούσει.

Ο Καρλ ετοιμαζόταν να γυρίσει στο σπίτι του. Το ρολόι στον τοίχο έδειχνε 16:36, όμως το εσωτερικό του ρολόι πήγαινε ήδη αρκετές ώρες μπροστά. Έτσι ήταν οπωσδήποτε απογοητευτικό το ότι ο Μάρκους Γιάκομπσεν του τηλεφώνησε για να τον ενημερώσει πως θα πήγαινε εκεί κάτω για μια σύντομη επίσκεψη. «Πρέπει να δώσω αναφορά για το ποια υπόθεση έχεις βάλει μπροστά».

Ο Καρλ κοίταξε αποκαρδιωμένος τον άδειο πίνακα ανακοινώσεων και τα χρησιμοποιημένα κύπελλα που έστεκαν αραδιασμένα πάνω στο μικρό τραπέζι συσκέψεων που διέθετε. «Δώσε μου είκοσι λεπτά, Μάρκους. Ύστερα ευχαρίστως να περάσεις. Κάνουμε κάτι αυτή τη στιγμή».

Κατέβασε το ακουστικό και φούσκωσε τα μάγουλά του. Μετά έβγαλε σταδιακά τον αέρα καθώς σηκωνόταν για να πάει στον απέναντι χώρο, εκεί όπου είχε εγκατασταθεί ο Άσαντ.

Πάνω στο ασυνήθιστα μικρό γραφείο του υπήρχαν δύο κορνιζαρισμένες φωτογραφίες, στις οποίες αποτυπωνόταν

μια μεγάλη ομάδα ατόμων. Στον τοίχο από πίσω ήταν κολλημένες μια αφίσα με αραβικά γράμματα και μια υπέροχη φωτογραφία ενός εξωτικού κτιρίου το οποίο δεν αναγνώρισε ο Καρλ. Από ένα γάντζο στην πόρτα κρεμόταν ένα καφετί παλτό, από εκείνα που είχαν φύγει από τη μόδα την ίδια εποχή με τις γκέτες. Ο Άσαντ είχε τακτοποιήσει τα καθαριστικά σε σειρά στον απέναντι τοίχο: έναν κουβά, μια σφουγγαρίστρα, μια ηλεκτρική σκούπα και αμέτρητα μπουκάλια τα οποία περιείχαν καυστικά υγρά. Στα ράφια υπήρχαν κάνα δυο ζευγάρια πλαστικά γάντια κι ένα μικρό ραδιοκασετόφωνο, απ' όπου ακούγονταν σιγανά κάτι ήχοι που θύμιζαν ανατολίτικο παζάρι. Δίπλα στο ραδιοκασετόφωνο ήταν ακουμπισμένα ένα σημειωματάριο, μερικά χαρτιά, ένα μολύβι, ένα αντίτυπο του Κορανίου και μια μικρή συλλογή περιοδικών στα αραβικά. Απλωμένο στο πάτωμα, μπροστά στα ράφια, βρισκόταν ένα πολύχρωμο χαλάκι προσευχής, το οποίο δε φαινόταν αρκετά μεγάλο για να γονατίζει πάνω του ο Άσαντ. Συνολικά, επρόκειτο για ένα αρκετά γραφικό θέαμα.

«Άσαντ», είπε ο Καρλ. «Τρέχουμε. Ο διοικητής του Τμήματος Ανθρωποκτονιών θα βρίσκεται εδώ σε είκοσι λεπτά και πρέπει να είμαστε έτοιμοι. Όταν έρθει, θα το εκτιμούσα αν σε έβρισκε να σφουγγαρίζεις το πάτωμα στην άλλη άκρη του διαδρόμου. Αυτό σημαίνει πως θα κάνουμε υπερωρία, όμως ελπίζω να μην έχεις πρόβλημα».

«Οφείλω να ομολογήσω πως έχω εντυπωσιαστεί, Καρλ», είπε ο Μάρκους Γιάκομπσεν, γνέφοντας καταφατικά καθώς

κοίταζε τον πίνακα με κουρασμένα μάτια. «Το οργάνωσες μια χαρά αυτό το μέρος. Τι γίνεται, συνέρχεσαι σιγά σιγά;»

«Αν συνέρχομαι; Ναι, κοίτα, κάνω ό,τι μπορώ. Όμως πρέπει να καταλάβεις πως θα περάσει ένα διάστημα μέχρι να βρω τους κανονικούς ρυθμούς μου».

«Να με ενημερώσεις αν έχεις ανάγκη να μιλήσεις ξανά σε κάποιον ειδικό. Δεν πρέπει να υποτιμάς την ένταση του τραύματος που μπορεί να προκύψει από καταστάσεις σαν κι αυτή που βίωσες».

«Δε νομίζω πως θα είναι απαραίτητο».

«Χαίρομαι που το ακούω, Καρλ. Όμως, αν χρειαστείς κάτι, μη διστάσεις». Ο Γιάκομπσεν στράφηκε και κοίταξε τον απέναντι τοίχο. «Βλέπω πως τη ρύθμισες μια χαρά την τηλεόραση», σχολίασε, παρακολουθώντας τις ειδήσεις του Καναλιού 2 στην οθόνη των σαράντα ιντσών.

«Ναι, πρέπει να είμαστε ενήμεροι για τις εξελίξεις στον κόσμο», είπε ο Καρλ, νιώθοντας ευγνώμων για τη συνδρομή του Άσαντ. Ο βοηθός του είχε χρειαστεί μόλις πέντε λεπτά για να ρυθμίσει αυτή την αναθεματισμένη συσκευή. Φαίνεται πως ήταν κι αυτό ένα από τα πολλά πράγματα που μπορούσε να κάνει.

«Παρεμπιπτόντως, μόλις ανέφεραν πως η μάρτυρας στην υπόθεση του δολοφονημένου ποδηλάτη αποπειράθηκε να

αυτοκτονήσει», συνέχισε ο Καρλ.

«Τι πράγμα; Την τύχη μου μέσα, πώς διέρρευσε κιόλας αυτό;» αναφώνησε ο διοικητής, δείχνοντας ακόμα πιο καταπτοημένος.

Ο Καρλ ανασήκωσε τους ώμους. Έχοντας συμπληρώσει δέκα χρόνια ως επικεφαλής του Τμήματος Ανθρωποκτονιών, ο Μάρκους Γιάκομπσεν έπρεπε να έχει εξοικειωθεί ήδη με τους κανόνες του παιχνιδιού.

«Χώρισα τις υποθέσεις σε τρεις κατηγορίες», είπε ο Καρλ, δείχνοντας τους στοιβαγμένους φακέλους. «Είναι μεγάλες, σύνθετες υποθέσεις. Πέρασα μέρες διαβάζοντας το σχετικό υλικό. Θα πάρει χρόνο, Μάρκους».

Ο Γιάκομπσεν τράβηξε το βλέμμα από την οθόνη της τηλεόρασης. «Είσαι ελεύθερος να διαθέσεις όσο χρόνο νομίζεις, Καρλ. Αρκεί να έχεις κάποιο αποτέλεσμα να παρουσιάσεις μια στο τόσο. Ενημέρωσέ με αν χρειαστείς τη βοήθεια κάποιου από πάνω». Προσπάθησε να χαμογελάσει. «Λοιπόν, με ποια υπόθεση αποφάσισες να ασχοληθείς αρχικά;»

«Ε, κοίτα, σε αυτή τη φάση έχω διάφορες υπόψη μου. Όμως η υπόθεση της Μερέτε Λίνγκαρ πιθανότατα θα είναι η πρώτη».

Το πρόσωπο του Γιάκομπσεν φωτίστηκε. «Α, ναι,

περίεργη υπόθεση αυτή. Εξαφανίστηκε από το φέρι που συνέδεε το Ρέντμπι με το Πουτγκάρντεν. Τη μια στιγμή ήταν εκεί, την επόμενη χάθηκε. Χωρίς να υπάρχει ούτε ένας αυτόπτης μάρτυρας».

«Είναι πολλές οι περίεργες πτυχές αυτής της υπόθεσης», σχολίασε ο Καρλ, ενώ προσπαθούσε να θυμηθεί μία έστω.

«Θυμάμαι πως ο αδερφός της κατηγορήθηκε ότι την έριξε στη θάλασσα, όμως η κατηγορία αργότερα αποσύρθηκε. Σκέφτεσαι να επανεξετάσεις αυτό το ενδεχόμενο;»

«Ίσως. Δε γνωρίζω πού βρίσκεται τώρα, οπότε θα πρέπει αρχικά να τον εντοπίσω. Όμως υπάρχουν και κάποιες άλλες πιθανότητες που μου έρχονται στο νου».

«Αν θυμάμαι σωστά, κάποια έγγραφα ανέφεραν πως ο αδερφός της στάλθηκε σε ένα ίδρυμα στα βόρεια του Σγιέλαν», είπε ο Γιάκομπσεν.

«Α, ναι, σωστά. Ίσως, όμως, δε βρίσκεται πλέον εκεί». Ο Καρλ προσπάθησε να φανεί συλλογισμένος. Άντε, γύρνα πίσω στο γραφείο σου, κύριε διοικητά του Ανθρωποκτονιών, σκέφτηκε. Του έκανε ένα σωρό ερωτήσεις, και μέχρι στιγμής ο ίδιος είχε διαθέσει μόλις πέντε λεπτά, μόνο για να διαβάσει την αναφορά σχετικά με την υπόθεση.

«Είναι σε ένα μέρος που ονομάζεται Έγελι. Στην πόλη Φρέντερικσουν». Η φωνή ακούστηκε από το άνοιγμα της

πόρτας, εκεί όπου στεκόταν ο Άσαντ, γερμένος πάνω στη σφουγγαρίστρα του. Έμοιαζε με εξωγήινο, με το φιλντισένιο χαμόγελό του, τα πράσινα λαστιχένια γάντια του και μια ρόμπα εργασίας που έφτανε μέχρι τους αστραγάλους του.

Ο διοικητής του Τμήματος Ανθρωποκτονιών έμεινε να κοιτάζει σαστισμένος αυτό το εξωτικό πλάσμα.

«Χαφέζ αλ-Άσαντ», είπε ο άντρας, τείνοντας το γαντοφορεμένο χέρι του.

«Μάρκους Γιάκομπσεν», απάντησε ο διοικητής, σφίγγοντάς το. Ύστερα στράφηκε και κοίταξε απορημένος τον Καρλ.

«Από εδώ ο νέος βοηθός του τομέα. Ο Άσαντ με άκουσε να αναφέρομαι στην υπόθεση», είπε ο Καρλ, ρίχνοντας στον Άσαντ μια ματιά που ο τελευταίος προτίμησε να αγνοήσει.

«Μάλιστα», είπε ο Γιάκομπσεν.

«Ναι, ο προϊστάμενός μου, ο επιθεωρητής Μερκ, έχει δουλέψει πολύ σκληρά. Γι' αυτό εγώ βοηθάω λίγο εδώ και λίγο εκεί και όπου μπορεί κανείς». Ο Άσαντ χαμογέλασε πλατιά. «Αυτό που δεν καταλαβαίνω εγώ είναι γιατί η Μερέτε Λίνγκαρ δε βρέθηκε ποτέ στο νερό. Στη Συρία, απ' όπου κατάγομαι, υπάρχουν ένα σωρό καρχαρίες στο νερό που μπορεί να φάνε τα νεκρά σώματα. Όμως αν δεν υπάρχουν τόσοι πολλοί καρχαρίες στη θάλασσα γύρω από τη Δανία, τα

σώματα θα έπρεπε κάποια στιγμή να βρίσκονται. Τα σώματα γίνονται μεγάλα σαν μπαλόνια γιατί σαπίζουν από μέσα, κι έτσι φουσκώνουν».

Ο διοικητής προσπάθησε να χαμογελάσει. «Ναι, κοίτα να δεις. Οι θάλασσες γύρω από τη Δανία είναι βαθιές και μεγάλες. Δεν είναι ασυνήθιστο να μην καταφέρνουμε να βρούμε το πτώμα κάποιου που πνίγηκε. Για την ακρίβεια, είναι σχετικά συνηθισμένο να πέφτουν άνθρωποι από τα επιβατηγά πλοία που κινούνται σε αυτά τα νερά. Και, συχνά, το πτώμα τους δεν εντοπίζεται ποτέ».

«Άσαντ», είπε ο Καρλ κοιτάζοντας το ρολόι του. «Μπορείς να πας στο σπίτι σου τώρα. Θα τα πούμε αύριο».

Ο Άσαντ κατένευσε κοφτά και σήκωσε τον κουβά από το πάτωμα. Αφού ακούστηκαν κάτι θόρυβοι από το δωματιάκι απέναντι, εμφανίστηκε και πάλι στο κατώφλι για να πει «γεια».

«Ιδιαίτερος τύπος φαίνεται αυτός ο Χαφέζ αλ-Άσαντ», σχολίασε ο Γιάκομπσεν, όταν ο ήχος των βημάτων του άντρα έσβησε στο βάθος του διαδρόμου.

13
2007

ΜΕΤΑ ΤΟ ΣΑΒΒΑΤΟΚΥΡΙΑΚΟ, ο Καρλ βρήκε ένα μήνυμα από τον υποδιοικητή στον υπολογιστή του.

Ενημέρωσα τον Μπακ ότι δουλεύεις πάνω στην υπόθεση της Μερέτε Λίνγκαρ. Ο Μπακ είχε αναλάβει την υπόθεση ως μέλος της Ομάδας Ταχείας Αντίδρασης κατά το τελικό στάδιο των ερευνών, οπότε γνωρίζει τις λεπτομέρειες. Αυτό το διάστημα ασχολείται με τη δολοφονία του ποδηλάτη, όμως θα ήταν πρόθυμος να συζητήσει την υπόθεση μαζί σου, κατά προτίμηση το συντομότερο δυνατό.

Λαρς Μπιερν

Ο Καρλ ρουθούνισε. *«Κατά προτίμηση το συντομότερο δυνατό»*. Ποιος στο διάολο νόμιζε πως ήταν αυτός ο μπάσταρδος ο Μπακ; Υποκριτής, υπερφίαλος, γλείφτης. Γραφειοκράτης και κόλακας, δύο σε ένα. Η γυναίκα του πιθανότατα έπρεπε να υποβάλει αίτηση σε τριπλότυπο προκειμένου να χαρεί το παραμικρό άγγιγμα κάτω από τη μέση.

Πάντως, η ουσία ήταν πως ο Μπακ είχε ερευνήσει μια υπόθεση η οποία *δεν* είχε διαλευκανθεί. Τι καλά! Ο Καρλ ένιωσε σχεδόν την παρόρμηση να προσπαθήσει να ξετυλίξει αυτός το κουβάρι.

Πήρε το φάκελο από το γραφείο του και ζήτησε από τον Άσαντ να του φέρει μια κούπα καφέ. «Όχι τόσο δυνατό όσο την προηγούμενη φορά, Άσαντ», είπε, έχοντας κατά νου την απόσταση μέχρι την τουαλέτα.

Ο φάκελος της υπόθεσης Λίνγκαρ ήταν χωρίς αμφιβολία ο πιο οργανωμένος και περιεκτικός φάκελος που είχε δει στη ζωή του ο Καρλ. Περιλάμβανε αντίγραφα κάθε λογής εγγράφων, από αναφορές σχετικά με την υγεία του αδερφού της αγνοούμενης, του Ούφε, μέχρι απομαγνητοφωνημένες καταθέσεις μαρτύρων, αποκόμματα κουτσομπολίστικων εφημερίδων και περιοδικών, μια δυο βιντεοκασέτες με συνεντεύξεις της Μερέτε Λίνγκαρ, καθώς και λεπτομερείς απομαγνητοφωνήσεις καταθέσεων συναδέλφων αλλά και επιβατών του φέρι, που είχαν δει τα δύο αδέρφια μαζί στο κατάστρωμα. Υπήρχαν φωτογραφίες του καταστρώματος, της κουπαστής και της απόστασης μέχρι την επιφάνεια της θάλασσας. Υπήρχαν αναλύσεις δακτυλικών αποτυπωμάτων που πάρθηκαν από το σημείο όπου εξαφανίστηκε η Λίνγκαρ. Υπήρχαν οι διευθύνσεις των αμέτρητων επιβατών που είχαν τραβήξει φωτογραφίες. Υπήρχε ακόμα και αντίγραφο του ημερολογίου του πλοίου, το οποίο αποκάλυπτε πώς είχε αντιδράσει ο πλοίαρχος στο όλο συμβάν. Όμως δεν υπήρχε τίποτα που θα μπορούσε να αποτελέσει μια χρήσιμη αφετηρία έρευνας για τον Καρλ.

Πρέπει να δω τις βιντεοκασέτες, σκέφτηκε, αφού διάβασε όλο το υλικό. Έριξε απογοητευμένος μια ματιά στο DVD player.

«Σου έχω μια δουλειά, Άσαντ», είπε μόλις εμφανίστηκε ο βοηθός του, κρατώντας μια αχνιστή κούπα με καφέ. «Ανέβα στο Τμήμα Ανθρωποκτονιών, στον τρίτο όροφο, πέρασε από τις πράσινες πόρτες και συνέχισε στον κόκκινο διάδρομο,

μέχρι να φτάσεις σε ένα άνοιγμα όπου...»

Ο Άσαντ έδωσε στον Καρλ την κούπα, το περιεχόμενο της οποίας μύριζε από μακριά, ενισχύοντας την πιθανότητα στομαχικών διαταραχών στο άμεσο μέλλον. «Άνοιγμα;» ρώτησε, ζαρώνοντας το μέτωπό του.

«Ναι, ξέρεις, εκεί όπου ο κόκκινος διάδρομος γίνεται μεγαλύτερος. Πήγαινε στην ξανθιά γυναίκα. Το όνομά της είναι Λις. Είναι εντάξει τύπος. Πες της ότι χρειάζεσαι μια συσκευή προβολής βίντεο, το ζήτησε ο Καρλ Μερκ. Είμαστε φίλοι με αυτή την κυρία». Έκλεισε το μάτι στον Άσαντ, ο οποίος έκανε το ίδιο. «Όμως, αν η μόνη γυναίκα που θα βρεις εκεί είναι μια καστανομάλλα, τότε ξέχνα το και έλα πίσω».

Ο Άσαντ έγνεψε καταφατικά.

«Και μην ξεχάσεις να φέρεις κι έναν αντάπτορα», φώναξε στον Άσαντ, καθώς εκείνος τραβούσε προς το βάθος του υπόγειου διαδρόμου, έχοντας τις λάμπες φθορισμού να του φωτίζουν το δρόμο.

«Η καστανομάλλα μόνο ήταν εκεί πάνω», ανέφερε ο Άσαντ μόλις επέστρεψε. «Μου έδωσε δύο συσκευές προβολής βίντεο και είπε πως δεν τις θέλουν πίσω». Χαμογέλασε πλατιά. «Επίσης, ήταν πολύ όμορφη».

Ο Καρλ κούνησε το κεφάλι. Πρέπει να είχαν γίνει αλλαγές

στο προσωπικό.

Το πρώτο βίντεο ήταν από μια ειδησεογραφική εκπομπή η οποία είχε προβληθεί στις 21 Δεκεμβρίου του 2001, όπου η Μερέτε Λίνγκαρ σχολίαζε τα αποτελέσματα μιας άτυπης συνόδου στην οποία είχε παραστεί, στο Λονδίνο, με αντικείμενο την υγεία και το περιβάλλον. Η συνέντευξη εστίασε κατά κύριο λόγο στις συζητήσεις που είχε με ένα γερουσιαστή ονόματι Μπρους Γιάνσεν, αναφορικά με τη στάση των Αμερικανών απέναντι στο έργο του Παγκόσμιου Οργανισμού Υγείας και στο Πρωτόκολλο του Κιότο, με τη Μερέτε να εκτιμά πως υπήρχαν λόγοι πραγματικής αισιοδοξίας για το μέλλον. Ήταν τόσο εύπιστη; αναρωτήθηκε ο Καρλ. Όμως, πέρα από μια κάποια αφέλεια, η οποία σίγουρα οφειλόταν στο νεαρό της ηλικίας της, η Μερέτε Λίνγκαρ έδινε, κατά τα άλλα, την εντύπωση μιας γνωστικής, επαγγελματία και ακριβολόγου γυναίκας. Επισκίαζε ασυζητητί τον υπουργό Εσωτερικών και Υγείας που είχε αναλάβει πρόσφατα τα καθήκοντά του, ο οποίος στεκόταν δίπλα της θυμίζοντας καρικατούρα καθηγητή από ταινία της δεκαετίας του 1960.

«Μια πραγματικά κομψή και όμορφη κυρία», σχολίασε ο Άσαντ από το άνοιγμα της πόρτας.

Το δεύτερο βίντεο ήταν από τις 20 Φεβρουαρίου του 2002. Μιλώντας ως περιβαλλοντικός εκπρόσωπος του κόμματός της, η Μερέτε Λίνγκαρ σχολίαζε την έκθεση του ματαιόδοξου σκεπτικιστή Μπιάρκε Έρνφελτ, η οποία υποβλήθηκε στην

Επιτροπή Ελέγχου Επιστημονικών Ανακριβειών.

Τι όνομα για επιτροπή! σκέφτηκε ο Καρλ. Φάνταζε απίστευτο πως στη Δανία θα μπορούσε οτιδήποτε να ακούγεται τόσο καφκικό.

Αυτή τη φορά ήταν μια εντελώς διαφορετική Μερέτε Λίνγκαρ που εμφανίστηκε στην οθόνη. Περισσότερο αληθινή, λιγότερο πολιτικός.

«Είναι τόσο, μα τόσο όμορφη εδώ, πραγματικά», σχολίασε ο Άσαντ.

Ο Καρλ τού έριξε μια λοξή ματιά. Απ' ό,τι καταλάβαινε, η εμφάνιση μιας γυναίκας ήταν ιδιαίτερα σημαντικός παράγοντας στην κοσμοθεωρία του βοηθού του. Πάντως, ο Καρλ όφειλε να συμφωνήσει μαζί του. Η Μερέτε έμοιαζε να εκπέμπει μια ξεχωριστή αύρα στη διάρκεια της συνέντευξης. Εμφάνιζε πλεόνασμα αυτής της απίστευτα έντονης γοητείας που σχεδόν όλες οι γυναίκες εκπέμπουν όταν τα πράγματα τους πηγαίνουν καλά. Ήταν ολοφάνερο, αλλά ταυτόχρονα δυσερμήνευτο.

«Ήταν έγκυος τότε;» ρώτησε ο Άσαντ.

Αν έκρινε κανείς από τα μέλη της οικογένειάς του στις φωτογραφίες, η εγκυμοσύνη ήταν μια κατάσταση με την οποία ο ίδιος έδειχνε εξοικειωμένος.

Ο Καρλ άναψε τσιγάρο και φυλλομέτρησε ξανά τα έγγραφα που περιείχε ο φάκελος. Για προφανείς λόγους, δεν υπήρχε έκθεση νεκροψίας που θα μπορούσε να τον βοηθήσει να απαντήσει σε αυτή την ερώτηση, καθώς το πτώμα δε βρέθηκε ποτέ. Κι έτσι όπως έριξε μια ματιά στις κουτσομπολίστικες στήλες, έπεσε πάνω σε απροκάλυπτους υπαινιγμούς πως η Μερέτε Λίνγκαρ δεν ενδιαφερόταν ιδιαίτερα για τους άντρες, αν και αυτό δεν απέκλειε, φυσικά, την περίπτωση να είχε μείνει έγκυος. Όμως, όταν μελέτησε προσεκτικότερα τα στοιχεία, διαπίστωσε πως δεν την είχε δει κανείς ποτέ σε προσωπικές στιγμές με κανένα άτομο, ούτε άντρα ούτε γυναίκα.

«Μάλλον είχε μόλις ερωτευτεί», συμπέρανε ο Άσαντ, ενώ κουνούσε το χέρι για να διώξει τον καπνό του τσιγάρου. Στο μεταξύ είχε πλησιάσει τόσο κοντά στην οθόνη, που κόντευε να χωθεί μέσα. «Να, κοίτα αυτό το κοκκίνισμα στα μάγουλά της εκεί. Κοίτα!»

Ο Καρλ κούνησε το κεφάλι. «Βάζω στοίχημα πως δεν είχε πάνω από δύο βαθμούς Κελσίου εκείνη τη μέρα. Οι συνεντεύξεις σε ανοιχτό χώρο βοηθούν πάντοτε τους πολιτικούς να δείχνουν πιο υγιείς, Άσαντ. Αλλιώς, γιατί νομίζεις πως τις ανέχονται;»

Όμως ο Άσαντ είχε δίκιο. Υπήρχε μια φανερή διαφορά ανάμεσα στην προηγούμενη συνέντευξη και αυτή εδώ. Κάτι είχε συμβεί στη Μερέτε στο διάστημα που είχε μεσολαβήσει. Δεν υπήρχε καμία περίπτωση ένα άτομο σαν τον Μπιάρκε

Έρνφελτ, ένα σαλταρισμένο επαγγελματία αερολόγο, ο οποίος ειδικευόταν στο να αναλύει τις φυσικές καταστροφές τόσο ώστε κατέληγες να μην καταλαβαίνεις για τι πράγμα μιλούσε, να είχε κάνει τη Μερέτε Λίνγκαρ να λάμπει από γοητεία.

Ο Καρλ έμεινε να κοιτάζει το κενό για λίγο. Σε κάθε έρευνα, έφτανε πάντοτε μια στιγμή κατά την οποία ο ντετέκτιβ ευχόταν ολόθερμα να είχε γνωρίσει το θύμα όσο ήταν ζωντανό. Στη συγκεκριμένη περίπτωση, αυτό είχε συμβεί νωρίτερα απ' ό,τι συνήθως.

«Άσαντ. Τηλεφώνησε σ' εκείνο το ίδρυμα, το Έγελι, όπου εισήχθη ο αδερφός της Μερέτε Λίνγκαρ, και κλείσε ένα ραντεβού στο όνομα του αναπληρωτή αστυνομικού επιθεωρητή Μερκ».

«Στο όνομα του αναπληρωτή αστυνομικού επιθεωρητή Μερκ; Ποιος είναι αυτός;»

Ο Καρλ χτύπησε με το δείκτη του χεριού τον κρόταφό του. Μα τόσο βλάκας ήταν ο τύπος; «Εσύ, ποιος νομίζεις;»

Ο Άσαντ κούνησε το κεφάλι. «Χμ, εγώ με το μυαλό μου έβαζα πως ήσουν αναπληρωτής επιθεωρητής, σκέτο. Δεν είναι έτσι ο τίτλος τώρα πια, μετά την τελευταία αναδιάρθρωση της Αστυνομίας;»

Ο Καρλ πήρε μια βαθιά ανάσα. Άντε, πάλι, με την

αναδιάρθρωση... Δεν έδινε μία.

Ο διευθυντής του ιδρύματος τηλεφώνησε δέκα λεπτά αργότερα, χωρίς να προσπαθήσει να κρύψει την περιέργειά του σχετικά με τον πιθανό λόγο του ραντεβού. Απ' ό,τι φάνηκε, ο Άσαντ είχε αυτοσχεδιάσει λιγάκι, όμως τι θα μπορούσε να περιμένει ο Καρλ από ένα βοηθό με πτυχίο στις σφουγγαρίστρες και στους πλαστικούς κουβάδες; Άλλωστε, όλοι πρέπει να μπουσουλίσουν πριν μάθουν να περπατούν.

Έριξε μια ματιά προς τον άντρα στην απέναντι πλευρά του διαδρόμου και του έγνεψε ενθαρρυντικά μόλις εκείνος ανασήκωσε το βλέμμα από το σουντόκου που έλυνε.

Χρειάστηκαν μόλις τριάντα δευτερόλεπτα προκειμένου να εξηγήσει ο Καρλ την κατάσταση στο διευθυντή, η απάντηση του οποίου ήταν άμεση και σύντομη. Ο Ούφε Λίνγκαρ δεν άρθρωνε ποτέ του λέξη, επομένως ο αναπληρωτής αστυνομικός επιθεωρητής δε θα κέρδιζε τίποτα προσπαθώντας να του μιλήσει. Εξάλλου, παρότι ο Ούφε ήταν, εκτός από μουγκός, και δυσπρόσιτος, δεν είχε τεθεί υπό επίσημη κηδεμονία. Κι εφόσον ο Ούφε Λίνγκαρ δεν είχε δώσει άδεια σε κανέναν στο ίδρυμα να μιλά εξ ονόματός του, ούτε το *προσωπικό* μπορούσε να πει το παραμικρό. Ήταν ένα πραγματικό αδιέξοδο.

«Γνωρίζω τι προβλέπουν οι διαδικασίες. Εννοείται ότι δεν προσπαθώ να παραβιάσω το ιατρικό απόρρητο. Όμως ερευνώ την εξαφάνιση της αδερφής του, οπότε νομίζω ότι ο Ούφε θα

μπορούσε να ωφεληθεί πολύ αν μου μιλούσε».

«Μα, δε μιλά. Μόλις τώρα σας εξήγησα».

«Ξέρετε, πολλά άτομα που συναντάμε στη δουλειά μας δε μιλούν, όμως εμείς καταφέρνουμε να συνεννοηθούμε μαζί τους. Είμαστε ιδιαίτερα ικανοί στην αποκρυπτογράφηση μη λεκτικών μηνυμάτων εδώ, στον Τομέα Q».

«Στον Τομέα Q;»

«Μάλιστα, αποτελούμε μια επίλεκτη ερευνητική ομάδα στα Κεντρικά της Αστυνομίας. Πότε μπορώ να έρθω για να τον δω;»

Ο Καρλ άκουσε το διευθυντή να αναστενάζει. Δεν ήταν βλάκας. Καταλάβαινε πότε είχε να κάνει με ξεροκέφαλο άνθρωπο.

«Δώστε μου λίγο χρόνο, να δω τι μπορώ να κάνω. Θα επικοινωνήσω σύντομα μαζί σας», του είπε τελικά.

«Τι ακριβώς είπες σε αυτό τον άνθρωπο όταν του τηλεφώνησες, Άσαντ;» φώναξε ο Καρλ, μόλις κατέβασε το ακουστικό.

«Σε αυτό τον άνθρωπο; Του είπα πως θα μιλούσες μονάχα στο αφεντικό, όχι σε κάποιο διευθυντή».

«Ο διευθυντής *είναι* το αφεντικό, Άσαντ». Ο Καρλ πήρε

μια βαθιά ανάσα, σηκώθηκε, πλησίασε το βοηθό του και τον κοίταξε στα μάτια. «Δεν ξέρεις τη λέξη “διευθυντής”; Ο διευθυντής είναι ένα είδος αφεντικού». Άρχισαν να γνέφουν καταφατικά ο ένας στον άλλο· εντάξει. «Άσαντ, αύριο θέλω να περάσεις να με πάρεις από το Άλεροντ, όπου ζω. Θα πάμε κάπου με το αυτοκίνητο. Κατάλαβες;»

Ο Άσαντ ανασήκωσε τους ώμους.

«Και δε φαντάζομαι να προκύψει κανένα πρόβλημα με αυτό την ώρα που θα είμαστε στο δρόμο, σωστά;» Ο Καρλ έδειξε το χαλί της προσευχής.

«Όχι, μπορώ να το τυλίξω».

«Εντάξει. Όμως ξέρεις προς τα πού πέφτει η Μέκκα;»

Ο Άσαντ έδειξε το κεφάλι του, λες και είχε αυτόματο σύστημα πλοήγησης εκεί μέσα. «Κι αν ένας άνθρωπος δεν ξέρει πού είναι, τότε υπάρχει κι αυτό». Σήκωσε ένα από τα περιοδικά στο ράφι, αποκαλύπτοντας μια πυξίδα από κάτω.

«Χμμ», έκανε ο Καρλ, κοιτάζοντας το ατέλειωτο δίκτυο από μεταλλικούς σωλήνες που εκτεινόταν κατά μήκος της οροφής. «Ναι, αλλά η πυξίδα δεν μπορεί να λειτουργήσει εδώ κάτω».

Ο Άσαντ έδειξε ξανά το κεφάλι του.

«Άρα, φαντάζομαι πως έχεις απλώς μια αίσθηση για το

πού βρίσκεται. Και δεν είναι ανάγκη να είσαι απόλυτα ακριβής, σωστά;»

«Ο Αλλάχ είναι μεγάλος. Κι έχει πολύ φαρδιούς ώμους».

Ο Καρλ έσφιξε τα χείλη. Μα, φυσικά και είναι μεγάλος. Τι νόμιζε;

Τέσσερα ζευγάρια μάτια με μαύρους κύκλους στράφηκαν και κοίταξαν τον Καρλ την ώρα που έμπαινε στο γραφείο του επικεφαλής της ομάδας, του Μπακ. Δεν υπήρχε η παραμικρή αμφιβολία πως η ομάδα δεχόταν τεράστια πίεση. Στον τοίχο κρεμόταν ένας μεγάλος χάρτης του Πάρκου Βάλμπι, πάνω στον οποίο είχαν επισημανθεί καίρια σημεία της τρέχουσας υπόθεσης: ο τόπος του εγκλήματος· το μέρος όπου είχε εντοπιστεί το όπλο του εγκλήματος, μια παλιομοδίτικη φαλτσέτα· το μέρος όπου η μάρτυρας είδε μαζί το θύμα και τον πιθανό δράστη· και, τέλος, η διαδρομή που ακολούθησε η μάρτυρας στο πάρκο. Τα πάντα είχαν μετρηθεί και αναλυθεί λεπτομερώς, όμως άκρη δεν έβγαινε.

«Η κουβέντα μας θα πρέπει να γίνει κάποια άλλη στιγμή, Καρλ», είπε ο Μπακ, τραβώντας το μανίκι του μαύρου δερμάτινου σακακιού που είχε κληρονομήσει από τον πρώην διοικητή του Τμήματος Ανθρωποκτονιών. Εκείνο το σακάκι ήταν ό,τι πιο πολύτιμο είχε ο Μπακ, μια απόδειξη πως έκανε εξαιρετικά τη δουλειά του, και σπάνια το έβγαζε. Τα καλοριφέρ δούλευαν στο φουλ και η θερμοκρασία στο χώρο βρισκόταν σε επίπεδα καύσωνα, όμως αυτό δεν είχε καμία

σημασία. Άλλωστε, μάλλον λογάριαζε να φύγει από το γραφείο από στιγμή σε στιγμή.

Ο Καρλ κοίταξε τις φωτογραφίες που ήταν καρφιτσωμένες στον πίνακα από φελλό, πίσω από τα μέλη της ομάδας, και το θέαμα δεν ήταν ευχάριστο. Προφανώς, το σώμα του θύματος είχε κατακρεουργηθεί μετά το θάνατό του. Βαθιές τομές στο στήθος, το μισό αφτί κομμένο. Πάνω στο λευκό μπλουζάκι είχε σχηματιστεί ένας σταυρός από το αίμα του. Ο Καρλ υπέθεσε πως το κομμένο αφτί είχε χρησιμεύσει σαν γραφίδα. Το παχνισμένο γρασίδι γύρω από το ποδήλατο είχε ποδοπατηθεί, ενώ και το ποδήλατο ήταν διαλυμένο, οι ακτίνες της μπροστινής ρόδας τελείως καταστραμμένες. Το σακίδιο του θύματος είχε πέσει στο έδαφος και τριγύρω είχαν σκορπιστεί βιβλία της Οικονομικής Σχολής.

«Είπες πως η κουβέντα μας θα πρέπει να γίνει κάποια άλλη στιγμή; Κανένα πρόβλημα. Στο μεταξύ, όμως, μήπως θα μπορούσες να ξεπεράσεις την άνοιά σου για λίγο και να μου πεις τι λέει η βασική σου μάρτυρας σχετικά με το άτομο που είδε να μιλά με το θύμα λίγο πριν το φόνο;»

Οι τέσσερις άντρες στράφηκαν και τον κοίταξαν λες και είχε βεβηλώσει τάφο.

Το βλέμμα του Μπακ ήταν τελείως ανέκφραστο. «Δεν είναι δική σου υπόθεση, Καρλ. Θα μιλήσουμε αργότερα. Αν θες το πιστεύεις, πάντως έχουμε πολλή δουλειά εδώ».

Ο Καρλ έγνεψε καταφατικά. «Εννοείται, το βλέπω καθαρά στα καλοταϊσμένα μούτρα σας. Φυσικά και έχετε πολλή δουλειά. Φαντάζομαι πως στείλατε ήδη ανθρώπους να ψάξουν το σπίτι της μάρτυρος, μετά την εισαγωγή της στο νοσοκομείο, σωστά;»

Οι άλλοι κοιτάχτηκαν μεταξύ τους. Εκνευρισμένοι, αλλά ταυτόχρονα και κάπως απορημένοι.

Άρα, δεν είχαν στείλει. Τέλεια.

Ο Μάρκους Γιάκομπσεν μόλις είχε προλάβει να καθίσει στο γραφείο του, όταν μπήκε μέσα ο Καρλ. Ως συνήθως, ο διοικητής του Τμήματος Ανθρωποκτονιών ήταν περιποιημένος. Η χωρίστρα του έμοιαζε τραβηγμένη με χάρακα, το βλέμμα του ήταν ζωηρό, σε εγρήγορση.

«Μάρκους, πήγατε να ερευνήσετε το σπίτι της μάρτυρος μετά την απόπειρα αυτοκτονίας;» ρώτησε ο Καρλ, δείχνοντας το φάκελο της υπόθεσης στο κέντρο του γραφείου.

«Τι εννοείς;»

«Δεν έχετε βρει το κομμάτι που λείπει από το αφτί του θύματος, έτσι δεν είναι;»

«Όχι ακόμα. Θες να πεις ότι μπορεί να βρίσκεται στο σπίτι αυτής της γυναίκας;»

«Αν ήμουν στη θέση σου, αφεντικό, θα πήγαινα να ρίξω

μια ματιά».

«Σε περίπτωση που της στάλθηκε, είμαι βέβαιος ότι το ξεφορτώθηκε».

«Τότε ψάξτε στους κάδους απορριμμάτων, έξω στην αυλή. Και δώστε ιδιαίτερη προσοχή στην τουαλέτα».

«Καρλ, έτσι και το έριξε εκεί, θα τράβηξε το καζανάκι».

«Δεν έχεις ακούσει την ιστορία της κουράδας που εμφανιζόταν ξανά και ξανά, όσες φορές κι αν τραβούσε ο άλλος το καζανάκι;»

«Εντάξει, Καρλ. Θα το σκεφτώ».

«Το καμάρι του τμήματος, αυτός ο γλείφτης, ο Μπακ, δεν ήθελε να μου μιλήσει».

«Τι να σου πω, θα πρέπει να περιμένεις, Καρλ. Άλλωστε, οι υποθέσεις σου δεν πρόκειται να πάνε πουθενά».

«Ήθελα να σε ενημερώσω. Θα μείνω πίσω στο πρόγραμμά μου».

«Τότε προτείνω στο χρόνο που έχεις να ασχοληθείς με κάποια άλλη υπόθεση». Έπιασε το στιλό του και βάλθηκε να το χτυπά ρυθμικά στην άκρη του γραφείου του. «Με την ευκαιρία, ήθελα να σε ρωτήσω για εκείνο τον παράξενο τύπο που έχεις βοηθό εκεί κάτω... Δε φαντάζομαι να τον έχεις

βάλει να ασχολείται με την έρευνα των φακέλων, σωστά;»

«Να σου πω, αν λάβουμε υπόψη τους αμέτρητους ανθρώπους που έχω εκεί κάτω, είναι μάλλον απίθανο να έχει πάρει το αφτί του με ποια υπόθεση ασχολούμαστε».

Ο Γιάκομπσεν πέταξε το στιλό πάνω σε μία από τις στοίβες των εγγράφων. «Καρλ, έχεις πάρει όρκο εχεμύθειας, και ο τύπος δεν είναι αστυνομικός. Απλώς να το θυμάσαι αυτό».

Ο Καρλ έγνεψε καταφατικά. Ο ίδιος θα αποφάσιζε τι θα συζητιόταν και πού. «Δε μου λες, πού πέτυχες τον Άσαντ; Από κάποιο γραφείο ευρέσεως εργασίας;»

«Ιδέα δεν έχω. Ρώτα τον Λαρς. Ή, αν θες, μπορείς να ρωτήσεις τον ίδιο».

Ο Καρλ ύψωσε το δείκτη του. «Παρεμπιπτόντως, θα ήθελα μια κάτοψη του υπογείου σε κλίμακα, όπου θα αποτυπώνονται τα σημεία του ορίζοντα».

Ο διοικητής είχε αρχίσει να δείχνει και πάλι κουρασμένος. Δεν ήταν πολλοί οι άνθρωποι που θα τολμούσαν να του ζητήσουν τέτοια περίεργα πράγματα. «Μπορείς να εκτυπώσεις την κάτοψη από το εσωτερικό δίκτυο της υπηρεσίας, Καρλ. Είναι απλό!»

«Ορίστε», είπε ο Καρλ, δείχνοντας την κάτοψη που είχε

απλώσει μπροστά στον Άσαντ. «Εδώ βλέπεις τον τοίχο εκεί πέρα, κι εδώ είναι το σημείο όπου έχεις βάλει το χαλάκι της προσευχής. Κι εδώ είναι το βέλος που δείχνει το Βορρά. Οπότε, τώρα μπορείς να τοποθετήσεις το χαλάκι ακριβώς εκεί όπου πρέπει».

Τα μάτια που καρφώθηκαν πάνω του ήταν γεμάτα σεβασμό. Θα αποτελούσαν μια πρώτης τάξεως ομάδα.

«Κάλεσαν δύο άνθρωποι από το τηλέφωνο και σε ζήτησαν. Είπα και στους δύο πως θα τους τηλεφωνούσες ευχαρίστως κάποια στιγμή».

«Ποιοι ήταν;»

«Ο ένας ήταν εκείνος ο διευθυντής του ιδρύματος και η άλλη ήταν μια κυρία που μιλούσε σαν μηχανή που κόβει σίδερα».

Ο Καρλ αναστέναξε βαριά. «Η Βίγκα. Είναι η γυναίκα μου». Προφανώς είχε ανακαλύψει ποιο ήταν το καινούριο του τηλέφωνο. Έτσι εξανεμιζόταν κάθε πιθανότητα να απολαύσει λίγη ησυχία και ηρεμία εκεί κάτω.

«Γυναίκα; Έχεις γυναίκα;»

«Αχ, Άσαντ, είναι πολύ μπερδεμένη ιστορία, πού να κάθομαι να σου εξηγώ. Ας γνωριστούμε πρώτα λίγο καλύτερα».

Ο Άσαντ σούφρωσε τα χείλη και έγνεψε καταφατικά. Μια υποψία συμπάθειας πέρασε από το σοβαρό πρόσωπό του.

«Άσαντ, πώς ακριβώς βρήκες αυτή τη δουλειά;»

«Ξέρω τον Λαρς Μπιερν».

«Τον ξέρεις;»

Ο Άσαντ χαμογέλασε. «Ναι, τον ξέρω. Περνούσα από το γραφείο του κάθε μέρα, επί ένα μήνα, για να βρω δουλειά».

«Δηλαδή, τον έπρηξες μέχρι να σου βρει δουλειά;»

«Ναι, μου αρέσει πολύ η Αστυνομία».

Ο Καρλ δεν τηλεφώνησε στη Βίγκα παρά μόνο όταν βρέθηκε στο καθιστικό του σπιτιού του, απολαμβάνοντας την ευωδιά της στραπατσάδας με πατάτες και λαχανικά που μαγείρευε ο Μόρτεν, ενώ άκουγε συγκινητικές άριες. Είχε χρησιμοποιήσει σαν βάση τα υπολείμματα από ένα προσιούτο Πάρμας.

Η Βίγκα ήταν υποφερτή σε μικρές δόσεις, αρκεί να μπορούσε ο Καρλ να αποφασίζει τη δοσολογία. Κάτι τέτοιο αποδείχτηκε δύσκολο στην πορεία των χρόνων, όμως τώρα που τον είχε εγκαταλείψει έπρεπε να υπάρχουν ορισμένοι κανόνες.

«Για όνομα του Θεού, Βίγκα!» της είπε. «Δε μου αρέσει να

μου τηλεφωνείς στη δουλειά. Ξέρεις πόσο πνιγμένοι είμαστε».

«Καρλ, γλυκέ μου. Δε σου είπε ο Μόρτεν πως έχω ξεπαγιάσει εδώ πέρα;»

«Δε μου κάνει εντύπωση. Είναι ένα αγροτόσπιτο, Βίγκα. Χτίστηκε στο πόδι, από οικοδομικά υλικά της πλάκας. Από παλιές σανίδες και κιβώτια που ήταν ήδη άχρηστα, για πέταμα, το 1945. Μπορείς να μετακομίσεις κάπου αλλού».

«Δεν πρόκειται να γυρίσω κοντά σου, Καρλ».

Εκείνος πήρε μια βαθιά ανάσα. «Ειλικρινά, ελπίζω να το εννοείς αυτό. Θα ήταν δύσκολο να σε χωρέσω, εσένα και τους οριακά ενήλικες εραστές σου, στη σάουνα του υπογείου, μαζί με τον Μόρτεν. Όμως υπάρχουν ένα σωρό άλλα σπίτια και διαμερίσματα που διαθέτουν κεντρική θέρμανση».

«Έχω μια πολύ καλή λύση για το πρόβλημα».

Ό,τι κι αν είχε κατά νου, ήδη ακουγόταν ακριβό.

«Μια πολύ καλή λύση θα ήταν το διαζύγιο, Βίγκα», είπε ο Καρλ. Αργά ή γρήγορα θα γινόταν κι αυτό. Τότε εκείνη θα απαιτούσε τη μισή αξία του σπιτιού, η οποία, τα τελευταία χρόνια, είχε αυξηθεί σημαντικά, αποτέλεσμα της εξωφρενικής ανόδου των τιμών στην αγορά κατοικίας, παρά τις όποιες διακυμάνσεις. Ο Καρλ έπρεπε να είχε απαιτήσει να πάρουν

διαζύγιο όσο ακόμα τα σπίτια κόστιζαν τα μισά λεφτά απ' ό,τι τώρα. Έτσι απλά. Αλλά ήταν πλέον πολύ αργά, κι ανάθεμά τον αν μετακόμιζε εκείνος.

Έστρεψε το βλέμμα στο ταβάνι που τρανταζόταν κάτω από το δωμάτιο του Γέσπερ. Ακόμα κι αν έπαιρνα δάνειο μετά το χωρισμό μας, τα έξοδά μου δε θα ήταν μεγαλύτερα απ' ό,τι είναι τώρα, σκέφτηκε. Σε μια τέτοια περίπτωση, υπέθεσε ότι η Βίγκα θα ήταν υποχρεωμένη να αναλάβει και πάλι την ευθύνη για το γιο της. Είχαν το μεγαλύτερο λογαριασμό ηλεκτρικού ρεύματος σε αυτή την πλευρά της πόλης· δεν υπήρχε καμία αμφιβολία γι' αυτό. Ο Γέσπερ πρέπει να ήταν ο εκλεκτότερος από τους πιο εκλεκτούς πελάτες της εταιρείας παροχής ηλεκτρισμού.

«Διαζύγιο; Όχι, δε θέλω διαζύγιο, Καρλ. Το έχω δοκιμάσει στο παρελθόν, και δεν ήταν κάτι ευχάριστο. Το ξέρεις αυτό».

Ο Καρλ κούνησε το κεφάλι. Τότε, πώς θα χαρακτήριζε την κατάσταση στην οποία ζούσαν τα δύο τελευταία χρόνια;

«Θέλω να αποκτήσω μια γκαλερί, Καρλ. Τη δική μου γκαλερί».

Να το, τώρα θα έσκαγε η βόμβα. Έφερε στο νου του τους πίνακες της Βίγκα, οι οποίοι δεν ήταν τίποτε άλλο από καμβάδες ύψους ενός μέτρου, καλυμμένοι από ροζ και μπρονζέ μουντζούρες. Γκαλερί ήθελε; Πολύ καλή ιδέα, αν σκόπευε να κάνει χώρο στο αγροτόσπιτο όπου έμενε.

«Γκαλερί, είπες; Φαντάζομαι πως θα διαθέτει ένα γιγαντιαίο καμίνι. Για να μπορείς να κάθεσαι εκεί όλη μέρα, απολαμβάνοντας τη ζεστασιά που θα εξασφαλίζεις με τα εκατομμύρια που θα εισπράττεις». Βέβαια. Την έβλεπε τη δουλειά.

«Μια ζωή ο ίδιος, μη χάσεις ευκαιρία να χύσεις τη χολή σου», είπε η Βίγκα. Κι ύστερα, γέλασε. Με εκείνο το γέλιο που τον τούμπαρε κάθε φορά. Εκείνο το αναθεματισμένο, γοητευτικό γέλιο. «Όμως, πραγματικά, είναι καταπληκτική ιδέα, Καρλ. Θα ανοίγονταν ένα σωρό προοπτικές αν είχα τη δική μου γκαλερί. Δεν το φαντάζεσαι; Κι ίσως μια μέρα ο Γέσπερ να έχει μια διάσημη μητέρα. Δε θα ήταν ωραίο αυτό;»

Διαβόητη Βίγκα. Αυτή είναι η σωστή λέξη, σκέφτηκε εκείνος. Όμως είπε: «Δηλαδή, έχεις εντοπίσει ήδη κάποιο μέρος, σωστά;»

«Αχ, Καρλ, είναι τέλειο. Και ο Χούγκιν έχει μιλήσει ήδη στον ιδιοκτήτη».

«Ο Χούγκιν;»

«Ναι, ο Χούγκιν. Είναι ένας πολύ ταλαντούχος ζωγράφος».

«Καλύτερος στο κρεβάτι απ' ό,τι στους καμβάδες, βάζω στοίχημα».

«Έλα τώρα, Καρλ». Εκείνη γέλασε ξανά. «Μη γίνεσαι κακός».

14
2002

Η ΜΕΡΕΤΕ ΠΕΡΙΜΕΝΕ στο χώρο του εστιατορίου. Είχε πει στον Ούφε να βιαστεί λίγο πριν κλείσει με δύναμη πίσω του η πόρτα που οδηγούσε στις αντρικές τουαλέτες. Μονάχα οι σερβιτόροι βρίσκονταν ακόμα στην καφετέρια, στην άλλη άκρη του πλοίου· όλοι οι επιβάτες είχαν κατεβεί στα αυτοκίνητά τους. Ο Ούφε πρέπει να βιαστεί, σκέφτηκε, παρότι το Audi βρισκόταν στο βάθος του γκαράζ.

Κι αυτή ήταν η τελευταία ολοκληρωμένη σκέψη που πρόλαβε να κάνει στην προηγούμενη ζωή της.

Η επίθεση έγινε από πίσω και ήταν τόσο αιφνιδιαστική, ώστε δεν πρόλαβε καν να ουρλιάξει. Όμως πρόσεξε το χέρι που πίεζε το πανί με δύναμη πάνω στο στόμα και στη μύτη της και μετά, πιο αόριστα, αντιλήφθηκε κάποιον να πατά το μαύρο κουμπί που άνοιγε την πόρτα του κλιμακοστάσιου που οδηγούσε στο επίπεδο του γκαράζ. Τελικά, θυμόταν να ακούει κάποιους μακρινούς ήχους και τους μεταλλικούς τοίχους του κλιμακοστάσιου να στροβιλίζονται γύρω της, προτού βυθιστούν τα πάντα στο σκοτάδι.

Το τσιμεντένιο δάπεδο από κάτω της, όταν συνήλθε, ήταν κρύο, πολύ κρύο. Ανασήκωσε το κεφάλι, νιώθοντας

σφυροκόπημα στα μηνίγγια της. Είχε την αίσθηση ότι τα πόδια της ζύγιζαν τόνους και με δυσκολία μπορούσε να σηκώσει τους ώμους από το πάτωμα. Πίεσε τον εαυτό της να ανακαθίσει και προσπάθησε να προσανατολιστεί μέσα στο απόλυτο σκοτάδι. Σκέφτηκε να φωνάξει, όμως δεν το αποτόλμησε· αντίθετα, πήρε μια βαθιά ανάσα χωρίς να βγάλει κιχ. Ύστερα τέντωσε επιφυλακτικά τα χέρια της, για να καταλάβει αν υπήρχε κάτι εκεί κοντά. Όμως δεν υπήρχε τίποτα.

Για πολλή ώρα έμεινε καθισμένη έτσι, πριν δοκιμάσει να σηκωθεί, αργά, ενώ κάθε κύτταρο του κορμιού της βρισκόταν σε επιφυλακή. Ήταν αποφασισμένη να αντιδράσει επιθετικά στον παραμικρό ήχο. Θα χτυπούσε με όση δύναμη είχε. Θα έριχνε γροθιές και κλοτσιές. Διαισθανόταν πως ήταν μόνη, αλλά ίσως έκανε λάθος.

Έπειτα από λίγο ένιωσε περισσότερη διαύγεια και σταδιακά άρχισε να τρυπώνει μέσα της ο φόβος, σαν μόλυνση. Ένιωθε το δέρμα της να ζεσταίνεται, την καρδιά της να χτυπά όλο και πιο δυνατά. Τα μάτια της, τυφλά μέσα στο σκοτάδι, πετάριζαν νευρικά. Είχε διαβάσει και δει τόσα τρομερά πράγματα.

Για γυναίκες οι οποίες είχαν εξαφανιστεί.

Τότε έκανε διστακτικά ένα βήμα προς τα εμπρός, με τα χέρια προτεταμένα. Ίσως υπήρχε κάποια τρύπα στο πάτωμα, μια άβυσσος που περίμενε να την καταπιεί. Ίσως υπήρχαν

κοφτερά αντικείμενα και γυαλιά. Όμως τα πόδια της πατούσαν σε δάπεδο και δεν έβρισκε τίποτα μπροστά της. Ξαφνικά, σταμάτησε, έμεινε τελείως ακίνητη.

Ο Ούφε, σκέφτηκε, νιώθοντας το σαγόνι της να τρέμει. Βρισκόταν στο πλοίο όταν συνέβη αυτό.

Της πήρε δυο τρεις ώρες για να σχηματίσει στο μυαλό της την κάτοψη του δωματίου. Έμοιαζε παραλληλόγραμμο. Γύρω στα έξι με εφτά μέτρα μήκος και τουλάχιστον πέντε μέτρα πλάτος. Είχε ψηλαφίσει με τα δάχτυλα τους παγωμένους τοίχους· στον ένα, στο ύψος των ματιών, είχε εντοπίσει δύο γυάλινες επιφάνειες που θύμιζαν πελώρια φινιστρίνια. Τα είχε χτυπήσει δυνατά με το παπούτσι της, πηδώντας προς τα πίσω σε κάθε χτύπημα. Όμως το τζάμι δεν έσπασε. Ύστερα είχε αγγίξει τις άκρες από κάτι που έμοιαζε με εντοιχισμένη τοξωτή πόρτα, όμως ίσως και να μην ήταν, γιατί δεν υπήρχε χερούλι. Είχε σύρει τα χέρια της πάνω στον τοίχο, ελπίζοντας πως θα εντόπιζε κάποιο χερούλι ή ίσως κάποιο διακόπτη. Αλλά η επιφάνεια ήταν λεία και κρύα.

Στη συνέχεια εξερεύνησε συστηματικά ολόκληρο το χώρο. Περπάτησε προσεκτικά από τη μια άκρη στην άλλη, έκανε μεταβολή, ένα βήμα στο πλάι και ύστερα επέστρεψε προς την αντίθετη κατεύθυνση. Φτάνοντας στον τοίχο, επανέλαβε την όλη διαδικασία. Το έκανε πολλές φορές. Μόλις τελείωσε, κατέληξε στο συμπέρασμα πως εκείνη και ο ξηρός αέρας ήταν ολομόναχοι εκεί μέσα.

Πρέπει να πάω δίπλα σε αυτό το πράγμα που μοιάζει με πόρτα, σκέφτηκε. Θα καθόταν στη βάση της, έτσι ώστε να μη φαίνεται από τα τζάμια. Μόλις έμπαινε κάποιος, θα τον άρπαζε από τα πόδια και θα τον έριχνε κάτω. Θα προσπαθούσε να τον χτυπήσει δυνατά στο κεφάλι, ξανά και ξανά.

Οι μύες της είχαν σφιχτεί, ένιωθε την επιδερμίδα της να κολλά. Ίσως είχε μόνο μία ευκαιρία.

Αφού έμεινε καθισμένη εκεί τόση ώρα ώστε τα πόδια της μούδιασαν και οι αισθήσεις της ατόνησαν, σηκώθηκε και πήγε στην απέναντι γωνία για να κάνει την ανάγκη της. Έπρεπε να θυμάται ποια γωνία είχε λερώσει. Μία γωνία για τουαλέτα. Μία γωνία όπου θα καθόταν και θα περίμενε, δίπλα στην πόρτα, και μία γωνία όπου θα κοιμόταν. Η μυρωδιά των ούρων ήταν δυνατή στο γυμνό κελί. Δεν είχε πιει τίποτε αφότου έφυγε από την καφετέρια του πλοίου, και από τότε ίσως είχαν περάσει ώρες. Φυσικά, δεν αποκλειόταν να είχε μείνει αναίσθητη μόλις για μια δυο ώρες, όμως θα μπορούσε να είχε περάσει ολόκληρη μέρα ή και περισσότερο. Δεν είχε τρόπο να το υπολογίσει. Το μόνο που ήξερε ήταν ότι δεν πεινούσε, μονάχα διψούσε.

Στάθηκε όρθια, ανέβασε το παντελόνι της και προσπάθησε να θυμηθεί.

Μαζί με τον Ούφε ήταν οι τελευταίοι επιβάτες κοντά στις τουαλέτες. Πιθανότατα ήταν και οι τελευταίοι στο

κατάστρωμα. Σε κάθε περίπτωση, οι δύο άντρες κοντά στα μεγάλα παράθυρα είχαν φύγει όταν πέρασε με τον Ούφε από εκεί. Είχε χαιρετήσει με ένα νεύμα τη σερβιτόρα που βγήκε από την καφετέρια και είχε δει δύο παιδιά να χτυπούν με τις γροθιές τους το κουμπί που άνοιγε την πόρτα του κλιμακοστάσιου, προτού εξαφανιστούν εκεί. Τίποτε άλλο. Δεν είχε παρατηρήσει κανέναν να την πλησιάζει. Η μόνη της σκέψη ήταν ότι ο Ούφε έπρεπε να βιαστεί και να βγει από την τουαλέτα.

Θεέ μου, ο Ούφε! Τι είχε απογίνει; Ήταν τόσο στενοχωρημένος μετά το χτύπημα που της έδωσε. Και είχε απογοητευτεί που έχασε το καπέλο του. Τα μάγουλά του ήταν ακόμα αναψοκοκκινισμένα όταν πήγε στην τουαλέτα. Οπότε, σε τι κατάσταση θα βρισκόταν τώρα;

Από ψηλά άκουσε έναν κρότο που την έκανε να ζαρώσει. Ύστερα έφτασε ψηλαφιστά μέχρι τη γωνία δίπλα στην τοξωτή πόρτα. Έπρεπε να είναι έτοιμη σε περίπτωση που έμπαινε μέσα κάποιος. Τότε ακούστηκε και δεύτερος κρότος, κι εκείνη ένιωθε σαν να χτυπούσε κάποιος την καρδιά της με καλέμι. Μόνο όταν πήρε μπρος κάτι που ακουγόταν σαν εξαεριστήρας πάνω από το κεφάλι της συνειδητοποίησε ότι μπορούσε να χαλαρώσει κάπως. Εκείνοι οι κρότοι πρέπει να ήταν από το γύρισμα κάποιου διακόπτη.

Τεντώθηκε προς τον αέρα· ήταν σαν πηγή ζωής. Από τι άλλο είχε να πιαστεί;

Παρέμεινε στην ίδια θέση μέχρι που έκλεισε ο εξαεριστήρας, αφήνοντάς τη με την αίσθηση πως ο ζεστός αέρας ίσως ήταν η μόνη της επαφή με τον έξω κόσμο. Έκλεισε τα μάτια σφιχτά και πίεσε τον εαυτό της να συγκεντρωθεί, ώστε να αναχαιτίσει τους λυγμούς που έψαχναν διέξοδο.

Ήταν μια τρομερή σκέψη. Όμως ίσως ήταν αλήθεια. Ίσως έμενε εκεί μέσα για πάντα. Κρυμμένη εκεί για να πεθάνει. Και κανείς δεν ήξερε πού βρισκόταν· ούτε καν η ίδια. Θα μπορούσε να βρίσκεται οπουδήποτε. Σε απόσταση πολλών ωρών από τις αποβάθρες των πλοίων. Στη Δανία ή τη Γερμανία, οπουδήποτε. Ίσως ακόμα πιο μακριά.

Και καθώς ο θάνατος πρόβαλλε σιγά σιγά ως η πιο πιθανή κατάληξη όλης αυτής της ιστορίας, φανταζόταν την απειλή που θα αποτελούσαν η δίψα και η πείνα. Τον αργό θάνατο που θα βραχυκύκλωνε το σώμα της σταδιακά, καθώς το ένστικτο της αυτοσυντήρησης θα κατέβαζε τους διακόπτες, τον ένα μετά τον άλλο. Και, τέλος, ο βαθύς, απόλυτος λήθαργος που θα τη λύτρωνε.

Δε θα λείψω σε πολλούς ανθρώπους, σκέφτηκε. Στον Ούφε, φυσικά. Σ’ εκείνον θα έλειπε. Ο δύσμοιρος Ούφε. Όμως, εκτός από τον αδερφό της, δεν είχε επιτρέψει σε κανέναν άλλο να την πλησιάσει. Κράτησε τους ανθρώπους μακριά και περιχαρακώθηκε στον εαυτό της.

Προσπάθησε πολύ να συγκρατήσει τα δάκρυά της.

Μάταια. Πραγματικά, αυτό ήταν που της επιφύλασσε η ζωή; Έτσι θα κατέληγε; Χωρίς παιδιά, χωρίς ευτυχία, χωρίς να της δοθεί η ευκαιρία να πραγματοποιήσει όλα όσα είχε ονειρευτεί, εκείνα τα χρόνια που έζησε μόνη με τον Ούφε; Χωρίς να κατορθώσει να εκπληρώσει την υποχρέωση που είχε αναλάβει αφότου πέθαναν οι γονείς της;

Ήταν ένα πικρό, καταθλιπτικό συναίσθημα η απερίγραπτη μοναξιά. Αυτός ήταν και ο λόγος που τώρα άκουγε τον εαυτό της να κλαίει σιγανά, με λυγμούς.

Τη συγκλόνιζε η σκέψη πως ο Ούφε θα απέμενε ολομόναχος στον κόσμο και υπέθεσε πως αυτό ήταν ό,τι πιο τρομερό θα μπορούσε να της συμβεί. Για αρκετή ώρα, η σκέψη αυτή κατέκλυζε το νου της. Θα πέθαινε ολομόναχη, σαν αγρίμι, αθόρυβα, αγνοούμενη, ενώ ο Ούφε και όλοι οι άλλοι θα έπρεπε να συνεχίσουν τη ζωή τους χωρίς να γνωρίζουν. Κι όταν στέρεψαν τα δάκρυά της, της πέρασε από το μυαλό πως ίσως δεν είχαν τελειώσει όλα. Ίσως τα πράγματα γίνονταν ακόμα χειρότερα. Ίσως την περίμενε ένας βασανιστικός θάνατος. Ίσως η μοίρα της ήταν τόσο φριχτή, ώστε ο θάνατος, τελικά, να αποτελούσε λύτρωση. Πρώτα, όμως, ίσως αναγκαζόταν να υπομείνει τον πόνο και τη βαναυσότητα. Είχε ακούσει άπειρες τέτοιες περιπτώσεις. Εκμετάλλευσης, βιασμών, βασανιστηρίων. Ίσως την παρακολουθούσαν ήδη. Κάμερες με υπεριώδεις αισθητήρες μπορεί να κατέγραφαν τις κινήσεις της πίσω από τα τζάμια. Ίσως εστίαζαν πάνω της μάτια που σκόπευαν να της κάνουν κακό. Αφτιά που κρυφάκουγαν.

Κοίταξε προς τα τζάμια και προσπάθησε να έχει ψύχραιμη όψη.

«Σας παρακαλώ, δείξτε έλεος», ψιθύρισε σιγανά στο σκοτάδι.

15
2007

ΤΑ PEUGEOT 607 θεωρούνται σχετικά αθόρυβα αυτοκίνητα, όμως η φήμη τους κάθε άλλο παρά επιβεβαιωνόταν στη διάρκεια των απεγνωσμένων προσπαθειών που έκανε ο Άσαντ να παρκάρει στο δρόμο, ακριβώς έξω από το υπνοδωμάτιο του Καρλ.

«Ψώνιο», μουρμούρισε ο Γέσπερ, καθώς χάζευε το θέαμα από το παράθυρο. Ο Καρλ δεν μπορούσε να θυμηθεί πότε ήταν η τελευταία φορά που είχε ανοίξει το στόμα ο θετός γιος του τόσο νωρίς το πρωί. Πάντως, το σχόλιο ήταν εύστοχο.

«Σου άφησα ένα μήνυμα από τη Βίγκα», φώναξε ο Μόρτεν στον Καρλ, την ώρα που έβγαινε από το σπίτι. Όμως ο Καρλ δεν είχε καμία διάθεση να διαβάσει κανένα μήνυμα από τη Βίγκα. Η προοπτική τού να τον προσκαλέσει να κοιτάξουν πιθανούς χώρους για γκαλερί, παρέα με έναν αναμφίβολα στριμόκωλο καλλιτέχνη ονόματι Χούγκιν, ο οποίος αμολούσε χρώματα στην τύχη πάνω σε καμβάδες, δεν ήταν η πρώτη προτεραιότητα του Καρλ στη συγκεκριμένη

φάση.

«Γεια», τον χαιρέτησε ο Άσαντ, έτσι όπως στεκόταν με την πλάτη πάνω στην πόρτα του οδηγού. Στο κεφάλι φορούσε ένα καλπάκι από τρίχα καμήλας, αγνώστου προελεύσεως. Με ό,τι κι αν έμοιαζε, σίγουρα δε θύμιζε προσωπικό σοφέρ –αν υποτεθεί ότι υπήρχε τέτοιος τίτλος– στην υπηρεσία της Διεύθυνσης Εγκληματολογικών Ερευνών. Ο Καρλ έριξε μια ματιά στον ουρανό. Ήταν γαλανός και ανέφελος, η θερμοκρασία υποφερτή.

«Ξέρω ακριβώς την τοποθεσία του Έγελι», είπε ο Άσαντ, δείχνοντας το GPS, την ώρα που ο Καρλ καθόταν στη θέση του συνοδηγού.

Ο Καρλ έριξε διστακτικά μια ματιά στην οθόνη. Εντόπισε ένα *X* πάνω σε ένα δρόμο ο οποίος βρισκόταν σε κάποια απόσταση από τα νερά του Ρόσκιλε Φιορδ, ώστε να μην κινδυνεύουν οι ένοικοι του ιδρύματος να πέσουν μέσα, αλλά αρκετά κοντά ώστε να έχει ο διευθυντής μια ικανοποιητική θέα του όμορφου τοπίου του Βόρειου Σγιέλαν, αν έμπαινε στον κόπο να κοιτάξει έξω από το παράθυρο. Συνήθως σε κάτι τέτοια μέρη χτίζονταν τα ιδρύματα που φιλοξενούσαν ψυχικά διαταραγμένους ανθρώπους. Ένας Θεός ήξερε για χάρη ποιου επιλέγονταν αυτές οι τοποθεσίες.

Ο Άσαντ γύρισε το κλειδί στη μίζα, έβαλε όπισθεν και κινήθηκε με ταχύτητα ανάποδα στο δρόμο, σταματώντας μόνο όταν το πίσω μέρος του αυτοκινήτου βρέθηκε καβάλα

στο χορτάρινο ανάχωμα στην απέναντι πλευρά της Ρένεχολτ Πάρκβαϊ. Πριν προλάβει να αντιδράσει καν το σώμα του Καρλ, ο βοηθός του είχε βάλει καρφωτές τις ταχύτητες, τη μία μετά την άλλη, και τώρα πήγαινε με ενενήντα χιλιόμετρα την ώρα, όταν το όριο ταχύτητας εδώ ήταν μόλις πενήντα.

«Σταμάτα, ρε γαμώτο!» γκάριξε ο Καρλ καθώς έφταναν σε μια πλατεία στο τέλος του δρόμου.

Όμως ο Άσαντ τού έριξε ένα πονηρό βλέμμα, σαν ταξιτζής στη Βηρυτό, κι έκοψε το τιμόνι απότομα δεξιά. Την επόμενη στιγμή κατευθύνονταν προς τον αυτοκινητόδρομο.

«Γρήγορο αμάξι!» φώναξε, με το γκάζι σανιδωμένο, καθώς έμπαιναν στη λωρίδα επιταχύνσεως.

Ίσως ο Καρλ μετρίαζε λίγο τον ενθουσιασμό του βοηθού του αν κατέβαζε εκείνο το καλπάκι στο ξαναμμένο πρόσωπό του.

Το Έγελι ήταν ένα κατάλευκο κτίριο το οποίο διατυμπάνιζε το σκοπό του. Κανείς δεν έμπαινε εκεί οικειοθελώς και, άπαξ κι έμπαινε, ήταν εξαιρετικά δύσκολο να φύγει. Ήταν προφανές πως το μέρος αυτό δεν προοριζόταν για ζωγραφική με τα δάχτυλα και μαθήματα κιθάρας. Εκεί, άνθρωποι με χρήματα και κύρος έκλειναν τα αδύναμα μέλη των οικογενειών τους.

Ιδιωτική φροντίδα, στο πνεύμα του δημοσίου.

Το γραφείο του διευθυντή ταίριαζε με τη συνολική εικόνα, αλλά και τον ίδιο, έναν αγέλαστο, κοκαλιάρη και ωχρό άντρα, ο οποίος έδενε με το περιβάλλον λες και είχε σχεδιαστεί ειδικά γι' αυτό.

«Τα έξοδα του Ούφε Λίνγκαρ εδώ καλύπτονται από τις προσόδους των κεφαλαίων που είναι κατατεθειμένα στο καταπίστευμα των Λίνγκαρ», απάντησε ο διευθυντής στην ερώτηση του Καρλ.

Ο Καρλ έριξε μια ματιά στη βιβλιοθήκη, όπου υπήρχαν διάφορα ντοσιέ, πολλά από αυτά με την επισήμανση «ΚΑΤΑΠΙΣΤΕΥΜΑ».

«Μάλιστα. Και πώς ακριβώς δημιουργήθηκε το καταπίστευμα;»

«Κληρονομήθηκε από τους γονείς, οι οποίοι σκοτώθηκαν στο τροχαίο όπου τραυματίστηκε και ο Ούφε. Εννοείται πως σε αυτό περιλαμβάνεται πια και το μερίδιο της αδερφής του».

«Ήταν μέλος του Κοινοβουλίου, οπότε δε φαντάζομαι ότι μιλάμε για μεγάλα ποσά».

«Όχι, όμως από την πώληση του σπιτιού τους εισπράχθηκαν δύο εκατομμύρια κορόνες, όταν το δικαστήριο κήρυξε και επίσημα νεκρή την αδερφή, σχετικά πρόσφατα. Ευτυχώς, δηλαδή. Σήμερα, το καταπίστευμα αποτιμάται σχεδόν στα είκοσι δύο εκατομμύρια κορόνες, όμως είμαι

βέβαιος πως το γνωρίζετε ήδη αυτό».

Ο Καρλ σφύριξε σιγανά. Δεν το ήξερε αυτό. «Είκοσι δύο εκατομμύρια, με επιτόκιο πέντε τοις εκατό».

«Ναι, αφαιρουμένων των φόρων».

Ο Καρλ τον κοίταξε λοξά. «Και από τη στιγμή που ήρθε εδώ, ο Ούφε δεν έχει πει τίποτα για την εξαφάνιση της αδερφής του;»

«Όχι, λέξη δεν έχει πει μετά το τροχαίο, απ᾿ όσο γνωρίζω».

«Έχετε κάνει κάτι για να τον ενθαρρύνετε;»

Στο άκουσμα αυτής της ερώτησης, ο διευθυντής έβγαλε τα γυαλιά του και κοίταξε αυστηρά τον Καρλ, σμίγοντας τα φουντωτά φρύδια του. Ήταν η επιτομή της σοβαρότητας. «Ο Ούφε Λίνγκαρ έχει εξεταστεί ενδελεχώς. Στην περιοχή όπου βρίσκεται το κέντρο ομιλίας του εγκεφάλου έχει σχηματιστεί ουλώδης ιστός, ο οποίος από μόνος του εξηγεί το γιατί είναι μουγκός. Εκτός αυτού, όμως, υπέστη βαθύ ψυχικό τραύμα από το δυστύχημα. Ο θάνατος των γονιών του, ο δικός του τραυματισμός. Όπως ενδεχομένως γνωρίζετε, τραυματίστηκε σοβαρά».

«Ναι, διάβασα τη σχετική αναφορά». Για την ακρίβεια, δεν την είχε διαβάσει, όμως το είχε κάνει ο Άσαντ, και ο βοηθός του δε σταμάτησε στιγμή να φλυαρεί για το θέμα

αυτό όση ώρα διέσχιζαν τους αυτοκινητόδρομους του Βόρειου Σγιέλαν. «Έμεινε πέντε μήνες στο νοσοκομείο, λόγω σοβαρής εσωτερικής αιμορραγίας στο συκώτι, στη σπλήνα και στους πνεύμονες. Επιπλέον, υπέστη βλάβη η όρασή του».

Ο διευθυντής έκανε ένα κοφτό νεύμα του κεφαλιού. «Σωστά. Στον ιατρικό του φάκελο επισημαίνεται ότι ο Ούφε Λίνγκαρ δεν ήταν σε θέση να δει επί αρκετές εβδομάδες. Είχε σοβαρότατη αιμορραγία στον αμφιβληστροειδή».

«Και τώρα, ποια είναι η κατάστασή του; Το σώμα του επιτελεί τις φυσιολογικές λειτουργίες του;»

«Σύμφωνα με όλες τις ενδείξεις, ναι. Είναι ένας δυνατός νέος άντρας».

«Κοντεύει τα τριάντα τέσσερα. Δηλαδή, βρίσκεται σε αυτή την κατάσταση εδώ και σχεδόν είκοσι ένα χρόνια».

Ο ωχρός άντρας έγνεψε καταφατικά. «Επομένως αντιλαμβάνεστε γιατί δεν πρόκειται να συνεννοηθείτε μαζί του».

«Δε θα μου επιτρέψετε να του μιλήσω;»

«Δε νομίζω πως θα ωφελούσε σε κάτι».

«Ήταν ο τελευταίος άνθρωπος που είδε τη Μερέτε Λίνγκαρ ζωντανή. Θα ήθελα να τον δω».

Ο διευθυντής ίσιωσε την πλάτη του. Αυτή τη φορά έστρεψε το βλέμμα προς το φιορδ, όπως είχε προβλέψει ο Καρλ ότι θα έκανε. «Δε νομίζω πως θα το επιτρέψω».

Κάτι φαντασμένοι καραγκιόζηδες σαν και του λόγου του χρειάζονταν ένα καλό μάθημα.

«Δε με εμπιστεύεστε να βρεθώ κοντά του, όμως νομίζω πως θα πρέπει να αλλάξετε γνώμη».

«Γιατί το λέτε αυτό;»

«Γνωρίζετε πώς λειτουργεί η Αστυνομία;»

Ο διευθυντής στράφηκε και κοίταξε τον Καρλ. Το πρόσωπό του είχε μια άτονη, γκριζωπή απόχρωση, το μέτωπό του ήταν ρυτιδιασμένο. Τα χρόνια που είχε περάσει πίσω από ένα γραφείο τον είχαν καταβάλει, όμως το μυαλό του παρέμενε κοφτερό. Δεν είχε ιδέα τι εννοούσε ο Καρλ, όμως ήξερε πως το να παραμείνει σιωπηλός δεν ήταν προς όφελός του.

«Πού ακριβώς θέλετε να καταλήξετε;»

«Εμείς οι αστυνομικοί είμαστε περίεργοι άνθρωποι. Κάποιες φορές μάς καρφώνεται μια απορία στο μυαλό και νιώθουμε την ακαταμάχητη ανάγκη να βρούμε την απάντηση. Αυτή τη φορά, είναι προφανής».

«Και ποια είναι η ερώτηση;»

«Πού βρίσκουν οι ασθενείς σας τα χρήματα για τη νοσηλεία τους; Το πέντε τοις εκατό των είκοσι δύο εκατομμυρίων, μείον τους φόρους φυσικά, είναι σταγόνα στον ωκεανό. Άραγε, οι ασθενείς σας απολαμβάνουν φροντίδα αντίστοιχη των χρημάτων που δίνουν ή μήπως το κόστος είναι υπερβολικά υψηλό, αν συνυπολογίσει κανείς και την κρατική επιχορήγηση; Και το κόστος είναι το ίδιο για όλους;» Ο Καρλ έγνεψε συλλογισμένος, ενώ απολάμβανε το φως που ερχόταν από το φιορδ. «Νέα ερωτήματα ξεπηδούν αδιάκοπα, όταν δεν μπορούμε να πάρουμε απάντηση στο ερώτημα που αρχικά μας ενδιέφερε. Έτσι λειτουργούμε εμείς οι αστυνομικοί. Δεν μπορούμε να κάνουμε αλλιώς. Ίσως είναι κάποιου είδους πάθηση, όμως σε ποιον να στραφούμε για θεραπεία;»

Τώρα, το πρόσωπο του διευθυντή είχε αποκτήσει μάλλον μια υποψία χρώματος. «Δε νομίζω ότι πρόκειται να συνεννοηθούμε».

«Τότε γιατί δε με αφήνετε να δω τον Ούφε Λίνγκαρ; Ειλικρινά, πού είναι το κακό; Δε φαντάζομαι να τον έχετε κλειδωμένο σε κανένα κλουβί, ε;»

Το υλικό από το φάκελο της Μερέτε Λίνγκαρ μάλλον αδικούσε τον αδερφό της, Ούφε. Οι φωτογραφίες της Αστυνομίας, τα σκίτσα από την προκαταρκτική εξέταση, καθώς και κάποιες φωτογραφίες από τις εφημερίδες παρουσίαζαν ένα σκυφτό νέο άντρα. Ένα χλομό τύπο που

έμοιαζε με αυτό που έδειχνε πως ήταν: ένα συναισθηματικά καθυστερημένο, παθητικό, αργόστροφο άτομο. Όμως η πραγματικότητα αποκάλυψε κάτι διαφορετικό.

Ο Ούφε καθόταν σε ένα ευχάριστο δωμάτιο με φωτογραφίες και ζωγραφιές στους τοίχους και μια θέα τουλάχιστον εξίσου καλή μ’ εκείνη στο γραφείο του διευθυντή. Το κρεβάτι του είχε στρωθεί πρόσφατα, τα παπούτσια του ήταν καλογυαλισμένα. Τα ρούχα του καθαρά· δε θύμιζαν σε τίποτα ίδρυμα. Είχε δυνατά χέρια και μακριά, ξανθά μαλλιά. Ήταν γεροδεμένος και μάλλον αρκετά ψηλός. Πολλοί θα τον περιέγραφαν ως γοητευτικό. Ο Ούφε Λίνγκαρ δεν είχε τίποτα το θλιβερό ή ανήμπορο πάνω του.

Ο διευθυντής και η προϊσταμένη νοσοκόμα παρακολουθούσαν από το άνοιγμα της πόρτας καθώς ο Καρλ τριγυρνούσε στο δωμάτιο, όμως δε σκόπευε να τους δώσει αφορμή να επικρίνουν τη συμπεριφορά του. Θα επέστρεφε σύντομα, παρότι δεν είχε πραγματικά τη διάθεση να το κάνει. Την επόμενη φορά θα ήταν καλύτερα προετοιμασμένος και τότε θα μιλούσε με τον Ούφε. Αυτό θα μπορούσε να περιμένει προς το παρόν. Στο μεταξύ είχε πολλά πράγματα να παρατηρήσει εκεί μέσα. Τη φωτογραφία της αδερφής του, που τους κοίταζε χαμογελαστή. Τη φωτογραφία των γονιών του, που αγκαλιασμένοι γελούσαν στο φωτογραφικό φακό. Τις ζωγραφιές στους τοίχους, οι οποίες δεν είχαν καμία σχέση με τις παιδιάστικες μουντζούρες που συναντά κανείς συνήθως σε τέτοια μέρη. Ήταν χαρούμενες ζωγραφιές. Όχι από εκείνες που ίσως μπορούσαν

να αποκαλύψουν κάτι για το τρομερό συμβάν που είχε στερήσει από τον Ούφε την ομιλία.

«Υπάρχουν κι άλλες ζωγραφιές; Μήπως εκεί μέσα;» ρώτησε ο Καρλ, δείχνοντας την ντουλάπα και τη συρταριέρα.

«Όχι», απάντησε η νοσοκόμα. «Όχι, ο Ούφε δεν έχει ζωγραφίσει τίποτε από τότε που ήρθε εδώ. Οι ζωγραφιές αυτές είναι όλες από το σπίτι του».

«Και τότε, τι κάνει ο Ούφε για να περνά το χρόνο του;»

Η γυναίκα χαμογέλασε. «Πολλά πράγματα. Κάνει περιπάτους με μέλη του προσωπικού, πηγαίνει για τρέξιμο στο πάρκο. Παρακολουθεί τηλεόραση. Του αρέσει πολύ η τηλεόραση». Η νοσοκόμα έδινε την εντύπωση ευγενικού ανθρώπου. Αυτή τη γυναίκα θα αναζητούσε ο Καρλ την επόμενη φορά.

«Τι του αρέσει να παρακολουθεί;»

«Ό,τι παίζει εκείνη την ώρα».

«Αντιδρά στις εκπομπές;»

«Κάποιες φορές. Ξεκαρδίζεται στα γέλια». Κούνησε το κεφάλι της, χαμογελώντας ακόμα πιο πλατιά.

«Ξεκαρδίζεται στα γέλια;»

«Ναι, σαν μωρό. Δεν έχει συναίσθηση καθόλου».

Ο Καρλ έριξε μια ματιά στο διευθυντή, ο οποίος στεκόταν σαν παγοκολόνα, και ύστερα στον Ούφε. Ο αδερφός της Μερέτε δεν είχε πάρει στιγμή τα μάτια του από τον Καρλ, αφότου μπήκε στο δωμάτιο. Ο Καρλ το είχε αντιληφθεί αυτό. Ο Ούφε τον παρατηρούσε, αν τον κοίταζες καλύτερα, ωστόσο, έβλεπες πως το βλέμμα του δεν ήταν απόλυτα συγκεντρωμένο. Δε χανόταν μεν στο κενό, όμως ό,τι κι αν έβλεπε ο Ούφε δε φαινόταν να αποτυπώνεται βαθιά στο μυαλό του. Του Καρλ του ήρθε να τον τρομάξει, μόνο και μόνο για να δει πώς θα αντιδρούσε, αλλά κι αυτό θα έπρεπε να περιμένει.

Στη συνέχεια πήγε και στάθηκε δίπλα στο παράθυρο και προσπάθησε να κάνει τον Ούφε να τον κοιτάξει στα μάτια. Ο Ούφε ήταν φανερό πως αντιλαμβανόταν κάποια πράγματα, εντούτοις δεν κατανοούσε απόλυτα αυτό που έβλεπε. Υπήρχε μια σπίθα στο βλέμμα του, αλλά ταυτόχρονα δεν υπήρχε.

«Κάθισε δίπλα, Άσαντ», είπε ο Καρλ στο βοηθό του, ο οποίος τον περίμενε στο τιμόνι του αυτοκινήτου.

«Δίπλα; Δε θέλεις να οδηγήσω εγώ;» ρώτησε.

«Θα ήθελα να κρατήσω αυτό το αμάξι για λίγο καιρό ακόμα, Άσαντ. Διαθέτει σύστημα απεμπλοκής των φρένων και υδραυλικό τιμόνι, και θα επιθυμούσα να παραμείνει έτσι».

«Και τι σημαίνει αυτό που λες;»

«Σημαίνει πως καλά θα κάνεις να καθίσεις δίπλα μου και να προσέξεις πώς θέλω να οδηγείς. Αν σε αφήσω να οδηγήσεις ξανά...»

Ο Καρλ πληκτρολόγησε τον επόμενο προορισμό στο GPS, αγνοώντας το χείμαρρο των αραβικών λέξεων που ξεπήδησε από το στόμα του Άσαντ καθώς έκανε κακόκεφος το γύρο του αμαξιού, για να πάνει να καθίσει στη θέση του συνοδηγού.

«Οδήγησες ποτέ σου αυτοκίνητο στη Δανία;» ρώτησε ο Καρλ, αρκετή ώρα αφότου είχαν πάρει το δρόμο προς το Στεβνς.

Η σιωπή του Άσαντ προς απάντησή του.

Εντόπισαν το σπίτι στο Μάγλεμπι, σε ένα δρομάκι πέρα μακριά, στα λιβάδια. Δεν ήταν το σπίτι κάποιου μικροκαλλιεργητή ή ένα αναπαλαιωμένο αγροτόσπιτο, όπως τα περισσότερα κτίρια στην περιοχή, αλλά ένα κανονικό, τούβλινο σπίτι, χτισμένο την εποχή που η πρόσοψη λειτουργούσε σαν καθρέφτης της ψυχής του οικήματος. Υπήρχε ένα πυκνό δασύλλιο από ήμερα έλατα, και το σπίτι ξεπρόβαλλε επιβλητικό ανάμεσά τους. Αν το κτήμα είχε πουληθεί για δύο εκατομμύρια κορόνες, τότε κάποιος είχε κάνει μια εξαιρετική αγορά. Και κάποιος άλλος είχε εξαπατηθεί.

Η μπρούντζινη πινακίδα στην εξώπορτα έγραφε: «Πίτερ & Έρλιν Μέλερ-Χάνσεν, Αντικέρ». Όμως ο άντρας που άνοιξε έμοιαζε περισσότερο με αριστοκράτη. Ντελικάτη επιδερμίδα, βαθυγάλανα μάτια, αρωματισμένος με γενναία δόση κολόνιας.

Ήταν συνεργάσιμος και φιλόξενος. Πήρε ευγενικά το καλπάκι του Άσαντ και προσκάλεσε τους δύο άντρες να περάσουν σε ένα διάδρομο κατακλυσμένο από έπιπλα σε στιλ Αυτοκρατορίας, καθώς και διάφορα άλλα αντικείμενα.

Όχι, δε γνώριζε τη Μερέτε Λίνγκαρ, ούτε τον αδερφό της. Δηλαδή, όχι προσωπικά, αν και τα περισσότερα υπάρχοντα των Λίνγκαρ είχαν πωληθεί μαζί με το σπίτι, αλλά δεν είχαν καμία αξία.

Ο άντρας πρόσφερε στον Καρλ και τον Άσαντ πράσινο τσάι, σερβιρισμένο σε πορσελάνινα φλιτζάνια λεπτά σαν χαρτί. Έπειτα κάθισε στην άκρη του καναπέ, με τα γόνατα κολλημένα, έτοιμος να υποδυθεί το ρόλο του υπεύθυνου πολίτη όσο καλύτερα μπορούσε.

«Ήταν τραγικό να πνιγεί έτσι. Πρέπει να είναι απαίσιος θάνατος. Ο σύζυγός μου παραλίγο να πεθάνει κάποτε, πέφτοντας σε έναν καταρράκτη στη Γιουγκοσλαβία, και ήταν πραγματικά φριχτή εμπειρία, πιστέψτε με».

Ο Καρλ παρατήρησε την έκφραση απορίας του Άσαντ, όταν ο άντρας είπε «ο σύζυγός μου», όμως μια λοξή ματιά

ήταν αρκετή για να εξαφανίσει αυτή την έκφραση από το πρόσωπό του. Ο Άσαντ προφανώς είχε ακόμα πολλά να μάθει σχετικά με την ποικιλία των διαπροσωπικών σχέσεων στη Δανία.

«Η Αστυνομία συγκέντρωσε όλα τα έγγραφα που ανήκαν στους Λίνγκαρ», είπε ο Καρλ. «Αλλά μήπως αργότερα εντοπίσατε κάποια ατζέντα, επιστολές ή φαξ, ακόμα και κάποιο σημείωμα για τηλεφώνημα που θα μπορούσε να ρίξει νέο φως στην υπόθεση;»

Ο άντρας κούνησε το κεφάλι. «Δεν έμεινε τίποτα». Έκανε ένα νεύμα με το χέρι, δείχνοντας ολόγυρα το καθιστικό. «Τα έπιπλα ήταν ακόμα εδώ, όμως δεν περιλάμβαναν κανένα αξιόλογο κομμάτι, ενώ στα συρτάρια υπήρχαν μόνο κάποια είδη γραφείου και λιγοστά αναμνηστικά. Άλμπουμ με αυτοκόλλητα, μερικές φωτογραφίες, τέτοια πράγματα. Νομίζω πως πρέπει να ήταν πολύ απλοί άνθρωποι».

«Οι γείτονες γνώριζαν τους Λίνγκαρ;»

«Α, ξέρετε, δεν έχουμε πολλές επαφές με τους γείτονες, άλλωστε εγκαταστάθηκαν σχετικά πρόσφατα εδώ. Αν δεν απατώμαι, ανέφεραν πως ζούσαν στο εξωτερικό και αποφάσισαν να επιστρέψουν στη Δανία. Όμως, όχι, δε νομίζω πως οι Λίνγκαρ είχαν πολλά πάρε δώσε με οποιονδήποτε στην πόλη. Πολλοί άνθρωποι, μάλιστα, δε γνώριζαν καν ότι η νεαρή είχε αδερφό».

«Δηλαδή, δεν έχετε υπόψη σας κανέναν άνθρωπο που να τους ήξερε;»

«Α, ναι, φυσικά. Τη Χέλε Άντερσεν. Φρόντιζε τον αδερφό».

«Είναι η οικιακή βοηθός», είπε ο Άσαντ. «Η Αστυνομία τής πήρε κατάθεση, όμως η γυναίκα δεν ήξερε τίποτα. Μόνο ότι είχε έρθει ένα γράμμα. Για τη Μερέτε Λίνγκαρ, δηλαδή. Έφτασε μία μέρα προτού πνιγεί. Η οικιακή βοηθός ήταν εκείνη που το παρέλαβε».

Ο Καρλ ανασήκωσε τα φρύδια. Κάποια στιγμή έπρεπε να καθίσει να διαβάσει ο ίδιος τον αναθεματισμένο φάκελο.

«Εντόπισε η Αστυνομία το γράμμα, Άσαντ;»

Ο βοηθός κούνησε αρνητικά το κεφάλι.

Ο Καρλ στράφηκε ξανά στον οικοδεσπότη τους. «Αυτή η Χέλε Άντερσεν ζει εδώ κοντά;»

«Όχι, ζει στο Χόλτουγ, στην απέναντι πλευρά του Γιόρσλεβ. Όμως θα βρίσκεται εδώ σε δέκα λεπτά».

«Εδώ;»

«Ναι, ο σύζυγός μου είναι άρρωστος». Κοίταξε το πάτωμα. «Πολύ άρρωστος. Γι’ αυτό έρχεται και δίνει ένα χέρι στα οικιακά».

Η τύχη βοηθά τους άσχετους, σκέφτηκε ο Καρλ και στη συνέχεια ρώτησε αν θα μπορούσαν να δουν το υπόλοιπο σπίτι.

Η περιήγηση εξελίχτηκε σε μια μικρή οδύσσεια ανάμεσα σε αλλόκοτα έπιπλα και πελώριες, επίχρυσες κορνίζες – αναπόφευκτη συσσώρευση αντικειμένων από μια ζωή δουλειάς σε έναν οίκο δημοπρασιών. Όμως η κουζίνα είχε ανανεωθεί πλήρως· όλοι οι τοίχοι είχαν βαφτεί και τα πατώματα είχαν τριφτεί και λουστραριστεί. Αν απέμενε κάτι από την εποχή που ζούσε η Μερέτε Λίνγκαρ στο σπίτι, τότε δεν μπορούσε να είναι τίποτε άλλο πέρα από τα ζωύφια που κυκλοφορούσαν στο σκούρο δάπεδο του μπάνιου.

«Αυτός ο Ούφε, τι γλυκό παιδί που ήταν!» Ένα χοντροφτιαγμένο πρόσωπο με μαύρους κύκλους κάτω από τα μάτια και ροδαλά, στρουμπουλά μάγουλα ήταν ό,τι ξεχώριζε πάνω στη Χέλε Άντερσεν. Η υπόλοιπη καλυπτόταν από μια ανοιχτή μπλε ρόμπα, σε μέγεθος που δύσκολα θα το έβρισκε κανείς στο τοπικό κατάστημα ρούχων. «Ήταν εξωφρενική η υποψία πως θα μπορούσε να έχει κάνει κακό στην αδερφή του, κι αυτό ακριβώς είχα πει στην Αστυνομία. Πως έκαναν λάθος».

«Πάντως, μάρτυρες τον είδαν να τη χτυπά», σχολίασε ο Καρλ.

«Κάποιες φορές αντιδρούσε απότομα. Όμως δεν είχε κακή πρόθεση».

«Έστω, αλλά είναι ένας μεγαλόσωμος, δυνατός άντρας. Ίσως την έσπρωξε στο νερό κατά λάθος».

Η Χέλε Άντερσεν πήρε μια έκφραση δυσφορίας. «Αδύνατο. Ο Ούφε ήταν υπόδειγμα καλοσύνης. Μερικές φορές αναστατωνόταν για κάποιο λόγο, τόσο που αναστατωνόμουν κι εγώ, αλλά όχι πολύ συχνά».

«Του μαγείρευες;»

«Έκανα ένα σωρό πράγματα στο σπίτι. Ό,τι χρειαζόταν για να είναι όλα όμορφα και τακτοποιημένα όταν θα επέστρεφε από τη δουλειά η Μερέτε».

«Την ίδια δεν την έβλεπες πολύ συχνά».

«Μία στο τόσο».

«Όχι, όμως, τις προηγούμενες μέρες από το θάνατό της».

«Α, ναι. Ήταν ένα βράδυ που είχα μείνει για να προσέχω τον Ούφε. Όμως εκείνος αναστατώθηκε τόσο πολύ, όπως σας είπα και προηγουμένως, που τηλεφώνησα στη Μερέτε για να της πω ότι έπρεπε να γυρίσει στο σπίτι. Κι αυτό έκανε. Ήταν ένα πραγματικά άσχημο ξέσπασμα εκείνη τη φορά».

«Συνέβη κάτι ασυνήθιστο;»

«Τίποτα, εκτός του ότι η Μερέτε δε γύρισε στο σπίτι στις έξι, όπως έκανε συνήθως. Αυτό δεν άρεσε στον Ούφε. Δεν

μπορούσε να καταλάβει πως ήταν κάτι που το είχαμε ήδη συζητήσει και συμφωνήσει».

«Ναι, όμως η αδερφή του ήταν μέλος του Κοινοβουλίου. Δεν καθυστερούσε συχνά να επιστρέψει;»

«Μπα, όχι. Μία στο τόσο, αν έπρεπε να ταξιδέψει κάπου. Και πάλι, έλειπε το πολύ για ένα δυο βράδια».

«Δηλαδή, έλειπε σε ταξίδι εκείνο το βράδυ;»

Στο άκουσμα της ερώτησης, ο Άσαντ άρχισε να κουνά το κεφάλι. Ήταν πολύ εκνευριστικό που ήξερε τόσα πράγματα.

«Όχι, είχε βγει για φαγητό», είπε η Χέλε.

«Μάλιστα. Με ποιον έφαγε; Ξέρουμε;»

«Όχι, κανείς δεν ξέρει».

«Το αναφέρει κι αυτό ο φάκελος, Άσαντ;»

Ο βοηθός έγνεψε καταφατικά. «Η Σες Νόρουπ, η καινούρια γραμματέας, είδε τη Μερέτε να σημειώνει το όνομα ενός εστιατορίου στην ατζέντα της. Επίσης, κάποιος θυμόταν ότι την είδε εκεί. Όχι, όμως, με ποιον».

Ήταν σαφές πως υπήρχαν πολλά σ’ εκείνα τα έγγραφα που έπρεπε να μελετήσει ο Καρλ.

«Πώς λεγόταν το εστιατόριο, Άσαντ;»

«Νομίζω πως το έλεγαν “Μπάνκεροτ”. Δεν ξέρω, υπάρχει τέτοιο όνομα;»

Ο Καρλ στράφηκε ξανά στην οικιακή βοηθό. «Γνωρίζετε αν η Μερέτε είχε βγει ραντεβού; Μήπως ήταν έξω με το σύντροφό της;»

Μια ρυτίδα δύο εκατοστά βαθιά εμφανίστηκε στο μάγουλο της γυναίκας με το μορφασμό της. «Μπορεί. Πάντως, σ' εμένα δεν είπε τίποτα».

«Και δεν ανέφερε κάτι όταν επέστρεψε στο σπίτι; Αφού της τηλεφώνησες, θέλω να πω».

«Όχι, έφυγα αμέσως. Ο Ούφε ήταν πολύ αναστατωμένος».

Ακούστηκε ένας κουδουνιστός ήχος, και ο νυν ιδιοκτήτης του σπιτιού μπήκε στο δωμάτιο σχεδόν εκστασιασμένος, λες και ο δίσκος του τσαγιού που κουβαλούσε περιείχε όλα τα μυστικά της γαστρονομίας. «Σπιτικά», ήταν το μόνο σχόλιο που έκανε καθώς άφηνε αρκετά μικρά γλυκίσματα, σαν πουτίγκες, στα ασημένια πιάτα που αράδιασε μπροστά τους.

Τα γλυκίσματα ξύπνησαν αναμνήσεις μιας χαμένης παιδικής ηλικίας. Όχι ευχάριστες αναμνήσεις, αλλά πάντως αναμνήσεις.

Ο οικοδεσπότης τούς μοίρασε τα γλυκίσματα, και ο Άσαντ έσπευσε να δείξει πόσο εκτιμούσε το κέρασμα.

«Χέλε, ο φάκελος αναφέρει πως κάποιος σου παρέδωσε ένα γράμμα την προηγούμενη μέρα της εξαφάνισης της Μερέτε Λίνγκαρ. Μπορείς να το περιγράψεις λεπτομερέστερα;» Η κατάθεσή της σίγουρα συμπεριλαμβανόταν στο φάκελο, όμως θα έπρεπε να επαναλάβει όσα είχε ήδη πει.

«Ήταν ένας κίτρινος φάκελος και το χαρτί θύμιζε περγαμηνή».

«Πόσο μεγάλο ήταν;»

Του έδειξε με τα χέρια. Περίπου σε μέγεθος Α5.

«Υπήρχε κανένα στοιχείο πάνω στο φάκελο; Κάποιο γραμματόσημο ή όνομα;»

«Όχι, τίποτα».

«Και ποιος τον έφερε; Τον ήξερες;»

«Όχι, δεν τον ήξερα. Χτύπησε το κουδούνι και, όταν άνοιξα, στεκόταν στο κατώφλι ένας άντρας. Μου έδωσε το φάκελο».

«Κάπως παράξενο αυτό, δε βρίσκεις; Συνήθως τα γράμματα έρχονται με το ταχυδρομείο».

Η γυναίκα τον σκούντηξε ελαφρά, με νόημα. «Έχουμε ταχυδρόμο. Όμως το γράμμα ήρθε περασμένη ώρα. Για την ακρίβεια, στη διάρκεια των ειδήσεων στο ραδιόφωνο».

«Μεσημέρι;»

Η Χέλε έγνεψε καταφατικά. «Ο άντρας μού έδωσε το φάκελο κι έφυγε αμέσως».

«Δεν είπε τίποτα;»

«Ναι, πως ο φάκελος ήταν για τη Μερέτε Λίνγκαρ. Αυτό μονάχα».

«Γιατί δεν τον έριξε στο γραμματοκιβώτιο;»

«Νομίζω πως ήταν επείγον. Ίσως φοβόταν πως εκείνη δε θα τον έβλεπε αμέσως μόλις επέστρεφε στο σπίτι».

«Η Μερέτε, όμως, πρέπει να ήξερε ποιος έφερε το γράμμα. Δεν έκανε κάποιο σχόλιο;»

«Δεν ξέρω. Εγώ είχα φύγει την ώρα που γύρισε».

Ο Άσαντ έγνεψε καταφατικά. Το έγραφε και αυτό ο φάκελος.

Ο Καρλ έριξε ένα επαγγελματικό βλέμμα στο βοηθό του, σαν να του έλεγε ότι είναι σταθερή πρακτική να κάνει ένας αστυνομικός αυτές τις ερωτήσεις πολλές φορές. Του έδωσε

τροφή για σκέψη.

«Νόμιζα πως ο Ούφε δεν έπρεπε να μένει μόνος στο σπίτι», σχολίασε.

«Α, όχι, μπορούσε να μείνει μόνος του», απάντησε η οικιακή βοηθός με μάτια που γυάλιζαν. «Απλώς, όχι αργά τη νύχτα».

Εκείνη τη στιγμή, ο Καρλ ευχήθηκε να βρισκόταν στο υπόγειο γραφείο του. Είχε περάσει χρόνια προσπαθώντας να βγάλει με το τσιγκέλι πληροφορίες από διάφορους ανθρώπους και ήδη ένιωθε τα χέρια του πολύ κουρασμένα. Μερικές ακόμα ερωτήσεις και ύστερα θα έφευγαν. Η υπόθεση Λίνγκαρ προφανώς ήταν αδιέξοδη. Η γυναίκα είχε πέσει στη θάλασσα. Αυτά συμβαίνουν καμιά φορά.

«Ίσως ήταν πολύ αργά ακόμα κι αν δεν άφηνα το φάκελο κάπου όπου θα τον έβρισκε», είπε η Χέλε.

Ο Καρλ παρατήρησε ότι το βλέμμα της άλλαξε κατεύθυνση για μια στιγμή. Δεν πήγε προς τα γλυκίσματα. Κοίταξε πέρα, μακριά. «Τι εννοείς;»

«Να, την επόμενη μέρα πέθανε, έτσι δεν είναι;»

«Δεν είχες αυτό κατά νου όταν έκανες το προηγούμενο σχόλιο, σωστά;»

«Όχι, δεν είναι έτσι».

Καθισμένος δίπλα στον Καρλ, ο Άσαντ ακούμπησε το πιάτο του στο τραπέζι. Περιέργως, είχε παρατηρήσει κι εκείνος την προσπάθεια υπεκφυγής.

«Κάτι άλλο σκεφτόσουν. Το καταλαβαίνω. Τι εννοείς πως ίσως ήταν πολύ αργά;»

«Αυτό ακριβώς που είπα. Ότι πέθανε την επόμενη μέρα».

Ο Καρλ στράφηκε και κοίταξε τον υπερήφανο για τα γλυκίσματα οικοδεσπότη τους. «Θα σας πείραζε αν μιλούσα στην οικιακή βοηθό σας κατ' ιδίαν;»

Ο άντρας δε φάνηκε ευχαριστημένος, ούτε και η Χέλε Άντερσεν. Έστρωσε τη ρόμπα της, όμως δεν κατάφερε και πολλά, είχε ήδη τσαλακωθεί.

«Πες μου, Χέλε», επέμεινε ο Καρλ, γέρνοντας προς το μέρος της, αφού ο αντικέρ έφυγε από το δωμάτιο. «Αν γνωρίζεις κάτι που το έχεις κρατήσει για εσένα, τώρα είναι η ώρα να μου μιλήσεις. Καταλαβαίνεις;»

«Δεν ξέρω τίποτε άλλο».

«Παιδιά έχεις;»

Οι γωνίες του στόματός της κρέμασαν. Τι σχέση είχε αυτό με την υπόθεση;

«Εντάξει. Άνοιξες το φάκελο, έτσι δεν είναι;»

Εκείνη τίναξε το κεφάλι προς τα πίσω ταραγμένη. «Όχι, δεν άνοιξα κανένα φάκελο».

«Μιλάμε για ψευδή κατάθεση, Χέλε Άντερσεν. Τα παιδιά σου μάλλον θα χρειαστεί να σε αποχωριστούν για λίγο».

Για ψωμωμένη επαρχιώτισσα, αντέδρασε με εντυπωσιακή ταχύτητα. Τα χέρια της κινήθηκαν αστραπιαία προς το στόμα, τα πόδια της μαζεύτηκαν στον καναπέ, η κοιλιά της ρουφήχτηκε στην προσπάθειά της να κρατήσει απόσταση ασφαλείας από εκείνο το επικίνδυνο αγρίμι. «Δεν τον άνοιξα». Τα λόγια ξεχύθηκαν από τα χείλη της. «Απλώς τον σήκωσα στο φως».

«Και τι έγραφε το γράμμα;»

Τα φρύδια της σχεδόν δίπλωσαν το ένα πάνω από το άλλο. «Το μόνο που έγραφε ήταν: *“Να περάσετε όμορφα στο Βερολίνο”*».

«Ξέρεις τι θα έκανε στο Βερολίνο;»

«Ταξίδι αναψυχής πήγαινε, με τον Ούφε. Το είχαν ξανακάνει μια δυο φορές πριν».

«Γιατί ήταν τόσο σημαντικό να της ευχηθεί καλό ταξίδι;»

«Δεν ξέρω».

«Ποιος άλλος μπορεί να γνώριζε για το ταξίδι, Χέλε; Η προσωπική ζωή της Μερέτε εστιαζόταν στον Ούφε, απ' ό,τι καταλαβαίνω».

Η γυναίκα ανασήκωσε τους ώμους. «Ίσως κάποιος στο Φόλκετινγκ. Δεν ξέρω».

«Και γιατί να μην της στείλουν ένα email;»

«Ειλικρινά, δεν ξέρω». Ήταν φανερό ότι ένιωθε στριμωγμένη. Ίσως έλεγε ψέματα. Ίσως δεν άντεχε την πίεση. «Μπορεί να το έστειλε το συμβούλιο», υπέθεσε η γυναίκα. Αδιέξοδο, και πάλι.

«Ώστε το γράμμα έγραφε: *"Να περάσετε όμορφα στο Βερολίνο"*. Τίποτε άλλο;»

«Τίποτε άλλο. Μονάχα αυτό. Αλήθεια λέω».

«Υπογραφή δεν είχε;»

«Όχι. Μονάχα αυτό που σας είπα».

«Και ο αγγελιοφόρος, πώς ήταν;»

Η γυναίκα έκρυψε το πρόσωπο στις παλάμες της για λίγο. «Το μόνο που παρατήρησα ήταν ότι φορούσε ένα πραγματικά ωραίο παλτό», απάντησε με κουρασμένη φωνή.

«Δεν παρατήρησες τίποτε άλλο; Δεν μπορεί».

«Όχι, αλήθεια. Ήταν ψηλότερος από εμένα, παρότι στεκόταν στο πρώτο σκαλοπάτι. Και φορούσε ένα κασκόλ. Ήταν πράσινο. Το κασκόλ κάλυπτε το κάτω μισό του προσώπου του. Έβρεχε, γι' αυτό μάλλον. Επίσης, πρέπει να είχε κρυώσει λίγο, ή τουλάχιστον έτσι ακουγόταν».

«Φτερνίστηκε;»

«Όχι, απλώς ακουγόταν σαν να είχε κρύωμα. Ρουφούσε κάπως τη μύτη του, ξέρετε».

«Τα μάτια του, τι χρώμα είχαν; Μπλε ή καστανό;»

«Είμαι σχεδόν σίγουρη πως ήταν μπλε. Έτσι νομίζω. Ίσως και να ήταν γκρι. Όμως θα τα αναγνώριζα αν τα έβλεπα ξανά».

«Πόσων χρόνων ήταν;»

«Συνομήλικός μου, νομίζω».

Πολύ χρήσιμη αυτή η πληροφορία.

«Και πόσων χρόνων είσαι εσύ;»

Η γυναίκα κοίταξε τον Καρλ ελαφρώς θιγμένη. «Δεν έχω κλείσει τα τριάντα πέντε», απάντησε κοιτάζοντας το πάτωμα.

«Τι αμάξι οδηγούσε;»

«Δεν ήρθε με αμάξι, απ’ ό,τι κατάλαβα. Τουλάχιστον μπροστά στο σπίτι δεν υπήρχε κανένα παρκαρισμένο αμάξι».

«Δε φαντάζομαι να νομίζεις πως ήρθε *πεζός* μέχρι εδώ, έτσι δεν είναι;»

«Ναι, μάλλον έχετε δίκιο».

«Πάντως δεν τον είδες να φεύγει».

«Όχι. Έπρεπε να ετοιμάσω κάτι στον Ούφε για να φάει. Πάντοτε έτρωγε το μεσημεριανό του την ώρα που εγώ άκουγα τις ειδήσεις στο ράδιο».

Στο αυτοκίνητο συζήτησαν για το γράμμα. Ο Άσαντ δεν ήξερε τίποτα περισσότερο. Η έρευνα της Αστυνομίας είχε καταλήξει σε αδιέξοδο ως προς αυτό.

«Μπορείς να μου πεις γιατί ήταν τόσο σημαντικό να παραδοθεί ένα γράμμα με τόσο ασήμαντο περιεχόμενο; Ποιο ήταν το πραγματικό του νόημα; Θα το καταλάβαινα αν το γράμμα το είχε στείλει κάποια φίλη, σε αρωματισμένο χαρτί, μέσα σε ένα φάκελο με λουλουδάκια. Όχι, όμως, σε έναν κοινό φάκελο, ανυπόγραφο».

«Νομίζω πως η Χέλε δεν ξέρει πολλά», απάντησε ο Άσαντ καθώς έστριβαν στην Μπγιελκέρουπβαϊ, όπου στεγάζονταν οι κοινωνικές υπηρεσίες του δήμου Στεβνς.

Ο Καρλ κοίταξε τα κτίρια. Θα ήταν χρήσιμο αν είχε ένα

ένταλμα έρευνας στην τσέπη του προτού μπει εκεί μέσα.

«Μείνε εδώ», είπε στον Άσαντ, το πρόσωπο του οποίου σχεδόν έλαμπε από ικανοποίηση.

Ο Καρλ εντόπισε το γραφείο της διευθύντριας, αφού έκανε πρώτα μερικές ερωτήσεις.

«Ναι, πολύ σωστά. Ο Ούφε Λίνγκαρ λάμβανε βοήθεια από την Ομάδα Κατ' Οίκον Νοσηλείας», είπε τη στιγμή που ο Καρλ έβαζε το αστυνομικό του σήμα στην τσέπη. «Όμως είμαστε κάπως ανοργάνωτοι επί του παρόντος όσον αφορά την αρχειοθέτηση παλαιότερων περιπτώσεων. Ο δήμος αναδιαρθρώνεται, καταλαβαίνετε».

Επομένως, η γυναίκα που καθόταν απέναντί του δεν ήξερε τίποτα σχετικά με την υπόθεση. Έπρεπε να μιλήσει σε κάποιον άλλο. Σίγουρα θα υπήρχε κάποιος σ' εκείνο το κτίριο που θα θυμόταν τον Ούφε Λίνγκαρ και την αδερφή του. Ακόμα και μια ελάχιστη πληροφορία θα μπορούσε να αποδειχτεί πολύτιμη. Ίσως είχε περάσει κάποιος από το σπίτι τους αρκετές φορές και είχε παρατηρήσει κάτι που θα επέτρεπε στον Καρλ να ξετυλίξει το κουβάρι της υπόθεσης.

«Θα μπορούσα να μιλήσω με το άτομο που ήταν υπεύθυνο για τη φροντίδα του εκείνη την περίοδο;»

«Δυστυχώς, η κυρία έχει πάρει σύνταξη».

«Θα μπορούσατε να μου δώσετε το όνομά της;»

«Όχι, λυπάμαι. Μόνο όσοι εργαζόμαστε εδώ, στο Δημαρχείο, μπορούμε να μιλήσουμε για παλαιότερες περιπτώσεις».

«Πάντως κανείς από τους εργαζόμενους δε γνωρίζει κάτι σχετικά με τον Ούφε Λίνγκαρ, σωστά;»

«Α, είμαι σίγουρη πως κάποιος θα ξέρει κάτι. Όμως, όπως σας εξήγησα, δεν επιτρέπεται να μιλήσουμε».

«Αντιλαμβάνομαι ότι τίθεται ζήτημα εμπιστευτικότητας και γνωρίζω ότι ο Ούφε Λίνγκαρ δεν έχει τεθεί υπό την κηδεμονία του κράτους. Όμως δεν έκανα τόσο δρόμο για να γυρίσω πίσω με άδεια χέρια. Θα μπορούσατε να μου επιτρέψετε να δω το φάκελό του;»

«Γνωρίζετε πολύ καλά ότι δεν μπορώ να σας επιτρέψω κάτι τέτοιο. Αν θέλετε να μιλήσετε με το δικηγόρο μας, ευχαρίστως να σας φέρω σε επαφή. Ούτως ή άλλως, τα αρχεία δεν είναι προσβάσιμα αυτή τη στιγμή. Και ο Ούφε Λίνγκαρ δε ζει πλέον σε αυτή την περιοχή».

«Δηλαδή, τα σχετικά έγγραφα έχουν μεταφερθεί στο Φρέντερικσουν;»

«Δεν μπορώ να πω».

Τι εκνευριστική σκύλα!

Ο Καρλ έφυγε από το γραφείο της και κοντοστάθηκε στο διάδρομο, κοιτάζοντας τριγύρω. «Με συγχωρείτε», είπε σε μια γυναίκα που ερχόταν προς το μέρος του και φαινόταν πολύ κουρασμένη για να προβάλει αντίσταση. Έβγαλε το αστυνομικό του σήμα και συστήθηκε. «Μήπως θα μπορούσατε να με βοηθήσετε να ανακαλύψω το όνομα του ατόμου που χειριζόταν τις περιπτώσεις της κατ' οίκον βοήθειας στο Μάγλεμπι πριν από δέκα χρόνια;»

«Ρωτήστε εκεί μέσα», είπε η γυναίκα, δείχνοντας το γραφείο απ' όπου είχε μόλις βγει.

Πράγμα το οποίο σήμαινε ότι θα απαιτούνταν δικαστικό ένταλμα, αιτήσεις, τηλεφωνήματα, χρόνος αναμονής και κόντρα τηλεφωνήματα. Δεν είχε διάθεση να ασχοληθεί με όλα αυτά τα πράγματα.

«Θα το θυμάμαι αυτό την επόμενη φορά που θα χρειαστείτε τη βοήθειά μου», είπε στη γυναίκα κάνοντας μια μικρή υπόκλιση.

Η τελευταία στάση της σύντομης εκδρομής τους ήταν η Κλινική Αντιμετώπισης Σπονδυλικών Τραυμάτων στο Χόρνμπεκ. «Θα πάω μόνος μου έως εκεί, Άσαντ. Μπορείς να γυρίσεις με το τρένο πίσω; Θα σε αφήσω στο Κέγκε. Από εκεί περνά μια ταχεία που καταλήγει στον Κεντρικό Σταθμό».

Ο Άσαντ έγνεψε καταφατικά, αν και δεν έδειχνε ιδιαίτερα

ενθουσιασμένος. Ο Καρλ δεν είχε ιδέα πού ζούσε ο βοηθός του. Κάποια στιγμή έπρεπε να τον ρωτήσει.

Έριξε μια ματιά στον αλλόκοτο συνεργάτη του. «Αύριο θα αρχίσουμε να ασχολούμαστε με κάποια άλλη υπόθεση, Άσαντ. Αυτή εδώ δεν πρόκειται να οδηγήσει πουθενά».

Ακόμα και η υπόσχεση για κάτι καινούριο δε βελτίωσε τη διάθεση του Άσαντ.

Στην κλινική, ο Χάρντι είχε μεταφερθεί σε έναν άλλο θάλαμο και δεν έδειχνε καλά. Η επιδερμίδα του ήταν εντάξει, όμως τα γαλανά μάτια του είχαν μια σκοτεινιά.

Ο Καρλ ακούμπησε το χέρι στον ώμο του τέως συνεργάτη του. «Σκεφτόμουν αυτό που μου είπες την τελευταία φορά, Χάρντι. Όμως δεν πρόκειται να βγάλει πουθενά. Λυπάμαι, ειλικρινά. Απλώς δεν μπορώ να το κάνω. Καταλαβαίνεις;»

Ο Χάρντι δεν είπε λέξη. Φυσικά και καταλάβαινε· ταυτόχρονα, όμως, δεν καταλάβαινε.

«Τι θα έλεγες αν με βοηθούσες εσύ σε κάτι, Χάρντι; Θα σου δώσω όλα τα στοιχεία, κι εσύ μπορείς να τα σκεφτείς με την ησυχία σου. Ξέρεις, θα μου ήταν χρήσιμη μια άλλη οπτική γωνία. Σκασίλα μου για την υπόθεση, βέβαια, όμως αν μπορέσεις να με βοηθήσεις, τότε θα έχουμε τουλάχιστον κάτι να συζητάμε και να γελάμε».

«Θέλεις να γελάσω, Καρλ;» είπε ο Χάρντι, αποστρέφοντας το πρόσωπό του.

Συνολικά, ήταν μια πραγματικά σκατένια μέρα.

16
2002

ΚΑΘΕ ΑΙΣΘΗΣΗ του χρόνου εξαφανιζόταν στο σκοτάδι, και μαζί της οι ρυθμοί του σώματος. Η μέρα και η νύχτα γίνονταν ένα, σαν Σιαμαία. Υπήρχε μόνο ένα συγκεκριμένο χρονικό σημείο για τη Μερέτε, κι αυτό ήταν ο ήχος που έκανε το ανασυρόμενο άνοιγμα στην τοξωτή πόρτα.

Την πρώτη φορά που άκουσε την αλλοιωμένη φωνή στο ηχείο, το σοκ ήταν τόσο μεγάλο, ώστε εξακολουθούσε να τρέμει όταν ξάπλωσε να κοιμηθεί.

Όμως, αν δεν είχε ακούσει εκείνη τη φωνή, τότε θα είχε πεθάνει από τη δίψα και την πείνα· το ήξερε αυτό. Το ερώτημα ήταν αν ένας τέτοιος θάνατος αποτελούσε, τελικά, καλύτερη προοπτική.

Είχε προσέξει ότι η δίψα και η ξηρότητα του στόματός της εξαφανίζονταν. Ότι η εξάντληση μετρίαζε την πείνα της, ο φόβος παραχωρούσε τη θέση του στην οδύνη και η οδύνη στη σχεδόν παρήγορη επίγνωση ότι ο θάνατος πλησίαζε. Κι αυτός ήταν ο λόγος που είχε ξαπλώσει ήσυχα, περιμένοντας τη στιγμή που το σώμα της θα στέρευε από δυνάμεις, όταν

εκείνη η τραχιά φωνή τής αποκάλυψε πως δεν ήταν μόνη και ότι στο τέλος θα αναγκαζόταν να υποταχτεί στη βούληση κάποιου άλλου.

«Μερέτε», είπε η γυναικεία φωνή απροειδοποίητα. «Σου στέλνουμε ένα πλαστικό δοχείο. Σε λίγο θα ακούσεις έναν ήχο και θα δεις ένα μικρό άνοιγμα στη γωνία. Ξέρουμε ότι το έχεις εντοπίσει ήδη».

Ίσως υπέθεσε πως είχε ανάψει κάποιο φως, γιατί η Μερέτε έκλεισε τα μάτια της σφιχτά και προσπάθησε να θέσει υπό έλεγχο τις λάμψεις στις νευρικές απολήξεις. Όμως στο δωμάτιο δεν υπήρχε φως.

«Με ακούς;» κραύγασε η γυναικεία φωνή.

Η Μερέτε έγνεψε καταφατικά, βαριανασαίνοντας. Τώρα συνειδητοποίησε πόσο κρύωνε. Το πώς η έλλειψη τροφής είχε απομυζήσει κάθε ίχνος λίπους από το σώμα της. Το πόσο ευάλωτη ήταν.

«Απάντησέ μου!»

«Ναι. Ναι, σε ακούω. Ποια είσαι;» Έμεινε να κοιτάζει στο σκοτάδι.

«Μόλις ακούσεις τον ήχο, πήγαινε στο άνοιγμα αμέσως. Μην επιχειρήσεις να τρυπώσεις εκεί. Δε θα τα καταφέρεις. Μόλις πάρεις το πρώτο δοχείο, θα ακολουθήσει και δεύτερο.

Το ένα μπορείς να το χρησιμοποιείς σαν τουαλέτα. Στο άλλο θα βρεις νερό και φαγητό. Κάθε μέρα θα ανοίγουμε και θα αλλάζουμε τα παλιά δοχεία με καινούρια. Καταλαβαίνεις;»

«Τι συμβαίνει εδώ πέρα;» άκουσε τη φωνή της να αντηχεί στο δωμάτιο. «Έχω πέσει θύμα απαγωγής; Χρήματα θέλετε;»

«Έρχεται το πρώτο δοχείο».

Ακούστηκε ένα σύρσιμο στη γωνία και ύστερα κάτι σαν σφύριγμα. Η Μερέτε κινήθηκε προς εκείνο τον ήχο και παρατήρησε πως το κάτω μέρος της τοξωτής πόρτας άνοιξε, και από εκεί πέρασε ένα σκληρό δοχείο, στο μέγεθος καλαθιού αχρήστων. Όταν το τράβηξε μέσα, το άνοιγμα έκλεισε για δέκα δευτερόλεπτα και ύστερα ξανάνοιξε, αποκαλύπτοντας αυτή τη φορά έναν ελαφρώς ψηλότερο κουβά, ο οποίος μάλλον προοριζόταν για τουαλέτα.

Η καρδιά της χτυπούσε ξέφρενα. Εφόσον τα δοχεία μπορούσαν να στέλνονται τόσο γρήγορα, αυτό σήμαινε πως κάποιος στεκόταν στην άλλη πλευρά της πόρτας. Ένας άλλος άνθρωπος, τόσο κοντά.

«Σας παρακαλώ, δε θα μου πείτε πού βρίσκομαι;» Σύρθηκε προς τα εμπρός στα γόνατα, μέχρι που έφτασε ακριβώς κάτω από το σημείο όπου υπολόγιζε πως βρισκόταν το ηχείο. «Πόσο καιρό είμαι εδώ πέρα;» Ύψωσε ελαφρώς τη φωνή της. «Τι θέλετε από εμένα;»

«Στο δοχείο με το φαγητό υπάρχει ένα ρολό υγείας. Θα παραλαμβάνεις καινούριο μία φορά την εβδομάδα. Όταν θα θέλεις να πλυθείς, να χρησιμοποιείς το νερό από το δοχείο που υπάρχει μέσα στον κουβά της τουαλέτας. Μην ξεχάσεις να το βγάλεις, πριν χρησιμοποιήσεις την τουαλέτα. Αποχέτευση στο δωμάτιο δεν υπάρχει, οπότε φρόντιζε να σκύβεις πάνω από τον κουβά για να πλένεσαι».

Οι μύες στο λαιμό της είχαν τεντωθεί. Μια υποψία οργής πάλευε με τα δάκρυα, τα χείλη της έτρεμαν. Μύξες έτρεχαν από τη μύτη της. «Δηλαδή, θα κάθομαι εδώ, στο σκοτάδι... συνέχεια;» είπε με αναφιλητά. «Δεν μπορείτε να ανάψετε ένα φως; Για λίγο, έστω; Σας παρακαλώ!»

Ακούστηκε ο ίδιος συρτός ήχος, μετά το σφύριγμα, και το άνοιγμα έκλεισε.

Ακολούθησαν πολλές, πολλές μέρες, στη διάρκεια των οποίων άκουγε μόνο τον εξαεριστήρα, που έμπαινε σε λειτουργία μία φορά την εβδομάδα για να ανανεώνεται ο αέρας στο χώρο, καθώς και το καθημερινό σύρσιμο και σφύριγμα. Κάποιες φορές, τα διαστήματα που μεσολαβούσαν έμοιαζαν ατέλειωτα· άλλες φορές είχε την αίσθηση πως δεν προλάβαινε να ξαπλώσει, έπειτα από ένα γεύμα, και εμφανίζονταν οι επόμενοι κουβάδες. Το φαγητό ήταν το μοναδικό θετικό στοιχείο για εκείνη, σωματικά, παρότι η τροφή ήταν μονότονη, άγευστη. Λίγες πατάτες και μερικά παραβρασμένα λαχανικά, μαζί με ένα κομματάκι κρέας. Το ίδιο φαγητό, κάθε μέρα. Λες και υπήρχε κάποιο απύθμενο

τσουκάλι με βραστό, το οποίο σιγόβραζε διαρκώς εκεί έξω, στο φως, στον κόσμο που υπήρχε πέρα από τον αδιαπέραστο τοίχο.

Η Μερέτε είχε σκεφτεί πως κάποια στιγμή θα συνήθιζε τόσο πολύ στο σκοτάδι, ώστε θα άρχιζαν να διαφαίνονται οι λεπτομέρειες του χώρου, όμως αυτό δε συνέβη. Το σκοτάδι ήταν απόλυτο, σαν να είχε τυφλωθεί. Μονάχα οι σκέψεις της μπορούσαν να φωτίσουν την ύπαρξή της, κι αυτό δεν ήταν εύκολο.

Για πολύ καιρό φοβόταν πραγματικά πως θα τρελαινόταν. Έτρεμε τη μέρα που θα έχανε κάθε έλεγχο. Φανταζόταν εικόνες από τον κόσμο, το φως, τη ζωή έξω. Έβρισκε καταφύγιο σε κάθε γωνιά και χαραμάδα του νου της – σ' εκείνες τις περιοχές που συνήθως τελματώνουν από τις φιλοδοξίες και τις ασημαντότητες της ζωής. Έτσι, οι αναμνήσεις από το παρελθόν άρχισαν σταδιακά να βγαίνουν στην επιφάνεια. Φευγαλέες στιγμές με χέρια που την αγκάλιαζαν. Λέξεις που τη χάιδευαν και την παρηγορούσαν. Αλλά και αναμνήσεις μοναξιάς, λαχτάρας και ακαταπόνητης προσπάθειας.

Ύστερα μπήκε σε μια σειρά, όπου η μέρα και η νύχτα αποτελούνταν από μεγάλες περιόδους ύπνου, φαγητού, περισυλλογής και επιτόπου τροχάδην. Έτρεχε μέχρι που το χτύπημα των ποδιών της στο δάπεδο έκανε τα αφτιά της να πονούν ή ώσπου να σωριαστεί κατάκοπη.

Κάθε πέμπτη μέρα παραλάμβανε καθαρά εσώρουχα και πετούσε τα χρησιμοποιημένα στον κουβά της τουαλέτας. Ήταν αηδιαστικό να σκέφτεται πως κάποιοι άγνωστοι έπιαναν τόσο προσωπικά της πράγματα. Όμως δεν της έδωσαν ποτέ άλλα ρούχα για να φορέσει, οπότε τα πρόσεχε πολύ. Με προσοχή καθόταν στον κουβά και ξάπλωνε στο πάτωμα για να κοιμηθεί. Έστρωνε με τακτικές κινήσεις τα ρούχα της όταν άλλαζε εσώρουχα και ξέπλενε με νερό τα σημεία του υφάσματος που ένιωθε πως ήταν βρόμικα. Χαιρόταν που φορούσε τόσο καλής ποιότητας ρούχα τη μέρα που την απήγαγαν. Μπουφάν, κασκόλ, μπλούζα, παντελόνι και μάλλινες κάλτσες. Όμως, καθώς περνούσαν οι μέρες, το παντελόνι της σακούλιαζε όλο και περισσότερο, και είχε την αίσθηση ότι οι σόλες των παπουτσιών της γίνονταν λεπτότερες. Πρέπει να τρέχω ξυπόλυτη, σκέφτηκε, οπότε ούρλιαξε στο σκοτάδι: «Δεν μπορείτε να ανεβάσετε λίγο τη θερμοκρασία; Σας παρακαλώ». Όμως ο εξαεριστήρας στην οροφή παρέμενε βουβός εδώ και αρκετό διάστημα.

Το φως στο δωμάτιο άναψε για πρώτη φορά όταν οι κουβάδες είχαν αλλαχτεί εκατόν δεκαεννέα φορές. Μια έκρηξη κατάλευκων ήλιων από ψηλά την έκανε να πέσει προς τα πίσω, με τα μάτια σφαλιστά, ενώ δάκρυα κυλούσαν από τις γωνίες τους. Ένιωθε λες και το φως βομβάρδιζε τους αμφιβληστροειδείς της, στέλνοντας κύματα πόνου στον εγκέφαλό της. Το μόνο που μπορούσε να κάνει ήταν να γονατίσει και να μαζευτεί, προστατεύοντας με τα χέρια τα μάτια της.

Ύστερα από ώρες, κατέβασε τα χέρια της από το πρόσωπο και άνοιξε μια ιδέα τα μάτια. Το φως εξακολουθούσε να είναι εκτυφλωτικό. Την κατέλαβε φόβος πως είχε χάσει ήδη την όρασή της, ή ότι κινδύνευε να τη χάσει τώρα, αν αντιδρούσε απότομα. Σε αυτή τη στάση βρισκόταν όταν η γυναικεία φωνή ακούστηκε για δεύτερη φορά από το ηχείο, στέλνοντας ωστικά κύματα σε ολόκληρο το σώμα της. Αντέδρασε στον ήχο σαν βελόνα μετρητή που αναπηδούσε απότομα. Κάθε λέξη έμοιαζε με μαχαιριά στο κορμί της. Και οι λέξεις ήταν τρομερές.

«Χρόνια πολλά, Μερέτε Λίνγκαρ. Συγχαρητήρια, συμπλήρωσες τριάντα δύο χρόνια ζωής. Ναι, σήμερα είναι 6 Ιουλίου. Βρίσκεσαι εδώ μέσα εκατόν είκοσι έξι μέρες και σαν δώρο για τα γενέθλιά σου δεν πρόκειται να κλείσουμε το φως για ένα χρόνο».

«Ω, Θεέ μου, όχι! Δεν μπορείτε να μου το κάνετε αυτό», βόγκηξε. «Γιατί μου το κάνετε αυτό;» Σηκώθηκε όρθια, με τα χέρια πάνω στα μάτια της. «Αν θέλετε να με βασανίσετε μέχρι θανάτου, τότε τι περιμένετε;» ούρλιαξε.

Η γυναικεία φωνή ακούστηκε παγερή, κάπως πιο βαθιά από την τελευταία φορά. «Ηρέμησε, Μερέτε. Δε θέλουμε να σε βασανίσουμε. Αντίθετα, θα σου δώσουμε την ευκαιρία να αποφύγεις μια εξέλιξη που θα ήταν πολύ χειρότερη για εσένα. Το μόνο που χρειάζεται είναι να απαντήσεις στη δική σου σχετική ερώτηση: Γιατί υπομένεις όλη αυτή την ταλαιπωρία; Γιατί σε κλείσαμε σε ένα κλουβί σαν ζώο; Απάντησε στην

ερώτησή σου, Μερέτε».

Εκείνη έριξε το κεφάλι προς τα πίσω. Ήταν τρομερό. Ίσως θα ήταν καλύτερα αν δε μιλούσε. Αν καθόταν σε μια γωνιά και τους άφηνε να κάνουν ό,τι θέλουν.

«Απάντησε στην ερώτηση, Μερέτε, αλλιώς θα δυσκολέψεις ακόμα περισσότερο τη θέση σου».

«Δεν ξέρω τι θέλετε να σας πω! Μήπως είναι πολιτικό το θέμα; Μήπως εκβιάζετε κάποιον για να αποσπάσετε χρήματα; Δεν ξέρω. Πείτε μου εσείς!»

Η φωνή πίσω από το ηχείο ακούστηκε ακόμα πιο ψυχρή. «Αυτή δεν είναι η σωστή απάντηση, Μερέτε. Επομένως θα πρέπει να υποστείς την τιμωρία. Δεν είναι και πολύ σκληρή. Εύκολα θα την αντέξεις».

«Θεέ μου, δεν μπορεί να μου συμβαίνει αυτό», είπε με λυγμούς η κοπέλα, πέφτοντας απελπισμένη στα γόνατα.

Τότε άκουσε το γνωστό σφύριγμα από την πόρτα να δυναμώνει. Αμέσως κατάλαβε πως τη χτυπούσε ζεστός αέρας που διοχετευόταν απέξω. Ο αέρας μύριζε σπαρτά, οργωμένο χώμα και γρασίδι. Αυτή ήταν, λοιπόν, η τιμωρία της;

«Ανεβάζουμε την πίεση του αέρα στο δωμάτιο στις δύο ατμόσφαιρες. Θα δούμε, λοιπόν, αν θα μπορέσεις να

απαντήσεις στην ερώτηση σε ένα χρόνο από σήμερα. Δεν ξέρουμε πόση πίεση μπορεί να αντέξει ο ανθρώπινος οργανισμός, όμως θα το διαπιστώσουμε καθώς θα περνά ο καιρός».

«Θεέ μου!» ψιθύρισε η Μερέτε, καθώς ένιωθε την πίεση στα αφτιά της. «Σας παρακαλώ, σταματήστε. Σταματήστε, σας παρακαλώ».

17
2007

ΑΠΟ ΤΟ ΔΡΟΜΟ ακούγονταν καθαρά βροντερές φωνές και μπουκάλια που τσούγκριζαν, προϊδεάζοντας τον Καρλ για το τι θα αντιμετώπιζε. Τα σπίτι του δονούνταν συθέμελα.

Η παρέα της ψησταριάς ήταν μια μικρή ομάδα παθιασμένων ψηστών που ζούσαν σε μικρή απόσταση ο ένας από τον άλλο και θεωρούσαν πως η μοσχαρίσια μπριζόλα είχε ασύγκριτα καλύτερη γεύση αν πρώτα έμενε πάνω στα κάρβουνα αρκετή ώρα, ώστε να μην έχει πια γεύση μοσχαριού ή μπριζόλας. Τα μέλη της παρέας συγκεντρώνονταν στη διάρκεια όλης της χρονιάς, σε κάθε ευκαιρία, κατά προτίμηση στη βεράντα του Καρλ. Του άρεσε η συντροφιά τους. Ήταν ζωηροί, αλλά με μέτρο, και πάντοτε μάζευαν τα άδεια μπουκάλια φεύγοντας.

Τον αγκάλιασε ο Κεν, στον οποίο άρεσε να παρακολουθεί την ψησταριά, και του προσφέρθηκε ένα παγωμένο τενεκεδάκι

μπίρας. Ο Καρλ έβαλε μία από τις καρβουνιασμένες μπριζόλες στο πιάτο του και πήγε στο καθιστικό, νιώθοντας τα βλέμματα των υπολοίπων να τον ακολουθούν με κατανόηση. Ποτέ δεν του έκαναν ερωτήσεις αν ο ίδιος δεν έδειχνε διάθεση να κάνει κάποιο σχόλιο· ήταν κι αυτό ένα από τα στοιχεία που εκτιμούσε πραγματικά στους γείτονές του. Κάθε φορά που απασχολούσε το μυαλό του μια υπόθεση, ήταν ευκολότερο να εντοπίσουν έναν ντόπιο πολιτικό, παρά να επικοινωνήσουν με τον Καρλ, και το ήξεραν όλοι αυτό. Όμως, τη δεδομένη στιγμή, δεν επρόκειτο για κάποια υπόθεση· το μόνο που είχε στο μυαλό του ήταν το θέμα του Χάρντι.

Κι αυτό γιατί ο Καρλ ένιωθε πραγματικά διχασμένος.

Ίσως έπρεπε να το ξανασκεφτεί. Σίγουρα θα μπορούσε να βρει τρόπο να σκοτώσει τον Χάρντι χωρίς να κινήσει υποψίες. Μια φυσαλίδα αέρα στον ορό του, μια αποφασιστική παλάμη πάνω στο στόμα του. Τα πάντα θα τελείωναν πολύ γρήγορα, γιατί ο Χάρντι δε θα προέβαλλε καμία αντίσταση.

Αλλά μπορούσε να το κάνει; Ήθελε να το κάνει; Ήταν ένα τρομερό δίλημμα. Να βοηθήσει ή να μη βοηθήσει; Και ποια ήταν η σωστή βοήθεια; Ίσως θα βοηθούσε περισσότερο τον Χάρντι αν αποφάσιζε να συνέλθει και να πάει να βρει το διοικητή, απαιτώντας να αναλάβει ξανά τις παλιές υποθέσεις του. Σε τελική ανάλυση, δεν έδινε δεκάρα με ποιον θα τον έβαζαν να δουλέψει, ούτε τον ενδιέφερε τι θα έλεγαν οι *άλλοι* γι' αυτό. Αν θα βοηθούσε τον Χάρντι ο εντοπισμός των

μπάσταρδων που τους είχαν πυροβολήσει στο Άμαρ, τότε ο Καρλ ήταν ο κατάλληλος άνθρωπος γι' αυτή τη δουλειά. Προσωπικά, την είχε σιχαθεί την υπόθεση. Έτσι και τα έβρισκε εκείνα τα καθίκια, θα τα εκτελούσε επιτόπου, και ποιος θα ωφελούνταν από κάτι τέτοιο; Όχι αυτός, μια φορά.

«Καρλ, μπορείς να μου δανείσεις ένα κατοστάρικο;» Ήταν ο θετός γιος του, ο Γέσπερ, που εισέβαλε στις σκέψεις του. Ο νεαρός βρισκόταν ήδη με το ένα πόδι έξω από την πόρτα. Οι φίλοι του στο Λίνγκμπι ήξεραν πως, αν προσκαλούσαν τον Γέσπερ, υπήρχε σοβαρή πιθανότητα να εμφανιστεί μαζί με μερικές μπίρες. Ο Γέσπερ είχε φίλους στη γειτονιά που πουλούσαν μπίρες με το κασόνι σε παιδιά κάτω των δεκάξι χρόνων. Στοίχιζαν μερικές κορόνες παραπάνω, όμως τι σημασία είχε αν εκείνος κατάφερνε να φορτωθεί το λογαριασμό ο πατριός του;

«Τρίτη φορά αυτή την εβδομάδα, Γέσπερ, σωστά;» είπε ο Καρλ, βγάζοντας ένα χαρτονόμισμα των εκατό από το πορτοφόλι του. «Δεν έχει σημασία, αύριο θα πας στο σχολείο, συνεννοηθήκαμε;»

«Εντάξει».

«Έχεις διαβάσει τα μαθήματά σου;»

«Ναι, ναι».

Άρα δεν τα είχε διαβάσει.

Ο Καρλ συνοφρυώθηκε.

«Χαλάρωσε, Καρλ. Δεν έχω διάθεση να βγάλω τη δέκατη χρονιά μου στο Ένγκχολμ. Θα πάρω μεταγραφή στο Άλερεντ».

Μικρή παρηγοριά. Αν συνέβαινε αυτό, ο Καρλ θα έπρεπε να έχει το νου του στον Γέσπερ, για να είναι σίγουρος πως τα πήγαινε καλά στο σχολείο.

«Μην παίρνεις αυτό το ύφος, χαμογέλα», είπε εύθυμα ο νεαρός, καθώς πήγαινε στο υπόστεγο των ποδηλάτων.

Εύκολο να το λες, δύσκολο να το κάνεις.

«Η υπόθεση Λίνγκαρ είναι που σε προβληματίζει, Καρλ;» ρώτησε ο Μόρτεν την ώρα που μάζευε τα τελευταία άδεια μπουκάλια. Δεν υπήρχε περίπτωση να κατεβεί στο υπόγειο πριν αστράψει όλη η κουζίνα. Ήξερε τα όριά του. Αύριο το πρωί, το κεφάλι του θα ήταν τόσο βαρύ και ασήκωτο όσο το Εγώ του πρωθυπουργού. Αν χρειαζόταν κάτι καθάρισμα, έπρεπε να γίνει τώρα.

«Σκέφτομαι κυρίως τον Χάρντι, όχι τόσο την υπόθεση Λίνγκαρ. Η υπόθεση οδεύει οριστικά προς το αρχείο, άσε που κανείς δε δίνει δεκάρα γι’ αυτή. Χωρίς να εξαιρώ τον εαυτό μου».

«Μα, δεν έχει διαλευκανθεί;» ρώτησε ο Μόρτεν,

ρουφώντας τη μύτη του. «Η γυναίκα πνίγηκε, σωστά; Τι άλλο να πει κανείς;»

«Χμμ, έτσι νομίζεις; Και γιατί πνίγηκε; Αυτό είναι το ερώτημα που θέτω διαρκώς στον εαυτό μου. Καταιγίδα δεν είχε ξεσπάσει, η θάλασσα ήταν ήρεμη και, απ' ό,τι ξέρουμε, εκείνη ήταν απολύτως υγιής. Τα οικονομικά της ήταν εντάξει, γοητευτική ήταν, είχε στρώσει μια σπουδαία καριέρα στην πολιτική. Ίσως ένιωθε κάπως μόνη, όμως κάποια στιγμή θα έλυνε κι αυτό το πρόβλημα».

Κούνησε το κεφάλι. Ποιον προσπαθούσε να κοροϊδέψει; Φυσικά και τον ενδιέφερε η υπόθεση. Όπως κάθε υπόθεση όπου τα ερωτήματα συσσωρεύονταν το ένα πάνω στο άλλο.

Άναψε τσιγάρο κι έπιασε ένα τενεκεδάκι που κάποιος από τους καλεσμένους είχε ανοίξει χωρίς να το πιει. Η μπίρα ήταν χλιαρή και είχε ξεθυμάνει κάπως.

«Αυτό που με εκνευρίζει περισσότερο είναι ότι ήταν τόσο έξυπνη. Οι υποθέσεις είναι πάντοτε δύσκολες όταν τα θύματα είναι τόσο έξυπνα όσο εκείνη. Όπως το βλέπω εγώ, δεν είχε κανένα σοβαρό λόγο να αυτοκτονήσει. Κανέναν προφανή εχθρό. Ο αδερφός της τη λάτρευε. Οπότε, γιατί εξαφανίστηκε; Αν ήσουν εσύ στη θέση της, Μόρτεν, θα πηδούσες στη θάλασσα;»

Ο Μόρτεν κοίταξε τον Καρλ με μάτια κόκκινα από το ποτό. «Ατύχημα ήταν, Καρλ. Εσύ δε ζαλίστηκες ποτέ εκεί που

έγερνες στην κουπαστή ενός πλοίου και κοίταζες τη θάλασσα; Όμως, αν πρόκειται για φόνο, τότε ή τον έκανε ο αδερφός της ή κάποιο πολιτικό κίνητρο υπήρχε από πίσω, αν θες τη γνώμη μου. Γιατί να μην έχει εχθρούς μια πιθανή μελλοντική αρχηγός των Δημοκρατών, ειδικά μια τόσο όμορφη γυναίκα;» Άρχισε να γνέφει αργά, καταφατικά, και δυσκολεύτηκε να ανασηκώσει ξανά το κεφάλι. «Οι πάντες τη μισούσαν. Δεν το καταλαβαίνεις αυτό; Όλα τα μέλη του κόμματός της που τα είχε ξεπεράσει στην ιεραρχία. Το ίδιο και τα κόμματα της συμπολίτευσης. Λες ο πρωθυπουργός και οι παρατρεχάμενοί του να χαίρονταν βλέποντας αυτή τη γυναικάρα να μονοπωλεί το ενδιαφέρον της τηλεόρασης; Μόνος σου το είπες, ήταν πανέξυπνη». Ο Μόρτεν έστυψε το πανί με το οποίο σκούπιζε τα πιάτα και το κρέμασε στη βρύση. «Όλοι ήξεραν πως εκείνη θα ηγούνταν του συνασπισμού της αντιπολίτευσης στις επόμενες εκλογές. Ήξερε πώς να συγκεντρώνει ψήφους, τι να λέμε τώρα». Έφτυσε στο νεροχύτη. «Άλλη φορά δεν πίνω γουλιά από το κρασί της Σίσερ. Πού στο διάολο αγοράζει αυτό το δυναμίτη; Ξεράθηκε το λαρύγγι μου».

Έξω, στο κυκλικό προαύλιο, ο Καρλ έπεσε πάνω σε αρκετούς συναδέλφους του που ετοιμάζονταν να φύγουν. Στον απέναντι τοίχο, πίσω από το περιστύλιο, ο Μπακ είχε έντονο διάλογο με έναν από τους συνεργάτες του. Στράφηκαν και κοίταξαν τον Καρλ, λες και τους είχε φτύσει ή είχε θίξει την υπόληψή τους.

«Συζήτηση στόκων;» πέταξε εκείνος το καρφί του, με τα

λόγια του να αντηχούν στους στύλους, καθώς τους γύριζε την πλάτη.

Η εξήγηση ήρθε από την Μπέντε Χάνσεν, η οποία ήταν μέλος της προηγούμενης ομάδας του. Τη συνάντησε στο διάδρομο. «Είχες δίκιο, Καρλ. Βρήκαν το ακρωτηριασμένο αφτί του θύματος στο διαμέρισμα της γυναίκας. Συγχαρητήρια, μεγάλε!»

Ωραία. Τουλάχιστον κάτι κινούνταν στην υπόθεση της δολοφονίας του ποδηλάτη.

«Ο Μπακ και οι δικοί του μόλις γύρισαν από το νοσοκομείο, είχαν πάει για να ζορίσουν τη μάρτυρα, να ξεράσει ό,τι ξέρει», συνέχισε η Μπέντε. «Δεν κατάφεραν τίποτα, όμως. Η γυναίκα είναι τρομοκρατημένη».

«Τότε, ίσως δε θα έπρεπε να μιλούν σ' εκείνη».

«Μάλλον όχι. Αλλά, τότε, σε ποιον;»

«Σε ποια περίπτωση θα ήταν πιθανότερο να αυτοκτονήσεις; Αν δεχόσουν τρομερή πίεση ή αν ήταν ο μοναδικός τρόπος να σώσεις τα παιδιά σου; Εγώ λέω πως έχει κάποια σχέση με τα παιδιά της».

«Τα παιδιά δεν ξέρουν τίποτα».

«Ναι, είμαι σίγουρος γι' αυτό. Όμως δεν αποκλείεται να ξέρει κάτι η μητέρα της».

Κοίταξε τις μπρούντζινες λάμπες στην οροφή. Ίσως έπρεπε να ζητήσει την άδεια να ανταλλάσσει υποθέσεις με τον Μπακ. Κάτι τέτοιο σίγουρα θα τάραζε τα λιμνάζοντα νερά σε αυτό το κολοσσιαίο κτίριο.

«Λοιπόν, Καρλ. Έκανα όλη την ώρα βόλτες, σκεφτόμουν διάφορα. Νομίζω πως πρέπει να συνεχίσουμε την έρευνα για την υπόθεση». Ο Άσαντ είχε φέρει ήδη μια αχνιστή κούπα καφέ και την είχε αφήσει μπροστά στον Καρλ. Δίπλα στους φακέλους με τις διάφορες υποθέσεις υπήρχαν δύο γλυκίσματα πάνω στο χαρτί με το οποίο ήταν τυλιγμένα νωρίτερα. Φαίνεται πως ο Άσαντ είχε εξαπολύσει επίθεση φιλίας. Πάντως είχε καθαρίσει το χώρο και αρκετά έγγραφα από την υπόθεση ήταν αραδιασμένα πάνω στο γραφείο του Καρλ, σχεδόν σαν να έπρεπε να τα διαβάσει με συγκεκριμένη σειρά. Ο Άσαντ πρέπει να είχε πιάσει δουλειά γύρω στις έξι το πρωί.

«Τι θέλεις να μου δείξεις;» είπε ο Καρλ, γνέφοντας προς τα χαρτιά.

«Λοιπόν, εδώ είναι ένα αντίγραφο κινήσεων του τραπεζικού λογαριασμού της Μερέτε Λίνγκαρ, που δείχνει ακριβώς ποια ποσά πλήρωσε τις τελευταίες της εβδομάδες. Όμως δεν υπάρχει καμία χρέωση που να αφορά φαγητό σε οποιοδήποτε εστιατόριο».

«Πλήρωσε άλλος το λογαριασμό, Άσαντ. Δεν είναι

ασυνήθιστο όμορφες γυναίκες να τη βγάζουν τζάμπα σε τέτοιες περιπτώσεις».

«Ναι, ακριβώς, Καρλ. Πολύ έξυπνη παρατήρηση. Οπότε, κάποιος άλλος πλήρωσε. Ίσως κάποιος πολιτικός ή κάποιος τύπος».

«Αναμφίβολα. Όμως δε θα ήταν εύκολο να ανακαλύψουμε ποιος ήταν αυτός».

«Ναι, το καταλαβαίνω αυτό, Καρλ. Έχουν περάσει πέντε χρόνια». Έδειξε ένα δεύτερο χαρτί. «Εδώ είναι ένας κατάλογος με τα πράγματα που πήρε η Αστυνομία από το σπίτι της. Δε βλέπω καμία ατζέντα με ραντεβού, σαν κι αυτή που ανέφερε εκείνη η γυναίκα, η καινούρια της γραμματέας. Όχι. Όμως ίσως υπάρχει ατζέντα στο Κρίστιανσμπορ. Ίσως αυτή μας δείξει ποιον θα συναντούσε τότε στο εστιατόριο».

«Την ατζέντα, πιθανότατα, την είχε στην τσάντα της, Άσαντ. Και η τσάντα της εξαφανίστηκε μαζί της, σωστά;»

Ο Άσαντ έγνεψε καταφατικά, κάπως ενοχλημένος. «Ναι, όμως μπορούμε να ρωτήσουμε τη γραμματέα της αν είναι έτσι. Υπάρχει ένα χαρτί με την απομεγαφώνηση της κατάθεσής της. Τότε, δεν ανέφερε τίποτα για το άτομο που έφαγε μαζί με τη Μερέτε. Οπότε λέω να τη ρωτήσουμε ξανά».

«Το χαρτί περιέχει την *απομαγνητοφώνηση* της κατάθεσης, Άσαντ! Όπως και να έχει, έχουν περάσει πέντε

χρόνια. Ακόμα κι αν μπορούσε να θυμηθεί κάτι σημαντικό όταν έδωσε κατάθεση, σου εγγυώμαι πως τώρα δε θα θυμάται τίποτα».

«Εντάξει! Όμως εδώ λέει πως θυμόταν ότι η Μερέτε Λίνγκαρ είχε πάρει μια κάρτα για τη γιορτή του Αγίου Βαλεντίνου, αλλά όχι τη μέρα που έπεφτε κανονικά. Νομίζω πως αυτό θα μπορούσε να το ψάξει κανείς, σωστά;»

«Η κάρτα δεν υπάρχει πια, κι εμείς δεν έχουμε την ακριβή ημερομηνία αποστολής της. Οπότε θα είναι δύσκολο να τη βρούμε, μιας και δεν ξέρουμε καν το όνομα της εταιρείας που την παρέδωσε».

«Ήταν η TelegramsOnline».

Ο Καρλ στράφηκε και τον κοίταξε. Μήπως είχε μπροστά του ένα ακατέργαστο διαμάντι; Δεν μπορούσε να αποφανθεί με σιγουριά όσο ο τύπος εξακολουθούσε να φορά εκείνα τα πράσινα λαστιχένια γάντια. «Και πώς το ξέρεις αυτό, Άσαντ;»

«Κοίτα εδώ». Του έδειξε το κείμενο της κατάθεσης. «Η γραμματέας θυμόταν πως η κάρτα έγραφε *"Αγάπη & Φιλιά στη Μερέτε"* κι επίσης ότι είχε πάνω δύο χείλη. Δύο κόκκινα χείλη».

«Και λοιπόν;»

«Λοιπόν, σίγουρα στάλθηκε από την TelegramsOnline. Αυτοί τυπώνουν το όνομα του παραλήπτη έξω από το μήνυμα. Και βάζουν πάντοτε εκείνα τα δύο κόκκινα χείλη».

«Δείξε μου».

Ο Άσαντ πίεσε το πλήκτρο του διαστήματος στον υπολογιστή του Καρλ, οπότε στην οθόνη εμφανίστηκε η κεντρική σελίδα της εταιρείας TelegramsOnline. Και πράγματι, εκεί ήταν και η κάρτα, ακριβώς όπως την είχε περιγράψει ο Άσαντ.

«Εντάξει. Είσαι σίγουρος πως αυτή είναι η μόνη εταιρεία που στέλνει τέτοια μηνύματα;»

«Πολύ σίγουρος, ναι».

«Και πάλι, δεν έχουμε την ημερομηνία, Άσαντ. Ήταν πριν ή μετά τη γιορτή του Αγίου Βαλεντίνου; Και από ποιον προερχόταν;»

«Μπορούμε να ρωτήσουμε την εταιρεία. Ίσως έχει λίστα που να δείχνει πότε στάλθηκαν μηνύματα στο Κρίστιανσμπορ».

«Όλα αυτά έγιναν στη διάρκεια της αρχικής έρευνας, έτσι δεν είναι;»

«Στο φάκελο δε γράφει τίποτα τέτοιο, όχι. Όμως μήπως εσύ έχεις διαβάσει κάτι διαφορετικό;» Έσκασε ένα δηκτικό

χαμόγελο, στα όρια της ανυπακοής.

«Εντάξει, Άσαντ. Καταλαβαίνω. Μπορείς να επικοινωνήσεις με την εταιρεία. Είναι τέλεια δουλειά για εσένα. Εγώ είμαι λιγάκι απασχολημένος τώρα, οπότε θα πρότεινα να τους τηλεφωνήσεις από το γραφείο σου».

Ο Καρλ τον χτύπησε φιλικά στην πλάτη και τον έβγαλε έξω. Ύστερα έκλεισε την πόρτα, άναψε τσιγάρο, πήρε στα χέρια το φάκελο Λίνγκαρ και κάθισε στην καρέκλα του, ανεβάζοντας τα πόδια στο γραφείο.

Χρήσιμο θα ήταν να έριχνε μια επισταμένη ματιά.

Ήταν μια ηλίθια υπόθεση, γεμάτη ασάφειες. Η έρευνα είχε στραφεί προς ένα σωρό κατευθύνσεις, στα ψηλά και στα χαμηλά, χωρίς να δοθεί ουσιαστική προτεραιότητα σε κάποιο συγκεκριμένο ενδεχόμενο. Με λίγα λόγια, δεν είχαν κάποια πειστική θεωρία. Κανένα σαφές κίνητρο. Αν ο θάνατός της οφειλόταν σε αυτοκτονία, ποιος λόγος την οδήγησε εκεί; Το μόνο στοιχείο που εξακριβώθηκε ήταν ότι το αυτοκίνητο είχε μπει στο βάθος του γκαράζ του πλοίου. Και ότι η Μερέτε Λίνγκαρ είχε εξαφανιστεί.

Κάποια στιγμή, οι ερευνητές συνειδητοποίησαν ότι η γυναίκα δεν ταξίδευε μόνη. Κάνα δυο μάρτυρες είχαν δηλώσει πως την είχαν δει να διαπληκτίζεται με ένα νέο άντρα στο κατάστρωμα. Το γεγονός αυτό καταγράφηκε σε μια φωτογραφία που είχε τραβήξει τυχαία ένα ηλικιωμένο

ζευγάρι που ταξίδευε στο Χαϊλιγκενχάφεν για ψώνια. Κι όταν δημοσιεύτηκε η φωτογραφία, από τις κοινωνικές υπηρεσίες του Δημαρχείου ενημέρωσαν πως ο άντρας ήταν ο αδερφός της Μερέτε Λίνγκαρ.

Μάλιστα, ο Καρλ το θυμόταν πολύ καλά. Οι αστυνομικοί που τους διέφυγε ότι η Μερέτε είχε αδερφό τιμωρήθηκαν με έγγραφη επίπληξη.

Έτσι, τότε είχαν εγερθεί νέα ερωτήματα: Αν την είχε σκοτώσει ο αδερφός της, γιατί το είχε κάνει; Και πού βρισκόταν αυτός ο αδερφός;

Στην αρχή νόμιζαν πως ο Ούφε είχε πέσει στη θάλασσα, όμως τον εντόπισαν λίγες μέρες αργότερα, εξουθενωμένο και σαστισμένο, σε αρκετή απόσταση από το λιμάνι, στις πεδιάδες του Φέμαρν. Ένας ξύπνιος Γερμανός αστυνομικός από το Όλντενμπουργκ ήταν εκείνος που αναγνώρισε τον Ούφε. Ποτέ δεν έμαθαν πώς είχε καταφέρει ο αδερφός της Μερέτε να φτάσει τόσο μακριά. Και ο ίδιος ο Ούφε δεν είχε προσθέσει το παραμικρό στοιχείο στην υπόθεση.

Αν ήξερε κάτι, δεν το φανέρωνε.

Η σκληρή αντιμετώπιση που επιφύλαξε η Αστυνομία στον Ούφε Λίνγκαρ αποκάλυπτε πόσο πελαγωμένοι ήταν οι συνάδελφοι του Καρλ.

Άκουσε μια δυο κασέτες από τις ανακρίσεις του και

κατέληξε στο συμπέρασμα ότι ο Ούφε δεν είχε πει λέξη, ήταν τάφος. Στην αρχή δοκίμασαν την προσέγγιση του καλού και του κακού μπάτσου, όμως δεν έβγαλαν άκρη. Στη συνέχεια κλήθηκαν δύο ψυχίατροι· αργότερα, ένας ψυχολόγος από το Φάρουμ, ο οποίος ειδικευόταν σε τέτοιες περιπτώσεις. Ακόμα και η Κάρεν Μόρτενσεν, κοινωνική λειτουργός από το δήμο Στεβνς, είχε κληθεί στην Αστυνομία, σε μια προσπάθεια να αντληθούν πληροφορίες από τον Ούφε.

Μάταια.

Τόσο οι γερμανικές όσο και οι δανικές Αρχές πραγματοποίησαν έρευνες στη θάλασσα. Δύτες της Αστυνομίας είχαν ερευνήσει την περιοχή. Ένα πτώμα το οποίο ξεβράστηκε στις ακτές μπήκε στο ψυγείο και αργότερα πραγματοποιήθηκε νεκροτομή. Οι ψαράδες ενημερώθηκαν να έχουν ιδιαίτερα το νου τους για τυχόν αντικείμενα που θα επέπλεαν στο νερό – ρούχα, τσάντες, οτιδήποτε. Όμως δεν εντοπίστηκε τίποτα που θα μπορούσε να συνδεθεί με τη Μερέτε Λίνγκαρ, πράγμα που ενίσχυσε ακόμα περισσότερο τη φρενίτιδα των μέσων ενημέρωσης. Η Μερέτε βρισκόταν στην πρώτη σελίδα επί σχεδόν ένα μήνα. Ήρθαν στο φως παλιές φωτογραφίες της από μια εκδρομή του γυμνασίου, όπου πόζαρε φορώντας ένα μικροσκοπικό μαγιό. Οι υψηλές βαθμολογίες της στο πανεπιστήμιο δημοσιεύτηκαν και κατέληξαν αντικείμενο ανάλυσης από δήθεν ειδικούς. Νέος γύρος εικασιών σχετικά με τις σεξουαλικές της προτιμήσεις έκανε αξιοπρεπείς, κατά τα άλλα, δημοσιογράφους να βουτήξουν στα απόνερα των φυλλάδων. Και, περισσότερο

από καθετί, η αποκάλυψη ότι είχε έναν αδερφό πρόσφερε άφθονη τροφή στον «κιτρινισμένο» Τύπο.

Πολλοί από τους στενότερους συνεργάτες της Μερέτε βρέθηκαν να λένε ανοησίες, ότι το είχαν υποψιαστεί. Πως υπήρχε κάτι στην προσωπική ζωή της που ήθελε να το κρατήσει κρυφό. Φυσικά, δε θα μπορούσαν να ξέρουν πως αυτό το «κάτι» ήταν ένας ανάπηρος αδερφός, όμως σίγουρα κάπου εκεί πήγαινε το πράγμα.

Παλιές φωτογραφίες από το τροχαίο δυστύχημα όπου έχασαν τη ζωή τους οι γονείς της Μερέτε Λίνγκαρ και σημαδεύτηκε για πάντα ο Ούφε έκαναν την εμφάνισή τους στα πρωτοσέλιδα των φυλλάδων, μόλις το ενδιαφέρον για την υπόθεση άρχισε να ατονεί. Δεν υπήρχε κανένα όριο. Η Μερέτε πρόσφερε πλούσιο υλικό όταν ήταν ζωντανή, όμως και νεκρή αποδεικνυόταν εξίσου χρήσιμη. Οι παρουσιαστές των πρωινάδικων στην τηλεόραση δυσκολεύονταν να κρύψουν τον ενθουσιασμό τους. Ο πόλεμος της Βοσνίας, η συνοδός ενός εκ των πριγκίπων που είχε χάσει την αυτοκυριαρχία της, η υπερβολική κατανάλωση αλκοόλ από ένα δήμαρχο κάποιου προαστίου, μια πνιγμένη βουλευτίνα, όλα έβραζαν στο ίδιο καζάνι. Δεν τους ένοιαζε τι έδειχναν, αρκεί να είχαν μερικές εντυπωσιακές εικόνες να συνοδεύουν τα θέματα.

Δημοσιεύτηκαν πελώριες φωτογραφίες του διπλού κρεβατιού στο σπίτι της Μερέτε Λίνγκαρ. Ήταν αδύνατο να διαπιστωθεί από πού είχαν προέλθει, όμως οι τίτλοι των

εφημερίδων ήταν ανελέητοι. Μήπως τα δύο αδέρφια διατηρούσαν ερωτικές σχέσεις; Μήπως έτσι εξηγούνταν ο θάνατός της; Γιατί υπήρχε μονάχα ένα διπλό κρεβάτι σ' εκείνο το τεράστιο σπίτι; Ολόκληρη η χώρα καλούνταν να σκεφτεί πως κάτι περίεργο συνέβαινε.

Όταν κάποια στιγμή οι δημοσιογράφοι δεν μπορούσαν να βγάλουν άλλο ξίγκι από τη μύγα, έπιασαν τις εικασίες σχετικά με τους λόγους για τους οποίους είχε αφεθεί ελεύθερος ο Ούφε. Μήπως γιατί η Αστυνομία είχε καταφύγει σε βάναυσες μεθόδους; Μήπως επρόκειτο για δικαστική πλάνη; Μήπως ο αδερφός την είχε γλιτώσει φτηνά; Μήπως έφταιγε περισσότερο η αφέλεια του δικαστικού συστήματος και ο ανεπαρκής χειρισμός της υπόθεσης; Στη συνέχεια υπήρξαν κάποιες σύντομες αναφορές ακόμα για την εισαγωγή του Ούφε στο Έγελι και από εκεί και πέρα τα νέα ξέφτισαν. Για να βρουν κάτι να γεμίσουν τα δελτία ειδήσεων στην κατά τα άλλα νεκρή καλοκαιρινή περίοδο του 2002, οι δημοσιογράφοι έστρεψαν την προσοχή τους στον καιρό, στη γέννηση ενός Δανού πρίγκιπα και στο Παγκόσμιο Κύπελλο.

Ω, ναι, ο Τύπος στη Δανία ήξερε άριστα τι ενδιέφερε το μέσο αναγνώστη. Η Μερέτε Λίνγκαρ δεν είχε τίποτε άλλο να τους προσφέρει.

Έπειτα από έξι μήνες, η αστυνομική έρευνα, ουσιαστικά, τερματίστηκε. Υπήρχαν άφθονες νέες υποθέσεις προς διερεύνηση.

Ο Καρλ πήρε δύο φύλλα από το σημειωματάριο και με ένα στιλό έγραψε στο ένα:

ΥΠΟΠΤΟΙ:

1) Ούφε

2) Άγνωστος αγγελιοφόρος – γράμμα για Βερολίνο

3) Συνδαιτυμόνας στο «Μπάνκεροτ»

4) «Συνάδελφοι» στο Κρίστιανσμπορ

5) Ληστεία μετά φόνου – πόσα χρήματα είχε μαζί της;

6) Απόπειρα βιασμού

Στο δεύτερο φύλλο έγραψε:

ΠΡΟΣ ΔΙΕΡΕΥΝΗΣΗ:

Η κοινωνική λειτουργός στο Στεβνς

Η κάρτα

Οι γραμματείς στο Κρίστιανσμπορ

Μάρτυρες στο πλοίο της γραμμής

Αφού έμεινε για λίγο να κοιτάζει αυτά που είχε γράψει, πρόσθεσε στο κάτω μέρος του δεύτερου φύλλου:

Η θετή οικογένεια μετά το δυστύχημα, παλιοί συμφοιτητές. Είχε τάση προς κατάθλιψη; Ήταν έγκυος; Ερωτευμένη;

Την ώρα που έκλεινε ο Καρλ το φάκελο της υπόθεσης, του τηλεφώνησαν από πάνω για να τον ενημερώσουν πως ο Μάρκους Γιάκομπσεν ήθελε να τον δει στην αίθουσα συσκέψεων.

Έγνεψε στον Άσαντ όπως περνούσε μπροστά από το γραφειάκι του. Ο τύπος ήταν κολλημένος στο τηλέφωνο κι έδειχνε πολύ σοβαρός, σαν να προσπαθούσε να συγκεντρωθεί. Καμία σχέση με την εμφάνιση που είχε όταν στεκόταν στο κατώφλι, φορώντας τα πράσινα λαστιχένια γάντια του. Σαν να ήταν ένας τελείως διαφορετικός άνθρωπος.

Ήταν όλοι εκεί, όσοι συμμετείχαν στην έρευνα για την υπόθεση του δολοφονημένου ποδηλάτη. Ο Μάρκους Γιάκομπσεν έγνεψε προς την καρέκλα όπου έπρεπε να καθίσει ο Καρλ για τη σύσκεψη, οπότε πήρε το λόγο ο Μπακ.

«Η μάρτυράς μας, η κυρία Ανελίζε Κβιστ, ζήτησε επιτέλους να τεθεί σε πρόγραμμα προστασίας μαρτύρων. Πλέον γνωρίζουμε πως δέχτηκε απειλές ότι τα παιδιά της θα γδέρνονταν ζωντανά σε περίπτωση που δεν κρατούσε το στόμα της κλειστό σχετικά με όσα είδε. Από την πρώτη

στιγμή δε μας παρείχε πολλές πληροφορίες, εντούτοις με τον τρόπο της συνεργαζόταν. Οι ενδείξεις που έδινε μας επέτρεπαν να κινούμαστε στη σωστή κατεύθυνση, όμως παράλληλα απέκρυψε καίριας σημασίας στοιχεία. Κάποια στιγμή δέχτηκε αυτές τις σοβαρές απειλές, και από εκεί και μετά έπαψε να συνεργάζεται τελείως.

»Επομένως, συνοπτικά: Το θύμα δολοφονήθηκε στο Πάρκο Βάλμπι γύρω στις δέκα το βράδυ. Του έκοψαν το λαρύγγι. Είχε σκοτάδι και κρύο, το πάρκο ήταν έρημο. Εντούτοις, η Ανελίζε Κβιστ διέκρινε το δράστη να συνομιλεί με το θύμα, λίγα μόλις λεπτά πριν το φόνο. Το γεγονός αυτό μας κάνει να πιστεύουμε ότι δεν επρόκειτο για προμελετημένη πράξη. Σε διαφορετική περίπτωση, η παρουσία της Ανελίζε Κβιστ θα είχε ματαιώσει την εξέλιξη των γεγονότων».

«Τι δουλειά είχε η Ανελίζε Κβιστ πεζή στο πάρκο; Γιατί δεν οδηγούσε το ποδήλατό της; Από πού ερχόταν;» ρώτησε ένα από τα νέα μέλη της ομάδας. Δεν ήξερε πως, εφόσον τη σύσκεψη συντόνιζε ο Μπακ, έπρεπε να περιμένει μέχρι το τέλος για να κάνει τις όποιες ερωτήσεις.

Ο Μπακ απάντησε με ενοχλημένο ύφος. «Είχε επισκεφτεί μια φίλη της και το ποδήλατό της είχε κλαταρισμένο λάστιχο. Γι’ αυτό και το έσπρωχνε. Γνωρίζουμε ότι το άτομο που είδε ήταν ο δράστης, γιατί γύρω από τον τόπο του εγκλήματος εντοπίστηκαν μόνο δύο σειρές από ίχνη. Δώσαμε ιδιαίτερη βαρύτητα στη διερεύνηση του παρελθόντος και του περιβάλλοντος της Ανελίζε Κβιστ, για να εντοπίσουμε τυχόν

αδύναμα σημεία. Οτιδήποτε θα μπορούσε να εξηγήσει τη στάση της όταν αρχίσαμε να την ανακρίνουμε. Πλέον γνωρίζουμε ότι κάποτε υπήρξε μέλος μιας συμμορίας μοτοσικλετιστών, όμως είμαστε σχετικά βέβαιοι ότι δεν πρόκειται να εντοπίσουμε το δολοφόνο σε αυτή την κλίκα.

»Το θύμα ήταν αδερφός του Κάρλο Μπραντ, ενός από τους πλέον δραστήριους μηχανόβιους στην περιοχή του Βάλμπι, και θεωρούνταν απολύτως "εντάξει", παρότι κατά καιρούς διέθετε στην αγορά μικροποσότητες ναρκωτικών, αυτόνομα. Επίσης, μέσω αυτού του Κάρλο Μπραντ γνωρίζουμε πλέον ότι το θύμα ήταν φίλος της Ανελίζε Κβιστ και ότι κάποια στιγμή είχαν μάλλον στενές σχέσεις. Εξετάζουμε ήδη τη συγκεκριμένη πληροφορία. Σε κάθε περίπτωση, έχουμε καταλήξει στο συμπέρασμα, σύμφωνα με τα έως τώρα στοιχεία, πως η μάρτυρας γνώριζε τόσο το δολοφόνο όσο και το θύμα.

»Όσο για το τι την τρομοκράτησε, η μητέρα της μας ομολόγησε πως η Ανελίζε είχε πέσει παλαιότερα θύμα σωματικής βίας. Αν και η βία αυτή ήταν μέτριας κλίμακας, με γροθιές, απειλές και τα λοιπά, άσκησε βαθύτατη επίδραση στην Ανελίζε. Η μητέρα θεωρεί πως η κόρη της κατηγορεί τον εαυτό της για ό,τι συνέβη, επειδή περνά πολύ χρόνο σε μπαρ και δεν είναι ιδιαίτερα εκλεκτική ως προς τα άτομα που φέρνει στο σπίτι. Όμως, απ' όσο είμαστε σε θέση να κρίνουμε, οι σεξουαλικές και κοινωνικές προτιμήσεις της Ανελίζε δε διαφέρουν και τόσο από εκείνες των περισσότερων νέων γυναικών.

»Ο εντοπισμός του αφτιού στην τουαλέτα της Ανελίζε μάς δείχνει ότι ο δολοφόνος ξέρει ποια είναι και πού ζει, όμως, όπως προανέφερα, δεν έχουμε κατορθώσει να την πείσουμε να μας αποκαλύψει το όνομά του.

»Ήδη τα παιδιά έχουν σταλεί σε συγγενείς, νότια της Κοπεγχάγης, γεγονός που καθησύχασε κάπως την Ανελίζε. Πλέον δεν υπάρχει αμφιβολία ότι βρισκόταν υπό την επήρεια ναρκωτικών όταν δήθεν επιχείρησε να αυτοκτονήσει. Σύμφωνα με τα αποτελέσματα των εξετάσεων, ένα μείγμα από διάφορες ουσίες που προκαλούν ευφορία, σε μορφή χαπιών, βρέθηκε στο στομάχι της».

Ο Καρλ είχε κρατήσει τα μάτια κλειστά στο μεγαλύτερο διάστημα της ενημέρωσης. Η εικόνα και μόνο του Μπακ να στέκεται εκεί και να παρουσιάζει τις πληροφορίες μ' εκείνο το φλύαρο, βαρετό τόνο ήταν αρκετή για να του ανεβάσει το αίμα στο κεφάλι. Πολύ απλά, δεν είχε καμία διάθεση να κοιτάξει το συγκεκριμένο άνθρωπο. Και γιατί να τον ενδιαφέρει τι έλεγε; Ο ίδιος δεν είχε καμία σχέση με όλα αυτά. Η θέση του ήταν κάτω, στο υπόγειο· εκεί έπρεπε να εστιάσει την προσοχή του. Ο διοικητής τον είχε καλέσει στην ενημέρωση για να τον ευχαριστήσει, με τον τρόπο αυτό, που είχε ωθήσει την έρευνα ένα βήμα παρακάτω. Αυτό ήταν όλο. Στο μέλλον, αν του ερχόταν κάποια άλλη ιδέα, θα φρόντιζε να την κρατήσει για τον εαυτό του.

«Δεν εντοπίσαμε το μπουκαλάκι των χαπιών, επομένως

είναι πιθανό αυτά να της χορηγήθηκαν χύμα, μάλλον από τον ίδιο δράστη, και η μάρτυρας να εξαναγκάστηκε να τα καταπιεί», είπε ο Μπακ.

Αυτό, τουλάχιστον, το είχε καταλάβει.

«Σύμφωνα με όλες τις ενδείξεις, έχουμε να κάνουμε με απόπειρα δολοφονίας. Οι απειλές σε βάρος των παιδιών της έκαναν τη μάρτυρα να πάψει να μιλά», συνέχισε.

Σε αυτό το σημείο πήρε το λόγο ο Μάρκους Γιάκομπσεν. Έβλεπε πως τα νέα μέλη της ομάδας ανυπομονούσαν να θέσουν ερωτήσεις. Ήταν καλύτερα να τις προλάβει.

«Η Ανελίζε Κβιστ, η μητέρα της και τα παιδιά της θα ενταχθούν στο πρόγραμμα προστασίας μαρτύρων, όπως επιβάλλει η υπόθεση», είπε. «Σε πρώτη φάση, θα μεταφέρουμε την οικογένεια σε άλλη τοποθεσία και από εκεί και μετά είμαι σίγουρος πως θα την πείσουμε να μιλήσει. Στο μεταξύ, πρέπει να συνεργαστούμε με τη Δίωξη Ναρκωτικών, καθώς, απ' ό,τι πληροφορήθηκα, στο σώμα της γυναίκας βρέθηκε σημαντική ποσότητα συνθετικών ουσιών, κατά πάσα πιθανότατα τετραϋδροκανναβινόλη, που διακινείται σε μορφή χαπιών. Συνήθως τη συναντάμε σε κύκλους διακινητών, οπότε ας δούμε αν μπορούμε να βρούμε από πού αγοράστηκαν. Επίσης, πληροφορήθηκα ότι βρέθηκαν ίχνη κρυσταλλικής μεθανόλης και μεθυλφενιδάτης. Πρόκειται για έναν εξαιρετικά ασυνήθιστο συνδυασμό».

Ο Καρλ κούνησε το κεφάλι. Το βέβαιο ήταν πως ο δολοφόνος διέθετε μεγάλη γκάμα. Στο ένα θύμα έκοψε το λαρύγγι στο πάρκο, στο άλλο το μπούκωσε με χάπια. Γιατί δεν μπορούσαν οι συνάδελφοί του να περιμένουν μέχρι να αποφασίσει από μόνη της η γυναίκα να ξεράσει ό,τι ήξερε; Άνοιξε τα μάτια και είδε πως ο διοικητής είχε καρφώσει το βλέμμα πάνω του.

«Κουνάς το κεφάλι σου, Καρλ. Έχεις να προτείνεις κάτι καλύτερο; Μήπως έχεις κάποια άλλη εποικοδομητική ιδέα που θα μπορούσε να μας βοηθήσει;» Χαμογέλασε. Ήταν, όμως, ο μοναδικός σ' εκείνη την αίθουσα.

«Το μόνο που ξέρω είναι πως αν καταπιείς τετραϋδροκανναβινόλη, θα σου έρθει τάση για εμετό έτσι και αρχίσεις να κατεβάζεις κι άλλα περίεργα πράγματα. Οπότε, ο τύπος που την ανάγκασε να καταπιεί τα χάπια πρέπει να ήταν μάστορας, δε συμφωνείς; Γιατί δεν περιμένετε απλώς μέχρι να σας αποκαλύψει αυθόρμητα η Ανελίζε Κβιστ ό,τι γνωρίζει; Δυο τρεις μέρες, πάνω κάτω, δεν πρόκειται να κάνουν τη διαφορά. Άλλωστε, έχουμε κι άλλα θέματα που τρέχουν». Έριξε μια ματιά τριγύρω, στους συναδέλφους του. «Εγώ, τουλάχιστον, έχω».

Οι γραμματείς ήταν απασχολημένες, ως συνήθως. Η Λις καθόταν μπροστά στον υπολογιστή της φορώντας ακουστικά και χτυπούσε το πληκτρολόγιό της λες και ήταν ντράμερ σε ροκ συγκρότημα. Ο Καρλ αναζήτησε μια καινούρια καστανομάλλα γραμματέα, όμως καμία δεν ταίριαζε με την

περιγραφή που του είχε δώσει ο Άσαντ. Μονάχα η συνάδελφος της Λις, η διαβόητη μέγαιρα του τομέα γραμματειακής υποστήριξης, η κυρία Σέρενσεν, η Ίλσε η Λύκαινα, όπως την αποκαλούσαν οι συνάδελφοί της, θα μπορούσε να περιγραφεί ως καστανομάλλα. Ο Καρλ μισόκλεισε τα μάτια. Ίσως ο Άσαντ διέκρινε κάτι σ’ εκείνο το ξινισμένο πρόσωπο που ήταν αόρατο στους άλλους.

«Χρειαζόμαστε ένα αξιοπρεπές φωτοτυπικό μηχάνημα στο υπόγειο, Λις», είπε ο Καρλ, μόλις η γραμματέας έπαψε να κοπανάει το πληκτρολόγιο και του χαμογέλασε πλατιά. «Θα μπορούσες να φροντίσεις ώστε να γίνει κάτι μέχρι σήμερα το απόγευμα; Ξέρω πως έχουν ένα περισσευούμενο στο Εθνικό Κέντρο Εγκληματολογικών Ερευνών. Δεν το έχουν βγάλει καν από την κούτα».

«Θα κοιτάξω να δω τι μπορώ να κάνω, Καρλ», του είπε. Κι εκείνος ήξερε πως η δουλειά θα γινόταν.

«Πρέπει να μιλήσω στον Μάρκους Γιάκομπσεν», δήλωσε μια αυστηρή φωνή δίπλα του.

Ο Καρλ στράφηκε και βρέθηκε πρόσωπο με πρόσωπο με μια γυναίκα που πρώτη φορά έβλεπε. Είχε καστανά μάτια. Τα πιο υπέροχα καστανά μάτια που είχε δει ποτέ του. Ένιωσε το στομάχι του να σφίγγεται. Τότε η γυναίκα στράφηκε προς τις γραμματείς.

«Είστε η Μόνα Ίψεν;» ρώτησε η κυρία Σέρενσεν.

«Μάλιστα», απάντησε η νεοφερμένη.

«Σας περιμέναμε».

Οι δύο γυναίκες αντάλλαξαν ένα χαμόγελο, και η Μόνα Ίψεν παραμέρισε, καθώς η κυρία Σέρενσεν σηκωνόταν για να της δείξει το δρόμο. Ο Καρλ έσφιγγε τα χείλη καθώς την έβλεπε να απομακρύνεται στο βάθος του διαδρόμου. Φορούσε κάτι σαν γούνινο σακάκι, αρκετά κοντό ώστε να διακρίνονται οι καμπύλες του πισινού της. Ενδιαφέρουσα περίπτωση, αν και δεν ήταν νέα, κρίνοντας από τις καμπύλες. Γιατί δεν είχε παρατηρήσει κανένα άλλο χαρακτηριστικό του προσώπου της, πέρα από εκείνα τα μάτια;

«Μόνα Ίψεν; Ποια είναι αυτή;» ρώτησε τη Λις, προσπαθώντας να ακουστεί χαλαρός. «Έχει καμιά σχέση με τη δολοφονία του ποδηλάτη;»

«Όχι, είναι η νέα σύμβουλος διαχείρισης κρίσεων. Ψυχολόγος στο επάγγελμα. Από σήμερα αναλαμβάνει όλα τα τμήματα εδώ στα Κεντρικά».

«Τι μου λες;» Καταλάβαινε και από μόνος του πόσο ξελιγωμένος ακουγόταν.

Προσπάθησε να ελέγξει τις πεταλούδες που πετάριζαν στο στομάχι του και πήγε στο γραφείο του διοικητή, όπου άνοιξε την πόρτα χωρίς να μπει στον κόπο να χτυπήσει πρώτα. Αν ήταν να τον πετάξει έξω το αφεντικό του, τουλάχιστον να είχε

ένα σοβαρό λόγο να το κάνει.

«Συγνώμη, Μάρκους», είπε. «Δεν ήξερα πως είχες κόσμο».

Εκείνη καθόταν έτσι ώστε μπορούσε να παρατηρήσει το προφίλ της, την απαλή επιδερμίδα και τις ρυτίδες στις άκρες του στόματός της, μάλλον γέλιου παρά βαρεμάρας.

«Μπορώ να περάσω αργότερα. Συγνώμη που σας διέκοψα», είπε ο Καρλ.

Η γυναίκα στράφηκε προς το μέρος του την ώρα που εκείνος πρόφερε αυτές τις άκρας υποχωρητικότηκας λέξεις. Είχε ένα πολύ ξεχωριστό στόμα. Γεμάτα χείλη, καμπυλόσχημα. Πενηντάρα και βάλε στα χρόνια. Του χαμογέλασε αμυδρά. Ο Καρλ ένιωσε τα γόνατά του να λυγίζουν.

«Τι θέλεις, Καρλ;» ρώτησε ο Μάρκους.

«Να σου πω απλώς ότι σκέφτηκα πως θα πρέπει να ρωτήσετε την Ανελίζε Κβιστ αν είχε σχέσεις και με το δολοφόνο».

«Τη ρωτήσαμε ήδη, Καρλ. Δεν είχε τέτοιες σχέσεις».

«Όχι; Εντάξει, τότε νομίζω πως θα πρέπει να τη ρωτήσετε τι δουλειά κάνει ο δολοφόνος. Όχι ποιος είναι, αλλά τι κάνει».

«Τη ρωτήσαμε και αυτό, φυσικά, όμως αρνείται να μας πει το παραμικρό. Γιατί; Νομίζεις πως ήταν συνεργάτες;»

«Ίσως ναι, ίσως όχι. Σε κάθε περίπτωση, έχει κάποια σχέση εξάρτησης από αυτό τον άντρα λόγω της δουλειάς που κάνει αυτός».

Ο Μάρκους Γιάκομπσεν έγνεψε καταφατικά. Δεν επρόκειτο να γίνει τίποτε άλλο ωσότου μετέφεραν τη μάρτυρα και την οικογένειά της σε κάποια ασφαλή τοποθεσία. Τουλάχιστον, όμως, ο Καρλ είχε καταφέρει να δει καλύτερα αυτή τη Μόνα Ίψεν.

Ήταν γυναικάρα με τα όλα της, για ψυχολόγος.

«Αυτά είχα να προτείνω», είπε ο Καρλ, με ένα χαμόγελο πιο πλατύ, χαλαρό και αρρενωπό από κάθε άλλη φορά, το οποίο, όμως, δε βρήκε ανταπόκριση.

Έφερε το χέρι στο στέρνο του στιγμιαία, νιώθοντας έναν ξαφνικό πόνο. Τρομερά άσχημη αίσθηση. Σαν να είχε καταπιεί αέρα.

«Είσαι εντάξει, Καρλ;» ρώτησε ο προϊστάμενός του.

«Α, ναι, δεν είναι τίποτα. Απλή συνέπεια όσων συνέβησαν, ξέρεις. Μια χαρά είμαι». Όμως αυτό δεν ήταν απολύτως αλήθεια. Εκείνη η αίσθηση στο στήθος δεν προμήνυε τίποτα το θετικό.

«Α, με συγχωρείς, Μόνα. Να σου συστήσω τον Καρλ Μερκ. Πριν από μερικούς μήνες ενεπλάκη σε ένα πολύ δυσάρεστο συμβάν, στη διάρκεια του οποίου χάσαμε ένα συνάδελφο από πυρά αγνώστων».

Εκείνη έγνεψε προς το μέρος του Καρλ, την ώρα που αυτός προσπαθούσε να ανακτήσει την αυτοκυριαρχία του. Η γυναίκα έκλεισε ελαφρά τα μάτια. Από επαγγελματικό ενδιαφέρον, φυσικά, όμως από το τίποτα, καλό κι αυτό.

«Από εδώ η Μόνα Ίψεν, Καρλ. Είναι η νέα ψυχολόγος μας. Ίσως θα πρέπει να γνωριστείτε εσείς οι δύο. Πολύ θα θέλαμε να ανακάμψει πλήρως ένας από τους ικανότερους συναδέλφους μας».

Ο Καρλ πλησίασε και της έσφιξε το χέρι. Να γνωριστούν οι δυο τους. Αυτό ακριβώς σκόπευε κι εκείνος.

Εξακολουθούσε να είναι παραζαλισμένος όταν έπεσε πάνω στον Άσαντ, όπως κατέβαινε στο υπόγειο.

«Επιτέλους, κατάφερα να βγάλω γραμμή, Καρλ», του είπε.

Ο Καρλ προσπάθησε να διώξει την εικόνα της Μόνα Ίψεν στο πίσω μέρος του μυαλού του. Δεν ήταν εύκολο.

«Να βγάλεις γραμμή, πού;» ρώτησε.

«Τηλεφώνησα στην TelegramsOnline τουλάχιστον δέκα

φορές και κατάφερα να τους μιλήσω πριν από ένα τέταρτο μόλις», εξήγησε ο Άσαντ, ενώ ο Καρλ προσπαθούσε να βάλει τις σκέψεις του σε μια σειρά. «Ίσως μπορέσουν να μας πουν ποιος έστειλε την κάρτα στη Μερέτε Λίνγκαρ. Το παλεύουν, τουλάχιστον».

18
2003

ΔΕΝ ΠΗΡΕ ΠΟΛΥ ΧΡΟΝΟ στη Μερέτε να συνηθίσει την πίεση. Για μερικές μέρες ένιωθε ένα ελαφρύ βουητό στα αφτιά της, και ύστερα πέρασε. Όμως το χειρότερο δεν ήταν η πίεση.

Ήταν το φως πάνω από το κεφάλι της.

Το διαρκές φως ήταν εκατό φορές χειρότερο απ' ό,τι το διαρκές σκοτάδι. Το φως αποκάλυπτε τη θλιβερή κατάσταση στην οποία είχε περιέλθει. Ένα δωμάτιο-ψυγείο. Γκριζωποί τοίχοι, αιχμηρές γωνίες. Γκρίζοι κουβάδες, άχρωμο φαγητό. Το φως υπογράμμιζε την ασχήμια και το κρύο. Μαζί του, έφερε τη συνειδητοποίηση πως ήταν αδύνατο να το σκάσει από εκείνο το θωρακισμένο δωμάτιο. Πως το άνοιγμα μέσα από το οποίο συντηρούνταν στη ζωή δεν μπορούσε να χρησιμοποιηθεί ως οδός διαφυγής. Πως αυτή η τσιμεντένια κόλαση ήταν το φέρετρο και ο τάφος της. Τώρα δεν μπορούσε να κλείσει τα μάτια και να δραπετεύσει σε όποια πραγματικότητα τη βόλευε. Το φως εισέβαλλε στον κόσμο της ακόμα κι όταν έκλεινε τα βλέφαρα. Μόνο όταν η κούραση την κατέβαλλε ολότελα μπορούσε να αποκοιμηθεί

και να γλιτώσει από αυτό.

Κι έτσι, ο χρόνος γινόταν ατέλειωτος.

Κάθε μέρα, αφού έτρωγε το φαγητό της κι έγλειφε τα δάχτυλά της για να καθαρίσουν, καθόταν και κοίταζε το κενό, απομνημονεύοντας την ημερομηνία. «Σήμερα έχουμε 27 Ιουλίου του 2002. Είμαι τριάντα δύο ετών και είκοσι ενός ημερών. Συμπληρώνω εκατόν σαράντα επτά μέρες εδώ. Ονομάζομαι Μερέτε Λίνγκαρ και είμαι καλά. Το όνομα του αδερφού μου είναι Ούφε, γεννήθηκε στις 10 Μαΐου του 1973». Με τον ίδιο τρόπο ξεκινούσε κάθε φορά. Κάποιες μέρες μνημόνευε τα ονόματα των γονιών της, κάποιες φορές θυμόταν άλλους ανθρώπους. Κάθε μέρα πίεζε τον εαυτό της να θυμάται τα ονόματά τους. Καθώς και πολλά άλλα πράγματα. Θυμόταν το γαλανό ουρανό, τη μυρωδιά άλλων ανθρώπων, το γάβγισμα ενός σκύλου. Σκέψεις που μπορούσαν να οδηγήσουν σε άλλες σκέψεις, κι αυτές με τη σειρά τους θα της επέτρεπαν να ξεφύγει από εκείνο το ψυχρό δωμάτιο.

Ήξερε πως μια μέρα θα τρελαινόταν. Με τον τρόπο αυτό θα γλίτωνε από τις καταθλιπτικές σκέψεις που κλωθογύριζαν στο μυαλό της. Όμως αντιστεκόταν σθεναρά στην τρέλα. Σε καμία περίπτωση δεν ήταν έτοιμη για κάτι τέτοιο.

Κι αυτός ήταν ο λόγος που έμενε μακριά από τα δίμετρα τζάμια-καθρέφτες που είχε εντοπίσει αρχικά στο σκοτάδι, ψηλαφίζοντας τους τοίχους. Βρίσκονταν στο ύψος των

ματιών και δε φαινόταν τίποτα πίσω τους. Έπειτα από μερικές μέρες, όταν είχε πια συνηθίσει στο εκτυφλωτικό φως, στάθηκε πολύ επιφυλακτικά μπροστά τους. Ανησυχούσε μήπως τρόμαζε αντικρίζοντας το είδωλό της. Και τότε, όπως ανασήκωνε αργά αργά το βλέμμα, βρέθηκε κάποια στιγμή πρόσωπο με πρόσωπο με τον εαυτό της. Η εικόνα αποτυπώθηκε ανεξίτηλα στα βάθη της ψυχής της, στέλνοντας ρίγη σε όλο της το κορμί. Αυτό που είδε της προκάλεσε τόσο αλγεινή εντύπωση, ώστε αναγκάστηκε να κλείσει τα μάτια για λίγο. Όχι επειδή η όψη της ήταν απαίσια, όπως φοβόταν. Όχι, δεν ήταν αυτό. Μολονότι τα μαλλιά της ήταν μπερδεμένα και λαδωμένα και η επιδερμίδα της χλομή, δεν ήταν αυτό που την τάραξε.

Ήταν το γεγονός ότι αντίκρισε ένα άτομο χαμένο. Ένα άτομο καταδικασμένο σε θάνατο. Μια ξένη, μια γυναίκα ολομόναχη στον κόσμο.

«Είσαι η Μερέτε», είπε δυνατά, παρακολουθώντας τον εαυτό της να προφέρει τις λέξεις. «Η γυναίκα που στέκεται εκεί είμαι εγώ», πρόσθεσε, αν και θα ήθελε να μην ήταν αλήθεια αυτό. Ένιωθε αποκομμένη από το σώμα της, κι όμως αυτή στεκόταν εκεί. Η σκέψη και μόνο αρκούσε για να οδηγήσει έναν άνθρωπο στην τρέλα.

Ύστερα είχε απομακρυνθεί από τα τζάμια και είχε καθίσει κάτω. Προσπάθησε να τραγουδήσει λίγο, όμως η φωνή που άκουσε έμοιαζε να ανήκει σε άλλη. Έτσι, κουλουριάστηκε σε εμβρυϊκή στάση και προσευχήθηκε στο Θεό. Κι όταν

τελείωσε, άρχισε να προσεύχεται ξανά. Να προσεύχεται, μέχρι που η ψυχή της ξέφυγε από αυτή την παρανοϊκή κατάσταση και οδηγήθηκε αλλού. Τότε αναζήτησε καταφύγιο στα όνειρα και στις αναμνήσεις, δίνοντας την υπόσχεση στον εαυτό της πως δε θα στεκόταν ποτέ ξανά μπροστά σ' εκείνο τον καθρέφτη για να κοιταχτεί.

Καθώς περνούσε ο καιρός, έμαθε να προσέχει τα σήματα που έστελνε το σώμα της. Το στομάχι της την ενημέρωνε όταν καθυστερούσε να έρθει το φαγητό, όταν η πίεση παρουσίαζε ελαφρές αυξομειώσεις και όταν είχε κοιμηθεί καλά.

Τα διαστήματα που μεσολαβούσαν ανάμεσα στην αντικατάσταση των κουβάδων ήταν αρκετά κανονικά. Είχε προσπαθήσει να μετρήσει τα δευτερόλεπτα από τη στιγμή που το στομάχι της την ειδοποιούσε πως είχε έρθει η ώρα μέχρι τη στιγμή που εμφανίζονταν οι κουβάδες. Η απόκλιση στο χρόνο ταΐσματος ήταν το πολύ μισή ώρα, οπότε έτσι είχε ένα πρόγραμμα από το οποίο μπορούσε να πιαστεί, αν υποτεθεί πως θα συνέχιζε να λαμβάνει φαγητό μία φορά τη μέρα.

Αυτή η γνώση αποτελούσε παρηγοριά και συνάμα κατάρα. Παρηγοριά γιατί της πρόσφερε ένα σημείο επαφής με τα προγράμματα και τους ρυθμούς του έξω κόσμου. Κατάρα, για τον ίδιο ακριβώς λόγο. Έξω ήταν καλοκαίρι, έπειτα φθινόπωρο, έπειτα χειμώνας· εδώ μέσα δεν ήταν τίποτα. Φανταζόταν την καλοκαιρινή βροχή να μουσκεύει το σώμα της, να την ξεπλένει από την εξαθλίωση και τη δυσωδία.

Φανταζόταν τη λάμψη από τις φωτιές που άναβαν για το θερινό ηλιοστάσιο και τα φώτα του χριστουγεννιάτικου δέντρου σε όλο τους το μεγαλείο. Ούτε μία μέρα δεν περνούσε χωρίς να έχει τους ρυθμούς της. Ήξερε τις ημερομηνίες και τι σήμαιναν αυτές. Εκεί, στον κόσμο.

Έτσι, καθόταν στο γυμνό δάπεδο, εστιάζοντας τις σκέψεις της στη ζωή έξω. Δεν ήταν εύκολο. Συχνά, σχεδόν της ξέφευγε, όμως ήταν αποφασισμένη. Κάθε μέρα είχε τη σημασία της.

Τη μέρα που ο Ούφε έγινε είκοσι εννέα και μισό, έγειρε πάνω στον κρύο τοίχο και φαντάστηκε τον εαυτό της να χαϊδεύει τα μαλλιά του και να του εύχεται χρόνια πολλά. Αποφάσισε να του ψήσει ένα κέικ με τη φαντασία της και να του το στείλει. Πρώτα έπρεπε να αγοράσει όλα τα υλικά. Θα φορούσε το παλτό της και θα αψηφούσε τις φθινοπωρινές καταιγίδες. Θα πήγαινε για τα ψώνια της όπου ήθελε. Στο τμήμα γαστρονομίας, στο ισόγειο του πολυκαταστήματος «Magasin». Θα αγόραζε ό,τι τραβούσε η ψυχή της. Το καλύτερο για τον Ούφε εκείνη την ξεχωριστή μέρα.

Έτσι η Μερέτε μετρούσε το χρόνο, ενώ ταυτόχρονα έκανε εικασίες για τα κίνητρα των απαγωγέων της και ποιοι θα μπορούσαν να είναι. Κάποιες φορές, μια αμυδρή σκιά έμοιαζε να περνά πίσω από τα τζάμια-καθρέφτες, κάνοντάς τη να ανατριχιάζει. Κάθε φορά που πλενόταν, προσπαθούσε να κρύψει τα επίμαχα σημεία του κορμιού της. Στεκόταν με την πλάτη γυρισμένη προς τα εκεί όποτε ήταν γυμνή. Είχε φέρει

τον κουβά που χρησιμοποιούσε για τουαλέτα στο σημείο ανάμεσα στα τζάμια, ώστε να μην μπορούν να τη βλέπουν όταν καθόταν πάνω του.

Γιατί ήξερε πως οι απαγωγείς της βρίσκονταν κάπου γύρω. Διαφορετικά, θα ήταν άσκοπη αυτή η κατάσταση. Για ένα διάστημα τους μιλούσε, όμως δεν το έκανε συχνά τώρα πια. Ούτως ή άλλως, ποτέ δεν της απάντησαν.

Τους είχε ζητήσει σερβιέτες, όμως δεν της έστειλαν. Στην αρχή της περιόδου, όταν είχε πολύ αίμα, δεν της έφτανε το χαρτί υγείας και αναγκαζόταν να βολεύεται όπως όπως.

Επίσης, τους είχε ζητήσει μια οδοντόβουρτσα, όμως ούτε αυτή έλαβε, πράγμα που την ανησύχησε. Έτσι, έκανε μασάζ στα ούλα με το δείκτη της και προσπαθούσε να καθαρίσει τα σημεία ανάμεσα στα δόντια στέλνοντας αέρα με δύναμη στα διάκενα, όμως χωρίς ιδιαίτερο αποτέλεσμα. Όταν φυσούσε το χνότο πάνω στην παλάμη της, καταλάβαινε πως η ανάσα της μύριζε όλο και χειρότερα.

Μια μέρα τράβηξε το πλαστικό ενισχυτικό έλασμα από την κουκούλα του μπουφάν της. Ήταν ένα κομμάτι νάιλον, αρκετά άκαμπτο και σημαντικού πάχους για να χρησιμεύσει σαν οδοντογλυφίδα. Έτσι, αποφάσισε να σπάσει ένα μέρος του και ύστερα βάλθηκε να λειάνει το μικρότερο τμήμα χρησιμοποιώντας τα μπροστινά της δόντια. Πρόσεξε μη σου κολλήσει ανάμεσά τους. Δε θα το βγάλεις με τίποτα, προειδοποίησε τον εαυτό της, προχωρώντας χωρίς να

βιάζεται.

Μόλις κατάφερε να καθαρίσει τα διαστήματα ανάμεσα στα δόντια της για πρώτη φορά μέσα σε ένα χρόνο, κατακλύστηκε από ένα απερίγραπτο αίσθημα ανακούφισης. Εκείνο το πλαστικό κομμάτι ήταν ξαφνικά το πιο πολύτιμο απόκτημά της. Έπρεπε να το προσέχει, όπως και το υπόλοιπο.

Η φωνή τής μίλησε αρκετά νωρίτερα απ' ό,τι περίμενε. Είχε ξυπνήσει τη μέρα των τριακοστών τρίτων γενεθλίων της έχοντας μια περίεργη αίσθηση στο στομάχι, που της έδειχνε ότι μάλλον ήταν ακόμα νύχτα. Ανακάθισε κι έμεινε να κοιτάζει τα τζάμια-καθρέφτες για αρκετή ώρα, μπορεί και ώρες, καθώς προσπαθούσε να σκεφτεί τι θα επακολουθούσε. Αμέτρητες φορές είχε αναλογιστεί την ερώτηση και τις πιθανές απαντήσεις. Ονόματα, περιστατικά και κίνητρα είχαν περάσει από το μυαλό της ξανά και ξανά, όμως εξακολουθούσε να μη βγάζει άκρη, όπως κι ένα χρόνο νωρίτερα. Ίσως η απαγωγή είχε να κάνει με χρήματα. Ίσως είχε σχέση με το διαδίκτυο. Μπορεί να ήταν κάποιο πείραμα. Η προσπάθεια ενός παρανοϊκού ατόμου να αποδείξει σε τι καταστάσεις ήταν ικανός να αντέξει ο ανθρώπινος οργανισμός και ψυχισμός.

Όμως δεν είχε καμία πρόθεση να υποκύψει σε ένα τέτοιο πείραμα. Καμία απολύτως.

Όταν άρχισε να μιλά η γυναίκα, εκείνη δεν ήταν

προετοιμασμένη. Το στομάχι της δεν της είχε στείλει ακόμα σήμα ότι πεινούσε. Η φωνή την τρόμαξε, όμως αυτή τη φορά ήταν περισσότερο από την ένταση της που εκτονωνόταν παρά από το σοκ για την ξαφνική διακοπή της σιωπής.

«Χρόνια πολλά, Μερέτε», της είπε. «Συγχαρητήρια, συμπλήρωσες τριάντα τρία χρόνια ζωής. Βλέπουμε πως τα πας καλά. Ήσουν καλό κορίτσι φέτος. Ο ήλιος λάμπει».

Ο ήλιος! Αχ, δεν ήθελε να το ξέρει αυτό.

«Σκέφτηκες καθόλου την ερώτηση; Γιατί σε κρατάμε κλεισμένη σε ένα κλουβί, σαν ζώο; Γιατί πρέπει να υπομένεις αυτή την κατάσταση; Κατάφερες να βρεις την απάντηση, Μερέτε, ή πρέπει να σε τιμωρήσουμε ξανά; Λοιπόν, τι σε περιμένει; Ένα δώρο για τα γενέθλιά σου ή μια τιμωρία;»

«Δώστε μου κάποιο στοιχείο, να έχω ένα πάτημα!» φώναξε.

«Δεν κατάλαβες πώς παίζεται το παιχνίδι, Μερέτε. Πρέπει να βρεις την απάντηση μόνη σου. Θα στείλουμε τους κουβάδες μέσα, και στο μεταξύ εσύ σκέψου γιατί βρίσκεσαι εδώ. Δε σου απομένει πολύς χρόνος για να απαντήσεις στην ερώτηση».

Για πρώτη φορά άκουγε καθαρά τη φωνή αυτής της γυναίκας. Δεν ήταν μια νέα γυναίκα, σίγουρα όχι. Η φωνή της είχε μια προφορά που μαρτυρούσε καλή μόρφωση,

αποκτημένη πριν από πολύ καιρό.

«Δεν είναι παιχνίδι αυτό», διαμαρτυρήθηκε η Μερέτε. «Με απαγάγατε και με κλειδώσατε εδώ πέρα. Τι θέλετε; Χρήματα; Δεν ξέρω πώς μπορώ να σας βοηθήσω να πάρετε τα χρήματα από το καταπίστευμα κλεισμένη εδώ μέσα. Δεν μπορείτε να το καταλάβετε αυτό;»

«Ξέρεις κάτι, καλή μου;» είπε η γυναίκα. «Αν το ζήτημα αυτό αφορούσε χρήματα, θα το είχαμε χειριστεί πολύ διαφορετικά. Δε νομίζεις;»

Τότε ακούστηκε ένας σφυριχτός ήχος από το άνοιγμα, οπότε εμφανίστηκε ο πρώτος κουβάς. Η Μερέτε τον πήρε από εκεί, ενώ έσπαγε το μυαλό της να βρει τι θα μπορούσε να πει ώστε να κερδίσει λίγο χρόνο.

«Δεν έχω κάνει κανένα κακό στη ζωή μου. Δε μου αξίζει αυτό. Δεν το καταλαβαίνετε;»

Ακούστηκε ένας ακόμα σφυριχτός ήχος, και ο δεύτερος κουβάς ξεπρόβαλε στο άνοιγμα.

«Αρχίζεις να πλησιάζεις στην ουσία του πράγματος, ανόητο κορίτσι. Ω, ναι, σου αξίζει πέρα για πέρα αυτό».

Η Μερέτε θέλησε να διαμαρτυρηθεί, όμως η γυναίκα την εμπόδισε. «Μην πεις λέξη, Μερέτε. Ήδη, με αυτά που είπες, δε βοήθησες στο ελάχιστο τον εαυτό σου. Κοίταξε καλύτερα

μέσα στον κουβά. Αναρωτιέμαι αν θα χαρείς με το δώρο σου».

Η Μερέτε ανασήκωσε με αργές κινήσεις το καπάκι, λες και στο δοχείο μπορεί να κρυβόταν μια κόμπρα με φουσκωμένο λαιμό και τους δηλητηριώδεις αδένες της γεμάτους φαρμάκι, έτοιμη να επιτεθεί. Όμως αυτό που είδε ήταν χειρότερο.

Ένας φακός τσέπης.

«Καληνύχτα, Μερέτε. Όνειρα γλυκά. Τώρα θα αυξήσουμε την πίεση κατά μία ατμόσφαιρα. Για να δούμε αν αυτό θα βοηθήσει τη μνήμη σου».

Πρώτα ακούστηκε το σφύριγμα και ακολούθησε η μυρωδιά υπαίθρου. Το άρωμα λουλουδιών και μια υποψία λιακάδας.

Ύστερα το σκοτάδι επέστρεψε.

19
2007

ΤΟ ΦΩΤΟΤΥΠΙΚΟ που εξασφάλισαν από το Εθνικό Κέντρο Εγκληματολογικών Ερευνών, όπως ονομαζόταν πλέον η Ομάδα Ταχείας Αντίδρασης της Εθνικής Αστυνομίας, ήταν ολοκαίνουριο και τους είχε παραχωρηθεί προσωρινά. Αυτό αποδείκνυε πως δε γνώριζαν τον Καρλ, γιατί δεν επέστρεφε τίποτε από τη στιγμή που του κατέβαζαν κάτι στο υπόγειο.

«Βγάλε αντίγραφα απ’ όλα τα έγγραφα της υπόθεσης, Άσαντ», είπε, δείχνοντας το μηχάνημα. «Δε με νοιάζει αν πάρει όλη τη μέρα. Κι όταν τελειώσεις, πήγαινε με το αμάξι στην Κλινική Αντιμετώπισης Σπονδυλικών Τραυμάτων και παρουσίασε στον παλιό μου συνεργάτη, τον Χάρντι Χένινγκσεν, μια περίληψη της υπόθεσης. Πιθανότατα θα σε αντιμετωπίσει σαν να μην είσαι καν εκεί, όμως μην αφήσεις αυτό το πράγμα να σε ταράξει. Έχει μνήμη ελέφαντα και αφτιά νυχτερίδας. Οπότε, προχώρα άφοβα».

Ο Άσαντ μελέτησε τα σύμβολα και τα κουμπιά που υπήρχαν πάνω σ’ εκείνο το θηριώδες μηχάνημα, στο διάδρομο του υπογείου. «Τι κάνουμε με αυτό το πράγμα;» ρώτησε.

«Δεν έχεις ξαναβγάλει φωτοτυπία;»

«Με μηχάνημα που έχει όλα αυτά τα σχέδια πάνω του, όχι».

Απίστευτο. Πώς μπορεί να ήταν αυτός ο ίδιος άνθρωπος που είχε ρυθμίσει την τηλεόραση μέσα σε λιγότερα από δέκα λεπτά;

«Για όνομα του Θεού, Άσαντ, κοίτα. Βάζεις το πρωτότυπο εδώ και ύστερα πατάς αυτό το κουμπί».

Μέχρι εκεί, τουλάχιστον, φάνηκε ότι το κατάλαβε.

Το μήνυμα στον αυτόματο τηλεφωνητή του κινητού του Μπακ ξεφούρνισε τις αναμενόμενες μπαρούφες, δηλαδή ότι ο αναπληρωτής αστυνομικός επιθεωρητής δεν μπορούσε να απαντήσει στην κλήση καθώς ήταν απασχολημένος με μια υπόθεση ανθρωποκτονίας.

Η Λις, η υπέροχη γραμματέας με τα ελαφρώς πεταχτά δόντια, πληροφόρησε τον Καρλ πως ο Μπακ μαζί με ένα συνάδελφό του είχαν πάει στο Βάλμπι για να συλλάβουν κάποιον.

«Ενημέρωσέ με μόλις επιστρέψει ο πανίβλακας, εντάξει, Λις;» είπε και, πράγματι, μιάμιση ώρα αργότερα η γραμματέας τού τηλεφώνησε.

Ο Μπακ και ο συνεργάτης του είχαν κάνει ήδη ένα καλό ξεκίνημα στην αίθουσα ανακρίσεων, όταν όρμησε μέσα ο Καρλ. Ο τύπος με τις χειροπέδες ήταν ένας εντελώς συνηθισμένος άνθρωπος. Νέος και κουρασμένος, με ένα τρομερό κρυολόγημα. «Φύσα τη μύτη σου», είπε ο Καρλ, δείχνοντας τις πυκνές γραμμές μύξας που είχαν φτάσει μέχρι τα χείλη του άντρα. Έτσι και ήταν στη θέση αυτού του τύπου, ούτε με καυτά σίδερα δε θα τον κατάφερναν να ανοίξει το στόμα.

«Δεν καταλαβαίνεις δανικά, Καρλ;» Αυτή τη φορά, το πρόσωπο του Μπακ είχε πάρει ένα έντονο κόκκινο χρώμα. Και ήταν κάτι που δε συνέβαινε εύκολα. «Θα πρέπει να περιμένεις. Και μην τολμήσεις ξανά να διακόψεις συνάδελφο

σου σε ώρα ανάκρισης. Το ’πιασες;»

«Πέντε λεπτά, και θα σε αφήσω στην ησυχία σου. Το υπόσχομαι».

Ήταν πρόβλημα του Μπακ αν ήθελε να περάσει μιάμιση ώρα λέγοντας στον Καρλ πως είχε ενταχθεί στην ομάδα που ερευνούσε την υπόθεση Λίνγκαρ σε πολύ προχωρημένο στάδιο, οπότε δεν ήξερε τίποτα. Συνεπώς, προς τι όλες εκείνες οι παράλογες υπεκφυγές;

Όμως ο Καρλ κατάφερε να εξασφαλίσει το τηλέφωνο της Κάρεν Μόρτενσεν, η οποία παλιά ήταν κοινωνική λειτουργός, υπεύθυνη για τον Ούφε, συνταξιούχος πλέον. Επίσης, έφυγε με το τηλέφωνο του αστυνομικού διευθυντή Κλες Ντάμσγκαρ, ο οποίος ήταν ένας από τους επικεφαλής αξιωματικούς στην Ομάδα Ταχείας Αντίδρασης εκείνη την περίοδο. Πλέον εργαζόταν στην αστυνομική διεύθυνση της Κεντρικής και Δυτικής Γιουτλάνδης, σύμφωνα με τον Μπακ. Γιατί δεν ήθελε να πει πως ο τύπος δούλευε στο Ρόσκιλε;

Ο άλλος αξιωματικός που ήταν επικεφαλής της ομάδας είχε πεθάνει. Είχε αντέξει μόλις δύο χρόνια αφότου πήρε σύνταξη. Αυτή ήταν η πραγματικότητα στη Δανία όσον αφορά τα ποσοστά επιβίωσης των αστυνομικών μετά τη συνταξιοδότηση.

Ήταν μια στατιστική που θα μπορούσε ίσως να βρει θέση στο *Βιβλίο των Ρεκόρ Γκίνες*.

Ο αστυνομικός διευθυντής Κλες Ντάμσγκαρ δεν είχε καμία σχέση με τον Μπακ. Φιλικός, ευπροσήγορος, με διάθεση να βοηθήσει. Α, ναι, είχε ακουστά τον Τομέα Q και, ναι, σίγουρα ήξερε ποιος ήταν ο Καρλ Μερκ. Εκείνος δεν ήταν που είχε διαλευκάνει την υπόθεση του πνιγμένου κοριτσιού στο Φεμέρ, αλλά και την απαίσια δολοφονία στη συνοικία Νόρβεστ, όπου είχαν πετάξει μια γριά γυναίκα από το παράθυρο; Ω, ναι, ήξερε πολύ καλά ποιος ήταν ο Καρλ, τουλάχιστον εξ ακοής. Δεν έπρεπε να παραβλέπεται η αξία καλών συναδέλφων. Ο Καρλ ήταν καλοδεχούμενος να τον επισκεφτεί στο Ρόσκιλε για να τον ενημερώσει. Η υπόθεση Λίνγκαρ ήταν μια λυπηρή περίπτωση, οπότε, αν ο ίδιος μπορούσε να βοηθήσει με οποιονδήποτε τρόπο, ο Καρλ δεν είχε παρά να του το ζητήσει.

Καλός άνθρωπος, πρόλαβε να σκεφτεί ο Καρλ, πριν του ξεφουρνίσει ο άλλος πως θα έπρεπε να περιμένει τρεις εβδομάδες, γιατί έφευγε με τη γυναίκα του ταξίδι στις Σεϊχέλες, μαζί με την κόρη και το γαμπρό του. Κι ύστερα πρόσθεσε, ξεκαρδισμένος στα γέλια, πως ήθελαν να προλάβουν να πάνε εκεί προτού βυθιστούν τα νησιά από τα νερά των παγόβουνων που έλιωναν.

«Πώς πάει;» ρώτησε ο Καρλ τον Άσαντ, παρατηρώντας τις αμέτρητες φωτοτυπίες που είχε αραδιάσει προσεκτικά ο βοηθός του κατά μήκος του διαδρόμου κι έφταναν μέχρι τις σκάλες. Στ' αλήθεια υπήρχαν όλα αυτά τα έγγραφα μέσα στο φάκελο της υπόθεσης;

«Συγνώμη που κάνω τόσες ώρες, Καρλ, όμως αυτά τα περιοδικά είναι κακός μπελάς».

Ο Καρλ κοίταξε ξανά τα στοιβαγμένα χαρτιά. «Βγάζεις φωτοτυπίες ολόκληρα τα περιοδικά;»

Ο Άσαντ έγειρε το κεφάλι στο πλάι, σαν κουτάβι που προσπαθούσε να αποφασίσει αν έπρεπε να το βάλει στα πόδια. Για όνομα του Θεού!

«Κοίτα. Πρέπει να φωτοτυπήσεις μόνο εκείνες τις σελίδες που έχουν σχέση με την υπόθεση, Άσαντ. Δε νομίζω πως ο Χάρντι θα θέλει να μάθει ποιος πρίγκιπας τουφέκισε ποιον φασιανό στη διάρκεια της τάδε κυνηγετικής εξόρμησης, σωστά;»

«Ποιον τουφέκισε;»

«Ξέχνα το, Άσαντ. Ασχολήσου με την υπόθεση και προσπέρασε τις σελίδες που δεν έχουν σχέση με αυτή. Τα πας περίφημα».

Άφησε τον Άσαντ και το θεόρατο μηχάνημα να βουίζει στο διάδρομο κι ύστερα κάθισε στο γραφείο του για να τηλεφωνήσει στη συνταξιούχο κοινωνική λειτουργό στο Στεβνς που είχε αναλάβει την περίπτωση του Ούφε. Ίσως εκείνη είχε παρατηρήσει κάτι που θα τον βοηθούσε να ξετυλίξει το κουβάρι της υπόθεσης.

Η Κάρεν Μόρτενσεν ακούστηκε ευγενική. Ο Καρλ τη φαντάστηκε να κάθεται στην κουνιστή καρέκλα της και να πλέκει σεμεδάκια. Ο ήχος της φωνής της θα συγχρονιζόταν άψογα με τους χτύπους ενός εκκρεμούς. Ήταν σαν να τηλεφωνούσε στην οικογένειά του στο Μπρέντερσλεου.

Όμως η επόμενη φράση ήταν αρκετή για να αλλάξει γνώμη ο Καρλ. Κατά βάθος, εξακολουθούσε να είναι μια δημόσια υπάλληλος. Λύκος με προβιά.

«Δεν μπορώ να σας πω τίποτα για την υπόθεση του Ούφε Λίνγκαρ, ούτε βεβαίως και για καμία άλλη υπόθεση. Θα πρέπει να επικοινωνήσετε με τις κοινωνικές υπηρεσίες στο Δημαρχείο».

«Το επιχείρησα ήδη αυτό. Ακούστε με, κυρία Μόρτενσεν, εγώ προσπαθώ απλώς να εξακριβώσω τι συνέβη στην αδερφή του Ούφε».

«Ο Ούφε απαλλάχτηκε από κάθε κατηγορία», είπε απότομα η γυναίκα.

«Ναι, ναι, το γνωρίζω, θαυμάσια. Όμως ίσως ο Ούφε ξέρει κάτι το οποίο δεν αποκαλύφθηκε έως τώρα».

«Η αδερφή του είναι νεκρή, σε τι θα ωφελούσε κάτι τέτοιο; Ο Ούφε δεν έχει πει λέξη μετά το δυστύχημα, οπότε δεν μπορεί να σας βοηθήσει».

«Τι θα λέγατε αν σας έκανα μια επίσκεψη; Θα μπορούσα μήπως να σας θέσω ορισμένες ερωτήσεις;»

«Αν έχουν οποιαδήποτε σχέση με τον Ούφε, όχι».

«Ειλικρινά, δεν μπορώ να σας καταλάβω. Έχω μιλήσει με άτομα που γνώριζαν τη Μερέτε Λίνγκαρ και πληροφορήθηκα πως εκείνη πάντοτε αναφερόταν με μεγάλο σεβασμό στο πρόσωπό σας. Συγκεκριμένα, έλεγε πως η ίδια και ο αδερφός της θα είχαν πελαγώσει τελείως αν εσείς δεν είχατε δείξει τόσο ενδιαφέρον».

Η γυναίκα προσπάθησε να πει κάτι, όμως ο Καρλ δεν την άφησε να τον διακόψει.

«Επομένως, γιατί δεν κάνετε ό,τι μπορείτε για να διαφυλάξετε τη μνήμη της, τώρα που δεν μπορεί να το κάνει εκείνη; Είμαι βέβαιος ότι γνωρίζετε πως επικρατεί η άποψη της αυτοκτονίας. Αν, όμως, δεν είναι αλήθεια αυτό;»

Ο μόνος ήχος που ακουγόταν τώρα από την άλλη άκρη της γραμμής ήταν ένα ραδιόφωνο που έπαιζε σιγανά. Η γυναίκα ζύγιζε τη φράση «αναφερόταν με μεγάλο σεβασμό στο πρόσωπό σας». Ήθελε χρόνο για να τη χωνέψει.

Χρειάστηκε δέκα δευτερόλεπτα για να τα καταφέρει. «Απ' ό,τι γνωρίζω, η Μερέτε δε μιλούσε ποτέ και σε κανέναν για τον Ούφε. Μονάχα το προσωπικό των κοινωνικών υπηρεσιών γνώριζε την ύπαρξή του». Αυτή ήταν η απάντησή της, όμως

ακούστηκε εξαιρετικά αβέβαιη.

«Έχετε δίκιο, φυσικά, σε γενικές γραμμές αυτό ίσχυε. Όμως υπήρχαν και άλλα μέλη της οικογένειας. Σύμφωνοι, ζούσαν στη Γιουτλάνδη, όμως η Μερέτε είχε συγγενείς, ξέρετε». Έκανε μια παύση εντυπωσιασμού, προσπαθώντας ταυτόχρονα να κερδίσει λίγο χρόνο ώστε να σκεφτεί τι είδους συγγενείς θα επινοούσε για την περίπτωση που η γυναίκα ζητούσε περισσότερες πληροφορίες.

Όμως η Κάρεν Μόρτενσεν είχε ήδη καταπιεί το δόλωμα. Ο Καρλ το καταλάβαινε.

«Παλαιότερα, επισκεπτόσασταν εσείς προσωπικά τον Ούφε;» ρώτησε.

«Κατόπιν αιτήματος της Αστυνομίας. Όμως ήμουν υπεύθυνη για την περίπτωσή του όλα εκείνα τα χρόνια».

«Η αίσθηση που αποκομίσατε ήταν πως η κατάστασή του επιδεινωνόταν;»

Εκείνη δίστασε. Δεν ήθελε πολύ για να ξεγλιστρήσει πάλι, οπότε το θέμα ήταν να την κρατήσει στην κουβέντα.

«Ο λόγος που σας ρωτάω είναι ότι έχω την εντύπωση πως θα ήταν δυνατό να επικοινωνήσω μαζί του, όμως δεν αποκλείεται να κάνω λάθος», συνέχισε.

«Συναντήσατε τον Ούφε;» Ακούστηκε έκπληκτη.

«Ναι, φυσικά. Συμπαθέστατος νέος. Και τι εκθαμβωτικό χαμόγελο που έχει! Δύσκολα καταλαβαίνει κανείς πως αντιμετωπίζει πρόβλημα».

«Πολλοί άνθρωποι σχημάτισαν την ίδια εντύπωση στο παρελθόν. Όμως έτσι συμβαίνει συχνά με άτομα που έχουν υποστεί εγκεφαλικά τραύματα. Η Μερέτε ήταν πραγματικά αξιέπαινη, κατάφερε να τον εμποδίσει να αποτραβηχτεί τελείως στον εαυτό του».

«Θεωρείτε ότι εξακολουθεί να υφίσταται αυτός ο κίνδυνος;»

«Βεβαίως. Όμως είναι αλήθεια ότι μπορεί να δείχνει ιδιαίτερα ζωηρός αν τον κοιτάζει κανείς στο πρόσωπο. Παρεμπιπτόντως, όχι, δε νομίζω ότι η κατάστασή του επιδεινωνόταν».

«Πιστεύετε ότι αντιλήφθηκε καθόλου τι συνέβη στην αδερφή του;»

«Όχι, δεν το νομίζω».

«Αυτό δε σας φαίνεται κάπως περίεργο; Θέλω να πω, όταν η αδερφή του αργούσε να επιστρέψει, εκείνος αναστατωνόταν. Δηλαδή, έβαζε τα κλάματα».

«Αν θέλετε τη γνώμη μου, αποκλείεται να την είδε να πέφτει στο νερό. Δεν το νομίζω. Θα τον είχε πιάσει υστερία,

και πιστεύω πως σε μια τέτοια περίπτωση θα είχε βουτήξει στο νερό κι αυτός. Όσο για την αντίδρασή του σ' εκείνη την περίπτωση, περιπλανήθηκε για μέρες στο Φέμαρν. Είχε όσο χρόνο ήθελε να κλάψει, να νιώσει σαστισμένος, να την αναζητήσει. Όταν τον βρήκαν, του είχαν απομείνει μόνο οι βασικές λειτουργίες. Θέλω να πω, είχε χάσει πέντε κιλά και κατά πάσα πιθανότητα δεν έφαγε ούτε ήπιε τίποτε από τη στιγμή που κατέβηκε από το πλοίο».

«Ίσως, όμως, έσπρωξε κατά λάθος την αδερφή του, να την έριξε στο νερό και μετά να συνειδητοποίησε πως είχε κάνει κάτι κακό».

«Ακούστε να σας πω, κύριε Μερκ! Το υπέθεσα πως εκεί θα καταλήγατε».

Ο Καρλ ένιωσε το λύκο που έκρυβε μέσα της εκείνη η γυναίκα να γυμνώνει τα δόντια του, οπότε έπρεπε να κινηθεί προσεκτικά.

«Όμως, αντί να σας κλείσω αυτή τη στιγμή το τηλέφωνο, κι αυτό ακριβώς θα ήθελα να κάνω, θα σας πω μια ιστορία, για να σας προσφέρω λίγη τροφή για σκέψη».

Ο Καρλ έσφιξε το ακουστικό.

«Γνωρίζετε ότι ο Ούφε είδε τον πατέρα και τη μητέρα του να σκοτώνονται, σωστά;» ρώτησε η γυναίκα.

«Μάλιστα».

«Η γνώμη μου είναι ότι, από εκείνη τη μέρα, ο Ούφε απλώς περιφέρεται, χωρίς σημείο αναφοράς. Τίποτα δε θα μπορούσε να υποκαταστήσει τους δεσμούς με τους γονείς του. Η Μερέτε προσπάθησε, όμως δεν ήταν ο πατέρας και η μητέρα του. Ήταν η μεγάλη αδερφή του, ως παιδιά έπαιζαν μαζί, κι αυτό ήταν όλο. Όταν έκλαιγε ο Ούφε επειδή η Μερέτε δεν ήταν εκεί, δεν το έκανε επειδή ένιωθε την όποια ανασφάλεια· το έκανε γιατί ένιωθε απογοήτευση που η παρέα του στο παιχνίδι τον είχε ξεχάσει. Βαθιά μέσα του εξακολουθεί να υπάρχει ένα αγοράκι που περιμένει τον πατέρα και τη μητέρα του να επιστρέψουν. Όσο για τη σχέση του με τη Μερέτε, αργά ή γρήγορα όλα τα παιδιά ξεπερνούν την απώλεια ενός συντρόφου στο παιχνίδι. Λοιπόν, ας περάσουμε στην ιστορία μας».

«Σας ακούω».

«Πήγα να τους επισκεφτώ μια μέρα. Εμφανίστηκα απροειδοποίητα, πράγμα το οποίο συνήθως δε συνέβαινε, όμως περνούσα από εκεί και θέλησα απλώς να τους πω ένα “γεια”. Έτσι, ανηφόρισα το μονοπάτι του κήπου, παρατηρώντας στην πορεία πως το αυτοκίνητο της Μερέτε δεν ήταν εκεί. Η ίδια ήρθε λίγα λεπτά αργότερα. Είχε πεταχτεί να κάνει κάτι ψώνια στο παντοπωλείο, κοντά στη διασταύρωση. Μιλάμε για τον καιρό που υπήρχε ακόμα αυτό το κατάστημα».

«Εννοείτε το παντοπωλείο στο Μάγλεμπι;»

«Ναι. Λοιπόν, εκεί που στεκόμουν στο μονοπάτι, άκουσα ένα μουρμουρητό που ερχόταν από κάποιο σημείο κοντά στη σέρα. Η φωνή ακουγόταν παιδική, όμως δεν ήταν παιδί. Συνειδητοποίησα πως ήταν ο Ούφε μόνο όταν βρέθηκα μπροστά του. Καθόταν πάνω σε ένα σωρό από χαλίκια στο μπαλκόνι και μονολογούσε. Δεν καταλάβαινα τι έλεγε, αν όντως σχημάτιζε λέξεις. Κατάλαβα, όμως, τι έκανε».

«Εκείνος σας είδε;»

«Ναι, με κατάλαβε αμέσως, όμως δεν πρόλαβε να κρύψει αυτό που έφτιαχνε».

«Και αυτό που έφτιαχνε ήταν...;»

«Ήταν ένα μικρό αυλάκι που είχε σκάψει στα χαλίκια, ανάμεσα στις πλάκες. Αριστερά και δεξιά από το αυλάκι είχε τοποθετήσει κλαράκια, κι ανάμεσά τους είχε βάλει ένα μικρό ξύλινο τούβλο, αναποδογυρισμένο».

«Και;»

«Δεν καταλαβαίνετε τι έκανε;»

«Προσπαθώ».

«Τα χαλίκια και τα κλαδιά ήταν ο δρόμος και τα δέντρα. Το τουβλάκι ήταν το αυτοκίνητο των γονιών του. Ο Ούφε

αναπαρίστανε το δυστύχημα».

Χριστός κι Απόστολος! «Εντάξει. Και δεν ήθελε να το δείτε;»

«Τα διέλυσε όλα με το χέρι του. Αυτό ήταν που με έπεισε».

«Σας έπεισε, για ποιο πράγμα;»

«Για το ότι ο Ούφε θυμάται».

Ακολούθησε μια σύντομη παύση. Ξαφνικά, το ραδιόφωνο που έπαιζε σιγανά ακούστηκε ξανά, σαν να είχε δυναμώσει κάποιος την ένταση.

«Είπατε στη Μερέτε τι είδατε, όταν επέστρεψε στο σπίτι;» ρώτησε ο Καρλ.

«Ναι, όμως εκείνη είχε τη γνώμη ότι έδινα υπερβολική σημασία σε ένα απλό παιχνίδι. Επέμενε πως ο αδερφός της καθόταν συχνά και έπαιζε με ό,τι έβρισκε μπροστά του. Θεωρούσε πως πιθανότατα τον τρόμαξα και γι' αυτό αντέδρασε με τέτοιο τρόπο».

«Της είπατε πως είχατε την αίσθηση ότι αντέδρασε σαν να τον είχε πιάσει κάποιος στα πράσα;»

«Ναι, όμως εκείνη επέμενε πως απλώς αιφνιδιάστηκε».

«Εσείς δε συμφωνείτε;»

«Συμφωνώ ότι αιφνιδιάστηκε, όμως δεν είναι αυτή η πλήρης εξήγηση».

«Επομένως, ο Ούφε καταλαβαίνει περισσότερα πράγματα απ' όσα νομίζουμε;»

«Δεν ξέρω. Το μόνο που ξέρω είναι ότι θυμάται το δυστύχημα. Ίσως είναι η μοναδική συγκεκριμένη ανάμνηση που έχει. Δεν είναι καθόλου βέβαιο ότι θυμάται οτιδήποτε από την εξαφάνιση της αδερφής του. Δεν είναι καν βέβαιο ότι θυμάται πλέον την αδερφή του».

«Η Αστυνομία δεν προσπάθησε να του πάρει κατάθεση σε σχέση με την εξαφάνιση της Μερέτε;»

«Είναι δύσκολη περίπτωση ο Ούφε. Προσπάθησα να βοηθήσω τους συναδέλφους σας να τον κάνουν να ανοιχτεί όταν βρισκόταν υπό κράτηση. Ήθελα να θυμηθεί τι είχε συμβεί πάνω στο πλοίο. Βάλαμε φωτογραφίες από το κατάστρωμα του πλοίου στον τοίχο και τοποθετήσαμε μικροσκοπικές ανθρώπινες φιγούρες και μια μινιατούρα πλοίου στο τραπέζι, δίπλα σε μια λεκάνη με νερό. Σκεφτήκαμε πως ίσως έπαιζε με αυτά. Κάθισα μαζί με έναν από τους ψυχολόγους και τον παρατηρούσαμε κρυφά, όμως δεν ασχολήθηκε καθόλου με το πλοίο».

«Δηλαδή, δε θυμόταν τίποτα, παρότι το περιστατικό είχε

συμβεί λίγες μόλις μέρες νωρίτερα;»

«Δεν ξέρω».

«Θα ήταν χρήσιμο αν καταφέρναμε με κάποιον τρόπο να εισχωρήσουμε στη μνήμη του Ούφε. Ακόμα κι ένα ελάχιστο στοιχείο ίσως με βοηθούσε να καταλάβω τι συνέβη στο πλοίο, ώστε να έχω κάπου να πατήσω».

«Ναι, το καταλαβαίνω».

«Αναφέρατε στην Αστυνομία το περιστατικό με το ξύλινο τούβλο;»

«Ναι, ανέφερα επακριβώς τι συνέβη σε έναν αξιωματικό της Ομάδας Ταχείας Αντίδρασης. Κάποιον Μπέργκε Μπακ».

Το μικρό όνομα του Μπακ ήταν Μπέργκε; Αυτό εξηγούσε πολλά.

«Τον ξέρω καλά. Όμως δε θυμάμαι να διάβασα κάτι σχετικό στην αναφορά του. Μπορείτε να σκεφτείτε για ποιο λόγο δε θα συμπεριλάμβανε αυτή την πληροφορία;»

«Όχι, δεν ξέρω το γιατί. Πάντως, στη συνέχεια το θέμα δεν επανήλθε προς συζήτηση. Ίσως υπάρχει κάποια αναφορά στην έκθεση που συνέταξαν οι ψυχολόγοι και οι ψυχίατροι. Δεν τη διάβασα».

«Φαντάζομαι πως η έκθεση θα φυλάσσεται στο Έγελι,

εκεί όπου στάλθηκε ο Ούφε. Δε νομίζετε;»

«Πιθανότατα έχετε δίκιο, όμως δεν πιστεύω πως θα προσθέσει κάποιο ιδιαίτερο στοιχείο στην εικόνα του Ούφε. Οι περισσότεροι ψυχολόγοι συμφώνησαν μαζί μου πως ό,τι κι αν προκάλεσε το επεισόδιο με το ξύλινο τούβλο, πρέπει να ήταν κάτι παροδικό. Δηλαδή, ο Ούφε δε θυμόταν πραγματικά, κι επομένως δε θα μπορούσαμε να σημειώσουμε πρόοδο στην υπόθεση της Μερέτε Λίνγκαρ πιέζοντάς τον».

«Κι έτσι αποσύρθηκαν όλες οι κατηγορίες».

«Ακριβώς».

20
2007

«ΝΑΙ, ΤΙ ΝΑ ΣΟΥ ΠΩ, δεν ξέρω τι στην ευχή μπορούμε να κάνουμε πλέον, Μάρκους». Ο Λαρς Μπιερν τον κοίταζε με ένα ύφος λες και είχε μόλις πληροφορηθεί πως κάηκε το σπίτι του.

«Δηλαδή, είσαι βέβαιος πως οι δημοσιογράφοι δε θα προτιμούσαν να μιλήσουν μαζί μου ή με τον υπεύθυνο δημοσίων σχέσεων;» ρώτησε ο διοικητής του Τμήματος Ανθρωποκτονιών.

«Ζήτησαν συγκεκριμένα άδεια να πάρουν συνέντευξη από τον Καρλ. Μίλησαν με την Πιβ Βέστεργκορ, κι εκείνη τους

παρέπεμψε στον δικό μας».

«Κι εσύ γιατί δεν τους είπες απλώς πως είναι άρρωστος ή τρέχει μια υπόθεση ή ότι δεν έχει διάθεση να τους μιλήσει; Κάτι, τέλος πάντων. Δε γίνεται να τον ρίξουμε ξυπόλυτο στ' αγκάθια. Αυτοί οι δημοσιογράφοι θα τον φάνε ζωντανό».

«Το ξέρω».

«Πρέπει να τον κάνουμε να αρνηθεί, Λαρς».

«Νομίζω πως αυτό θα το κατάφερνες καλύτερα εσύ, παρά εγώ».

Δέκα λεπτά αργότερα, ο Καρλ Μερκ στεκόταν στο άνοιγμα της πόρτας, συνοφρυωμένος.

«Λοιπόν, Καρλ», είπε ο διοικητής. «Έχεις σημειώσει κάποια πρόοδο;»

Εκείνος ανασήκωσε τους ώμους. «Αν θες τη γνώμη μου, ο Μπακ δεν ξέρει τίποτα για την υπόθεση Λίνγκαρ».

«Μάλιστα. Παράξενο αυτό. Εσύ, όμως, ξέρεις;»

Ο Καρλ μπήκε στο δωμάτιο και κάθισε βαρύς σε μια καρέκλα. «Μην περιμένεις θαύματα».

«Να υποθέσω, λοιπόν, πως δεν έχεις κάτι ουσιαστικό να αναφέρεις σχετικά;»

«Όχι ακόμα».

«Δηλαδή, να πω στους δημοσιογράφους που τηλεφώνησαν από την τηλεόραση πως είναι πολύ νωρίς για να σου πάρουν συνέντευξη;»

«Σιγά μη βγω στο γυαλί να δίνω συνεντεύξεις».

Ο Μάρκους Γιάκομπσεν ένιωσε ένα κύμα ανακούφισης να τον διατρέχει, πράγμα που τον έκανε να χαμογελάσει, ενδεχομένως κάπως υπερβολικά. «Καταλαβαίνω, Καρλ. Όταν είσαι στη μέση μιας έρευνας, δεν έχεις όρεξη για συνεντεύξεις. Εμείς που ασχολούμαστε με τρέχουσες υποθέσεις, είμαστε υποχρεωμένοι να το κάνουμε, σεβόμενοι την ανάγκη του κοινού για ενημέρωση. Όμως στην περίπτωση παλιών υποθέσεων, όπως οι δικές σου, χρειάζεται κανείς ηρεμία και ησυχία για να κάνει τη δουλειά του. Θα τους ενημερώσω, Καρλ. Δεν υπάρχει κανένα θέμα από την πλευρά μου».

«Θα μπορούσες να φροντίσεις ώστε να φτάσει στα χέρια μου ένα αντίγραφο του φακέλου του Άσαντ;»

Τι διάολο, πότε μετατράπηκε σε γραμματέα των υφισταμένων του χωρίς να το καταλάβει; «Φυσικά, Καρλ», είπε ο διοικητής. «Θα ζητήσω από τον Λαρς να το φροντίσει. Είσαι ευχαριστημένος μαζί του;»

«Θα δούμε. Για την ώρα, ναι».

«Να τολμήσω να υποθέσω ότι τον έχεις εμπλέξει στην υπόθεση;»

«Τόλμα, ελεύθερα». Ο Καρλ χάρισε ένα σπάνιο χαμόγελο στο αφεντικό του.

«Δηλαδή, τον χρησιμοποιείς στην έρευνα;»

«Λοιπόν, ξέρεις κάτι; Αυτή τη στιγμή ο Άσαντ βρίσκεται στο Χόρνμπεκ, για να παραδώσει στον Χάρντι κάτι έγγραφα που φωτοτύπησε. Δε φαντάζομαι να έχεις κάποια αντίρρηση ως προς αυτό, σωστά; Ξέρεις πως υπάρχουν φορές που το μυαλό του Χάρντι φτάνει σε συμπεράσματα που οι υπόλοιποι ούτε που θα φανταζόμασταν. Εκτός αυτού, θα έχει κάτι για να κρατά το μυαλό του απασχολημένο».

«Ναι, δε φαντάζομαι να υπάρχει πρόβλημα». Αυτό ήλπιζε, τουλάχιστον. «Πώς είναι ο Χάρντι;»

Ο Καρλ ανασήκωσε τους ώμους.

Ήταν ακριβώς η αντίδραση που περίμενε ο Μάρκους Γιάκομπσεν. Πολύ κρίμα.

Έγνεψαν ο ένας στον άλλο. Η συνάντηση είχε ολοκληρωθεί.

«Α, τώρα που το θυμήθηκα», είπε ο Καρλ και κοντοστάθηκε στην πόρτα. «Όταν δώσεις εσύ τη συνέντευξη στη θέση μου, σε παρακαλώ μην αναφέρεις ότι ο τομέας έχει

σκάρτα δύο άτομα προσωπικό. Ο Άσαντ θα στενοχωριόταν πολύ αν το άκουγε. Για να μην αναφέρω τους ανθρώπους που ενέκριναν τα κονδύλια, βέβαια».

Είχε δίκιο. Είχαν καταφέρει να μπλέξουν σε μια πολύ άσχημη κατάσταση.

«Ναι, και κάτι τελευταίο, Μάρκους».

Ο διοικητής ανασήκωσε το ένα φρύδι, καθώς παρατηρούσε την πονηρή έκφραση του Καρλ. Τι ήταν πάλι;

«Μόλις δεις την ψυχολόγο μας, πες της ότι ο Καρλ Μερκ χρειάζεται τη βοήθειά της».

Ο Μάρκους Γιάκομπσεν κοίταξε τον αδιόρθωτο ταραξία που είχε μπροστά του. Ο Καρλ δεν έμοιαζε με άνθρωπο που βρισκόταν στα πρόθυρα νευρικής κατάρρευσης. Ο τρόπος που χαμογελούσε δεν ταίριαζε με την υποτιθέμενη σοβαρότητα του θέματος.

«Με στοιχειώνουν σκέψεις για το θάνατο του Άνκερ. Μπορεί να φταίει που βλέπω τόσο συχνά τον Χάρντι. Ίσως εκείνη μπορέσει να μου δώσει κάποια συμβουλή».

21
2007

ΤΗΝ ΕΠΟΜΕΝΗ ΜΕΡΑ, οι πάντες κουβέντιαζαν για την εμφάνιση του διοικητή στην τηλεόραση. Οι συνεπιβάτες του

στο τρένο, άτομα από τη Διεύθυνση Άμεσης Δράσης και όσοι εργάζονταν στον τρίτο όροφο και καταδέχονταν ακόμα να του μιλήσουν. Όλοι είχαν δει τη συνέντευξη. Ο μοναδικός που δεν την είχε δει ήταν ο Καρλ.

«Συγχαρητήρια!» αναφώνησε μία από τις γραμματείς, έτσι που ακούστηκε σε ολόκληρο το προαύλιο των Κεντρικών της Αστυνομίας, ενώ κάποιοι άλλοι έμοιαζαν να τον αποφεύγουν. Ήταν μια πολύ αλλόκοτη κατάσταση.

Μόλις έσκασε μύτη σ' εκείνη την τρύπα που είχε για γραφείο ο Άσαντ, αμέσως τον υποδέχτηκε ένα χαμόγελο που έκοβε σχεδόν στη μέση το πρόσωπο του βοηθού του. Πράγμα το οποίο σήμαινε ότι και εκείνος ήταν άριστα πληροφορημένος.

«Λοιπόν, είσαι χαρούμενος τώρα;» τον ρώτησε, γνέφοντας ήδη καταφατικά για λογαριασμό του Καρλ.

«Για ποιο πράγμα;»

«Ε! Ο Μάρκους Γιάκομπσεν μίλησε με τόσο καλά λόγια για τον τομέα μας και για εσένα. Τα πιο καλά λόγια είπε, από την αρχή μέχρι το τέλος, σου το λέω. Μπορούμε να είμαστε πολύ περήφανοι, και οι δυο μας, έτσι είπε και η γυναίκα μου». Έκλεισε το μάτι στον Καρλ. Ήταν μια κακιά συνήθεια. «Οπότε τώρα θα είσαι αστυνομικός επιθεωρητής».

«Τι πράγμα;»

«Ναι, ρώτα και την κυρία Σέρενσεν. Σου έχει ετοιμάσει κάτι χαρτιά, έπρεπε να είχα θυμηθεί να σου το πω αυτό».

Ο Άσαντ θα μπορούσε να μην είχε μπει στον κόπο να το αναφέρει, καθώς το κροτάλισμα από τα τακούνια εκείνης της Ερινύας ακουγόταν ήδη στο βάθος του διαδρόμου.

«Συγχαρητήρια», είπε με το ζόρι στον Καρλ η κυρία Σέρενσεν, ενώ χαμογελούσε γλυκά στον Άσαντ. «Ορίστε τα έγγραφα που πρέπει να συμπληρώσεις. Το πρόγραμμα ξεκινά τη Δευτέρα».

«Τι καλή κυρία!» σχολίασε ο Άσαντ, όταν η υποτίθεται πολυάσχολη γυναίκα είχε απομακρυνθεί από το γραφείο. «Για ποιο πρόγραμμα έλεγε, Καρλ;»

Εκείνος αναστέναξε. «Δεν μπορείς να γίνεις επιθεωρητής αν δεν περάσεις από σχολή, Άσαντ».

Ο Άσαντ γύρισε προς τα έξω το κάτω χείλος του. «Δηλαδή, θα φύγεις από εδώ;»

Ο Καρλ κούνησε το κεφάλι. «Σιγά μην το κουνήσω ρούπι».

«Τότε, δεν καταλαβαίνω».

«Θα καταλάβεις. Τώρα, όμως, πες μου τι συνέβη όταν πήγες να δεις τον Χάρντι χτες».

Ο Άσαντ άνοιξε διάπλατα τα μάτια. «Δε μου άρεσε καθόλου. Ένας πελώριος άντρας ξαπλωμένος κάτω από τα σκεπάσματα, τελείως ακίνητος. Μόνο το πρόσωπό του μπορούσα να δω».

«Του μίλησες;»

Εκείνος έγνεψε καταφατικά. «Δεν ήταν εύκολο, γιατί μου είπε να φύγω. Κι ύστερα ήρθε μια νοσοκόμα και ήθελε να με πετάξει έξω. Όμως, εντάξει. Ξέρεις, ήταν πολύ όμορφη, με τον τρόπο της». Χαμογέλασε. «Νομίζω πως το κατάλαβε ότι μου φαινόταν όμορφη, γιατί ύστερα έφυγε».

Ο Καρλ τον κοίταξε απορημένος. Κάποιες φορές ένιωθε την ανεξήγητη ανάγκη να αρχίσει να τρέχει και να σταματήσει μόνο όταν θα έφτανε στο Τιμπουκτού.

«Με τον Χάρντι, τι έγινε; Σε ρώτησα για τον Χάρντι, Άσαντ! Τι είπε; Του διάβασες καμιά από τις φωτοτυπίες;»

«Ναι. Για δυόμισι ώρες διάβαζα. Ύστερα, όμως, τον πήρε τελείως ο ύπνος».

«Και;»

«Ε, να, κοιμόταν».

Ο εγκέφαλος του Καρλ έστειλε μήνυμα στα χέρια του ότι εξακολουθούσε να είναι παράνομο να καρυδώσεις κάποιον.

Ο Άσαντ χαμογέλασε. «Όμως εγώ θα ξαναπάω εκεί. Η νοσοκόμα με χαιρέτησε πολύ ευγενικά όταν έφυγα».

Ο Καρλ ξεροκατάπιε. «Μιας κι έχεις το χάρισμα να μαγεύεις όλες τις στρίγκλες, θα σου ζητήσω να πας στον τρίτο και να καλοπιάσεις τις γραμματείς ακόμα μία φορά».

Το πρόσωπο του Άσαντ φωτίστηκε. Προφανώς σκεφτόταν πως αυτό θα ήταν καλύτερο από το να κόβει βόλτες φορώντας πράσινα λαστιχένια γάντια.

Ο Καρλ κάθισε στο γραφείο του ακίνητος για λίγο, ατενίζοντας το κενό. Η τηλεφωνική συζήτηση που είχε με την Κάρεν Μόρτενσεν ξεπεταγόταν διαρκώς στη σκέψη του. Υπήρχε κάποια σήραγγα που οδηγούσε στο μυαλό του Ούφε; Ήταν εφικτό να ξεκλειδώσει η μνήμη του; Υπήρχε κάποια εξήγηση για την εξαφάνιση της Μερέτε Λίνγκαρ κάπου εκεί μέσα και το μόνο που χρειαζόταν ήταν να πατηθεί το κατάλληλο κουμπί; Θα μπορούσε εκείνος να χρησιμοποιήσει το δυστύχημα για να βρει αυτό το κουμπί; Ολοένα και περισσότερο γινόταν επιτακτική η ανάγκη για απαντήσεις.

Πρόλαβε το βοηθό του την ώρα που έφευγε από το γραφειάκι του. «Άσαντ, κάτι ακόμα. Θέλω να μου φέρεις όλες τις πληροφορίες που μπορείς να βρεις σχετικά με το τροχαίο δυστύχημα όπου έχασαν τη ζωή τους οι γονείς της Μερέτε και του Ούφε. Τα πάντα. Ό,τι υπάρχει και κυκλοφορεί. Φωτογραφίες, την αναφορά της Αστυνομίας, αποκόμματα εφημερίδων. Βάλε τις γραμματείς να σε βοηθήσουν. Θέλω τις

πληροφορίες στο φτερό».

«Στο φτερό;»

«Αυτό σημαίνει βιάσου, Άσαντ. Υπάρχει ένα άτομο που ακούει στο όνομα Ούφε και θα ήθελα να μιλήσω λιγάκι μαζί του σχετικά με το δυστύχημα».

«Να μιλήσεις μαζί του;» μουρμούρισε ο Άσαντ σκεφτικός.

Ο Καρλ είχε προγραμματισμένο ένα ραντεβού την ώρα του μεσημεριανού του διαλείμματος, το οποίο ευχόταν να μπορούσε να ακυρώσει. Το προηγούμενο βράδυ, η Βίγκα τον έπρηξε να πάει να δει την υπέροχη νέα γκαλερί της. Βρισκόταν στη Νάνσενσγκεδε, που δεν ήταν και το χειρότερο μέρος στον πλανήτη, όμως για να πληρώνεις νοίκι εκεί, από την άλλη, έπρεπε να ξεπουληθείς. Με καμία δύναμη δεν επρόκειτο να νιώσει τον παραμικρό ενθουσιασμό ο Καρλ μπροστά στην προοπτική να μείνει με άδειες τσέπες μόνο και μόνο για να μπορεί κάποιος άχρηστος ζωγράφος ονόματι Χούγκιν να εκθέτει τα έργα του δίπλα στις μουντζούρες της Βίγκα.

Όπως έφευγε από τα Κεντρικά, έπεσε πάνω στον Μάρκους Γιάκομπσεν στο φουαγιέ του κτιρίου. Ο διοικητής τον πλησίασε με ζωηρό βήμα και το βλέμμα καρφωμένο στο ψηφιδωτό δάπεδο και στα μοτίβα σε σχήμα σβάστικας που υπήρχαν εκεί. Ήξερε πάρα πολύ καλά πως ο Καρλ τον είχε εντοπίσει. Κανείς στα Κεντρικά δεν ήταν τόσο παρατηρητικός

όσο ο Μάρκους Γιάκομπσεν. Δε θα το καταλάβαινες από την όψη του, όμως ήταν αλήθεια. Δεν είχε γίνει τυχαία προϊστάμενος.

«Άκουσα πως μου έπλεξες το εγκώμιο, Μάρκους. Για να έχουμε καλό ρώτημα, πόσες υποθέσεις είπες σ’ εκείνους τους δημοσιογράφους ότι έχουμε βάλει ήδη μπροστά στον Τομέα Q; Και αν κατάλαβα καλά, ισχυρίστηκες πως σε μία από αυτές βρισκόμαστε κοντά στην αποκάλυψη σημαντικών στοιχείων που θα οδηγήσουν στη διαλεύκανσή της. Δεν ξέρεις πόσο χαίρομαι που το έμαθα αυτό. Πραγματικά, σπουδαίες εξελίξεις!»

Ο διοικητής του Τμήματος Ανθρωποκτονιών τον κοίταξε στα μάτια. Ήταν ένα βλέμμα που απαιτούσε σεβασμό. Εντάξει, ήξερε πως είχε πετάξει κάμποσες υπερβολές, όμως είχε λόγους που το έκανε. Κι αυτή τη στιγμή μετέδιδε τη συγκεκριμένη πληροφορία με μια ματιά. Η υπηρεσία προηγούνταν, σε κάθε περίπτωση. Τα χρήματα ήταν απλώς ένα μέσο που εξυπηρετούσε ένα σκοπό. Ο στόχος ήταν κάτι που θα αποφάσιζε ο ίδιος.

«Λοιπόν», είπε ο Καρλ. «Καλύτερα να πιάσω δουλειά, να προλάβω να λύσω μια δυο υποθέσεις πριν το μεσημεριανό διάλειμμα».

Μόλις έφτασε στην κεντρική είσοδο, έκανε μεταβολή. «Μάρκους, πόσες ακριβώς μισθολογικές κλίμακες θα ανέβω;» φώναξε, την ώρα που ο διοικητής εξαφανιζόταν

πίσω από τις καρέκλες με το μπρούντζινο χρώμα που παρατάσσονταν κατά μήκος των τοίχων. «Και παρεμπιπτόντως, μήπως πρόλαβες να μιλήσεις με την ψυχολόγο που λέγαμε;»

Ο Καρλ βγήκε στο φως και στάθηκε εκεί για μια στιγμή, ανοιγοκλείνοντας τα μάτια στον ήλιο. Κανείς δεν επρόκειτο να του πει πόσες «σαρδέλες» θα έμπαιναν στην επίσημη στολή του. Ξέροντας τι σόι άνθρωπος ήταν η Βίγκα, πιθανότατα είχε πληροφορηθεί ήδη την προαγωγή του, πράγμα που σήμαινε πως η αύξηση που θα έπαιρνε είχε ήδη ξοδευτεί. Με τούτα και μ' εκείνα, ποιος στην ευχή είχε όρεξη να παρακολουθήσει σεμινάρια;

Ο χώρος που είχε βάλει η Βίγκα στο μάτι, παλιά λειτουργούσε ως κατάστημα ρούχων κι από τότε είχε στεγάσει μια εκδοτική εταιρεία, έναν τυπογράφο, μια επιχείρηση εισαγωγής έργων τέχνης κι ένα δισκοπωλείο. Πλέον, η γυάλινη οροφή ήταν το μόνο στοιχείο που απέμενε από το αρχικό κτίριο. Το εμβαδόν του δεν πρέπει να ήταν μεγαλύτερο από τριάντα πέντε τετραγωνικά μέτρα, όμως είχε χαρακτήρα – αυτό, τουλάχιστον, το καταλάβαινε κι εκείνος. Πελώρια παράθυρα έβλεπαν προς το δρόμο που κατηφόριζε στις λίμνες, και η θέα περιλάμβανε και μια πιτσαρία, ενώ από την πίσω πλευρά διακρίνονταν κάποια ίχνη πράσινου. Επιπλέον, ήταν σχεδόν δίπλα στο «Μπάνκεροτ», εκεί όπου η Μερέτε Λίνγκαρ είχε συναντηθεί με κάποιο άτομο για δείπνο λίγες μέρες πριν το θάνατό της. Δεν υπήρχε τίποτα βαρετό στη Νάνσενσγκεδε, με τόσες καφετέριες και στέκια. Ήταν ένας παράδεισος σε

παρισινό στιλ.

Ο Καρλ έκανε μεταβολή και εντόπισε αμέσως τη Βίγκα και το φίλο της να περνούν μπροστά από τη βιτρίνα του φούρνου. Η κυρία περπατούσε στο δρόμο εκπέμποντας τη σιγουριά και το τουπέ ταυρομάχου στην αρένα. Τα ρούχα που φορούσε, ως καλλιτέχνις που ήταν, περιλάμβαναν όλα τα χρώματα του ουράνιου τόξου. Ανέκαθεν ήταν αλέγρος άνθρωπος αυτή η γυναίκα. Το ίδιο, εντούτοις, δύσκολα θα το έλεγε κάποιος για το σύντροφό της με την αρρωστιάρικη όψη, τα στενά, μαύρα ρούχα, την ωχρή, άσπρη σαν κιμωλία, επιδερμίδα και τους μαύρους κύκλους κάτω από τα μάτια. Κάτι τέτοιους τύπους έβαζαν μέσα στα φέρετρα στις ταινίες με βρικόλακες.

«Γλυκέ μου!» φώναξε από μακριά η Βίγκα, καθώς διέσχιζε την Άλεφελτσγκεδε.

Θα του κόστιζε ο κούκος αηδόνι.

Μέχρι το ισχνό φάντασμα να μετρήσει όλο το χώρο, η Βίγκα είχε μαλακώσει τον Καρλ. Εκείνος θα πλήρωνε μόνο τα δύο τρίτα του ενοικίου· το υπόλοιπο ένα τρίτο θα το αναλάμβανε η ίδια.

Άπλωσε ενθουσιασμένη τα χέρια. «Δε θα προλαβαίνουμε να μαζεύουμε το παραδάκι, Καρλ».

Ναι, καλά... Μάλλον να το σκορπάμε δε θα

προλαβαίνουμε, σκέφτηκε εκείνος, υπολογίζοντας πως η συμμετοχή του θα έφτανε τις δύο χιλιάδες εξακόσιες κορόνες το μήνα. Τελικά, ίσως θα έπρεπε να παρακολουθήσει εκείνο το κωλοπρόγραμμα εκπαίδευσης επιθεωρητών.

Πήγαν να καθίσουν στο «Μπάνκεροτ» για να διαβάσουν το συμβόλαιο ενοικίασης, οπότε ο Καρλ έριξε μια ματιά τριγύρω. Η Μερέτε Λίνγκαρ είχε περάσει από εκεί. Και, λιγότερο από δύο εβδομάδες αργότερα, είχε εξαφανιστεί από προσώπου Γης.

«Σε ποιον ανήκει το μαγαζί;» ρώτησε τη μία από τις κοπέλες στο μπαρ.

«Στον Ζαν-Ιβ. Εκεί πέρα κάθεται». Του έδειξε έναν άντρα που φαινόταν αρκετά στιβαρός. Δεν είχε τίποτα το ντελικάτο ή γαλλικό πάνω του.

Ο Καρλ σηκώθηκε. «Θα μπορούσα να μάθω πόσο καιρό έχετε στην ιδιοκτησία σας αυτό το υπέροχο μαγαζί;» ρώτησε, βγάζοντας το αστυνομικό του σήμα για να το δείξει στον άντρα. Η κίνηση αυτή δεν ήταν πραγματικά απαραίτητη, κρίνοντας από το φιλικό χαμόγελο του άλλου, όμως μια στο τόσο έπρεπε να βγάζει το σήμα από τη ναφθαλίνη.

«Ανέλαβα την επιχείρηση το 2002».

«Θυμάστε πότε ακριβώς έγινε αυτό;»

«Προς τι αυτές οι ερωτήσεις;»

«Έχουν να κάνουν με ένα πρώην μέλος του Κοινοβουλίου, τη Μερέτε Λίνγκαρ. Ίσως θυμάστε ότι εξαφανίστηκε».

Ο άντρας έγνεψε καταφατικά.

«Λοιπόν, η κυρία πέρασε από εδώ λίγο καιρό πριν πεθάνει. Εσείς ήσαστε ο ιδιοκτήτης τότε;»

Ο άλλος κούνησε αρνητικά το κεφάλι. «Ανέλαβα την επιχείρηση από ένα φίλο μου την 1η Μαρτίου του 2002. Όμως θυμάμαι πως η Αστυνομία τον ρώτησε αν υπήρχε κάποιος εδώ που μπορούσε να φέρει στη μνήμη του με ποιον είχε δειπνήσει εκείνη η γυναίκα. Κανείς δε θυμόταν». Χαμογέλασε. «Ίσως εγώ να θυμόμουν, αν βρισκόμουν εδώ».

Ο Καρλ ανταπέδωσε το χαμόγελο. Ναι, ίσως. Ο ιδιοκτήτης έμοιαζε ξύπνιος. «Εμφανιστήκατε στη σκηνή με ένα μήνα καθυστέρηση. Καμιά φορά, έτσι έρχονται τα πράγματα», είπε ο Καρλ, σφίγγοντας το χέρι του άντρα.

Στο μεταξύ, η Βίγκα είχε υπογράψει όλα τα χαρτιά. Ανέκαθεν το είχε εύκολο να βάζει την υπογραφή της.

«Για δώσε να ρίξω μια ματιά στη χαρτούρα», είπε ο Καρλ, παίρνοντας τα συμβόλαια από τον Χούγκιν.

Τα ακούμπησε στο τραπέζι μπροστά του με μια μάλλον

θεατρική κίνηση. Το τυπικό συμβόλαιο είχε τόσο μικρά γράμματα, που δε διαβάζονταν, και τα μάτια του σύντομα άρχισαν να τον ενοχλούν. Κυκλοφορούν τόσοι άνθρωποι στους δρόμους και δεν έχουν την παραμικρή υποψία για το τι θα μπορούσε να τους συμβεί, σκέφτηκε ανασηκώνοντας το βλέμμα. Η Μερέτε Λίνγκαρ είχε καθίσει σε αυτό το εστιατόριο, διασκέδαζε και κοίταζε έξω από το παράθυρο, ένα κρύο βράδυ του Φεβρουαρίου του 2002.

Άραγε, τι άλλο περίμενε από τη ζωή της; Ή μήπως είχε ήδη την υποψία πως σε μερικές μέρες θα χανόταν κάτω από τα θολά, παγωμένα νερά της Βαλτικής;

Όταν επέστρεψε στο γραφείο, ο βοηθός του εξακολουθούσε να είναι πλήρως απασχολημένος με τις γραμματείς στον τρίτο, κι αυτό βόλευε μια χαρά τον Καρλ. Η συνάντηση με τη Βίγκα και το περιπλανώμενο φάντασμα που τη συνόδευε τον εκνεύρισε, αφαιρώντας του κάθε ίχνος ενέργειας. Μονάχα ένας υπνάκος στα σβέλτα, με τα πόδια ακουμπισμένα πάνω στο γραφείο και τις σκέψεις του θαμμένες στη χώρα των ονείρων, μπορούσε να τον συνεφέρει.

Δεν πρέπει να είχε περισσότερα από δέκα λεπτά έτσι, όταν η κατάσταση διαλογισμού στην οποία είχε περιέλθει διακόπηκε από αυτή την αίσθηση που γνωρίζουν πάρα πολύ καλά όλοι οι αστυνομικοί – και οι γυναίκες ονομάζουν διαίσθηση. Ήταν το τσουκάλι της εμπειρίας που σιγόβραζε στο υποσυνείδητό του. Το προαίσθημα πως μια σειρά αδιαμφισβήτητων γεγονότων θα οδηγούσε αναπόφευκτα σε

ένα συγκεκριμένο αποτέλεσμα.

Άνοιξε τα μάτια και κοίταξε τις σημειώσεις που είχε κολλήσει στον άσπρο πίνακα.

Ύστερα σηκώθηκε όρθιος και διέγραψε την κοινωνική λειτουργό από το δεύτερο φύλλο χαρτί. Κάτω από τις λέξεις «ΠΡΟΣ ΔΙΕΡΕΥΝΗΣΗ», τώρα έμειναν:

Η κάρτα

Οι γραμματείς στο Κρίστιανσμπορ

Μάρτυρες στο πλοίο της γραμμής

Ίσως η γραμματέας της Μερέτε Λίνγκαρ είχε κάποια σχέση με το πρώτο. Ποιος είχε παραλάβει την κάρτα για τη γιορτή του Αγίου Βαλεντίνου στο Κρίστιανσμπορ; Γιατί ο ίδιος είχε υποθέσει αρχικά πως την είχε παραλάβει η ίδια η Μερέτε Λίνγκαρ; Την εποχή εκείνη, δύσκολα θα έβρισκε κανείς μέλος του Κοινοβουλίου περισσότερο πολυάσχολο από εκείνη. Επομένως, ήταν λογικό η κάρτα να είχε περάσει κάποια στιγμή από τα χέρια της γραμματέως της. Όχι ότι υποψιαζόταν πως η γραμματέας μιας αντιπροέδρου έχωνε τη μύτη της στις προσωπικές υποθέσεις της προϊσταμένης της. Αλλά μπορούσε να αποκλειστεί κάτι τέτοιο;

Η πιθανότητα αυτή ήταν που τον τσιγκλούσε.

«Λοιπόν, πήραμε απάντηση από την TelegramsOnline, Καρλ», ανακοίνωσε ο Άσαντ από το άνοιγμα της πόρτας.

Ο Καρλ ανασήκωσε το κεφάλι.

«Δεν μπορούσαν να μου πουν τι έλεγε το μήνυμα, όμως είχαν κρατήσει τα στοιχεία του αποστολέα. Ήταν ένα περίεργο όνομα». Κοίταξε τις σημειώσεις του. «Τάγκε Μπάγκεσεν. Έχω το νούμερο του τηλεφώνου που χρησιμοποίησε για να παραγγείλει την κάρτα. Οι άνθρωποι της εταιρείας μού είπαν πως το τηλεφώνημα έγινε μέσα από το Φόλκετινγκ. Λοιπόν, αυτά είχα να πω». Παρέδωσε το χαρτί στον Καρλ κι έκανε αμέσως μεταβολή για να φύγει. «Τώρα ερευνάμε το τροχαίο δυστύχημα. Με περιμένουν πάνω».

Ο Καρλ έγνεψε καταφατικά. Ύστερα σήκωσε το ακουστικό και πληκτρολόγησε τον αριθμό που αντιστοιχούσε σε ένα τηλέφωνο στο Κοινοβούλιο.

Η φωνή που απάντησε ανήκε σε μια γραμματέα στα γραφεία του Κεντρώου Ριζοσπαστικού Κόμματος.

Εκείνη ήταν αρκετά φιλική, όμως με λύπη της ενημέρωσε τον Καρλ ότι ο Τάγκε Μπάγκεσεν βρισκόταν στα νησιά Φερόες για το σαββατοκύριακο. Μήπως θα ήθελε να αφήσει κάποιο μήνυμα;

«Όχι, δεν πειράζει», είπε ο Καρλ. «Θα επικοινωνήσω μαζί

του τη Δευτέρα».

«Οφείλω να σας πω ότι ο κύριος Μπάγκεσεν θα είναι πολύ απασχολημένος τη Δευτέρα. Απλώς για να το γνωρίζετε».

Στη συνέχεια, ο Καρλ ζήτησε να τον συνδέσουν με το γραφείο των Δημοκρατών.

Αυτή τη φορά, η γραμματέας που απάντησε στο τηλέφωνο ακούστηκε κουρασμένη και δεν ήξερε την απάντηση στην ερώτηση που της έκανε. Πάντως, δεν υπήρχε μια Σες Νόρουπ παλιά, που είχε εργαστεί ως γραμματέας της Μερέτε Λίνγκαρ;

Ο Καρλ τη διαβεβαίωσε πως όντως έτσι ήταν.

Κανείς δε θυμόταν πολλά πράγματα για τη Σες, γιατί εργάστηκε εκεί για πολύ σύντομο διάστημα. Όμως μία από τις άλλες γραμματείς στο γραφείο είπε πως είχε την εντύπωση ότι η Σες Νόρουπ προηγουμένως εργαζόταν στο Νομικό και Οικονομικό Επιμελητήριο της Δανίας και ότι είχε επιστρέψει εκεί, αντί να μείνει να εργαστεί ως γραμματέας του διαδόχου της Μερέτε Λίνγκαρ. «Ήταν μια σκύλα», άκουσε ξαφνικά ο Καρλ να λέει κάποια γυναίκα στο βάθος, κι αυτό το σχόλιο φαίνεται πως αφύπνισε τη μνήμη των υπολοίπων.

Ναι, σκέφτηκε ο Καρλ με ικανοποίηση. Κάτι κλασικούς παλιοχαρακτήρες σαν κι εμάς θυμούνται περισσότερο οι άνθρωποι.

Ύστερα τηλεφώνησε στο Νομικό και Οικονομικό Επιμελητήριο της Δανίας και διαπίστωσε ότι όντως όλοι ήξεραν τη Σες Νόρουπ. Όμως, όχι, δεν είχε επιστρέψει για να εργαστεί εκεί. Ένα περίεργο πράγμα, σαν να εξαφανίστηκε.

Έκλεισε το τηλέφωνο και κούνησε το κεφάλι. Ξαφνικά, η δουλειά του είχε μετατραπεί σε επεισόδιο της σειράς «Στα Ίχνη του Εγκλήματος», όπου κι αν έστρεφε το κεφάλι. Δεν τον ενθουσίαζε ιδιαίτερα η προοπτική να ψάχνει σαν χαμένος μια γραμματέα που ίσως δε θυμόταν τίποτα για ένα τηλεγράφημα που ίσως υποδείκνυε ένα συγκεκριμένο πρόσωπο το οποίο ίσως είχε πάει σε ένα εστιατόριο με τη Μερέτε Λίνγκαρ και ίσως ήξερε κάτι για την ψυχολογική της κατάσταση πριν από πέντε χρόνια. Έτσι, αποφάσισε να ανεβεί στον τρίτο και να δει τι πρόοδο είχε κάνει ο Άσαντ με τις δικές τους γραμματείς σχετικά μ' εκείνο το αναθεματισμένο τροχαίο δυστύχημα.

Ο Καρλ τούς βρήκε όλους σε ένα από τα μικρότερα γραφεία, με φαξ και φωτοτυπίες και κάθε λογής χαρτιά απλωμένα στο τραπέζι γύρω από το οποίο είχαν συγκεντρωθεί. Ήταν λες και ο Άσαντ είχε οργανώσει εκλογικό κέντρο για τις προεδρικές εκλογές. Τρεις γραμματείς κάθονταν και συζητούσαν μεταξύ τους, ενώ ο Άσαντ τούς πρόσφερε τσάι κι έγνεφε καταφατικά κάθε φορά που από τη συζήτηση προέκυπτε η παραμικρή πρόοδος. Εντυπωσιακή προσπάθεια.

Ο Καρλ χτύπησε το κούφωμα της πόρτας.

«Απ’ ό,τι βλέπω, βρήκατε ένα σωρό χρήσιμα έγγραφα για την έρευνά μας». Έδειξε τα χαρτιά, νιώθοντας σαν τον Αόρατο Άνθρωπο. Μονάχα η κυρία Σέρενσεν εδέησε να του ρίξει μια ματιά, αν και ο ίδιος θα προτιμούσε να μην το είχε κάνει.

Αποτραβήχτηκε στο διάδρομο και, για πρώτη φορά από τον καιρό που ήταν μαθητής, ένιωσε να κατακλύζεται από ζήλια.

«Ο Καρλ Μερκ;» είπε η φωνή πίσω του, αποσπώντας τον αμέσως από τη μέγγενη της ηττοπάθειας και φέρνοντάς τον και πάλι στο δρόμο της επιτυχίας. «Ο Μάρκους Γιάκομπσεν με ενημέρωσε πως θέλετε να μου μιλήσετε. Να κλείσουμε ένα ραντεβού;»

Ο Καρλ έκανε μεταβολή και βρέθηκε να κοιτάζει στα μάτια τη Μόνα Ίψεν. Να κλείσουν ραντεβού;

Μα το Θεό, ναι.

22
2003-2005

ΟΤΑΝ ΕΣΒΗΣΑΝ ΤΟ ΦΩΣ και ανέβασαν την πίεση του αέρα στα τριακοστά τρίτα γενέθλιά της, η Μερέτε κοιμήθηκε μια ολόκληρη μέρα και νύχτα. Η συνειδητοποίηση πως τα πάντα βρίσκονταν πέρα από τον έλεγχό της και ότι η ίδια μάλλον ισορροπούσε στο χείλος της απόγνωσης την

εξουθένωσε τελείως. Μόνο την επομένη, όταν ο κουβάς με το φαγητό έκανε και πάλι την εμφάνισή του στο άνοιγμα, άνοιξε τα μάτια προσπαθώντας να καταλάβει πού βρισκόταν.

Κοίταξε προς τα τζάμια-καθρέφτες και παρατήρησε πως φαινόταν από πίσω τους μια υποψία λάμψης. Αυτό σήμαινε πως στο διπλανό δωμάτιο υπήρχε κάποιο αναμμένο φως. Η λάμψη δεν ήταν μεγαλύτερη από εκείνη ενός σπίρτου, πάντως ήταν υπαρκτή. Ανασηκώθηκε στα γόνατα και προσπάθησε να εντοπίσει την πηγή, όμως δεν μπόρεσε να διακρίνει τίποτα περισσότερο. Ύστερα έστρεψε το κεφάλι τριγύρω και επιθεώρησε το χώρο. Δεν υπήρχε αμφιβολία πως πλέον το σκοτάδι στο δωμάτιο δεν ήταν τόσο απόλυτο, κι έτσι σε μια δυο μέρες θα μπορούσε να διακρίνει όλες τις λεπτομέρειες.

Για μια στιγμή, αυτό τη χαροποίησε, όμως ύστερα υπενθύμισε στον εαυτό της πως, ακόμα κι έτσι αδύναμο που ήταν το φως, μπορούσε ανά πάσα στιγμή να σβήσει.

Δεν ήταν εκείνη που είχε τον έλεγχο του διακόπτη.

Μόλις επιχείρησε να σηκωθεί, το χέρι της έπιασε το μικρό μεταλλικό σωλήνα που ήταν ακουμπισμένος στο δάπεδο δίπλα της. Ήταν ο φακός τσέπης που της είχαν δώσει. Έκλεισε τα δάχτυλα σφιχτά γύρω του, ενώ το μυαλό της προσπαθούσε να αποκωδικοποιήσει τη σημασία όλων αυτών. Ο φακός σίγουρα σήμαινε πως κάποια στιγμή θα έσβηναν εκείνη την υποψία φωτός που έμπαινε στο δωμάτιο.

Διαφορετικά, γιατί να της τον δώσουν;

Σκέφτηκε να τον ανάψει, απλώς και μόνο γιατί μπορούσε να το κάνει. Είχε εγκαταλείψει από καιρό κάθε ιδέα πως μπορούσε να αποφασίσει για οτιδήποτε, οπότε ο πειρασμός ήταν μεγάλος. Όμως κατέληξε να μην το κάνει.

«Εξακολουθείς να έχεις τα μάτια σου, Μερέτε. Χρησιμοποίησέ τα», μάλωσε τον εαυτό της φωναχτά, καθώς ακουμπούσε το φακό δίπλα στον κουβά της τουαλέτας, κάτω από τα τζάμια. Έτσι και τον άναβε, θα βρισκόταν αντιμέτωπη με το απόλυτο σκοτάδι μόλις τον έκλεινε.

Θα ήταν σαν να έπινε θαλασσινό νερό για να σβήσει τη δίψα της.

Όμως το αχνό φως εξακολούθησε να μένει αναμμένο, κόντρα στις προβλέψεις της. Η Μερέτε μπορούσε να διακρίνει τις γενικές γραμμές του δωματίου και να βλέπει πώς έφθιναν τα άκρα της. Σε αυτή την κατάσταση, που θύμιζε το λυκόφως του χειμώνα, πέρασαν σχεδόν δεκαπέντε μήνες, ώσπου τα πάντα άλλαξαν ριζικά, για μία ακόμα φορά.

Ήταν τη μέρα που διέκρινε σκιές πίσω από τα τζάμια-καθρέφτες, για πρώτη φορά.

Η Μερέτε ήταν ξαπλωμένη και σκεφτόταν βιβλία. Αυτό το έκανε συχνά, προκειμένου να μη συλλογίζεται πώς θα μπορούσε να είχε εξελιχτεί η ζωή της αν είχε κάνει

διαφορετικές επιλογές. Όταν σκεφτόταν βιβλία, περνούσε σε έναν εντελώς διαφορετικό κόσμο. Η ανάμνηση και μόνο της αίσθησης της ξηρής επιφάνειας και της ανεξήγητης τραχύτητας του χαρτιού ήταν ικανή να πυροδοτήσει μια ασυγκράτητη λαχτάρα μέσα της. Η μυρωδιά της εξατμισμένης κυτταρίνης και του τυπογραφικού μελανιού. Χιλιάδες φορές ήδη είχε στείλει τις σκέψεις της στη φανταστική της βιβλιοθήκη και είχε διαλέξει το μοναδικό βιβλίο στον κόσμο που ήξερε ότι μπορούσε να το θυμηθεί αναλλοίωτο. Δεν ήταν το βιβλίο που θα ήθελε να θυμάται, ούτε καν εκείνο που της είχε κάνει τη μεγαλύτερη εντύπωση. Όμως ήταν το μοναδικό βιβλίο που είχε διατηρηθεί απολύτως ανέπαφο στην τυραννισμένη μνήμη της, χάρη στα θαυμάσια ξεσπάσματα γέλιου που είχε συνδέσει με αυτό.

Της το είχε διαβάσει η μητέρα της, και η Μερέτε το διάβαζε με τη σειρά της στον Ούφε. Και τώρα καθόταν στο σκοτάδι, καταβάλλοντας μεγάλη προσπάθεια να το διαβάσει στον εαυτό της. Ένα φιλοσοφημένο αρκουδάκι που άκουγε στο όνομα Γουίνι ήταν η σωτηρία της, η μοναδική της άμυνα απέναντι στην τρέλα. Ο Γουίνι και όλα τα ζώα του Δάσους των Γαλάζιων Ονείρων. Έτσι, η Μερέτε ταξίδευε μακριά, σε έναν τόπο με άφθονο μέλι, όταν μια σκοτεινή σιλουέτα πήρε ξαφνικά θέση μπροστά στο αδύναμο φως που φέγγιζε πίσω από το τζάμι.

Η Μερέτε γούρλωσε τα μάτια και ανάσανε βαθιά. Το τρέμουλο δεν ήταν προϊόν της φαντασίας της. Για πρώτη φορά εδώ και πολύ καιρό ένιωσε την επιδερμίδα της να

κολλά από τον ιδρώτα. Έτσι όπως συνέβαινε στην αυλή του σχολείου, στα στενά και σιωπηλά σοκάκια μακρινών πόλεων τα βράδια και κατά τις πρώτες της μέρες στο Κοινοβούλιο. Όλα ήταν μέρη όπου είχε νιώσει αυτή την κολλώδη αίσθηση που θα μπορούσε να εξηγηθεί μονάχα από την παρουσία κάποιου άγνωστου που ήθελε το κακό της και την παρακολουθούσε κρυφά.

Αυτή η σκιά θέλει να με βλάψει, σκέφτηκε, τυλίγοντας τα χέρια γύρω από το κορμί της, καθώς κρατούσε το βλέμμα καρφωμένο σ’ εκείνο το σημείο που σταδιακά μεγάλωνε, πάνω στο ένα από τα τζάμια, ώσπου τελικά σταμάτησε να κινείται. Η σκιά ξεπερνούσε οριακά το ύψος του τζαμιού, σαν να ανήκε σε έναν άνθρωπο ανεβασμένο σε ψηλό σκαμνί.

Με βλέπουν; αναρωτήθηκε, κοιτάζοντας επίμονα τον τοίχο πίσω της. Ναι, η λευκή επιφάνεια του τοίχου φαινόταν καθαρά, τόσο που θα μπορούσε να τη δει κανείς και πίσω από το τζάμια, ακόμα και άνθρωποι που ήταν συνηθισμένοι να κινούνται στο φως. Κι αυτό σήμαινε πως μπορούσαν να δουν και την ίδια.

Είχαν περάσει μια δυο ώρες από τη στιγμή που της παραδόθηκε το δοχείο με το φαγητό. Το καταλάβαινε από τους ρυθμούς του σώματός της. Τα πάντα συνέβαιναν σύμφωνα με ένα συγκεκριμένο πρόγραμμα, κάθε μέρα. Θα περνούσαν πολλές, πολλές ώρες μέχρι να εμφανιστεί ο επόμενος κουβάς. Οπότε, γιατί βρίσκονταν εκεί οι σκιές; Τι ήθελαν;

Σηκώθηκε με πολύ αργές κινήσεις και κατευθύνθηκε προς το τζάμι, όμως η σκιά έμεινε ακίνητη στη θέση της.

Ύστερα ακούμπησε την παλάμη της στο σημείο όπου απλωνόταν η σκοτεινή φιγούρα και στάθηκε εκεί, περιμένοντας και παρατηρώντας το θολό είδωλό της. Έμεινε έτσι ώσπου πείστηκε πως δεν μπορούσε πλέον να εμπιστεύεται την κρίση της. Άραγε, ήταν σκιά αυτό που έβλεπε ή όχι; Ίσως δεν ήταν τίποτα. Γιατί να πάει κάποιος και να σταθεί εκεί πέρα, όταν δεν το είχε κάνει άλλη φορά;

«Στο διάολο να πάτε όλοι σας!» φώναξε, νιώθοντας ένα τράνταγμα στο σώμα της από τη δύναμη της ηχούς.

Τότε, όμως, συνέβη κάτι. Πίσω από το τζάμι, η σκιά κινήθηκε ξεκάθαρα. Λίγο προς το πλάι και μετά προς τα πίσω. Καθώς απομακρύνθηκε, έγινε μικρότερη και λιγότερο διακριτή.

«Το ξέρω πως είστε εκεί!» ούρλιαξε εκείνη, νιώθοντας την υγρή επιδερμίδα της να κρυώνει αμέσως. Τα χείλη και το πρόσωπό της έτρεμαν. «Χαθείτε από εδώ!» γρύλισε προς το τζάμι.

Όμως η σκιά έμεινε εκεί όπου ήταν.

Ύστερα εκείνη κάθισε στο πάτωμα κι έκρυψε το πρόσωπό της στα χέρια. Τα ρούχα της έζεχναν, βρομούσαν μούχλα. Φορούσε τα ίδια εδώ και τρία χρόνια.

Το γκρίζο φως υπήρχε διαρκώς, μέρα και νύχτα, όμως ήταν προτιμότερο από το απόλυτο σκοτάδι ή το αδιάκοπο φως. Εδώ, σε αυτό το γκρίζο τίποτα, είχε μια επιλογή. Μπορούσε να αγνοεί το φως ή μπορούσε να αγνοεί το σκοτάδι. Πλέον δεν έκλεινε τα μάτια προκειμένου να συγκεντρωθεί· επέτρεπε στον εγκέφαλό της να αποφασίζει σε ποια κατάσταση προτιμούσε να βρίσκεται.

Κι αυτό το γκρίζο φως περιείχε όλους τους πιθανούς τόνους. Σχεδόν όπως στον έξω κόσμο, όπου η μέρα μπορούσε να είναι χειμωνιάτικα φωτεινή, βροχερά σκοτεινή, φθινοπωρινά γκρίζα, κρυστάλλινα καθαρή, να παίρνει αυτές και χιλιάδες ακόμα αποχρώσεις. Εδώ μέσα, η παλέτα των χρωμάτων περιλάμβανε μονάχα το μαύρο και το άσπρο, τα οποία εκείνη αναμείγνυε ανάλογα με τις επιταγές της διάθεσής της. Εφόσον αυτό το γκρίζο φως παρέμενε ο καμβάς της, δεν ήταν ξεχασμένη.

Και ο Ούφε, ο Γουίνι, ο Δον Κιχώτης, η Κυρία με τις Καμέλιες και άλλοι ήρωες βιβλίων κλωθογύριζαν στο μυαλό της, κατέκλυζαν την κλεψύδρα του χρόνου και τις σκιώδεις εικόνες πίσω από τα τζάμια. Έτσι, ήταν πολύ ευκολότερο να περιμένει την επόμενη κίνηση των απαγωγέων της. Ήξερε πως, κάποια στιγμή, θα γινόταν. Σίγουρα.

Η σκιά είχε εξελιχτεί σε καθημερινή παρουσία. Αρκετή ώρα αφότου είχε φάει, η σκοτεινή φιγούρα εμφανιζόταν πάνω σε ένα από τα δύο τζάμια. Δεν έλειπε ποτέ. Τις πρώτες εβδομάδες ήταν μικρή και δυσδιάκριτη, όμως σύντομα έγινε

μεγαλύτερη και πιο ξεκάθαρη. Πιο κοντινή.

Εκείνη ήξερε πως όποιος βρισκόταν στην άλλη πλευρά μπορούσε να τη δει εύκολα. Περίμενε πως σύντομα θα έστρεφαν προβολείς πάνω της και θα απαιτούσαν να τους παίξει θέατρο. Δεν μπορούσε να φανταστεί τι είδους απόλαυση θα αντλούσαν τα κτήνη πίσω από τα τζάμια, όμως της ήταν παγερά αδιάφορο.

Λίγο πριν τα τριακοστά πέμπτα γενέθλιά της, μια δεύτερη σκιά εμφανίστηκε ξαφνικά. Ήταν κάπως μεγαλύτερη και όχι τόσο ευδιάκριτη, ενώ έμοιαζε να φτάνει αρκετά πιο ψηλά από την άλλη.

Ένα δεύτερο άτομο στέκεται πίσω από το πρώτο, σκέφτηκε εκείνη, νιώθοντας το φόβο της να μεγαλώνει με τη βεβαιότητα ότι υστερούσε αριθμητικά· πλέον, η υπεροχή των απαγωγέων της είχε αποκαλυφθεί.

Της πήρε κάποιες μέρες για να συνηθίσει σε αυτή τη νέα κατάσταση, όμως τελικά αποφάσισε να προκαλέσει τους απαγωγείς της.

Άρχισε να ξαπλώνει κάτω από τα τζάμια για να περιμένει τις σκιές. Σε αυτή τη θέση βρισκόταν έξω από το οπτικό τους πεδίο όταν έρχονταν για να την παρατηρήσουν. Αρνούνταν να τους διευκολύνει, χωρίς να ξέρει πόση ώρα θα περίμεναν για να εγκαταλείψει την κρυψώνα της. Αυτή ήταν και η όλη ουσία της προσπάθειας.

Τη δεύτερη μέρα, όταν ένιωσε για δεύτερη φορά την ανάγκη να ουρήσει, σηκώθηκε και κοίταξε κατευθείαν στη γυάλινη επιφάνεια. Όπως πάντα, υπήρχε μια ελαφριά λάμψη από το αδύναμο φως στην άλλη πλευρά, όμως οι σκιές δεν ήταν εκεί.

Επανέλαβε την ίδια τακτική επί τρεις συνεχόμενες μέρες. Αν θέλουν να με δουν, μπορούν απλώς να το πουν, σκέφτηκε.

Την τέταρτη μέρα, ετοιμάστηκε. Ξάπλωσε κάτω από τα τζάμια, ανατρέχοντας υπομονετικά στις σελίδες των βιβλίων της, ενώ έσφιγγε δυνατά στην παλάμη της το φακό τσέπης. Τον είχε δοκιμάσει την προηγούμενη νύχτα, και το φως ξεχύθηκε στο δωμάτιο, ζαλίζοντάς την και προκαλώντας της αμέσως πονοκέφαλο. Η έντασή της δέσμης ήταν δυσβάσταχτη.

Όταν ήρθε η ώρα που θα εμφανίζονταν οι σκιές, έγειρε το κεφάλι ελαφρά προς τα πίσω, για να βλέπει τα τζάμια. Ξαφνικά, σαν «μανιτάρι» ατομικής έκρηξης, οι σκιές ξεπρόβαλαν πιο κοντά από κάθε άλλη φορά. Πρέπει να την κατάλαβαν αμέσως, γιατί και οι δύο κινήθηκαν ελαφρά προς τα πίσω. Αλλά έπειτα από ένα δυο λεπτά πλησίασαν και πάλι.

Εκείνη ακριβώς τη στιγμή, η Μερέτε πετάχτηκε πάνω, άναψε το φακό και τον κόλλησε στη γυάλινη επιφάνεια.

Η αντανάκλαση του φωτός χτύπησε στο μακρύ τοίχο πίσω της, όμως ένα ελάχιστο μέρος της δέσμης διαπέρασε το τζάμι κι έπεσε αποκαλυπτικά, σαν αχνό φεγγαρόφωτο, πάνω στις σιλουέτες της άλλης πλευράς. Οι κόρες των ματιών τους, στραμμένες πάνω της, έκλεισαν και ύστερα άνοιξαν ξανά. Είχε προετοιμαστεί για το σοκ, σε περίπτωση που το σχέδιό της έφερνε αποτέλεσμα, όμως δε θα μπορούσε ποτέ να φανταστεί πόσο βαθιά θα αποτυπωνόταν η εικόνα εκείνων των δύο αδιόρατων προσώπων στη συνείδησή της.

23
2007

Ο ΚΑΡΛ ΕΙΧΕ ΚΛΕΙΣΕΙ ραντεβού για δύο συναντήσεις στο κτίριο του Κοινοβουλίου, το Κρίστιανσμπορ. Τον υποδέχτηκε μια ξερακιανή γυναίκα, η οποία έδινε την εντύπωση πως κυκλοφορούσε σε αυτούς τους χώρους από τότε που ήταν παιδί. Τον οδήγησε μέσα από λαβυρινθώδεις διαδρόμους και τον έφερε σε ένα γραφείο το οποίο ανήκε στον αντιπρόεδρο των Δημοκρατών με τέτοια ταχύτητα, που ακόμα κι ένα σαλιγκάρι κουβαλώντας το καβούκι του θα την είχε ζηλέψει.

Ο Μπίργκερ Λάρσεν ήταν ένας έμπειρος πολιτικός, ο οποίος είχε διαδεχτεί τη Μερέτε Λίνγκαρ στη θέση του αντιπροέδρου του κόμματος τρεις μέρες μετά την εξαφάνισή της. Έκτοτε, είχε κατορθώσει να διακριθεί, λειτουργώντας σαν συγκολλητική ουσία που κρατούσε τις δύο αντικρουόμενες πτέρυγες του κόμματος σε σχετικά στενή επαφή. Η εξαφάνιση της Μερέτε είχε αφήσει ένα

δυσαναπλήρωτο κενό. Ο βετεράνος ηγέτης του κόμματος είχε επιλέξει σχεδόν στα τυφλά διάδοχο, μια φαντασμένη γυναίκα με γοητευτικό χαμόγελο, η οποία αρχικά ανέλαβε το ρόλο του εκπροσώπου Τύπου. Κανείς, εκτός από την ίδια, δε χάρηκε με αυτή την επιλογή. Ο Καρλ δε χρειάστηκε πάνω από δύο δευτερόλεπτα για να καταλάβει πως ο Μπίργερ Λάρσεν θα προτιμούσε να σταδιοδρομήσει σε κάποια ταπεινή επαρχιακή εταιρεία τέρμα Θεού, παρά να βρεθεί κάποια στιγμή υπό τις εντολές εκείνης της αυτάρεσκης, πιθανής πρωθυπουργού.

Δε χωρούσε αμφιβολία πως θα έφτανε η στιγμή κατά την οποία δε θα μπορούσε να πάρει ελεύθερα αυτή την απόφαση.

«Ακόμα και τώρα δεν μπορώ να διακρίνω καμία λογική στη θεωρία πως η Μερέτε αυτοκτόνησε», είπε ο Λάρσεν, προσφέροντας στον Καρλ μια κούπα με χλιαρό καφέ.

Είχε κρυώσει τόσο, που θα μπορούσε να χώσει το δάχτυλό του μέσα χωρίς κανένα πρόβλημα.

«Δε νομίζω ότι συνάντησα σε αυτό το χώρο άλλο άτομο τόσο ζωντανό, τόσο ευχαριστημένο από τη ζωή». Ανασήκωσε τους ώμους. «Τελικά, όμως, αν το καλοσκεφτεί κανείς, τι πραγματικά ξέρουμε για τους συνανθρώπους μας; Όλοι μας δε βιώσαμε κάποιου είδους τραγωδία στη ζωή μας, την οποία δε θα μπορούσαμε να έχουμε προβλέψει;»

Ο Καρλ έγνεψε καταφατικά. «Είχε καθόλου εχθρούς εδώ;»

Ο Λάρσεν αποκάλυψε μια σειρά από θεόστραβα δόντια μόλις χαμογέλασε. «Και ποιος δεν έχει εχθρούς; Η Μερέτε ήταν η πιο επικίνδυνη γυναίκα εδώ, όσον αφορά το μέλλον της κυβέρνησης, την επιρροή της Πιβ Βέστεργκορ και την πιθανότητα να εξασφαλίσει το Κεντρώο Ριζοσπαστικό Κόμμα τον πρωθυπουργικό θώκο. Για την ακρίβεια, συνιστούσε απειλή για οποιονδήποτε φιλοδοξούσε να βρεθεί σε αυτή τη θέση, και σίγουρα η Μερέτε θα είχε κατορθώσει να φτάσει έως εκεί, αν παρέμενε εδώ λίγα χρόνια ακόμα».

«Πιστεύετε πως έγινε αποδέκτης απειλών από συναδέλφους της;»

«Α, κύριε Μερκ. Εμείς οι βουλευτές δεν είμαστε τόσο αφελείς για να επιχειρήσουμε κάτι τέτοιο».

«Ενδεχομένως διατηρούσε προσωπικές σχέσεις οι οποίες προκάλεσαν μίσος ή ζήλια. Γνωρίζετε κάτι σχετικό;»

«Απ᾽ ό,τι ξέρω, η Μερέτε δεν επιδίωκε τέτοιου είδους σχέσεις. Για εκείνη, το παν ήταν η δουλειά, μόνο αυτό την ενδιέφερε. Τη γνώριζα από την εποχή που ήταν φοιτήτρια πολιτικών επιστημών, όμως ακόμα κι εγώ δεν μπόρεσα να την προσεγγίσω περισσότερο απ᾽ όσο μου επέτρεπε η ίδια».

«Και δεν το επέτρεπε;»

Τα δόντια έκαναν ξανά την εμφάνισή τους. «Θέλετε να πείτε, αν υπήρχε κάποιο αισθηματικό ενδιαφέρον για εκείνη;

Φυσικά, μπορώ να σκεφτώ τουλάχιστον μισή ντουζίνα άντρες που θα εγκατέλειπαν ευχαρίστως τις συζύγους τους προκειμένου να περάσουν δέκα λεπτά με τη Μερέτε Λίνγκαρ».

«Σε αυτούς συγκαταλέγεστε κι εσείς;» Ο Καρλ επέτρεψε στον εαυτό του να χαμογελάσει.

«Χμμ, τι να σας πω, ποιος δε θα το σκεφτόταν;» Τα δόντια εξαφανίστηκαν. «Όμως η Μερέτε κι εγώ ήμαστε φίλοι. Γνώριζα μέχρι πού μπορούσα να φτάσω μαζί της».

«Μήπως, όμως, κάποιοι άλλοι δεν το γνώριζαν;»

«Την ερώτηση αυτή θα πρέπει να τη θέσετε στη Μαριάνε Κοχ».

«Εννοείτε την πρώην γραμματέα της Μερέτε; Γνωρίζετε για ποιο λόγο αντικαταστάθηκε;»

«Χμ, μάλλον όχι. Συνεργάστηκαν ένα δυο χρόνια, κι ίσως η Μαριάνε έδειχνε υπερβολικό ενδιαφέρον για τα προσωπικά της Μερέτε».

«Πού θα μπορούσα να βρω την κυρία Κοχ σήμερα;»

Ο Λάρσεν πήρε μια κατεργάρικη έκφραση. «Φαντάζομαι εκεί όπου της είπατε "καλημέρα" πριν από δέκα λεπτά».

«Είναι γραμματέας σας τώρα;» Ο Καρλ κατέβασε την

κούπα κι έδειξε προς την πόρτα. «Η γυναίκα που κάθεται εκεί έξω;»

Η Μαριάνε Κοχ ήταν το ακριβώς αντίθετο της άλλης γυναίκας που είχε συνοδεύσει τον Καρλ μέχρι εκεί. Μικροκαμωμένη, με πυκνά σγουρά μαύρα μαλλιά, τα οποία έμοιαζαν να αναδίδουν μια αύρα πρόκλησης ακόμα κι από την άλλη πλευρά του γραφείου.

«Γιατί δεν εργαζόσασταν ως γραμματέας της Μερέτε Λίνγκαρ το διάστημα πριν την εξαφάνισή της;» ρώτησε ο Καρλ, αφού έγιναν οι αναγκαίες συστάσεις.

Εκείνη ζάρωσε το μέτωπό της σκεφτική. «Ούτε εγώ μπόρεσα να καταλάβω. Τουλάχιστον τότε. Για να είμαι ειλικρινής, με ενόχλησε αρκετά η απόφασή της. Αργότερα, όμως, αποκαλύφθηκε ότι είχε έναν ανάπηρο αδερφό τον οποίο φρόντιζε».

«Και;»

«Να σας πω, εγώ νόμιζα πως είχε κάποιο δεσμό, γιατί ήταν πάντοτε κρυψίνους, βιαζόταν κάθε μέρα να επιστρέψει στο σπίτι της».

Ο Καρλ χαμογέλασε. «Της είπατε την υποψία σας;»

«Ναι, ήταν βλακεία μου. Το καταλαβαίνω αυτό τώρα. Όμως εγώ νόμιζα ότι ήμαστε πιο στενές φίλες απ’ ό,τι στην

πραγματικότητα. Όσο ζει κανείς μαθαίνει». Χαμογέλασε λοξά στον Καρλ και στα μάγουλά της εμφανίστηκαν λακκάκια. Έτσι και τη συναντούσε ποτέ ο Άσαντ, δε θα κατάφερνε να την ξεπεράσει με τίποτα.

«Επιχείρησε κανείς να τη φλερτάρει εδώ, στο Κρίστιανσμπορ;»

«Α, ναι. Διάφοροι άντρες τής άφηναν συνεχώς μηνύματα, όμως μόνο ένας επιχείρησε σοβαρά να την προσεγγίσει».

«Θα μου αποκαλύψετε το όνομά του;»

Η γυναίκα χαμογέλασε. Ήταν πρόθυμη να αποκαλύψει οτιδήποτε, εφόσον αυτό την ευχαριστούσε.

«Φυσικά. Ήταν ο Τάγκε Μπάγκεσεν».

«Εντάξει, κάπου το έχω ξανακούσει αυτό το όνομα».

«Θα χαιρόταν πολύ αν σας άκουγε να το λέτε. Νομίζω πως εδώ και κάτι αιώνες είναι πρόεδρος διαφόρων επιτροπών του Κεντρώου Ριζοσπαστικού Κόμματος».

«Αυτό που μου είπατε, το αναφέρατε πουθενά;»

«Ναι, στην Αστυνομία, όμως δε μου έδωσαν την εντύπωση πως θεωρούσαν σημαντική αυτή την πληροφορία».

«Κι εσείς;»

Εκείνη ανασήκωσε τους ώμους.

«Υπήρξε κανείς άλλος;»

«Πάμπολλοι, καμία σοβαρή σχέση όμως. Η Μερέτε έβρισκε ό,τι χρειαζόταν στα διάφορα ταξίδια της».

«Θέλετε να πείτε ότι ήταν εύκολη;»

«Χριστέ μου, έτσι το ερμηνεύσατε;» Απέστρεψε το πρόσωπό της, προσπαθώντας να συγκρατήσει τα γέλια της. «Όχι, σε καμία περίπτωση. Πάντως δεν είχε κλειστεί σε μοναστήρι. Απλώς δεν ξέρω για ποιον χτυπούσε η καμπάνα. Δε μου ανέφερε τίποτα σχετικό».

«Εν πάση περιπτώσει, οι προτιμήσεις της στρέφονταν στους άντρες;»

«Ας το θέσουμε ως εξής: πάντοτε γελούσε όταν τα κουτσομπολιά υπαινίσσονταν το αντίθετο».

«Θα μπορούσατε να σκεφτείτε οποιονδήποτε λόγο για τον οποίο η Μερέτε θα ήθελε να αφήσει πίσω το παρελθόν της και να ξεκινήσει μια εντελώς νέα ζωή;»

«Εννοείτε αν υπάρχει περίπτωση να είναι αραγμένη σε κάποια παραλία και να απολαμβάνει τον ήλιο;» Η Μαριάνε φάνηκε σοκαρισμένη.

«Ναι, κάπου όπου η ζωή της θα ήταν ενδεχομένως λιγότερο δύσκολη. Θα μπορούσατε να τη φανταστείτε να κάνει κάτι τέτοιο;»

«Το βρίσκω τελείως παράλογο. Ήταν εξαιρετικά ευσυνείδητη. Ξέρω πως κάποιοι άνθρωποι καταρρέουν σαν πύργοι από τραπουλόχαρτα και εξαφανίζονται ξαφνικά μια ωραία πρωία, όχι όμως η Μερέτε». Έκανε μια παύση, δείχνοντας συλλογισμένη. «Όμως είναι θαυμάσια σκέψη». Χαμογέλασε. «Θέλω να πω, η περίπτωση να είναι ζωντανή η Μερέτε».

Ο Καρλ έγνεψε καταφατικά. Μετά την εξαφάνιση της Μερέτε Λίνγκαρ είχαν σκιαγραφηθεί ένα σωρό ψυχολογικά προφίλ της, και όλα κατέληγαν στο ίδιο συμπέρασμα. Η Μερέτε δεν είχε επιχειρήσει να ξεφύγει από την παλιά της ζωή. Ακόμα και οι φυλλάδες είχαν απορρίψει αυτή την πιθανότητα.

«Μήπως πήρε το αφτί σας κάτι για μια κάρτα την οποία έλαβε στη διάρκεια της τελευταίας της εβδομάδας εδώ;» ρώτησε. «Μια κάρτα για τη γιορτή του Αγίου Βαλεντίνου;»

Η ερώτηση φάνηκε να ενοχλεί τη Μαριάνε. Μάλλον εξακολουθούσε να την εκνευρίζει το γεγονός ότι δεν ήταν μέρος της ζωής της Μερέτε τελικά. «Όχι. Η Αστυνομία με ρώτησε σχετικά, όμως, όπως είχα πει και στους συναδέλφους σας, δεν μπορώ παρά να σας παραπέμψω στη Σες Νόρουπ, η οποία κατέλαβε τη θέση μου».

Ο Καρλ την κοίταξε με απορία. «Σας έχει μείνει κάποια πικρία γι' αυτό;»

«Φυσικά. Ποιος δε θα αισθανόταν πικρία; Συνεργαστήκαμε επί δύο χρόνια με τη Μερέτε χωρίς κανένα πρόβλημα».

«Μήπως γνωρίζετε πού βρίσκεται σήμερα η Σες Νόρουπ;»

Η γυναίκα ανασήκωσε τους ώμους. Αυτό ήταν κάτι που δεν την ενδιέφερε.

«Αναφέρατε το όνομα του Τάγκε Μπάγκεσεν. Πού θα μπορούσα να τον συναντήσω;»

Η γραμματέας σχεδίασε για τον Καρλ ένα μικρό χάρτη που έδειχνε το δρόμο για το γραφείο του βουλευτή. Επιστροφή στο λαβύρινθο.

Ο Καρλ χρειάστηκε σχεδόν μισή ώρα για να καταφέρει να φτάσει στα λημέρια του Τάγκε Μπάγκεσεν και του Κεντρώου Ριζοσπαστικού Κόμματος, και δεν ήταν καθόλου εύκολο.

Αποτελούσε μυστήριο για εκείνον πώς μπορούσε κάποιος να εργάζεται σε ένα περιβάλλον τέτοιας υποκρισίας. Τουλάχιστον στα Κεντρικά της Αστυνομίας ήξερες με ποιους είχες να κάνεις, ήταν ένας χώρος όπου φίλοι και εχθροί δε δίσταζαν να φανερωθούν, κι όμως όλοι κατόρθωναν να συνεργάζονται για την επίτευξη ενός κοινού στόχου. Εδώ

συνέβαινε το ακριβώς αντίθετο. Όλοι καμώνονταν πως ήταν αγαπημένοι φίλοι, όμως όταν έφτανε η στιγμή να λογαριαστούν, καθένας σκεφτόταν το τομάρι του. Τα πάντα μετριούνταν με το χρήμα, την επιρροή, την εξουσία, και όχι τόσο με τα αποτελέσματα. Τα μεγάλα κεφάλια εδώ ήταν όσοι έκαναν τους άλλους να μοιάζουν μικροί. Ίσως δεν ήταν έτσι τα πράγματα πάντα, όμως τώρα πια αυτή ήταν η κατάσταση.

Ο Τάγκε Μπάγκεσεν προφανώς δεν αποτελούσε εξαίρεση. Ο ρόλος του ήταν η διασφάλιση των συμφερόντων της μακρινής εκλογικής του περιφέρειας και ο χειρισμός της πολιτικής του κόμματός του για το κυκλοφοριακό, όμως αρκούσε να του ρίξεις μια ματιά για να καταλάβεις την αλήθεια. Είχε εξασφαλίσει ήδη μια ωραία, παχυλή σύνταξη και όσα έβγαζε στην πορεία προς τη συνταξιοδότηση διοχετεύονταν σε ακριβά ρούχα και επικερδείς επενδύσεις. Ο Καρλ έριξε μια ματιά στους τοίχους που ήταν γεμάτοι με αναμνηστικά από συμμετοχές σε τουρνουά γκολφ, καθώς και λεπτομερείς αεροφωτογραφίες των εξοχικών σπιτιών που διέθετε ο βουλευτής σε ολόκληρη τη Δανία.

Του πέρασε από το μυαλό να ρωτήσει τον τύπο μήπως δεν είχε καταλάβει σε ποιο κόμμα ανήκε, όμως ο Τάγκε Μπάγκεσεν τον αφόπλισε με ένα φιλικό χτύπημα στην πλάτη κι ένα εγκάρδιο καλωσόρισμα.

«Θα σας πρότεινα να κλείσετε την πόρτα», είπε ο Καρλ δείχνοντας το διάδρομο.

Το σχόλιο προκάλεσε το αστείο αλληθώρισμα του άλλου. Ήταν ένα τέχνασμα που είχε χρησιμοποιήσει με επιτυχία στη διάρκεια των διαπραγματεύσεων για τη χάραξη νέων αυτοκινητόδρομων στο Χόλστεμπρο, όμως δεν είχε καμία επίδραση σε έναν αναπληρωτή αστυνομικό επιθεωρητή, ο οποίος ειδικευόταν στα φούμαρα.

«Δε νομίζω πως είναι απαραίτητο αυτό. Δεν έχω τίποτα να κρύψω από τους συναδέλφους μου στο κόμμα», είπε.

«Πληροφορηθήκαμε ότι είχατε δείξει ιδιαίτερο ενδιαφέρον για τη Μερέτε Λίνγκαρ. Μεταξύ άλλων, της στείλατε μια κάρτα. Συγκεκριμένα, μια κάρτα για τη γιορτή του Αγίου Βαλεντίνου».

Το πρόσωπο του βουλευτή χλόμιασε κάπως, όμως το γεμάτο σιγουριά χαμόγελο έκανε την επανεμφάνισή του.

«Κάρτα για τη γιορτή του Αγίου Βαλεντίνου;» είπε. «Δε θυμάμαι κάτι τέτοιο».

Ο Καρλ έγνεψε καταφατικά. Το ψέμα είχε αποτυπωθεί ξεκάθαρα στο πρόσωπο του Μπάγκεσεν. Φυσικά και θυμόταν. Τώρα ο Καρλ είχε την ευκαιρία να ζορίσει για τα καλά τον τύπο.

«Όταν σας πρότεινα να κλείσετε την πόρτα, το έκανα γιατί ήθελα να σας ρωτήσω ευθέως αν εσείς ήσαστε εκείνος που δολοφόνησε τη Μερέτε. Ήσαστε ερωτευμένος μαζί της.

Εκείνη σας απέρριψε, κι εσείς χάσατε τον έλεγχο των πράξεών σας. Αυτό συνέβη;»

Για ένα κλάσμα του δευτερολέπτου, κάθε κύτταρο στον εγκέφαλο του Τάγκε Μπάγκεσεν, ο οποίος κατά τα άλλα έσφυζε από αυτοπεποίθηση, διχάστηκε ανάμεσα στο κατά πόσο έπρεπε να σηκωθεί και να κλείσει αμέσως την πόρτα ή να πάρει ύφος ανθρώπου που είχε προσβληθεί τόσο ώστε βρισκόταν στα όρια της αποπληξίας. Ξαφνικά, η επιδερμίδα του είχε πάρει το ίδιο σχεδόν κόκκινο χρώμα με τα μαλλιά του. Το σοκ ήταν μεγάλο, ένιωθε τελείως εκτεθειμένος. Ιδρώτας ξεπηδούσε από κάθε πόρο του κορμιού του. Ο Καρλ ήξερε όλα τα τεχνάσματα, όμως αυτή η αντίδραση ήταν κάτι εντελώς διαφορετικό. Εφόσον ο άντρας είχε κάποια σχέση με την υπόθεση –και κρίνοντας από την αντίδρασή του είχε–, τότε θα ήταν καλύτερα να συνέτασσε την ομολογία του. Κι αν δεν είχε σχέση, τότε και πάλι για κάποιο λόγο ένιωθε στριμωγμένος. Είχε μείνει με το στόμα ανοιχτό. Ο Καρλ έπρεπε να κινηθεί προσεκτικά, διαφορετικά ο άλλος θα έραβε το στόμα του για τα καλά. Ποτέ πριν στην καλοκουρδισμένη ζωή του δεν είχε ακούσει ο Τάγκε Μπάγκεσεν κάτι τέτοιο· αυτό ήταν βέβαιο.

Ο Καρλ προσπάθησε να του χαμογελάσει. Για κάποιο λόγο, η δραματική αντίδραση του βουλευτή φάνταζε ταυτόχρονα διαλλακτική. Λες και κάπου μέσα σ’ εκείνο το σώμα, το ταϊσμένο με μεζέδες αριστοκρατικών συναθροίσεων, εξακολουθούσε ίσως να υπάρχει ένας άνθρωπος.

«Άκουσέ με καλά, Μπάγκεσεν», του είπε αλλάζοντας ύφος. «Έστελνες σημειώματα στη Μερέτε. Πολλά σημειώματα. Μπορώ να σου αποκαλύψω ότι η προηγούμενη γραμματέας της, η Μαριάνε Κοχ, παρακολουθούσε στενά τις προσπάθειές σου», του είπε απερίφραστα.

«Οι πάντες ανταλλάσσουν σημειώματα εδώ πέρα». Προσπάθησε να γείρει προς τα πίσω, δήθεν χαλαρά, όμως η πλάτη της καρέκλας απείχε κάπως και η κίνησή του φάνηκε αφύσικη.

«Δηλαδή, ισχυρίζεσαι ότι το περιεχόμενο των σημειωμάτων δεν ήταν προσωπικού χαρακτήρα;»

Σε αυτό το σημείο, ο βουλευτής σήκωσε τον όγκο του από την καρέκλα και πήγε να κλείσει αθόρυβα την πόρτα. «Είναι αλήθεια ότι έτρεφα δυνατά αισθήματα για τη Μερέτε Λίνγκαρ», είπε, δείχνοντας τόσο ειλικρινά θλιμμένος, ώστε ο Καρλ σχεδόν τον λυπήθηκε. «Μου είναι πολύ δύσκολο να ξεπεράσω το θάνατό της».

«Καταλαβαίνω. Θα είμαι σύντομος».

Τα λόγια του Καρλ έγιναν δεκτά με ένα χαμόγελο ευγνωμοσύνης. Τώρα ο τύπος γινόταν ρεαλιστής.

«Γνωρίζουμε ότι έστειλες στη Μερέτε Λίνγκαρ μια κάρτα για τη γιορτή του Αγίου Βαλεντίνου, το Φεβρουάριο του 2002.

Την πληροφορία αυτή επιβεβαίωσε σήμερα η εταιρεία που προώθησε το μήνυμα».

Ο Μπάγκεσεν έδειχνε αποκαρδιωμένος. Το παρελθόν τον πλήγωνε πραγματικά.

Αναστέναξε. «Φυσικά, ήξερα πως εκείνη δε συμμεριζόταν το ενδιαφέρον μου. Δυστυχώς. Το ήξερα από πολύ καιρό, ακόμα και τότε».

«Συνέχισες, όμως, να προσπαθείς;»

Ο άλλος έγνεψε καταφατικά, χωρίς να πει λέξη.

«Τι έλεγε το μήνυμά σου; Προσπάθησε να πεις την αλήθεια αυτή τη φορά».

Ο βουλευτής έγειρε το κεφάλι ελαφρώς στο πλάι. «Τα συνηθισμένα. Της έγραφα πως θα ήθελα να τη συναντήσω. Δε θυμάμαι ακριβώς τις λέξεις. Την αλήθεια λέω».

«Κι έτσι, τη σκότωσες επειδή δε σε έβλεπε ερωτικά;»

Τώρα τα μάτια του άντρα στένεψαν κι έγιναν σαν κουμπότρυπες. Τα χείλη του ήταν σφιγμένα. Ένα δευτερόλεπτο πριν αρχίσουν τα δάκρυα να κυλούν στο πλάι της μύτης του, ο Καρλ σκεφτόταν να τον συλλάβει. Τότε εκείνος ανασήκωσε το κεφάλι και τον κοίταξε. Όχι σαν να ήταν ο Καρλ ο δήμιος που είχε περάσει τη θηλιά γύρω από το λαιμό του, αλλά σαν ένας εξομολογητής στον οποίο

μπορούσε επιτέλους να ανοίξει την καρδιά του.

«Ποιος θα σκότωνε το μοναδικό άνθρωπο που έδινε νόημα στη ζωή του;» ρώτησε.

Έμειναν σιωπηλοί για αρκετή ώρα, κοιτάζοντας ο ένας τον άλλο. Τελικά, ο Καρλ απέστρεψε το βλέμμα.

«Ξέρεις αν η Μερέτε είχε εχθρούς εδώ μέσα; Δεν εννοώ πολιτικούς αντιπάλους. Πραγματικούς εχθρούς».

Ο Τάγκε Μπάγκεσεν σκούπισε τα μάτια του. «Όλοι μας έχουμε εχθρούς, όχι όμως αυτό που θα λέγαμε πραγματικούς εχθρούς», απάντησε.

«Δηλαδή, δεν υπήρχε κανείς που θα μπορούσε να επιβουλεύεται τη ζωή της;»

Ο βουλευτής κούνησε αρνητικά το κεφάλι. «Θα μου έκανε τεράστια εντύπωση κάτι τέτοιο. Ήταν πολύ συμπαθής, ακόμα και στις τάξεις των πολιτικών της αντιπάλων».

«Εγώ σχημάτισα διαφορετική εντύπωση. Οπότε δεν πιστεύεις ότι ασχολούνταν με κρίσιμες υποθέσεις, οι οποίες ενδεχομένως να αποδεικνύονταν αρκετά προβληματικές ώστε να αποφασίσει κάποιος να κάνει τα πάντα προκειμένου να τη σταματήσει; Ίσως κάποια συντεχνία που αισθανόταν πιεσμένη ή απειλούμενη;»

Ο άλλος κοίταξε τον Καρλ σαν να έλεγε ανοησίες. «Ως

προς αυτό, να ρωτήσεις τα μέλη του κόμματός της. Εγώ κι εκείνη δεν είχαμε στενή πολιτική σχέση. Κάθε άλλο, θα έλεγα. Γιατί; Βρήκες κάποιο συγκεκριμένο στοιχείο;»

«Οι πολιτικοί σε ολόκληρο τον κόσμο θεωρούνται υπόλογοι για τις απόψεις τους, σωστά; Πολέμιοι των αμβλώσεων, φανατικοί υποστηρικτές των δικαιωμάτων των ζώων, άτομα που εχθρεύονται το Ισλάμ, ή το αντίθετο – οτιδήποτε από αυτά μπορεί να προκαλέσει μια βίαιη αντίδραση. Αρκεί να δει κανείς τι συμβαίνει στη Σουηδία, την Ολλανδία ή τις Ηνωμένες Πολιτείες». Ο Καρλ έκανε να σηκωθεί και παρατήρησε την έκφραση ανακούφισης που είχε αρχίσει ήδη να διαγράφεται στο πρόσωπο του βουλευτή απέναντί του. Όμως ίσως δεν έπρεπε να δίνει τόση σημασία σε αυτό. Ποιος δε θα ήθελε να τελειώσει μια τέτοια συζήτηση;

«Μπάγκεσεν», συνέχισε ο Καρλ, «ίσως θα είχες την ευγενή καλοσύνη να επικοινωνήσεις μαζί μου σε περίπτωση που κατά τύχη μάθαινες κάτι το οποίο πρέπει να γνωρίζω». Έδωσε στον άντρα την κάρτα του. «Αν δε θέλεις να το κάνεις για εμένα, τότε κάν' το για τον εαυτό σου. Δεν ήταν πολλοί οι άνθρωποι σε αυτό το κτίριο που έτρεφαν τόσο φιλικά αισθήματα για τη Μερέτε Λίνγκαρ όσο εσύ, δυστυχώς».

Το σχόλιο βρήκε στόχο. Τα δάκρυα σίγουρα θα είχαν αρχίσει και πάλι να κυλούν, πριν ακόμα βγει από το δωμάτιο ο Καρλ.

Σύμφωνα με τα ληξιαρχικά στοιχεία, η τελευταία διεύθυνση κατοικίας της Σες Νόρουπ ήταν ίδια μ’ εκείνη των γονιών της, καταμεσής στη συνοικία Φρέντερικσμπερ, μία από τις πιο σνομπ περιοχές της Κοπεγχάγης. Στην μπρούντζινη πλακέτα δίπλα στην εξώπορτα έγραφε: «Βίλχελμ Νόρουπ, έμπορος χονδρικής, και Κάια Μπραντ Νόρουπ, ηθοποιός».

Ο Καρλ χτύπησε το κουδούνι και άκουσε το κουδούνισμα να αντηχεί πίσω από την πελώρια, δρύινη πόρτα. Λίγο μετά συνοδεύτηκε από ένα αδύναμο «ναι, ναι, έρχομαι».

Ο άντρας που του άνοιξε πρέπει να είχε βγει στη σύνταξη τουλάχιστον μια εικοσιπενταετία πριν. Κρίνοντας από το γιλέκο που φορούσε και το μεταξωτό μαντίλι γύρω από το λαιμό του, η περιουσία του δεν είχε εξανεμιστεί ακόμα. Κοίταξε ανήσυχος τον Καρλ, με μάτια ταλαιπωρημένα από την αρρώστια, λες κι εκείνος ο ξένος που στεκόταν στο κατώφλι ήταν ο ίδιος ο Χάρος. «Ποιος είσαι;» ρώτησε απότομα, έτοιμος να του κλείσει την πόρτα κατάμουτρα.

Ο Καρλ συστήθηκε, βγάζοντας για μία ακόμα φορά το αστυνομικό σήμα από την τσέπη του. Ρώτησε αν θα μπορούσε να περάσει μέσα.

«Συνέβη κάτι στη Σες;» ζήτησε να μάθει ο άντρας.

«Δεν ξέρω. Γιατί ρωτάτε; Δεν είναι εδώ;»

«Όχι, δε ζει πια εδώ, αν είναι αυτή που γυρεύεις».

«Ποιος είναι, Βίλχελμ;» ακούστηκε μια σιγανή φωνή πίσω από τη δίφυλλη πόρτα του καθιστικού.

«Τίποτα, καλή μου, κάποιος που θέλει να μιλήσει στη Σες».

«Τότε σε λάθος μέρος ήρθε», απάντησε εκείνη.

Ο χονδρέμπορος άρπαξε τον Καρλ από το μανίκι. «Ζει στο Βάλμπι. Πες της πως θέλουμε να έρθει και να πάρει τα πράγματά της, αν σκοπεύει να συνεχίσει να ζει με αυτό τον τρόπο».

«Δηλαδή, πώς;»

Ο άντρας δεν απάντησε. Έδωσε στον Καρλ τη διεύθυνση στη Βάλχεϊβαϊ και ύστερα βρόντηξε την πόρτα.

Στη μικρή πολυκατοικία υπήρχαν μόνο τρία ονόματα στο θυροτηλέφωνο. Στο παρελθόν, στο κτίριο αυτό στεγάζονταν σίγουρα έξι οικογένειες, καθεμία με τέσσερα ή πέντε παιδιά. Η άλλοτε υποβαθμισμένη περιοχή είχε πλέον αστικοποιηθεί. Εδώ, σε αυτό το διαμέρισμα, στη σοφίτα του κτιρίου, η Σες Νόρουπ είχε βρει τον αληθινό έρωτα, στο πρόσωπο μιας σαρανταπεντάρας γυναίκας, της οποίας η δυσπιστία για το αστυνομικό σήμα του Καρλ είχε αποτυπωθεί στα ωχρά, σφιγμένα χείλη της.

Τα χείλη της Σες δεν ήταν ιδιαίτερα φιλικά, επίσης. Με

την πρώτη ματιά, ο Καρλ κατάλαβε γιατί το Νομικό και Οικονομικό Επιμελητήριο της Δανίας και τα γραφεία των Δημοκρατών στη βουλή δεν κατέρρευσαν μετά την αποχώρησή της. Θα έπρεπε κανείς να ψάξει πολύ για να βρει άνθρωπο που να εξέπεμπε λιγότερο συμπαθητική αύρα.

«Η Μερέτε Λίνγκαρ ήταν μια ανεύθυνη προϊσταμένη», σχολίασε.

«Θέλετε να πείτε ότι δεν έπαιρνε τη δουλειά της στα σοβαρά; Οι πληροφορίες που έχω συγκεντρώσει, άλλα λένε».

«Με άφηνε να αποφασίζω για τα πάντα».

«Εγώ θα έλεγα πως αυτό είναι πλεονέκτημα». Την κοίταξε καλά. Έμοιαζε με άτομο το οποίο μια ζωή ήταν με σφιγμένα τα λουριά και σιχαινόταν αυτή την κατάσταση. Ο χονδρέμπορος και η γυναίκα του, κάποτε μεγάλο όνομα αναμφίβολα, πιθανότατα είχαν διδάξει στη Σες τη σημασία της τυφλής υπακοής. Αυτό πρέπει να ήταν δύσκολο για ένα μοναχοπαίδι που έβλεπε τους γονείς του σαν θείο δώρο. Ο Καρλ ήταν πεπεισμένος πως η κατάσταση είχε φτάσει σε σημείο όπου η κόρη τους τους σιχαινόταν και τους λάτρευε ταυτόχρονα. Τους σιχαινόταν γι’ αυτό που ήταν και τους λάτρευε για τον ίδιο ακριβώς λόγο. Κατά την ταπεινή του γνώμη, έτσι εξηγούνταν το γεγονός ότι πηγαινοερχόταν στο πατρικό της σε όλη την ενήλικη ζωή της.

Έριξε μια ματιά στη σύντροφό της. Ντυμένη με ένα φαρδύ

ρούχο και με ένα τσιγάρο να σιγοκαίει κρεμασμένο στα χείλη της, καθόταν εκεί σαν να ήθελε να βεβαιωθεί πως ο μπάτσος δε θα επιχειρούσε να ζορίσει τη Σες. Σκόπευε να προσφέρει στη Σες ένα σταθερό σημείο αναφοράς στο εξής. Αυτό ήταν ολοφάνερο.

«Πληροφορήθηκα πως η Μερέτε Λίνγκαρ ήταν πολύ ευχαριστημένη με τη δουλειά σας».

«Τι μου λέτε!»

«Θα ήθελα να σας ρωτήσω για την προσωπική της ζωή. Υπήρχε κάποιος λόγος να σκεφτεί κανείς πως ίσως ήταν έγκυος την περίοδο που εξαφανίστηκε;»

Η Σες συνοφρυώθηκε και έκανε προς τα πίσω.

«Έγκυος;» Πρόφερε τη λέξη λες και ανήκε στην ίδια κατηγορία με τη χολέρα, τη λέπρα και τη βουβωνική πανώλη. «Όχι, είμαι σίγουρη πως δεν ήταν». Έριξε μια ματιά προς την ερωμένη της κι έπειτα έστρεψε το βλέμμα προς τα πάνω.

«Πώς μπορείτε να είστε τόσο σίγουρη;»

«Εσείς πώς νομίζετε; Αν ήταν τόσο συγκροτημένη όσο νόμιζαν όλοι, τότε δε θα δανειζόταν από εμένα ταμπόν όταν της ερχόταν περίοδος».

«Δηλαδή, λέτε ότι είχε περίοδο λίγο πριν εξαφανιστεί;»

«Ναι, την εβδομάδα πριν. Κάθε μήνα μάς ερχόταν η περίοδος ταυτόχρονα το διάστημα που εργαζόμουν εκεί».

Ο Καρλ έγνεψε καταφατικά. Αυτό ήταν κάτι που εκείνη μπορούσε να ξέρει. «Γνωρίζετε αν διατηρούσε κάποια σχέση;»

«Έχω απαντήσει στην ίδια ερώτηση εκατό φορές».

«Παρακαλώ, φρεσκάρετε τη μνήμη μου».

Η Σες πήρε ένα τσιγάρο και το χτύπησε δυνατά πάνω στο τραπέζι. «Όλοι οι άντρες την κοίταζαν λες και ήθελαν να τη βάλουν κάτω επιτόπου. Πού να ξέρω αν έτρεχε κάτι με κάποιον από αυτούς;»

«Στο φάκελο της υπόθεσης υπάρχει μια αναφορά σε μια κάρτα που έλαβε για τη γιορτή του Αγίου Βαλεντίνου. Γνωρίζατε ότι αποστολέας ήταν ο Τάγκε Μπάγκεσεν;»

Εκείνη άναψε το τσιγάρο της και εξαφανίστηκε πίσω από ένα γαλαζωπό πέπλο. «Όχι, δεν το γνώριζα».

«Επομένως, δεν ξέρετε αν έτρεχε κάτι ανάμεσά τους;»

«Αν έτρεχε κάτι; Έχουν περάσει πέντε χρόνια, όπως σίγουρα θυμάστε». Φύσηξε τον καπνό του τσιγάρου κατευθείαν πάνω στον Καρλ, κερδίζοντας ένα πονηρό χαμόγελο από τη σύντροφό της.

Ο Καρλ έγειρε ελαφρά προς τα πίσω. «Λοιπόν, ακούστε με. Σε τέσσερα λεπτά θα έχω φύγει. Όμως, πριν φύγω, ας προσποιηθούμε πως θέλουμε να βοηθήσουμε ο ένας τον άλλο, εντάξει;» Κοίταξε τη Σες κατάματα· εξακολουθούσε να προσπαθεί να κρύψει την οργή που ένιωθε απέναντι στον ίδιο της τον εαυτό πίσω από μια εχθρική έκφραση. «Θα σε φωνάζω Σες, σύμφωνοι; Συνήθως μιλάω στον ενικό όταν μοιράζομαι μια τζούρα με κάποιον».

Εκείνη έφερε το χέρι με το τσιγάρο πάνω στα γόνατά της.

«Λοιπόν, θα σου κάνω μια ερώτηση, Σες. Έχεις υπόψη σου κάποιο περιστατικό που να συνέβη λίγο πριν εξαφανιστεί η Μερέτε; Κάτι που θα άξιζε να το ψάξουμε περισσότερο; Θα σου πω στην τύχη μερικά πράγματα, κι εσύ σταμάτησέ με αν πέσω πάνω σε τίποτα σχετικό, ναι;» Το καταφατικό του νεύμα με το κεφάλι έμεινε αναπάντητο. «Τηλεφωνικές συνομιλίες προσωπικού χαρακτήρα; Μικρά κίτρινα χαρτάκια με σημειώσεις, αφημένα πάνω στο γραφείο της; Άτομα που συμπεριφέρονταν απέναντί της με αντιεπαγγελματικό τρόπο; Κουτιά με σοκολατάκια, λουλούδια, καινούρια δαχτυλίδια στο χέρι της; Κοκκίνιζε ποτέ χαζεύοντας το κενό; Δυσκολευόταν να συγκεντρωθεί εκείνες τις τελευταίες μέρες;» Κοίταξε το ζόμπι που καθόταν απέναντί του. Τα άχρωμα χείλη της δεν είχαν σαλέψει ούτε χιλιοστό. Κι άλλο αδιέξοδο. «Υπήρξε κάποια αλλαγή στη συμπεριφορά της; Επέστρεφε νωρίτερα στο σπίτι; Έβγαινε από την αίθουσα συνεδριάσεων για να τηλεφωνήσει από το κινητό της; Ερχόταν αργότερα απ' ό,τι συνήθως το πρωί;»

Κοίταξε ξανά τη Σες, γνέφοντάς της καταφατικά, με έμφαση, λες κι αυτό θα μπορούσε να τη συνεφέρει.

Εκείνη τράβηξε μία ακόμα τζούρα από το τσιγάρο της και ύστερα έλιωσε τη γόπα το τασάκι. «Τελείωσες;» ρώτησε.

Ο Καρλ αναστέναξε. Τίποτα! Τι άλλο περίμενε από αυτή την αγελάδα; «Ναι, τελείωσα».

«Ωραία». Εκείνη ανασήκωσε το κεφάλι. Για μια στιγμή διέκρινε στο βλέμμα της μια γυναίκα που διέθετε μια κάποια βαρύτητα. «Είπα στην Αστυνομία για την κάρτα, καθώς και για το ότι συναντήθηκε με κάποιον στο "Μπάνκεροτ". Την είδα να το σημειώνει στην ατζέντα με τα ραντεβού της. Δεν ξέρω ποιον θα συναντούσε εκεί, πάντως είχαν κοκκινίσει τα μάγουλά της».

«Ποιος νομίζεις ότι θα μπορούσε να ήταν;»

Εκείνη ανασήκωσε τους ώμους.

«Ο Τάγκε Μπάγκεσεν;» τη ρώτησε.

«Θα μπορούσε να ήταν οποιοσδήποτε. Συναντούσε ένα σωρό άτομα στο Κρίστιανσμπορ. Επίσης, ήταν κι ένας άντρας που είχε έρθει με μια αντιπροσωπία κι έδειξε να ενδιαφέρεται για εκείνη. Όμως το ίδιο ενδιαφέρον έδειχναν πολλοί άλλοι άντρες».

«Αντιπροσωπία; Πότε έγινε αυτό;»

«Λίγο καιρό πριν εξαφανιστεί».

«Θυμάσαι το όνομά του;»

«Έπειτα από πέντε χρόνια; Όχι, βέβαια».

«Τι είδους αντιπροσωπία ήταν αυτή;»

Του έριξε ένα ξινισμένο βλέμμα. «Νομίζω ότι είχαν έρθει για κάποια έρευνα που αφορούσε το ανοσοποιητικό. Όμως με διέκοψες», πρόσθεσε. «Η Μερέτε έλαβε κι ένα μπουκέτο λουλούδια. Αναμφίβολα διατηρούσε κάποιου είδους σχέση, προσωπικού χαρακτήρα. Δεν έχω ιδέα με ποιον, πάντως τα έχω πει όλα αυτά στην Αστυνομία».

Ο Καρλ έξυσε το λαιμό του. Πού είχαν καταγραφεί αυτές οι πληροφορίες;

«Να ρωτήσω κάτι; Σε ποιον τα ανέφερες όλα αυτά;»

«Δε θυμάμαι».

«Δε φαντάζομαι να ήταν ο Μπέργκε Μπακ, της Ομάδας Ταχείας Αντίδρασης, ε;»

Έστρεψε το δείκτη της πάνω στον Καρλ, σαν να έλεγε: «Το βρήκες».

Άντε πάλι αυτός ο βλάκας... Πάντοτε παρέλειπε τόσες πληροφορίες όταν συνέτασσε τις αναφορές του;

Ο Καρλ στράφηκε και κοίταξε τη σύντροφο που είχε επιλέξει η Σες. Δεν ήταν και ο πιο χαμογελαστός άνθρωπος του κόσμου. Τώρα έδειχνε να περιμένει πότε θα ξεκουμπιζόταν εκείνος από εκεί πέρα.

Ο Καρλ έγνεψε στη Σες και σηκώθηκε. Ανάμεσα στα παράθυρα κρέμονταν διάφορες μικρές έγχρωμες φωτογραφίες, τραβηγμένες σε στούντιο, καθώς και δύο μεγάλες ασπρόμαυρες φωτογραφίες των γονιών της Σες, από καλύτερες εποχές. Πρέπει να ήταν πολύ όμορφες παλιά, όμως ήταν δύσκολο να το πει κανείς με βεβαιότητα, αφού η κόρη τους είχε γδάρει και ξύσει τα πρόσωπά τους. Ο Καρλ έσκυψε για να κοιτάξει τις μικρές κορνιζαρισμένες φωτογραφίες. Από τα ρούχα και τη στάση του σώματος, αναγνώρισε μία από τις πολλές φωτογραφίες της Μερέτε Λίνγκαρ, τραβηγμένη στο πλαίσιο των δημοσίων σχέσεων. Είχε χάσει κι εκείνη το μεγαλύτερο μέρος του προσώπου της πίσω από ένα πλέγμα από χαρακιές. Δηλαδή, η Σες μάζευε φωτογραφίες ανθρώπων που μισούσε. Ίσως θα μπορούσε να εξασφαλίσει κι αυτός μια θέση ανάμεσά τους, αν το είχε προσπαθήσει λίγο περισσότερο.

Ήταν από τις σπάνιες περιπτώσεις που ο Μπέργκε Μπακ βρισκόταν μόνος στο γραφείο του. Το δερμάτινο σακάκι του ήταν ακόμα πιο τσαλακωμένο απ’ ό,τι συνήθως. Αδιαμφισβήτητη απόδειξη ότι εργαζόταν σκληρά,

νυχθημερόν.

«Δε σου ζήτησα να μην μπαίνεις απρόσκλητος εδώ μέσα, Καρλ;» Χτύπησε με δύναμη το σημειωματάριό του πάνω στο γραφείο και τον αγριοκοίταξε.

«Τα σκάτωσες, Μπέργκε», είπε ο Καρλ.

Ίσως έφταιγε η χρήση του μικρού του ονόματος, ίσως η κατηγορία, πάντως η αντίδραση του Μπακ ήταν αστραπιαία. Όλες οι ρυτίδες στο μέτωπό του έγιναν κάθετες, φτάνοντας μέχρι τις ρίζες των μαλλιών του που τα χτένιζε προς τα πίσω.

«Η Μερέτε Λίνγκαρ έλαβε ένα μπουκέτο λουλούδια λίγες μέρες πριν το θάνατό της. Και, απ' ό,τι έμαθα, λουλούδια δε λάμβανε ποτέ».

«Και λοιπόν;» Η έκφραση του Μπακ δε θα μπορούσε να είναι περισσότερο συγκαταβατική.

«Αναζητούμε κάποιον που ίσως διέπραξε φόνο. Μήπως σου διέφυγε αυτό; Ένας εραστής θα αποτελούσε σοβαρό υποψήφιο».

«Τα ψάξαμε όλα αυτά».

«Στην αναφορά, πάντως, δεν έγραψες τίποτα».

Ο Μπακ ανασήκωσε τους ώμους. «Χαλάρωσε, Καρλ. Εσύ, ειδικά, δε θα έπρεπε να σχολιάζεις τη δουλειά των άλλων.

Εμείς σκιζόμαστε εδώ πέρα, την ώρα που εσύ τα ξύνεις. Λες να μην το ξέρω; Στην αναφορά έγραψα ό,τι ήταν σημαντικό, τελεία και παύλα», είπε, χτυπώντας ξανά το σημειωματάριο πάνω στο γραφείο.

«Παρέλειψες να αναφέρεις το γεγονός ότι μια κοινωνική λειτουργός, ονόματι Κάριν Μόρτενσεν, είδε τον Ούφε Λίνγκαρ να έχει στήσει ένα παιχνίδι που υποδήλωνε ότι θυμόταν το τροχαίο δυστύχημα. Ίσως θυμάται και κάτι από τη μέρα που εξαφανίστηκε η Μερέτε. Προφανώς, όμως, δεν ασχολήθηκες πολύ με αυτή την οπτική γωνία».

«Κάρεν Μόρτενσεν. Η Κάρεν γράφει το όνομά της με *ε*, όχι με *ι*, Καρλ. Προσπάθησε να ακούσεις τι λες. Και πάψε να προσπαθείς να μου κάνεις μάθημα για τη σημασία των λεπτομερειών».

«Αυτό σημαίνει ότι καταλαβαίνεις πόσο σημαντική θα μπορούσε να είναι αυτή η πληροφορία που έδωσε η Κάρεν Μόρτενσεν;»

«Σκάσε, ρε. Το ψάξαμε, εντάξει; Ο Ούφε δε θυμόταν τίποτα. Ο μικρός είναι φυτό».

«Η Μερέτε Λίνγκαρ γνώρισε κάποιον άντρα λίγες μέρες πριν πεθάνει. Ήταν μέλος μιας αντιπροσωπίας που ερευνούσε τη λειτουργία του ανοσοποιητικού. Ούτε αυτό το στοιχείο βρίσκεται στην αναφορά σου».

«Όχι, αλλά το ψάξαμε».

«Επομένως, ξέρεις πως κάποιος άντρας ήρθε σε επαφή μαζί της και ότι προφανώς υπήρχε ισχυρή χημεία ανάμεσά τους. Αυτό, τουλάχιστον, ισχυρίζεται ότι σου είπε η γραμματέας της, η Σες Νόρουπ».

«Ναι, γαμώτο. Φυσικά και το ξέρω».

«Και τότε, γιατί δεν το γράφει η αναφορά σου;»

«Δεν ξέρω. Μάλλον γιατί αποδείχτηκε πως ο τύπος ήταν νεκρός».

«Νεκρός;»

«Ναι, έγινε κάρβουνο σε ένα τροχαίο δυστύχημα μία μέρα μετά την εξαφάνιση της Μερέτε. Το όνομά του ήταν Ντάνιελ Χέιλ». Πρόφερε το όνομα καθαρά, για να καταλάβει ο Καρλ πόσο δυνατή μνήμη είχε.

«Ντάνιελ Χέιλ;»

Προφανώς η Σες είχε ξεχάσει το όνομά του έπειτα από τόσα χρόνια.

«Ναι, εργαζόταν στην έρευνα για τον πλακούντα. Η αντιπροσωπία προσπαθούσε να εξασφαλίσει κονδύλια. Είχε ένα εργαστήριο στο Σλάνγκερουπ». Ο Μπακ παρουσίαζε αυτά τα στοιχεία με απόλυτη σιγουριά. Γνώριζε πολύ καλά

αυτό το σκέλος της υπόθεσης.

«Εφόσον πέθανε την επόμενη μέρα, δεν αποκλείεται να είχε κάποια σχέση με την εξαφάνιση της Μερέτε».

«Δεν το νομίζω. Είχε επιστρέψει από το Λονδίνο το απόγευμα του πνιγμού της».

«Ήταν ερωτευμένος μαζί της; Η Σες κάτι τέτοιο υπαινίχθηκε».

«Αν ήταν, τον λυπάμαι το μακαρίτη. Η κυρία δεν ήθελε να έχει καμία σχέση μαζί του».

«Είσαι σίγουρος, Μπέργκε;» Εκείνος ήταν φανερό ότι ενοχλούνταν ακούγοντας τον Καρλ να τον φωνάζει με το μικρό του. Πράγμα που σήμαινε πως στο εξής θα το χρησιμοποιούσε σε κάθε ευκαιρία. «Ίσως αυτός ο Ντάνιελ Χέιλ ήταν που δείπνησε με τη Μερέτε στο "Μπάνκεροτ". Τι λες κι εσύ, Μπέργκε;»

«Άκουσε, Καρλ. Έχουμε μια μάρτυρα στην υπόθεση της δολοφονίας του ποδηλάτη που αποφάσισε να μας μιλήσει, και τώρα οι εξελίξεις είναι ραγδαίες. Πνίγομαι στη δουλειά. Δεν μπορούμε να τα πούμε κάποια άλλη στιγμή; Ο Ντάνιελ Χέιλ είναι νεκρός. Δε βρισκόταν καν στη χώρα όταν πέθανε η Μερέτε Λίνγκαρ. Η γυναίκα πνίγηκε, και ο Χέιλ δεν είχε καμία απολύτως σχέση με το θάνατό της, εντάξει;»

«Προσπάθησες να μάθεις αν ο Χέιλ ήταν ο άνθρωπος με τον οποίο δείπνησε στο “Μπάνκεροτ”, μία εβδομάδα νωρίτερα; Ο φάκελος δεν αναφέρει τίποτα σχετικά με αυτό».

«Άκουσέ με! Η έρευνα τελικά κατέληξε στο ότι ο θάνατός της οφειλόταν κατά πάσα πιθανότητα σε ατύχημα. Άλλωστε, ήμαστε είκοσι άτομα που δουλεύαμε πάνω στην υπόθεση. Τράβα να ζαλίσεις κανέναν άλλο. Τσακίσου από εδώ, Καρλ».

24
2007

ΑΝ ΣΤΗΡΙΖΟΤΑΝ αποκλειστικά στην αίσθηση της όσφρησης και της ακοής, θα ήταν δύσκολο να διακρίνει τη διαφορά ανάμεσα στο υπόγειο των Κεντρικών της Αστυνομίας και τα πολύβουα σοκάκια του Καΐρου, το πρωί της Δευτέρας, όταν ο Καρλ έφτασε στη δουλειά. Ποτέ άλλοτε εκείνο το σεβαστό κτίριο δεν είχε κατακλυστεί από μυρωδιές φαγητών και εξωτικών μπαχαρικών και ποτέ άλλοτε δεν είχαν ακούσει εκείνοι οι τοίχοι τέτοιες αλλόκοτες μουσικές.

Μια γραμματέας από τη Διοίκηση, που είχε κατεβεί στα αρχεία, αγριοκοίταξε τον Καρλ, όπως περνούσε φορτωμένη με φακέλους. Η έκφρασή της μαρτυρούσε πως σε δέκα λεπτά ολόκληρο το κτίριο θα ήξερε πως οι τύποι στο υπόγειο είχαν σαλτάρει.

Η εξήγηση για όλα αυτά βρισκόταν στο σπιθαμιαίο χώρο του Άσαντ, όπου μια πληθώρα από ψητά καλούδια και

αλουμινόχαρτα που περιείχαν ψιλοκομμένο σκόρδο, κάτι πρασινάδες και κίτρινο ρύζι κοσμούσαν τα πιάτα που είχε αραδιάσει πάνω στο γραφείο του. Διόλου περίεργο που όποιος περνούσε από εκεί έμενε με το στόμα ανοιχτό.

«Τι γίνεται εδώ πέρα, Άσαντ;» φώναξε ο Καρλ, χαμηλώνοντας την ένταση της μουσικής που έπαιζε στο κασετόφωνο.

Ο Άσαντ απλώς χαμογέλασε. Προφανώς δεν είχε συναίσθηση του πολιτιστικού χάσματος που άνοιγε στα στιβαρά θεμέλια του κτιρίου της Αστυνομίας.

Ο Καρλ κάθισε βαρύς στην καρέκλα απέναντι από το βοηθό του. «Το φαγητό μυρίζει υπέροχα, Άσαντ, όμως εδώ βρισκόμαστε στα Κεντρικά. Όχι σε κάποιο λιβανέζικο εστιατόριο».

«Ορίστε, Καρλ. Και συγχαρητήρια, κύριε επιθεωρητά, θα μπορούσε να πει κάποιος», απάντησε ο Άσαντ, δίνοντάς του ένα βουτυράτο τρίγωνο από ζύμη. «Δώρο από τη γυναίκα μου. Οι κόρες μου έκοψαν τα χαρτιά».

Ο Καρλ ακολούθησε το χέρι του Άσαντ καθώς έγνεφε τριγύρω στο δωμάτιο. Τώρα έβλεπε τα ζωηρά, χρωματιστά χαρτιά που κρέμονταν από τα ράφια και τα φώτα της οροφής.

Δύσκολα θα ξεμπέρδευε.

«Πήγα μερικά και στον Χάρντι χτες. Του έχω διαβάσει τα περισσότερα έγγραφα της υπόθεσης δυνατά, Καρλ».

«Αλήθεια;» Προσπαθούσε να φανταστεί τις νοσοκόμες, την ώρα που ο Άσαντ τάιζε τον Χάρντι μπουρεκάκια. «Θέλεις να πεις ότι πήγες να τον δεις στο ρεπό σου;»

«Σκέφτεται την υπόθεση, Καρλ. Είναι καλός άνθρωπος. Καλός άνθρωπος».

Ο Καρλ έγνεψε καταφατικά και έφαγε μια μπουκιά. Σκόπευε να επισκεφτεί τον Χάρντι την επόμενη μέρα.

«Ετοίμασα όλα τα χαρτιά για το τροχαίο δυστύχημα και τα άφησα στο γραφείο σου, Καρλ. Αν θες, μπορώ να σου πω για όσα διάβασα».

Ο Καρλ έγνεψε και πάλι καταφατικά. Έτσι όπως πήγαινε το πράγμα, ο βοηθός του θα κατέληγε να γράψει την αναφορά, πριν ακόμα τελειώσουν με την υπόθεση.

Σε άλλα μέρη της Δανίας, παραμονή Χριστουγέννων του 1986, η θερμοκρασία είχε φτάσει ακόμα και τους έξι βαθμούς Κελσίου, όμως στο Σγιέλαν δεν ήταν τόσο τυχεροί, καθώς δέκα άτομα είχαν χάσει τη ζωή τους. Πέντε από αυτά είχαν σκοτωθεί σε ένα στενό επαρχιακό δρόμο ο οποίος περνούσε μέσα από μια δασωμένη περιοχή, στους Λόφους Τίμπιρκε· οι δύο ήταν οι γονείς της Μερέτε και του Ούφε Λίνγκαρ.

Είχαν επιχειρήσει να προσπεράσουν ένα Ford Sierra σε ένα σημείο του δρόμου όπου ο άνεμος είχε δημιουργήσει ένα λεπτό στρώμα κρυστάλλων πάγου, κι εκεί έγινε το κακό. Ευθύνες δεν αποδόθηκαν σε κανέναν, ούτε υποβλήθηκαν μηνύσεις για αποζημιώσεις. Ήταν ένα απλό τροχαίο, μόνο που οι συνέπειές του κάθε άλλο παρά απλές ήταν.

Το αυτοκίνητο που προσπάθησαν να προσπεράσουν κατέληξε πάνω σε ένα δέντρο και εξακολουθούσε να φλέγεται όταν έφτασε η Πυροσβεστική, ενώ το αυτοκίνητο που ανήκε στους γονείς της Μερέτε βρέθηκε αναποδογυρισμένο περίπου πενήντα μέτρα παρακάτω. Η μητέρα της Μερέτε εκσφενδονίστηκε μέσα από το παρμπρίζ και προσγειώθηκε στους θάμνους με σπασμένο λαιμό. Ο πατέρας της δε στάθηκε εξίσου τυχερός. Έκανε δέκα λεπτά για να ξεψυχήσει. Το μισό πλαίσιο του κινητήρα διαπέρασε την κοιλιακή του χώρα και ένα κλαδί δέντρου τρύπησε το θώρακά του. Πιστεύεται ότι ο Ούφε διατήρησε τις αισθήσεις του όλο εκείνο το διάστημα, γιατί όταν οι πυροσβέστες κατόρθωσαν να τον απεγκλωβίσουν από το αυτοκίνητο, το αγόρι έμεινε να παρακολουθεί τις προσπάθειές τους με ορθάνοιχτα, τρομαγμένα μάτια. Αρνήθηκε να αφήσει το χέρι της αδερφής του, ακόμα κι όταν τη μετέφεραν στο δρόμο για να της παράσχουν τις πρώτες βοήθειες. Δεν έπαψε στιγμή να την κρατά, ούτε για ένα δευτερόλεπτο.

Η έκθεση της Αστυνομίας ήταν απλή και σύντομη, αντίθετα με τα ρεπορτάζ των εφημερίδων. Η ιστορία είχε πολύ ψωμί.

Στο άλλο αυτοκίνητο, ένα κοριτσάκι και ο πατέρας του σκοτώθηκαν ακαριαία. Το συμβάν ήταν ιδιαίτερα τραγικό, καθώς μόνο το μεγαλύτερο σε ηλικία αγόρι βγήκε σχετικά αλώβητο. Η μητέρα βρισκόταν σε προχωρημένο στάδιο εγκυμοσύνης και η οικογένεια κατευθυνόταν στο νοσοκομείο γιατί την είχαν πιάσει οι πόνοι του τοκετού. Ενώ οι πυροσβέστες επιχειρούσαν να σβήσουν τη φωτιά κάτω από το καπό του αυτοκινήτου, η μητέρα γέννησε δίδυμα, με το κεφάλι ακουμπισμένο στο σώμα του νεκρού συζύγου της και το ένα πόδι ακινητοποιημένο κάτω από το κάθισμα του αυτοκινήτου. Παρά τις ηρωικές προσπάθειες των πυροσβεστών να τους απεγκλωβίσουν όλους εγκαίρως, ένα από τα μωρά πέθανε, και οι εφημερίδες είχαν εγγυημένο πρωτοσέλιδο ανήμερα τα Χριστούγεννα.

Ο Άσαντ έδειξε στον Καρλ τόσο τις τοπικές φυλλάδες όσο και τις εφημερίδες εθνικής εμβέλειας, και όλες τους είχαν ασχοληθεί με την άκρως ενδιαφέρουσα, από ειδησεογραφική άποψη, ιστορία. Οι φωτογραφίες ήταν πραγματικά συγκλονιστικές. Το καρφωμένο στο δέντρο αυτοκίνητο, δίπλα στον ανάστατο δρόμο· η λεχώνα που μεταφερόταν στο νοσοκομειακό, με ένα αγόρι να κλαίει στο πλευρό της· η Μερέτε Λίνγκαρ ξαπλωμένη σε φορείο, στη μέση του δρόμου, με μια μάσκα οξυγόνου στο πρόσωπό της· και ο Ούφε, καθισμένος καταγής πάνω στο λεπτό στρώμα χιονιού, με μάτια φοβισμένα, να κρατά σφιχτά το χέρι της αναίσθητης αδερφής του.

«Ορίστε», είπε ο Άσαντ, δείχνοντας δύο σελίδες από τη φυλλάδα *Κους Κους,* που περιέχονταν στο φάκελο της υπόθεσης, τον οποίο είχε πάρει από το γραφείο του Καρλ. «Η Λις ανακάλυψε πως ορισμένες από αυτές τις φωτογραφίες χρησιμοποιήθηκαν από τις εφημερίδες όταν η Μερέτε Λίνγκαρ εξελέγη στο Φόλκετινγκ», πρόσθεσε.

Τελικά, ο φωτογράφος που έτυχε να βρίσκεται στον τόπο του δυστυχήματος εκείνο το απόγευμα είχε βγάλει σίγουρα πολλά χρήματα σε σχέση με τα λίγα δευτερόλεπτα που χρειάστηκε για να τραβήξει τις φωτογραφίες. Ο ίδιος πήρε φωτογραφίες και στην κηδεία των γονιών της Μερέτε, αυτή τη φορά χρησιμοποιώντας έγχρωμο φιλμ. Καθαρές, καλά καδραρισμένες φωτογραφίες μιας έφηβης Μερέτε Λίνγκαρ που κρατούσε από το χέρι τον εμβρόντητο αδερφό της, την ώρα που οι τεφροδόχοι ενταφιάζονταν στο κοιμητήριο του Βέστρε. Από την κηδεία των μελών της άλλης οικογένειας δεν υπήρχαν φωτογραφίες. Η νεκρώσιμη ακολουθία είχε τελεστεί σε αυστηρά στενό κύκλο.

«Τι στο διάολο γίνεται εδώ κάτω;» τους διέκοψε μια φωνή. «Εσείς φταίτε που βρομάει σαν παραμονή Χριστουγέννων στα γραφεία μας;»

Ο Σιγκούρντ Χαρμς, ένας από τους αρχιφύλακες του δευτέρου ορόφου, στεκόταν στο άνοιγμα της πόρτας. Κοίταζε κατάπληκτος τα χρωματιστά χαρτιά που κρέμονταν από τα φώτα.

«Έλα, δοκίμασε, Σιγκούρντ, γκρινιάρη», είπε ο Καρλ, δίνοντάς του ένα από τα πικάντικα, βουτυράτα μπουρέκια. «Και πού να δεις τι έχει να γίνει το Πάσχα. Τότε θα καίμε και λιβάνι».

Έφτασε μήνυμα από πάνω πως ο διοικητής ήθελε να δει τον Καρλ στο γραφείο του πριν το μεσημεριανό διάλειμμα. Ο Μάρκους Γιάκομπσεν έδειχνε σκυθρωπός και προβληματισμένος όταν ανασήκωσε το κεφάλι από τα έγγραφα που είχε μπροστά του και ζήτησε από τον Καρλ να καθίσει.

Ο Καρλ ετοιμαζόταν να ζητήσει συγνώμη εκ μέρους του Άσαντ και να διαβεβαιώσει τον προϊστάμενό του πως το τσιμπούσι δεν επρόκειτο να επαναληφθεί στο υπόγειο· είχε την κατάσταση υπό έλεγχο. Όμως δεν πρόλαβε να τα πει όλα αυτά, καθώς δύο νεοφερμένοι ντετέκτιβ μπήκαν στο γραφείο και κάθισαν στις καρέκλες που υπήρχαν στον απέναντι τοίχο.

Ο Καρλ τούς χαμογέλασε λοξά. Ήταν απίθανο να είχαν έρθει να τον συλλάβουν επειδή είχε απλώσει στο γραφείο μερικά σαμόζας, ή όπως στην ευχή έλεγαν εκείνα τα πικάντικα, ζυμαρένια πράγματα.

Μόλις ο Λαρς Μπιερν και ο αναπληρωτής αστυνομικός επιθεωρητής Τέρε Πλόουγ, ο οποίος είχε αναλάβει την υπόθεση της δολοφονίας του ερημίτη με καρφωτικό πιστόλι, μπήκαν στο δωμάτιο, ο διοικητής έκλεισε το φάκελο που μελετούσε και στράφηκε στον Καρλ. «Πρώτα θα ήθελα να σε

ενημερώσω πως σε κάλεσα εδώ επειδή αποκαλύφθηκαν δύο ακόμα φόνοι σήμερα το πρωί. Τα πτώματα δύο νέων αντρών εντοπίστηκαν σε ένα συνεργείο έξω από το Σόρε».

Στο Σόρε; σκέφτηκε ο Καρλ. Και τι σχέση είχαν με αυτό;

«Και οι δύο βρέθηκαν νεκροί με ταβανόπροκες καρφωμένες από ένα πιστόλι μάρκας Paslode στο κεφάλι. Είμαι βέβαιος πως αυτό κάτι σου θυμίζει, σωστά;»

Ο Καρλ έστρεψε το πρόσωπο και κοίταξε έξω από το παράθυρο, εστιάζοντας το βλέμμα του σε ένα σμήνος πουλιών που πετούσε πάνω από τα κτίρια, στην απέναντι πλευρά του δρόμου. Ένιωθε τα μάτια του προϊσταμένου του καρφωμένα πάνω του, όμως αυτό δεν τον βοηθούσε ιδιαίτερα. Ό,τι είχε συμβεί στο Σόρε δεν είχε απαραιτήτως κάποια σχέση με την υπόθεση στο Άμαρ. Ακόμα και στις αστυνομικές σειρές στην τηλεόραση χρησιμοποιούσαν πιστόλια καρφιών σαν όπλα τώρα πια.

«Θα συνεχίσεις εσύ την ενημέρωση, Τέρε;» άκουσε να λέει ο Μάρκους Γιάκομπσεν, σαν να μιλούσε από κάπου μακριά.

«Βεβαίως. Είμαστε πεπεισμένοι πως οι δράστες είναι οι ίδιοι που σκότωσαν τον Γκέοργκ Μάντσεν στον παλιό στρατώνα, στο Άμαρ».

Ο Καρλ στράφηκε προς το μέρος του. «Γιατί το πιστεύετε αυτό;»

«Γιατί ο Γκέοργκ Μάντσεν ήταν θείος ενός από τα θύματα στο Σόρε».

Ο Καρλ έστρεψε ξανά το βλέμμα προς τα πουλιά.

«Έχουμε την περιγραφή ενός από τα άτομα που φαίνεται πως ήταν στο χώρο την ώρα που διαπράχθηκαν οι φόνοι. Ο ντετέκτιβ Στολτς και η ομάδα του στο Σόρε θέλουν να πας εκεί σήμερα για να συγκρίνουν τη δική σου περιγραφή με τις δικές τους».

«Εγώ δεν είδα τίποτα. Ήμουν αναίσθητος».

Ο Τέρε Πλόουγ κοίταξε τον Καρλ με ένα ύφος που δεν του άρεσε. Αυτός, περισσότερο απ' οποιονδήποτε άλλο, σίγουρα είχε μελετήσει λεπτομερώς την αναφορά, οπότε γιατί το έπαιζε βλάκας; Μήπως δεν είχε επιμείνει ο Καρλ πως παρέμεινε αναίσθητος από τη στιγμή που τον βρήκε η σφαίρα ξυστά στον κρόταφο, μέχρι που του έβαλαν τον ορό στο νοσοκομείο; Δεν τον πίστευαν; Για ποιο λόγο ήθελαν να μιλήσουν μαζί του;

«Στην αναφορά λέει πως είδες ένα κόκκινο καρό πουκάμισο πριν πέσουν οι πυροβολισμοί».

Το πουκάμισο. Γι' αυτό τον είχαν καλέσει; «Δηλαδή, θέλουν να αναγνωρίσω ένα πουκάμισο;» είπε. «Γιατί, αν πράγματι αυτό θέλουν, καλύτερα να μου στείλουν μια φωτογραφία του».

«Έχουν τους λόγους τους, Καρλ», παρενέβη ο Μάρκους. «Είναι προς το συμφέρον όλων μας να πας στο Σόρε. Και όταν λέω όλων μας, εννοώ ιδιαίτερα εσένα».

«Πραγματικά, δεν έχω καμία διάθεση». Έριξε μια ματιά στο ρολόι του. «Άλλωστε, έχει περάσει η ώρα».

«Δεν έχεις καμία διάθεση; Πες μου, Καρλ, για πότε έκλεισες ραντεβού να μιλήσεις με την ψυχολόγο;»

Ο Καρλ σούφρωσε τα χείλη. Ήταν ανάγκη ο διοικητής να το ανακοινώσει σε ολόκληρο το τμήμα;

«Για αύριο».

«Τότε, νομίζω ότι θα ήταν καλό να πας μέχρι το Σόρε σήμερα, ώστε να έχεις πρόσφατη την αντίδρασή σου σε αυτή την εμπειρία όταν θα συναντήσεις τη Μόνα Ίψεν αύριο». Χαμογέλασε ξινά στον Καρλ και έπιασε ένα φάκελο από την ψηλότερη στοίβα που υπήρχε στο γραφείο του. «Παρεμπιπτόντως, εδώ είναι τα αντίγραφα των εγγράφων που λάβαμε από το Αλλοδαπών σχετικά με τον Χαφέζ αλ-Άσαντ. Μπορείς να τα πάρεις μαζί σου».

Τελικά, στο τιμόνι κάθισε ο Άσαντ. Είχε φέρει μαζί του μερικά από τα πικάντικα ρολά και μπουρέκια σε ένα καλαθάκι φαγητού και τα χλαπάκιαζε καθώς έτρεχαν σφαίρα στον Ε20. Καθισμένος εκεί, στη θέση του οδηγού, ήταν ένας ευτυχισμένος και ικανοποιημένος άνθρωπος, όπως

μαρτυρούσε το χαμογελαστό πρόσωπό του. Κουνούσε το κεφάλι πέρα δώθε, ακολουθώντας το ρυθμό κάθε τραγουδιού που έπαιζε στο ραδιόφωνο.

«Πήρα τα χαρτιά σου από το Αλλοδαπών, Άσαντ, όμως δεν τα έχω διαβάσει ακόμα», είπε ο Καρλ. «Γιατί δε μου λες εσύ τι αναφέρουν;»

Για μια στιγμή, ο οδηγός του τον κοίταξε αιφνιδιασμένος, καθώς προσπερνούσαν μια πομπή από νταλίκες. «Την ημερομηνία γέννησης, από πού κατάγομαι και μετά τι έκανα εκεί. Αυτά εννοείς, Καρλ;»

«Γιατί σου χορηγήθηκε άδεια μόνιμης εγκατάστασης, Άσαντ; Το αναφέρει και αυτό ο φάκελος;»

Ο Άσαντ έγνεψε καταφατικά. «Καρλ, θα πέθαινα έτσι και γύριζα πίσω. Αυτή είναι η αλήθεια. Η κυβέρνηση της Συρίας δεν ήταν και πολύ ευχαριστημένη μαζί μου, καταλαβαίνεις».

«Γιατί;»

«Δε σκεφτόμασταν με τον ίδιο τρόπο. Κι αυτό είναι αρκετό».

«Αρκετό για ποιο πράγμα;»

«Η Συρία είναι μεγάλη χώρα. Εύκολα εξαφανίζεται κανείς εκεί».

«Μάλιστα. Δηλαδή, είσαι σίγουρος πως θα σε σκότωναν έτσι και γύριζες πίσω;»

«Αυτό θα συνέβαινε, Καρλ».

«Δούλευες για λογαριασμό των Αμερικανών;»

Ο Άσαντ έστρεψε το κεφάλι απότομα και κοίταξε τον Καρλ. «Γιατί το λες αυτό;»

Ο Καρλ απέστρεψε το βλέμμα. «Δεν ξέρω, Άσαντ. Μια ερώτηση έκανα».

Την τελευταία φορά που επισκέφτηκε ο Καρλ το παλιό αστυνομικό τμήμα του Σόρε, στη Στόργκεδε, ανήκε στο 16ο Τομέα, στην αστυνομική περιφέρεια του Ρίνγκστεδ. Πλέον είχε περάσει στην αρμοδιότητα της αστυνομικής περιφέρειας Νότιας Γιουτλάνδης-Λόλαν-Φάλσταρ, όμως τα τούβλα εξακολουθούσαν να είναι κόκκινα, οι κούπες πίσω από τον πάγκο οι ίδιες και ο φόρτος υποθέσεων δεν είχε μειωθεί καθόλου. Το τι οφέλη προέκυπταν από τη μεταφορά ανθρώπων από τη μία γραφειοκρατική περιφέρεια στην άλλη, ήταν ερώτημα που άξιζε να τεθεί στο «Ποιος Θέλει να Γίνει Εκατομμυριούχος;»

Ο Καρλ περίμενε πως κάποιος από τους ντετέκτιβ στο αστυνομικό τμήμα θα του ζητούσε να περιγράψει, για πολλοστή φορά, ένα κόκκινο καρό πουκάμισο. Όμως οι συνάδελφοι εκεί δεν ήταν τόσο ερασιτέχνες. Μια ομάδα

υποδοχής, τετραμελής, τον περίμενε σε ένα γραφείο παρόμοιο μ’ εκείνο του Άσαντ, με κάτι μούτρα κρεμασμένα λες και είχαν χάσει συγγενείς τους στο βίαιο συμβάν της προηγούμενης νύχτας.

«Γιόργκενσεν», συστήθηκε ο ένας, τείνοντας το χέρι. Ήταν παγωμένο. Λίγες ώρες νωρίτερα, αυτός ο Γιόργκενσεν είχε βρεθεί το δίχως άλλο να κοιτάζει τα μάτια δύο αντρών που τα μυαλά τους είχαν τιναχτεί στον αέρα από ένα καρφωτικό πιστόλι. Κι αν πράγματι είχε συμβεί αυτό, τότε κατά πάσα πιθανότητα δεν είχε κλείσει μάτι όλη νύχτα.

«Θέλεις να δεις τον τόπο του εγκλήματος;» ρώτησε ένας από τους άλλους.

«Είναι απαραίτητο αυτό;»

«Δεν είναι ακριβώς ίδιος ο τόπος του εγκλήματος με του Άμαρ. Τα θύματα βρέθηκαν νεκρά σε ένα συνεργείο αυτοκινήτων. Ο ένας στο χώρο επισκευών, ο άλλος στο γραφείο. Τα καρφιά ρίχτηκαν από μικρή απόσταση, γιατί έχουν μπηχτεί ολόκληρα μέσα στα κρανία. Χρειάστηκε να ελέγξουμε πολύ προσεκτικά τα πτώματα για να τα εντοπίσουμε».

Ένας τρίτος αστυνομικός πέρασε δύο φωτογραφίες μεγέθους Α4 στον Καρλ. Είχαν δίκιο. Τα κεφάλια των καρφιών μετά βίας διακρίνονταν. Μάλιστα, η αιμορραγία από τα τραύματα ήταν ελάχιστη.

«Όπως βλέπεις, και οι δύο δούλευαν την ώρα του θανάτου τους. Τα χέρια τους ήταν λερωμένα και φορούσαν φόρμες εργασίας».

«Έλειπε κάτι από το συνεργείο;»

«Ουδέν!»

Ο Καρλ είχε καιρό να ακούσει αυτή τη λέξη.

«Πάνω σε τι δούλευαν; Δεν ήταν περασμένη η ώρα; Χαζολογούσαν ή έκαναν κάτι συγκεκριμένο;»

Οι ντετέκτιβ κοιτάχτηκαν μεταξύ τους. Προφανώς δεν είχαν ακόμα απάντηση στο ερώτημα.

«Υπάρχουν αποτυπώματα από εκατοντάδες παπούτσια. Φαίνεται ότι δεν καθάριζαν ποτέ το χώρο», πρόσθεσε ο Γιόργκενσεν. Η υπόθεση δεν προμηνυόταν εύκολη. «Θέλουμε να δεις προσεκτικά κάτι, Καρλ», συνέχισε, καθώς έπιανε την άκρη ενός υφάσματος που κάλυπτε το τραπέζι. «Και μην πεις τίποτα πριν σιγουρευτείς».

Τράβηξε το ύφασμα και αποκάλυψε τέσσερα πουκάμισα με μεγάλα κόκκινα καρό, αραδιασμένα δίπλα δίπλα, σαν ξυλοκόποι που έπαιρναν έναν υπνάκο στο δάσος.

«Μοιάζει κάποιο μ’ εκείνο που είδες στον τόπο του εγκλήματος στο Άμαρ;»

Ήταν η πιο περίεργη αναγνώριση στην οποία είχε κληθεί να πάρει μέρος ο Καρλ. Ποιο από αυτά τα πουκάμισα ήταν; Ιδού το ερώτημα. Η όλη διαδικασία έμοιαζε με φάρσα. Τα πουκάμισα δεν υπήρξαν ποτέ η ειδικότητά του. Θα του ήταν αδύνατο να αναγνωρίσει ακόμα και το δικό του.

«Καταλαβαίνω πως είναι δύσκολο έπειτα από τόσο καιρό, Καρλ», είπε κουρασμένα ο Γιόργκενσεν. «Όμως πραγματικά θα μας βοηθούσες πολύ αν έκανες μια προσπάθεια».

«Γιατί πιστεύετε πως ο δράστης θα φορούσε το ίδιο πουκάμισο μήνες αργότερα; Ακόμα κι εσείς θα πρέπει να αλλάζετε ρούχα μια στο τόσο εδώ στην ερημιά».

Ο Γιόργκενσεν αγνόησε το σχόλιο. «Απλώς θέλουμε να εξετάσουμε κάθε ενδεχόμενο».

«Και πώς μπορείτε να είστε σίγουροι πως ο μάρτυρας που είδε τον φερόμενο ως δράστη από μακριά, και μάλιστα νύχτα, θα είναι ικανός να θυμηθεί ένα κόκκινο καρό πουκάμισο με τόση ακρίβεια, ώστε να χρησιμοποιήσετε την πληροφορία για να διαλευκάνετε την υπόθεση; Αυτά τα πουκάμισα μοιάζουν σαν σταγόνες νερό. Εντάξει, δεν είναι ολόιδια, αλλά πρέπει να υπάρχουν χιλιάδες άλλα που να είναι κάπως έτσι».

«Ο τύπος που είδε το πουκάμισο εργάζεται σε μαγαζί με ρούχα. Τον πιστεύουμε. Ήταν πολύ συγκεκριμένος όταν έκανε το σχέδιό του».

«Μήπως σχεδίασε και τη φάτσα του τύπου που το φορούσε; Δε θα ήταν χρησιμότερο αυτό;»

«Μιας και το ανέφερες, ναι, τη σχεδίασε. Δεν είναι άσχημο σκίτσο, όμως δεν είναι και εξαιρετικό. Δυσκολότερα σκιτσάρεις το πρόσωπο ενός ανθρώπου απ' ό,τι ένα πουκάμισο».

Ο Καρλ κοίταξε το σκίτσο που τοποθέτησαν πάνω στα πουκάμισα. Έδειχνε ένα πολύ συνηθισμένο πρόσωπο. Αν δεν ήξερε, θα έλεγε πως ο άντρας ήταν πωλητής φωτοτυπικών μηχανημάτων στο Σλάγιελσε. Στρογγυλά γυαλιά, καλοξυρισμένος, αθώο βλέμμα, ένα αγορίστικο στόμα.

«Δεν τον αναγνωρίζω. Ο μάρτυρας πόσο ψηλός λέει πως ήταν;»

«Τουλάχιστον ένα και ογδόντα πέντε, ίσως και παραπάνω».

Τότε, ένας από τους ντετέκτιβ απέσυρε το σκίτσο κι έδειξε τα πουκάμισα. Ο Καρλ τα παρατήρησε προσεκτικά, με τη σειρά. Έτσι όπως τα έβλεπε, έμοιαζαν πολύ το ένα με το άλλο.

Έπειτα έκλεισε τα μάτια και προσπάθησε να θυμηθεί το πουκάμισο που κουβαλούσε στη μνήμη του.

«Τι έγινε, λοιπόν;» ρώτησε ο Άσαντ στο δρόμο της

επιστροφής στην Κοπεγχάγη.

«Τίποτα. Όλα μού φαίνονταν ίδια. Δεν μπορώ να θυμηθώ πια εκείνο το αναθεματισμένο πουκάμισο».

«Τότε μήπως σου έδωσαν μια εικόνα για να την πάρεις μαζί σου;»

Ο Καρλ δεν απάντησε. Ήταν χαμένος στις σκέψεις του. Εκείνη τη στιγμή έβλεπε τον Άνκερ να κείτεται νεκρός στο δάπεδο, δίπλα του, και τον Χάρντι να αγωνίζεται να πάρει ανάσα, σωριασμένος πάνω του. Γιατί δεν είχε πυροβολήσει εκείνους τους άντρες, γαμώτο; Το μόνο που έπρεπε να κάνει ήταν να γυρίσει προς τα εκεί μόλις τους άκουσε να μπαίνουν στο στρατώνα, και τότε τίποτε από όλα αυτά δε θα είχε συμβεί. Ο Άνκερ θα καθόταν δίπλα του, στη θέση του οδηγού, αντί γι’ αυτό το αλλόκοτο πλάσμα που άκουγε στο όνομα Άσαντ. Και ο Χάρντι! Ο Χάρντι δε θα ήταν καταδικασμένος να περάσει την υπόλοιπη ζωή του καρφωμένος σε ένα κρεβάτι.

«Δε θα μπορούσαν να σου είχαν στείλει από την αρχή τις φωτογραφίες, Καρλ;»

Στράφηκε και κοίταξε το βοηθό του. Κάποιες φορές, εκείνα τα μάτια έπαιρναν μια τόσο σατανικά αθώα έκφραση κάτω από τα παχιά φρύδια που τα σκέπαζαν...

«Ναι, Άσαντ. Φυσικά και θα μπορούσαν να το είχαν

κάνει». Συμβουλεύτηκε τις πινακίδες που υπήρχαν πάνω από τον αυτοκινητόδρομο. Λίγα χιλιόμετρα απέμεναν μέχρι το Τόστρουπ. «Στρίψε εδώ», είπε ξαφνικά.

«Γιατί;» ρώτησε ο Άσαντ, καθώς το αυτοκίνητο περνούσε πάνω από τις συνεχόμενες γραμμές κι έβγαινε στη ράμπα εξόδου σχεδόν σε δύο τροχούς.

«Γιατί θέλω να ρίξω μια ματιά στο μέρος όπου πέθανε ο Ντάνιελ Χέιλ».

«Ποιος;»

«Ο τύπος που είχε δείξει ενδιαφέρον για τη Μερέτε Λίνγκαρ».

«Πώς το έμαθες αυτό, Καρλ;»

«Μου το είπε ο Μπακ. Ο Χέιλ σκοτώθηκε σε τροχαίο δυστύχημα. Έχω την έκθεση της Αστυνομίας μαζί μου».

Ο Άσαντ σφύριξε σιγανά, λες και ο θάνατος σε τροχαίο δυστύχημα ήταν κάτι που συνέβαινε μόνο σε ανθρώπους πολύ, μα πολύ άτυχους.

Ο Καρλ έριξε μια ματιά στο κοντέρ. Καλά θα έκανε ο Άσαντ να σήκωνε λίγο το πόδι από το γκάζι, προτού κατέληγαν κι αυτοί στις στατιστικές των θυμάτων από τροχαία.

Παρότι είχαν περάσει πέντε χρόνια από τότε που ο Ντάνιελ Χέιλ είχε χάσει τη ζωή του στον αυτοκινητόδρομο, δεν ήταν δύσκολο να διακρίνει κανείς τα σημάδια του δυστυχήματος. Το αυτοκίνητό του είχε πέσει πάνω σε ένα κτίριο, στο οποίο στη συνέχεια έγιναν στοιχειώδεις επισκευές, και μπορεί η περισσότερη καπνιά να είχε καθαριστεί, όμως, απ' ό,τι έβλεπε ο Καρλ, η πλειονότητα των χρημάτων της ασφάλειας πρέπει να κατέληξε σε άλλα πράγματα.

Κοίταξε προς τις λωρίδες κυκλοφορίας του άνετου αυτοκινητόδρομου. Μεγάλη ατυχία για το θύμα να πέσει πάνω σ' εκείνο το κακάσχημο κτίριο. Αν έβγαινε δέκα μέτρα αριστερότερα ή δεξιότερα, το αυτοκίνητό του θα είχε καταλήξει στα χωράφια.

«Μεγάλη ατυχία. Τι λες κι εσύ, Καρλ;»

«Τρομερά μεγάλη ατυχία».

Ο Άσαντ κλότσησε τον κουτσουρεμένο κορμό που εξακολουθούσε να στέκει μπροστά στο χτυπημένο τοίχο. «Έπεσε πάνω στο δέντρο και το δέντρο έσπασε σαν σπιρτόξυλο, ύστερα το αμάξι καρφώθηκε στον τοίχο κι έπιασε φωτιά, σωστά;»

Ο Καρλ έγνεψε καταφατικά κι έκανε μεταβολή. Ήξερε πως παρακάτω υπήρχε ένας παράδρομος. Μάλλον από εκείνο το δρόμο είχε εμφανιστεί το άλλο όχημα, απ' ό,τι μπορούσε να θυμηθεί από την έκθεση της Αστυνομίας.

Έδειξε προς το Βορρά. «Ο Ντάνιελ Χέιλ ερχόταν από εκείνη την κατεύθυνση, οδηγώντας το Citroën του. Είχε ξεκινήσει από το Τόστρουπ. Σύμφωνα με την κατάθεση του άλλου οδηγού και τις μετρήσεις της Αστυνομίας, η σύγκρουση έγινε σ' εκείνο το σημείο εκεί». Έδειξε τη γραμμή στη μέση του δρόμου. «Ίσως ο Χέιλ αποκοιμήθηκε στο τιμόνι. Όπως και να έχει, πέρασε τη διαχωριστική γραμμή κι έπεσε πάνω στο όχημα που ερχόταν από την αντίθετη κατεύθυνση. Τότε, το αυτοκίνητο του Χέιλ πετάχτηκε προς τα πίσω και καρφώθηκε πάνω στο δέντρο και το κτίριο. Το όλο πράγμα δεν κράτησε πάνω από ένα κλάσμα του δευτερολέπτου».

«Τι έγινε ο άλλος, ο οδηγός του δεύτερου αυτοκινήτου;»

«Λοιπόν, αυτός κατέληξε εκεί πέρα», είπε ο Καρλ, δείχνοντας ένα επίπεδο κομμάτι γης που είχε μείνει σε αγρανάπαυση εδώ και χρόνια.

Ο Άσαντ σφύριξε και πάλι σιγανά. «Και δεν έπαθε τίποτα;»

«Όχι. Οδηγούσε κάποιο από εκείνα τα θηριώδη 4΅4. Εδώ είμαστε την επαρχία, Άσαντ».

Ο συνεργάτης του πήρε ένα ύφος σαν να ήξερε ακριβώς τι εννοούσε ο Καρλ. «Και στη Συρία υπάρχουν ένα σωρό 4΅4», παρατήρησε.

Ο Καρλ έγνεψε καταφατικά, όμως στην πραγματικότητα δεν είχε ακούσει. «Περίεργο, δε βρίσκεις, Άσαντ;» είπε τελικά.

«Τι πράγμα; Που έπεσε πάνω στο κτίριο;»

«Όχι, το ότι συμπτωματικά σκοτώθηκε μία μέρα μετά την εξαφάνιση της Μερέτε Λίνγκαρ. Ο άντρας που η Μερέτε είχε μόλις γνωρίσει και ο οποίος ίσως ήταν ερωτευμένος μαζί της. Πολύ παράξενο».

«Λες να ήταν αυτοκτονία; Να ήταν τόσο λυπημένος που εκείνη χάθηκε στη θάλασσα;» Η έκφραση του Άσαντ άλλαξε ελαφρά όπως κοίταζε τον Καρλ. «Ίσως αυτοκτόνησε γιατί αυτός δολοφόνησε τη Μερέτε. Έχει ξανασυμβεί αυτό, Καρλ».

«Να αυτοκτόνησε; Όχι. Αν ήταν έτσι, θα είχε καρφώσει μόνος του το αυτοκίνητο στο κτίριο. Όχι, σίγουρα δεν ήταν αυτοκτονία. Άλλωστε, δε θα μπορούσε να ήταν αυτός ο δράστης. Βρισκόταν μέσα σε ένα αεροπλάνο όταν εξαφανίστηκε η Μερέτε».

«Εντάξει». Ο Άσαντ άγγιξε τη σημαδεμένη επιφάνεια του τοίχου. «Οπότε, ίσως δεν ήταν αυτός που της έφερε το γράμμα που έλεγε *“Να περάσετε όμορφα στο Βερολίνο”*».

Ο Καρλ έγνεψε καταφατικά και κοίταξε τον ήλιο, ο οποίος κόντευε να γείρει προς τη δύση. «Δεν αποκλείεται να έχεις δίκιο».

«Και τότε, τι κάνουμε εδώ πέρα, Καρλ;»

«Τι κάνουμε;» Εκείνος έστρεψε το βλέμμα προς τα χωράφια, όπου τα πρώτα αγριόχορτα της άνοιξης είχαν αρχίσει ήδη να ξεφυτρώνουν. «Θα σου πω τι κάνουμε, Άσαντ. Ερευνάμε. Αυτό κάνουμε».

25
2007

«ΣΑΣ ΕΥΧΑΡΙΣΤΩ που κανονίσατε αυτή τη συνάντηση για εμένα και που δεχτήκατε να με δείτε και πάλι τόσο σύντομα». Αντάλλαξε χειραψία με τον Μπίργκερ Λάρσεν, προσθέτοντας: «Δε θα καθυστερήσουμε». Κοίταξε τριγύρω τα γνώριμα πρόσωπα που είχαν συγκεντρωθεί στο γραφείο του αντιπροέδρου των Δημοκρατών.

«Λοιπόν, Μερκ. Κάλεσα όσους συνεργάζονταν με τη Μερέτε Λίνγκαρ το διάστημα λίγο πριν την εξαφάνισή της. Ίσως αναγνωρίζεις κάποιους».

Ο Καρλ έγνεψε προς όλους. Πράγματι, αναγνώριζε κάποιους από αυτούς. Ορισμένοι από τους πολιτικούς που κάθονταν εκεί ίσως κατόρθωναν να ρίξουν την κυβέρνηση στις επόμενες εκλογές. Η ελπίδα πεθαίνει τελευταία, άλλωστε. Ανάμεσα στους παρισταμένους ήταν η εκπρόσωπος Τύπου του κόμματος, φορώντας φούστα που έφτανε στο γόνατο· κάποια εξέχοντα μέλη του Κοινοβουλίου, καθώς και μερικά άτομα από τα γραφεία του

κόμματος, μεταξύ των οποίων η γραμματέας Μαριάνε Κοχ, η οποία έριξε στον Καρλ ένα βλέμμα όλο νόημα, που του θύμισε πως σε τρεις μόλις ώρες είχε ραντεβού να τον ανακρίνει η Μόνα Ίψεν.

«Όπως είμαι βέβαιος ότι σας εξήγησε ο κύριος Λάρσεν, ερευνάμε για μία ακόμα φορά την εξαφάνιση της Μερέτε Λίνγκαρ, πριν θέσουμε την υπόθεση οριστικά στο αρχείο. Για το λόγο αυτό, χρειάζομαι κάθε πληροφορία που θα μπορούσε να με βοηθήσει να κατανοήσω τη συμπεριφορά της εκείνες τις τελευταίες μέρες, καθώς και την ψυχική κατάσταση στην οποία βρισκόταν. Έχω την εντύπωση πως αρχικά, όταν οι έρευνες βρίσκονταν σε πολύ πρώιμο στάδιο ακόμα, η Αστυνομία κατέληξε στο συμπέρασμα πως η Μερέτε έπεσε κατά λάθος στη θάλασσα, και πιθανότατα οι συνάδελφοι είχαν δίκιο. Αν είναι έτσι, δε θα μάθουμε ποτέ μετά βεβαιότητας τι συνέβη. Έπειτα από πέντε χρόνια στη θάλασσα, το πτώμα θα έχει αποσυντεθεί προ πολλού».

Όλοι έγνεψαν καταφατικά, με ύφος σοβαρό και ταυτόχρονα θλιμμένο. Ήταν άνθρωποι που η Μερέτε Λίνγκαρ θα περιέγραφε ως συνεργάτες της. Με μόνη εξαίρεση, ίσως, τη νέα «διάδοχο» για την ηγεσία του κόμματος.

«Έχουν προκύψει πολλές ενδείξεις οι οποίες συγκλίνουν στην ερμηνεία του ατυχήματος», συνέχισε ο Καρλ, «επομένως θα έπρεπε κανείς να έχει ροπή στις θεωρίες συνωμοσίας για να σκεφτεί κάτι άλλο. Ταυτόχρονα, εμείς,

στον Τομέα Q, είμαστε σκεπτικιστές και ανήσυχοι άνθρωποι, και γι' αυτό πιθανότατα μας ανατέθηκε η υπόθεση». Το σχόλιο προκάλεσε μερικά χαμόγελα. Τουλάχιστον, τον άκουγαν. «Επομένως, θα ήθελα να θέσω σε όλους σας ορισμένες ερωτήσεις και σας παρακαλώ να μη διστάσετε, αν έχετε κάτι να πείτε».

Οι περισσότεροι έγνεψαν και πάλι καταφατικά.

«Θυμάται κανείς σας αν η Μερέτε είχε συναντηθεί με κάποια ομάδα που προωθούσε την έρευνα πάνω στον πλακούντα, λίγο καιρό πριν την εξαφάνισή της;»

«Ναι, το θυμάμαι αυτό», είπε μια γυναίκα από τα γραφεία του κόμματος. «Ήταν μια αντιπροσωπία που συγκροτήθηκε ειδικά γι' αυτό το σκοπό από τον Μπίλε Άντβορσκο, πρόεδρο της BasicGen».

«Από τον Μπίλε Άντβορσκο; Εννοείτε το *γνωστό* Μπίλε Άντβορσκο; Το δισεκατομμυριούχο;»

«Ναι, πολύ σωστά. Οργάνωσε την αντιπροσωπία και κανόνισε τη συνάντηση με τη Μερέτε. Είχαν πάρει σβάρνα όλα τα γραφεία».

«Είχαν πάρει σβάρνα όλα τα γραφεία; Μαζί με τη Μερέτε Λίνγκαρ;»

«Όχι». Η γυναίκα χαμογέλασε. «Χρησιμοποιούμε αυτή

την έκφραση όταν μια ομάδα ειδικών συμφερόντων προγραμματίζει συναντήσεις με όλα τα κόμματα, το ένα μετά το άλλο. Προσπαθούσαν να εξασφαλίσουν τη στήριξη της πλειοψηφίας στο Φόλκετινγκ».

«Μήπως υπάρχει κάπου αρχείο από εκείνη τη συνάντηση;»

«Ναι, λογικά κάπου θα είναι. Δεν ξέρω αν εκτυπώθηκε, όμως ίσως μπορούμε να το βρούμε στον υπολογιστή που ανήκε στη γραμματέα της Μερέτε».

«Υπάρχει ακόμα εκείνος ο υπολογιστής;» ρώτησε ο Καρλ. Δυσκολευόταν να πιστέψει αυτά που άκουγε.

Η γυναίκα από τα γραφεία του κόμματος χαμογέλασε. «Κρατάμε πάντοτε τους σκληρούς δίσκους όταν αλλάζουμε λειτουργικό σύστημα. Μόλις περάσαμε στα Windows XP, χρειάστηκε να αλλάξουμε τουλάχιστον δέκα σκληρούς δίσκους».

«Δεν είναι όλοι οι υπολογιστές συνδεδεμένοι σε δίκτυο;»

«Πλέον, ναι, όμως την εποχή εκείνη η γραμματέας της Μερέτε και μερικοί άλλοι δεν ήταν συνδεδεμένοι».

«Από αδικαιολόγητο φόβο ίσως;» Χαμογέλασε στη γυναίκα.

«Δεν αποκλείεται».

«Θα μπορούσατε να κάνετε μια προσπάθεια να μου βρείτε τα πρακτικά εκείνης της συνάντησης;»

Η γυναίκα έγνεψε και πάλι καταφατικά.

Ο Καρλ στράφηκε προς τους υπόλοιπους. «Ένα από τα μέλη εκείνης της ομάδας ήταν ένας άντρας ονόματι Ντάνιελ Χέιλ. Απ' ό,τι έχω πληροφορηθεί, υπήρχε ένα αμοιβαίο ενδιαφέρον μεταξύ του Χέιλ και της Μερέτε. Θα μπορούσε κάποιος να επιβεβαιώσει αυτή την πληροφορία ή και να επεκταθεί;»

Αρκετά άτομα κοιτάχτηκαν μεταξύ τους. Προφανώς είχε πέσει μέσα. Τώρα, το θέμα ήταν ποιος θα αποφάσιζε να απαντήσει.

«Δεν ξέρω το όνομά του, όμως την είδα να μιλά σε κάποιον άντρα κάτω στο εστιατόριο». Η εκπρόσωπος Τύπου του κόμματος είχε αποφασίσει να πάρει το λόγο. Ήταν μια εκνευριστική αλλά δυναμική νέα γυναίκα, η οποία έγραφε καλά στον τηλεοπτικό φακό και προφανώς θα καταλάμβανε σημαντικούς υπουργικούς θώκους στο μέλλον, όταν έφτανε η κατάλληλη στιγμή. «Έδειξε να χαίρεται μόλις τον είδε, μάλιστα έμοιαζε αφηρημένη την ώρα που συζητούσε με τις προέδρους των υγειονομικών επιτροπών των Σοσιαλιστών και των Ριζοσπαστών Κεντρώων». Χαμογέλασε. «Έχω την αίσθηση πως την ίδια παρατήρηση έκαναν και πολλοί άλλοι».

«Επειδή η Μερέτε συνήθως δε φερόταν με τέτοιο τρόπο; Αυτό εννοείτε;»

«Νομίζω πως ήταν η πρώτη φορά που συνέβη να αποσπαστεί η προσοχή της Μερέτε. Ναι, ήταν εξόχως ασυνήθιστο».

«Θα μπορούσε ο άντρας εκείνος να ήταν ο Ντάνιελ Χέιλ που ανέφερα;»

«Δε γνωρίζω».

«Μήπως κάποιος άλλος, εδώ, ξέρει κάτι σχετικό;»

Κούνησαν όλοι αρνητικά το κεφάλι.

«Πώς θα περιγράφατε τον άντρα αυτό;» ήταν η επόμενη ερώτηση του Καρλ προς την εκπρόσωπο Τύπου του κόμματος.

«Τον μισοέκρυβε η κολόνα πίσω από την οποία καθόταν, πάντως ήταν λεπτός, καλοντυμένος και μαυρισμένος, απ' ό,τι θυμάμαι».

«Ηλικίας;»

Η γυναίκα ανασήκωσε τους ώμους. «Λίγο μεγαλύτερος από τη Μερέτε, νομίζω».

Λεπτός, καλοντυμένος, λίγο μεγαλύτερος από τη Μερέτε.

Αν δεν είχε πει ότι ήταν μαυρισμένος, η περιγραφή θα ταίριαζε με όλους τους άντρες στο δωμάτιο, συμπεριλαμβανομένου και του ίδιου, με την προσθήκη καμιά δεκαριά χρόνων στην ηλικία.

«Φαντάζομαι ότι πρέπει να υπήρχαν πολλά έγγραφα από τη θητεία της Μερέτε που δε θα μπορούσαν να περάσουν έτσι απλά στο διάδοχό της». Έγνεψε προς τον Μπίργερ Λάρσεν. «Θέλω να πω, κάποια ατζέντα με ραντεβού, χειρόγραφες σημειώσεις και τα λοιπά. Αυτά τα πράγματα, λοιπόν, πετάχτηκαν ή καταστράφηκαν; Φαντάζομαι ότι κανείς δε θα μπορούσε να είναι βέβαιος για το αν θα επέστρεφε η Μερέτε, σωστά;»

Και πάλι, ήταν η γυναίκα από τα γραφεία του κόμματος που απάντησε. «Η Αστυνομία πήρε ορισμένα από αυτά και κάποια πετάχτηκαν. Δε νομίζω ότι απέμειναν πολλά».

«Η ατζέντα με τα ραντεβού της, τι απέγινε; Πού κατέληξε;»

Εκείνη ανασήκωσε τους ώμους. «Εδώ, πάντως, δε βρίσκεται».

Τότε παρενέβη η Μαριάνε Κοχ. «Η Μερέτε έπαιρνε πάντοτε την ατζέντα στο σπίτι, μαζί της». Ο τόνος της φωνής της δεν άφηνε περιθώρια αμφισβήτησης. «Πάντοτε», επανέλαβε.

«Πώς ήταν αυτή η ατζέντα;»

«Πολύ συνηθισμένη, χωρισμένη σε ώρες, με ένα φθαρμένο καφεκόκκινο δερμάτινο κάλυμμα. Περιλάμβανε σελίδες για το ημερήσιο πρόγραμμα, τα ραντεβού, σημειώσεις και τηλέφωνα, όλα σε ένα».

«Και δεν έχει βρεθεί κάπου», πρόσθεσε ο Καρλ. «Ως προς αυτό είμαι βέβαιος. Επομένως, δεν μπορούμε παρά να υποθέσουμε ότι χάθηκε στη θάλασσα, μαζί της».

«Δεν το νομίζω», απάντησε η γραμματέας χωρίς δισταγμό.

«Γιατί;»

«Επειδή η Μερέτε κρατούσε πάντα μικρή τσάντα, και η ατζέντα, πολύ απλά, δε χωρούσε μέσα. Σχεδόν πάντοτε την έβαζε στο χαρτοφύλακά της, και μπορώ να πω με απόλυτη σιγουριά πως δε θα έπαιρνε μαζί το χαρτοφύλακά της για να σταθεί στο κατάστρωμα ενός πλοίου. Άλλωστε, βρισκόταν σε διακοπές, οπότε για ποιο λόγο να τον έχει μαζί της; Ούτε στο αυτοκίνητό της βρέθηκε η ατζέντα, σωστά;»

Ο Καρλ κούνησε το κεφάλι. Όχι, απ' ό,τι μπορούσε να θυμηθεί.

Είχε πολλή ώρα που περίμενε την ψυχολόγο με τα υπέροχα οπίσθια και πλέον αισθανόταν άσχημα. Αν εκείνη είχε έρθει

στην ώρα της, τότε θα άφηνε τη φυσική του γοητεία να τον κατευθύνει, όμως τώρα, έχοντας επαναλάβει νοερά τις ατάκες του κι έχοντας προβάρει τα χαμόγελά του για περισσότερα από είκοσι λεπτά, ένιωθε τον ενθουσιασμό του να ξεφουσκώνει.

Η ψυχολόγος δεν έδειχνε ιδιαίτερα στενοχωρημένη όταν εμφανίστηκε επιτέλους στον τρίτο όροφο, πάντως φρόντισε να ζητήσει συγνώμη. Ακριβώς αυτή η αυτοπεποίθηση ήταν που ξετρέλαινε τον Καρλ. Κι αυτή τον είχε κάνει, επίσης, να ερωτευτεί τη Βίγκα, όταν την πρωτογνώρισε. Αυτή και το μεταδοτικό γέλιο της.

Η Μόνα Ίψεν κάθισε απέναντί του. Το φως απέξω, από την οδό Όττο Μένστενς, διαχεόταν πίσω της, δημιουργώντας ένα φωτοστέφανο γύρω από το κεφάλι της. Ο ήπιος φωτισμός αποκάλυπτε λεπτές γραμμές στο πρόσωπό της· τα χείλη της ήταν αισθησιακά και βαθυκόκκινα. Τα πάντα πάνω της φανέρωναν μια γυναίκα υψηλής κλάσης. Ο Καρλ την κοίταζε στα μάτια, για να μην πέσει το βλέμμα του στο πλούσιο στήθος της. Τίποτα στον κόσμο δε θα του γεννούσε την επιθυμία να ξεφύγει από την κατάσταση στην οποία βρισκόταν τώρα.

Τον ρώτησε για την υπόθεση στο Άμαρ. Ήθελε να μάθει την ακριβή χρονική εξέλιξη των γεγονότων, τις ενέργειες και τα αποτελέσματά τους. Τον ρώτησε για ένα σωρό πράγματα που δεν είχαν καμία απολύτως σημασία, και ο Καρλ τα παραφούσκωσε. Το αίμα ήταν λίγο περισσότερο απ᾽ ό,τι στην

πραγματικότητα. Οι πυροβολισμοί λίγο πιο δυνατοί. Οι στεναγμοί πόνου λίγο βαθύτεροι. Κι εκείνη τον παρατηρούσε διαρκώς, σημειώνοντας τα βασικά στοιχεία της ιστορίας. Όταν έφτασε στο σημείο όπου θα έπρεπε να μιλήσει για την εντύπωση που του είχε κάνει το θέαμα του νεκρού και του τραυματία φίλου του, και το πόσο άσχημα κοιμόταν έκτοτε, εκείνη έσπρωξε πίσω την καρέκλα της, άφησε την επαγγελματική της κάρτα μπροστά του και άρχισε να μαζεύει τα πράγματά της.

«Τι συμβαίνει;» τη ρώτησε την ώρα που το σημειωματάριό της εξαφανιζόταν μέσα στο δερμάτινο χαρτοφύλακά της.

«Έχω την αίσθηση πως θα έπρεπε να θέσετε στον εαυτό σας αυτή την ερώτηση. Μόλις θα είστε έτοιμος να μου πείτε την αλήθεια, κλείστε ξανά ραντεβού για να με δείτε».

Την κοίταξε συνοφρυωμένος. «Τι σημαίνει αυτό; Ό,τι σας είπα μόλις τώρα είναι αυτό ακριβώς που συνέβη».

Η ψυχολόγος έφερε το χαρτοφύλακα κοντά στην ελαφριά καμπύλη που σχημάτιζε η κοιλιά της κάτω από τη στενή φούστα. «Πρώτον, καταλαβαίνω, παρατηρώντας σας, ότι δεν έχετε καμία δυσκολία με τον ύπνο. Δεύτερον, περιγράψατε με υπερβολικό τρόπο όλες τις λεπτομέρειες του περιστατικού. Ή μήπως νομίζετε ότι δεν είχα διαβάσει ήδη την αναφορά;» Ο Καρλ ετοιμαζόταν να διαμαρτυρηθεί, όμως εκείνη τον έκοψε υψώνοντας την παλάμη. «Τρίτον, το βλέπω στα μάτια σας όταν αναφέρεστε στον Χάρντι Χένινγκσεν και τον Άνκερ

Χέιαρ. Δεν ξέρω γιατί, όμως έχετε κάποια εκκρεμότητα με το συγκεκριμένο περιστατικό. Και όποτε κάνετε λόγο για τους δύο συναδέλφους σας, οι οποίοι δεν ήταν τόσο τυχεροί ώστε να βγουν ζωντανοί και υγιείς από εκείνη την ιστορία, αυτό κάτι σας θυμίζει και σχεδόν καταρρέετε. Επομένως, μόλις θα είστε έτοιμος να μου πείτε την αλήθεια, θα χαρώ να σας ξαναδώ. Μέχρι τότε, δεν μπορώ να σας βοηθήσω».

Ο Καρλ έβγαλε έναν αδύναμο ήχο, σαν να προσπαθούσε να διαμαρτυρηθεί, όμως η φωνή έσβησε από μόνη της. Αντίθετα, την κοίταξε με μια έκφραση επιθυμίας, την οποία οι γυναίκες σίγουρα μπορούσαν να διακρίνουν, αλλά δεν μπορούσαν να είναι σίγουρες ότι τη διάβαζαν σωστά.

«Μισό λεπτό», πίεσε τον εαυτό του να πει, πριν εκείνη βγει από το δωμάτιο. «Πιθανότατα έχετε δίκιο. Απλώς δεν το είχα συνειδητοποιήσει». Προσπαθούσε φρενιασμένα να αυτοσχεδιάσει, πριν η γυναίκα κάνει μεταβολή και κινηθεί προς την έξοδο. «Θα μπορούσαμε ίσως να μιλήσουμε τρώγοντας κάπου;» Ξεφούρνισε την πρόταση σχεδόν απνευστί.

Κατάλαβε πως είχε κάνει χοντρό λάθος. Ήταν τόσο βλακώδες αυτό που είπε, ώστε εκείνη δεν μπήκε καν στον κόπο να τον χλευάσει. Αντίθετα, του έριξε ένα βλέμμα που, περισσότερο απ᾽ οτιδήποτε άλλο, φανέρωνε ανησυχία.

Ο Μπίλε Άντβορσκο είχε μόλις κλείσει τα εβδομήντα και ήταν τακτικός καλεσμένος στην εκπομπή «Καλημέρα Δανία»

του TV2, καθώς και άλλων τέτοιων εκπομπών. Θεωρούνταν ειδικός, κι επομένως υποτίθεται πως έπρεπε να έχει άποψη επί παντός επιστητού. Αυτό συνέβαινε κάθε φορά που οι Δανοί έπαιρναν κάποιον στα σοβαρά· το τραβούσαν στα άκρα. Εκτός αυτού, ο άνθρωπος έγραφε καλά στον τηλεοπτικό φακό. Σοβαρός και ώριμος, με εντυπωσιακά καστανά μάτια, δυνατό πιγούνι και μια αύρα που συνδύαζε το τσαγανό ενός χαμινιού με τη διακριτική γοητεία της μπουρζουαζίας. Επιπλέον, έπαιζε ρόλο και το αναμφισβήτητο γεγονός ότι είχε δημιουργήσει μια περιουσία σε χρόνο ρεκόρ, μια περιουσία η οποία σύντομα θα τον κατέτασσε μεταξύ των πλουσιότερων στη Δανία. Και, πάνω απ' όλα, ήταν μια περιουσία η οποία είχε δημιουργηθεί μέσα από ιατρικά προγράμματα υψηλού ρίσκου, τα οποία πραγματοποιήθηκαν για το δημόσιο συμφέρον, και αυτό έκανε τους Δανούς τηλεθεατές να υποκλίνονται μπροστά του με θαυμασμό και σεβασμό.

Προσωπικά, ο Καρλ έβρισκε τον τύπο ανυπόφορο.

Ακόμα και στο γραφείο υποδοχής της εταιρείας του επισήμαναν στον Καρλ πως δε θα είχε πολύ χρόνο στη διάθεσή του, γιατί ο Μπίλε Άντβορσκο ήταν πολυάσχολος. Μαζί του, κατά μήκος του τοίχου, κάθονταν τέσσερις κύριοι, και ήταν φανερό πως κανείς τους δεν ήθελε να έχει την παραμικρή επαφή με τους υπόλοιπους. Είχαν τοποθετήσει τους χαρτοφύλακές τους στο πάτωμα, ανάμεσα στα πόδια τους, και τους φορητούς υπολογιστές πάνω στα γόνατά τους. Ήταν όλοι τους τρομερά προσηλωμένοι και όλοι τους έτρεμαν για το τι θα συναντούσαν πίσω από την κλειστή

πόρτα.

Η γραμματέας χαμογέλασε στον Καρλ, όμως δεν ήταν ένα ειλικρινές χαμόγελο. Ο αστυνομικός είχε διεκδικήσει με το ζόρι θέση στο καρνέ των ραντεβού· εκείνη ήλπιζε πως κάτι τέτοιο δε θα συνέβαινε ξανά.

Ο προϊστάμενός της υποδέχτηκε τον Καρλ με ένα χαρακτηριστικά στεγνό χαμόγελο και τον ρώτησε ευγενικά αν είχε επισκεφτεί ξανά αυτό το συγκρότημα γραφείων, στα όρια του λιμανιού της Κοπεγχάγης. Ύστερα έγνεψε προς την πελώρια τζαμαρία που εκτεινόταν από τη μία άκρη του τοίχου στην άλλη, σχηματίζοντας ένα γυάλινο μωσαϊκό της πολύμορφης πραγματικότητας του κόσμου τούτου: τα πλοία, το λιμάνι, οι γερανοί, η θάλασσα και ο ουρανός, όλα διαγκωνίζονταν μέσα στην επιβλητικότητά τους, διεκδικώντας την προσοχή του παρατηρητή.

Η θέα από το γραφείο του Καρλ δεν ήταν εξίσου καλή.

«Θέλατε να μου μιλήσετε για τη συνάντηση στο Κρίστιανσμπορ, στις 20 Φεβρουαρίου του 2002. Έχω τα σχετικά εδώ», είπε ο Άντβορσκο, πληκτρολογώντας κάτι στον υπολογιστή του. «Α, δείτε εδώ: είναι καρκινική. Ενδιαφέρον».

«Δεν κατάλαβα».

«Η ημερομηνία: 20.02.2002. Είναι ίδια ακόμα κι αν τη

διαβάσετε αντίστροφα. Βλέπω, επίσης, ότι στις 20:02 είχα συνάντηση με την πρώην σύζυγό μου. Γιορτάσαμε με ένα ποτήρι σαμπάνιας». Κι ύστερα πρόσθεσε στα αγγλικά: «Για μία φορά στη ζωή μας!» Χαμογέλασε, και κάπως έτσι έκλεισε ο κύκλος των εισαγωγικών σχολίων. «Φαντάζομαι ότι θέλετε να πληροφορηθείτε σε τι αφορούσε η συνάντηση με τη Μερέτε Λίνγκαρ, σωστά;» συνέχισε.

«Ναι, σωστά. Πρώτα, όμως, ήθελα να ρωτήσω κάτι σχετικά με τον Ντάνιελ Χέιλ. Ποιος ήταν ο ρόλος του σ' εκείνη τη συνάντηση;»

«Χμμ. Ενδιαφέρουσα ερώτηση, όμως ουσιαστικά δεν είχε κανένα ρόλο εκεί. Ο Ντάνιελ Χέιλ ήταν ένας από τους πλέον σημαντικούς στον τομέα της ανάπτυξης εργαστηριακών τεχνικών. Χωρίς το εργαστήριό του και τους εξαιρετικούς συνεργάτες του, πολλές από τις πρωτοβουλίες μας θα είχαν τελματώσει».

«Επομένως, δε συμμετείχε στην ανάπτυξη των προγραμμάτων;»

«Στο πολιτικό και οικονομικό σκέλος των πρωτοβουλιών, όχι. Μόνο στο τεχνικό σκέλος».

«Και τότε, γιατί ήταν παρών στη συνάντηση;»

Ο Άντβορσκο δάγκωσε εσωτερικά τα μάγουλά του για μια στιγμή, ένδειξη περισυλλογής. «Απ' ό,τι θυμάμαι,

τηλεφώνησε εκείνος και ζήτησε να βρίσκεται ανάμεσά μας. Δε θυμάμαι πλέον το λόγο, όμως μάλλον σχεδίαζε να επενδύσει πολλά χρήματα σε καινούριο εξοπλισμό και ήθελε να είναι ενήμερος για τις πολιτικές εξελίξεις. Ήταν εξαιρετικά επιμελής άνθρωπος· ίσως γι' αυτό συνεργαστήκαμε τόσο καλά».

Ο Καρλ συνέλαβε την αυταρέσκεια στον τόνο του άλλου. Ορισμένοι επιχειρηματίες θεωρούσαν αρετή να μη διατυμπανίζουν την αξία τους. Ο Μπίλε Άντβορσκο ανήκε σε τελείως διαφορετική κατηγορία.

«Πώς ήταν ο Χέιλ ως άνθρωπος, κατά την άποψή σας;»

«Ως άνθρωπος;» Ο Άντβορσκο κούνησε το κεφάλι. «Ιδέα δεν έχω. Αξιόπιστος και ευσυνείδητος ως υπεργολάβος. Ως άνθρωπος, όμως, δεν ξέρω».

«Δηλαδή, δεν είχατε κανενός είδους προσωπικές σχέσεις;»

Το σχόλιο προκάλεσε τον περίφημο βρυχηθμό του Μπίλε Άντβορσκο, που υποτίθεται πως ήταν γέλιο. «Προσωπικές σχέσεις; Πρώτη φορά τον είδα από κοντά στη συνάντηση στο Κρίστιανσμπορ. Ούτε εκείνος ούτε εγώ είχαμε χρόνο για χάσιμο. Άλλωστε, ο Ντάνιελ Χέιλ δεν ήταν ποτέ στο σπίτι του. Πετούσε από τη μια άκρη της Γης στην άλλη, χωρίς δεύτερη σκέψη. Τη μια μέρα βρισκόταν στην Αμερική, την άλλη στη Δανία. Πέρα δώθε, αδιάκοπα. Πρέπει να έχω

μαζέψει κι εγώ κάποια δωρεάν μίλια, όμως ο Ντάνιελ Χέιλ πιθανότατα άφησε πίσω του αρκετά ώστε να κάνει μια ολόκληρη τάξη το γύρο του κόσμου καμιά δεκαριά φορές».

«Επομένως, δεν τον είχατε συναντήσει πριν από εκείνη τη μέρα».

«Όχι, ποτέ».

«Ναι, όμως σίγουρα θα είχαν προηγηθεί συσκέψεις, συζητήσεις, οικονομικές διαπραγματεύσεις. Τίποτα τέτοιο;»

«Ξέρετε κάτι; Έχω υπαλλήλους που αναλαμβάνουν αυτά τα θέματα. Γνώριζα τον Ντάνιελ Χέιλ εξ ακοής, είχαμε μιλήσει κάποιες φορές στο τηλέφωνο και στη συνέχεια ξεκίνησε η συνεργασία μας. Τα υπόλοιπα θέματα τα χειρίζονταν οι συνεργάτες του Χέιλ και οι δικοί μου άνθρωποι».

«Εντάξει. Θα ήθελα να μιλήσω με κάποιο άτομο εδώ στην εταιρεία που είχε συνεργαστεί με τον Χέιλ. Είναι εύκολο κάτι τέτοιο;»

Ο Μπίλε Άντβορσκο αναστέναξε τόσο βαριά, που η δερμάτινη πολυθρόνα στην οποία καθόταν έτριξε. «Δεν ξέρω ποιοι εξακολουθούν να εργάζονται εδώ από τότε. Άλλωστε, έχουν περάσει πέντε χρόνια. Στη δουλειά μας, είναι μεγάλο αυτό το διάστημα για να μείνει κάποιος στην ίδια θέση. Όλοι αναζητούν διαρκώς νέες προκλήσεις».

«Μάλιστα». Δηλαδή, ο ηλίθιος ομολογούσε ότι δεν μπορούσε να κρατήσει τους υπαλλήλους του; Δεν ήταν δυνατό! «Θα μπορούσατε να μου δώσετε τη διεύθυνση της εταιρείας του;»

Ο Άντβορσκο συνοφρυώθηκε. Είχε υπαλλήλους γι' αυτά τα θέματα.

Παρότι τα κτίρια ήταν έξι ετών, έμοιαζαν σαν να είχαν κατασκευαστεί πριν από μία εβδομάδα. «InterLab AE» έγραφε με πελώρια γράμματα η πινακίδα στο μέσο μιας πλατείας με σιντριβάνια, μπροστά από το χώρο στάθμευσης. Προφανώς, η επιχείρηση τα πήγαινε μια χαρά, ακόμα και χωρίς τον τιμονιέρη της.

Στο χώρο υποδοχής, το αστυνομικό σήμα του Καρλ εξετάστηκε προσεκτικά, λες και το είχε αγοράσει σε κάποιο παζάρι για να κάνει φάρσες, όμως έπειτα από ένα διάστημα αναμονής δέκα λεπτών εμφανίστηκε μια γραμματέας για να του μιλήσει. Ο Καρλ τής είπε πως ήθελε να κάνει ορισμένες ερωτήσεις προσωπικού χαρακτήρα, οπότε εκείνη τον συνόδευσε από το φουαγιέ σε ένα δωμάτιο με δερμάτινες καρέκλες, τραπέζια από σημύδα και μπαρ γεμάτο ποτά. Φαίνεται πως εδώ, πρώτα πρώτα, έρχονταν οι επισκέπτες σε επαφή με την αποτελεσματικότητα της εταιρείας. Αποδείξεις του υψηλού επιπέδου του εργαστηρίου υπήρχαν παντού. Βραβεία και πιστοποιητικά απ' όλο τον κόσμο κάλυπταν έναν ολόκληρο τοίχο, ενώ σε δύο άλλους υπήρχαν διαγράμματα και φωτογραφίες από διάφορα προγράμματα. Μόνο ο τοίχος

που έβλεπε προς το γιαπωνέζικης αισθητικής δρόμο που οδηγούσε στο κτίριο είχε παράθυρα, κι από αυτά έμπαινε άπλετο το φως του ήλιου.

Προφανώς, την εταιρεία είχε ιδρύσει ο πατέρας του Ντάνιελ Χέιλ, όμως αυτό συνέβη πριν από πολλά χρόνια, κρίνοντας από τις φωτογραφίες στον τοίχο. Ο γιος είχε ακολουθήσει με επιτυχία τα βήματα του πατέρα στο σύντομο διάστημα που υπήρξε αφεντικό, και ήταν σαφές πως το είχε κάνει ευχαρίστως. Δεν υπήρχε καμία αμφιβολία πως ήταν αγαπητός και είχε προσφέρει πολλά κίνητρα προς τη σωστή κατεύθυνση. Πατέρας και γιος απαθανατίζονταν μαζί σε μία μόνο φωτογραφία, να στέκονται κοντά ο ένας στον άλλο, χαμογελαστοί. Ο πατέρας φορούσε σακάκι και γιλέκο, συμβολίζοντας την παλιά εποχή που όδευε προς την έξοδο. Ο γιος δεν είχε ωριμάσει ακόμα, γεγονός που φαινόταν από τα απαλά μάγουλα και το πλατύ χαμόγελό του. Όμως ήταν έτοιμος να αφήσει το στίγμα του.

Ο Καρλ άκουσε βήματα να πλησιάζουν.

«Τι θα θέλατε να μάθετε, κύριε;» ρώτησε μια τροφαντή γυναίκα που φορούσε μπαλαρίνες.

Του συστήθηκε ως υπεύθυνη δημοσίων σχέσεων της εταιρείας. Το όνομά της, όπως φαινόταν στην καρτέλα που έφερε στο πέτο της, ήταν Άινο Χουουρινάινεν. Οι Φινλανδοί είχαν τόσο αστεία ονόματα.

«Θα ήθελα να μιλήσω με κάποιον που είχε στενή συνεργασία με τον Ντάνιελ Χέιλ το διάστημα πριν το θάνατό του. Κάποιον που να τον γνώριζε προσωπικά. Κάποιον που ήξερε ποιες ήταν οι σκέψεις και τα όνειρά του».

Η γυναίκα πήρε ένα ύφος λες και της είχε βρίσει το σόι.

«Θα μπορούσατε να με φέρετε σε επαφή με ένα τέτοιο άτομο;»

«Δε νομίζω πως τον γνώριζε κανείς καλύτερα απ’ ό,τι ο διευθυντής πωλήσεων της εταιρείας μας, ο κύριος Νιλς Μπαχ Νίλσεν. Όμως φοβάμαι πως δε θα θελήσει να σας μιλήσει για την προσωπική ζωή του κυρίου Χέιλ».

«Και γιατί όχι; Έχει κάτι να κρύψει;»

Η γυναίκα τού έριξε ένα δολοφονικό βλέμμα, σαν να έκανε ο Καρλ σοβαρή προσπάθεια να την προκαλέσει. «Τόσο ο Νιλς όσο και ο Ντάνιελ δεν είχαν τίποτα να κρύψουν. Όμως ο Νιλς δεν κατόρθωσε ποτέ να ξεπεράσει το θάνατο του Ντάνιελ».

Ο Καρλ έπιασε το υπονοούμενο. «Θέλετε να πείτε ότι ήταν ζευγάρι;»

«Ναι. Ο Νιλς και ο Ντάνιελ αντιμετώπιζαν μαζί κάθε δυσκολία, τόσο στην προσωπική όσο και στην επαγγελματική τους ζωή».

Για μια στιγμή ο Καρλ έμεινε να κοιτάζει τα άτονα, γαλάζια μάτια της. Δε θα του έκανε καμία εντύπωση αν ξαφνικά εκείνη διπλωνόταν στα δύο κι έσκαγε στα γέλια. Όμως δε συνέβη τίποτα τέτοιο. Αυτό που του είχε πει δεν ήταν αστείο.

«Δεν το γνώριζα αυτό», ομολόγησε.

«Καταλαβαίνω», σχολίασε η γυναίκα.

«Μήπως σας βρίσκετε κάποια φωτογραφία του Ντάνιελ Χέιλ; Μια φωτογραφία που θα μπορούσατε να παραχωρήσετε;»

Εκείνη άπλωσε το χέρι της μερικά εκατοστά προς τα δεξιά της κι έπιασε ένα φυλλάδιο που ήταν ακουμπισμένο πάνω στο γυάλινο πάγκο, δίπλα σε μισή ντουζίνα μπουκάλια με μεταλλικό νερό.

«Ορίστε», είπε. «Εδώ μέσα πρέπει να υπάρχουν τουλάχιστον δέκα φωτογραφίες του».

Ο Καρλ κατάφερε να μιλήσει στο τηλέφωνο με τον Μπίλε Άντβορσκο μόνο αφού προηγήθηκε ένας μακρύς διάλογος με τη δύστροπη γραμματέα του δισεκατομμυριούχου επιχειρηματία.

«Σκάναρα μια φωτογραφία την οποία θα ήθελα να σας στείλω με email. Θα είχατε μήπως λίγο χρόνο να της ρίξετε

μια ματιά;» τον ρώτησε, αφού του συστήθηκε.

Ο Άντβορσκο συμφώνησε και του έδωσε την ηλεκτρονική του διεύθυνση. Ο Καρλ πάτησε «Αποστολή» και παρακολούθησε στην οθόνη του υπολογιστή την εξέλιξη της διαδικασίας.

Ήταν μια εξαιρετική φωτογραφία του Ντάνιελ Χέιλ, που βρήκε στο φυλλάδιο που του είχε δώσει η υπεύθυνη δημοσίων σχέσεων. Ένας λεπτός, ξανθός άντρας, αρκετά ψηλός, ελαφρά μαυρισμένος, καλοντυμένος, ακριβώς όπως τον θυμούνταν όλοι στο εστιατόριο του Κοινοβουλίου. Τίποτα στην εμφάνισή του δε μαρτυρούσε πως ήταν ομοφυλόφιλος. Προφανώς, είχε άλλες σεξουαλικές προτιμήσεις. Μάλλον ετοιμαζόταν να αποκαλύψει ότι ήταν ετεροφυλόφιλος, σκέφτηκε ο Καρλ, καθώς φανταζόταν τον άντρα, τσακισμένο, να πεθαίνει μέσα στις φλόγες, στην άκρη ενός αυτοκινητόδρομου.

«Εντάξει, το email έφτασε», είπε ο Μπίλε Άντβορσκο από την άλλη άκρη της γραμμής. «Ανοίγω το συνημμένο αρχείο αυτή τη στιγμή». Ακολούθησε μια παύση που έμοιαζε ατέλειωτη. «Ωραία, και τι θέλετε από εμένα;»

«Μπορείτε να επιβεβαιώσετε πως στη φωτογραφία είναι ο Ντάνιελ Χέιλ; Αυτός είναι ο άντρας που πήρε μέρος στη συνάντηση στο Κρίστιανσμπορ;»

«Αυτός ο νεαρός; Πρώτη φορά τον βλέπω στη ζωή μου».

26
2005

ΟΤΑΝ ΕΚΛΕΙΣΕ τα τριάντα πέντε της, το φως από τις λάμπες φθορισμού στην οροφή επέστρεψε, κάνοντας έτσι τις σιλουέτες πίσω από τα τζάμια να εξαφανιστούν.

Αυτή τη φορά, όμως, δεν άναψαν όλες οι λάμπες μέσα στους γυάλινους σωλήνες. Κάποια στιγμή θα πρέπει να έρθουν να τις αλλάξουν, διαφορετικά το δωμάτιο θα βυθιστεί οριστικά στο σκοτάδι, σκέφτηκε η Μερέτε. Εξακολουθούν να βρίσκονται εκεί, να με κατασκοπεύουν, και δε θέλουν να πάψουν να το κάνουν. Κάποια στιγμή θα έρθουν μέσα και θα αλλάξουν τις λάμπες. Θα κατεβάσουν την πίεση σιγά σιγά, και τότε εγώ θα είμαι έτοιμη και θα τους περιμένω.

Είχαν αυξήσει και πάλι την πίεση στα τελευταία γενέθλιά της, όμως αυτό δεν την ανησυχούσε πλέον. Εφόσον άντεχε στις τέσσερις ατμόσφαιρες, θα άντεχε και στις πέντε. Δεν ήξερε ποιο ήταν το όριο, όμως ακόμα δεν το είχαν προσεγγίσει. Ακριβώς όπως και την προηγούμενη χρονιά, για μια δυο μέρες είχε παραισθήσεις. Ένιωθε λες και το βάθος του δωματίου έφερνε βόλτες, ενώ το υπόλοιπο παρέμενε στη θέση του. Τραγουδούσε, ζαλισμένη· η πραγματικότητα είχε χάσει κάθε νόημα. Αυτή τη φορά, τα πάντα επανήλθαν στο κανονικό σύντομα. Ύστερα άρχισε να παρατηρεί έναν ήχο, σαν σφύριγμα, στα αφτιά της. Στην αρχή ήταν πολύ σιγανός, οπότε χασμουριόταν και προσπαθούσε να εξισορροπήσει την πίεση όσο καλύτερα μπορούσε, όμως έπειτα από δύο

εβδομάδες ο ήχος έγινε μόνιμος. Ένας απόλυτα καθαρός τόνος, σαν αυτόν που συνοδεύει το δοκιμαστικό σήμα στην τηλεόραση. Πιο δυνατός σε ένταση, πιο σαφής και εκατό φορές πιο εκνευριστικός. Θα περάσει, Μερέτε, θα συνηθίσεις στην πίεση. Κάνε υπομονή, θα ξυπνήσεις ένα πρωί και θα έχει χαθεί. Θα χαθεί, θα σταματήσει, υποσχόταν στον εαυτό της. Όμως οι υποσχέσεις που βασίζονται στην άγνοια πάντοτε απογοητεύουν. Από τη στιγμή που συμπληρώθηκαν τρεις μήνες και ο υψηλής συχνότητας ήχος εξακολουθούσε να ακούγεται, οδηγώντας τη στα όρια της τρέλας από την αϋπνία και τη διαρκή υπενθύμιση ότι ζούσε μέσα σε ένα κλουβί θανάτου, στο έλεος των εκτελεστών της, άρχισε να σκέφτεται με ποιο τρόπο θα μπορούσε να αυτοκτονήσει.

Ήξερε τώρα πια πως η ιστορία αυτή θα έληγε με το θάνατό της, ούτως ή άλλως. Το πρόσωπο εκείνης της γυναίκας δεν της είχε αφήσει περιθώριο ελπίδας. Τα διαπεραστικά μάτια της φανέρωναν ξεκάθαρα πως δε θα της επέτρεπαν να γλιτώσει. Ποτέ. Επομένως, θα ήταν καλύτερα αν έδινε η ίδια ένα τέλος. Να αποφάσιζε εκείνη το πώς θα συνέβαινε.

Το δωμάτιο ήταν εντελώς άδειο, εκτός από τον κουβά όπου έκανε την ανάγκη της και το δοχείο του φαγητού, το φακό τσέπης, δύο πλαστικά ελάσματα από το μπουφάν της –το ένα το είχε μετατρέψει σε οδοντογλυφίδα–, δύο ρολά χαρτί υγείας και τα ρούχα που φορούσε. Οι τοίχοι ήταν λείοι. Δεν υπήρχε τίποτα για να δέσει τα μανίκια του μπουφάν της, ώστε να κρεμαστεί από εκεί, μέχρι να λυτρωθεί το σώμα της από

αυτή τη ζωή. Η μόνη επιλογή που είχε ήταν να πεθάνει από ασιτία. Να αρνηθεί να φάει τη μονότονη τροφή, να αρνηθεί να πιει τη λιγοστή ποσότητα νερού που της έδιναν. Ίσως αυτό περίμεναν κι εκείνοι. Ίσως ήταν μέρος κάποιου αρρωστημένου στοιχήματος. Από αμνημονεύτων χρόνων, οι άνθρωποι μετέτρεπαν το μαρτύριο συνανθρώπων τους σε μορφή διασκέδασης. Κάθε στάδιο της ανθρώπινης ιστορίας αποκάλυπτε ένα απερίγραπτα παχύ στρώμα αναλγησίας. Και το ίζημα αυτό σχημάτιζε νέα στρώματα και αυξανόταν διαρκώς· το διαπίστωνε πλέον και η ίδια. Γι' αυτό το λόγο πήρε την απόφαση.

Παραμέρισε το δοχείο με την τροφή, στάθηκε μπροστά στα τζάμια-καθρέφτες και δήλωσε πως σταματούσε να τρώει. Είχε μπουχτίσει. Ύστερα ξάπλωσε στο δάπεδο και σκεπάστηκε με τα κουρελιασμένα ρούχα και τα όνειρά της. Σύμφωνα με τους υπολογισμούς της, ήταν 6 Οκτωβρίου. Υπολόγιζε πως θα άντεχε μία εβδομάδα. Τότε, θα συμπλήρωνε τριάντα πέντε χρόνια, τρεις μήνες και μία εβδομάδα ζωής. Ακριβέστερα: δώδεκα χιλιάδες οκτακόσιες εξήντα τέσσερις μέρες, αν και δεν ήταν απόλυτα σίγουρη γι' αυτό. Μνήμα δε θα είχε. Πουθενά δε θα καταγραφόταν ημερομηνία γέννησης ή θανάτου. Μετά το θάνατό της δε θα απέμενε τίποτα που να τη συνδέει με το χρόνο που έζησε μέσα σε αυτή τη φυλακή, εκεί όπου πέρασε την τελευταία, ατέλειωτη περίοδο της ζωής της. Εκτός από τους δολοφόνους της, ήταν η μόνη που θα γνώριζε την ημερομηνία του θανάτου της. Και μόνο εκείνη θα τη γνώριζε

εκ των προτέρων, με σχετική ακρίβεια. Γύρω στις 13 Οκτωβρίου του 2005, τότε υπολόγιζε ότι θα πέθαινε.

Τη δεύτερη μέρα της άρνησής της να φάει, της φώναξαν να πάει τους κουβάδες της στο άνοιγμα και να πάρει τους άλλους, όμως εκείνη αγνόησε την προσταγή. Τι θα μπορούσαν να της κάνουν; Είτε άφηναν τον κουβά με το φαγητό στο άνοιγμα είτε τον έπαιρναν πίσω, το ίδιο ήταν για εκείνη.

Τελικά, άφησαν τον κουβά και επανέλαβαν την ίδια διαδικασία τις αμέσως επόμενες μέρες. Ο παλιός κουβάς έφευγε κι εμφανιζόταν ο καινούριος. Της φώναζαν. Στην αρχή απειλούσαν να αυξήσουν την πίεση και μετά να αφαιρέσουν τον αέρα. Όμως πώς μπορούσαν να χρησιμοποιήσουν το θάνατο ως απειλή, τη στιγμή που το θάνατο αποζητούσε κι εκείνη; Μπορεί να έρχονταν μέσα, μπορεί όχι, της ήταν αδιάφορο. Άφηνε το μυαλό της να παρασυρθεί από σκέψεις, εικόνες και αναμνήσεις που θα έδιωχναν το βασανιστικό βουητό από τα αφτιά της, και την πέμπτη μέρα τα πάντα έγιναν ένα. Όνειρα για ευτυχία, η πολιτική της πορεία, ο Ούφε να στέκεται μόνος στο πλοίο, ο έρωτας που είχε παραμεριστεί, τα παιδιά που ποτέ δε θα αποκτούσε, η εκπομπή «Mr Bean» και τα ήσυχα βράδια μπροστά στην τηλεόραση. Και τότε παρατήρησε πως το σώμα της άρχισε σταδιακά να απαλλάσσεται από τη μέγκενη των ανεκπλήρωτων αναγκών του. Σταδιακά ένιωθε πιο ανάλαφρη όπως ξάπλωνε στο δάπεδο· βρέθηκε σε ένα αλλόκοτο τέλμα, καθώς ο χρόνος περνούσε και το φαγητό στο δοχείο δίπλα

της σάπιζε.

Τα πάντα ήταν έτσι όπως έπρεπε, όταν ξαφνικά ένιωσε μια έντονη σουβλιά στο σαγόνι της.

Στην άτονη κατάσταση στην οποία είχε περιέλθει, αρχικά της φάνηκε σαν κάποια εξωτερική δόνηση. Αρκετή ώστε να την κάνει να ανοίξει τα μάτια ελαφρά, τίποτα περισσότερο όμως. Μήπως έρχονταν μέσα οι απαγωγείς της; Τι συμβαίνει; σκέφτηκε φευγαλέα και ύστερα βυθίστηκε ξανά στην απονάρκωση, ώσπου λίγο αργότερα πετάχτηκε από έναν πόνο οξύ σαν μαχαιριά, που διαπερνούσε το πρόσωπό της.

Δεν είχε ιδέα τι ώρα ήταν· δεν ήξερε αν εκείνοι ήταν εκεί έξω· και ούρλιαξε, όπως δεν είχε ουρλιάξει ποτέ έως τότε μέσα σ' εκείνο το γυμνό δωμάτιο. Ένιωθε λες και ολόκληρο το πρόσωπό της σκιζόταν στα δύο. Ο πόνος στο δόντι της ήταν σαν να τη χτυπούσε κομπρεσέρ στο στόμα και δεν μπορούσε να κάνει τίποτα για να τον αντιμετωπίσει. Άραγε, αυτή ήταν η τιμωρία που προσπάθησε να πάρει στα χέρια της τη ζωή της; Είχε παραμελήσει τη φροντίδα του σώματός της για μόλις πέντε μέρες, και να τώρα αυτό το μαρτύριο. Διστακτικά, πέρασε το δάχτυλο μέσα στο στόμα της κι ένιωσε τη φλεγμονή γύρω από τον πίσω τραπεζίτη. Εκείνο το δόντι ανέκαθεν της δημιουργούσε προβλήματα, αποτελώντας σταθερή πηγή εισοδήματος για τον οδοντίατρό της. Ήταν ένα δύσκολο σημείο, το οποίο με την αυτοσχέδια οδοντογλυφίδα της προσπαθούσε να κρατά καθαρό κάθε

μέρα. Πίεσε προσεκτικά το απόστημα, και ο πόνος την περόνιασε έως το μεδούλι. Διπλώθηκε στα δύο, άνοιξε το στόμα, προσπάθησε απεγνωσμένα να πάρει ανάσα. Πριν από λίγη ώρα, το σώμα της είχε πέσει σε λήθαργο, όμως τώρα είχε αφυπνιστεί από αυτή τη βασανιστική αίσθηση. Ένιωθε σαν αγρίμι που θα αναγκαζόταν να κόψει με τα δόντια το ίδιο του το πόδι για να ξεφύγει από την παγίδα. Αν ο πόνος αποτελούσε άμυνα απέναντι στο θάνατο, τότε εκείνη τη στιγμή ήταν περισσότερο ζωντανή από κάθε άλλη φορά.

«Αααχ!» βόγκηξε μέσα στους λυγμούς της. Πονούσε τόσο πολύ. Έπιασε την οδοντογλυφίδα της και με αργές κινήσεις την έφερε στο στόμα. Προσεκτικά, προσπάθησε να διαπιστώσει αν κάτι που είχε κολλήσει στα ούλα της είχε προκαλέσει τη μόλυνση, όμως με το που άγγιξε η άκρη του πλαστικού το απόστημα, ο τρομερός πόνος διέτρεξε και πάλι το σώμα της.

Πρέπει να το σπάσεις, Μερέτε. Κουράγιο, σκέφτηκε κλαίγοντας και το πίεσε πάλι με το πλαστικό. Ό,τι υγρά είχαν απομείνει στο στομάχι της απειλούσαν να βγουν. Έπρεπε να σπάσει το απόστημα, όμως δεν μπορούσε. Της ήταν αδύνατο να το κάνει.

Έτσι, σύρθηκε μέχρι το άνοιγμα απ’ όπου της περνούσαν την τροφή, για να δει τι είχαν βάλει στον κουβά εκείνη τη μέρα. Ίσως υπήρχε κάτι εκεί μέσα που θα της πρόσφερε λίγη ανακούφιση. Ή πιθανώς μια σταγόνα νερό πάνω στο απόστημα να σταματούσε τις σουβλιές που της έδινε.

Κοίταξε μέσα στον κουβά και αντίκρισε πειρασμούς που πριν δε θα τολμούσε να ονειρευτεί. Δύο μπανάνες, ένα μήλο, ένα κομμάτι σοκολάτας. Ήταν εντελώς παράλογο. Προσπαθούσαν να τη δελεάσουν μέσα στην πείνα της. Να την αναγκάσουν να φάει, όμως τώρα πια δεν μπορούσε. Δεν μπορούσε και δεν ήθελε.

Μόρφασε, καθώς οι επόμενες σουβλιές παραλίγο να τη σωριάσουν καταγής. Ύστερα έβγαλε όλα τα φρούτα και τα απόθεσε στο δάπεδο, έχωσε το χέρι της μέσα στον κουβά και άρπαξε το μπουκάλι με το νερό. Έβαλε το δάχτυλό της μέσα στο νερό και μετά το ακούμπησε πάνω στο απόστημα, όμως το παγωμένο νερό δεν είχε το αποτέλεσμα που ήλπιζε. Ένιωθε τον πόνο, ένιωθε το νερό, όμως το ένα δεν είχε καμία σχέση με το άλλο. Το νερό δεν μπορούσε καν να σβήσει τη δίψα της.

Έτσι, απομακρύνθηκε, κουλουριάστηκε σε εμβρυϊκή στάση κάτω από τα τζάμια-καθρέφτες και προσευχήθηκε βουβά στο Θεό, ζητώντας συγχώρεση. Κάποια στιγμή, το σώμα της θα παραδινόταν· το ήξερε αυτό. Θα ήταν υποχρεωμένη να ζήσει τις τελευταίες της μέρες μέσα στον πόνο.

Τελικά, ακόμα κι αυτός θα χανόταν.

Οι φωνές έφτασαν στα αφτιά της σαν να βρισκόταν σε παραζάλη. Έλεγαν το όνομά της. Την εκλιπαρούσαν να τους απαντήσει. Άνοιξε τα μάτια κι αμέσως κατάλαβε πως το απόστημα είχε πάψει να της ρίχνει σουβλιές και πως το

αδύναμο σώμα της εξακολουθούσε να κείτεται δίπλα στον κουβά που της χρησίμευε για τουαλέτα, κάτω από τα τζάμια. Έμεινε να κοιτάζει το ταβάνι, παρατηρώντας πως ένας από τους λαμπτήρες φθορισμού είχε αρχίσει να τρεμοπαίζει από πάνω της. Είχε ακούσει φωνές, σωστά; Μήπως τις είχε φανταστεί;

Τότε ακούστηκε καθαρά μια φωνή που πρώτη φορά την άκουγε: «Ακριβώς, έβγαλε έξω τα φρούτα».

Είναι αληθινή, σκέφτηκε, όμως ήταν τόσο εξαντλημένη, που δεν είχε τη δύναμη να τρομάξει.

Επρόκειτο για μια αντρική φωνή. Όχι νέου άντρα, ούτε και ηλικιωμένου.

Αμέσως ανασήκωσε το κεφάλι, όμως όχι τόσο ώστε να τη βλέπουν απέξω.

«Βλέπω τα φρούτα από εδώ όπου στέκομαι», είπε μια γυναικεία φωνή. «Είναι αφημένα στο πάτωμα». Ήταν η ίδια γυναίκα που μιλούσε στη Μερέτε μία φορά το χρόνο· δεν υπήρχε περίπτωση να μην αναγνωρίσει τη φωνή της. Φαίνεται πως εκείνοι που βρίσκονταν εκεί έξω προσπαθούσαν να της μιλήσουν και μετά ξέχασαν να κλείσουν το μικρόφωνο.

«Έχει κουλουριαστεί ανάμεσα στα παράθυρα. Είμαι σίγουρη», συνέχισε η γυναίκα.

«Λες να είναι νεκρή; Έχει περάσει μία εβδομάδα, ξέρεις», είπε η αντρική φωνή.

Ο διάλογος ακουγόταν απόλυτα φυσικός, όμως δεν ήταν. Αυτοί οι δύο μιλούσαν για εκείνη.

«Έπρεπε να το περιμένω πως θα επιχειρούσε κάτι τέτοιο, το πορνίδιο».

«Μήπως να χαμηλώσουμε την πίεση και να μπούμε μέσα, να δούμε τι συμβαίνει;»

«Και τότε, τι θα την έκανες; Όλα τα κύτταρα του σώματός της έχουν προσαρμοστεί στις πέντε ατμόσφαιρες. Θα έπαιρνε εβδομάδες για να αποσυμπιεστεί ο οργανισμός της. Έτσι και ανοίξουμε την πόρτα τώρα, δε θα πάθει απλώς ζημιά, θα σκάσει σαν μπαλόνι. Έχεις δει τα κόπρανά της πώς διογκώνονται. Και τα ούρα της πώς αφρίζουν. Μην ξεχνάς πως ζει μέσα σε ένα θάλαμο υψηλής πίεσης εδώ και τρεισήμισι χρόνια».

«Δε γίνεται να ανεβάσουμε ξανά την πίεση αμέσως μόλις δούμε αν είναι ακόμα ζωντανή;»

Η γυναίκα δεν απάντησε, όμως ήταν σαφές πως σε καμία περίπτωση δε θα συνέβαινε κάτι τέτοιο.

Η Μερέτε ανάσαινε με ολοένα και μεγαλύτερη δυσκολία. Δαίμονες ήταν αυτοί που μιλούσαν. Θα την έγδερναν

ζωντανή και θα της έραβαν ξανά το τομάρι στην αιωνιότητα, αν μπορούσαν. Είχε βρεθεί στον τελευταίο κύκλο της Κολάσεως. Στον τόπο των ατέρμονων βασανιστηρίων.

Άντε, ελάτε, καθάρματα, σκέφτηκε, τραβώντας προσεκτικά το φακό προς το μέρος της, την ώρα που το βουητό στα αφτιά της δυνάμωνε. Σκόπευε να τον καρφώσει στο μάτι του πρώτου ατόμου που θα την πλησίαζε. Θα τύφλωνε το καθίκι που θα τολμούσε να πατήσει το πόδι του στον ιερό χώρο της. Ήταν το ένα και μοναδικό πράγμα που θα κατάφερνε να κάνει προτού πεθάνει.

«Δεν πρόκειται να κάνουμε τίποτα μέχρι να επιστρέψει ο Λάσε. Ακούς που σου μιλάω;» είπε η γυναίκα σε τόνο που απαιτούσε υπακοή.

«Μα, θα αργήσει να επιστρέψει. Η άλλη θα έχει πεθάνει στο μεταξύ», απάντησε ο άντρας. «Γαμώτο, τι κάνουμε τώρα; Ο Λάσε θα γίνει έξω φρενών».

Επακολούθησε μια σιωπή απαίσια και καταθλιπτική συνάμα, λες και οι τοίχοι του δωματίου ετοιμάζονταν να πέσουν πάνω της και να την αφήσουν εκεί, σαν ψείρα λιωμένη ανάμεσα σε δύο νύχια.

Έσφιξε το φακό τσέπης ακόμα πιο δυνατά στην παλάμη της και περίμενε. Ξαφνικά, ο πόνος επέστρεψε, ακόμα πιο έντονος. Γούρλωσε τα μάτια και πήρε βαθιά ανάσα, για να αφήσει τον πόνο να ξεσπάσει με μια αντανακλαστική κραυγή,

όμως δεν ακούστηκε κανένας ήχος. Ύστερα ανέκτησε την αυτοκυριαρχία της. Η αίσθηση αηδίας παρέμενε και η τάση για εμετό την έκανε να βγάλει κάτι υγρά, όμως δεν είπε λέξη. Απλώς έγειρε το κεφάλι προς τα πίσω και άφησε τα δάκρυα να κυλήσουν στο πρόσωπό της, πάνω στα αφυδατωμένα χείλη της.

Τους ακούω, όμως εκείνοι δεν πρέπει να με ακούσουν, επαναλάμβανε βουβά, ξανά και ξανά. Πίεσε δυνατά το λαιμό της, έκανε αέρα με την παλάμη πάνω από το πρησμένο μάγουλό της κι έγερνε μπρος πίσω, σφίγγοντας και ξεσφίγγοντας το ελεύθερο χέρι της ασταμάτητα. Κάθε νευρική απόληξη του σώματός της αισθανόταν τον αφόρητο πόνο.

Και τότε, ξέσπασε η κραυγή. Σαν να ήταν μια αυτόνομη οντότητα. Το σώμα της το απαίτησε. Μια βαθιά, υπόκωφη κραυγή, η οποία δεν είχε τέλος.

«Εκεί είναι. Την ακούς; Το ήξερα». Ακούστηκε ένας κοφτός ήχος, σαν από διακόπτη. «Πήγαινε στο κέντρο για να σε βλέπουμε», είπε η απαίσια γυναικεία φωνή. Μόνο τότε συνειδητοποίησε πως κάτι δεν πήγαινε καλά. «Για μισό λεπτό», είπε. «Ο διακόπτης κόλλησε». Άρχισε να χτυπά ελαφρά το διακόπτη του μικροφώνου, αλλά χωρίς αποτέλεσμα. «Ώστε είχες κρυφτεί εκεί κάτω και κρυφάκουγες τι λέγαμε, πορνίδιο;» Ακούστηκε σαν αγρίμι. Η φωνή της ήταν τραχιά, αλλοιωμένη από χρόνια μοχθηρίας και αναισθησίας.

«Ο Λάσε θα το φτιάξει μόλις έρθει», είπε η αντρική φωνή. «Θα το φτιάξει. Πραγματικά, δεν έχει σημασία».

Τώρα ένιωθε λες και το σαγόνι της θα σκιζόταν στα δύο. Η Μερέτε δεν ήθελε να αντιδράσει, όμως δεν είχε άλλη επιλογή. Έπρεπε να σταθεί όρθια. Να κάνει ό,τι μπορούσε για να ξεχαστεί, να ελέγξει το αίσθημα πανικού που σφυροκοπούσε το σώμα της. Γονάτισε με κόπο, παρατηρώντας πόσο αδύναμη ήταν, ύστερα έσπρωξε με τα χέρια και κατάφερε να στηριχτεί στα πέλματά της, ενώ η φωτιά μέσα στο στόμα της φούντωνε ξανά. Έβαλε το ένα γόνατο στο δάπεδο και μπόρεσε να ανασηκωθεί κάπως.

«Θεούλη μου, κοίτα χάλια», είπε η απαίσια γυναικεία φωνή απέξω, κι έπειτα ακούστηκαν γέλια. Τα γέλια αντηχούσαν στα αφτιά της Μερέτε σαν χαλάζι από νυστέρια. «Έχεις πονόδοντο», παρατήρησε γελαστά η γυναίκα. «Ω, θεοί, το τσουλάκι έχει πονόδοντο. Κοιτάξτε κατάσταση».

Η Μερέτε στράφηκε απότομα προς τα τζάμια. Ακόμα και η παραμικρή κίνηση των χειλιών της ήταν χειρότερη από το θάνατο. «Μια μέρα θα εκδικηθώ», ψιθύρισε, κολλώντας το πρόσωπό της στη γυάλινη επιφάνεια. «Θα πάρω την εκδίκησή μου. Περίμενε και θα δεις».

«Αν δε φας, θα καταλήξεις να βράζεις στα καζάνια της Κολάσεως, χωρίς να νιώσεις ποτέ αυτή την ικανοποίηση», γρύλισε η γυναίκα, όμως στη φωνή της υπήρχε και κάτι ακόμα. Θύμιζε γάτα που παίζει με το ποντίκι, μια γάτα που

ήθελε να παίξει κι άλλο. Ήθελε η αιχμάλωτή της να ζήσει. Να ζήσει για όσο διάστημα θα αποφάσιζαν εκείνοι, ούτε στιγμή περισσότερο.

«Δεν *μπορώ* να φάω», βόγκηξε η Μερέτε.

«Δημιουργήθηκε απόστημα;» ρώτησε η αντρική φωνή.

Εκείνη έγνεψε καταφατικά.

«Θα πρέπει να βρεις μια λύση μόνη σου», της είπε ψυχρά.

Η Μερέτε έμεινε να κοιτάζει το είδωλό της σε ένα από τα τζάμια. Η δύσμοιρη γυναίκα που έβλεπε μπροστά της είχε ρουφηγμένα μάγουλα και μάτια που έμοιαζαν έτοιμα να πέσουν από το κεφάλι της. Η πάνω πλευρά του προσώπου της ήταν παραμορφωμένη από το απόστημα, ενώ οι μαύροι κύκλοι κάτω από τα μάτια της έλεγαν τη δική τους ιστορία. Έμοιαζε ετοιμοθάνατη, κι αυτό ακριβώς ήταν.

Ακούμπησε την πλάτη στη γυάλινη επιφάνεια και σιγά σιγά γλίστρησε στο δάπεδο. Κάθισε εκεί, με δάκρυα οργής στα μάτια και τη συνειδητοποίηση ότι το σώμα της ήθελε να ζήσει και ήταν ικανό να τα καταφέρει. Θα έπαιρνε ό,τι υπήρχε στον κουβά και θα ανάγκαζε τον εαυτό της να το καταπιεί. Ο πόνος θα τη σκότωνε, ή όχι· αυτό θα φαινόταν στην πορεία. Σε κάθε περίπτωση, δε θα παραδινόταν αμαχητί, γιατί είχε δώσει μια υπόσχεση σ’ εκείνη την απαίσια γυναίκα. Μια υπόσχεση την οποία ήταν αποφασισμένη να κρατήσει.

Κάποτε, εκείνη η μέγαιρα θα πλήρωνε πολύ ακριβά.

Για μια στιγμή, το σώμα της Μερέτε ηρέμησε, όπως το ρημαγμένο τοπίο στο μάτι ενός κυκλώνα, κι αμέσως μετά ο πόνος επέστρεψε. Αυτή τη φορά ούρλιαξε όσο πιο ελεύθερα μπορούσε. Ένιωσε το πύο από τα ούλα της να απλώνεται πάνω στη γλώσσα της και τις σουβλιές από τον πονόδοντο να φτάνουν μέχρι τα μηνίγγια της.

Τότε άκουσε το σφύριγμα της αεροστεγούς πόρτας, κι ένας νέος κουβάς έκανε την εμφάνισή του.

«Ορίστε! Σου στέλνουμε κάποια υλικά πρώτων βοηθειών. Άντε, πήγαινε να δεις», κάγχασε η φωνή της γυναίκας απέξω.

Η Μερέτε σύρθηκε γρήγορα στα τέσσερα μέχρι το άνοιγμα κι έσυρε μέσα τον κουβά. Κοίταξε στο εσωτερικό του.

Στον πάτο του δοχείου, πάνω σε ένα κομμάτι υφάσματος, σαν να ήταν χειρουργικό εργαλείο, υπήρχε μια τανάλια.

Μια μεγάλη τανάλια. Παλιά και σκουριασμένη.

27
2007

ΤΟ ΠΡΩΙΝΟ ΤΟΥ ΚΑΡΛ ήταν καταθλιπτικό. Πρώτα οι εφιάλτες και μετά η γκρίνια του Γέσπερ στο πρόγευμα του είχαν απομυζήσει κάθε ίχνος ενέργειας πριν ακόμα καθίσει βαρύς στο τιμόνι του αυτοκινήτου του, για να διαπιστώσει

πως ο δείκτης των καυσίμων ήταν στο κόκκινο. Τα σαράντα πέντε λεπτά που πέρασε στη συνέχεια αναπνέοντας τα καυσαέρια στο μικρό τμήμα του αυτοκινητόδρομου ανάμεσα στο Νίμελεβαϊ και το Βερλούζε δε βοήθησαν ιδιαιτέρως ώστε να αναδειχτεί εκείνη η πλευρά της προσωπικότητάς του που θα μπορούσε να εκδηλωθεί ως γοητεία, φιλικότητα και υπομονή.

Όταν κατάφερε με τα πολλά να φτάσει στο γραφείο του, στο υπόγειο των Κεντρικών της Αστυνομίας, βρέθηκε να κοιτάζει αγριεμένος τον Άσαντ, του οποίου το ξεκούραστο πρόσωπο έμοιαζε να ακτινοβολεί από ζωντάνια. Τότε ήταν που του πέρασε από το μυαλό η σκέψη να ανεβεί στο γραφείο του Μάρκους Γιάκομπσεν και να σπάσει μερικές καρέκλες, ώστε να τον στείλουν κάπου όπου θα φρόντιζαν να καλμάρουν τα διαλυμένα νεύρα του. Κάπου όπου θα παρακολουθούσε τη δυστυχία σε ολόκληρο τον κόσμο μόνο στις βραδινές ειδήσεις στην τηλεόραση.

Ο Καρλ έγνεψε κουρασμένα στο βοηθό του. Αν κατάφερνε να τον κάνει να συγκρατήσει το κέφι του για λίγα λεπτά, τότε ίσως οι μπαταρίες του είχαν μια ελπίδα να επαναφορτιστούν. Έριξε μια ματιά στην καφετιέρα, είδε πως ήταν άδεια και ύστερα δέχτηκε το κυπελλάκι που του πρόσφερε ο Άσαντ.

«Δεν καταλαβαίνω ακριβώς, Καρλ», είπε ο Άσαντ. «Λες πως ο Ντάνιελ Χέιλ είναι νεκρός, όμως δεν ήταν αυτός που εμφανίστηκε στη συνάντηση στο Κρίστιανσμπορ. Και τότε ποιος ήταν εκείνος ο άντρας;»

«Ιδέα δεν έχω, Άσαντ, όμως ο Χέιλ δεν είχε καμία σχέση με τη Μερέτε Λίνγκαρ. Ωστόσο είχε σχέση όποιος κι αν ήταν αυτός που εμφανίστηκε στη θέση του Χέιλ». Ήπιε μια γουλιά από το τσάι μέντας που είχε ετοιμάσει ο Άσαντ. Χωρίς τις τέσσερις ή πέντε γεμάτες κουταλιές ζάχαρης που περιείχε, ίσως και να πινόταν.

«Αλλά πώς θα μπορούσε αυτός ο άλλος να ξέρει ότι ο δισεκατομμυριούχος που ήταν το αφεντικό στη συνάντηση δεν είχε δει έως τότε τον Ντάνιελ Χέιλ από κοντά;»

«Καλή ερώτηση. Ίσως αυτός ο άντρας και ο Χέιλ να γνωρίζονταν από κάπου». Ο Καρλ ακούμπησε το κύπελλο στο γραφείο του και κοίταξε τον πίνακα από φελλό, πάνω στον οποίο είχε καρφιτσώσει το φυλλάδιο της εταιρείας InterLab AE, με τη φωτογραφία του περιποιημένου Ντάνιελ Χέιλ.

«Δηλαδή, δεν ήταν ο Χέιλ εκείνος που παρέδωσε το γράμμα, ε; Ούτε ήταν εκείνος με τον οποίο δείπνησε η Μερέτε Λίνγκαρ στο “Μπάνκεροτ”, σωστά;»

«Σύμφωνα με τους συνεργάτες του Χέιλ, εκείνος δε βρισκόταν καν στη χώρα τη συγκεκριμένη ημερομηνία». Ο Καρλ στράφηκε και κοίταξε το βοηθό του. «Τι έγραφε η έκθεση της Αστυνομίας για το αυτοκίνητο του Ντάνιελ Χέιλ μετά το δυστύχημα; Θυμάσαι; Βρέθηκαν όλα εντάξει; Μήπως εντόπισαν κάποιο πρόβλημα που θα μπορούσε να είχε προκαλέσει το τροχαίο;»

«Εννοείς, αν ήταν εντάξει τα φρένα;»

«Τα φρένα. Το τιμόνι. Τα πάντα. Υπήρχε καμία ένδειξη πως το αμάξι ήταν πειραγμένο;»

Ο Άσαντ ανασήκωσε τους ώμους. «Δύσκολο να βγει συμπέρασμα, γιατί το αμάξι είχε καεί τελείως, Καρλ. Όμως, απ' ό,τι καταλαβαίνω από την έκθεση, θεωρούσαν πως ήταν ένα συνηθισμένο δυστύχημα».

Αυτό θυμόταν και ο Καρλ. Τίποτα το ύποπτο.

«Ούτε εμφανίστηκε κανένας μάρτυρας που να ισχυριστεί το αντίθετο, έτσι δεν είναι;»

Αντάλλαξαν μια ματιά.

«Εντάξει, Άσαντ. Εντάξει».

«Μονάχα ένας μάρτυρας υπήρχε, ο οδηγός του άλλου αυτοκινήτου».

«Ακριβώς». Χωρίς να το σκεφτεί, ο Καρλ ήπιε μια γερή γουλιά από το τσάι μέντας, που τον έκανε να ανατριχιάσει. Το μόνο βέβαιο ήταν πως δε θα εθιζόταν σε αυτό το νερόπλυμα.

Ο Καρλ σκέφτηκε να πάρει τσιγάρο ή καμιά καραμέλα για το λαιμό από το συρτάρι του γραφείου, όμως ούτε γι' αυτό είχε αρκετή δύναμη. Τι διαολεμένη εξέλιξη! Εκεί που ετοιμαζόταν, όμορφα και ωραία, να κλείσει την

αναθεματισμένη υπόθεση, προέκυψαν όλα αυτά τα στοιχεία, τα οποία οδηγούσαν σε πτυχές οι οποίες δεν είχαν διερευνηθεί. Ξαφνικά, ένα βουνό από χαρτομάνι απειλούσε να τον πλακώσει, καθώς στο γραφείο μπροστά του στοιβάζονταν άλλοι σαράντα με πενήντα φάκελοι.

«Τι γίνεται με το μάρτυρα, τον οδηγό του άλλου αυτοκινήτου, Καρλ; Μήπως να μιλήσουμε στον άνθρωπο πάνω στον οποίο πήγε κι έπεσε ο Ντάνιελ Χέιλ;»

«Έχω βάλει τη Λις να τον εντοπίσει».

Για μια στιγμή, η απογοήτευση του Άσαντ ήταν ολοφάνερη.

«Όμως εσένα σου έχω μια άλλη αποστολή».

Μια ανεξήγητα θετική αλλαγή διάθεσης έφερε το χαμόγελο στα χείλη του βοηθού του.

«Θέλω να πας με το αμάξι μέχρι το Χόλτουγ, στο Στεβνς, και να μιλήσεις στην οικιακή βοηθό, τη Χέλε Άντερσεν, ξανά. Ρώτησέ την αν αναγνωρίζει στο πρόσωπο του Ντάνιελ Χέιλ τον άντρα που παρέδωσε προσωπικά το γράμμα. Πάρε αυτή τη φωτογραφία μαζί σου». Του έδειξε το φυλλάδιο στον πίνακα.

«Μα, δεν ήταν αυτός, ήταν ο άλλος, εκείνος που...»

Ο Καρλ τον διέκοψε με ένα νεύμα του χεριού. «Εσύ κι εγώ

το ξέρουμε αυτό. Όμως, αν πει κι εκείνη όχι, όπως περιμένουμε να πει, τότε μπορούμε να τη ρωτήσουμε αν ο Ντάνιελ Χέιλ έμοιαζε καθόλου με τον τύπο που έφερε το γράμμα. Πρέπει να έχουμε μια καλύτερη περιγραφή του άντρα, κατάλαβες; Και κάτι ακόμα: ρώτησέ την αν ο Ούφε ήταν στο σπίτι και αν υπήρχε περίπτωση να πήρε το μάτι του τον τύπο που έφερε το γράμμα. Τέλος, ρώτησέ την αν θυμάται πού έβαζε το χαρτοφύλακά της η Μερέτε όταν γύριζε στο σπίτι. Πες της πως είναι μαύρος κι έχει ένα μεγάλο σκίσιμο στο πλάι. Ήταν του πατέρα της, τον είχε στο αυτοκίνητο, μαζί του, όταν συνέβη το δυστύχημα, οπότε πρέπει να είχε ιδιαίτερη συναισθηματική αξία για εκείνη». Ο Καρλ ύψωσε ξανά το χέρι, καθώς ο Άσαντ ετοιμαζόταν να πει κάτι. «Μετά πέρνα από τους αντικέρ που αγόρασαν το σπίτι της Μερέτε στο Μάγλεμπι και ρώτησέ τους αν είδαν πουθενά έναν τέτοιο χαρτοφύλακα. Θα τα συζητήσουμε όλα αύριο, εντάξει; Μπορείς να γυρίσεις σπίτι σου με το αμάξι. Εγώ θα κινηθώ με ταξί σήμερα και θα γυρίσω στο σπίτι με το τρένο».

Όλη αυτή την ώρα, ο Άσαντ κουνούσε αλλόφρων τα χέρια.

«Ναι, Άσαντ;»

«Μισό λεπτό, εντάξει; Πρέπει να βρω ένα σημειωματάριο. Σε παρακαλώ, θα μου τα ξαναπείς όλα ακόμα μία φορά;»

Ο Χάρντι είχε βρεθεί και σε χειρότερη κατάσταση. Στην αρχή, το κεφάλι του έμοιαζε με κάτι που είχε χυθεί πάνω στο

μαξιλάρι, όμως τώρα ήταν αρκετά ανασηκωμένο ώστε να φαίνονται τα λεπτά αιμοφόρα αγγεία που πάλλονταν στους κροτάφους του. Έτσι όπως κειτόταν με τα μάτια κλειστά, έμοιαζε πιο ήρεμος από κάθε άλλη φορά τον τελευταίο καιρό. Για μια στιγμή, ο Καρλ σκέφτηκε μήπως ήταν καλύτερα να φύγει. Από το δωμάτιο είχαν απομακρυνθεί κάποια μηχανήματα, παρότι ο αναπνευστήρας συνέχιζε τη μονότονη κίνησή του. Γενικά, η εικόνα ήταν ενθαρρυντική.

Έκανε αθόρυβα μεταβολή επιτόπου και ετοιμαζόταν να κινηθεί προς την έξοδο, όταν τον σταμάτησε η φωνή του Χάρντι.

«Πού πηγαίνεις; Δεν αντέχεις να βλέπεις έναν άνθρωπο καθηλωμένο στο κρεβάτι;»

Ο Καρλ στράφηκε και είδε τον Χάρντι να βρίσκεται στην ίδια ακριβώς θέση όπως τη στιγμή που μπήκε στο δωμάτιο.

«Αν θέλεις να μένουν οι επισκέπτες, καλό θα ήταν να τους δείχνεις με κάποιον τρόπο πως είσαι ξύπνιος, Χάρντι. Θα μπορούσες να ανοίξεις τα μάτια σου, για παράδειγμα».

«Όχι. Σήμερα, όχι. Δεν έχω διάθεση να ανοίξω τα μάτια μου σήμερα».

Ο Καρλ σάστισε με την απάντηση.

«Προκειμένου να έχει κάποια διαφορά η μία μέρα από την

άλλη, θα πρέπει να μπορώ να αποφασίζω πότε θα ανοίγω τα μάτια μου και πότε όχι, εντάξει;»

«Ναι. Εντάξει».

«Αύριο σκοπεύω να κοιτάζω μόνο προς τα δεξιά».

«Εντάξει», είπε ο Καρλ, παρότι τα λόγια του Χάρντι τον πλήγωναν βαθιά. «Έχεις μιλήσει κάνα δυο φορές με τον Άσαντ. Δε φαντάζομαι να σε πείραξε που τον έστειλα εδώ;»

«Λάθος φαντάζεσαι», είπε εκείνος, σχεδόν χωρίς να κουνήσει τα χείλη.

«Ναι, χμ, τώρα το έκανα. Επίσης, έλεγα να συνεχίσω να τον στέλνω εδώ όσο συχνά χρειάζεται. Έχεις κάποια αντίρρηση;»

«Μόνο αν φέρει ξανά εκείνα τα πικάντικα ψητά μπουρέκια».

«Θα τον ενημερώσω».

Κάτι που θα μπορούσε να ερμηνευτεί σαν γέλιο βγήκε από το στόμα του Χάρντι. «Μου έφεραν τέτοιο κόψιμο, που δεν περιγράφεται. Οι νοσοκόμες τα πήραν στο κρανίο».

Ο Καρλ προσπάθησε να μη φανταστεί τη σκηνή. Δεν ακουγόταν ευχάριστη.

«Θα το πω στον Άσαντ, Χάρντι. Την επόμενη φορά, κομμένα τα πικάντικα ψητά μπουρέκια».

«Προέκυψε κάτι καινούριο στην υπόθεση Λίνγκαρ;» ρώτησε ο Χάρντι. Αυτή ήταν η πρώτη φορά από τότε που έμεινε παράλυτος που είχε εκδηλώσει περιέργεια για οτιδήποτε. Ο Καρλ ένιωσε τα μάγουλά του να ζεσταίνονται. Σε λίγο, πιθανότατα θα ένιωθε κι έναν κόμπο στο λαιμό.

«Μέσα έπεσες». Κι ύστερα ανέφερε στον Χάρντι τις τελευταίες εξελίξεις που αφορούσαν τον Ντάνιελ Χέιλ.

«Ξέρεις τι σκέφτομαι, Καρλ;» είπε εκείνος στο τέλος.

«Σκέφτεσαι πως αυτή η υπόθεση πήρε εντελώς νέα τροπή».

«Ακριβώς. Το πράγμα βρομάει χειρότερα κι από βόθρο». Άνοιξε τα μάτια του για μια στιγμή, κοίταξε το ταβάνι και ύστερα τα έκλεισε ξανά. «Έχεις κάποιο πολιτικό στοιχείο που θα μπορούσες να ερευνήσεις;»

«Τίποτε απολύτως».

«Μίλησες στους δημοσιογράφους;»

«Τι εννοείς;»

«Σε κάποιον από αυτούς που καλύπτουν το κοινοβουλευτικό ρεπορτάζ. Οι τύποι χώνουν τη μύτη τους

παντού. Ή ακόμα και σε αυτούς των φυλλάδων. Στον Πέλε Χίτεστεδ, για παράδειγμα, που δουλεύει στο *Κους Κους*. Αυτή η νυφίτσα σκαλίζει τα άπλυτα του Κρίστιανσμπορ ασταμάτητα, από τη μέρα που απολύθηκε από την *Είδηση*, οπότε πλέον είναι βετεράνος εκεί πέρα. Ρώτησέ τον, θα βγάλεις λαγό». Ένα χαμόγελο εμφανίστηκε στο πρόσωπο του Χάρντι, κι αμέσως χάθηκε.

Θα του το πω τώρα, σκέφτηκε ο Καρλ κι άρχισε να μιλά πολύ αργά, ώστε τα λόγια του να γίνουν κατανοητά από την πρώτη στιγμή. «Βρήκαν κάτι τύπους δολοφονημένους στο Σόρε, Χάρντι. Νομίζω πως οι δράστες είναι οι ίδιοι με την υπόθεση στο Άμαρ».

Η έκφραση του Χάρντι δεν άλλαξε. «Και;» ρώτησε.

«Να, δηλαδή, μιλάμε για ίδιες συνθήκες, ίδιο όπλο, πιθανόν για το ίδιο καρό πουκάμισο, την ίδια ομάδα ανθρώπων, το ίδιο...»

«Κι εγώ ρώτησα: “Και;”»

«Ε, γι’ αυτό σ’ τα λέω».

«Είπα “και;” εννοώντας: “Κι εμένα τι με νοιάζει;”»

Τα γραφεία σύνταξης του *Κους Κους* βρίσκονταν σ’ εκείνη την ενδιάμεση φάση κατά την οποία το τελευταίο εβδομαδιαίο τεύχος είχε κλείσει εγκαίρως και μόλις άρχιζε να

παίρνει μορφή το επόμενο. Ένας δυο δημοσιογράφοι έριξαν μια αδιάφορη ματιά στον Καρλ καθώς διέσχιζε την ανοιχτή αίθουσα. Φαίνεται πως δεν τον αναγνώρισαν, κι αυτό ήταν θετικό.

Βρήκε τον Πέλε Χίτεστεδ να χτενίζει την περιποιημένη αλλά αραιή κοκκινότριχη γενειάδα του σε μια γωνία, εκεί όπου οι βετεράνοι δημοσιογράφοι βρίσκονταν σε μια μόνιμη κατάσταση λήθαργου. Ο Καρλ γνώριζε πολύ καλά τη φήμη του Χίτεστεδ, ο οποίος στην πιάτσα θεωρούνταν καθίκι και μαλάκας, από εκείνους που μόνο το χρήμα μπορούσε να τους σταματήσει. Ήταν ακατανόητο για ποιο λόγο τόσοι Δανοί ξετρελαίνονταν να διαβάζουν τα πομπώδη σκουπίδια του, πάντως τα θύματα των σχολίων του δε συμμερίζονταν τον ενθουσιασμό των αναγνωστών. Οι μηνύσεις σχημάτιζαν βουνό έξω από την πόρτα του Χίτεστεδ, όμως ο αρχισυντάκτης φρόντιζε να προστατεύει τον αγαπημένο του λιβελογράφο. Κι αν αυτή η προστασία στοίχιζε στον αρχισυντάκτη μερικά πρόστιμα, σιγά τα αβγά.

Ο τύπος έριξε μια ματιά στο αστυνομικό σήμα του Καρλ και έκανε να επιστρέψει κοντά στους συναδέλφους του.

Ο Καρλ τον σταμάτησε ακουμπώντας το χέρι πάνω στον ώμο του. «Έχω να σου κάνω μερικές ερωτήσεις, είπα».

Ο Χίτεστεδ στράφηκε προς το μέρος του χωρίς να κάνει καμία προσπάθεια να κρύψει την αδιαφορία του. «Δε βλέπεις πως είμαι απασχολημένος; Ή μήπως θα ήθελες να με πάρεις

στο τμήμα...»

Εκείνη τη στιγμή, ο Καρλ έβγαλε από το πορτοφόλι του ένα χαρτονόμισμα των χιλίων κορονών, που το φύλαγε μήνες ολόκληρους, και το έχωσε κάτω από τη μύτη του δημοσιογράφου.

«Τι ήθελες να με ρωτήσεις;» ρώτησε ο άντρας, τρώγοντας το χαρτονόμισμα με τα μάτια του. Ίσως υπολόγιζε πόσα ξενύχτια θα του εξασφάλιζαν αυτά τα χρήματα στα μπαρ όπου σύχναζε.

«Ερευνώ την εξαφάνιση της Μερέτε Λίνγκαρ. Ο συνάδελφός μου, Χάρντι Χένινγκσεν, πιστεύει πως ίσως ξέρεις να μου πεις αν η Μερέτε είχε λόγο να φοβάται κάποιο άτομο στους πολιτικούς κύκλους».

«Να φοβάται κάποιο άτομο; Περίεργη διατύπωση αυτή», είπε ο Χίτεστεδ, χαϊδεύοντας τις σχεδόν αόρατες τρίχες στο πρόσωπό του. «Γιατί με ρωτάς; Έχει προκύψει κάποια καινούρια εξέλιξη στην υπόθεση;»

Τώρα η ανάκριση ακολουθούσε λάθος κατεύθυνση.

«Καινούρια εξέλιξη; Όχι, τίποτα το καινούριο. Απλώς, η υπόθεση έχει φτάσει σε ένα σημείο όπου ορισμένα ερωτήματα πρέπει να απαντηθούν οριστικά».

Ο Χίτεστεδ έγνεψε καταφατικά, φανερά καχύποπτος.

«Πέντε χρόνια μετά την εξαφάνιση; Έλα τώρα, κόψε το δούλεμα. Γιατί δε μου λες τι ξέρεις, ώστε να σου πω κι εγώ τι ξέρω;»

Ο Καρλ ανέμισε ξανά το χαρτονόμισμα, ώστε η προσοχή του τύπου να εστιαστεί πάνω στην ουσία του θέματος.

«Δηλαδή, έχεις πληροφορίες ότι υπήρχε την περίοδο εκείνη κάποιο άτομο που να ήταν ιδιαίτερα ενοχλημένο με τη Μερέτε Λίνγκαρ; Αυτό μου λες;»

«Οι πάντες σιχαίνονταν εκείνη τη σκύλα. Έτσι και δεν είχε εκείνες τις βυζάρες, θα την είχαν διώξει κλοτσηδόν από καιρό».

Προφανώς δεν ήταν ψηφοφόρος των Δημοκρατών, σκέφτηκε ο Καρλ. Μάλλον αναμενόμενο. «Εντάξει, δηλαδή δεν ξέρεις τίποτα». Στράφηκε προς τους υπόλοιπους στο χώρο. «Ξέρει κανείς σας κάτι; Οτιδήποτε. Δεν είναι ανάγκη να σχετίζεται με το Κοινοβούλιο. Κάποιες φήμες, έστω τραβηγμένες. Ή άτομα που να εντοπίστηκαν κοντά της, εκεί όπου αμολιούνταν οι παπαράτσι σας για φωτογραφίες. Αόριστες εντυπώσεις. Έχει κανείς κάτι να πει;» Κοίταξε τους συναδέλφους του Χίτεστεδ. Οι μισοί από αυτούς έδιναν την εντύπωση εγκεφαλικά νεκρών. Τον κοίταζαν ανέκφραστοι, σαν να του έλεγαν πως δεν έδιναν δεκάρα.

Περιέφερε το βλέμμα στα γραφεία σύνταξης. Ίσως κάποιος από τους νεότερους δημοσιογράφους, κάποιος που

το εγκεφαλογράφημά του δεν έβγαζε ακόμα ευθεία γραμμή, να είχε κάτι να πει. Αν όχι από πρώτο χέρι, τότε ίσως κάποια πληροφορία από τρίτο ή και τέταρτο χέρι. Άλλωστε, εκεί ήταν η πηγή του κουτσομπολιού.

«Είπες πως σε έστειλε εδώ ο Χάρντι Χένινγκσεν;» ρώτησε ο Χίτεστεδ καθώς πλησίαζε με τρόπο το χαρτονόμισμα των χιλίων κορονών. «Δε φαντάζομαι να είσαι εσύ που του έφερες άνω κάτω τη ζωή; Θυμάμαι πολύ καλά έναν Καρλ Μερκ σ' εκείνη την ιστορία. Έτσι δε σε λένε; Είσαι εσύ που λούφαξες κάτω από το συνάδελφό σου. Ο τύπος που τον πλάκωσε με το σώμα του ο Χάρντι Χένινγκσεν κι έκανε τον ψόφιο κοριό. Εσύ είσαι, σωστά;»

Ο Καρλ ένιωσε σαν να γλιστρούσε στην πλάτη του παγόβουνο της Γροιλανδίας. Πώς στο διάολο είχε φτάσει σε αυτό το συμπέρασμα ο τύπος; Κανένα από τα έγγραφα των εσωτερικών ερευνών δεν είχε δοθεί στη δημοσιότητα. Κανείς ποτέ δεν είχε υπαινιχθεί καν αυτά που έλεγε τώρα αυτός ο αλήτης.

«Όλα αυτά τα λες γιατί θέλεις να σε αρπάξω από το γιακά, να σου σπάσω τα μούτρα και να σε θάψω κάτω από τη μοκέτα, για να έχεις κάτι να γράψεις την επόμενη εβδομάδα, ε;» Ο Καρλ πλησίασε τόσο, ώστε ο Χίτεστεδ προτίμησε να στρέψει το βλέμμα του και πάλι στο χαρτονόμισμα. «Ο Χάρντι Χένινγκσεν ήταν ο καλύτερος συνάδελφος που θα μπορούσε να έχει κάποιος. Θα σκοτωνόμουν για χάρη του, αν μπορούσα. Με πιάνεις;»

Ο Χίτεστεδ κοίταξε προς τα πίσω κι έριξε μια θριαμβευτική ματιά στους συναδέλφους του. Σκατά. Τώρα το πρωτοσέλιδο για το επόμενο τεύχος ήταν στα σκαριά, και ο Καρλ το θύμα. Δεν έλειπε παρά ένας φωτογράφος για να απαθανατίσει τη σκηνή. Καλύτερα να την έκανε, όσο μπορούσε ακόμα.

«Θα τσιμπήσω το χιλιάρικο έτσι και σου πω ποιος φωτογράφος ειδικευόταν στο να τραβά φωτογραφίες της Μερέτε Λίνγκαρ;»

«Σε τι θα με βοηθούσε αυτό;»

«Δεν ξέρω. Μπορεί και να έβγαινε κάτι. Μπάτσος δεν είσαι; Έχεις την πολυτέλεια να αγνοήσεις μια πληροφορία;»

«Ποιος είναι;»

«Ψάξε να βρεις τον Γιόνας».

«Επίθετο δεν έχει αυτός ο Γιόνας;» Πλέον, η απόσταση ανάμεσα στο χαρτονόμισμα και τα άπληστα δάχτυλα του Χίτεστεδ είχε περιοριστεί σε μερικά εκατοστά.

«Γιόνας Χες».

«Γιόνας Χες; Ναι, καλά. Και πού θα τον βρω; Κυκλοφορεί κάπου εδώ, στο κτίριο;»

«Δεν έχουμε στο μισθολόγιο τύπους σαν τον Γιόνας Χες. Θα πρέπει να τον ψάξεις στον τηλεφωνικό κατάλογο».

Ο Καρλ σημείωσε το όνομα στο νου του και ύστερα, με μια αστραπιαία κίνηση, έχωσε το χαρτονόμισμα στην τσέπη του. Ο κόπανος θα τον έθαβε στο επόμενο τεύχος, ό,τι και να γινόταν. Άλλωστε, ποτέ στη ζωή του δεν είχε πληρώσει για πληροφορίες, και θα έπρεπε να είναι κάποιος τελείως διαφορετικού διαμετρήματος από τον τύπο απέναντί του για να αλλάξει αυτό.

«Ώστε θα σκοτωνόσουν για χάρη του, ε;» φώναξε ο Χίτεστεδ, καθώς απομακρυνόταν ο Καρλ, περνώντας ανάμεσα από τα στοιχισμένα γραφεία. «Και τότε, γιατί δεν το έκανες, Καρλ Μερκ;»

Βρήκε τη διεύθυνση του Γιόνας Χες από την κοπέλα στην υποδοχή, κι ένα ταξί τον άφησε μπροστά σε ένα μικρό σπίτι με μαρμαροκονία, στη Βάιλαντς Αλέ, το οποίο με την πάροδο των χρόνων είχε φρακάρει από τα απορρίμματα της κοινωνίας: παλιά ποδήλατα, σπασμένα ενυδρεία, μπουκάλες από ξεχασμένα αποστακτήρια, μουχλιασμένους μουσαμάδες που δεν μπορούσαν πια να κρύψουν τις σαπισμένες σανίδες από κάτω, αμέτρητα μπουκάλια και γενικά κάθε λογής σκουπίδια. Ο ιδιοκτήτης θα ήταν ιδανικός υποψήφιος για εκείνες τις εκπομπές στην τηλεόραση που αλλάζουν ριζικά την όψη των σπιτιών. Ακόμα και ο πλέον ανίκανος αρχιτέκτονας εξωτερικών χώρων θα ήταν καλοδεχούμενος εδώ.

Ένα ποδήλατο αφημένο μπροστά στην εξώπορτα και το σιγανό γρατσούνισμα κάποιου ραδιόφωνου πίσω από τα

λερά παράθυρα φανέρωναν πως κάποιος ήταν στο σπίτι. Ο Καρλ κόλλησε το δάχτυλό του πάνω στο κουδούνι, μέχρι που ο δείκτης άρχισε να τον πονά.

Τελικά, από μέσα ακούστηκε μια φωνή: «Κόψ' το, έρχομαι, γαμώτο μου».

Ένας άντρας με ροδαλό πρόσωπο που έφερε αδιάψευστα σημάδια μέθης άνοιξε την πόρτα και προσπάθησε να εστιάσει το βλέμμα του πάνω στον Καρλ, ο οποίος στεκόταν στο εκτυφλωτικό φως του ήλιου.

«Τι τρέχει πάλι, διάολε;» ρώτησε, καθώς άφηνε το πόμολο της πόρτας και υποχωρούσε προς τα μέσα. Δε χρειαζόταν να εκδοθεί ένταλμα για να τον ακολουθήσει ο Καρλ στο σπίτι.

Το καθιστικό θύμιζε τα σκηνικά που δείχνουν στις ταινίες καταστροφής, όταν σκάει ένας κομήτης και διαλύεται η Γη. Ο ιδιοκτήτης του σπιτιού κάθισε βαρύς πάνω σε ένα βαθουλωμένο καναπέ, αναστενάζοντας ανακουφισμένος. Κατέβασε μια γερή γουλιά από ένα μπουκάλι ουίσκι, καθώς προσπαθούσε να εντοπίσει τον Καρλ με την άκρη του ματιού του.

Ο Καρλ διέθετε αρκετή εμπειρία για να καταλήξει στο συμπέρασμα πως ο άνθρωπος αυτός δεν ήταν αυτό που λέμε αξιόπιστος μάρτυρας.

Του έδωσε χαιρετίσματα από τον Πέλε Χίτεστεδ, ελπίζοντας πως αυτό θα έσπαγε κάπως τον πάγο.

«Μου χρωστά λεφτά», απάντησε ο Χες.

Ο Καρλ ετοιμαζόταν να δείξει στο φωτογράφο το αστυνομικό σήμα του, όμως άλλαξε γνώμη και το ξανάβαλε στην τσέπη του. «Είμαι μέλος μιας ειδικής μονάδας της Αστυνομίας που προσπαθεί να λύσει κάποια μυστήρια που αφορούν άτυχους ανθρώπους», είπε. Μια τέτοια περιγραφή δε θα μπορούσε να τρομάξει τον άλλο.

Ο Χες κατέβασε το μπουκάλι για μια στιγμή. Ίσως δεν ήταν σε θέση να επεξεργαστεί τόσες πολλές λέξεις στην κατάσταση που βρισκόταν.

«Ήρθα να σε ρωτήσω για τη Μερέτε Λίνγκαρ», είπε ο Καρλ, δοκιμάζοντας κάτι απλούστερο. «Ξέρω πως ειδικευόσουν, ας πούμε, σε αυτήν».

Ο Χες προσπάθησε να χαμογελάσει, όμως η έντονη δυσπεψία τον εμπόδισε. «Ελάχιστοι το ξέρουν», είπε. «Και τι θες να ρωτήσεις;»

«Έχεις καθόλου φωτογραφίες της που δεν τις έχεις δημοσιεύσει;»

Ο Χες διπλώθηκε στα δύο, προσπαθώντας να καταπνίξει τα γέλια του. «Ρε γαμώτο, σας πληρώνουν για να ρωτάτε

μαλακίες; Πρέπει να έχω γύρω στις δέκα χιλιάδες από δαύτες».

«Δέκα χιλιάδες! Σαν πολλές μού ακούγονται».

«Άκου, μάγκα». Τέντωσε το χέρι, με τα δάχτυλα ανοιχτά. «Δύο ή τρία φιλμ κάθε μέρα, για δύο με τρία χρόνια... πόσες φωτογραφίες μάς κάνουν;»

«Περισσότερες από δέκα χιλιάδες, θα έλεγα».

Έπειτα από μία ώρα, με τη βοήθεια των θερμίδων που περιείχε το σκέτο ουίσκι, ο Γιόνας Χες επιτέλους συνήλθε αρκετά ώστε να μπορέσει να οδηγήσει τον Καρλ, χωρίς να τρεκλίζει, στο σκοτεινό του θάλαμο, ο οποίος βρισκόταν σε ένα μικρό οίκημα φτιαγμένο από τσιμεντότουβλα, πίσω από το σπίτι.

Εδώ τα πράγματα ήταν πολύ διαφορετικά απ' ό,τι στο εσωτερικό του σπιτιού. Ο Καρλ είχε δει πολλούς σκοτεινούς θαλάμους στη ζωή του, όμως κανέναν τόσο καθαρό και τακτοποιημένο όσο αυτός. Η διαφορά ανάμεσα στον άνθρωπο που ζούσε στο σπίτι και τον άνθρωπο που δούλευε στο σκοτεινό θάλαμο ήταν ανησυχητική.

Ο Χες άνοιξε ένα μεταλλικό συρτάρι και άρχισε να ψάχνει. «Ορίστε», είπε, τείνοντας στον Καρλ ένα ντοσιέ με την ετικέτα: *Μερέτε Λίνγκαρ: 13 Νοεμβρίου 2001 έως 1 Μαρτίου 2002*. «Εδώ είναι τα αρνητικά της τελευταίας περιόδου».

Ο Καρλ άνοιξε το ντοσιέ, ξεκινώντας από πίσω. Κάθε πλαστική θήκη περιείχε τα αρνητικά ενός ολόκληρου φιλμ, όμως στην τελευταία θήκη υπήρχαν μόνο πέντε λήψεις. Η ημερομηνία είχε σημειωθεί με προσοχή πάνω στα αρνητικά: 1 Μαρτίου 2002 Μ. Λ.

«Τράβηξες αυτές τις φωτογραφίες μία μέρα πριν εξαφανιστεί;»

«Ναι. Δεν ήταν τίποτα το ιδιαίτερο. Κάτι φωτογραφίες από το προαύλιο του Κοινοβουλίου. Συχνά την έστηνα στην πύλη, περίμενα».

«Εκείνη περίμενες;»

«Όχι μονάχα εκείνη. Όλους τους πολιτικούς. Ε, ρε, και να 'ξερες κάτι περίεργες παρέες που έχω δει να κατεβαίνουν εκείνα τα σκαλιά. Το μόνο που χρειάζεται είναι υπομονή, και μια μέρα σού κάθεται η καλή».

«Πάντως, φαίνεται πως δεν προέκυψαν εκπλήξεις εκείνη τη μέρα, απ' ό,τι βλέπω». Ο Καρλ έβγαλε την πλαστική θήκη από το ντοσιέ και την ακούμπησε πάνω στη φωτεινή τράπεζα. Άρα, εκείνες οι φωτογραφίες είχαν τραβηχτεί την Παρασκευή, την ώρα που η Μερέτε Λίνγκαρ έφευγε για να επιστρέψει στο σπίτι της. Μία μέρα πριν την εξαφάνισή της.

Έσκυψε για να παρατηρήσει καλύτερα τα αρνητικά.

Και ιδού: η Μερέτε είχε το χαρτοφύλακα παραμάσχαλα.

Ο Καρλ κούνησε το κεφάλι. Απίστευτο. Ήταν η πρώτη φωτογραφία που κοίταζε και ήδη είχε κάποιο στοιχείο. Η απόδειξη βρισκόταν μπροστά του, απτή, ασπρόμαυρη. Η Μερέτε είχε πάρει το χαρτοφύλακα μαζί της, στο σπίτι. Έναν παλιό, φθαρμένο χαρτοφύλακα, σκισμένο στη μια πλευρά, ακριβώς όπως του τον είχαν περιγράψει.

«Θα μπορούσα να δανειστώ αυτό το αρνητικό;»

Ο φωτογράφος κατέβασε μία ακόμα γουλιά ουίσκι και σκούπισε το στόμα του. «Δε δανείζω ποτέ τα αρνητικά μου. Ούτε καν τα πουλάω. Όμως μπορούμε να φτιάξουμε ένα αντίγραφο· απλώς θα το σκανάρω. Φαντάζομαι ότι η ποιότητα δε χρειάζεται να είναι άριστη». Πήρε μια βαθιά ανάσα και ύστερα άρχισε να γελά, βγάζοντας και μερικά φλέγματα.

«Ευχαριστώ, το αντίγραφο θα μου ήταν πολύ χρήσιμο. Μπορείς να στείλεις το λογαριασμό στον τομέα μου». Ο Καρλ έδωσε στο φωτογράφο την κάρτα του.

Ο Χες κοίταξε τα αρνητικά. «Κρίμα, εκείνη τη μέρα δε βγήκε κάτι καλό. Όμως σπάνια έβγαινε κάτι καλό με τη Μερέτε Λίνγκαρ. Το ζουμί ήταν το καλοκαίρι, αν καμιά φορά έκανε κρύο και φαίνονταν οι ρώγες μέσα από την μπλούζα της. Πήρα καλά λεφτά για εκείνες τις φωτογραφίες».

Ακολούθησε το ίδιο γέλιο, και πάλι ανάμεικτο με φλέγματα, καθώς πήγαινε σε ένα μικρό, κόκκινο ψυγείο, τοποθετημένο πάνω σε κάτι δοχεία που άλλοτε περιείχαν χημικές ουσίες για εκτύπωση φωτογραφιών. Έβγαλε μια μπίρα και φάνηκε να την προτείνει στον επισκέπτη του, όμως το περιεχόμενό της εξαφανίστηκε πριν προλάβει καν να πει κάτι ο Καρλ.

«Φυσικά, το λαβράκι θα ήταν αν την τσάκωνε κανείς με τον γκόμενο, σωστά;» είπε ο Χες, καθώς έψαχνε κάτι άλλο για να βρέξει το λαρύγγι του. «Και νομίζω πως αυτό ακριβώς αποτύπωσα στο φιλμ, μερικές μέρες νωρίτερα».

Έκλεισε με δύναμη το ψυγείο, έπιασε το ντοσιέ και άρχισε να φυλλομετρά τις θήκες. «Α, ναι, καλές ήταν κι εκείνες όπου η Μερέτε μιλούσε με δύο μέλη του Κόμματος της Δανίας, έξω από το Φόλκετινγκ. Από εκείνα τα αρνητικά έφτιαξα, μάλιστα, κόντακτ». Γέλασε πνιχτά. «Δεν τράβηξα τις φωτογραφίες για εκείνους με τους οποίους μιλούσε, αλλά λόγω της γυναίκας που βρίσκεται εκεί, πίσω τους». Έδειξε ένα άτομο που στεκόταν κοντά στη Μερέτε. «Μάλλον δε φαίνεται πολύ καλά σε τόσο μικρή εκτύπωση, όμως ρίξε μια ματιά όταν μεγεθυνθεί. Είναι εκείνη η καινούρια γραμματέας και είναι τρελή και παλαβή για τη Μερέτε Λίνγκαρ».

Ο Καρλ πλησίασε. Ήταν σίγουρα η Σες Νόρουπ. Όμως είχε τελείως διαφορετική όψη σε σχέση με τη δράκαινα που συνάντησε σε μια σοφίτα στο Βάλμπι.

«Δεν έχω ιδέα αν έπαιζε τίποτα μεταξύ τους ή αν ήταν όλα στη φαντασία της γραμματέως. Αλλά τι σημασία έχει; Δε νομίζεις πως αυτή η φωτογραφία θα έπιανε καλά λεφτά μια μέρα;» αναρωτήθηκε ο Χες, καθώς προχωρούσε στην επόμενη σειρά αρνητικών. «Ορίστε», είπε, ακουμπώντας ένα υγρό δάχτυλο στο κέντρο της πλαστικής θήκης. «Θυμάμαι ότι η φωτογραφία τραβήχτηκε στις 25 Φεβρουαρίου, γιατί τότε είναι τα γενέθλια της αδερφής μου. Σκεφτόμουν ότι θα μπορούσα να της αγοράσω ένα ωραίο δώρο, έτσι κι έβγαζα κάμποσα από αυτή τη φωτογραφία. Να, δες».

Την τράβηξε από την πλαστική θήκη και την τοποθέτησε πάνω στη φωτεινή τράπεζα. «Αυτή είναι η λήψη που σου έλεγα. Μιλά με κάποιον άντρα, στα σκαλοπάτια του κτιρίου του Κοινοβουλίου». Ύστερα έδειξε τη φωτογραφία ακριβώς από πάνω. «Ρίξε μια ματιά εδώ. Νομίζω πως μοιάζει ταραγμένη. Κάτι έχει το βλέμμα της, δείχνει πιεσμένη». Έδωσε στον Καρλ ένα μεγεθυντικό φακό.

Πώς στο διάβολο θα μπορούσε να διακρίνει κανείς κάτι τέτοιο σε ένα αρνητικό; Τα μάτια της ήταν απλώς δύο λευκές κουκκίδες.

«Με κατάλαβε που τραβούσα φωτογραφίες, οπότε την έκανα. Δε νομίζω πως πρόλαβε να με δει καλά. Μετά δοκίμασα να φωτογραφίσω και τον άντρα, όμως η μόνη λήψη που έχω είναι από πίσω, γιατί έφυγε από το προαύλιο προς τη μεριά της γέφυρας, με πλάτη σ’ εμένα. Αλλά πιθανότατα ήταν κάποιος άσχετος τύπος που προσπάθησε

να την πλησιάσει καθώς περνούσε. Θα υπήρχαν κι άλλες αν δεν είχα γίνει αντιληπτός».

«Έχεις κόντακτ και από αυτά τα αρνητικά;»

Ο Χες κατάπιε τα γαστρικά υγρά που του ανέβαιναν στο λαιμό με ένα ύφος λες και του καιγόταν το λαρύγγι. «Κόντακτ; Μπορώ να σου ετοιμάσω, έτσι και πεταχτείς μέχρι την κάβα να μου πάρεις μπίρες στο μεταξύ».

Ο Καρλ έγνεψε καταφατικά. «Πρώτα, όμως, σου έχω μια ερώτηση. Αν προσπαθούσες τόσο πολύ να βγάλεις μια φωτογραφία της Μερέτε Λίνγκαρ με κάποιον εραστή της, τότε σίγουρα θα έχεις τραβήξει φωτογραφίες από το σπίτι της στο Στεβνς. Σωστά δεν τα λέω;»

Ο Χες δεν ανασήκωσε το κεφάλι, καθώς παρατηρούσε τις φωτογραφίες που κοίταζαν νωρίτερα.

«Φυσικά. Είχα περάσει από εκεί πολλές φορές».

«Λοιπόν, είναι κάτι που δεν καταλαβαίνω. Πρέπει να την είχες δει μαζί με τον ανάπηρο αδερφό της, τον Ούφε. Ναι;»

«Βέβαια, πολλές φορές». Ο Χες έβαλε ένα *Χ* πάνω στο πλαστικό φύλλο, δίπλα σε ένα από τα αρνητικά. «Να, έχω εδώ μια πολύ καλή φωτογραφία της, μαζί μ’ εκείνο τον τύπο. Μπορώ να σου δώσω ένα αντίγραφο. Ίσως ανακαλύψεις ποιος είναι. Οπότε, μου λες κι εμένα, εντάξει;»

Ο Καρλ έγνεψε ξανά καταφατικά. «Γιατί δεν τράβηξες καμιά καλή φωτογραφία της Μερέτε και του Ούφε, για να μάθει όλος ο κόσμος γιατί βιαζόταν συνέχεια να γυρίσει στο σπίτι της μετά τη δουλειά;»

«Δεν το έκανα γιατί και στην οικογένειά μου έχουμε άνθρωπο με ειδικές ανάγκες. Την αδερφή μου».

«Ναι, όμως εσύ ζεις από τις φωτογραφίες».

Ο Χες τον κοίταξε, απαθής. Έτσι και δεν πήγαινε ο Καρλ σύντομα να φέρει εκείνες τις μπίρες, δε θα έπαιρνε κανένα αντίγραφο.

«Λοιπόν, να σου πω κάτι;» απάντησε ο φωτογράφος, κοιτάζοντάς τον κατάματα. «Επειδή ένας άνθρωπος είναι καθίκι, δε σημαίνει πως δεν έχει αξιοπρέπεια. Σαν του λόγου σου, για παράδειγμα».

Ο Καρλ περπατούσε στον πεζόδρομο που ξεκινούσε από το σταθμό του Άλεροντ, παρατηρώντας ενοχλημένος πως η εικόνα που παρουσίαζε ο δρόμος ήταν όλο και πιο άθλια. Τσιμεντένια κουτιά, καμουφλαρισμένα σαν διαμερίσματα πολυτελείας, υψώνονταν ήδη πάνω από το σούπερ μάρκετ «Kvickly», και σύντομα ακόμα και τα μικρά, παλιά, μονώροφα σπίτια στην απέναντι πλευρά θα εξαφανίζονταν. Μια περιοχή που άλλοτε αποτελούσε χάρμα οφθαλμών, πλέον είχε μετατραπεί σε συνοικία φανταχτερού τσιμέντου. Πριν μερικά χρόνια θα έλεγε πως κάτι τέτοιο ήταν αδύνατο,

όμως πλέον αυτή η κατάσταση είχε φτάσει και στη δική του πόλη. Χάρη σε πολιτικούς όπως ο Έρχαρτ Γιάκομπσεν στο Μπάγκσβερ, ο Ούρμπαν Χάνσεν στην Κοπεγχάγη και ένας Θεός ήξερε ποιος στη Σαρλότενλουντ. Φιλόξενα, πολύτιμα αστικά τοπία, καταστραμμένα. Αμέτρητοι δήμαρχοι και δημοτικά συμβούλια χωρίς ίχνος γούστου. Αυτά τα απαίσια νέα κτίρια αποτελούσαν ξεκάθαρη απόδειξη αυτής της κατάστασης.

Η συντροφιά της ψησταριάς στο σπίτι του Καρλ, στο Πάρκο Ρένεχολτ, έδινε ρέστα, χάρη στη συνεχιζόμενη καλοκαιρία. Η ώρα ήταν 6:24 μ.μ., 22 Μαρτίου του 2007 – η άνοιξη είχε φτάσει και επίσημα.

Προς τιμήν εκείνης της μέρας, ο Μόρτεν είχε φορέσει μια φαρδιά κελεμπία που την είχε αγοράσει με παζάρια στη διάρκεια ενός ταξιδιού στο Μαρόκο. Ντυμένος έτσι, θα μπορούσε άνετα να ιδρύσει μια καινούρια θρησκευτική αίρεση το πολύ μέσα σε δέκα δευτερόλεπτα. «Πάνω στην ώρα, Καρλ», είπε, καθώς έριχνε μερικά παϊδάκια στο πιάτο του.

Η γειτόνισσά του, η Σίσερ Πίτερσεν, έδειχνε ήδη κάπως ζαλισμένη, όμως στεκόταν αξιοπρεπώς. «Ειλικρινά, δεν έχω διάθεση να συνεχίσω να ζω έτσι», είπε. «Θα πουλήσω το αχούρι μου και θα μετακομίσω». Κατέβασε μια γερή γουλιά κόκκινο κρασί. «Στις κοινωνικές υπηρεσίες περνούσαμε περισσότερο χρόνο συμπληρώνοντας ηλίθια έντυπα, παρά βοηθώντας τους πολίτες. Το ήξερες αυτό, Καρλ; Θα ήθελα να δω τους ψηλομύτηδες υπουργούς να προσπαθούν να

δουλέψουν έτσι. Αν έπρεπε να συμπληρώνουν αιτήσεις για να εξασφαλίζουν τα δωρεάν γεύματα και τους δωρεάν σοφέρ τους, τα δωρεάν σπίτια, τους τεράστιους μισθούς τους, τις δωρεάν εκδρομές, τις δωρεάν γραμματείς και όλες τις άλλες μαλακίες, δε θα τους απέμενε χρόνος για να φάνε, να κοιμηθούν, να οδηγήσουν ή να κάνουν οτιδήποτε άλλο. Μπορείς να σχηματίσεις την εικόνα στο μυαλό σου; Φαντάζεσαι να έπρεπε ο πρωθυπουργός να κάτσει και να τσεκάρει σε μια λίστα όσα θα ήθελε να συζητήσει με τους υπουργούς του, πριν ξεκινήσει καν η σύσκεψη; Σε τριπλότυπο, εκτυπωμένο από έναν υπολογιστή που θα δούλευε μία φορά στο τόσο. Και πρώτα να έπαιρνε έγκριση από κάποιο γραφειοκράτη πριν ανοίξει το στόμα του. Δε θα άντεχε πολύ». Και με αυτό το σχόλιο έριξε το κεφάλι πίσω και λύθηκε στα γέλια.

Ο Καρλ έγνεψε καταφατικά. Σύντομα η συζήτηση θα περνούσε στο κατά πόσον ο υπουργός Πολιτισμού είχε δικαίωμα να φιμώνει τα μέσα ενημέρωσης ή αν υπήρχε κανείς που θυμόταν τα επιχειρήματα υπέρ της διάλυσης των κομητειών της Δανίας ή των νοσοκομείων ή του φορολογικού συστήματος. Και η συζήτηση αυτή δε θα έκλεινε πριν αδειάσει και το τελευταίο μπουκάλι, πριν ξεκοκαλιστεί και το τελευταίο παϊδάκι.

Αγκάλιασε στα πεταχτά τη Σίσερ, χτύπησε φιλικά τον Κεν στον ώμο και ανέβηκε με το πιάτο του στο δωμάτιό του. Όλοι τους συμφωνούσαν, πάνω κάτω. Περισσότεροι από τους μισούς πολίτες εύχονταν να πήγαινε ο πρωθυπουργός στα

τσακίδια, και θα εξακολουθούσαν να εύχονται το ίδιο αύριο και μεθαύριο, μέχρι να επανορθωθούν τα δεινά που είχε φέρει στη Δανία και στους πολίτες της. Θα περνούσαν δεκαετίες.

Όμως ο Καρλ είχε άλλα πράγματα στο νου του τώρα.

28
2007

ΣΤΙΣ ΤΡΕΙΣ ΤΟ ΠΡΩΙ, ο Καρλ άνοιξε τα μάτια του μέσα στο απόλυτο σκοτάδι. Σε κάποια γωνιά της μνήμης του είχε την αμυδρή εικόνα κόκκινων καρό πουκάμισων και καρφωτικών πιστολιών και μια ξεκάθαρη αίσθηση πως ένα από τα πουκάμισα στο Σόρε είχε πράγματι το σωστό σχέδιο. Οι σφυγμοί του είχαν ανεβεί, η διάθεσή του ήταν άσχημη· οπωσδήποτε δεν ένιωθε καλά. Απλώς δεν είχε τη δύναμη να σκεφτεί την υπόθεση, όμως ποιος θα μπορούσε να εμποδίσει τους εφιάλτες ή τον ιδρώτα που μούσκευε τα σεντόνια του;

Και τώρα είχε ανοίξει ιστορίες μ’ εκείνο το γλοιώδη δημοσιογράφο, τον Πέλε Χίτεστεδ. Ποιος ξέρει τι θα άρχιζε να σκαλίζει ο τύπος. Υπήρχε πράγματι περίπτωση ένα από τα κεντρικά θέματα στο επόμενο τεύχος του *Κους Κους* να αφορούσε έναν αστυνομικό που τα είχε κάνει μαντάρα;

Τι μπέρδεμα! Και μόνο η σκέψη ήταν αρκετή για να σφίξει τους μυς της κοιλιάς του τόσο, ώστε την υπόλοιπη νύχτα να τον συνοδεύει η αίσθηση ότι φορούσε πανοπλία.

«Κουρασμένος δείχνεις», παρατήρησε ο διοικητής.

Ο Καρλ προσπέρασε το σχόλιο με ένα νεύμα του χεριού. «Εξήγησες στον Μπακ ότι έπρεπε να βρίσκεται εδώ;»

«Έρχεται σε πέντε λεπτά», είπε ο Μάρκους Γιάκομπσεν, γέρνοντας προς τα εμπρός. «Παρατήρησα πως δε γράφτηκες ακόμα στα σεμινάρια της σχολής. Η καταληκτική ημερομηνία πλησιάζει, ξέρεις».

«Ε, τότε, μάλλον θα περιμένω την επόμενη φορά, σωστά;»

«Το ξέρεις ότι κινούμαστε βάσει σχεδίου εδώ, δεν το ξέρεις, Καρλ; Μόλις ο τομέας σου αρχίσει να παρουσιάζει αποτελέσματα, θα ήταν απολύτως φυσικό να έχεις βοήθεια από τους πρώην συναδέλφους σου. Όμως αυτή θα σου είναι άχρηστη αν δεν έχεις την εξουσία που θα σου πρόσφερε ο τίτλος του αστυνομικού επιθεωρητή. Πραγματικά, δεν έχεις άλλη επιλογή, Καρλ. *Πρέπει* να γραφτείς στα σεμινάρια».

«Δε θα γίνω καλύτερος στη δουλειά μου αν χαζεύω σε μια αίθουσα ξύνοντας μολύβια».

«Είσαι επικεφαλής ενός καινούριου τομέα τώρα, και ο τίτλος είναι μέρος του συνολικού πακέτου. Θα γραφτείς στα σεμινάρια, διαφορετικά να βρεις κάποιον άλλο να ασχοληθεί με τις έρευνές σου».

Ο Καρλ κοίταξε έξω από το παράθυρο, εστιάζοντας στο Χρυσό Πύργο των Κήπων Τίβολι, όπου μια ομάδα εργατών έκανε προετοιμασίες για τη νέα σεζόν. Τέσσερα πέντε ανεβοκατεβάσματα σ’ εκείνο το τερατώδες μηχάνημα, και ο Μάρκους Γιάκομπσεν θα εκλιπαρούσε για έλεος.

«Θα το σκεφτώ σοβαρά, κύριε διοικητά».

Το κλίμα ήταν κάπως ψυχρό όταν εμφανίστηκε ο Μπέργκε Μπακ, με το μαύρο δερμάτινο σακάκι του στρωμένο προσεκτικά στους ώμους.

Ο Καρλ δεν περίμενε να ξεκινήσει τη συζήτηση ο προϊστάμενός τους. «Λοιπόν, Μπακ! Τρομερή δουλειά κάνατε στην υπόθεση Λίνγκαρ, τι να σου πω. Μόνο που δε σας κρέμασαν πινακίδα που να γράφει πως κάτι βρομάει σε αυτή την ιστορία. Τι έγινε, μαστουρωμένη ήταν ολόκληρη η ομάδα;»

Τα μάτια του Μπακ πετούσαν σπίθες όταν διασταυρώθηκαν τα βλέμματά τους, όμως ο Καρλ δεν είχε σκοπό να μασήσει τα λόγια του.

«Λοιπόν, θέλω να ξέρω αν υπάρχει κάποιο άλλο στοιχείο στην υπόθεση που το κράτησες για τον εαυτό σου», συνέχισε. «Μήπως κάτι ή κάποιος φρέναρε την εξαιρετική σου έρευνα, Μπέργκε;»

Σε αυτό το σημείο ήταν φανερό πως ο διοικητής

σκεφτόταν να φορέσει τα γυαλιά πρεσβυωπίας του για να κρυφτεί πίσω από αυτά, όμως το αγριεμένο ύφος του Μπακ απαιτούσε κάποιου είδους παρέμβαση.

«Αν προσπεράσουμε τα δύο τελευταία σχόλια που έκανε ο Καρλ με το αμίμητο ύφος του» –εδώ ο Μάρκους Γιάκομπσεν ανασήκωσε τα φρύδια, ρίχνοντας μια ματιά στον Καρλ– «τότε εύκολα αντιλαμβάνεται κανείς τον προβληματισμό του, καθώς μόλις ανακάλυψε ότι ο νεκρός Ντάνιελ Χέιλ δεν ήταν ο άνθρωπος που συνάντησε η Μερέτε Λίνγκαρ στο γραφείο της στο Κρίστιανσμπορ. Κι αυτό είναι κάτι που θα έπρεπε να είχε έρθει στο φως από την προηγούμενη έρευνα. Οφείλουμε να του το αναγνωρίσουμε».

Οι σκυφτοί ώμοι του Μπακ δημιούργησαν μια δυο πτυχές στο δερμάτινο σακάκι του, κι αυτό ήταν το μοναδικό σημάδι της νευρικότητας που του προκάλεσε η συγκεκριμένη πληροφορία.

Ο Καρλ ετοιμάστηκε να καταφέρει το τελειωτικό χτύπημα. «Έχουμε κι άλλα θέματα, Μπέργκε. Ήξερες, για παράδειγμα, ότι ο Ντάνιελ Χέιλ ήταν ομοφυλόφιλος; Ή ότι βρισκόταν εκτός της χώρας το διάστημα κατά το οποίο υποτίθεται ότι ερχόταν σε επαφή με τη Μερέτε Λίνγκαρ; Έπρεπε να είχες μπει στον κόπο να δείξεις τη φωτογραφία του Χέιλ στη γραμματέα της Μερέτε, τη Σες Νόρουπ, ή στον επικεφαλής της αντιπροσωπίας, τον Μπίλε Άντβορσκο. Έτσι θα καταλάβαινες αμέσως πως κάτι δεν πήγαινε καλά».

Ο Μπακ κάθισε σε μια καρέκλα με αργές κινήσεις. Ήταν φανερό πως διάφορες σκέψεις στριφογύριζαν στο μυαλό του. Φυσικά, είχε ασχοληθεί με αναρίθμητες υποθέσεις από τότε και ο φόρτος εργασίας στο τμήμα ήταν πάντοτε μεγάλος, όμως ο Μπακ έδινε την εντύπωση πως ήθελε να ανοίξει η γη και να τον καταπιεί.

«Πιστεύεις ότι μπορούμε ακόμα να απορρίπτουμε το ενδεχόμενο να διαπράχθηκε κάποιο έγκλημα;» Ο Καρλ στράφηκε προς τον προϊστάμενό του. «Εσύ, τι νομίζεις, Μάρκους;»

«Υποθέτω ότι θα ερευνήσεις τις συνθήκες θανάτου του Ντάνιελ Χέιλ. Σωστά, Καρλ;»

«Έχουμε ήδη ξεκινήσει». Στράφηκε ξανά προς τον Μπακ. «Έχω έναν πρώην συνάδελφο κατάκοιτο στο Χόρνμπεκ, στην Κλινική Αντιμετώπισης Σπονδυλικών Τραυμάτων, ο οποίος είναι τζιμάνι και ξέρει να σκέφτεται». Πέταξε τις φωτογραφίες πάνω στο γραφείο, μπροστά στο διοικητή. «Αν δεν ήταν ο Χάρντι, δε θα είχα έρθει σε επαφή με ένα φωτογράφο ονόματι Γιόνας Χες, από τον οποίο πήρα αυτές εδώ. Αποδεικνύουν ότι η Μερέτε Λίνγκαρ έφερε στο σπίτι το χαρτοφύλακα, από το γραφείο της στο Κρίστιανσμπορ, την τελευταία της μέρα εκεί· επίσης, φαίνεται πως η λεσβία γραμματέας της έδειχνε μεγάλο ενδιαφέρον για την αφεντικίνα της· υπάρχουν και άλλες που δείχνουν τη Μερέτε να συζητά με κάποιον στα σκαλιά του Κοινοβουλίου, λίγες μέρες πριν εξαφανιστεί. Η συνάντηση αυτή φαίνεται πως την

τάραξε». Έδειξε τη φωτογραφία όπου φαινόταν το πρόσωπό της και η ανήσυχη έκφραση των ματιών της. «Είναι αλήθεια πως η μόνη φωτογραφία που έχουμε από αυτό τον άντρα τον δείχνει πλάτη, όμως αν λάβουμε υπόψη τα μαλλιά, το σωματότυπο και το ύψος του, μοιάζει αρκετά με τον Ντάνιελ Χέιλ, παρότι δεν είναι αυτός». Ο Καρλ ακούμπησε μία από τις φωτογραφίες του Χέιλ, από το φυλλάδιο της InterLab, δίπλα στις άλλες. «Οπότε σου έχω μια ερώτηση, Μπακ: Δε βρίσκεις πως είναι μάλλον παράξενο το ότι ο χαρτοφύλακάς της εξαφανίστηκε κάπου μεταξύ του Κοινοβουλίου και του σπιτιού της; Δεν τον εντόπισες, σωστά; Και δε βρίσκεις επίσης παράξενο το ότι ο Ντάνιελ Χέιλ σκοτώθηκε μία μέρα μετά την εξαφάνιση της Μερέτε;»

Ο Μπακ ανασήκωσε τους ώμους. Φυσικά και του φαίνονταν περίεργα όλα αυτά· απλώς δεν ήθελε να το παραδεχτεί.

«Οι χαρτοφύλακες χάνονται καμιά φορά», είπε. «Μπορεί να τον ξέχασε σε κανένα βενζινάδικο ή κάπου αλλού στη διαδρομή μέχρι το σπίτι της. Ψάξαμε στο σπίτι και στο αυτοκίνητό της, το οποίο ήταν πάνω στο πλοίο. Κάναμε ό,τι μπορούσαμε».

«Α, ναι, σωστά. Λοιπόν, λες πως ίσως τον ξέχασε σε κανένα βενζινάδικο, όμως είσαι σίγουρος γι’ αυτό; Απ’ ό,τι βλέπω στο αντίγραφο των κινήσεων του λογαριασμού της, δε σταμάτησε πουθενά στο δρόμο της επιστροφής εκείνη τη μέρα. Μάλλον δε μελέτησες καλά τα στοιχεία, έτσι δεν είναι,

Μπακ;»

Ο Μπακ ήταν έτοιμος να εκραγεί. «Σου λέω πως κάναμε μεγάλη προσπάθεια για να εντοπίσουμε το χαρτοφύλακα».

«Νομίζω πως τόσο ο Μπακ όσο κι εγώ αντιλαμβανόμαστε πως έχουμε πολλή δουλειά να κάνουμε εδώ», είπε ο διοικητής, προσπαθώντας να εκτονώσει την κατάσταση.

Είχε χρησιμοποιήσει πρώτο πληθυντικό πρόσωπο. Τι σήμαινε αυτό, πως ξαφνικά θα άρχιζαν όλοι να ανακατεύονται σε αυτή την υπόθεση;

Ο Καρλ απέστρεψε το βλέμμα από τον προϊστάμενό του. Όχι, φυσικά ο Μάρκους Γιάκομπσεν δεν εννοούσε κάτι τέτοιο. Κι αυτό γιατί οι αποπάνω δεν επρόκειτο να βοηθήσουν το υπόγειο. Ο Καρλ γνώριζε πάρα πολύ καλά πώς λειτουργούσαν τα πράγματα σε αυτό το κτίριο.

«Θα σε ρωτήσω ξανά, Μπακ. Πιστεύεις ότι τώρα έχουμε καλύψει όλες τις πιθανότητες; Δεν ανέφερες τον Χέιλ στην έκθεσή σου και δεν υπάρχει η παραμικρή νύξη για τις παρατηρήσεις της Κάρεν Μόρτενσεν σχετικά με τον Ούφε Λίνγκαρ. Λείπει τίποτε άλλο, Μπέργκε; Μπορείς να μου απαντήσεις; Λίγη στήριξη θα ήταν χρήσιμη αυτή την ώρα. Το καταλαβαίνεις αυτό;»

Ο Μπακ κοίταζε το πάτωμα καθώς έτριβε τη μύτη του. Το

επόμενο δευτερόλεπτο θα σήκωνε το χέρι για να στρώσει τα μαλλιά του. Θα μπορούσε να πεταχτεί πάνω και να κάνει σαματά, αν έδινε βάση στους υπαινιγμούς και στις κατηγορίες που εξαπολύονταν εναντίον του. Κάτι τέτοιο θα ήταν απόλυτα κατανοητό, όμως σε τελική ανάλυση ο Μπακ ήταν αστυνομικός με *Α* κεφαλαίο. Και τώρα το μυαλό του επανεξέταζε την υπόθεση.

Ο διοικητής έριξε μια ματιά στον Καρλ, σαν να του έλεγε «χαλάρωσε λίγο», οπότε ο Καρλ κράτησε το στόμα του κλειστό. Συμφωνούσε με τον Μάρκους Γιάκομπσεν. Ο Μπακ χρειαζόταν λίγη ώρα για να σκεφτεί.

Έμειναν έτσι για ένα ολόκληρο λεπτό, πριν ο Μπακ σηκώσει το χέρι για να αγγίξει τα μαλλιά του. «Τα σημάδια στο δρόμο», είπε. «Τα σημάδια από φρενάρισμα, στο δυστύχημα όπου σκοτώθηκε ο Ντάνιελ Χέιλ, εννοώ».

«Τι τρέχει με αυτά;»

Ο Μπακ ανασήκωσε το κεφάλι. «Όπως γράφει και η αναφορά, δεν υπήρχαν καθόλου σημάδια από φρενάρισμα στο δρόμο, κανενός από τα δύο οχήματα. Θέλω να πω, ούτε ίχνος. Ήταν σαν να αφαιρέθηκε ο Χέιλ, να πέρασε πάνω από τη διαχωριστική γραμμή και να βρέθηκε στο αντίθετο ρεύμα. Κι ύστερα: Μπααμ!» Χτύπησε τις παλάμες του. «Κανείς από τους οδηγούς δεν πρόλαβε να αντιδράσει πριν τη σύγκρουση. Αυτή ήταν η υπόθεση που επικράτησε».

«Ναι, αυτό αναφέρει και η έκθεση της Τροχαίας. Και γιατί το επισημαίνεις τώρα;»

«Περνούσα με το αμάξι από τον τόπο του δυστυχήματος μερικές εβδομάδες αργότερα, θυμήθηκα πού είχε συμβεί, οπότε σταμάτησα για να ρίξω μια ματιά».

«Και;»

«Όπως ανέφερε και η έκθεση, δεν υπήρχαν σημάδια φρεναρίσματος στο δρόμο, όμως ήταν εύκολο να εντοπίσει κανείς πού είχε γίνει το δυστύχημα. Δεν είχαν απομακρύνει ακόμα το τσακισμένο, καμένο δέντρο, ούτε είχαν επισκευάσει τον τοίχο, ενώ τα ίχνη από τους τροχούς που είχε αφήσει το δεύτερο όχημα στα χωράφια ήταν ακόμα ορατά».

«Όμως...; Κάπου θες να καταλήξεις, σωστά;»

Ο Μπακ έγνεψε καταφατικά. «Όμως τότε παρατήρησα ότι τελικά υπήρχαν κάποια σημάδια, γύρω στα είκοσι με εικοσιπέντε μέτρα πιο κάτω στο δρόμο, προς την κατεύθυνση του Τόστρουπ. Ήταν ήδη αρκετά αχνά, αλλά είδα πως ήταν πολύ μικρά, περίπου πενήντα πόντους στο μήκος. Οπότε αναρωτήθηκα: Λες αυτά τα σημάδια να είναι από το ίδιο δυστύχημα;»

Ο Καρλ δυσκολευόταν να παρακολουθήσει το συλλογισμό του Μπακ και ενοχλήθηκε όταν πρόλαβε να κάνει την ερώτηση ο προϊστάμενός του. «Δηλαδή, ήταν

σημάδια που προκλήθηκαν από την προσπάθεια κάποιου να αποφύγει μια σύγκρουση;» ρώτησε.

«Θα μπορούσαν να είναι, ναι», έγνεψε καταφατικά ο Μπακ.

«Εννοείς πως ο Χέιλ κινδύνευε να συγκρουστεί με κάτι – δεν ξέρουμε τι ήταν αυτό–, όμως φρέναρε κι έκοψε απότομα το τιμόνι για να το αποφύγει;» συνέχισε ο διοικητής.

«Ναι».

«Κι εκείνη την ώρα ερχόταν ένα αυτοκίνητο από το αντίθετο ρεύμα;» Ο Μάρκους Γιάκομπσεν ένευσε επιδοκιμαστικά. Η θεωρία ακουγόταν πιθανή.

Ο Καρλ σήκωσε το χέρι. «Η έκθεση αναφέρει πως η σύγκρουση σημειώθηκε στο αντίθετο ρεύμα. Αλλά εσύ λες πως ίσως και να μην ήταν έτσι. Νομίζεις πως συνέβη στη μέση του δρόμου και ότι σ’ εκείνο ακριβώς το σημείο το όχημα που κινούνταν στην αντίθετη κατεύθυνση δεν είχε καμία συμμετοχή; Αυτό εννοείς;»

Ο Μπακ πήρε μια βαθιά ανάσα. «Αυτό σκέφτηκα για μια στιγμή, όμως τελικά αποφάσισα πως δεν ήταν έτσι. Τώρα, όμως, καταλαβαίνω πως υπάρχει μια πιθανότητα να έγιναν τα πράγματα όπως τα λες, ναι. Κάτι ή κάποιος μπορεί να πέρασε στη λωρίδα του, υποχρεώνοντας τον Χέιλ να αλλάξει απότομα πορεία, οπότε το επερχόμενο όχημα εμβόλισε το

αυτοκίνητό του χωρίς να έχει ανακόψει ταχύτητα, κοντά στην κεντρική λωρίδα. Εσκεμμένα, ίσως. Μπορεί να εντοπίζαμε σημάδια επιτάχυνσης πιο κάτω, στο αντίθετο ρεύμα, αν είχαμε ψάξει εκατό μέτρα παραπέρα. Ίσως το δεύτερο όχημα επιτάχυνε, ώστε να βρεθεί στην ιδανική θέση για να εμβολίσει το αυτοκίνητο του Χέιλ καθώς θα έστριβε προς το κέντρο του δρόμου, επιχειρώντας να αποφύγει τη σύγκρουση με κάποιον ή κάτι».

«Κι αν αυτό το κάτι ήταν ένας άνθρωπος που βγήκε στο δρόμο, κι αν αυτός ο άνθρωπος και ο οδηγός του αυτοκινήτου που έπεσε πάνω στον Χέιλ ήταν συνεννοημένοι, τότε παύουμε να μιλάμε για δυστύχημα. Είναι φόνος. Κι αν αυτό αληθεύει, τότε υπάρχει λόγος να πιστέψουμε πως η εξαφάνιση της Μερέτε Λίνγκαρ ήταν μέρος του ίδιου εγκλήματος», συμπέρανε ο διοικητής, κρατώντας μερικές σημειώσεις.

«Δεν αποκλείεται». Ο Μπακ ήταν συνοφρυωμένος. Δεν ένιωθε ιδιαίτερα καλά με την όλη κατάσταση εκείνη τη στιγμή.

Ο Καρλ σηκώθηκε. «Δεν υπήρχαν μάρτυρες, επομένως δεν πρόκειται να μάθουμε τίποτα περισσότερο. Ήδη ψάχνουμε τον οδηγό του άλλου αυτοκινήτου». Στράφηκε προς το μέρος του Μπακ, ο οποίος έμοιαζε να έχει ζαρώσει μέσα στο μαύρο, δερμάτινο σακάκι του.

«Είχα την υποψία πως τα πράγματα ίσως είχαν συμβεί έτσι

όπως τα περιέγραψες μόλις τώρα, Μπακ. Οπότε θέλω να ξέρεις ότι βοήθησες πολύ, παρά τα όσα προηγήθηκαν. Φρόντισε να έρθεις και να με βρεις αν θυμηθείς οτιδήποτε άλλο, εντάξει;»

Ο Μπακ έγνεψε καταφατικά. Έδειχνε προβληματισμένος. Το θέμα δεν είχε να κάνει με τη δική του φήμη· είχε να κάνει με το χειρισμό μιας υπόθεσης και τη σωστή διερεύνησή της. Του άξιζε κάποιος σεβασμός γι' αυτή τη στάση του.

Ο Καρλ μπήκε για μια στιγμή στον πειρασμό να τον χτυπήσει φιλικά στην πλάτη.

«Έχω καλά και κακά νέα μετά τη βόλτα μου στο Στεβνς, Καρλ», είπε ο Άσαντ.

Ο Καρλ αναστέναξε. «Δε με νοιάζει ποια θα ακούσω πρώτα, Άσαντ. Πες ό,τι είναι να πεις».

Ο Άσαντ κάθισε στην άκρη του γραφείου του Καρλ. Έτσι όπως πήγαινε το πράγμα, σε λίγο καιρό θα καθόταν πάνω στα γόνατά του.

«Λοιπόν, τα κακά πρώτα». Αν συνήθιζε να ανακοινώνει κακά νέα με τέτοιο χαμόγελο, μάλλον θα λυνόταν στα γέλια όταν θα έφτανε στα καλά.

«Ο άντρας που εμβόλισε το αυτοκίνητο του Ντάνιελ Χέιλ είναι επίσης νεκρός», δήλωσε, φανερά ανυπόμονος να δει

την αντίδραση του Καρλ. «Τηλεφώνησε η Λις και μου το είπε. Το σημείωσα εδώ, να». Έδειξε μια σειρά από αραβικούς χαρακτήρες, που θα μπορούσαν και να σημαίνουν πως θα χιόνιζε στα βόρεια της χώρας το πρωί.

Ο Καρλ δεν είχε τη δύναμη για να αντιδράσει. Ήταν τόσο εκνευριστικό και ταυτόχρονα τόσο αναμενόμενο. Φυσικά και ο τύπος ήταν νεκρός. Τι περίμενε, δηλαδή; Πως θα ήταν μια χαρά στην υγεία του και θα έσπευδε να ομολογήσει πως είχε παρουσιαστεί σαν Χέιλ, είχε δολοφονήσει τη Λίνγκαρ και στη συνέχεια σκότωσε τον πραγματικό Χέιλ; Δε γίνονται αυτά!

«Η Λις είπε ότι ήταν ένας ουρανοκατέβατος κακούργος, Καρλ. Πως είχε κάνει φυλακή αρκετές φορές για απρόσεκτη οδήγηση. Ξέρεις τι εννοεί λέγοντας "κακούργος" και "ουρανοκατέβατος";»

Ο Καρλ έγνεψε καταφατικά, αποκαμωμένος.

«Ωραία», είπε ο Άσαντ και συνέχισε να διαβάζει τις ακατανόητες σημειώσεις του.

Κάποια στιγμή, ο Καρλ θα έπρεπε να προτείνει στο βοηθό του να κρατά σημειώσεις στη γλώσσα που καταλάβαιναν και οι δύο.

«Ζούσε στο Σκέουινγκε, στο Βόρειο Σγιέλαν», συνέχισε. «Το λοιπόν, τον βρήκαν νεκρό στο κρεβάτι του, με πολύ εμετό στην τραχεία και αρκετό αλκοόλ μέσα του για να

μεθύσουν χίλια άτομα. Επίσης, είχε πάρει κάτι χάπια».

«Μάλιστα. Και πότε συνέβη αυτό;»

«Λίγο καιρό μετά το τροχαίο. Στην αναφορά γράφει πως γι’ αυτό έγινε όλο το κακό».

«Θέλεις να πεις ότι πέθανε από το πιοτό εξαιτίας του δυστυχήματος;»

«Ναι. Λόγω του μεταδραματικού στρες».

«Ο όρος είναι *μετατραυματικό* στρες, Άσαντ». Ο Καρλ χτύπησε ρυθμικά τα δάχτυλα πάνω στο γραφείο του κι έκλεισε τα μάτια. Δεν αποκλείεται να ήταν τρία άτομα στο δρόμο όταν σημειώθηκε η σύγκρουση. Αν πράγματι ίσχυε αυτό, τότε κατά πάσα πιθανότητα επρόκειτο για φόνο. Κι αν ήταν φόνος, τότε ο κακούργος από το Σκέουινγκε είχε πράγματι λόγους να πίνει μέχρι θανάτου. Πού ήταν, όμως, αυτό το άτομο, άντρας ή γυναίκα, που πετάχτηκε μπροστά στο αυτοκίνητο του Ντάνιελ Χέιλ, αν πράγματι κάτι τέτοιο είχε συμβεί; Είχε αυτοκτονήσει επίσης, πίνοντας ασταμάτητα; «Πώς τον έλεγαν τον τύπο;»

«Ντένις. Ντένις Κνούδσεν. Ήταν είκοσι επτά χρόνων όταν πέθανε».

«Έχεις τη διεύθυνση του σπιτιού του; Συγγενείς υπάρχουν; Άλλα μέλη της οικογένειας;»

«Ναι. Ζούσε με τον πατέρα και τη μητέρα του». Ο Άσαντ χαμογέλασε. «Το ίδιο κάνουν και πολλοί εικοσιεπτάχρονοι στη Δαμασκό».

Ο Καρλ ανασήκωσε τα φρύδια. Για την ώρα, ο Άσαντ περιορίστηκε σε αυτό ως προς τα βιώματά του στη Μέση Ανατολή.

«Ανέφερες πως είχες και κάποια καλά νέα».

Όπως ήταν αναμενόμενο, το χαμόγελο του Άσαντ ήταν τόσο πλατύ, που σχεδόν χώρισε το πρόσωπό του στα δύο. Από περηφάνια, θα υπέθετε κανείς.

«Ορίστε», είπε, δίνοντας στον Καρλ μια μαύρη πλαστική σακούλα που είχε ακουμπήσει στο πάτωμα.

«Εντάξει. Και τι είναι αυτό, Άσαντ; Είκοσι κιλά σουσάμι;»

Ο Καρλ σηκώθηκε, έβαλε μέσα το χέρι του κι αμέσως άγγιξε τη λαβή. Υποψιάστηκε τι ήταν κι ένα ρίγος διέτρεξε τη σπονδυλική του στήλη, καθώς έβγαζε το αντικείμενο μέσα από την πλαστική σακούλα.

Ήταν ακριβώς αυτό που περίμενε: ένας φθαρμένος χαρτοφύλακας. Ακριβώς σαν εκείνο στη φωτογραφία του Γιόνας Χες, με ένα μεγάλο σκίσιμο, όχι μόνο στο πλάι, αλλά και στην πάνω πλευρά.

«Τι διάολο, Άσαντ!» είπε ο Καρλ, καθώς επέστρεφε με

αργές κινήσεις στην καρέκλα του. «Η ατζέντα της είναι εδώ μέσα;» Ένιωσε ένα μυρμήγκιασμα στο χέρι, μόλις ο Άσαντ έγνεψε καταφατικά. Ήταν σαν να κρατούσε το Άγιο Δισκοπότηρο.

Κοίταζε εμβρόντητος το χαρτοφύλακα. Ηρέμησε, Καρλ, είπε στον εαυτό του, κι ύστερα άνοιξε τις κλειδαριές και σήκωσε το καπάκι. Τα πάντα βρίσκονταν στη θέση τους. Η ατζέντα της με τα ραντεβού, από καφεκόκκινο δέρμα. Το κινητό της τηλέφωνο με το φορτιστή του, χειρόγραφες σημειώσεις σε διαγραμμισμένο χαρτί, δύο στιλό και ένα πακέτο χαρτομάντιλα. Ήταν *πράγματι* το Άγιο Δισκοπότηρο.

«Πώς...;» κατάφερε μόνο να αρθρώσει. Ύστερα αναρωτήθηκε αν έπρεπε να το στείλει πρώτα στη Σήμανση, για μια προσεκτικότερη εξέταση.

Η φωνή του Άσαντ ακουγόταν σαν να ερχόταν από μακριά. «Πρώτα πέρασα να δω τη Χέλε Άντερσεν. Δεν ήταν στο σπίτι της, όμως ο σύζυγος την πήρε τηλέφωνο. Αυτός ήταν ξάπλα στο κρεβάτι, πόναγε η πλάτη του κι έκανε κάτι ήχους. Όταν ήρθε η γυναίκα, της έδειξα τη φωτογραφία του Ντάνιελ Χέιλ, όμως δε θυμόταν να τον είχε ξαναδεί».

Ο Καρλ κοίταζε σαστισμένος το χαρτοφύλακα και τα περιεχόμενά του. Υπομονή, σκέφτηκε. Κάποια στιγμή ο Άσαντ θα έφτανε και στο χαρτοφύλακα.

«Ήταν εκεί ο Ούφε όταν έφερε ο άγνωστος το γράμμα;

Θυμήθηκες να τη ρωτήσεις;» Προσπαθούσε να κρατήσει τον Άσαντ σε μια σειρά.

Ο Άσαντ έγνεψε καταφατικά. «Ναι. Λέει πως όλη την ώρα στεκόταν στο πλευρό της. Είχε δείξει ενδιαφέρον για τον επισκέπτη. Έτσι έκανε πάντα όποτε χτυπούσε το κουδούνι».

«Της φάνηκε πως ο άντρας με το γράμμα έμοιαζε στον Χέιλ;»

Ο Άσαντ ζάρωσε τη μύτη του, μιμούμενος πετυχημένα τη Χέλε Άντερσεν. «Όχι πολύ. Λιγάκι, όμως. Ο άντρας με το γράμμα μάλλον δεν ήταν τόσο μεγάλος στα χρόνια. Τα μαλλιά του ήταν κάπως πιο σκούρα και ήταν κάπως πιο αρρενωπός. Το βλέμμα του ήταν αλλιώτικο και τα λοιπά. Αυτά είχε να πει και τίποτα παραπάνω».

«Οπότε τη ρώτησες μετά για το χαρτοφύλακα, σωστά;»

Το χαμόγελο επέστρεψε στο πρόσωπο του Άσαντ. «Ναι. Δεν ήξερε πού ήταν ο χαρτοφύλακας. Τον θυμόταν, αλλά δεν ήξερε αν τον είχε φέρει μαζί της στο σπίτι η Μερέτε Λίνγκαρ εκείνο το τελευταίο βράδυ. Γιατί εκείνη δεν ήταν εκεί. Θυμάσαι;»

«Άσαντ, έλα στο θέμα μας. Πού βρήκες τελικά το χαρτοφύλακα;»

«Δίπλα στο λέβητα, στην αποθήκη της».

«Πήγες στο σπίτι στο Μάγλεμπι, για να συναντήσεις τον αντικέρ;»

Ο Άσαντ έγνεψε καταφατικά. «Η Χέλε Άντερσεν είπε πως η Μερέτε Λίνγκαρ εκείνη τη μέρα έκανε τα πάντα όπως συνήθως. Το είχε παρατηρήσει αυτό με τον καιρό. Πάντα τα ίδια πράγματα. Πετούσε βιαστικά τα παπούτσια της στην αποθήκη, όμως πρώτα κοίταζε από το παράθυρο. Τον Ούφε. Κάθε μέρα έβγαζε αμέσως τα ρούχα της και τα άπλωνε δίπλα στο πλυντήριο. Όχι επειδή ήταν βρόμικα, αλλά γιατί εκεί ήταν η θέση τους. Φορούσε πάντοτε μια ρόμπα. Και μετά, μαζί με τον αδερφό της έβλεπαν πάντοτε τις ίδιες βιντεοκασέτες».

«Και ο χαρτοφύλακας;»

«Λοιπόν, η οικιακή βοηθός δεν ήξερε κάτι γι’ αυτό, Καρλ. Δεν είχε δει ποτέ πού τον άφηνε η Μερέτε, όμως θεωρούσε πως πρέπει να ήταν ή στο διάδρομο της εισόδου ή στην αποθήκη».

«Πώς στο διάολο κατάφερες να τον βρεις κοντά στο λέβητα, τη στιγμή που ολόκληρη Ομάδα Ταχείας Αντίδρασης δεν τα κατάφερε; Ήταν κάπου κρυμμένος; Και γιατί βρισκόταν ακόμα εκεί; Έχω την υποψία πως εκείνοι οι αντικέρ είναι πολύ λεπτολόγοι με την καθαριότητα. Πώς τον ανακάλυψες;»

«Ο αντικέρ μού έδωσε το ελεύθερο να κοιτάξω στο σπίτι μόνος μου, οπότε εγώ έπαιξα στο μυαλό μου όλη τη

διαδικασία». Χτύπησε ελαφρά με τη γροθιά το κεφάλι του. «Πέταξα τα παπούτσια μου και κρέμασα το παλτό μου στο γάντζο που υπήρχε στην αποθήκη. Στα ψέματα, δηλαδή, γιατί ο γάντζος δεν ήταν πια εκεί. Ύστερα, όμως, φαντάστηκα πως ίσως εκείνη κρατούσε κάτι και στα δύο χέρια. Χαρτιά στο ένα και το χαρτοφύλακα στο άλλο. Και τότε σκέφτηκα πως δε θα μπορούσε να βγάλει το παλτό της χωρίς πρώτα να αφήσει αυτά που κρατούσε».

«Και ο λέβητας ήταν το πιο κοντινό σημείο;»

«Ναι, Καρλ. Ακριβώς δίπλα μου».

«Μετά, όμως, γιατί δεν πήρε το χαρτοφύλακα μαζί της στο καθιστικό ή στο γραφείο της;»

«Θα φτάσω κι εκεί, Καρλ, περίμενε λίγο. Κοίταξα στο λέβητα, αλλά ο χαρτοφύλακας δεν ήταν εκεί. Ούτε και περίμενα πως θα ήταν εκεί. Όμως ξέρεις τι είδα, Καρλ;»

Ο Καρλ παρέμεινε σιωπηλός. Προφανώς ο Άσαντ θα απαντούσε μόνος του στην ερώτηση αυτή.

«Είδα πως ακριβώς ανάμεσα στο λέβητα και το ταβάνι υπήρχε ένα διάστημα τουλάχιστον ένα μέτρο ύψος».

«Φανταστικό», απάντησε ο Καρλ άψυχα.

«Και τότε σκέφτηκα πως δε θα ακουμπούσε το χαρτοφύλακα πάνω στο βρόμικο λέβητα, γιατί κάποτε ανήκε

στον πατέρα της, οπότε τον πρόσεχε».

«Δε σε καταλαβαίνω».

«Δεν τον *ακούμπησε*, Καρλ. Τον *έστησε* πάνω στο λέβητα. Έτσι όπως στήνεις το χαρτοφύλακα στο πάτωμα. Υπήρχε άφθονος χώρος».

«Οπότε τον άφησε όρθιο και κάποια στιγμή ο χαρτοφύλακας έπεσε και κατέληξε πίσω από το λέβητα».

Το χαμόγελο του Άσαντ ήταν επαρκής επιβεβαίωση. «Το σκίσιμο στην άλλη πλευρά είναι πρόσφατο. Δες και μόνος σου».

Ο Καρλ έκλεισε το χαρτοφύλακα και τον γύρισε από την άλλη. Δεν έδειχνε και τόσο πρόσφατο, κατά τη γνώμη του.

«Σκούπισα το χαρτοφύλακα, γιατί ήταν μέσα στις σκόνες, οπότε το σκίσιμο ίσως μοιάζει κάπως σκούρο τώρα. Όμως έδειχνε πολύ πρόσφατο όταν τον βρήκα. Αλήθεια λέω, Καρλ».

«Ανάθεμα, Άσαντ, σκούπισες το χαρτοφύλακα; Και φαντάζομαι άγγιξες και ό,τι άλλο βρίσκεται εδώ μέσα;»

Ο Άσαντ εξακολουθούσε να γνέφει καταφατικά, αλλά με λιγότερο ενθουσιασμό.

«Άσαντ». Ο Καρλ πήρε μια βαθιά ανάσα για να μην

ακουστεί πολύ αυστηρός. «Την επόμενη φορά που θα βρεις κάτι σημαντικό σε μια υπόθεση, πρόσεχε πού θα ακουμπήσεις τα ξερά σου, εντάξει;»

«Τα ξερά μου;»

«Τα χέρια σου, την τύχη μου μέσα, Άσαντ. Μπορεί να καταστρέψεις πολύτιμα στοιχεία αν αρχίσεις να σκαλίζεις. Καταλαβαίνεις;»

Ο Άσαντ έγνεψε και πάλι καταφατικά. Χωρίς ίχνος ενθουσιασμού πια. «Κατέβασα το μανίκι μου στο χέρι, Καρλ».

«Εντάξει. Καλή σκέψη, Άσαντ. Οπότε θεωρείς πως το δεύτερο σκίσιμο έγινε με τον ίδιο τρόπο;» Γύρισε ξανά από την άλλη το χαρτοφύλακα. Τα δύο σκισίματα ήταν σαφώς παρόμοια. Επομένως, το παλιό σκίσιμο δεν είχε προκληθεί από το τροχαίο δυστύχημα, το 1986.

«Ναι. Νομίζω πως δεν ήταν η πρώτη φορά που ο χαρτοφύλακας έπεσε πίσω από το λέβητα. Τον βρήκα τελείως σφηνωμένο ανάμεσα στους σωλήνες. Χρειάστηκε να τον τραβήξω με δύναμη για να τον βγάλω. Η Μερέτε έκανε το ίδιο, είμαι πολύ σίγουρος γι' αυτό».

«Και γιατί να μην έπεσε εκεί πίσω παραπάνω από δύο φορές;»

«Μάλλον έπεσε, γιατί έκανε δυνατό ρεύμα στην αποθήκη

όταν άνοιγες την πόρτα, όμως ίσως να μην έφτασε μέχρι κάτω».

«Ας επιστρέψουμε στην προηγούμενη ερώτησή μου. Γιατί δεν τον έπαιρνε μαζί της μέσα;»

«Ήθελε να έχει την ησυχία της όταν ήταν στο σπίτι. Δεν ήθελε να ακούει το κινητό της, Καρλ». Ο Άσαντ ανασήκωσε τα φρύδια και τα μάτια του γούρλωσαν. «Αυτό νομίζω».

Ο Καρλ κοίταξε μέσα στο χαρτοφύλακα. Η Μερέτε τον έφερε στο σπίτι· αυτό φαινόταν λογικό. Μέσα είχε την ατζέντα με τα ραντεβού της και ίσως κάποιες σημειώσεις που θα μπορούσαν να αποδειχτούν χρήσιμες σε ορισμένες περιπτώσεις. Όμως συνήθως έφερνε στο σπίτι πολλά έγγραφα για να τα μελετήσει· είχε πάντοτε αρκετή δουλειά να κάνει. Διέθετε σταθερό τηλέφωνο, όμως ελάχιστοι άνθρωποι είχαν τον αριθμό. Το κινητό της ήταν για έναν ευρύτερο κύκλο επαφών· αυτό ήταν το τηλέφωνο που εμφανιζόταν στις κάρτες της.

«Και δε νομίζεις πως θα μπορούσε να ακούσει το κινητό της στο σπίτι, αν άφηνε το χαρτοφύλακά της στην αποθήκη;»

«Με τίποτα», είπε ο Άσαντ στα αγγλικά.

Ο Καρλ δεν είχε καταλάβει πως ο Άσαντ μιλούσε αγγλικά.

«Ώστε εδώ είστε. Δύο άντρες που τα λένε όμορφα κι ωραία;» σχολίασε μια εύθυμη φωνή πίσω τους.

Κανείς τους δεν είχε ακούσει τη Λις να έρχεται.

«Σας έχω κάποιες ακόμα πληροφορίες. Τις λάβαμε από τη νοτιοανατολική περιφέρεια της Γιουτλάνδης». Το άρωμά της κατέκλυσε το δωμάτιο, σχεδόν εξίσου έντονο με τα θυμιάματα που έκαιγε ο Άσαντ, αλλά με τελείως διαφορετική επίδραση. «Ζητούν συγνώμη για την καθυστέρηση, όμως απουσιάζει προσωπικό σε αναρρωτικές».

Παρέδωσε τους φακέλους στον Άσαντ, ο οποίος ήταν κάτι περισσότερο από πρόθυμος να τη βοηθήσει, και ύστερα έριξε στον Καρλ μια ματιά που θα έκανε κάθε άντρα να νιώσει μια αναστάτωση στους βουβώνες.

Εκείνος κάρφωσε το βλέμμα στα υγρά χείλη της Λις και προσπάθησε να θυμηθεί ποια ήταν η τελευταία φορά που είχε έρθει σε στενή επαφή με το άλλο φύλο. Η εικόνα ενός ροζ δυαριού, που ανήκε σε μια χωρισμένη, αναδύθηκε ολοκάθαρη από τη μνήμη του. Η γυναίκα είχε βάλει άνθη λεβάντας μέσα σε ένα μπολ με νερό, είχε ανάψει κεράκια και είχε σκεπάσει το πορτατίφ στην κρεβατοκάμαρα με ένα κατακόκκινο ύφασμα. Όμως του ήταν αδύνατο να θυμηθεί το πρόσωπό της.

«Τι είπες στον Μπακ, Καρλ;» ρώτησε η Λις.

Ο Καρλ ξύπνησε από την ερωτική ονειροπόληση και κοίταξε τα ανοιχτά, γαλανά μάτια της, που έμοιαζαν κάπως πιο σκοτεινά αυτή τη φορά.

«Στον Μπακ; Γιατί; Φέρνει βόλτες πάνω και γκρινιάζει;»

«Κάθε άλλο. Γύρισε σπίτι του. Όμως οι συνεργάτες του είπαν πως ήταν κάτωχρος, λες και είχε δει φάντασμα, μετά που σου μίλησε στο γραφείο του μεγάλου».

Ο Καρλ σύνδεσε το κινητό της Μερέτε Λίνγκαρ στο φορτιστή, ελπίζοντας πως η μπαταρία δεν τα είχε τινάξει. Τα ανυπόμονα χέρια του Άσαντ –έστω και με τα μανίκια κατεβασμένα– είχαν αγγίξει τα πάντα μέσα στο χαρτοφύλακα, επομένως θα ήταν μάταιο να σταλούν τα ευρήματα στη Σήμανση. Η ζημιά είχε γίνει.

Μόλις τρεις σελίδες στο σημειωματάριο είχαν χρησιμοποιηθεί· οι υπόλοιπες ήταν λευκές. Οι σημειώσεις είχαν κυρίως να κάνουν με το δημοτικό πρόγραμμα οικιακής βοήθειας και τον προγραμματισμό κάποιων εργασιών. Πολύ απογοητευτικό και αναμφίβολα χαρακτηριστικό της καθημερινότητας που είχε αφήσει πίσω της η Μερέτε.

Ύστερα ο Καρλ έχωσε το χέρι σε μια πλαϊνή θήκη κι έβγαλε από μέσα τρία τέσσερα τσαλακωμένα χαρτιά. Το πρώτο ήταν μια απόδειξη αγοράς για ένα σακάκι, με ημερομηνία 3 Απριλίου 2001. Τα υπόλοιπα ήταν σαν κι εκείνες τις διπλωμένες κόλλες A4 που θα μπορούσε να βρει

κανείς στον πάτο της σάκας ενός μαθητή. Γραμμένες με μολύβι και ξεθωριασμένες τόσο, ώστε δύσκολα να διαβάζονται· φυσικά, χωρίς ημερομηνία.

Ο Καρλ έστρεψε τη λάμπα του γραφείου πάνω στην πρώτη, ισιώνοντάς τη λίγο. Μόλις έντεκα λέξεις.

Γίνεται να μιλήσουμε μετά την εισήγησή μου για τη φορολογική μεταρρύθμιση;

Ως υπογραφή, τα αρχικά Τ. Μ. Θα μπορούσαν να ανήκουν σε οποιονδήποτε, όμως το όνομα «Τάγκε Μπάγκεσεν» έπαιζε περισσότερο. Τουλάχιστον, αυτό επέλεξε ο Καρλ.

Χαμογέλασε. Ναι, ήταν μια καλή πιθανότητα. Ώστε ο Μπάγκεσεν είχε ζητήσει από τη Μερέτε Λίνγκαρ να μιλήσουν; Μάλλον δεν κατάφερε τίποτα.

Ίσιωσε το επόμενο χαρτί και έριξε μια γρήγορη ματιά στο μήνυμα· του προκάλεσε μια εντελώς διαφορετική αίσθηση. Αυτή τη φορά, ο τόνος ήταν πολύ προσωπικός. Ο Μπάγκεσεν έμοιαζε στριμωγμένος. Έγραφε:

Δεν ξέρω τι θα συμβεί αν βγεις και το ανακοινώσεις, Μερέτε. Σε ικετεύω, μην το κάνεις.

Τ. Μ.

Έπειτα ο Καρλ έπιασε το τελευταίο χαρτί. Τα γράμματα

είχαν σβηστεί σχεδόν τελείως, σαν να είχε βγει το συγκεκριμένο χαρτί πολλές φορές από το χαρτοφύλακα. Το γύριζε πότε από εδώ και πότε από εκεί, αποκρυπτογραφώντας τις προτάσεις με μεγάλη δυσκολία.

Νόμιζα ότι είχαμε συνεννοηθεί, Μερέτε. Η όλη κατάσταση μου είναι άκρως επώδυνη. Σε ικετεύω και πάλι: Μην επιτρέψεις να προχωρήσει άλλο. Έχω αρχίσει ήδη να τακτοποιώ το ζήτημα.

Αυτή τη φορά δεν υπήρχαν αρχικά στη θέση της υπογραφής, όμως αναμφίβολα ο γραφικός χαρακτήρας ήταν ο ίδιος.

Ο Καρλ έπιασε αμέσως το τηλέφωνο και σχημάτισε τον αριθμό του Κουρτ Χάνσεν.

Απάντησε μια γραμματέας στα γραφεία του Συντηρητικού Κόμματος. Ήταν ευγενική στο τηλέφωνο, όμως του είπε πως δυστυχώς ο Κουρτ Χάνσεν ήταν απασχολημένος εκείνη τη στιγμή. Μήπως θα ήθελε να περιμένει για λίγο στη γραμμή; Απ’ όσο μπορούσε να γνωρίζει, η σύσκεψη θα ολοκληρωνόταν σε κάνα δυο λεπτά.

Ο Καρλ κοίταζε τα χαρτιά που είχε αραδιάσει μπροστά του, καθώς περίμενε στη γραμμή. Βρίσκονταν στο χαρτοφύλακα από το Μάρτιο του 2002, και κατά πάσα πιθανότητα έναν ολόκληρο χρόνο νωρίτερα. Ίσως αφορούσαν κάτι ασήμαντο,

ίσως όχι. Ίσως η Μερέτε Λίνγκαρ τα είχε κρατήσει γιατί μπορεί να είχαν σημασία κάποια στιγμή, μπορεί και όχι.

Έπειτα από μερικά λεπτά, στη διάρκεια των οποίων έφταναν στα αφτιά του οι συζητήσεις των ανθρώπων από την άλλη άκρη της γραμμής, ο Καρλ άκουσε ένα *κλικ* και ύστερα τη χαρακτηριστική φωνή του Κουρτ Χάνσεν.

«Σε τι μπορώ να σε βοηθήσω, Καρλ;» ρώτησε εκείνος, μπαίνοντας κατευθείαν στο θέμα.

«Από πού μπορώ να μάθω πότε εισηγήθηκε ο Τάγκε Μπάγκεσεν μια φορολογική μεταρρύθμιση;»

«Πώς σου ήρθε πάλι αυτό, Καρλ;» ρώτησε ο συνομιλητής του γελώντας. «Δεν υπάρχει τίποτα πιο βαρετό από τις απόψεις των Ριζοσπαστών Κεντρώων για τη φορολογία».

«Πρέπει να προσδιορίσω ένα συγκεκριμένο χρονικό σημείο».

«Χμ, δύσκολο θα είναι. Ο Μπάγκεσεν εισηγείται νομοθετικές προτάσεις συνέχεια». Γέλασε ξανά. «Εντάξει, ας σοβαρευτούμε. Ο Μπάγκεσεν, τα πέντε τελευταία χρόνια, είναι πρόεδρος της Επιτροπής Συγκοινωνιακής Πολιτικής. Δεν ξέρω γιατί παραιτήθηκε από την προεδρία της Φορολογικής Επιτροπής. Περίμενε ένα λεπτό». Ο Χάνσεν έφερε την παλάμη πάνω στο τηλέφωνο, καθώς μουρμούριζε κάτι σε κάποιο άτομο στο γραφείο του. «Αν δεν κάνουμε

λάθος, ήταν στις αρχές του 2001, με την προηγούμενη κυβέρνηση. Την περίοδο εκείνη είχε περισσότερες ευκαιρίες για κάτι τέτοιες ανούσιες ιστορίες. Υπολογίζουμε πως η εισήγηση υποβλήθηκε κάποια στιγμή το Μάρτιο ή τον Απρίλιο του 2001».

Ο Καρλ έγνεψε καταφατικά, ικανοποιημένος. «Εντάξει, Κουρτ. Η ημερομηνία ταιριάζει με αυτό που είχα κατά νου. Ευχαριστώ. Μήπως θα μπορούσες να με περάσεις στη γραμμή του Μπάγκεσεν;»

Άκουσε μερικούς κοφτούς ήχους, προτού συνδεθεί με μια γραμματέα, η οποία τον ενημέρωσε ότι ο Τάγκε Μπάγκεσεν απουσίαζε στο εξωτερικό, σε διερευνητικό ταξίδι στην Ουγγαρία, την Ελβετία και τη Γερμανία, προκειμένου να ρίξει μια ματιά στη λειτουργία των εκεί δικτύων του τραμ. Θα επέστρεφε στο γραφείο του τη Δευτέρα.

Διερευνητικό ταξίδι; Δίκτυα του τραμ; Καλά, τον δούλευαν. Ο Καρλ θα το έλεγε «διακοπές». Νέτα σκέτα.

«Χρειάζομαι το κινητό του. Θα μπορούσατε να μου δώσετε τον αριθμό;»

«Δε νομίζω ότι μου επιτρέπεται να κάνω κάτι τέτοιο».

«Ακούστε με λιγάκι, δε μιλάτε σε κανέναν επαρχιώτη ψηφοφόρο σας. Μπορώ να βρω το τηλέφωνο μέσα σε πέντε λεπτά, αν χρειαστεί. Όμως δε νομίζετε πως εκείνος θα

απογοητευόταν αν μάθαινε πως το γραφείο του αρνήθηκε να με εξυπηρετήσει;»

Η γραμμή έκανε πολλά παράσιτα, όμως ακόμα κι έτσι καταλάβαινε κανείς πως η φωνή του Μπάγκεσεν κάθε άλλο παρά ενθουσιασμό φανέρωνε.

«Έχω κάποια παλιά μηνύματα εδώ, και χρειάζομαι απλώς μια εξήγηση από εσένα», είπε ο Καρλ με ήπιο τόνο. Ήξερε ήδη πώς ήταν ικανός να αντιδράσει ο τύπος. «Δεν είναι τίποτα το ιδιαίτερο· μια τυπική επιβεβαίωση».

«Ακούω». Ο κοφτός τόνος της φωνής έδειχνε πως ο βουλευτής επιχειρούσε να πάρει αποστάσεις από τη συζήτηση που είχαν κάνει πριν από τρεις μέρες.

Ο Καρλ διάβασε τα μηνύματα, το ένα μετά το άλλο. Μέχρι να φτάσει στο τελευταίο, ο Μπάγκεσεν έμοιαζε να έχει πάψει να ανασαίνει στην άλλη άκρη της γραμμής.

«Μπάγκεσεν;» είπε ο Καρλ. «Με ακούς;»

Το μόνο που άκουσε αμέσως μετά ήταν ο ήχος του τηλεφώνου που έκλεισε.

Ελπίζω να μην πάει να πέσει στο ποτάμι τώρα, σκέφτηκε ο Καρλ, προσπαθώντας να θυμηθεί ποιο ήταν αυτό που διέσχιζε τη Βουδαπέστη. Κατέβασε από τον πίνακα το χαρτί με τη λίστα των υπόπτων και πρόσθεσε τα αρχικά του Τάγκε

Μπάγκεσεν στο νούμερο τέσσερα: «“Συνάδελφοι” στο Κοινοβούλιο».

Μόλις κατέβασε το ακουστικό, το τηλέφωνο άρχισε να χτυπά.

«Μπεάτε Λούντερσκο», είπε η γυναικεία φωνή. Ο Καρλ δεν είχε ιδέα ποια ήταν.

«Εξετάσαμε τον παλιό σκληρό δίσκο της Μερέτε Λίνγκαρ και δυστυχώς πρέπει να σας ενημερώσω ότι τα περιεχόμενά του έχουν διαγραφεί».

Τώρα καταλάβαινε ο Καρλ ποια ήταν. Μία από τις υπαλλήλους στα γραφεία των Δημοκρατών.

«Μα, αν δεν κάνω λάθος, ο λόγος που κρατάγατε τους σκληρούς δίσκους ήταν για να διατηρήσετε τις πληροφορίες που περιέχονταν σε αυτούς».

«Αυτό είναι αλήθεια, όμως φαίνεται πως κανείς δεν ενημέρωσε σχετικά τη γραμματέα της Μερέτε, τη Σες Νόρουπ».

«Τι εννοείτε;»

«Πολύ απλά, εκείνη διέγραψε τις πληροφορίες από το δίσκο, σύμφωνα με την απόλυτα καθαρογραμμένη ετικέτα στην πίσω πλευρά. Επί λέξει αναφέρει: *“Έγινε format στις 20 Μαρτίου 2002, Σες Νόρουπ”*. Στο χέρι μου τον κρατάω».

«Μα, η ημερομηνία αυτή είναι σχεδόν τρεις εβδομάδες μετά την εξαφάνιση της Μερέτε».

«Ναι, έτσι φαίνεται».

Ο Καρλ αναθεμάτισε τον Μπέργκε Μπακ και τους συνεργάτες του. Τίποτα δεν είχαν κάνει όπως έπρεπε στην έρευνα αυτής της υπόθεσης;

«Δε θα μπορούσαμε να στείλουμε το σκληρό δίσκο για λεπτομερέστερη ανάλυση; Σίγουρα θα υπάρχουν άνθρωποι που μπορούν να ανακτήσουν δεδομένα, έστω κι αν αυτά είναι βαθιά θαμμένα», είπε ο Καρλ.

«Νομίζω πως επιχειρήθηκε ήδη αυτό. Μισό λεπτό». Την άκουσε κάτι να ψαχουλεύει, και ύστερα η γυναίκα μίλησε ξανά στο ακουστικό, με έναν τόνο ικανοποίησης να χρωματίζει τη φωνή της. «Ναι, εδώ είναι η σχετική αναφορά. Προσπάθησαν να ανακτήσουν τα δεδομένα στο κατάστημα “Down Under”, στη Στόαρ Κόνενσγκεδε, αρχές Απριλίου του 2002. Υπάρχει μια λεπτομερής εξήγηση για τους λόγους που δεν το κατάφεραν. Θέλετε να σας τη διαβάσω;»

«Δεν είναι απαραίτητο», απάντησε εκείνος. «Η Σες Νόρουπ φαίνεται πως ήξερε πώς να κάνει τη δουλειά στην εντέλεια».

«Προφανώς. Γενικά, ως άτομο ήταν εξαιρετικά επιμελής».

Ο Καρλ την ευχαρίστησε και έκλεισε το τηλέφωνο.

Έμεινε για λίγο να κοιτάζει το κενό, πριν ανάψει τσιγάρο. Ύστερα πήρε τη φθαρμένη ατζέντα της Μερέτε Λίνγκαρ από το γραφείο και την άνοιξε, έχοντας μια αίσθηση η οποία προσέγγιζε το δέος. Το ίδιο ένιωθε κάθε φορά που είχε την ευκαιρία να εξετάσει κάποιο αντικείμενο που τον συνέδεε με τις τελευταίες μέρες ενός θύματος δολοφονίας.

Όπως και οι σημειώσεις που είχε μόλις διαβάσει, το χειρόγραφο κείμενο στην ατζέντα ήταν πολύ δυσανάγνωστο και εμφάνιζε σημάδια βιασύνης. Κεφαλαία γράμματα σημειωμένα στο πόδι· *Ν* και *Μ* ανοιχτά· λέξεις μπλεγμένες μεταξύ τους. Ξεκίνησε από τη συνάντηση με την ομάδα που προωθούσε τις έρευνες στον πλακούντα, μέρα Τετάρτη, 20 Φεβρουαρίου του 2002. Πιο κάτω στην ίδια σελίδα έγραφε: *«“Μπάνκεροτ”, 6:30 μ.μ.»* Τίποτε άλλο.

Τις επόμενες μέρες, μετά βίας υπήρχε γραμμή που να μην ήταν γεμάτη· πολύ φορτωμένο πρόγραμμα, απ’ ό,τι φαινόταν, όμως κανένα σχόλιο προσωπικού χαρακτήρα.

Καθώς ο Καρλ πλησίαζε στην τελευταία μέρα της Μερέτε στη δουλειά, άρχισε να τον κυριεύει απόγνωση. Δεν υπήρχε τίποτε απολύτως σ’ εκείνες τις σελίδες που θα τον έστρεφε προς κάποια συγκεκριμένη κατεύθυνση. Έτσι, έφτασε στην τελευταία σελίδα. Παρασκευή, 1η Μαρτίου 2002. Δύο συνεδριάσεις επιτροπών και μια συνάντηση με κάποιους φορείς. Αυτό ήταν όλο. Οτιδήποτε άλλο είχε χαθεί στο

παρελθόν.

Παραμέρισε την ατζέντα και κοίταξε το εσωτερικό του άδειου χαρτοφύλακα. Ήταν δυνατό να είχε μείνει επί πέντε χρόνια πίσω από ένα λέβητα και τελικά να μην προκύψει κανένα ουσιώδες στοιχείο; Μετά έπιασε ξανά την ατζέντα και φυλλομέτρησε τις υπόλοιπες σελίδες. Όπως οι περισσότεροι άνθρωποι, η Μερέτε Λίνγκαρ είχε χρησιμοποιήσει μόνο το ημερολόγιο και τον τηλεφωνικό κατάλογο στο τέλος.

Άρχισε να ελέγχει τους αριθμούς από την αρχή. Θα μπορούσε να είχε πάει κατευθείαν στο *Χ* ή το *Ν*, όμως ήθελε να παρατείνει για λίγο την ελπίδα. Στο *Α, Β* και *Γ* αναγνώρισε το ενενήντα τοις εκατό των ονομάτων. Ελάχιστες ήταν οι ομοιότητες με το δικό του τηλεφωνικό κατάλογο, ο οποίος κατακλυζόταν από ονόματα όπως Γέσπερ και Βίγκα, καθώς και αμέτρητους ανθρώπους που ζούσαν στο Πάρκο Ρένεχολτ. Εύκολα συμπέραινε κανείς πως η Μερέτε δεν είχε πολλούς φίλους. Για την ακρίβεια, κανένα φίλο. Ήταν μια όμορφη γυναίκα με πάρα πολλή δουλειά κι έναν αδερφό που είχε υποστεί εγκεφαλική βλάβη, τίποτε άλλο. Έφτασε στο γράμμα *Ν*, ξέροντας πως δε θα έβρισκε εκεί το τηλέφωνο του Ντάνιελ Χέιλ. Η Μερέτε δεν έγραφε τις επαφές της χρησιμοποιώντας τα μικρά τους ονόματα, όπως έκανε η Βίγκα· όπως βολευόταν καθένας. Άλλωστε, ποιος θα αναζητούσε το τηλέφωνο του πρωθυπουργού της Σουηδίας στο *Γ*, επειδή τον έλεγαν Γκόραν; Εκτός από τη Βίγκα, δηλαδή.

Και τότε, το είδε. Τη στιγμή που γύρισε σελίδα για να πάει

στο γράμμα *Χ*, κατάλαβε πως η υπόθεση έφτανε σε ένα κρίσιμο σημείο. Είχαν εξετάσει την περίπτωση του ατυχήματος, είχαν εξετάσει την περίπτωση της αυτοκτονίας και, τελικά, είχαν μείνει χωρίς καμία θεωρία. Στην πορεία είχαν προκύψει ενδείξεις πως κάτι περίεργο είχε συμβεί στην υπόθεση Λίνγκαρ, όμως αυτή η σελίδα του τηλεφωνικού καταλόγου έμοιαζε να το διατυμπανίζει προς κάθε κατεύθυνση. Όλες οι σελίδες των ραντεβού ήταν γεμάτες με βιαστικές σημειώσεις. Γράμματα και αριθμοί που ακόμα και ο θετός γιος του θα έγραφε πιο καθαρά και που δεν του έδιναν καμία πληροφορία. Ο γραφικός της χαρακτήρας δεν ήταν ωραίος· δε θα περίμενε κανείς τέτοια ορνιθοσκαλίσματα από ένα ανερχόμενο αστέρι όπως η Μερέτε. Όμως σε κανένα σημείο δεν είχε αλλάξει γνώμη για ό,τι είχε γράψει. Πουθενά δεν είχε διορθώσει ή συμπληρώσει τις σημειώσεις της. Κάθε φορά, ήξερε ακριβώς τι ήθελε να γράψει. Το είχε σκεφτεί προσεκτικά, αλάνθαστα. Εκτός από αυτή τη σελίδα του τηλεφωνικού καταλόγου, στο γράμμα *Χ*. Εδώ, είχε συμβεί κάτι διαφορετικό. Ο Καρλ δεν μπορούσε να είναι βέβαιος πως είχε οποιαδήποτε σχέση με το όνομα του Ντάνιελ Χέιλ, όμως βαθιά μέσα του, εκεί όπου ένας αστυνομικός ανατρέχει στα ύστατα αποθέματά του, ήξερε πως είχε πετύχει διάνα. Η Μερέτε είχε διαγράψει ένα όνομα με μια χοντρή γραμμή μελάνης. Ήταν αδύνατο πλέον να το διαβάσεις, όμως κάποτε εκεί έγραφε το όνομα «Ντάνιελ Χέιλ» κι έναν αριθμό τηλεφώνου. Ήταν σίγουρος γι’ αυτό.

Χαμογέλασε. Τελικά, θα χρειαζόταν τη βοήθεια της

Σήμανσης. Έπρεπε να κάνουν καλή δουλειά, και σύντομα.

«Άσαντ», φώναξε. «Έλα εδώ».

Άκουσε ένα σαματά από το διάδρομο, και την επόμενη στιγμή ο Άσαντ ξεπρόβαλε στην πόρτα κρατώντας έναν κουβά και φορώντας τα πράσινα λαστιχένια γάντια του.

«Σου έχω μια δουλειά. Οι τεχνικοί της Σήμανσης πρέπει να βρουν τρόπο να διαβάσουν αυτό τον αριθμό». Έδειξε τη διαγραμμένη καταχώριση. «Η Λις θα σου εξηγήσει ποια είναι η διαδικασία. Πες τους ότι θέλουμε τα αποτελέσματα το συντομότερο».

Ο Καρλ χτύπησε διστακτικά την πόρτα του δωματίου του Γέσπερ. Όμως, όπως ήταν αναμενόμενο, απάντηση δεν πήρε. Λείπει, ως συνήθως, σκέφτηκε, σημειώνοντας την απουσία των εκατόν δώδεκα ντεσιμπέλ που συνήθως βομβάρδιζαν την πόρτα από μέσα. Αποδείχτηκε ότι έκανε λάθος, πράγμα που αντιλήφθηκε όταν άνοιξε την πόρτα.

Η κοπέλα, της οποίας το στήθος χούφτωνε ο Γέσπερ, έχοντας περάσει το χέρι κάτω από την μπλούζα της, τσίριξε τόσο δυνατά, που παραλίγο να του τρυπήσουν τα τύμπανα, ενώ η έξαλλη έκφραση του Γέσπερ υπογράμμιζε τη σοβαρότητα της κατάστασης.

«Συγνώμη», είπε αμήχανα ο Καρλ, καθώς ο θετός γιος του προσπαθούσε να μαζέψει τα χέρια του, ενώ τα μάγουλα

της κοπέλας είχαν πάρει ένα κόκκινο χρώμα ασορτί με το φόντο της αφίσας του Τσε Γκεβάρα που κρεμόταν στον τοίχο πίσω τους. Ο Καρλ την ήξερε. Δεν ήταν πάνω από δεκατεσσάρων χρόνων, αλλά έμοιαζε με εικοσάρα. Ζούσε στο Σέντερβαγκεν. Η μητέρα της πιθανότατα ήταν όπως εκείνη κάποτε, αλλά με την πάροδο του χρόνου είχε καταλήξει στην πικρή διαπίστωση πως δεν είναι πάντοτε πλεονέκτημα να μοιάζεις μεγαλύτερος απ' ό,τι είσαι.

«Τι διάολο γυρεύεις εδώ μέσα, Καρλ;» φώναξε ο Γέσπερ, καθώς σηκωνόταν με έναν πήδο από τον καναπέ-κρεβάτι.

Ο Καρλ ζήτησε και πάλι συγγνώμη και ανέφερε ότι είχε χτυπήσει την πόρτα πριν μπει, ενώ ο αντίλαλος από το χάσμα των γενεών αντηχούσε σε όλο το σπίτι.

«Δεν πειράζει, συνεχίστε... ό,τι κάνατε, τέλος πάντων. Απλώς ήθελα να σε ρωτήσω κάτι στα γρήγορα, Γέσπερ. Θυμάσαι πού βάλαμε τα παλιά σου παιχνίδια, κάτι Playmobil;»

Ο Γέσπερ έμοιαζε έτοιμος να πετάξει χειροβομβίδα στον πατριό του. Ακόμα και ο Καρλ καταλάβαινε πως η ερώτηση ήταν μάλλον άκαιρη.

Έγνεψε απολογητικά προς την κοπέλα. «Το ξέρω πως ακούγεται παράξενο, όμως τα χρειάζομαι για μια υπόθεση που ερευνώ». Στράφηκε προς το μέρος του Γέσπερ, ο οποίος τον αγριοκοίταζε. «Τα έχεις ακόμα εκείνα τα πλαστικά

ανθρωπάκια; Ευχαρίστως να σου δώσω κάτι για να μου τα παραχωρήσεις».

«Βγες έξω, Καρλ. Τράβα κάτω, μίλα με τον Μόρτεν. Ίσως μπορέσεις να αγοράσεις μερικά από αυτόν. Αλλά θα χρειαστεί να πάρεις και το καρνέ των επιταγών σου».

Ο Καρλ συνοφρυώθηκε. Τι σχέση είχε το καρνέ των επιταγών του με μερικές πλαστικές φιγούρες;

Πρέπει να είχε περάσει ενάμισης χρόνος από την τελευταία φορά που χτύπησε ο Καρλ την πόρτα του διαμερίσματος του Μόρτεν. Παρότι ο νοικάρης του κυκλοφορούσε στο σπίτι σαν μέλος της οικογένειας, η ζωή του στο υπόγειο αποτελούσε ανέκαθεν άβατο. Άλλωστε, πλήρωνε κανονικά το νοίκι του, αυτό ήταν το σημαντικό, και ο Καρλ δεν ήθελε πραγματικά να ξέρει τίποτε άλλο για τον Μόρτεν και τις συνήθειές του που θα μπορούσε ενδεχομένως να σπιλώσει την εικόνα που είχε για εκείνον. Κι αυτός ήταν ο λόγος που έμενε μακριά από το χώρο του.

Όμως οι ανησυχίες του αποδείχτηκαν αβάσιμες, γιατί το διαμέρισμα του Μόρτεν ήταν ιδιαίτερα βαρετό. Αν εξαιρούσε κανείς δύο τύπους με πελώριους ώμους και κάποιες κοπέλες με τροφαντά στήθη πάνω σε κάτι αφίσες ύψους τουλάχιστον ενός μέτρου, το υπόγειό του θα μπορούσε άνετα να ανήκει σε συνταξιούχο.

Μόλις ο Καρλ τον ρώτησε για τα Playmobil του Γέσπερ, ο

Μόρτεν τον οδήγησε στη σάουνα. Όλα τα σπίτια στο Πάρκο Ρένεχολτ ήταν αρχικά εφοδιασμένα με σάουνα, όμως στο 99% των περιπτώσεων αυτές είτε είχαν κατεδαφιστεί είτε χρησίμευαν πλέον ως αποθήκες για κάθε λογής άχρηστα πράγματα.

«Πέρνα μέσα και ρίξε μια ματιά», είπε ο Μόρτεν, ανοίγοντας περήφανα την πόρτα της σάουνας, για να αποκαλύψει ένα δωμάτιο γεμάτο από το πάτωμα μέχρι το ταβάνι με ράφια κατάφορτα από κάτι παιχνίδια που ακόμα και στα παζάρια θα ήταν δύσκολο να πουληθούν πριν από μερικά χρόνια. Φιγούρες από σοκολατένια αυγά Kinder, χαρακτήρες από τον *Πόλεμο των Άστρων*, Χελωνονιντζάκια και Playmobil. Το μισό από το περιεχόμενο του σπιτιού σε πλαστικό βρισκόταν πάνω σ' εκείνα τα ράφια.

«Εδώ έχουμε δύο αυθεντικές φιγούρες της σειράς, από την έκθεση παιχνιδιών της Νιρεμβέργης, το 1974», είπε ο Μόρτεν. Σήκωσε με περηφάνια δύο πλαστικά ανθρωπάκια που φορούσαν κράνη. «Αυτό είναι το νούμερο 3219 με την αξίνα και το νούμερο 3220 με τα σήματα του τροχονόμου, άθικτα», συνέχισε. «Δεν είναι τρέλα;»

Ο Καρλ έγνεψε καταφατικά. Δε θα μπορούσε να σκεφτεί πιο κατάλληλη λέξη.

«Μου λείπει μόνο το νούμερο 3218 και μετά θα έχω ολόκληρη τη συλλογή των επαγγελμάτων. Το 3201 και το 3203 τα πήρα από τον Γέσπερ. Κοίτα, δεν είναι φανταστικά;

Σαν να μην έχει παίξει ο Γέσπερ καθόλου μαζί τους».

Ο Καρλ κούνησε το κεφάλι. Ήταν φανερό πως τζάμπα είχε δώσει τόσα χρήματα για τον Μπρατσάτο Μαξ, ή όπως στην ευχή λεγόταν εκείνη η φιγούρα· δε χωρούσε αμφιβολία γι' αυτό.

«Και να σκεφτείς πως μου τα πούλησε για δύο χιλιάδες. Πολύ ευγενικό εκ μέρους του».

Ο Καρλ έμεινε να κοιτάζει τα ράφια. Αν ήταν στο χέρι του, θα έλεγε δυο κουβεντούλες τόσο στον Μόρτεν όσο και στον Γέσπερ για το πώς εκείνος άπλωνε κοπριά στα χωράφια για να βγάλει δύο κορόνες την ώρα, την εποχή που η τιμή για ένα λουκάνικο με δύο κομμάτια ψωμί ανερχόταν σε μία κορόνα και ογδόντα λεπτά.

«Θα μπορούσα να δανειστώ μερικά, μέχρι αύριο; Κατά προτίμηση αυτά εδώ», είπε, δείχνοντας μια οικογένεια που συνοδευόταν από ένα σκύλο και πολλά ακόμα αντικείμενα.

Ο Μόρτεν Χόλαντ τον κοίταξε λες και είχε μπροστά του έναν παρανοϊκό. «Τρελάθηκες, Καρλ; Αυτό είναι το νούμερο 3965 από το 2000. Έχω ολόκληρο το σετ, με το σπίτι, το μπαλκόνι και όλα τα αξεσουάρ». Έδειξε το πάνω ράφι.

Είχε δίκιο. Εκεί έστεκε ένα πλαστικό σπίτι σε όλο του το μεγαλείο.

«Μήπως έχεις τίποτε άλλα που θα μπορούσα να δανειστώ; Το πολύ μέχρι αύριο το βράδυ».

Ο Μόρτεν είχε απομείνει να τον κοιτάζει εμβρόντητος.

Πιθανότατα θα είχε την ίδια ακριβώς έκφραση αν ο Καρλ του είχε ζητήσει την άδεια να του τραβήξει μια κλοτσιά στα... καρύδια.

29
2007

ΠΡΟΜΗΝΥΟΤΑΝ μια δύσκολη Παρασκευή. Ο Άσαντ είχε πρωινό ραντεβού στα γραφεία της Υπηρεσίας Αλλοδαπών, όπως είχε μετονομάσει πρόσφατα η κυβέρνηση το παλιό σύστημα διαλογής των ξένων υπηκόων, τη Διεύθυνση Μετανάστευσης, προκειμένου να φορέσει ένα ευχάριστο προσωπείο στην όλη κατάσταση. Στο μεταξύ, ο Καρλ θα όργωνε την πόλη, αναλαμβάνοντας τις διάφορες εκκρεμότητες.

Το προηγούμενο βράδυ είχε βγάλει λαθραία την οικογένεια των πλαστικών Playmobil από το θησαυροφυλάκιο του Μόρτεν, την ώρα που ο νοικάρης του είχε βάρδια στο βιντεοκλάμπ. Τώρα, τα παιχνίδια βρίσκονταν στο κάθισμα δίπλα του, κοιτάζοντάς τον ψυχρά και επικριτικά, καθώς κατευθυνόταν προς τις ερημιές του Βόρειου Σγιέλαν.

Το σπίτι στο Σκέουινγκε, όπου είχε βρεθεί ο Ντένις

Κνούδσεν πνιγμένος από τα ξερατά του, έμοιαζε με όλα τα άλλα σπίτια στο δρόμο. Κανένα τους δεν είχε ίχνος ομορφιάς, αν και με την τσαπατσουλιά και την προχειρότητα της κατασκευής τους φάνταζαν παραδόξως αρμονικά με τις φθαρμένες βεράντες και τα τσιμεντότουβλα που αποτελούσαν το δομικό υλικό τους. Όσο για την ανθεκτικότητά τους, οι οροφές από ελενίτ ταίριαζαν με τα θαμπά, ετοιμόρροπα παράθυρα.

Ο Καρλ περίμενε πως την πόρτα θα άνοιγε κάποιος γεροδεμένος οικοδόμος, ή τουλάχιστον μια θηλυκή εκδοχή του. Αντίθετα, βρέθηκε μπροστά σε μια γυναίκα που πλησίαζε τα σαράντα και η εμφάνισή της ήταν τόσο ντελικάτη και απροσδιόριστη, ώστε δύσκολα θα αποφαινόταν κανείς αν σύχναζε σε διευθυντικούς κύκλους ή δούλευε ως συνοδός στα μπαρ ακριβών ξενοδοχείων.

Ναι, θα μπορούσε εκείνος να περάσει· και, όχι, δυστυχώς και οι δύο γονείς της ήταν νεκροί.

Του συστήθηκε ως Καμίλα και τον οδήγησε σε ένα καθιστικό όπου παραδοσιακά χριστουγεννιάτικα πιάτα, φτενά τριγωνικά ράφια και πλεχτά μάλλινα χαλιά αποτελούσαν σημαντικό μέρος της διακόσμησης.

«Τι ηλικία είχαν οι γονείς σας όταν πέθαναν;» ρώτησε ο Καρλ, επιχειρώντας να αγνοήσει τα υπόλοιπα στοιχεία του απαίσιου σκηνικού.

Η γυναίκα κατάλαβε τι εννοούσε. Τα πάντα στο σπίτι ανήκαν σε μια εποχή που ανήκε πια στο παρελθόν.

«Η μητέρα μου κληρονόμησε το σπίτι από τη γιαγιά μου, οπότε στο σπίτι υπάρχουν κυρίως δικά της πράγματα», είπε. Ήταν προφανές πως το δικό της σπίτι δε θα είχε αυτή την όψη. «Εγώ ήμουν η μοναδική κληρονόμος και μόλις πήρα διαζύγιο, οπότε σκοπεύω να φτιάξω το σπίτι, αν καταφέρω να βρω το σωστό μάστορα γι' αυτή τη δουλειά. Οπότε είστε τυχερός που με βρήκατε εδώ».

Ο Καρλ πήρε στα χέρια μια κορνιζαρισμένη φωτογραφία από το καλύτερο έπιπλο του δωματίου, ένα σεκρετέρ από καπλαμά καρυδιάς. Στη φωτογραφία εικονιζόταν σύμπασα η οικογένεια: η Καμίλα, ο Ντένις και οι γονείς τους. Πρέπει να είχε τραβηχτεί τουλάχιστον πριν από δέκα χρόνια, και οι γονείς έλαμπαν πραγματικά καθώς στέκονταν μπροστά από ένα ασημί πανό για την επέτειο των γάμων τους. Έγραφε: «Συγχαρητήρια για τα 25 Χρόνια, Γκρέτε και Χένινγκ». Η Καμίλα φορούσε ένα στενό τζιν που δεν άφηνε τίποτα στη φαντασία και ο Ντένις ένα μαύρο δερμάτινο γιλέκο κι ένα καπέλο με το σήμα της Castrol Oil. Επομένως, το σπίτι στο Σκέουινγκε είχε ζήσει γιορτές, χαμογέλα και ευτυχισμένες μέρες.

Πάνω στην κορνίζα του τζακιού υπήρχαν μερικές ακόμα φωτογραφίες. Ο Καρλ ρώτησε ποια ήταν όλα εκείνα τα πρόσωπα και, από τις απαντήσεις που πήρε, σχημάτισε την εντύπωση πως η οικογένεια δεν είχε μεγάλο φιλικό κύκλο.

«Ο Ντένις ήταν τρελός και παλαβός με καθετί που πήγαινε γρήγορα», είπε η Καμίλα, οδηγώντας τον στο δωμάτιο που κάποτε ανήκε στον Ντένις Κνούδσεν.

Δύο φωτιστικά λάβας και ένα ζευγάρι τεράστιων ηχείων ήταν αναμενόμενα, όμως κατά τα λοιπά το δωμάτιο είχε πολύ διαφορετικό στιλ από το υπόλοιπο σπίτι. Τα έπιπλα ήταν φτιαγμένα από ανοιχτόχρωμο ξύλο και ταίριαζαν όλα μεταξύ τους. Η ντουλάπα ήταν καινούρια, γεμάτη με ωραία ρούχα, περασμένα σε κρεμάστρες. Οι τοίχοι καλύπτονταν από ένα σωρό πιστοποιητικά, όλα προσεκτικά κορνιζαρισμένα, κι από πάνω, σε ράφια από σημύδα, κοντά στην οροφή, έστεκαν όλα τα κύπελλα που είχε κερδίσει ο Ντένις στην πορεία του χρόνου. Με έναν πρόχειρο υπολογισμό, πρέπει να ήταν καμιά εκατοστή, μπορεί και περισσότερα. Πολύ εντυπωσιακό θέαμα.

«Όπως μπορείτε να δείτε», είπε η γυναίκα, «ο Ντένις κέρδισε όλους τους διαγωνισμούς στους οποίους συμμετείχε. Αγώνες με μηχανές, με αυτοκίνητα παραγωγής, με τρακτέρ, αγώνες ράλι και όλων των κατηγοριών μηχανοκίνητων οχημάτων. Ήταν πραγματικό ταλέντο. Πολύ καλός σχεδόν σε καθετί που του κινούσε το ενδιαφέρον, ακόμα και στην έκθεση και στα μαθηματικά και σε ένα σωρό άλλα πράγματα. Ήταν πολύ κρίμα που πέθανε». Έγνεψε με μάτια βουρκωμένα. «Ο θάνατός του στοίχισε ανεπανόρθωτα στον πατέρα και στη μητέρα. Ήταν τόσο καλός γιος και αδερφός. Πραγματικά».

Ο Καρλ την κοίταξε με συμπάθεια, όμως αυτά που άκουγε

τον μπέρδευαν. Ήταν δυνατό η γυναίκα να αναφερόταν στον ίδιο Ντένις Κνούδσεν που είχε περιγράψει η Λις στον Άσαντ;

«Χαίρομαι που θα ερευνήσετε τις συνθήκες του θανάτου του», είπε η Καμίλα. «Απλώς εύχομαι να το είχατε κάνει όσο ήταν ακόμα ζωντανοί οι γονείς μου».

Ο Καρλ την κοίταξε, προσπαθώντας να καταλάβει τι σήμαινε αυτό το σχόλιο. «Τι εννοείτε λέγοντας "τις συνθήκες του θανάτου του"; Έχετε κατά νου εκείνο το τροχαίο;»

Η γυναίκα έγνεψε καταφατικά. «Ναι, το τροχαίο. Ο Ντένις πέθανε λίγο καιρό αργότερα. Υπήρχαν φορές που έπινε αρκετά, όμως ποτέ μέχρι τότε δεν είχε πάρει ναρκωτικά. Κι αυτό ακριβώς είπαμε στην Αστυνομία. Ήταν αδιανόητο, για την ακρίβεια. Είχε δουλέψει με εφήβους, ενημέρωνε τα παιδιά για τους κινδύνους των ναρκωτικών, όμως η Αστυνομία δεν άκουγε τίποτα. Το μόνο που τους ενδιέφερε ήταν ο φάκελός του και πόσες κλήσεις είχε για υπερβολική ταχύτητα. Δηλαδή, στο μυαλό τους τον είχαν καταδικάσει ήδη, πριν ακόμα βρουν εκείνα τα απαίσια χάπια στον αθλητικό του σάκο». Τα μάτια της μισόκλεισαν. «Όμως δεν ήταν λογικό, γιατί ο Ντένις ποτέ του δεν άγγιξε τέτοια πράγματα. Τα ναρκωτικά θα επηρέαζαν τα αντανακλαστικά του όταν οδηγούσε. Τις σιχαινόταν όλες αυτές τις σαχλαμάρες».

«Ίσως είχε μπει στον πειρασμό να βγάλει λίγα εύκολα χρήματα και σκόπευε να πουλήσει ναρκωτικά. Ίσως ήθελε απλώς να τα δοκιμάσει. Δεν μπορώ να σας περιγράψω τι

πράγματα συναντάμε στη δουλειά μας».

Τώρα, τα χαρακτηριστικά του προσώπου της σκλήρυναν. «Κάποιος τον έβαλε να πάρει εκείνα τα ναρκωτικά, και ξέρω ποιος ήταν. Αυτό είχα πει και τότε στην Αστυνομία».

Ο Καρλ έβγαλε το σημειωματάριό του. «Αλήθεια;» Το λαγωνικό μέσα του είχε φερμάρει, πιάνοντας στον αέρα τη μυρωδιά του απροσδόκητου. Τώρα βρισκόταν σε πλήρη εγρήγορση. «Και για ποιο άτομο μιλάμε;»

Η γυναίκα πήγε στη μια άκρη του δωματίου και κατέβασε μια φωτογραφία κρεμασμένη από ένα καρφί που προεξείχε από την ταπετσαρία, η οποία προφανώς δεν είχε αλλαχτεί από τότε που χτίστηκε το σπίτι, αρχές της δεκαετίας του 1960. Ο πατέρας του Καρλ είχε τραβήξει μια παρόμοια, όταν ο Καρλ είχε κερδίσει ένα κύπελλο κολύμβησης στο Μπρέντερσλεου. Απόδειξη του περήφανου πατέρα για το πόσο σπουδαίος και ταλαντούχος ήταν ο γιος του. Ο Καρλ υπολόγισε πως ο Ντένις ήταν δέκα με δώδεκα χρόνων στη φωτογραφία, έδειχνε εντυπωσιακός με τη στολή των αγώνων καρτ που φορούσε και πραγματικά περήφανος για το μικρό, ασημένιο έπαθλο που κρατούσε στο χέρι του.

«Εκείνο το παιδί εκεί», είπε η Καμίλα, δείχνοντας ένα ξανθό αγόρι που στεκόταν πίσω από τον Ντένις, με το ένα χέρι περασμένο γύρω από τον ώμο του φίλου του. «Τον φώναζαν Άτομος, αλλά δεν ξέρω γιατί. Γνωρίστηκαν σε έναν αγώνα μοτοσικλετών. Ο Ντένις ήταν ξετρελαμένος μαζί του,

όμως ο Άτομος ήταν ένα σκατόπαιδο».

«Επομένως, οι δυο τους παρέμειναν σε επαφή καθώς μεγάλωναν».

«Δεν είμαι τελείως σίγουρη. Νομίζω πως χάθηκαν κάποια στιγμή, όταν ο Ντένις ήταν δεκάξι ή δεκαεπτά, όμως τα τελευταία χρόνια ξέρω πως βλέπονταν ξανά, γιατί η μαμά διαρκώς γκρίνιαζε γι' αυτό το θέμα».

«Και γιατί νομίζετε πως ο Άτομος ίσως έχει κάποια σχέση με το θάνατο του αδερφού σας;»

Η γυναίκα κοίταξε τη φωτογραφία με μια έκφραση θλίψης. «Ήταν καθίκι και βαθιά μέσα του μαυρόψυχος».

«Περίεργος τρόπος να τον περιγράψετε. Τι ακριβώς εννοείτε;»

«Δεν έστεκε καλά στα μυαλά του. Ο Ντένις επέμενε πως δεν ήξερα τι έλεγα, όμως ήταν αλήθεια».

«Και τότε, γιατί ο αδερφός σας έκανε παρέα μαζί του;»

«Γιατί ο Άτομος ήταν αυτός που από την αρχή ενθάρρυνε τον Ντένις να οδηγεί. Εκτός αυτού, πρέπει να ήταν και ένα δυο χρόνια μεγαλύτερος. Ο Ντένις τον θαύμαζε».

«Ο αδερφός σας πνίγηκε από τον εμετό του. Είχε πάρει πέντε χάπια και τα επίπεδα του αλκοόλ στο αίμα του

μετρήθηκαν στις 4,1 μονάδες. Ξέρω ότι ζύγιζε κάμποσα κιλά, όμως, όπως κι αν το δει κανείς, τον έφαγαν οι καταχρήσεις. Γνωρίζετε αν είχε κάποιο λόγο να πίνει; Ήταν ασυνήθιστη η συμπεριφορά του; Μήπως εμφάνιζε σημάδια κατάθλιψης μετά το τροχαίο;»

Εκείνη τον κοίταξε με βλέμμα θλιμμένο. «Ναι, οι γονείς μου έλεγαν πως το τροχαίο τον επηρέασε τρομερά. Ο Ντένις ήταν καταπληκτικός οδηγός. Ήταν το πρώτο τροχαίο στο οποίο είχε εμπλακεί και, εκτός αυτού, ένας άνθρωπος έχασε τη ζωή του».

«Σύμφωνα με τις πληροφορίες που έχω, ο Ντένις έκανε δύο φορές φυλακή για επικίνδυνη οδήγηση, οπότε δεν μπορεί να ήταν και τόσο καταπληκτικός».

«Χα!» Τον κοίταξε ενοχλημένη. «Ποτέ του δεν οδηγούσε επικίνδυνα. Όταν έτρεχε σε κάποιον αυτοκινητόδρομο, ήξερε πάντοτε αν η λωρίδα κυκλοφορίας ήταν ελεύθερη μπροστά του. Το τελευταίο πράγμα που ήθελε ήταν να θέσει σε κίνδυνο τη ζωή κάποιου ανθρώπου».

Πόσοι ψυχοπαθείς δε θα είχαν καταλήξει έτσι αν οι οικογένειές τους έδιναν σημασία στις ενδείξεις! Πόσοι ηλίθιοι έκαναν ό,τι έκαναν εκμεταλλευόμενοι το ότι το αίμα νερό δε γίνεται! Ο Καρλ είχε ακούσει την ίδια ιστορία χίλιες φορές. Ο αδερφός μου, ο γιος μου, ο άντρας μου είναι αθώος.

«Βλέπω πως έχετε σε μεγάλη υπόληψη τον αδερφό σας. Μήπως, όμως, γίνεστε κάπως... αφελής;»

Η γυναίκα άρπαξε τον καρπό του Καρλ και πλησίασε τόσο κοντά του, που η φράντζα της άγγιξε τη ράχη της μύτης του.

«Αν το μυαλό σου είναι τόσο ψόφιο όσο το πουλί σου, καλύτερα σήκω και φύγε τώρα αμέσως», γρύλισε.

Η αντίδρασή της ήταν απρόσμενα έντονη και προκλητική. Επομένως, κατά πάσα πιθανότητα δεν κυκλοφορούσε στους διευθυντικούς κύκλους, σκέφτηκε ο Καρλ αποστρέφοντας το πρόσωπό του.

«Ο αδερφός μου ήταν εντάξει. Ακούς που σου μιλάω;» συνέχισε εκείνη. «Κι αν θες να βγάλεις άκρη με τις μαλακίες που σκαλίζεις, σε συμβουλεύω να θυμάσαι αυτό που σου είπα μόλις τώρα». Ύστερα του έδωσε ένα χτυπηματάκι στον καβάλο κι έκανε πίσω. Ήταν μια απίστευτη μεταμόρφωση. Ξαφνικά, έμοιαζε και πάλι ευγενική, συνεργάσιμη και αξιόπιστη.

Φοβερό επάγγελμα βρήκα να ακολουθήσω, σκέφτηκε ο Καρλ.

Συνοφρυώθηκε κι έκανε ένα βήμα προς το μέρος της. «Την επόμενη φορά που θα με αγγίξεις εκεί κάτω, θα σου κάνω σουρωτήρι τα σιλικονάτα βυζιά σου και μετά θα ισχυριστώ πως συνέβη επειδή αντιστάθηκες όταν επιχείρησα

να σε συλλάβω και απείλησες να με χτυπήσεις με ένα από τα βρομοέπαθλα του αδερφού σου. Κι όταν σου περάσω τα βραχιόλια και καταλήξεις να χαζεύεις τον άσπρο τοίχο του κελιού σου στο Χίλεροντ, θα εύχεσαι να μπορούσες να πάρεις πίσω αυτό το χούφτωμα. Λοιπόν, να συνεχίσουμε ή έχεις κάτι να προσθέσεις για το εργαλείο μου;»

Η γυναίκα διατήρησε την ψυχραιμία της. Δε χαμογέλασε καν. «Λέω απλώς πως ο αδερφός μου ήταν εντάξει και πρέπει να με πιστέψεις».

Ο Καρλ τα παράτησε. Ήταν ανώφελο να προσπαθήσει να της αλλάξει γνώμη.

«Καλά», είπε. «Λοιπόν, ξέρεις πού μπορώ να βρω αυτό τον τύπο, τον Άτομος;» ρώτησε, κάνοντας ένα βήμα προς τα πίσω, μακριά από εκείνο το χαμαιλέοντα. «Δε θυμάσαι τίποτε άλλο;»

«Να σου πω κάτι; Ήταν πέντε χρόνια μικρότερος από εμένα. Δεκάρα δεν έδινα για την πάρτη του εκείνα τα χρόνια».

Ο Καρλ χαμογέλασε λοξά. Τα ενδιαφέροντα του ανθρώπου σίγουρα αλλάζουν με τον καιρό.

«Είχε κάποιο ιδιαίτερο χαρακτηριστικό; Ουλές; Κάτι ασυνήθιστο στα μαλλιά του; Στα δόντια του; Μήπως τον ξέρει κάποιος άλλος στην πόλη;»

«Δε νομίζω. Είχε έρθει από το ορφανοτροφείο στο Τισβιλδελάι». Έκανε μια σύντομη παύση, σκεφτόταν, με το βλέμμα της στραμμένο αλλού. «Μια στιγμή. Νομίζω πως το μέρος λεγόταν Γκόντχαουν». Έδωσε την κορνιζαρισμένη φωτογραφία στον Καρλ. «Αν υποσχεθείς να τη φέρεις πίσω, μπορείς να τη δείξεις στο προσωπικό του ιδρύματος. Ίσως αυτοί μπορούν να απαντήσουν στις ερωτήσεις σου».

Ο Καρλ είχε σταματήσει σε μια διασταύρωση λουσμένη στο φως του ήλιου. Καθόταν στο αυτοκίνητό του συλλογισμένος. Θα μπορούσε να συνεχίσει βόρεια, προς το Τισβιλδελάι, για να μιλήσει με το προσωπικό του ορφανοτροφείου, με την ελπίδα πως κάποιος θα θυμόταν ένα αγόρι που το έλεγαν Άτομος και πέρασε από εκεί πριν από είκοσι χρόνια. Ή θα μπορούσε να συνεχίσει νότια, προς το Έγελι, για να παίξει με τον Ούφε ένα παιχνίδι όσον αφορά το παρελθόν. Θα μπορούσε, επίσης, να παρκάρει το αυτοκίνητο στην άκρη του δρόμου και να δώσει την ευκαιρία στο μυαλό του να χαλαρώσει, παίρνοντας έναν υπνάκο για μια δυο ώρες. Η τελευταία επιλογή ήταν ιδιαίτερα δελεαστική.

Από την άλλη, αν δεν επέστρεφε τα Playmobil στο ράφι του Μόρτεν εγκαίρως, κινδύνευε πραγματικά να χάσει το νοικάρη του, και μαζί ένα σημαντικό χρηματικό ποσό από το ενοίκιο.

Έτσι, κατέβασε το χειρόφρενο κι έστριψε αριστερά, με κατεύθυνση νότια.

Ήταν η ώρα του μεσημεριανού στο Έγελι και το άρωμα του θυμαριού και της σάλτσας ντομάτας είχε απλωθεί τριγύρω, την ώρα που ο Καρλ στάθμευε το αυτοκίνητό του. Βρήκε το διευθυντή να κάθεται μόνος σε ένα μακρύ ξύλινο τραπέζι στη βεράντα έξω από το γραφείο του. Όπως και στην προηγούμενη συνάντησή τους, ήταν άψογα ντυμένος. Τώρα φορούσε καπέλο και είχε μια πετσέτα πιασμένη στο κολάρο του. Τσιμπολογούσε μια μικρή μερίδα λαζάνια, τα οποία κάλυπταν μόλις τη μια άκρη του πιάτου του. Προφανώς δεν ήταν από εκείνους τους ανθρώπους που ζούσαν για το φαγητό. Δε θα μπορούσε να πει κανείς το ίδιο για τους διοικητικούς συναδέλφους του και δύο νοσοκόμες που κάθονταν δέκα μέτρα παρακάτω, συζητώντας ζωηρά, καθώς είχαν πέσει με τα μούτρα στο φαγητό που ξεχείλιζε από τα πιάτα τους.

Είδαν τον Καρλ να ξεπροβάλλει στη γωνία και να πλησιάζει, οπότε σώπασαν απότομα, πράγμα που έκανε τους άλλους ήχους να ακούγονται ξαφνικά πολύ δυνατοί: τα πουλιά τιτίβιζαν μεθυσμένα από την άνοιξη κι έχτιζαν τις φωλιές τους φτερουγίζοντας ολόγυρα στους θάμνους· τα πιάτα κουδούνιζαν μέσα στην τραπεζαρία.

«Καλή όρεξη», είπε ο Καρλ, όπως καθόταν στο τραπέζι του διευθυντή, χωρίς να περιμένει πρόσκληση. «Ήρθα για να σας ρωτήσω κάτι σχετικά με τον Ούφε. Ξέρατε ότι κάποια στιγμή έπαιξε ένα παιχνίδι μέσα από το οποίο φαίνεται πως ξαναζούσε το τροχαίο που τον άφησε ανάπηρο; Η Κάρεν Μόρτενσεν, η κοινωνική λειτουργός που είχε αναλάβει την

υπόθεσή του, τον είδε να το παίζει λίγο καιρό πριν το θάνατο της Μερέτε Λίνγκαρ. Το γνωρίζατε αυτό;»

Ο διευθυντής έγνεψε αργά, καταφατικά, ενώ έβαζε στο στόμα μία ακόμα μπουκιά από το φαγητό του. Ο Καρλ κοίταξε το πιάτο. Φαίνεται πως έπρεπε να αδειάσει τελείως, προτού δεήσει ο αδιαμφισβήτητος άρχοντας του Έγελι να μιλήσει με έναν κοινό θνητό.

«Υπάρχει κάποια σχετική αναφορά στο φάκελο του Ούφε;» ρώτησε ο Καρλ.

Και πάλι ο διευθυντής έγνεψε καταφατικά, ενώ συνέχιζε να μασά πολύ αργά.

«Έκτοτε, έχει επαναληφθεί;»

Ο άντρας ανασήκωσε τους ώμους.

«Συνέβη ξανά, ναι ή όχι;»

Ο διευθυντής κούνησε το κεφάλι αρνητικά.

«Θα ήθελα να συναντηθώ με τον Ούφε σήμερα, μόνος. Για δέκα με δεκαπέντε λεπτά. Είναι εφικτό κάτι τέτοιο;»

Ο διευθυντής δεν απάντησε.

Έτσι, ο Καρλ περίμενε μέχρι να τελειώσει ο τύπος το φαγητό του, να σκουπίσει το στόμα του με την υφασμάτινη

πετσέτα και να περάσει τη γλώσσα πάνω από τα δόντια του. Ήπιε μια γουλιά κρύο νερό και ύστερα ανασήκωσε το κεφάλι.

«Όχι, δε γίνεται να μείνετε μόνος με τον Ούφε», ήταν η απάντησή του.

«Να τολμήσω να ρωτήσω το γιατί;»

Ο διευθυντής τού έριξε ένα συγκαταβατικό βλέμμα. «Το επάγγελμά σας απέχει παρασάγγας από το έργο που επιτελούμε εδώ, δε συμφωνείτε;» Δεν περίμενε να του απαντήσει ο Καρλ. «Δεν μπορούμε να διακινδυνεύσουμε να προκαλέσετε κάποια οπισθοδρόμηση στην εξέλιξη του Ούφε Λίνγκαρ. Έτσι έχουν τα πράγματα».

«Ώστε βρίσκεται σε στάδιο εξέλιξης; Δεν το γνώριζα αυτό».

Ο Καρλ παρατήρησε μια σκιά να πέφτει πάνω στο τραπέζι, στράφηκε και είδε την προϊσταμένη, η οποία του έγνεψε φιλικά, θυμίζοντάς του αμέσως πως πριν λίγες μέρες τον είχε αντιμετωπίσει καλύτερα απ’ ό,τι ήταν διατεθειμένος να κάνει ο διευθυντής.

Κοίταξε δυναμικά το αφεντικό της. «Αναλαμβάνω εγώ. Ούτως ή άλλως, με τον Ούφε θα πηγαίναμε έναν περίπατο τώρα. Μπορώ να συνοδέψω τον κύριο Μερκ».

Ήταν η πρώτη φορά που ο Καρλ στεκόταν δίπλα στον Ούφε

Λίνγκαρ και πλέον διαπίστωνε πόσο ψηλός ήταν. Είχε μακριά, λεπτά άκρα και μια στάση που έδειχνε πως περνούσε πολύ χρόνο καθιστός, σκυμμένος πάνω από ένα τραπέζι.

Η νοσοκόμα είχε πιάσει το χέρι του Ούφε, όμως, απ' ό,τι έδειχνε εκείνος, δεν του άρεσε ιδιαίτερα αυτό. Μόλις έφτασαν στους θάμνους κοντά στο φιορδ, άφησε το χέρι που τον κρατούσε και κάθισε στο γρασίδι.

«Του αρέσει να παρατηρεί τους κορμοράνους. Έτσι δεν είναι, Ούφε;» είπε η γυναίκα, δείχνοντας μια αποικία πουλιών, προϊστορικών στην όψη, που είχαν κουρνιάσει πάνω σε δυο τρία σχεδόν νεκρά δέντρα γεμάτα κουτσουλιές.

«Έφερα κάτι που θα ήθελα να δείξω στον Ούφε», της είπε ο Καρλ.

Εκείνη παρακολουθούσε με ζωηρό ενδιαφέρον, καθώς μερικά ανθρωπάκια Playmobil κι ένα αυτοκίνητο έβγαιναν μέσα από μια πλαστική σακούλα. Η προϊσταμένη ήταν ξύπνια –το διαπίστωσε αυτό από την πρώτη φορά ο Καρλ–, όμως ίσως όχι τόσο συνεργάσιμη όσο ήλπιζε.

Έφερε το χέρι πάνω στο σήμα της, μάλλον για να δώσει επιπλέον βαρύτητα στα λόγια της. «Γνωρίζω το επεισόδιο που περιέγραψε η Κάρεν Μόρτενσεν. Δε νομίζω πως θα ήταν σκόπιμο να το επαναλάβετε».

«Γιατί όχι;»

«Θέλετε να αναπαραστήσετε το τροχαίο, ενώ αυτός θα σας παρακολουθεί, σωστά; Ελπίζετε πως έτσι θα ξυπνήσει κάποια ανάμνηση μέσα του».

«Ναι».

Εκείνη έγνεψε συγκαταβατικά. «Το φαντάστηκα. Για να είμαι ειλικρινής, δεν ξέρω αν πρέπει να σας το επιτρέψω». Έκανε να φύγει, όμως δίστασε.

Ο Καρλ ακούμπησε προσεκτικά το χέρι του πάνω στον ώμο του Ούφε και γονάτισε δίπλα του. Τα μάτια του Ούφε λαμπύριζαν ευτυχισμένα, ατενίζοντας τα κύματα, και ο Καρλ τον καταλάβαινε. Ποιος δε θα ήθελε να χαθεί μέσα σ' εκείνη την υπέροχη, ανέφελη και καταγάλανη ανοιξιάτικη μέρα;

Ύστερα ο Καρλ ακούμπησε το αυτοκινητάκι Playmobil στο χορτάρι μπροστά στον Ούφε και έβαλε με τη σειρά τα ανθρωπάκια στα καθίσματα. Τον πατέρα και τη μητέρα μπροστά, την κόρη και το γιο πίσω.

Η νοσοκόμα παρακολουθούσε στενά κάθε κίνησή του. Ίσως θα έπρεπε να έρθει μια άλλη μέρα και να επαναλάβει το πείραμα. Τη συγκεκριμένη στιγμή, όμως, ήθελε να την πείσει ότι ήταν αρκετά λογικός ώστε να μην εκμεταλλευτεί την εμπιστοσύνη της. Να της δείξει ότι τη θεωρούσε σύμμαχό του.

«Βρουουμ!» έκανε διστακτικά, σπρώχνοντας το αμάξι

μπρος πίσω πάνω στο γρασίδι όπου καθόταν ο Ούφε και τρομάζοντας δύο μέλισσες που πετούσαν ανάμεσα στα λουλούδια.

Ο Καρλ χαμογέλασε στον Ούφε και ίσιωσε το γρασίδι στο σημείο όπου είχε αφήσει τα ίχνη του το αυτοκινητάκι. Ήταν φανερό πως αυτό ενδιέφερε περισσότερο τον νεαρό. Το πατικωμένο γρασίδι που ξανασηκωνόταν.

«Τώρα θα πάμε μια βόλτα με τη Μερέτε, τη μαμά και τον μπαμπά, Ούφε. Α, κοίτα εδώ, είμαστε όλοι μαζί. Κοίτα, κάνουμε βόλτα στο δάσος. Κοίτα τι όμορφα που είναι».

Ο Καρλ έριξε μια ματιά στη γυναίκα με την άσπρη στολή. Έδειχνε νευρική, οι γραμμές γύρω από το στόμα της φανέρωναν μια υποψία αμφιβολίας. Ο Καρλ έπρεπε να προσέξει, ώστε να μην το παρακάνει. Αν φώναζε, η γυναίκα θα αντιδρούσε. Είχε απορροφηθεί πολύ περισσότερο στο παιχνίδι απ' ό,τι ο Ούφε, ο οποίος απλώς καθόταν εκεί, με τον ήλιο να πέφτει στα μάτια του, αφήνοντας τα πάντα γύρω του να κάνουν ό,τι έκαναν.

«Πρόσεξε, μπαμπά», προειδοποίησε ο Καρλ, μιμούμενος αδέξια μια κοριτσίστικη φωνή. «Ο δρόμος γλιστρά, είναι επικίνδυνος». Κούνησε απότομα το αυτοκίνητο. «Πρόσεξε το άλλο αμάξι... Ντεραπάρει. Βοήθεια, θα πέσουμε πάνω του».

Έκανε τον ήχο ενός αυτοκινήτου που φρέναρε και μετάλλου που ξυνόταν στο δρόμο. Τώρα ο Ούφε

παρακολουθούσε τη σκηνή. Ξαφνικά, ο Καρλ αναποδογύρισε το αμάξι και τα ανθρωπάκια έπεσαν στο έδαφος. «Πρόσεξε, Μερέτε! Πρόσεξε, Ούφε!» φώναξε.

Η νοσοκόμα έγειρε προς το μέρος του Καρλ και ακούμπησε την παλάμη της πάνω στον ώμο του.

«Δε νομίζω ότι...» είπε, κουνώντας το κεφάλι. Από στιγμή σε στιγμή θα έπιανε τον Ούφε από το μπράτσο και θα τον σήκωνε όρθιο.

«Μπαμ!» φώναξε ο Καρλ κι έκανε το αμάξι να κυλιστεί στο χορτάρι, όμως ο νεαρός δεν αντέδρασε. «Δε νομίζω πως το μυαλό του είναι εδώ», είπε ο Καρλ, διαβεβαιώνοντας τη νοσοκόμα με ένα νεύμα του χεριού πως η παράσταση είχε τελειώσει. «Έχω μια φωτογραφία που θα ήθελα να δείξω στον Ούφε», συνέχισε. «Εντάξει; Ύστερα υπόσχομαι να σας αφήσω στην ησυχία σας».

«Μια φωτογραφία;» ρώτησε η γυναίκα, καθώς ο Καρλ έβγαζε όλες τις φωτογραφίες από τη σακούλα του. Έπειτα πήρε τις φωτογραφίες του Ντένις Κνούδσεν που είχε δανειστεί από την αδερφή του και τις αράδιασε στο χορτάρι, ενώ στο χέρι, μπροστά στον Ούφε, κρατούσε το φυλλάδιο της εταιρείας του Ντάνιελ Χέιλ.

Ήταν φανερό πως ο Ούφε έδειχνε κάποια περιέργεια. Έμοιαζε με πίθηκο στο κλουβί που, έχοντας δει χιλιάδες ανθρώπους να του κάνουν γκριμάτσες, αντίκριζε επιτέλους

κάτι καινούριο.

«Αναγνωρίζεις αυτό τον άνθρωπο, Ούφε;» ρώτησε ο Καρλ, παρατηρώντας με προσοχή το πρόσωπό του. Ένα σχεδόν αδιόρατο τικ ίσως ήταν η μόνη αντίδραση που θα προκαλούσε. Αν υπήρχε περίπτωση το νωθρό μυαλό του Ούφε να δώσει κάποια απάντηση, ο Καρλ έπρεπε να είναι βέβαιος πως θα την εντόπιζε. «Πέρασε από το σπίτι σας στο Μάγλεμπι; Αυτός ήταν ο άντρας που έφερε το γράμμα σ' εσένα και τη Χέλε; Τον θυμάσαι;» Ο Καρλ έδειξε τα φωτεινά μάτια και τα ξανθά μαλλιά του Ντάνιελ Χέιλ. «Αυτός ήταν ο άντρας;»

Ο Ούφε κοίταζε τη φωτογραφία στο φυλλάδιο τελείως ανέκφραστος. Ύστερα το βλέμμα του στράφηκε προς τα κάτω, μέχρι που κατέληξε να κοιτάζει τις αραδιασμένες φωτογραφίες στο χορτάρι μπροστά του.

Ο Καρλ ακολούθησε το βλέμμα του και παρατήρησε πώς τα μάτια του Ούφε στένεψαν στιγμιαία, ενώ τα χείλη του άνοιγαν. Η αντίδραση ήταν σαφής. Πραγματική και ορατή, λες και του είχε ρίξει κάποιος ένα γρύλο πάνω στο πόδι.

«Σου θυμίζει κάτι αυτός ο άντρας; Τον έχεις ξαναδεί, Ούφε;» ρώτησε ο Καρλ, φέρνοντας αμέσως κοντά στο πρόσωπο του Ούφε τη φωτογραφία από την επέτειο γάμου των γονιών του Ντένις Κνούδσεν. «Τον θυμάσαι;» Ο Καρλ παρατήρησε πως η νοσοκόμα στεκόταν πίσω του, όμως δεν τον ενδιέφερε. Ήθελε να δει τα μάτια του Ούφε να στενεύουν

ξανά. Ήταν σαν να κρατούσε ένα κλειδί στο χέρι του, ξέροντας πως ήταν το σωστό αλλά όχι ποια κλειδαριά άνοιγε.

Τώρα, όμως, ο Ούφε κοίταζε ευθεία μπροστά, τελείως ήρεμος, και το βλέμμα του είχε πάρει και πάλι αφηρημένη έκφραση.

«Νομίζω πως πρέπει να σταματήσουμε», είπε η νοσοκόμα, αγγίζοντας διστακτικά τον ώμο του Ούφε.

Το μόνο που χρειαζόταν ο Καρλ ήταν είκοσι δευτερόλεπτα ακόμα. Ίσως κατάφερνε να επικοινωνήσει μαζί του αν είχαν μείνει μόνοι τους.

«Δεν είδατε την αντίδρασή του;» ρώτησε τη γυναίκα.

Εκείνη κούνησε αρνητικά το κεφάλι.

Γαμώτο.

Ο Καρλ ακούμπησε την κορνιζαρισμένη φωτογραφία στο γρασίδι, δίπλα στην άλλη που είχε δανειστεί στο Σκέουινγκε.

Τότε το σώμα του Ούφε αντέδρασε, σαν να τον είχε χτυπήσει ηλεκτρικό ρεύμα. Πρώτα στο θώρακα, που μαζεύτηκε προς τα μέσα, κι ύστερα στο δεξί του χέρι, το οποίο τινάχτηκε προς τα έξω, υπό γωνία μπροστά από το στομάχι.

Η νοσοκόμα προσπάθησε να τον ηρεμήσει, όμως εκείνος

δεν της έδινε καμία σημασία. Άρχισε να παίρνει γρήγορες, κοφτές ανάσες. Οι άλλοι δύο τον άκουγαν, και η γυναίκα άρχισε να διαμαρτύρεται μεγαλόφωνα. Όμως τώρα ο Καρλ και ο Ούφε είχαν απομονωθεί. Ο Ούφε, στο δικό του κόσμο, κινούνταν προς τον κόσμο του Καρλ. Ο Καρλ είδε τα μάτια του νεαρού να γουρλώνουν σταδιακά. Σαν το κλείστρο μιας παλιάς φωτογραφικής μηχανής, άνοιγαν, απορροφώντας τα πάντα γύρω τους.

Ο Ούφε κοίταξε ξανά κάτω, και ο Καρλ ακολούθησε και αυτή τη φορά το βλέμμα του προς το γρασίδι. Ο Ούφε πλέον ήταν ολοφάνερα παρών.

«Δηλαδή, τον *αναγνωρίζεις;*» τον ρώτησε ο Καρλ, πιάνοντας τη φωτογραφία με τον Ντένις Κνούδσεν στην επέτειο γάμου των γονιών του και σηκώνοντάς την ψηλά. Όμως ο Ούφε την έκανε πέρα, σαν μουτρωμένο παιδί, κι άρχισε να βγάζει κάτι ήχους που θύμιζαν ασθματικό ο οποίος δεν μπορούσε να αναπνεύσει αρκετό αέρα. Η ανάσα του έμοιαζε με ξεψύχισμα, και η νοσοκόμα φώναζε στον Καρλ να φύγει.

Ακολούθησε το βλέμμα του Ούφε ξανά, κι αυτή τη φορά δεν υπήρχε καμία αμφιβολία. Τα μάτια του είχαν καρφωθεί στην άλλη φωτογραφία που είχε φέρει. Στη φωτογραφία του Ντένις Κνούδσεν με το φίλο του, τον Άτομος, να στέκεται από πίσω, γέρνοντας πάνω στον ώμο του Ντένις.

«Έτσι έμοιαζε;» ρώτησε ο Καρλ, δείχνοντας το νεαρό

Ντένις, ντυμένο με την αγωνιστική του φόρμα.

Όμως ο Ούφε κοίταζε το αγόρι πίσω από τον Ντένις. Πρώτη φορά έβλεπε ο Καρλ έναν άνθρωπο να καρφώνει τόσο επίμονα το βλέμμα του σε ένα σημείο. Ήταν λες και ο νεαρός είχε αιχμαλωτίσει την ψυχή του Ούφε, λες κι εκείνα τα μάτια, αποτυπωμένα σε μια παλιά φωτογραφία, έκαιγαν τον Ούφε σαν φωτιά, έστω κι αν ταυτόχρονα του χάριζαν ζωή.

Και τότε, ο Ούφε ούρλιαξε. Ούρλιαξε τόσο δυνατά, ώστε η νοσοκόμα έσπρωξε τον Καρλ στο γρασίδι κι έκλεισε τον Ούφε στην αγκαλιά της. Ούρλιαξε τόσο πολύ, που οι ένοικοι του Έγελι άρχισαν να σκούζουν μαζί του.

Ούρλιαξε τόσο σπαρακτικά, ώστε αμέτρητοι κορμοράνοι πέταξαν από τα δέντρα, αφήνοντας πίσω τους ένα τοπίο απόλυτης ερημιάς.

30
2005-2006

Η ΜΕΡΕΤΕ είχε χρειαστεί τρεις μέρες για να καταφέρει να βγάλει το δόντι, τρία εφιαλτικά μερόνυχτα στην Κόλαση. Κάθε φορά που έφερνε την τανάλια γύρω από το ερεθισμένο θηρίο, η μόλυνση εξαπέλυε κύματα πόνου που απομυζούσαν κάθε ίχνος δύναμής της, υποχρεώνοντάς τη να προσπαθήσει από την αρχή για να βρει το απαιτούμενο κουράγιο. Η παραμικρή πίεση προς τη μία ή την άλλη πλευρά κατέβαζε τους διακόπτες σε ολόκληρο το σώμα της. Μεσολαβούσαν

μερικά δευτερόλεπτα φόβου, που έκαναν την καρδιά της να σπαρταρά, πριν η τανάλια στρίψει ξανά, και κάπως έτσι η διαδικασία συνεχιζόταν, χωρίς τέλος. Αρκετές φορές δοκίμασε να τραβήξει απότομα, όμως η δύναμη και το κουράγιο της την εγκατέλειπαν τη στιγμή που το σκουριασμένο μέταλλο χτυπούσε πάνω στο δόντι.

Όταν έφτασε επιτέλους στο σημείο όπου άρχισε να τρέχει σταθερά πύο από τα ούλα και η πίεση καταλάγιασε για λίγο, σωριάστηκε στο δάπεδο, κλαίγοντας από ανακούφιση.

Ήξερε ότι οι άλλοι την παρακολουθούσαν. Εκείνος που είχαν ονομάσει Λάσε δεν είχε εμφανιστεί ακόμα και ο διακόπτης στο σύστημα ενδοεπικοινωνίας παρέμενε χαλασμένος. Δεν έλεγαν τίποτα μεταξύ τους, όμως τους άκουγε να κινούνται και να ανασαίνουν. Όσο περισσότερο υπέφερε η Μερέτε τόσο πιο βαριά ανάσαιναν αυτοί, λες και το θέαμα τους ερέθιζε, οπότε το μίσος της εναντίον τους μεγάλωνε. Μόλις κατάφερνε να βγάλει το δόντι, θα μπορούσε να ατενίσει το μέλλον. Ναι, θα έπαιρνε εκδίκηση, όμως πρώτα έπρεπε να είναι σε θέση να σκεφτεί.

Έτσι, για μία ακόμα φορά, έφερε τα απαίσια μεταλλικά σαγόνια γύρω από το δόντι και το ταρακούνησε, χωρίς να αμφιβάλλει ούτε στιγμή πως έπρεπε να ολοκληρώσει την προσπάθεια. Εκείνο το δόντι τής είχε προκαλέσει αρκετή ζημιά· τώρα, ο πόνος έπρεπε να σταματήσει.

Κατάφερε, τελικά, να το ξεριζώσει μια νύχτα που ήταν

μόνη της. Είχαν περάσει ώρες από την τελευταία φορά που άκουσε κάποιο ίχνος ζωής εκεί έξω, οπότε το γέλιο ανακούφισης που αντήχησε σ’ εκείνο τον κλειστό χώρο ήταν δικό της και μόνο δικό της. Η γεύση της μόλυνσης ήταν αναζωογονητική. Οι σουβλιές που έκαναν το αίμα να ρέει ελεύθερα στο στόμα της έμοιαζαν με χάδι.

Έφτυνε στο χέρι της κάθε λίγα δευτερόλεπτα και άπλωνε τη ματωμένη μάζα πάνω στα τζάμια-καθρέφτες, πρώτα στο ένα, ύστερα στο άλλο. Κι όταν κάποια στιγμή το αίμα έπαψε να τρέχει, το έργο της ολοκληρώθηκε. Ένα μικρό τετράγωνο, είκοσι επί είκοσι εκατοστά, πάνω στο ένα τζάμι, ήταν το μόνο που παρέμενε καθαρό. Τώρα τους είχε αποστερήσει την απόλαυση να την παρακολουθούν όποτε εκείνοι επέλεγαν. Τελικά, είχε αποκτήσει εκείνη τον έλεγχο του πότε θα εμφανίζεται μπροστά τους.

Όταν της έβαλαν το φαγητό στο άνοιγμα το επόμενο πρωί, οι βρισιές της γυναίκας ήταν εκείνες που την ξύπνησαν.

«Το πορνίδιο μουντζούρωσε τα τζάμια με βρομιές. Κοίταξε χάλια! Άπλωσε σκατά παντού, η βρομιάρα».

Η Μερέτε άκουσε τον άντρα να λέει πως του έμοιαζε περισσότερο με αίμα, οπότε η γυναίκα γρύλισε: «Ώστε αυτό είναι το “ευχαριστώ” που σου δώσαμε την τανάλια; Αφού είσαι τέτοια, να ξέρεις πως θα το πληρώσεις. Κλείνουμε τα φώτα. Να δούμε τι έχεις να πεις γι’ αυτό, τσούλα. Ίσως έτσι αποφασίσεις να καθαρίσεις αυτές τις βρομιές. Και μέχρι να το

κάνεις, τέρμα το φαγητό».

Τους άκουσε να πηγαίνουν για να πάρουν πίσω τον κουβά με το φαγητό από το άνοιγμα, όμως αμέσως έτρεξε κι έχωσε την τανάλια στο μηχανισμό. Δε θα τους άφηνε να της κλέψουν εκείνη την τελευταία μερίδα. Έτσι, πρόλαβε και τράβηξε τον κουβά την τελευταία στιγμή, πριν ο υδραυλικός μηχανισμός υπερνικήσει την αντίσταση της τανάλιας. Έπειτα περιστράφηκε σφυρίζοντας, κι αμέσως μετά το άνοιγμα έκλεισε.

«Αυτό το τέχνασμα μπορεί να δούλεψε σήμερα, όμως δε θα σε ωφελήσει αύριο!» ούρλιαξε η γυναίκα απέξω. Η μανία που φανέρωνε η φωνή της ήταν μια παρηγοριά. «Θα σου δίνω χαλασμένο φαγητό μέχρι να καθαρίσεις τα τζάμια. Με ακούς;» Την επόμενη στιγμή, τα φώτα στο ταβάνι έσβησαν.

Η Μερέτε κάθισε ακίνητη για λίγο, κοιτάζοντας τους αχνούς λεκέδες πάνω στα τζάμια και το καθαρό τετράγωνο που ήταν ελαφρώς φωτεινότερο. Παρατήρησε πως η γυναίκα προσπάθησε να το φτάσει, για να μπορέσει να κοιτάξει μέσα, όμως η Μερέτε το είχε αφήσει επίτηδες πολύ ψηλά. Δε θυμόταν καν την τελευταία φορά που είχε νιώσει ένα τέτοιο θριαμβευτικό κύμα χαράς να σαρώνει το σώμα της. Δε θα διαρκούσε για πολύ –αυτό το ήξερε–, όμως, σ’ εκείνες τις συνθήκες, κάτι τέτοιες στιγμές ήταν ό,τι είχε για να βρίσκει τη δύναμη να ζήσει.

Κάτι τέτοιες στιγμές, καθώς και οι σκέψεις για εκδίκηση,

τα όνειρα ελευθερίας, η ευκαιρία να σταθεί μια μέρα ξανά μπροστά στον Ούφε, πρόσωπο με πρόσωπο.

Εκείνη τη νύχτα άναψε το φακό τσέπης για τελευταία φορά. Πλησίασε στο μικρό, καθαρό σημείο πάνω στο τζάμι και έστρεψε το φως εκεί. Η τρύπα στα ούλα της ήταν πελώρια, αλλά έδειχνε εντάξει, απ' ό,τι τουλάχιστον μπορούσε να καταλάβει. Η άκρη της γλώσσας της συμφωνούσε. Η διαδικασία επούλωσης είχε ήδη ξεκινήσει.

Έπειτα από μερικά λεπτά, το φως του φακού εξασθένισε, οπότε η Μερέτε γονάτισε για να παρατηρήσει το μηχανισμό με τον οποίο έκλεινε η αεροστεγής πόρτα. Τον είχε δει χιλιάδες φορές μέχρι τότε, όμως τώρα ίσως έπρεπε να απομνημονεύσει ακριβώς πώς ήταν. Ποιος ήξερε αν θα άναβαν ξανά κάποια στιγμή τα φώτα του ταβανιού;

Η πόρτα ήταν κυρτή, μάλλον κωνική, ώστε να σφραγίζει απόλυτα, απομονώνοντας το χώρο. Το κάτω μέρος, όπου υπήρχε το άνοιγμα, είχε ύψος γύρω στα εβδομήντα πέντε εκατοστά, κι εδώ επίσης ήταν σχεδόν αδύνατο να ψηλαφίσει τα σημεία όπου ενώνονταν τα μέρη της. Στην μπροστινή πλευρά είχε οξυγονοκολληθεί μια μεταλλική σφήνα, ώστε η θυρίδα της πόρτας να σταματά σε πλήρως ανοιχτή θέση. Η Μερέτε παρατήρησε εκείνο το σημείο, ώσπου το φως του φακού έσβησε οριστικά.

Μετά κάθισε στο σκοτάδι, προσπαθώντας να σκεφτεί τι μπορούσε να κάνει.

Τρία ήταν τα πράγματα που ήθελε να ελέγξει. Πρώτον, πόσο μπορούσαν να τη δουν οι άλλοι· αυτό το είχε τακτοποιήσει ήδη. Πριν από πολύ, πάρα πολύ καιρό, αμέσως μετά την απαγωγή της, είχε ερευνήσει μεθοδικά όλες τις επιφάνειες και τους τοίχους, αναζητώντας την παραμικρή υποψία κάμερας, όμως δεν υπήρχε τίποτα. Τα τέρατα που την κρατούσαν αιχμάλωτη είχαν ποντάρει αποκλειστικά στα τζάμια. Ήταν λάθος τους αυτό και ο λόγος που πλέον μπορούσε να κινείται απαρατήρητη.

Δεύτερον, ήταν αποφασισμένη να κάνει ό,τι χρειαζόταν για να μη χάσει το μυαλό της. Είχαν υπάρξει μέρες και νύχτες στη διάρκεια των οποίων είχε βυθιστεί μέσα στον εαυτό της, κι είχαν περάσει εβδομάδες κατά τις οποίες οι σκέψεις της έκαναν κύκλους, όμως ποτέ δεν επέτρεψε στο μυαλό της να σταματήσει. Όταν συνειδητοποίησε πού θα μπορούσε να οδηγήσει αυτό, πίεσε τον εαυτό της να σκεφτεί περιπτώσεις άλλων ανθρώπων που είχαν υπομείνει παρόμοιες καταστάσεις. Ανθρώπων που είχαν καταδικαστεί να ζήσουν στην απομόνωση επί δεκαετίες, χωρίς να έχουν καταδικαστεί για κανένα έγκλημα. Υπήρχαν πολλά παραδείγματα στην παγκόσμια ιστορία και τη λογοτεχνία. Ο Πεταλούδας, ο Κόμης Μοντεχρίστο και πολλοί άλλοι. Εφόσον εκείνοι τα κατάφεραν, θα τα κατάφερνε και η ίδια. Είχε σπρώξει με το ζόρι τις σκέψεις της σε βιβλία και ταινίες, στις ομορφότερες αναμνήσεις από τη ζωή της, και πάντοτε κατάφερνε να επανέρχεται στην πραγματικότητα.

Κι αυτό γιατί σκόπευε να εξακολουθήσει να είναι ο εαυτός

της, η Μερέτε Λίνγκαρ, μέχρι τη μέρα που θα έφευγε από εκεί μέσα. Αυτό ήταν υπόσχεση, και ήταν αποφασισμένη να την κρατήσει.

Όταν εκείνη η μέρα θα έφτανε επιτέλους, η ίδια θα είχε τον έλεγχο του πώς θα πέθαινε. Αυτό ήταν το τρίτο. Η γυναίκα απέξω είχε πει νωρίτερα πως ο Λάσε ήταν εκείνος που αποφάσιζε, όμως αν προέκυπτε κάποιο ζήτημα, η λύκαινα μπορούσε εύκολα να πάρει την κατάσταση στα χέρια της. Το μίσος την είχε κατακλύσει ήδη κάποιες φορές, θα μπορούσε να συμβεί ξανά. Μια στιγμή παράνοιας, και δε θα δίσταζε να ανοίξει την αεροστεγή πόρτα και να εξισορροπηθεί η πίεση. Εκείνη η στιγμή ενδεχομένως δε θα αργούσε να φτάσει.

Σχεδόν τέσσερα χρόνια συμπλήρωνε η Μερέτε μέσα σε αυτό το κλουβί, όμως και η άλλη γυναίκα είχε σημαδευτεί επίσης από το πέρασμα του χρόνου. Ίσως τα μάτια της είχαν γίνει πιο βαθουλωτά, ίσως η φωνή της είχε αλλάξει. Κάτω από αυτές τις συνθήκες, ήταν δύσκολο να εκτιμήσει η Μερέτε πόσων χρόνων ήταν η δεσμοφύλακάς της, όμως σίγουρα ήταν αρκετά μεγάλη ώστε να ανησυχεί για το τι της επιφύλασσε η ζωή. Κι αυτό την καθιστούσε επικίνδυνη.

Στο μεταξύ, τα δύο άτομα που βρίσκονταν εκεί έξω δεν έδειχναν να ξέρουν πολλά γύρω από τεχνικά θέματα. Δεν ήταν σε θέση καν να επιδιορθώσουν έναν κολλημένο διακόπτη, επομένως κατά πάσα πιθανότητα δεν μπορούσαν να εξισορροπήσουν την πίεση παρά μόνο ανοίγοντας την αεροστεγή πόρτα· τουλάχιστον, αυτό ήλπιζε η Μερέτε. Έτσι,

αν φρόντιζε ώστε να μην μπορούν να ανοίξουν την πόρτα, εκτός κι αν τους το επέτρεπε η ίδια, θα είχε αρκετό χρόνο στη διάθεσή της για να αυτοκτονήσει. Θα χρησιμοποιούσε την τανάλια γι' αυτό. Θα έπιανε τις αρτηρίες της με την τανάλια και θα τις έσκιζε, αν εκείνοι οι δύο αποφάσιζαν ξαφνικά να ρίξουν απότομα την πίεση μέσα στο δωμάτιο. Δεν ήξερε τι ακριβώς θα συνέβαινε σε μια τέτοια περίπτωση, όμως το σχόλιο της γυναίκας πως η Μερέτε θα έσκαγε ήταν τρομακτικό. Δε θα μπορούσε να υπάρχει χειρότερος θάνατος. Κι αυτός ήταν ο λόγος που ήθελε να αποφασίσει η ίδια πότε και πώς θα ερχόταν το τέλος.

Αν αυτός ο Λάσε επέστρεφε και είχε άλλα σχέδια για εκείνη, δε θα επέτρεπε στον εαυτό της να τρέφει αφελείς αυταπάτες. Φυσικά και το κλουβί της θα διέθετε κάποιο μηχανισμό εξισορρόπησης της πίεσης πέραν της αεροστεγούς πόρτας. Ίσως να χρησιμοποιούνταν το σύστημα εξαερισμού. Η Μερέτε δεν είχε ιδέα για ποιο σκοπό είχε κατασκευαστεί αρχικά αυτός ο χώρος, όμως πρέπει να είχε στοιχίσει πολλά λεφτά. Έτσι υπέθετε πως, για ό,τι κι αν προοριζόταν, πρέπει να είχε κάποια αξία ή σημασία. Πράγμα που σήμαινε πως σίγουρα θα υπήρχε κάποιος μηχανισμός έκτακτης ανάγκης. Είχε διακρίνει κάποια μικρά μεταλλικά στόμια κάτω από τα φώτα στο ταβάνι. Δεν ήταν πολύ μεγαλύτερα από το μικρό της δαχτυλάκι, όμως σίγουρα αρκετά. Ίσως από εκεί διοχετευόταν καθαρός αέρας στο χώρο ή ίσως τα στόμια να χρησίμευαν για την εξισορρόπηση της πίεσης. Όμως ένα πράγμα ήταν βέβαιο: έτσι κι επέστρεφε

αυτός ο Λάσε για να τη βλάψει, σίγουρα ήξερε ποια κουμπιά έπρεπε να πατήσει.

Έως τότε, θα προσπαθούσε να εστιάσει την προσοχή της στην αντιμετώπιση των απειλών που φάνταζαν αμεσότερες. Έτσι, ξεβίδωσε το καπάκι στη βάση του φακού τσέπης, έβγαλε τις μπαταρίες και διαπίστωσε με ικανοποίηση πόσο σκληρό και κοφτερό ήταν το μέταλλό του.

Η απόσταση από το άνοιγμα της πόρτας μέχρι το δάπεδο ήταν μόλις δύο με τρία εκατοστά, οπότε αν έσκαβε μια τρύπα ακριβώς κάτω από τη σφήνα που είχε οξυγονοκολληθεί για να σταματά τη θυρίδα όταν αυτή άνοιγε, θα μπορούσε να βάλει το φακό στην τρύπα και να εμποδίσει τη θυρίδα να ανοίξει.

Έσφιξε το φακό πάνω στο στήθος της. Κρατούσε στα χέρια της ένα εργαλείο που της έδινε την αίσθηση ότι μπορούσε να ελέγξει κάτι στη ζωή της, κι αυτή ήταν μια εξαιρετικά ευχάριστη αίσθηση. Όπως την πρώτη φορά που πήρε αντισυλληπτικά. Όπως τότε που αψήφησε την ανάδοχη οικογένεια κι έφυγε, παίρνοντας τον Ούφε μαζί της.

Το σκάψιμο του τσιμεντένιου δαπέδου ήταν πολύ, πολύ πιο δύσκολο απ’ ό,τι είχε φανταστεί. Οι πρώτες δύο μέρες πέρασαν γρήγορα, καθώς είχε ακόμα τροφή και νερό. Μόλις άδειασε ο κουβάς με το καλό φαγητό, τα χέρια της έχασαν γρήγορα τη δύναμή τους. Ήξερε πως διέθετε ελάχιστα αποθέματα ενέργειας, όμως το φαγητό που της έστελναν τις

τελευταίες μέρες δεν τρωγόταν με τίποτα. Πραγματικά, έπαιρναν την εκδίκησή τους. Η δυσωδία και μόνο την εμπόδιζε να δοκιμάσει, έστω, το περιεχόμενο των κουβάδων. Το φαγητό έζεχνε σαν σάπια κουφάρια άρρωστων ζώων. Κάθε νύχτα περνούσε πέντε με έξι ώρες χρησιμοποιώντας τις άκρες του φακού τσέπης για να ξύσει το δάπεδο κάτω από την πόρτα, κι αυτό την κατέβαλλε. Ταυτόχρονα, δε θα ωφελούσε σε τίποτα αν έκανε τσαπατσούλικη δουλειά· αυτό ήταν το πρόβλημα. Η τρύπα έπρεπε να έχει το σωστό μέγεθος, ώστε να εφαρμόζει καλά ο φακός, και αφού χρησιμοποιούσε το φακό για να σκάβει, συνέχεια δοκίμαζε αν χωρούσε μέσα στην τρύπα και μετά έξυνε προσεκτικά το τσιμέντο, αφαιρώντας στρώματα λεπτά σαν χαρτί.

Την πέμπτη μέρα είχε σκάψει λιγότερο από δυόμισι εκατοστά, ενώ τα γαστρικά υγρά είχαν αρχίσει να καίνε τα σωθικά της.

Η μέγαιρα επαναλάμβανε τις απαιτήσεις της κάθε μέρα, την ίδια ακριβώς ώρα. Αν η Μερέτε δεν καθάριζε τα τζάμια, εκείνη δε θα άναβε τα φώτα και θα της έστελνε μονάχα χαλασμένα τρόφιμα. Ο άντρας είχε προσπαθήσει να μεσολαβήσει, όμως χωρίς επιτυχία.

Τώρα είχαν έρθει ξανά, λέγοντας τα ίδια και τα ίδια. Η Μερέτε δεν έδινε δεκάρα για το φως, όμως το στομάχι της διαμαρτυρόταν. Αν δεν έτρωγε, θα αρρώσταινε, και δεν ήθελε με τίποτα να αρρωστήσει.

Έστρεψε το βλέμμα προς το λεπτό, κοκκινωπό στρώμα που κάλυπτε τα τζάμια· από το καθαρό τετράγωνο φαινόταν ένα φως που αχνόφεγγε.

«Αν έχει τόση σημασία για εσάς, δώστε μου κάτι για να μπορέσω να καθαρίσω τα τζάμια», φώναξε τελικά.

«Χρησιμοποίησε το μανίκι και το κάτουρό σου, ύστερα θα ανάψουμε τα φώτα και θα σου δώσουμε λίγο φαγητό», της απάντησε στον ίδιο τόνο η γυναίκα.

«Εντάξει, αλλά θα πρέπει να μου στείλετε ένα καινούριο μπουφάν».

Στο άκουσμα αυτού του αιτήματος, η άλλη ξέσπασε σε ένα απαίσιο γέλιο που χτυπούσε στο μεδούλι. Δεν απάντησε, απλώς συνέχισε να γελά, ώσπου άδειασαν τα πνευμόνια της από αέρα. Ύστερα επικράτησε σιωπή.

«Δε θα το κάνω», είπε η Μερέτε. Όμως το έκανε.

Δεν της πήρε πολλή ώρα, ωστόσο ένιωσε σαν να ήταν χρόνια ατίμωσης.

Παρότι οι άλλοι εξακολουθούσαν να στέκονται εκεί πέρα μια στο τόσο, δεν μπορούσαν να δουν τι έκανε. Όταν εκείνη πήγαινε δίπλα στην πόρτα, βρισκόταν σε τυφλό σημείο, ακριβώς όπως όταν καθόταν στο δάπεδο ανάμεσα στα δύο τζάμια. Αν οι απαγωγείς της αποφάσιζαν να εμφανιστούν

αιφνιδιαστικά τη νύχτα, θα την άκουγαν αμέσως να ξύνει με το φακό της, όμως δεν ήρθαν ποτέ τέτοια ώρα. Αυτό ήταν το πλεονέκτημα του συστήματος που είχαν εφαρμόσει. Η Μερέτε ήξερε πως τη νύχτα μπορούσε να δράσει ανενόχλητη.

Μόλις έσκαψε σχεδόν τέσσερα εκατοστά τσιμέντου, η ύπαρξή της, η οποία ήταν τόσο προβλέψιμη έως τότε, υπέστη αλλαγή. Καθόταν κάτω από τις λάμπες φθορισμού που τρεμόπαιζαν, περιμένοντας το φαγητό, όταν συνειδητοποίησε πως σύντομα θα είχε τα γενέθλιά του ο Ούφε. Το βέβαιο ήταν πως είχε μπει ήδη ο Μάιος. Για πέμπτη φορά από τότε που φυλακίστηκε. Μάιος του 2006. Καθόταν δίπλα στον κουβά της τουαλέτας, καθαρίζοντας τα δόντια της, με τη σκέψη στον Ούφε, και βλέποντας με τη φαντασία της τον ήλιο να χορεύει στο γαλανό ουρανό. «Να ζήσεις, Ούφε, και χρόνια πολλά», τραγούδησε με τραχιά φωνή, έχοντας μπροστά της την εικόνα του αδερφού της να χαμογελά ευτυχισμένος. Ο Ούφε ζούσε, κάπου εκεί έξω, και ήταν εντάξει. Ήταν σίγουρη γι' αυτό. Φυσικά και ήταν εντάξει. Το επαναλάμβανε συχνά αυτό στον εαυτό της.

«Εκείνο το κουμπί είναι, Λάσε», ακούστηκε ξαφνικά η φωνή της γυναίκας. «Δεν μπορούμε να το επαναφέρουμε στη θέση του, οπότε μας ακούει συνέχεια».

Η εικόνα του ήλιου και του γαλανού ουρανού εξαφανίστηκε μεμιάς, ενώ η καρδιά της άρχισε να χτυπά δυνατά. Ήταν η πρώτη φορά που άκουγε τη γυναίκα να απευθύνει το λόγο στον άντρα που ονομαζόταν Λάσε.

«Από πότε;» ρώτησε μια πνιχτή φωνή που έκανε τη Μερέτε να κρατήσει την ανάσα της.

«Από την τελευταία φορά που ήσουν εδώ. Πέντε με έξι μήνες».

«Είπατε τίποτα που δεν έπρεπε να ακούσει;»

«Όχι, φυσικά».

Για μερικές στιγμές επικράτησε σιωπή. «Σύντομα δε θα έχει καμία σημασία, ούτως ή άλλως. Αφήστε τη να ακούει τι λέμε. Τουλάχιστον μέχρι να αλλάξω γνώμη».

Το σχόλιο εκείνο ήταν σαν τσεκουριά για τη Μερέτε.

«Σύντομα δε θα έχει καμία σημασία». Ποιο πράγμα δε θα είχε σημασία; Τι εννοούσε; Τι επρόκειτο να συμβεί;

«Η συμπεριφορά της ήταν απαίσια όσο διάστημα έλειπες. Προσπάθησε να πεθάνει από ασιτία και μια φορά μπλόκαρε το άνοιγμα της πόρτας. Ύστερα πασάλειψε με το αίμα της τα τζάμια και δεν μπορούσαμε να δούμε μέσα».

«Ο μικρός μού είπε πως για ένα διάστημα είχε πονόδοντο. Μακάρι να ήμουν εδώ για να το δω αυτό», είπε ο Λάσε.

Η γυναίκα κάγχασε. Ήξεραν πως η Μερέτε καθόταν εκεί μέσα και άκουγε όλα όσα έλεγαν. Τι τους έκανε να φέρονται έτσι; Γιατί τη μισούσαν τόσο;

«Τέρατα! Τι κακό σάς έχω κάνει;» φώναξε με όση δύναμη διέθετε, καθώς σηκωνόταν. «Κλείστε τα φώτα εδώ μέσα για να σας δω! Κλείστε τα φώτα για να σας κοιτάζω στα μάτια όσο μιλάτε!»

Άκουσε ξανά τη γυναίκα να γελά. «Κάνε όνειρα, τσούλα!» της φώναξε.

«Θέλεις να σβήσουμε τα φώτα;» είπε ο Λάσε, γελώντας πνιχτά. «Εντάξει, γιατί όχι;» συνέχισε. «Θα μπορούσε να είναι αυτή η αφετηρία μας. Έχουμε μπροστά μας μερικές ενδιαφέρουσες μέρες μέχρι να τελειώσει όλο αυτό».

Ήταν τρομερά εκείνα τα λόγια. Η γυναίκα προσπάθησε να διαμαρτυρηθεί, όμως ο άντρας την έκανε να σωπάσει με μερικές αυστηρές κουβέντες. Ύστερα τα φώτα στο ταβάνι έσβησαν.

Η Μερέτε έμεινε ακίνητη για λίγο, ενώ οι σφυγμοί της πολλαπλασιάζονταν, καθώς προσπαθούσε να συνηθίσει στο αχνό φως που έμπαινε στο χώρο από το δωμάτιο απέξω. Στην αρχή διέκρινε μονάχα τις σκιές των θηρίων, όμως σταδιακά οι μορφές τους ξεπρόβαλαν πιο καθαρά. Η γυναίκα έφτανε μόλις έως το κάτω μέρος των τζαμιών· ο άντρας ήταν πολύ ψηλότερος. Η Μερέτε υπέθεσε πως αυτός ήταν ο Λάσε. Με αργές κινήσεις, εκείνος πλησίασε. Η θολή σιλουέτα του άρχισε να αποκτά μορφή. Φαρδιοί ώμοι, καλοσχηματισμένο σώμα. Όχι σαν τον άλλο ψηλό άντρα, που ήταν λιγνός.

Η Μερέτε ένιωσε ταυτόχρονα την ανάγκη να τους καταραστεί και να τους ικετέψει να δείξουν έλεος. Να κάνει οτιδήποτε θα μπορούσε να τους ωθήσει να της εξηγήσουν γιατί της έκαναν αυτό το πράγμα.

Να τος, λοιπόν, ο άντρας που έπαιρνε τις αποφάσεις. Ήταν η πρώτη φορά που τον έβλεπε, μια ανατριχιαστικά συναρπαστική στιγμή. Διαισθανόταν πως εκείνος μονάχα θα αποφάσιζε αν έπρεπε να της αποκαλύψουν κάτι περισσότερο, και τώρα σκόπευε να απαιτήσει τα δικαιώματά της. Όμως, μόλις ο άντρας έκανε ένα ακόμα βήμα προς το μέρος της και είδε το πρόσωπό του, οι λέξεις σκάλωσαν και αρνούνταν να βγουν.

Κοίταζε εμβρόντητη το στόμα του. Είδε το λοξό χαμόγελο να παγώνει. Είδε τα άσπρα δόντια του που ξεπρόβαλλαν σταδιακά. Είδε τα επιμέρους χαρακτηριστικά του προσώπου του να σχηματίζουν ένα σύνολο, κι αυτό το σύνολο έστειλε ηλεκτρικές εκκενώσεις που τη διέτρεξαν σύγκορμη.

Τώρα ήξερε ποιος ήταν ο Λάσε.

31
2007

ΕΞΩ ΣΤΟ ΓΡΑΣΙΔΙ του Έγελι, ο Καρλ ζήτησε συγνώμη από τη νοσοκόμα για το επεισόδιο με τον Ούφε. Ύστερα έριξε τις φωτογραφίες και τα Playmobil μέσα στην πλαστική σακούλα και κατευθύνθηκε με γοργό βήμα προς το χώρο στάθμευσης

των αυτοκινήτων, ενώ ο Ούφε εξακολουθούσε να ουρλιάζει στο βάθος. Μόνο όταν έβαλε μπρος τη μηχανή παρατήρησε τη χαοτική σκηνή, καθώς μέλη του προσωπικού κατηφόριζαν τρέχοντας την πλαγιά. Αυτό ήταν το τέλος των ερευνητικών του προσπαθειών στις εγκαταστάσεις του Έγελι. Δεκτό.

Η αντίδραση του Ούφε ήταν εξαιρετικά έντονη. Επομένως, ο Καρλ τώρα ήξερε πως, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο, ο Ούφε ήταν παρών σε τούτο τον κόσμο όπως και όλοι οι άλλοι. Είχε καρφώσει το βλέμμα του σ’ εκείνη τη φωτογραφία, πάνω στο αγόρι που το έλεγαν Άτομος, και η μορφή του τον είχε ταράξει πολύ. Δεν υπήρχε καμία αμφιβολία γι’ αυτό. Γεγονός που σήμαινε ότι ο Καρλ είχε κάνει ένα απρόσμενα μεγάλο βήμα μπροστά.

Σταμάτησε δίπλα σε ένα χωράφι και πληκτρολόγησε το όνομα του ορφανοτροφείου του Γκόντχαουν στον πλοηγό του αυτοκινήτου. Το τηλέφωνο του ιδρύματος εμφανίστηκε αμέσως στην οθόνη.

Δεν είχε κάτι συγκεκριμένο να πει για να εξηγήσει γιατί τηλεφωνούσε. Φαίνεται, όμως, πως το προσωπικό ήταν συνηθισμένο να δέχεται κλήσεις από την Αστυνομία, οπότε δεν υπήρχε λόγος να ψάξει για δικαιολογίες.

«Μην ανησυχείτε», είπε. «Κανείς από τους ενοίκους σας δεν έκανε κάτι κακό. Τηλεφωνώ για να σας ρωτήσω για ένα αγόρι που ζούσε εκεί στα τέλη της δεκαετίας του 1980. Δεν ξέρω το πραγματικό του όνομα, όμως το φώναζαν Άτομος.

Σας θυμίζει κάτι αυτό το όνομα;»

«Τέλη της δεκαετίας του 1980;» είπε η υπάλληλος που είχε βάρδια. «Όχι, δεν έχω τόσα χρόνια εδώ. Κρατάμε αρχείο όλων των παιδιών, όμως πιθανότατα δεν καταχωρίζονται με τα παρατσούκλια τους. Είστε σίγουρος ότι δεν έχετε κάποιο άλλο όνομα που θα μπορούσαμε να ψάξουμε;»

«Όχι, λυπάμαι». Ο Καρλ έριξε μια ματιά προς τα χωράφια που έζεχναν κοπριά. «Γνωρίζετε κάποιον από το προσωπικό που να εργαζόταν στο ίδρυμα εκείνη την εποχή;»

«Χμμμ. Από το μόνιμο προσωπικό, όχι, κανέναν. Είμαι βέβαιη γι' αυτό», είπε η γυναίκα. «Όμως δώστε μου μισό λεπτό... α, ναι, σωστά, έχουμε ένα συνάδελφο που έχει πάρει σύνταξη, τον Τζον, εργάζεται εδώ δυο τρεις φορές την εβδομάδα. Δεν αντέχει να μην έρχεται, αλλά και στα αγόρια θα έλειπε αν δεν τον έβλεπαν. Είμαι σίγουρη πως εργαζόταν εδώ την περίοδο που σας ενδιαφέρει».

«Μήπως τυχαίνει να βρίσκεται εκεί σήμερα;»

«Ο Τζον; Όχι, είναι σε διακοπές. Βρήκε ένα πακέτο για τα Κανάρια Νησιά με χίλιες διακόσιες ενενήντα πέντε κορόνες. "Ποιος θα μπορούσε να αντισταθεί;" όπως συνηθίζει να λέει. Όμως θα βρίσκεται πίσω τη Δευτέρα, οπότε θα δω αν μπορούμε να τον φέρουμε εδώ. Το κάνουμε κυρίως για τα αγόρια. Τον συμπαθούν. Τηλεφωνήστε μας τη Δευτέρα, και θα δούμε τι μπορούμε να κάνουμε».

«Θα μπορούσατε να μου δώσετε το τηλέφωνο του σπιτιού του;»

«Όχι, λυπάμαι. Οι κανονισμοί δε μας επιτρέπουν να δίνουμε τα τηλέφωνα των μελών του προσωπικού. Ποτέ δεν ξέρεις ποιος είναι αυτός που τα ζητεί».

«Ονομάζομαι Καρλ Μερκ. Νομίζω πως σας το είπα ήδη αυτό. Είμαι επιθεωρητής της Αστυνομίας, το θυμάστε, φαντάζομαι».

Η γυναίκα γέλασε. «Τότε είμαι βέβαιη πως μπορείτε να βρείτε το τηλέφωνό του, όμως θα σας πρότεινα να περιμένετε μέχρι τη Δευτέρα και να μας τηλεφωνήσετε ξανά. Εντάξει;»

Ο Καρλ έγειρε στην πλάτη του καθίσματος και κοίταξε το ρολόι του. Ήταν σχεδόν μία. Προλάβαινε να επιστρέψει στο γραφείο για να δει αν θα έβρισκε κάτι στο κινητό της Μερέτε Λίνγκαρ, εφόσον η μπαταρία εξακολουθούσε να λειτουργεί έπειτα από πέντε χρόνια, πράγμα αμφίβολο. Αν η μπαταρία ήταν νεκρή, θα έπρεπε να αγοράσουν καινούρια.

Πέρα στα χωράφια, σμήνη γλάρων που έκρωζαν ξεπρόβαλαν στον ουρανό, πίσω από τους λόφους. Από κάτω τους κινούνταν ένα όχημα, σηκώνοντας σκόνες και χώματα. Τότε φάνηκε η κορυφή της καμπίνας του οδηγού. Ήταν ένα τρακτέρ, ένα θεόρατο μηχάνημα με μπλε καμπίνα, το οποίο προχωρούσε αργά αλλά σταθερά πάνω στο οργωμένο χωράφι. Αυτά τα πράγματα τα ήξερε κανείς αν είχε μεγαλώσει

ξύνοντας κοπριές από τα ξυλοπάπουτσά του. Επομένως, ήταν καιρός να κοπριστεί κι αυτό το χωράφι, σκέφτηκε ο Καρλ, καθώς έβαζε μπρος τη μηχανή, για να απομακρυνθεί προτού φτάσει μέχρι εκεί η μπόχα και περάσει στο σύστημα κλιματισμού του αυτοκινήτου.

Εκείνη ακριβώς τη στιγμή διέκρινε τον αγρότη πίσω από τα τζάμια από πλεξιγκλάς, με ένα καπέλο του μπέιζμπολ στο κεφάλι. Όλη η προσοχή του ήταν εστιασμένη στη δουλειά του και στην προοπτική μιας εξαιρετικής σοδειάς αυτό το καλοκαίρι. Είχε ροδαλό πρόσωπο και φορούσε ένα κοκκινόμαυρο καρό πουκάμισο. Ένα πουκάμισο σαν των ξυλοκόπων. Πολύ χαρακτηριστικό.

Γαμώτο, σκέφτηκε ο Καρλ. Είχε ξεχάσει να τηλεφωνήσει στους συναδέλφους του στο Σόρε και να τους πει ποιο σχέδιο πουκαμίσου θυμόταν ότι φορούσε ο δράστης στο Άμαρ. Η σκέψη τον έκανε να αναστενάξει. Θα προτιμούσε να μην τον είχαν μπλέξει σε αυτή την ιστορία. Κατά πάσα πιθανότητα, πολύ σύντομα θα του ζητούσαν να περάσει ξανά από εκεί για να τους υποδείξει το συγκεκριμένο πουκάμισο.

Σχημάτισε τον αριθμό και μίλησε με τον αξιωματικό υπηρεσίας. Εκείνος τον πέρασε αμέσως στον επικεφαλής των ερευνών, τον τύπο που ονομαζόταν Γιόργκενσεν.

«Ναι, ο Καρλ Μερκ είμαι, από Κοπεγχάγη. Νομίζω ότι μπορώ να πω με σιγουριά ποιο από τα πουκάμισα που μου δείξατε ταιριάζει με αυτό που φορούσε ο δράστης στο Άμαρ».

Ο Γιόργκενσεν δεν απάντησε. Γιατί δεν ξερόβηχε, τουλάχιστον, για να καταλάβει ο Καρλ πως δεν του είχε έρθει κόλπος στο μεταξύ, στην άλλη άκρη της γραμμής;

«Λοιπόν», είπε ο Καρλ, πιστεύοντας πως ίσως έτσι αντιδρούσε ο άλλος, όμως ο Γιόργκενσεν δεν είπε λέξη. Ίσως είχε φέρει την παλάμη του πάνω στο ακουστικό. «Βλέπω κάτι όνειρα τα τελευταία βράδια», συνέχισε. «Μου έρχονται στο νου περισσότερες εικόνες από το συμβάν. Ανάμεσα σε αυτές βλέπω και το πουκάμισο. Το θυμάμαι, πλέον, ξεκάθαρα».

«Σοβαρά;» είπε με τα πολλά ο Γιόργκενσεν, έπειτα από μία ακόμα εκκωφαντική σιωπή. Θα μπορούσε, τουλάχιστον, να εκδηλώσει λίγο ενθουσιασμό.

«Δε θέλεις να ακούσεις ποιο από εκείνα τα πουκάμισα που μου δείξατε είναι το σωστό;»

«Είσαι σίγουρος ότι μπορείς να τα θυμηθείς;»

«Αφού μπορώ και θυμάμαι ένα πουκάμισο έχοντας φάει σφαίρα στο κεφάλι, και με εκατόν εξήντα κιλά βάρος να με πλακώνουν, ενώ λουζόμουν στο αίμα του καλύτερου συναδέλφου μου, δε νομίζεις πως μπορώ να θυμηθώ τα αναθεματισμένα πουκάμισα που είδα πριν από τέσσερις μέρες;»

«Απλώς δε μου ακούγεται φυσιολογικό».

Ο Καρλ μέτρησε μέχρι το δέκα. Πολύ πιθανό να μην ήταν φυσιολογικό στο Σόρε. Και πιθανότατα γι' αυτό είχε καταλήξει ο ίδιος σε μια υπηρεσία της Αστυνομίας που αντιμετώπιζε εικοσαπλάσιες ανθρωποκτονίες απ' ό,τι ο Γιόργκενσεν.

Όμως αυτό που είπε ήταν: «Επίσης, είμαι καλός στα παιχνίδια μνήμης».

Ακολούθησε μια παύση, για να γίνει κατανοητό τι εννοούσε. «Α, μάλιστα! Τότε, σίγουρα θέλω να ακούσω ό,τι έχεις να μου πεις».

Γαμώτο, τι μπουμπούνας ήταν ο τύπος.

«Το πουκάμισο ήταν το τέρμα αριστερά», είπε ο Καρλ. «Εκείνο που βρισκόταν πιο κοντά στο παράθυρο».

«Εντάξει», απάντησε ο Γιόργκενσεν. «Είναι αυτό που μας υπέδειξε ο μάρτυρας».

«Ωραία. Χαίρομαι. Λοιπόν, αυτό ήθελα να πω. Θα στείλω κι ένα email, για να έχετε την απάντηση και γραπτώς». Στο μεταξύ, το τρακτέρ στο χωράφι είχε πλησιάσει επικίνδυνα κοντά. Οι πίδακες κάτουρου και κοπριάς που ξεπηδούσαν ορμητικά από τις μάνικες και πότιζαν το έδαφος ήταν πραγματικά ένα υπέροχο θέαμα.

Ο Καρλ ανέβασε το παράθυρο του συνοδηγού και

ετοιμαζόταν να τερματίσει τη συνομιλία.

«Μισό λεπτό, πριν κλείσεις», είπε ο Γιόργκενσεν. «Έχουμε συλλάβει έναν ύποπτο. Δηλαδή, μεταξύ μας αυτό, μπορώ να πω ότι είμαστε σίγουροι ότι πιάσαμε τον ένα από τους δράστες. Πότε υπολογίζεις ότι θα μπορούσες να περάσεις για μια αναγνώριση; Κάποια στιγμή αύριο;»

«Αναγνώριση; Όχι, δεν μπορώ».

«Τι εννοείς;»

«Αύριο είναι Σάββατο, έχω ρεπό. Μόλις χορτάσω ύπνο, θα σηκωθώ, θα φτιάξω καφέ και θα γυρίσω στο κρεβάτι. Μπορεί να περάσω έτσι όλη τη μέρα, ποτέ δεν ξέρεις. Άλλωστε, δεν είδα ποτέ τους δράστες στο Άμαρ, πράγμα που έχω καταθέσει πολλές φορές, αν ρίξεις μια ματιά στις αναφορές. Κι εφόσον το πρόσωπο του άντρα δε μου αποκαλύφθηκε στα όνειρά μου, μπορείς να συμπεράνεις πως δεν τον έχω δει. Οπότε δε θα περάσω από εκεί. Δε φαντάζομαι να σε πειράζει αυτό, Γιόργκενσεν;»

Νέα παύση, για όνομα του Χριστού. Ο τύπος ήταν πιο εκνευριστικός ακόμα κι από τους πολιτικούς που παρεμβάλλουν διαρκώς ένα «ε...» ή ένα «χμ» σε κάθε δεύτερη λέξη που λένε, σχηματίζοντας εκείνες τις απαίσιες, απέραντες προτάσεις.

«Εσύ μόνο μπορείς να αποφασίσεις αν θα έρθεις ή όχι»,

είπε ο Γιόργκενσεν. «Οι φίλοι σου ήταν που υπέφεραν στα χέρια αυτού του ανθρώπου. Εμείς ψάξαμε στην κατοικία του υπόπτου και αρκετά από τα πράγματα που βρήκαμε υποδεικνύουν μια σχέση ανάμεσα στα γεγονότα στο Άμαρ και το Σόρε».

«Χαίρομαι που το ακούω, Γιόργκενσεν. Καλή τύχη, λοιπόν. Θα παρακολουθώ τις εξελίξεις μέσω των εφημερίδων».

«Το ξέρεις πως θα κληθείς να καταθέσεις στο δικαστήριο, σωστά; Η δική σου μαρτυρία για το πουκάμισο είναι αυτή που βοηθά να συνδεθούν τα δύο εγκλήματα».

«Ναι, ναι. Θα είμαι εκεί. Καλή συνέχεια».

Ο Καρλ έκλεισε το τηλέφωνο και παρατήρησε πως είχε ένα πλάκωμα στο στήθος. Μια αίσθηση πολύ πιο έντονη από κάθε άλλη φορά. Ίσως οφειλόταν στην απίστευτα ενοχλητική μυρωδιά που είχε τρυπώσει στο αυτοκίνητο, όμως θα μπορούσε να ήταν σημάδι ενός πιο σοβαρού προβλήματος.

Έμεινε για λίγο εκεί, περιμένοντας μέχρι να του περάσει κάπως. Ύστερα ανταπέδωσε το χαιρετισμό του αγρότη και έβαλε μπρος τη μηχανή. Αφού προχώρησε κάπου πεντακόσια μέτρα, έκοψε ταχύτητα, κατέβασε το παράθυρο και άρχισε να κοντανασαίνει, τεντώνοντας την πλάτη όσο περισσότερο μπορούσε προς τα πίσω, για να εκτονώσει την

ένταση του. Ύστερα σταμάτησε και άρχισε να ρουφά αέρα στους πνεύμονές του όλο και πιο βαθιά. Είχε δει ανθρώπους να υποφέρουν από κάτι τέτοιες κρίσεις πανικού, όμως το να τη βιώνει μέσα στο ίδιο του το σώμα ήταν εντελώς σουρεαλιστικό. Απασφάλισε την πόρτα, έκλεισε τις χούφτες γύρω από το στόμα του για να περιορίσει την επίδραση της υπεροξυγόνωσης κι έσπρωξε την πόρτα, ανοίγοντάς τη διάπλατα.

«Γαμώτο!» φώναξε, καθώς διπλωνόταν στα δύο, παραπατώντας κατά μήκος του χαντακιού, με την αίσθηση ότι ένα πιστόνι χτυπούσε στους βρόγχους του. Από πάνω, τα σύννεφα έφερναν σβούρες, ο ουρανός έκλεινε γύρω του. Σωριάστηκε στο έδαφος, με τα πόδια στο πλάι, και προσπάθησε να πιάσει το κινητό στην τσέπη του σακακιού του. Δεν υπήρχε περίπτωση να πεθάνει από έμφραγμα χωρίς να αντιδράσει.

Ένα αυτοκίνητο που περνούσε από εκεί έκοψε ταχύτητα. Οι επιβάτες δεν μπορούσαν να τον δουν, όμως εκείνος τους άκουσε. «Παράξενο», είπε μια φωνή, και ύστερα το αμάξι απομακρύνθηκε. Έτσι και είχα τον αριθμό κυκλοφορίας, θα τους έδειχνα εγώ, ήταν η τελευταία σκέψη που έκανε ο Καρλ, προτού τα πάντα σκοτεινιάσουν.

Όταν συνήλθε, κρατούσε το κινητό κολλημένο στο αφτί του και γύρω από το στόμα του είχε χώματα. Έγλειψε τα χείλη, έφτυσε λίγη σκόνη και κοίταξε τριγύρω σαστισμένος. Έφερε το χέρι πάνω στο στήθος του· εξακολουθούσε να αισθάνεται

πίεση, αλλά όχι τόσο έντονη, οπότε συμπέρανε πως η κατάσταση ίσως να μην ήταν τόσο σοβαρή όσο νόμισε. Ύστερα σηκώθηκε με κόπο όρθιος, έφτασε στο αμάξι τρεκλίζοντας κι έπεσε βαρύς στη θέση του οδηγού. Το ρολόι δεν έδειχνε ακόμα μία και μισή, οπότε δεν είχε μείνει λιπόθυμος για πολλή ώρα.

«Τι συμβαίνει, Καρλ;» μονολόγησε. Το στόμα του είχε στεγνώσει, ένιωθε τη γλώσσα του πρησμένη, διπλάσια από το κανονικό. Τα πόδια του ήταν πάγος, ενώ το στέρνο του μούσκεμα στον ιδρώτα. Κάτι πολύ σοβαρό είχε συμβεί στο σώμα του.

«Κινδυνεύεις να χάσεις τον έλεγχο», άκουσε να λέει μια φωνή μέσα του.

Και τότε χτύπησε το κινητό του.

Ο Άσαντ δεν τον ρώτησε πώς ένιωθε. Γιατί να το κάνει; «Έχουμε πρόβλημα τώρα, Καρλ», ήταν το μόνο που είπε, ενώ ο Καρλ βλαστημούσε την τύχη του. «Οι τεχνικοί της Σήμανσης δεν τολμούν να αφαιρέσουν τη μουντζούρα από την τηλεφωνική ατζέντα της Μερέτε Λίνγκαρ», συνέχισε ο Άσαντ απτόητος. «Λένε πως ο αριθμός και η διαγραφή του έγιναν με το ίδιο στιλό, οπότε ακόμα κι αν το μελάνι στέγνωσε σε διαφορετικό χρόνο, υπάρχει κίνδυνος να εξαφανιστούν και τα δύο στρώματα».

Ο Καρλ έφερε ξανά το χέρι πάνω στο στήθος του. Τώρα

ένιωθε λες και υπέφερε από αεροφαγία. Πονούσε τρομερά. Μήπως αυτή τη στιγμή υφίστατο καρδιακό επεισόδιο; Ή απλώς έμοιαζαν τα συμπτώματα;

«Λένε πως θα πρέπει να στείλουμε όλα τα στοιχεία στην Αγγλία. Κάτι ανέφεραν για ένα συνδυασμό ψηφιακής σάρωσης και χημικού διαχωρισμού, δεν πολυκατάλαβα κιόλας».

Πιθανότατα περίμενε να ακούσει τον Καρλ να διορθώνει τους όρους που είχε χρησιμοποιήσει, όμως ο Καρλ δεν είχε καμία τέτοια διάθεση τη δεδομένη στιγμή. Αρκετά πράγματα είχε στο μυαλό του καθώς έκλεινε σφιχτά τα μάτια και προσπαθούσε να αντλήσει όσα αποθέματα δύναμης διέθετε, ώστε να απαλλαγεί από εκείνους τους απαίσιους σπασμούς που τράνταζαν το θώρακά του.

«Νομίζω πως θα κάνει καιρό όλη αυτή η ιστορία. Λένε πως δε θα έχουμε τα αποτελέσματα νωρίτερα από τρεις με τέσσερις εβδομάδες. Συμφωνείς;»

Εκείνος προσπάθησε να συγκεντρωθεί, όμως ο Άσαντ δεν είχε την υπομονή να περιμένει.

«Ίσως δεν κάνει που σου το λέω, Καρλ, όμως νομίζω ότι μπορώ να σου έχω εμπιστοσύνη, οπότε αποφάσισα να σου το πω. Ξέρω έναν τύπο που μπορεί να μας κάνει τη δουλειά». Ο Άσαντ έκανε μια παύση, περιμένοντας κάποιο σημάδι πως ο προϊστάμενός του τον είχε καταλάβει, όμως μάταια περίμενε.

«Έλα, Καρλ, με ακούς;»

«Ναι, γαμώτο», του απάντησε με νεύρα. Ύστερα πήρε μια βαθιά ανάσα, γεμίζοντας όσο περισσότερο μπορούσε τους πνεύμονές του με αέρα. Για μια στιγμή, ο πόνος έγινε αφόρητος, όμως η πίεση άρχισε να καταλαγιάζει. «Ποιος είναι;» ρώτησε ο Καρλ, προσπαθώντας να ηρεμήσει.

«Δε θες να ξέρεις, Καρλ. Όμως είναι πολύ καλός. Είναι από τη Μέση Ανατολή. Τον ξέρω από καιρό, είναι καλός στη δουλειά του. Να τον βάλω να προσπαθήσει;»

«Περίμενε λίγο, Άσαντ. Πρέπει να σκεφτώ».

Ο Καρλ βγήκε με κόπο από το αμάξι και στάθηκε εκεί για λίγο, διπλωμένος στα δύο, με το κεφάλι να κρέμεται και τις παλάμες να ακουμπούν στα γόνατα. Έτσι το αίμα άρχισε να πηγαίνει ξανά στον εγκέφαλό του. Το πρόσωπό του ήταν ξαναμμένο, όμως η πίεση στο στήθος μειώθηκε. Ανακούφιση. Παρά την μπόχα από το χωράφι του αγρότη, η οποία έφτανε μέχρι εκεί σαν πανούκλα, ο αέρας ήταν σχεδόν αναζωογονητικός.

Όταν ίσιωσε το κορμί του, ένιωθε μια χαρά.

Έφερε το κινητό στο αφτί του. «Έλα, Άσαντ, εδώ είμαι. Δε γίνεται να βάλουμε πλαστογράφο διαβατηρίων να δουλέψει για λογαριασμό μας. Με ακούς;»

«Ποιος είπε πως είναι πλαστογράφος διαβατηρίων; Εγώ δεν είπα τίποτα τέτοιο».

«Και τότε, τι είναι;»

«Να, ήταν καλός σε κάτι τέτοιες δουλειές εκεί απ’ όπου ήρθε. Μπορεί να αφαιρέσει σημάδια από σφραγίδες, έτσι που να μη φαίνονται. Θα του ήταν εύκολο να αφαιρέσει λίγο μελάνι. Δε χρειάζεται να ξέρεις κάτι παραπάνω. Και δε θα του πω για ποιο λόγο το κάνει. Είναι γρήγορος, Καρλ. Ούτε θα στοιχίσει τίποτα. Μου χρωστάει κάμποσες χάρες».

«Πόσο γρήγορος;»

«Το έχουμε τη Δευτέρα, έτσι και του το ζητήσουμε».

«Τότε, δώσ’ του τη ρημάδα την ατζέντα, Άσαντ. Προχώρα».

Στην άλλη άκρη της γραμμής, ο Άσαντ μουρμούρισε κάτι. Μάλλον «εντάξει» στα αραβικά.

«Κάτι τελευταίο, Καρλ. Η κυρία Σέρενσεν από τον τρίτο μού ζήτησε να σε ενημερώσω πως η μάρτυρας, εκείνη η γυναίκα από την υπόθεση με τον ποδηλάτη, έχει αρχίσει να μιλά λίγο. Και είπε...»

«Μη συνεχίσεις άλλο, Άσαντ. Δεν είναι δική μας αυτή η υπόθεση». Ο Καρλ ξαναμπήκε στο αυτοκίνητο. «Αρκετή δουλειά έχουμε ήδη».

«Η κυρία Σέρενσεν δεν το είπε ακριβώς σ’ εμένα, αλλά νομίζω πως οι αποπάνω θέλουν τη γνώμη σου, χωρίς να σε ρωτήσουν, θέλω να πω, χωρίς να το παραδεχτούν».

«Ανέβα στον τρίτο και δες τι πληροφορίες μπορείς να της αποσπάσεις, Άσαντ. Τη Δευτέρα το πρωί, πέρνα να δεις τον Χάρντι και πες του ό,τι έμαθες. Είμαι σίγουρος πως θα το διασκεδάσει περισσότερο απ’ ό,τι εγώ. Πήγαινε με ταξί εκεί και μετά θα σε περιμένω στα Κεντρικά. Εντάξει; Στο μεταξύ, σε θέλω δυνατό, Άσαντ. Δώσε στον Χάρντι χαιρετισμούς από εμένα και πες του ότι θα περάσω να τον επισκεφτώ κάποια στιγμή την εβδομάδα που μας έρχεται».

Έκλεισε το τηλέφωνο και κοίταξε το παρμπρίζ, το οποίο έμοιαζε λες και είχε βραχεί. Όμως δεν ήταν βροχή· ο Καρλ μύριζε τι ήταν ακόμα και μέσα από το αυτοκίνητο. Ήταν κάτουρο γουρουνιού, αλά καρτ. Το ανοιξιάτικο μενού της επαρχίας.

Πάνω στο γραφείο του Καρλ ήταν τοποθετημένη μια περίτεχνα διακοσμημένη όσο και πελώρια συσκευή για τσάι, η οποία έκανε κάτι περίεργους ήχους. Αν ο Άσαντ είχε νομίσει πως η φλόγα από το καντήλι που έκαιγε στο κάτω μέρος θα κρατούσε το τσάι μέντας φρέσκο και ζεστό μέχρι να επιστρέψει ο προϊστάμενός του, τότε λάθος νόμιζε, γιατί στο μεταξύ όλο το νερό στην τσαγιέρα είχε εξατμιστεί και η βάση της έτριζε. Ο Καρλ έσβησε τη φλόγα και κάθισε βαρύς στην καρέκλα του, νιώθοντας ξανά την πίεση στο στήθος του. Την είχε ακουστά

αυτή την κατάσταση. Πρώτα μια προειδοποίηση, μετά ανακούφιση. Ύστερα μία ακόμα, σύντομη, προειδοποίηση, και μετά αυλαία: είσαι νεκρός. Εξαιρετική προοπτική για έναν άνθρωπο που είχε μπροστά του ένα τσουβάλι χρόνια μέχρι να φτάσει η ώρα της σύνταξης.

Έβγαλε την κάρτα της Μόνα Ίψεν και τη ζύγισε στην παλάμη του. Είκοσι λεπτά δίπλα στο απαλό, θερμό της σώμα και κατά πάσα πιθανότητα θα ένιωθε πολύ καλύτερα. Το ερώτημα ήταν αν θα ένιωθε εξίσου καλά σε περίπτωση που έπρεπε να αρκεστεί στη συντροφιά του απαλού, θερμού βλέμματός της.

Σήκωσε το ακουστικό και σχημάτισε τον αριθμό της· ενώ χτυπούσε το τηλέφωνο, η πίεση στο στήθος του επέστρεψε. Ήταν, άραγε, ένα σημάδι που επιβεβαίωνε πως είχε ζωή μέσα του ή μήπως το αντίθετο; Πώς θα μπορούσε να διακρίνει τη διαφορά;

Πάλευε να πάρει ανάσα, όταν εκείνη απάντησε.

«Καρλ Μερκ εδώ», της είπε αμήχανα. «Είμαι έτοιμος να εξομολογηθώ τα πάντα».

«Τότε καλύτερα να περάσεις από την εκκλησία του Αγίου Πέτρου», σχολίασε η Μόνα Ίψεν ξερά.

«Όχι, ειλικρινά. Έπαθα κρίση πανικού σήμερα· τουλάχιστον, αυτό νομίζω πως ήταν. Δε νιώθω και πολύ

καλά».

«Εντάξει, λοιπόν. Δευτέρα, στις έντεκα. Θέλεις να σου συνταγογραφήσω κάποιο ηρεμιστικό ή θα τα καταφέρεις το σαββατοκύριακο;»

«Εντάξει θα είμαι», απάντησε εκείνος, αν και δεν ήταν τόσο σίγουρος γι' αυτό όπως κατέβαζε το ακουστικό.

Ο χρόνος περνούσε ανελέητα. Σε λιγότερο από δύο ώρες ο Μόρτεν θα επέστρεφε στο σπίτι μετά την απογευματινή βάρδια στο βιντεοκλάμπ.

Ο Καρλ έβγαλε το κινητό της Μερέτε Λίνγκαρ από το φορτιστή και το άνοιξε. «Εισάγετε κωδικό PIN», έγραφε η οθόνη. Τουλάχιστον η μπαταρία λειτουργούσε. Αθάνατα γερμανικά κινητά.

Πάτησε τα πλήκτρα 1-2-3-4 και ενημερώθηκε πως ο κωδικός ήταν λανθασμένος. Έπειτα δοκίμασε το 4-3-2-1 και βρέθηκε μπροστά στο ίδιο μήνυμα. Του απέμενε μία ευκαιρία, πριν υποχρεωθεί να στείλει το τηλέφωνο στους ειδικούς. Άνοιξε το φάκελο της υπόθεσης και εντόπισε την ημερομηνία γέννησης της Μερέτε. Φυσικά, θα μπορούσε κάλλιστα να είχε επιλέξει την ημερομηνία γέννησης του Ούφε. Έψαξε στα χαρτιά και τη βρήκε. Βέβαια, δεν αποκλείεται να είχε επιλέξει κάποιο συνδυασμό και των δύο ή κι έναν τελείως άσχετο κωδικό. Αποφάσισε να συνδυάσει τα δύο πρώτα ψηφία από τις ημερομηνίες γέννησης, ξεκινώντας μ' εκείνη του Ούφε.

Πληκτρολόγησε τους αριθμούς.

Μόλις στην οθόνη εμφανίστηκε χαμογελαστός ο Ούφε, με το μπράτσο περασμένο γύρω από το λαιμό της Μερέτε, η πίεση στο στήθος του Καρλ εξαφανίστηκε για λίγο. Κάποιος άλλος μπορεί και να έβγαζε μια θριαμβευτική κραυγή, όμως εκείνος δεν είχε δύναμη για τέτοια αντίδραση. Αντίθετα, έγειρε προς τα πίσω και ανέβασε τα πόδια του στο γραφείο.

Καθώς το σφίξιμο στο στήθος επέστρεφε, άνοιξε τη λίστα με τις εισερχόμενες και εξερχόμενες κλήσεις και έψαξε όλους τους αριθμούς από τις 15 Φεβρουαρίου 2002 μέχρι τη μέρα που η Μερέτε Λίνγκαρ εξαφανίστηκε. Επρόκειτο για μια μακριά λίστα. Κάποιους από εκείνους τους αριθμούς έπρεπε να τους αναζητήσει στα αρχεία των εταιρειών κινητής τηλεφωνίας. Ήταν αριθμοί που είχαν αλλάξει και ξαναλλάξει. Ακουγόταν ανιαρό, όμως έπειτα από μία ώρα είχε κάνει την εμφάνισή του ένα ξεκάθαρο μοτίβο: όλο εκείνο το διάστημα, η Μερέτε είχε επικοινωνήσει μόνο με συναδέλφους και εκπροσώπους διαφόρων φορέων. Τριάντα κλήσεις προέρχονταν από το ίδιο το γραφείο της, ανάμεσα στις οποίες και η τελευταία, με ημερομηνία 1η Μαρτίου.

Αυτό σήμαινε πως οι όποιες κλήσεις από τον ψεύτικο Ντάνιελ Χέιλ πρέπει να είχαν περάσει από το σταθερό της τηλέφωνο στο Κρίστιανσμπορ. Αν υποτεθεί πως είχαν γίνει τέτοιες κλήσεις, βεβαίως.

Ο Καρλ αναστέναξε και έσπρωξε με το πόδι μια στοίβα

χαρτιά μέχρι τη μέση του γραφείου. Το αριστερό του πόδι τον έτρωγε, μάλλον από την ανάγκη να τραβήξει μια γερή κλοτσιά στα πισινά του Μπέργκε Μπακ. Ακόμα κι αν η ομάδα που ερεύνησε αρχικά την υπόθεση είχε στα χέρια της μια λίστα με τις κλήσεις στο γραφείο της Μερέτε, αυτή πρέπει να είχε χαθεί στο μεταξύ, καθώς δεν υπήρχε κανένα τέτοιο χαρτί στο φάκελο της υπόθεσης.

Τέλος πάντων, θα άφηνε αυτό το θέμα να το φροντίσει ο Άσαντ, το πρωί της Δευτέρας, την ώρα που εκείνος θα είχε συνάντηση με τη Μόνα Ίψεν στο γραφείο της.

Η συλλογή από Playmobil στο κατάστημα παιχνιδιών του Άλερεντ δεν ήταν κακή, το αντίθετο. Όμως οι τιμές βρίσκονταν στα ύψη. Ο Καρλ δεν μπορούσε να φανταστεί πώς άντεχε η τσέπη των ανθρώπων να φέρνουν παιδιά σε αυτό τον κόσμο. Διάλεξε το φτηνότερο σετ που μπόρεσε να βρει με περισσότερες από δύο φιγούρες –ήταν ένα περιπολικό με δύο αστυνομικούς, το οποίο έκανε διακόσιες εξήντα εννέα κορόνες και εβδομήντα πέντε λεπτά– και ζήτησε την απόδειξη. Ήταν σίγουρος πως ο Μόρτεν θα ήθελε να έρθει και να το αλλάξει, ούτως ή άλλως.

Αμέσως μόλις επέστρεψε στο σπίτι ο Μόρτεν, ο Καρλ τού ομολόγησε τι είχε κάνει. Έβγαλε τα κομμάτια που είχε δανειστεί από την πλαστική σακούλα και μαζί παρέδωσε στο νοικάρη του το καινούριο σετ. Είπε στον Μόρτεν ότι λυπόταν ειλικρινά και δε θα συνέβαινε ποτέ ξανά κάτι τέτοιο. Για την ακρίβεια, δε θα πατούσε καν το πόδι του στο χώρο του χωρίς

να είναι αυτός εκεί. Ο Μόρτεν αντέδρασε ακριβώς όπως περίμενε ο Καρλ, όμως ακόμα κι έτσι ήταν έκπληξη να βλέπει πώς αυτό το μεγαλόσωμο, πλαδαρό δείγμα των καταστροφικών συνεπειών μιας διατροφής με πολλά λιπαρά, σε συνδυασμό με έλλειψη άσκησης, μπορούσε να σφίξει το σώμα του τόσο πολύ από οργή. Πόσο δυνατό τρέμουλο μπορούσε να πιάσει το ανθρώπινο σώμα από την αγανάκτηση ή πώς η απογοήτευση μπορούσε να εκφραστεί με τόσο πολλές διαφορετικές λέξεις. Ο Καρλ δεν είχε τσαλαπατήσει απλώς την εμπιστοσύνη του Μόρτεν, αλλά την είχε κάνει πατσαβούρα και είχε σφουγγαρίσει με αυτήν το παρκέ.

Ο Καρλ κοίταζε αποκαρδιωμένος τη μικρή πλαστική οικογένεια που στεκόταν στην άκρη του τραπεζιού της κουζίνας, μετανιώνοντας γι’ αυτό που είχε συμβεί, όταν η πίεση στο στήθος του επέστρεψε με εντελώς νέα μορφή.

Ο Μόρτεν ήταν τόσο απασχολημένος με το να δηλώνει στον Καρλ πως θα έπρεπε να αναζητήσει νέο νοικάρη, ώστε δεν αντιλήφθηκε τη δυσφορία του σπιτονοικοκύρη του. Τουλάχιστον, όχι πριν εκείνος καταρρεύσει στο πάτωμα, με κράμπες που ξεκινούσαν από το λαιμό και έφταναν μέχρι τον αφαλό του. Αυτή τη φορά ο πόνος δεν περιοριζόταν μόνο στο στήθος. Ένιωθε την επιδερμίδα του να σφίγγεται, τους μυς του να κατακλύζονται από αίμα, και είχε σπασμούς στο στομάχι, που ήταν σαν να πίεζαν τα εσωτερικά του όργανα πάνω στη σπονδυλική στήλη. Δεν πονούσε ακριβώς, όμως του ήταν σχεδόν αδύνατο να ανασάνει.

Μέσα σε δευτερόλεπτα, ο Μόρτεν είχε σκύψει από πάνω του, με μάτια γουρλωμένα, ρωτώντας τον Καρλ αν χρειαζόταν ένα ποτήρι νερό. Ένα ποτήρι νερό; Σε τι θα βοηθούσε; αναρωτήθηκε ο Καρλ, καθώς οι σφυγμοί του χόρευαν στο δικό τους, ακανόνιστο ρυθμό. Μήπως σκόπευε ο Μόρτεν να αδειάσει πάνω του καμιά κανάτα νερό, για να θυμηθεί το σώμα του πόσο ευχάριστες ήταν οι ξαφνικές καλοκαιρινές μπόρες; Ή μήπως σκεφτόταν να τον βάλει να καταπιεί το νερό με το ζόρι, ανάμεσα από τα σφιγμένα δόντια του, τα οποία τη συγκεκριμένη στιγμή σφύριζαν από τη χαμηλή πίεση των ζορισμένων πνευμόνων του;

«Ναι, ευχαριστώ, Μόρτεν», κατάφερε να πει. Θα έλεγε οτιδήποτε για να τα βρουν, έτσι όπως ήταν πεσμένος καταμεσής στην κουζίνα.

Μέχρι να συνέλθει ο Μόρτεν αρκετά ώστε να αποτραβηχτεί στη γωνία του καναπέ, η αίσθηση πανικού του είχε αντικατασταθεί από μια πιο πραγματιστική θεώρηση. Αν ένας κατά τα άλλα λογικός άνθρωπος όπως ο Καρλ μπορούσε να συνοδέψει τη συγνώμη του με μια τόσο δραματική κατάρρευση, τότε σίγουρα το εννοούσε.

«Εντάξει. Λοιπόν, συμφωνούμε να ξεχάσουμε αυτό το επεισόδιο, σωστά, Καρλ;» είπε προβληματισμένος.

Ο Καρλ έγνεψε καταφατικά. Ήταν διατεθειμένος να συμφωνήσει με οτιδήποτε θα του επέτρεπε να ηρεμήσει για

μερικές ώρες, προτού αρχίσει η Μόνα Ίψεν να σκαλίζει τα εσώψυχά του.

32
2007

Ο ΚΑΡΛ ΕΙΧΕ ΚΡΥΨΕΙ κάνα δυο μισοάδεια μπουκάλια ουίσκι και τζιν πίσω από κάτι βιβλία στη βιβλιοθήκη του καθιστικού, που ο Γέσπερ δεν είχε ξετρυπώσει ακόμα ώστε να τα προσφέρει γενναιόδωρα σε κάποιο από τα πάρτι της τελευταίας στιγμής που διοργάνωνε.

Ήπιε το περισσότερο περιεχόμενο και των δύο μπουκαλιών πριν καταφέρει να ηρεμήσει κάπως, οπότε οι ατέλειωτες ώρες του σαββατοκύριακου πέρασαν σε ένα βαθύ, βαθύ ύπνο. Μόνο τρεις φορές μέσα σε δύο μέρες σηκώθηκε για να πάρει από το ψυγείο ό,τι υπήρχε εκεί. Ο Γέσπερ δεν ήταν στο σπίτι και ο Μόρτεν είχε φύγει για να επισκεφτεί τους γονείς του στο Νέστβεδ, οπότε τι σημασία είχε αν το φαγητό ήταν μπαγιάτικο και το μενού αποτελούνταν από έναν άσχετο συνδυασμό υλικών;

Όταν έφτασε η Δευτέρα, ήταν η σειρά του Γέσπερ να προσπαθήσει να σηκώσει τον Καρλ από το κρεβάτι του, έτσι για αλλαγή. «Άντε, σήκω, Καρλ. Τι έχεις πάθει; Χρειάζομαι λεφτά για φαγητό. Στο ψυγείο δεν υπάρχει τίποτα, γαμώτο».

Ο Καρλ κοίταξε το θετό γιο του με μάτια που αρνούνταν να κατανοήσουν, πόσο μάλλον να αποδεχτούν, το φως του

πρωινού. «Τι ώρα είναι;» μουρμούρισε. Για μια στιγμή δεν μπορούσε καν να θυμηθεί τι μέρα ήταν.

«Άντε, Καρλ, σήκω επιτέλους. Θα αργήσω πολύ».

Εκείνος στράφηκε κι έριξε μια ματιά στο ξυπνητήρι που η Βίγκα είχε την ευγενή καλοσύνη να του αφήσει φεύγοντας. Ήταν μια γυναίκα που δε σεβόταν καθόλου τη διάρκεια των νυχτερινών ωρών.

Κοίταξε το ρολόι και αφυπνίστηκε εντελώς. Ήταν δέκα και δέκα. Σε λιγότερο από πενήντα λεπτά έπρεπε να κάθεται σε μια καρέκλα, χαζεύοντας τα υπέροχα μάτια της ψυχολόγου Μόνα Ίψεν.

«Λοιπόν, δυσκολεύεσαι να σηκωθείς από το κρεβάτι αυτή την περίοδο;» σχολίασε εκείνη, ρίχνοντας μια γρήγορη ματιά στο ρολόι της. «Βλέπω πως εξακολουθείς να κοιμάσαι άσχημα», συνέχισε, λες και βρισκόταν σε ανοιχτή γραμμή με το μαξιλάρι του.

Ο Καρλ ήταν εκνευρισμένος. Ίσως θα είχε βοηθήσει αν προλάβαινε να κάνει ένα ντους πριν φύγει τρέχοντας από το σπίτι. Ελπίζω να μη βρομάω, σκέφτηκε, στρέφοντας με τρόπο το πρόσωπο προς τη μασχάλη του για να τη μυρίσει.

Εκείνη τον παρατηρούσε ψύχραιμα, έτσι όπως καθόταν απέναντί του, με τα χέρια ακουμπισμένα πάνω στα πόδια της, τις γάμπες σταυρωμένες, φορώντας ένα μαύρο βελούδινο

παντελόνι. Είχε κόψει τα μαλλιά της αφέλειες, πιο κοντά απ' ό,τι πριν, ενώ τα φρύδια της ήταν εντυπωσιακά μαύρα. Συνολικά, η εικόνα που παρουσίαζε ήταν τρομερή.

Ο Καρλ τής είπε για την κατάρρευσή του δίπλα στα χωράφια, μάλλον γιατί περίμενε να του δείξει κάποια συμπάθεια.

Όμως εκείνη του την έπεσε κατευθείαν. «Αισθάνεσαι ότι κρέμασες τους συναδέλφους σου στη διάρκεια του γνωστού επεισοδίου;»

Ο Καρλ ξεροκατάπιε και μουρμούρισε πως θα μπορούσε να είχε τραβήξει το πιστόλι του νωρίτερα, λέγοντας κάτι για τα ένστικτά του που ίσως είχαν εξασθενίσει κάπως έπειτα από τόσα χρόνια ενασχόλησης με εγκληματικά στοιχεία.

«Αισθάνεσαι ότι πρόδωσες τους φίλους σου. Αυτή είναι η γνώμη μου. Και, στην περίπτωση αυτή, θα συνεχίσεις να υποφέρεις ωσότου αποδεχτείς ότι τα πράγματα δε θα μπορούσαν να είχαν εξελιχτεί διαφορετικά».

«Τα πράγματα πάντοτε μπορούν να εξελιχτούν διαφορετικά», είπε εκείνος.

Η ψυχολόγος αγνόησε το σχόλιο. «Πρέπει να ξέρεις, επίσης, ότι ασθενής μου είναι και ο Χάρντι Χένινγκσεν. Πράγμα που σημαίνει ότι βλέπω την υπόθεση από δύο πλευρές και κανονικά θα έπρεπε να είχα δηλώσει αδυναμία

να σε αναλάβω. Όμως δεν το απαγορεύει κάποιος κανονισμός, οπότε χρειάζεται να σε ρωτήσω αν θέλεις να εξακολουθήσεις να μου μιλάς, τώρα που το γνωρίζεις. Πρέπει να καταλάβεις ότι δεν μπορώ να σχολιάσω το παραμικρό απ' όσα μου έχει πει ο Χάρντι, ακριβώς όπως ό,τι μου πεις εσύ θα παραμείνει, φυσικά, αυστηρά μεταξύ μας».

«Όχι, εντάξει», είπε ο Καρλ, όμως δεν το εννοούσε πραγματικά. Αν εκείνη δεν είχε αυτά τα πουπουλένια μάγουλα και τα χείλη που σχεδόν σε ικέτευαν να τα φιλήσεις, θα είχε σηκωθεί όρθιος και θα την είχε διαολοστείλει. «Όμως θα ρωτήσω και τον Χάρντι», πρόσθεσε. «Δε γίνεται να έχουμε μυστικά μεταξύ μας· έτσι δε θα βγει άκρη».

Η Μόνα Ίψεν έγνεψε καταφατικά και ίσιωσε την πλάτη. «Έχεις βρεθεί ποτέ σε άλλες καταστάσεις που ένιωσες ότι δεν μπορούσες να ελέγξεις;»

«Ναι», παραδέχτηκε ο Καρλ.

«Πότε;»

«Αυτή τη στιγμή». Της έριξε ένα διαπεραστικό βλέμμα.

Τον αγνόησε. Ζόρικη τύπισσα.

«Τι θα έδινες για να έχεις ακόμα μαζί σου τον Άνκερ και τον Χάρντι;» ρώτησε εκείνη κι ύστερα του έκανε γρήγορα τέσσερις διαδοχικές ερωτήσεις που προκάλεσαν ένα

παράξενο αίσθημα οδύνης μέσα στον Καρλ. Σε κάθε ερώτηση τον κοίταζε στα μάτια και ύστερα έγραφε τις απαντήσεις του στο σημειωματάριό της. Ο Καρλ είχε την αίσθηση πως ήθελε να τον εξωθήσει στα άκρα. Σαν να έπρεπε να καταρρεύσει πρώτα θεαματικά, προτού αποφασίσει αυτή να απλώσει το χέρι της και να τον πιάσει.

Η Μόνα Ίψεν παρατήρησε πως η μύτη του έτρεχε. Ανασήκωσε το βλέμμα, τον κοίταξε και ύστερα σημείωσε την υγρασία που είχε αρχίσει να συγκεντρώνεται στα μάτια του.

Μην κλείσεις τα βλέφαρα, βλάκα, αλλιώς θα τρέξουν τα δάκρυα, είπε στον εαυτό του ο Καρλ, ανήμπορος να καταλάβει τι συνέβαινε μέσα του. Δε φοβόταν να κλάψει, ούτε είχε κανένα πρόβλημα να τον δει εκείνη να κλαίει· απλώς δεν μπορούσε να καταλάβει γιατί του συνέβαινε τη συγκεκριμένη στιγμή.

«Μπορείς να κλάψεις ελεύθερα», του είπε, με την ίδια άνεση που θα ενθάρρυνε ένα λαίμαργο μωρό να ρευτεί.

Όταν ολοκλήρωσαν τη συνεδρία τους, είκοσι λεπτά αργότερα, ο Καρλ είχε μπουχτίσει να βγάζει τα εσώψυχά του. Η Μόνα Ίψεν, αντίθετα, έμοιαζε ευχαριστημένη την ώρα που του έσφιγγε το χέρι και του έκλεινε το επόμενο ραντεβού. Τον διαβεβαίωσε ξανά πως το επεισόδιο που τον σημάδεψε δε θα μπορούσε να είχε εξελιχτεί διαφορετικά και ότι ήταν βέβαιο πως ο Καρλ θα ανακτούσε την ισορροπία του έπειτα από μερικές ακόμα συναντήσεις.

Εκείνος έγνεψε καταφατικά. Ήταν αλήθεια πως, κατά κάποιον τρόπο, ένιωθε καλύτερα. Ίσως επειδή το άρωμά της κάλυπτε τη μυρωδιά του κι επειδή η χειραψία της ήταν τόσο ανάλαφρη, μαλακή και θερμή.

«Τηλεφώνησέ μου αν προκύψει κάτι άλλο για το οποίο θέλεις να μιλήσεις, Καρλ. Δεν έχει σημασία αν είναι κάτι σπουδαίο ή απλό. Ίσως έχει σημασία για τη δουλειά που κάνουμε από κοινού. Ποτέ δεν ξέρεις».

«Αν είναι έτσι, σου έχω ήδη μια ερώτηση», είπε, προσπαθώντας να στρέψει την προσοχή της στα νευρώδη και υποτίθεται σέξι χέρια του. Χέρια τα οποία συχνά είχαν αποσπάσει το γυναικείο έπαινο.

Εκείνη τον κατάλαβε που έπαιρνε πόζες, οπότε για πρώτη φορά χαμογέλασε. Πίσω από τα απαλά χείλη της ξεπρόβαλαν δόντια πιο λευκά και από της Λις, στον τρίτο όροφο. Σπάνιο θέαμα σε μια ηλικία όπου το κόκκινο κρασί και τα καφεϊνούχα ροφήματα έκαναν τα δόντια των περισσότερων ανθρώπων να μοιάζουν με θολά τζάμια.

«Λοιπόν, ποια είναι η ερώτηση;»

Ο Καρλ το πήρε απόφαση. Ή τώρα ή ποτέ. «Βγαίνεις με κάποιον αυτό τον καιρό;» Αιφνιδιάστηκε από το πόσο αμήχανος ακούστηκε, όμως ήταν πολύ αργά για να πάρει πίσω αυτό που είχε πει. «Συγνώμη», είπε, κουνώντας το κεφάλι. Δυσκολευόταν να αποφασίσει τι έπρεπε να κάνει στη

συνέχεια. «Απλώς ήθελα να ρωτήσω αν θα έβλεπες θετικά μια πρόσκληση σε δείπνο, κάποια στιγμή».

Το χαμόγελό της έσβησε. Πάνε τα λευκά δόντια και τα απαλά χείλη.

«Νομίζω ότι πρέπει πρώτα να σταθείς γερά στα πόδια σου, πριν προχωρήσεις σε τέτοιες επιθετικές κινήσεις, Καρλ. Και θα ήταν φρόνιμο να επιλέγεις τους στόχους σου με περισσότερη προσοχή».

Ένιωσε την απογοήτευση να απλώνεται σε ολόκληρο το ενδοκρινικό του σύστημα καθώς του γύριζε την πλάτη και άνοιγε την πόρτα για να βγει στο διάδρομο. Δεν είχε τίποτα να χάσει, οπότε το τόλμησε. «Αν νομίζεις πως δεν είσαι καλή επιλογή», μουρμούρισε δύσθυμα, «τότε δεν έχεις ιδέα πόσο αναστατώνεις το άλλο φύλο».

Εκείνη στράφηκε προς το μέρος του και άπλωσε το χέρι για να του δείξει τη βέρα που φορούσε.

«Ω, ναι, το γνωρίζω αυτό», είπε, αποχωρώντας από το πεδίο της μάχης.

Ο Καρλ έμεινε εκεί, με τους ώμους κρεμασμένους. Θεωρούσε τον εαυτό του έναν από τους καλύτερους ντετέκτιβ στην ιστορία του βασιλείου της Δανίας, οπότε προσπάθησε να καταλάβει πώς στην ευχή είχε καταφέρει να προσπεράσει μια τόσο βασική λεπτομέρεια.

Κάποιος τηλεφώνησε από το ορφανοτροφείο του Γκόντχαουν για να ενημερώσει τον Καρλ ότι είχαν καταφέρει να βρουν το συνταξιούχο δάσκαλο, τον Τζον Ράσμουσεν, και ότι την επόμενη μέρα θα βρισκόταν στην Κοπεγχάγη για να επισκεφτεί την αδερφή του. Τους είχε ζητήσει να μεταφέρουν το μήνυμα ότι θα τον ενδιέφερε να δει τα Κεντρικά της Αστυνομίας, οπότε ευχαρίστως θα περνούσε από το γραφείο του Καρλ κάποια στιγμή γύρω στις δέκα με δέκα και μισή, αν δεν ενοχλούσε. Ο Καρλ δεν μπορούσε να του τηλεφωνήσει, καθώς η πολιτική του ορφανοτροφείου δεν επέτρεπε να δίνονται τα προσωπικά τηλέφωνα των υπαλλήλων, όμως μπορούσε να αφήσει μήνυμα σε περίπτωση που δεν είχε χρόνο να συναντηθεί με τον Ράσμουνσεν.

Μόνο όταν έκλεισε το τηλέφωνο κατάφερε ο Καρλ να επιστρέψει στην πραγματικότητα. Οι αποτυχημένες του προσπάθειες να προσεγγίσει τη Μόνα Ίψεν είχαν αποσυνδέσει ορισμένες περιοχές του εγκεφάλου του και το έργο επανασύνδεσής τους είχε μόλις ξεκινήσει. Ο δάσκαλος από το Γκόντχαουν, ο οποίος είχε πάει διακοπές στα Κανάρια Νησιά, θα ερχόταν να τον επισκεφτεί. Και θα ήταν καθησυχαστικό να άκουγε πως ο τύπος θυμόταν ένα αγόρι με το παρατσούκλι Άτομος, πριν συμφωνήσει ο Καρλ να του κάνει τον ξεναγό στο κτίριο της Αστυνομίας. Τι να γίνει, όμως;

Πήρε μια βαθιά ανάσα και προσπάθησε να αποβάλει τη Μόνα Ίψεν και τα γατίσια μάτια της από τον οργανισμό του. Υπήρχαν πολλές εκκρεμότητες στην υπόθεση Λίνγκαρ οι

οποίες έπρεπε να τακτοποιηθούν, οπότε καλά θα έκανε να πιάσει δουλειά, πριν τον καταβάλει η απογοήτευση.

Ένα από τα πρώτα βήματα ήταν να ζητήσει από τη Χέλε Άντερσεν, την οικιακή βοηθό από το Στεβνς, να ρίξει μια ματιά στις φωτογραφίες που είχε δανειστεί από το σπίτι του Ντένις Κνούδσεν. Ίσως θα μπορούσε να πειστεί κι εκείνη να περάσει από τα Κεντρικά για μια ξενάγηση με τη συνοδεία ενός αναπληρωτή αστυνομικού επιθεωρητή. Ο Καρλ θα έκανε τα πάντα για να αποφύγει να διασχίσει και πάλι τον ποταμό Τριγκέβελδε.

Την πήρε τηλέφωνο και βρήκε το σύζυγό της, ο οποίος ισχυρίστηκε πως εξακολουθούσε να βρίσκεται σε αναρρωτική άδεια με απερίγραπτα έντονους πόνους στην πλάτη του, έστω κι αν κατά τα άλλα ακουγόταν απρόσμενα υγιής. Μάλιστα, είπε «γεια, Καρλ», λες και είχαν κάνει μαζί φαντάροι.

Το να τον ακούς ήταν σαν να καθόσουν δίπλα σε μια γριά θεία που είχε μείνει γεροντοκόρη. Φυσικά, ευχαρίστως θα φώναζε τη Χέλε στο τηλέφωνο, αν ήταν στο σπίτι. Όχι, πάντοτε ήταν απασχολημένη με τους πελάτες της, μέχρι τουλάχιστον τις... Μα, για μισό λεπτό, του φάνηκε πως άκουσε το αμάξι της έξω από το σπίτι. Παρεμπιπτόντως, είχε αγοράσει καινούριο αυτοκίνητο, και εκείνος καταλάβαινε άνετα τη διαφορά ανάμεσα σε έναν κινητήρα 1,3 και 1,6 λίτρων. Και ήταν αλήθεια αυτό που έλεγε ο τύπος στη διαφήμιση· τα Suzuki, μα το Θεό, κρατούσαν τις υποσχέσεις τους. Πάντως, μπόρεσαν και ξεφορτώθηκαν το παλιό τους

Opel σε καλή τιμή. Ο άντρας συνέχιζε να λέει τα δικά του στην άλλη άκρη της γραμμής, ενώ η σύζυγος ανακοίνωνε την άφιξή της στο σπίτι με ένα στριγκό: «Όοοολε! Είσαι εδώ; Τα στοίβαξες τα καυσόξυλα;»

Ευτυχώς για τον Όλε που οι κοινωνικές υπηρεσίες δεν μπορούσαν να ακούσουν αυτή την ερώτηση.

Η Χέλε Άντερσεν ήταν εγκάρδια και συνεργάσιμη όταν ξαναβρήκε την ανάσα της. Ο Καρλ την ευχαρίστησε που μίλησε στον Άσαντ τις προάλλες και στη συνέχεια τη ρώτησε αν είχε τρόπο να λάβει με email κάποιες φωτογραφίες τις οποίες είχε σκανάρει.

«Τώρα αμέσως;» ρώτησε η γυναίκα και με την επόμενη ανάσα της πιθανότατα σκόπευε να του εξηγήσει γιατί δεν ήταν αυτή η καλύτερη στιγμή. «Έφερα σπίτι κάτι πίτσες». Εδώ είμαστε. «Στον Όλε αρέσει το μαρούλι από πάνω και δεν είναι πολύ ωραίο αν προλάβει η πρασινάδα να γίνει ένα με το τυρί».

Ο Καρλ χρειάστηκε να περιμένει είκοσι λεπτά πριν του τηλεφωνήσει εκείνη και, κρίνοντας από τη φωνή της, μάλλον δεν είχε προλάβει να καταπιεί την τελευταία μπουκιά.

«Έλαβες το email που σου έστειλα;»

«Ναι», του είπε. Είχε μπροστά της τα τρία αρχεία.

«Άνοιξε το πρώτο και πες μου τι βλέπεις».

«Αυτός είναι ο Ντάνιελ Χέιλ. Ο βοηθός σου μου έδειξε ήδη μια φωτογραφία του. Όμως πρώτη φορά τον έβλεπα».

«Τότε άνοιξε το δεύτερο αρχείο. Αυτός, σου θυμίζει κάτι;»

«Ποιος είναι;»

«Αυτό θέλω να μου πεις. Ονομάζεται Ντένις Κνούδσεν. Τον έχεις ξαναδεί; Ίσως μερικά χρόνια μεγαλύτερο απ’ ό,τι στη φωτογραφία;»

Η γυναίκα γέλασε. «Πάντως δεν τον έχω δει να φορά τέτοιο γελοίο καπέλο. Όχι, δεν τον έχω ξαναδεί. Είμαι σίγουρη. Μου θυμίζει τον ξάδερφό μου, τον Γκορμ, όμως ο Γκορμ είναι τουλάχιστον δύο φορές πιο χοντρός».

Φαίνεται πως ήταν οικογενειακό τους.

«Η τρίτη φωτογραφία, σου θυμίζει κάτι; Δείχνει έναν άνθρωπο να μιλά στη Μερέτε έξω από το Κρίστιανσμπορ, λίγο καιρό πριν την εξαφάνισή της. Το ξέρω πως τον βλέπεις μόνο πλάτη, όμως μήπως κάτι αναγνωρίζεις; Τα ρούχα του, τα μαλλιά, τη στάση του, το βάρος, το σωματότυπο, οτιδήποτε;»

Η γυναίκα έκανε μια παύση, πράγμα που αποτελούσε καλό σημάδι.

«Δεν είμαι σίγουρη, αφού η φωτογραφία τον δείχνει πλάτη, όπως είπες. Όμως ίσως τον έχω ξαναδεί. Πού λες να τον έχω δει;»

«Αυτό ήλπιζα πως θα μου το έλεγες εσύ».

Έλα, Χέλε, σκέφτηκε ο Καρλ. Πόσες πιθανότητες υπάρχουν;

«Ξέρω πως σκέφτεσαι τον άντρα που παρέδωσε το γράμμα. Δεν τον είδα από πίσω, όμως φορούσε πολύ διαφορετικά ρούχα, οπότε δεν είναι εύκολο να απαντήσω σίγουρα. Κάτι μου θυμίζει, αλλά δεν μπορώ να πω με σιγουριά τι».

«Τότε, καλύτερα να μην πεις τίποτα, καλή μου», είπε ο δήθεν κοψομεσιασμένος άντρας που έτρωγε πίτσα σε μικρή απόσταση.

Ο Καρλ χρειάστηκε να καταβάλει προσπάθεια για να μην αναστενάξει. «Εντάξει», είπε. «Έχω μια τελευταία φωτογραφία που θα ήθελα να σου στείλω». Πάτησε «Αποστολή» στο email.

«Έφτασε», του είπε η γυναίκα σε δέκα δευτερόλεπτα.

«Πες μου τι βλέπεις».

«Βλέπω μια φωτογραφία του άντρα που ήταν και στη δεύτερη φωτογραφία, νομίζω. Του Ντένις Κνούδσεν. Έτσι δεν

τον λένε; Εδώ είναι μικρός ακόμα, όμως έχει την ίδια αστεία έκφραση. Τι παράξενα μάγουλα! Ναι, βάζω στοίχημα πως οδηγούσε καρτ όταν ήταν μικρός. Ένα περίεργο πράγμα, και ο ξάδερφός μου, ο Γκορμ, οδηγούσε καρτ».

Μάλλον πριν φτάσει να ζυγίζει πεντακόσια κιλά, μπήκε στον πειρασμό να πει ο Καρλ. «Κοίταξε λίγο το άλλο αγόρι, που στέκεται πίσω από τον Ντένις. Το αναγνωρίζεις;»

Ακολούθησε σιωπή στο τηλέφωνο. Ούτε καν ο ψευτοάρρωστος σύζυγος δεν άνοιξε το στόμα του. Ο Καρλ περίμενε. Η υπομονή υποτίθεται πως αποτελούσε αρετή των αστυνομικών. Επομένως, έπρεπε απλώς να επιβεβαιώσει την αλήθεια αυτού του αξιώματος.

«Είναι πραγματικά αλλόκοτο», είπε τελικά η Χέλε Άντερσεν. Η φωνή της έμοιαζε σαν να είχε συρρικνωθεί. «Αυτός είναι. Είμαι σίγουρη πως είναι αυτός».

«Ο άντρας που σου παρέδωσε το γράμμα στο σπίτι της Μερέτε; Αυτό θες να πεις;»

«Ναι». Νέα παύση, σαν να ήθελε να συγκρίνει τη φωτογραφία με τις αλλαγές που είχε επιφέρει ο χρόνος πάνω του. «Αυτός είναι ο άντρας που ψάχνεις; Λες να είχε κάποια σχέση με ό,τι συνέβη στη Μερέτε; Πρέπει να ανησυχώ;» Ακουγόταν πραγματικά ταραγμένη. Κι ίσως κάποια στιγμή, παλιότερα, να είχε λόγους να φοβάται.

«Έχουν περάσει πέντε χρόνια από τότε, επομένως δεν έχεις τίποτα να φοβάσαι, Χέλε. Ησύχασε». Την άκουσε να αναστενάζει. «Λοιπόν, νομίζεις πως είναι ο ίδιος άντρας που έφερε το γράμμα. Είσαι σίγουρη;»

«Αυτός πρέπει να είναι. Ναι, είμαι σίγουρη. Το βλέμμα του είναι τόσο χαρακτηριστικό, καταλαβαίνεις τι θέλω να πω; Αχ, νιώθω κάπως παράξενα».

Μάλλον φταίει η πίτσα, σκέφτηκε ο Καρλ, καθώς ευχαριστούσε τη γυναίκα κι έκλεινε το τηλέφωνο. Ύστερα έγειρε πίσω στην καρέκλα του.

Κοίταξε τις φωτογραφίες της Μερέτε Λίνγκαρ που είχαν δημοσιεύσει οι κουτσομπολίστικες εφημερίδες και βρίσκονταν πάνω πάνω στο φάκελο της υπόθεσης. Αυτή τη στιγμή ο Καρλ αισθανόταν πιο έντονα από ποτέ ότι αποτελούσε το σύνδεσμο ανάμεσα στο θύμα και το δράστη. Για πρώτη φορά διαισθανόταν πως βρισκόταν σε σωστό δρόμο. Αυτός ο Άτομος είχε ξεστρατίσει όταν ήταν παιδί και μεγαλώνοντας είχε πέσει στα δίχτυα του διαβόλου, για να το πει κάπως μεταφορικά. Το κακό μέσα του τον είχε οδηγήσει στη Μερέτε· το ερώτημα ήταν γιατί, πού και πώς. Ίσως ο Καρλ να μην ανακάλυπτε ποτέ τις απαντήσεις, όμως σκόπευε να προσπαθήσει.

Η Μόνα Ίψεν είχε όλο το χρόνο να γυαλίσει τη βέρα της στο μεταξύ.

Στη συνέχεια έστειλε τις φωτογραφίες στον Μπίλε Άντβορσκο. Μέσα σε λιγότερο από πέντε λεπτά, ο Καρλ είχε την απάντηση στα «Εισερχόμενα» του ηλεκτρονικού του ταχυδρομείου. Ναι, ένας από τους νεαρούς στις φωτογραφίες έμοιαζε πράγματι με τον άντρα που είχε συμμετάσχει στην αντιπροσωπία που μετέβη στο Κρίστιανσμπορ. Όμως ο Άντβορσκο δεν μπορούσε να πάρει όρκο πως ήταν ο ίδιος άνθρωπος.

Αυτό αρκούσε για τον Καρλ. Ήταν βέβαιος πως ο Άντβορσκο ανήκε σ' εκείνη την κατηγορία ανθρώπων που δε θα έπαιρναν όρκο για τίποτα, αν δεν εξέταζαν το θέμα διεξοδικά.

Χτύπησε το τηλέφωνο. Δεν ήταν ο Άσαντ, ούτε ο υπάλληλος που είχε τηλεφωνήσει νωρίτερα από το ορφανοτροφείο, όπως περίμενε. Απ' όλους τους ανθρώπους στον πλανήτη που θα μπορούσαν να του τηλεφωνήσουν τούτη τη στιγμή, ο Θεός να τον βοηθήσει, ήταν η Βίγκα.

«Τι σου συνέβη, Καρλ;» τον ρώτησε με τρεμάμενη φωνή.

Εκείνος προσπάθησε να αποκωδικοποιήσει τι έτρεχε, όμως δεν κατάφερε να καταλήξει κάπου πριν πάρει φόρα εκείνη.

«Τα εγκαίνια ξεκίνησαν πριν από μισή ώρα και δεν έχει πατήσει ψυχή. Έχουμε δέκα μπουκάλια κρασί και είκοσι σακουλάκια με ξηρούς καρπούς. Αν δεν έρθεις ούτε εσύ,

ειλικρινά δεν ξέρω τι θα κάνω».

«Στην γκαλερί σου; Αυτό εννοείς;»

Δύο απανωτά ρουφήγματα της μύτης που ακούστηκαν από την άλλη άκρη της γραμμής τού έδωσαν να καταλάβει πως η Βίγκα ήταν έτοιμη να μπήξει τα κλάματα.

«Εγώ, πάντως, πρώτη φορά ακούω για τα εγκαίνια».

«Ο Χούγκιν έστειλε πενήντα προσκλήσεις από προχτές». Ρούφηξε τη μύτη της μία ακόμα φορά και ύστερα άφησε την πραγματική Βίγκα να περάσει στο προσκήνιο. «Γιατί δεν μπορώ να βασίζομαι τουλάχιστον στη δική σου στήριξη; Στο κάτω κάτω, έχεις επενδύσει σε αυτή την γκαλερί!»

«Εγώ λέω να ρωτήσεις το αερικό σου».

«Ποιον λες αερικό; Τον Χούγκιν;»

«Γιατί, έχεις κι άλλες βδέλλες σαν και του λόγου του να σε απομυζούν;»

«Ο Χούγκιν ενδιαφέρεται όσο κι εγώ να σημειώσει επιτυχία αυτή η γκαλερί».

Ο Καρλ δεν αμφέβαλλε γι’ αυτό. Πού αλλού θα μπορούσε να εκθέσει ο τύπος τα σκισμένα κομμάτια από διαφημίσεις εσωρούχων και τις σπασμένες φιγούρες από τα παιδικά γεύματα στα McDonald’s, πασαλειμμένα με την πιο φτηνή

μπογιά που θα μπορούσε να βρει;

«Απλώς προσπαθώ να σου εξηγήσω, Βίγκα, πως ακόμα κι αν ο Αϊνστάιν σου θυμήθηκε, πράγματι, να ταχυδρομήσει τις προσκλήσεις το Σάββατο, όπως λες, τότε δεν πρόκειται να εμφανιστούν στο γραμματοκιβώτιο κανενός μέχρι να γυρίσουν οι άνθρωποι από τις δουλειές τους, κάποια στιγμή αύριο».

«Ω, Θεέ μου, όχι! Γαμώτο!» βόγκηξε εκείνη.

Πράγμα το οποίο σήμαινε πως κάποιος μαυροντυμένος καλλιτέχνης θα έμενε απόψε με το πουλί στο χέρι.

Ο Καρλ δεν μπορούσε να μη νιώσει χαρούμενος.

Ο Τάγκε Μπάγκεσεν χτύπησε το κούφωμα της πόρτας του γραφείου του ακριβώς τη στιγμή που ο Καρλ άναβε αυτό το ρημάδι το τσιγάρο που λαχταρούσε να κάνει εδώ και ώρες.

«Ναι, ποιος;» είπε ο Καρλ, καθώς οι πνεύμονές του γέμιζαν καπνό. Τότε αναγνώρισε τον άντρα που είχε κάνει την εμφάνισή του σε κατάσταση ελαφριάς μέθης, αναδίδοντας μυρωδιά κονιάκ και μπίρας, που πλημμύρισε κατά κύματα το δωμάτιο.

«Ήθελα απλώς να ζητήσω συγγνώμη για την τόσο απότομη διακοπή της τηλεφωνικής συνομιλίας μας τις προάλλες. Χρειαζόμουν χρόνο για να σκεφτώ, τώρα που τα

πάντα θα έρθουν στη δημοσιότητα».

Ο Καρλ πρότεινε στον Μπάγκεσεν να καθίσει και τον ρώτησε αν θα ήθελε να πιει κάτι, όμως ο βουλευτής απέρριψε την πρόταση με μια κίνηση του χεριού, πιάνοντας μια καρέκλα. Όχι, δε διψούσε.

«Τι σκεφτόσουν συγκεκριμένα;» ρώτησε ο Καρλ, αφήνοντας να εννοηθεί πως είχε κι άλλους άσους στο μανίκι του, κάτι που φυσικά δεν ίσχυε.

«Αύριο σκοπεύω να παραιτηθώ από τη βουλευτική έδρα μου», είπε ο άλλος, κοιτάζοντας κάπως ανήσυχα τριγύρω. «Θα συναντηθώ με τον πρόεδρο του κόμματος μόλις ολοκληρώσουμε εδώ. Η Μερέτε μού το είχε πει πως αυτό θα συνέβαινε αν δεν την άκουγα, όμως εγώ δεν ήθελα να την πιστέψω. Και, τελικά, έκανα κάτι που δεν έπρεπε σε καμία περίπτωση να είχα κάνει».

Ο Καρλ μισόκλεισε τα μάτια. «Τότε είναι θετικό το ότι ξεκαθαρίζουμε κάποια πράγματα εμείς, πριν αρχίσεις τις εξομολογήσεις δεξιά κι αριστερά».

Ο εύσωμος άντρας έγνεψε καταφατικά και έσκυψε το κεφάλι. «Αγόρασα κάποιες μετοχές το 2000 και το 2001 κι έβγαλα τρελά λεφτά από αυτές».

«Τι είδους μετοχές;»

«Τα πάντα. Έπειτα προσέλαβα ένα νέο χρηματιστή, ο οποίος με συμβούλευσε να επενδύσω σε εταιρείες όπλων στις Ηνωμένες Πολιτείες και στη Γαλλία».

Σίγουρα όχι το είδος της επένδυσης που θα πρότεινε στους πελάτες του ο διευθυντής της τράπεζας στο μέρος όπου έμενε ο Καρλ, προκειμένου να διασφαλίσουν τις οικονομίες τους. Τράβηξε μια γερή τζούρα από το τσιγάρο του και ύστερα το έσβησε στο τασάκι. Φυσικά και καταλάβαινε πως τέτοιου είδους δραστηριότητες δεν ταίριαζαν με το προφίλ ενός κορυφαίου στελέχους του φιλειρηνικού Κεντρώου Ριζοσπαστικού Κόμματος.

«Επίσης, νοίκιασα δύο ακίνητά μου σε στούντιο μασάζ. Δεν το ήξερα στην αρχή, όμως σύντομα το ανακάλυψα. Τα ακίνητα βρίσκονται στο Στρέμπι Άιδ, κοντά στην περιοχή όπου ζούσε η Μερέτε, και ο κόσμος είχε αρχίσει να σχολιάζει. Εγώ είχα διάφορες επενδύσεις που έτρεχαν εκείνο το διάστημα. Δυστυχώς, καυχήθηκα για τις επιχειρηματικές μου συμφωνίες στη Μερέτε. Ήμουν τόσο ερωτευμένος μαζί της, κι εκείνη δεν ενδιαφερόταν καθόλου για εμένα. Ίσως ήλπιζα πως θα τη συγκινούσα αν παρίστανα τον μπίζνεσμαν, όμως δεν τσίμπησε, φυσικά». Έφερε το χέρι στο σβέρκο του και τον έτριψε. «Δεν ήταν τέτοια γυναίκα».

«Σου ζήτησε να σταματήσεις αυτό που έκανες;»

«Όχι, δε μου ζήτησε να σταματήσω».

«Τότε, τι;»

«Είπε πως ίσως της ξέφευγε κατά λάθος κάποια κουβέντα στη γραμματέα της, τη Μαριάνε Κοχ. Ήταν σαφές τι εννοούσε. Αν εκείνη η γραμματέας μάθαινε το παραμικρό, μέσα σε δευτερόλεπτα θα είχα γίνει βούκινο. Η Μερέτε ήθελε απλώς να με προειδοποιήσει».

«Γιατί την ενδιέφεραν οι επιχειρηματικές σου δραστηριότητες;»

«Δεν την ενδιέφεραν. Αυτό ήταν στην ουσία το πρόβλημα». Αναστέναξε και έκρυψε το πρόσωπο στις παλάμες του. «Προσπαθούσα να την πλησιάσω τόσο καιρό, ώστε τελικά αποφάσισε να απαλλαγεί από εμένα. Και διάλεξε αυτό τον τρόπο για να το πετύχει. Είμαι βέβαιος πως αν συνέχιζα να την πιέζω, θα είχε αφήσει την πληροφορία να διαρρεύσει. Δεν την κατηγορώ. Όμως, τι να έκανα κι εγώ;»

«Οπότε αποφάσισες να την αφήσεις ήσυχη, αλλά συνέχισες τα επιχειρηματικά σου τολμήματα».

«Ακύρωσα τα συμβόλαια ενοικίασης για τα στούντιο μασάζ, αλλά διατήρησα τις μετοχές που είχα στο χαρτοφυλάκιό μου. Τις πούλησα λίγο μετά την 11η Σεπτεμβρίου».

Ο Καρλ έγνεψε καταφατικά. Πολλοί άνθρωποι είχαν κάνει περιουσία από εκείνη την τραγωδία.

«Πόσα έβγαλες;»

Ο Μπάγκεσεν ανασήκωσε το κεφάλι. «Σχεδόν δέκα εκατομμύρια κορόνες».

Ο Καρλ γύρισε προς τα έξω το κάτω χείλος του. «Και μετά σκότωσες τη Μερέτε γιατί σκόπευε να σε ξεμπροστιάσει;»

Το σχόλιο αυτό αιφνιδίασε το βουλευτή. Ο Καρλ αναγνώρισε τη φοβισμένη έκφραση του άντρα που είχε απέναντί του από την τελευταία φορά που είχαν πει δυο κουβέντες.

«Όχι, όχι! Γιατί να κάνω κάτι τέτοιο; Οι πράξεις μου δεν ήταν παράνομες, ξέρεις. Το μόνο που θα συνέβαινε είναι αυτό που θα συμβεί, τελικά, σήμερα».

«Θα σου είχαν ζητήσει να αποχωρήσεις από το κόμμα αντί να παραιτηθείς από βουλευτής;»

Το βλέμμα του Μπάγκεσεν περιπλανήθηκε νευρικά στο δωμάτιο και δε σταμάτησε παρά μόνο όταν είδε τα αρχικά του στη λίστα των υπόπτων, πάνω στον πίνακα.

«Τώρα μπορείς να με διαγράψεις από τη λίστα σου», είπε και σηκώθηκε να φύγει.

Πήγε τρεις η ώρα μέχρι να εμφανιστεί ο Άσαντ στο γραφείο, δηλαδή σημαντικά καθυστερημένος για άτομο που διέθετε ελάχιστα τυπικά προσόντα γι' αυτή τη δουλειά και η θέση του

ήταν επισφαλής. Προς στιγμήν, ο Καρλ προσπάθησε να αποφασίσει πόσο χρήσιμο θα ήταν να τον πετούσε έξω με τις κλοτσιές, όμως η χαρωπή έκφραση και ο ενθουσιασμός του Άσαντ τον απέτρεψαν από το να το κάνει.

«Τι στο διάολο έκανες τόσες ώρες;» τον ρώτησε τελικά, δείχνοντας το ρολόι.

«Ο Χάρντι σού στέλνει χαιρετίσματα, Καρλ. Εσύ ο ίδιος με έστειλες εκεί, το ξέχασες;»

«Δηλαδή, μιλούσες εφτά ώρες μαζί του;» Έδειξε ξανά το ρολόι.

Ο Άσαντ κούνησε καταφατικά το κεφάλι. «Του είπα όσα ήξερα για το φόνο του ποδηλάτη, και ξέρεις τι είπε;»

«Σου είπε ποιος πιστεύει ότι είναι ο δολοφόνος;»

Ο Άσαντ έδειξε να εντυπωσιάζεται. «Γνωρίζεις πολύ καλά τον Χάρντι, Καρλ. Ναι, αυτό ακριβώς μου είπε».

«Δε σου έδωσε κάποιο όνομα, όμως. Σωστά;»

«Όνομα; Όχι, όμως μου είπε να ψάξουμε για ένα άτομο που ήταν σημαντικό για τα παιδιά της γυναίκας που έχουμε μάρτυρα. Όχι κάποιος δάσκαλος ή εργαζόμενος σε παιδικό σταθμό, αλλά κάποιος από τον οποίο ήταν πραγματικά εξαρτημένα. Ο πρώην σύζυγος της γυναίκας ή κάποιος γιατρός ή ίσως ένα άτομο που τα παιδιά συναντούσαν συχνά.

Δάσκαλος ιππασίας ή κάτι τέτοιο. Κάποιος που είχε σχέση και με τα δύο παιδιά. Πέρασα ήδη από τον τρίτο όροφο και τους τα είπα αυτά».

«Τι μου λες;» είπε ο Καρλ, σουφρώνοντας τα χείλη. Ήταν εντυπωσιακό πόσο καλά πληροφορημένος αποδεικνυόταν ξαφνικά ο Άσαντ. «Φαντάζομαι πως ο Μπακ θα πέταξε από τη χαρά του».

«Να πέταξε από τη χαρά του;» Ο Άσαντ σκέφτηκε λίγο τη σημασία εκείνης της φράσης. «Μπορεί. Πόσο ψηλά, δηλαδή;»

Ο Καρλ ανασήκωσε τους ώμους. Τώρα ο Άσαντ είχε ξαναγίνει ο γνώριμος εαυτός του. «Λοιπόν, τι άλλο έκανες;» Κρίνοντας από τον τρόπο που χόρεψαν τα φρύδια του Άσαντ, ο Καρλ υπέθεσε πως ο βοηθός του έκρυβε και κάτι άλλο στο καπέλο.

«Κοίτα τι σου έχω εδώ, Καρλ». Έβγαλε τη φθαρμένη, δερμάτινη ατζέντα της Μερέτε Λίνγκαρ από μια πλαστική σακούλα του σούπερ μάρκετ και την ακούμπησε πάνω στο γραφείο. «Ρίξε μια ματιά. Δεν είναι αστέρι ο δικός μου;»

Ο Καρλ άνοιξε τον τηλεφωνικό κατάλογο στο γράμμα *Χ* και αμέσως εντόπισε την αλλαγή. Ναι, ο τύπος είχε κάνει πραγματικά εντυπωσιακή δουλειά. Η χοντρή γραμμή που έκρυβε τον αριθμό του τηλεφώνου είχε εξαφανιστεί· τα νούμερα είχαν ξεθωριάσει κάπως, όμως παρέμεναν

ευδιάκριτα: «Ντάνιελ Χέιλ, 25772060». Ήταν απίστευτο. Ακόμα πιο απίστευτο κι από την ταχύτητα με την οποία τα δάχτυλα του Καρλ πατούσαν τα πλήκτρα του υπολογιστή για να τσεκάρει τον αριθμό.

Δεν μπόρεσε να αντισταθεί στον πειρασμό να αναζητήσει τον κάτοχο του τηλεφώνου αμέσως. Χωρίς αποτέλεσμα, φυσικά.

«Εδώ λέει πως ο αριθμός δεν ισχύει. Πάρε τη Λις και ζήτησέ της να τον ελέγξει, το συντομότερο δυνατό. Πες της ότι το νούμερο μπορεί να ακυρώθηκε ακόμα και πριν από πέντε χρόνια. Δεν ξέρουμε σε ποια εταιρεία κινητής τηλεφωνίας ανήκει, όμως είμαι σίγουρος πως μπορούμε να το μάθουμε. Βιάσου, Άσαντ», είπε ο Καρλ, δίνοντας ένα φιλικό χτύπημα στο γρανιτένιο ώμο του βοηθού του.

Ο Καρλ άναψε τσιγάρο, έγειρε προς τα πίσω και ανακεφαλαίωσε όσα γνώριζε μέχρι εκείνη την ώρα.

Η Μερέτε Λίνγκαρ είχε συναντήσει τον ψεύτικο Ντάνιελ Χέιλ στο Κρίστιανσμπορ και πιθανώς προέκυψε κάποιο φλερτ μεταξύ τους, όμως έπειτα από μερικές μέρες διέκοψε σχέσεις μαζί του. Εκείνη δε συνήθιζε να διαγράφει ονόματα από τον τηλεφωνικό της κατάλογο, κι όμως το έκανε στην περίπτωσή του· ήταν μια μάλλον συμβολική κίνηση. Άσχετα με το λόγο για τον οποίο το έκανε, η γνωριμία με τον άντρα που συστηνόταν ως Ντάνιελ Χέιλ αναμφίβολα υπήρξε μια καθοριστική εμπειρία για τη Μερέτε.

Ο Καρλ προσπάθησε να τη φανταστεί. Την όμορφη πολιτικό που είχε ολόκληρη τη ζωή μπροστά της κι έπεσε πάνω στο λάθος τύπο. Έναν αγύρτη, έναν άνθρωπο με διαβολικές προθέσεις. Αρκετοί μάρτυρες τον είχαν συνδέσει με το αγόρι που ονομαζόταν Άτομος. Η οικιακή βοηθός θεωρούσε πως το αγόρι ήταν, κατά πάσα πιθανότητα, το ίδιο πρόσωπο με τον άντρα που της είχε παραδώσει το γράμμα με το μήνυμα *«Να περάσετε όμορφα στο Βερολίνο»*. Κατά τον Μπίλε Άντβορσκο, ο Άτομος ήταν το ίδιο πρόσωπο που αργότερα παρουσιάστηκε ως Ντάνιελ Χέιλ. Το ίδιο αγόρι που η αδερφή του Ντένις Κνούδσεν ισχυριζόταν ότι είχε ασκήσει τεράστια επίδραση στον αδερφό της, όταν ήταν μικρός. Και σύμφωνα με τις ενδείξεις, ήταν αυτός που, χρόνια αργότερα, έπεισε το φίλο του, Ντένις, να ρίξει το αυτοκίνητό του πάνω στο όχημα που οδηγούσε ο πραγματικός Ντάνιελ Χέιλ, προκαλώντας έτσι το θάνατό του. Μπερδεμένη ιστορία, αλλά όχι και τόσο στην πραγματικότητα.

Μέχρι στιγμής είχαν προκύψει αρκετά στοιχεία: ο περίεργος θάνατος του Ντένις Κνούδσεν λίγο μετά το τροχαίο· η εξαιρετικά έντονη αντίδραση του Ούφε όταν είδε την παλιά φωτογραφία του Άτομος, ο οποίος κατά πάσα πιθανότητα ήταν ο άνθρωπος που αργότερα συστήθηκε στη Μερέτε ως Ντάνιελ Χέιλ. Εκείνη η γνωριμία σίγουρα είχε απαιτήσει ιδιαίτερα προσεκτικό σχεδιασμό.

Και, τέλος, η εξαφάνιση της Μερέτε Λίνγκαρ.

Ο Καρλ ένιωσε τα υγρά του στομάχου του να του έρχονται

στο λαιμό και σχεδόν ευχήθηκε να είχε λίγο από το αηδιαστικά γλυκό τσάι του Άσαντ.

Σιχαινόταν να περιμένει όταν δεν ήταν απαραίτητο. Γιατί δεν μπορούσε να μιλήσει μ' εκείνο το μαλάκα το δάσκαλο από το ορφανοτροφείο του Γκόντχαουν αυτή τη στιγμή; Το αγόρι με το παρατσούκλι Άτομος πρέπει να είχε ένα αληθινό όνομα και έναν αριθμό μητρώου. Κάτι που θα εξακολουθούσε να ισχύει και σήμερα. Ήθελε να ξέρει ποιο ήταν αυτό. Τώρα!

Έσβησε το τσιγάρο του και κατέβασε τις λίστες που είχε αναρτήσει στον πίνακα, διαβάζοντας ξανά τι είχε γράψει.

ΥΠΟΠΤΟΙ:

1) Ούφε

2) Άγνωστος αγγελιοφόρος – γράμμα για Βερολίνο

3) Συνδαιτυμόνας στο «Μπάνκεροτ»

4) «Συνάδελφοι» στο Κρίστιανσμπορ – Τ. Μπ.+;

5) Ληστεία μετά φόνου – πόσα χρήματα είχε μαζί της;

6) Απόπειρα βιασμού

ΠΡΟΣ ΔΙΕΡΕΥΝΗΣΗ:

Η κάρτα

Οι γραμματείς στο Κρίστιανσμπορ

Μάρτυρες στο πλοίο της γραμμής

Η ανάδοχη οικογένεια μετά το δυστύχημα, παλιοί συμφοιτητές. Είχε τάση προς κατάθλιψη; Ήταν έγκυος; Ερωτευμένη;

Δίπλα στο «Άγνωστος αγγελιοφόρος», ο Καρλ σημείωσε τώρα, σε παρένθεση: «Άτομος, εμφανιζόμενος ως Ντάνιελ Χέιλ». Ύστερα διέγραψε το σημείο τέσσερα με τα αρχικά του Τάγκε Μπάγκεσεν, καθώς και το ερώτημα αν ήταν έγκυος, στο τέλος της δεύτερης σελίδας.

Εκτός από το σημείο τρία, είχε ακόμα τα σημεία πέντε και έξι να εκκρεμούν από την πρώτη λίστα. Ακόμα κι ένα μικρό ποσό θα μπορούσε να βάλει σε πειρασμό τον αρρωστημένο εγκέφαλο κάποιου κλέφτη. Όμως το σημείο έξι, με την πιθανότητα απόπειρας βιασμού, φάνταζε απίθανο, δεδομένων των συνθηκών και του χρονικού πλαισίου πάνω στο πλοίο.

Όσο για τα στοιχεία που είχε σημειώσει στη δεύτερη λίστα, ακόμα δεν είχε μιλήσει στους μάρτυρες από το πλοίο, στην ανάδοχη οικογένεια ή σε συμφοιτητές. Ως προς τους μάρτυρες, οι καταθέσεις τους δεν είχαν προσφέρει καμία

χρήσιμη πληροφορία, ενώ οι άλλες περιπτώσεις που είχε σημειώσει δεν ήταν πλέον σχετικές με την υπόθεση. Ήταν προφανές πως η Μερέτε δεν είχε αυτοκτονήσει, σε κάθε περίπτωση.

Όχι, οι λίστες αυτές δεν πρόκειται να με βοηθήσουν άλλο, σκέφτηκε ο Καρλ. Τις μελέτησε για μερικά λεπτά ακόμα και ύστερα τις πέταξε στο καλάθι των αχρήστων, το οποίο σε κάτι έπρεπε να χρησιμεύσει, άλλωστε.

Πήρε την ατζέντα της Μερέτε και την έφερε κοντά στα μάτια του. Ο γνωστός του Άσαντ σίγουρα είχε κάνει καταπληκτική δουλειά. Η παχιά γραμμή με την οποία είχε διαγραφεί η καταχώριση είχε εξαφανιστεί τελείως. Ήταν πραγματικά απίστευτο.

«Πες μου ποιος τα κατάφερε!» φώναξε ο Καρλ προς την απέναντι πλευρά του διαδρόμου, όμως ο Άσαντ τον σταμάτησε με ένα νεύμα του χεριού πριν πει οτιδήποτε άλλο. Ο Καρλ είδε πως ο βοηθός του είχε το ακουστικό κολλημένο στο αφτί, έτσι όπως καθόταν στο γραφείο του, κουνώντας καταφατικά το κεφάλι. Δεν έδειχνε ιδιαίτερα ευχαριστημένος· μάλλον το αντίθετο. Σίγουρα δε θα είχε καταφέρει να βρει το όνομα του συνδρομητή στον οποίο αντιστοιχούσε ο παλιός αριθμός κινητού που υπήρχε στην ατζέντα δίπλα στο όνομα Χέιλ.

«Ήταν καρτοτηλέφωνο;» τον ρώτησε, όταν ήρθε ο Άσαντ κρατώντας ένα κομμάτι χαρτί και κάνοντας αέρα με το χέρι

για να διώξει τον καπνό του τσιγάρου, ενοχλημένος.

«Ναι», απάντησε, παραδίδοντας το σημείωμα στον Καρλ. «Το κινητό ανήκε σε ένα κορίτσι, μαθήτρια γυμνασίου στο Γκρέου. Δήλωσε πως της το έκλεψαν από το παλτό της, το οποίο είχε κρεμάσει έξω από την τάξη της, τη Δευτέρα 18 Φεβρουαρίου του 2002. Η κλοπή αναφέρθηκε λίγες μέρες αργότερα και κανείς δεν ξέρει ποιος πήρε τη συσκευή».

Ο Καρλ έγνεψε καταφατικά. Οπότε τώρα γνώριζαν το όνομα του συνδρομητή, αλλά όχι ποιος έκλεψε και στη συνέχεια χρησιμοποίησε το κινητό. Λογικό. Ήταν πλέον πεπεισμένος πως όλα εκείνα τα επιμέρους στοιχεία συνδέονταν μεταξύ τους. Η εξαφάνιση της Μερέτε Λίνγκαρ δεν ήταν ατύχημα. Ένας άντρας την είχε προσεγγίσει, με ανέντιμες προθέσεις, θέτοντας σε κίνηση μια αλυσίδα γεγονότων τα οποία κατέληξαν στο να μην ξαναδεί κανείς έκτοτε την όμορφη νεαρή πολιτικό. Στο μεταξύ είχαν περάσει περισσότερα από πέντε χρόνια. Ο Καρλ φοβόταν το χειρότερο.

«Η Λις ρωτά αν θέλουμε να συνεχίσει να ψάχνει την υπόθεση», είπε ο Άσαντ.

«Τι εννοείς;»

«Να της πούμε να αναζητήσει κάποια σχέση ανάμεσα σ' εκείνες τις συζητήσεις από το παλιό τηλέφωνο στο γραφείο της Μερέτε και αυτό τον αριθμό;» Ο Άσαντ έδειξε το χαρτάκι

όπου είχε γράψει προσεκτικά, με κεφαλαία γράμματα: «25772060, Σάνε Γένσον, Τβέραγερ 90, Γκρέου Στραντ». Τελικά, φαίνεται πως ο Άσαντ ήταν ικανός να γράψει κάτι που να διαβάζεται.

Ο Καρλ κούνησε το κεφάλι απορώντας με τον εαυτό του. Δεν το πίστευε ότι είχε ξεχάσει να συγκρίνει τις λίστες των τηλεφωνικών κλήσεων. Ανάθεμα αν άρχιζε να γράφει σημειώματα με υπομνήσεις προτού καν του προκύψει η άνοια.

«Φυσικά», απάντησε με σίγουρη φωνή. Με τον τρόπο αυτό ίσως κατάφερναν να δημιουργήσουν ένα χρονικό πλαίσιο με βάση τα τηλεφωνήματα, το οποίο να φανέρωνε την εξέλιξη της σχέσης ανάμεσα στη Μερέτε και τον άντρα που υποδυόταν τον Ντάνιελ Χέιλ.

«Όμως, ξέρεις κάτι, Καρλ; Θα πάρει κάνα δυο μέρες, και η Λις δεν ευκαιρεί τώρα. Λέει πως θα είναι αρκετά δύσκολο έπειτα από τόσο καιρό που πέρασε. Ίσως και να μη γίνεται». Ο Άσαντ έδειχνε πραγματικά απογοητευμένος.

«Πες μου κάτι τώρα, Άσαντ. Ποιον ξέρεις που κάνει τέτοια εξαιρετική δουλειά;» είπε, ζυγίζοντας την ατζέντα της Μερέτε στην παλάμη του.

Όμως ο Άσαντ αρνήθηκε να απαντήσει.

Ο Καρλ ετοιμαζόταν να του εξηγήσει πως αυτού του είδους η μυστικοπάθεια δεν ενίσχυε τις πιθανότητές του να

κρατήσει τη δουλειά του, όμως εκείνη τη στιγμή χτύπησε το τηλέφωνο.

Ήταν ο διευθυντής της κλινικής στο Έγελι, του οποίου η περιφρόνηση απέναντι στον Καρλ μόνο που δεν έσταζε από το ακουστικό. «Ήθελα να σας ενημερώσω πως ο Ούφε Λίνγκαρ εξαφανίστηκε λίγο μετά την απολύτως απαράδεκτη στάση σας απέναντί του, την περασμένη Παρασκευή. Δεν έχουμε ιδέα πού βρίσκεται. Η Αστυνομία του Φρέντερικσουν έχει ειδοποιηθεί, όμως αν του συμβεί κάτι σοβαρό, κύριε Μερκ, σας υπόσχομαι πως θα το πληρώνετε για το υπόλοιπο της σταδιοδρομίας σας».

Αμέσως μετά, του έκλεισε στα μούτρα το τηλέφωνο, αφήνοντας τον Καρλ μέσα σε μια εκκωφαντική σιωπή.

Δύο λεπτά αργότερα, ο διοικητής του Τμήματος Ανθρωποκτονιών τηλεφώνησε και ζήτησε από τον Καρλ να ανεβεί στο γραφείο του. Δε χρειάστηκε να μπει σε λεπτομέρειες· ο Καρλ αναγνώρισε τον τόνο της φωνής.

Είχε πάρει διαταγή να παρουσιαστεί. Τώρα.

33
2007

Ο ΕΦΙΑΛΤΗΣ ΞΕΚΙΝΗΣΕ τη στιγμή που περνούσε μπροστά από το κιόσκι των εφημερίδων έξω από το σιδηροδρομικό σταθμό του Άλερεντ, πηγαίνοντας στη δουλειά του. Το διπλό

πασχαλινό τεύχος του *Κους Κους* είχε κυκλοφορήσει μία εβδομάδα νωρίτερα από το κανονικό, ενώ ακόμα κι εκείνοι που γνώριζαν ελάχιστα τον Καρλ ήξεραν πλέον πως ήταν η δική του φωτογραφία, του αναπληρωτή αστυνομικού επιθεωρητή Καρλ Μερκ, που κοσμούσε μια γωνία του εξωφύλλου, ακριβώς κάτω από το κεντρικό θέμα σχετικά με τον επικείμενο γάμο του πρίγκιπα της Δανίας με τη Γαλλίδα αγαπημένη του.

Ένας δυο ντόπιοι παραμέρισαν αμήχανοι εκεί που αγόραζαν σάντουιτς και φρούτα. «Αστυνομικός Απειλεί Δημοσιογράφο», ωρυόταν ο τίτλος. Κι από κάτω, με μικρότερα γράμματα: «Η Αλήθεια γύρω από τους Μοιραίους Πυροβολισμούς».

Ο εφημεριδοπώλης έδειξε πραγματικά απογοητευμένος όταν ο Καρλ αποφάσισε να μην επενδύσει ένα μέρος των χρημάτων που έβγαζε με κόπο σε ένα αντίτυπο του συγκεκριμένου εντύπου. Προτιμούσε να πεθάνει, παρά να συνεισφέρει έστω και το ελάχιστο ποσό στην φυλλάδα που συντηρούσε τον Πέλε Χίτεστεδ.

Αρκετοί άνθρωποι στο τρένο κοίταζαν επίμονα τον Καρλ, οπότε άρχισε να νιώθει την πίεση στο θώρακά του.

Η κατάσταση δε βελτιώθηκε στα Κεντρικά της Αστυνομίας. Είχε τελειώσει την προηγούμενη μέρα στη δουλειά ακούγοντας το διοικητή να του τα σέρνει για την εξαφάνιση του Ούφε. Τώρα είχε κληθεί και πάλι να δώσει

εξηγήσεις.

«Τι κοιτάτε, ρε ηλίθιοι;» γρύλισε, καθώς περνούσε δίπλα από κάποιους συναδέλφους του οι οποίοι δεν έδειχναν και τόσο λυπημένοι γι' αυτό που του είχε συμβεί.

«Λοιπόν, Καρλ. Το ερώτημα είναι το εξής: Τι θα κάνουμε μ' εσένα;» είπε ο Μάρκους Γιάκομπσεν. «Φοβάμαι πως την επόμενη εβδομάδα θα βρεθώ μπροστά σε πρωτοσέλιδα που θα λένε ότι τρομοκράτησες ψυχολογικά ένα δύσμοιρο, πνευματικά ανάπηρο άνθρωπο. Είμαι βέβαιος πως καταλαβαίνεις ότι οι δημοσιογράφοι θα στήσουν πάρτι έτσι και συμβεί τίποτα στον Ούφε Λίνγκαρ». Έδειξε την εφημερίδα. Εκεί υπήρχε η φωτογραφία ενός σκυθρωπού Καρλ, τραβηγμένη πριν από χρόνια, στον τόπο ενός εγκλήματος. Ο Καρλ θυμόταν ότι είχε πετάξει με τις κλοτσιές τους δημοσιογράφους έξω από την αποκλεισμένη περιοχή και πόσο έξαλλοι ήταν εκείνοι με την αντίδρασή του.

«Οπότε επαναλαμβάνω το ερώτημα: Τι θα κάνουμε μ' εσένα, Καρλ;»

Ο Καρλ πήρε εκνευρισμένος τη φυλλάδα και διάβασε επί τροχάδην το κείμενο στο κέντρο των κιτρινοκόκκινων πλαισίων. Ήξεραν πραγματικά πώς να ρίχνουν λάσπη σε έναν άνθρωπο αυτές οι κουτσομπόλες κατίνες που ήθελαν να λέγονται δημοσιογράφοι.

«Δεν έκανα κανενός είδους δήλωση για την υπόθεση στο

Κους Κους», είπε. «Το μόνο που είπα ήταν ότι θα έδινα και τη ζωή μου για τον Χάρντι και τον Άνκερ. Αυτό ήταν όλο. Αγνόησέ τους, Μάρκους, αλλιώς βάλε τους δικηγόρους μας να τους κυνηγήσουν».

Πέταξε τη φυλλάδα στο γραφείο και σηκώθηκε. Είχε καταθέσει την άποψή του και ήταν η αλήθεια. Τι σκόπευε να κάνει ο Μάρκους; Να τον απολύσει; Μια τέτοια απόφαση σίγουρα θα πρόσφερε τροφή για αρκετά ακόμα πιασάρικα πρωτοσέλιδα.

Ο προϊστάμενός του τον κοίταξε αποκαρδιωμένος. «Τηλεφώνησαν από το Κανάλι 2, για εκείνη την εκπομπή που ερευνά παλιές υποθέσεις. Θέλουν να σου μιλήσουν. Τους είπα να το ξεχάσουν».

«Εντάξει», απάντησε ο Καρλ. Ο προϊστάμενός του πιθανότατα δεν τολμούσε να κάνει αλλιώς.

«Με ρώτησαν αν είχε κάποια βάση το ρεπορτάζ του *Κους Κους* σχετικά μ' εσένα και την υπόθεση στο Άμαρ».

«Αλήθεια; Τότε θα ήθελα να ακούσω τι τους απάντησες».

«Τους είπα πως όλα αυτά ήταν εντελώς βλακείες».

«Εντάξει, ωραία». Ο Καρλ κατένευσε πεισμωμένος. «Αυτό πιστεύεις πραγματικά;»

«Καρλ, θα σου πω κάτι και θέλω να με ακούσεις

προσεκτικά. Έχεις πολύ καιρό που υπηρετείς στο Σώμα. Πόσες φορές όλα αυτά τα χρόνια είδες ένα συνάδελφο να στριμώχνεται; Θυμήσου την πρώτη φορά που βγήκες ως αστυνομικός νυχτερινή περιπολία στο Ράνερς, ή όπου διάολο τοποθετήθηκες, και ξαφνικά βρέθηκες πρόσωπο με πρόσωπο με ένα μάτσο αγροίκους, τύφλα στο μεθύσι, που είχαν πρόβλημα με τη στολή σου. Θυμάσαι πώς ένιωσες; Λοιπόν, καθώς περνούν τα χρόνια, προκύπτουν καταστάσεις που είναι εκατό φορές χειρότερες. Τις έχω περάσει κι εγώ. Ο Λαρς και ο Μπακ, επίσης. Και πολλοί ακόμα πρώην συνάδελφοι, που τώρα βγάζουν το ψωμί τους κάνοντας κάτι άλλο. Καταστάσεις όπου κινδυνεύει η ζωή σου. Από τσεκούρια και σφυριά, λοστούς, μαχαίρια, σπασμένα μπουκάλια μπίρας, καραμπίνες και κάθε λογής όπλα. Πόσες φορές μπορεί ένας άνθρωπος να ξεπεράσει μια τέτοια κατάσταση και πότε αποφασίζει ότι δεν αντέχει άλλο; Ποιος ξέρει; Είναι αδύνατο να προβλέψεις τα όρια κάθε ανθρώπου, δε συμφωνείς; Όλοι μας μπλέξαμε σε σκατένιες καταστάσεις κάποια στιγμή. Όποιος δεν έχει μπλέξει δεν είναι αληθινός αστυνομικός. Είμαστε υποχρεωμένοι να βγαίνουμε στους δρόμους, γνωρίζοντας πως μια στο τόσο μπορεί να βρεθούμε αντιμέτωποι με πολύ δύσκολες καταστάσεις. Αυτή είναι η δουλειά μας».

Ο Καρλ έγνεψε καταφατικά, νιώθοντας την πίεση στο στήθος του να παίρνει καινούρια μορφή. «Λοιπόν, ποια είναι η ετυμηγορία, αρχηγέ;» ρώτησε δείχνοντας τη φυλλάδα. «Τι έχεις να πεις εσύ γι’ αυτό; Ποια είναι η γνώμη σου;»

Ο διοικητής κοίταξε τον Καρλ με ήρεμη έκφραση. Χωρίς να πει λέξη, σηκώθηκε και άνοιξε το παράθυρο που έβλεπε προς το Τίβολι. Ύστερα πήρε την εφημερίδα, έσκυψε και έκανε πως σκούπιζε τον πισινό του με αυτή. Μετά την τσαλάκωσε και την πέταξε ολόκληρη στο δρόμο.

Δε θα μπορούσε να εκφράσει τη γνώμη του με πιο ξεκάθαρο τρόπο.

Ο Καρλ ένιωσε ένα χαμόγελο να ανθίζει στα χείλη του. Κάποιος περαστικός κάτω στο δρόμο θα ήταν ο τυχερός αποδέκτης ενός δωρεάν αντιτύπου του τηλεοπτικού προγράμματος.

Έκανε ένα νεύμα με το κεφάλι στον προϊστάμενό του. Η αντίδρασή του ήταν μάλλον συγκινητική.

«Βρίσκομαι κοντά στην ανακάλυψη νέων στοιχείων για την υπόθεση Λίνγκαρ», είπε ο Καρλ αντί άλλης απάντησης και περίμενε να του δοθεί το ελεύθερο να φύγει.

Ο Μάρκους Γιάκομπσεν έγνεψε καταφατικά, δείχνοντας έτσι την ικανοποίησή του. Κάτι τέτοιες καταστάσεις ήταν που εξηγούσαν για ποιο λόγο έχαιρε τέτοιας εκτίμησης και γιατί είχε κατορθώσει να κρατήσει κοντά του την ίδια όμορφη γυναίκα για περισσότερα από τριάντα χρόνια. «Απλώς να θυμάσαι πως ακόμα δεν έχεις εγγραφεί στο πρόγραμμα εκπαίδευσης, Καρλ», πρόσθεσε. «Και πρέπει να το κάνεις μέσα στις δύο επόμενες μέρες. Με άκουσες;»

Ο Καρλ έγνεψε καταφατικά, όμως δε συμφωνούσε πραγματικά. Αν ο προϊστάμενός του σκόπευε να επιμείνει στο θέμα των σεμιναρίων, θα έπρεπε πρώτα να τα βάλει με το συνδικάτο.

Τα τέσσερα λεπτά που χρειάστηκε ο Καρλ για να φτάσει από το γραφείο του διοικητή μέχρι το υπόγειο ήταν μια πραγματική δοκιμασία, καθώς περνούσε ανάμεσα από ανθρώπους που τον κοίταζαν με περιφρόνηση και αποδοκιμασία. Μας ντροπιάζεις όλους, έλεγαν κάποια από εκείνα τα βλέμματα. Γραμμένους σας έχω, σκεφτόταν αυτός. Κανονικά, έπρεπε να του προσφέρουν τη στήριξή τους· τότε, ίσως να μην ένιωθε λες και του πετσόκοβε το στήθος ένα πελώριο, βαρύ τσεκούρι.

Ακόμα κι ο Άσαντ είχε δει το άρθρο, όμως εκείνος τουλάχιστον χτύπησε φιλικά τον Καρλ στην πλάτη. Θεωρούσε πως η φωτογραφία στην πρώτη σελίδα ήταν ωραία τραβηγμένη, αλλά το έντυπο παραήταν ακριβό.

Ήταν ενδιαφέρον να ακούει κανείς μια διαφορετική άποψη.

Στις δέκα ακριβώς χτύπησε το τηλέφωνο· καλούσαν τον Καρλ από «το κλουβί», το χώρο υποδοχής στα Κεντρικά. «Είναι ένας άντρας εδώ, που λέει πως έχει ραντεβού μαζί σου», είπε ψυχρά ο αξιωματικός υπηρεσίας. «Περιμένεις κάποιον Τζον Ράσμουσεν;»

«Ναι, στείλ’ τον κάτω».

Πέντε λεπτά αργότερα άκουσαν διστακτικά βήματα στο διάδρομο κι ένα επιφυλακτικό: «Παρακαλώ, είναι κανείς εδώ;»

Ο Καρλ πίεσε τον εαυτό του να σηκωθεί. Στο κατώφλι βρέθηκε πρόσωπο με πρόσωπο με έναν τύπο ξεχασμένο στο παρελθόν, που φορούσε ισλανδικό πουλόβερ, κοτλέ παντελόνι και, γενικά, είχε χίπικη εμφάνιση.

«Ονομάζομαι Τζον Ράσμουσεν, ήμουν δάσκαλος στη στέγη παιδιών του Γκόντχαουν. Έχουμε ραντεβού», είπε με μια πονηρή έκφραση, τείνοντας το χέρι. «Δε μου λέτε, δική σας είναι η φωτογραφία στο πρωτοσέλιδο ενός από τα κουτσομπολίστικα έντυπα σήμερα;»

Ήταν εξοργιστικό. Έτσι όπως ήταν ντυμένος αυτός ο άντρας, δεν τον έπαιρνε να σχολιάζει αδιάκριτα τους άλλους.

Στη συνέχεια δεν άργησαν να καταλήξουν στο ότι ο Τζον Ράσμουσεν πράγματι θυμόταν τον Άτομος και μετά συμφώνησαν να συζητήσουν για την υπόθεση πριν ξεκινήσει η περιήγηση στο κτίριο της Αστυνομίας. Ο Καρλ σκόπευε να ξεμπερδέψει μαζί του με μια σύντομη βόλτα στο ισόγειο κι ένα γρήγορο πέρασμα από τα προαύλια.

Ο άντρας έμοιαζε αρκετά ευχάριστος, αν και κάπως πολυλογάς. Δε φαινόταν τύπος που κάποια ατίθασα αγόρια

θα είχαν την υπομονή να ανεχτούν, κατά τη γνώμη του Καρλ. Όμως πιθανότατα εξακολουθούσαν να υπάρχουν ορισμένα πράγματα που δε γνώριζε ο Καρλ σχετικά με τα ατίθασα αγόρια.

«Θα σας στείλω με φαξ όσα στοιχεία έχουμε γι’ αυτόν στη στέγη παιδιών· έχω συνεννοηθεί ήδη με τους υπεύθυνους και δε θα υπάρξει πρόβλημα. Όμως οφείλω να σας προειδοποιήσω ότι δεν είναι πολλά. Ο φάκελος του Άτομος εξαφανίστηκε πριν από μερικά χρόνια, κι όταν τελικά τον ανακαλύψαμε πίσω από μια βιβλιοθήκη, τουλάχιστον τα μισά έγγραφα έλειπαν». Κούνησε το κεφάλι, κάνοντας το χαλαρό δέρμα κάτω από το πιγούνι του να κουνηθεί.

«Πώς κατέληξε στο ίδρυμά σας;»

Ο Ράσμουσεν ανασήκωσε τους ώμους. «Προβλήματα στο σπίτι, καταλαβαίνετε. Επίσης, είχε δοθεί σε μια ανάδοχη οικογένεια που μάλλον δεν αποτελούσε την ιδανική επιλογή. Πράγμα το οποίο μπορεί να προκαλέσει αντιδράσεις, και μερικές φορές τα πράγματα εκτραχύνονται. Απ’ ό,τι φαίνεται, ήταν καλό παιδί, όμως δεν του δόθηκαν αρκετά ερεθίσματα σε σχέση με τις πνευματικές του δυνατότητες. Κι αυτό είναι κακός συνδυασμός. Συναντά κανείς τέτοια παιδιά σε όλα τα γκέτο όπου ζουν μετανάστες. Θα έλεγε κανείς πως τα νεαρά αυτά άτομα ξεχειλίζουν από ανεκμετάλλευτη ενέργεια».

«Μήπως είχε μπλεξίματα με το νόμο;»

«Φαντάζομαι πως ναι, υπό μία έννοια, όμως, αν θυμάμαι καλά, ήταν ασήμαντα πράγματα. Θέλω να πω, εντάξει, είχε ευερέθιστο χαρακτήρα, όμως δε νομίζω ότι βρέθηκε στο Γκόντχαουν επειδή είχε κάνει κάτι βίαιο. Όχι, δε θυμάμαι τίποτα τέτοιο, όμως ας μην ξεχνάμε ότι έχουν περάσει είκοσι χρόνια».

Ο Καρλ έφερε πιο κοντά του το σημειωματάριο. «Θα σας κάνω μερικές ερωτήσεις στα γρήγορα και θα με βοηθούσατε αν δίνατε σύντομες απαντήσεις. Αν δεν μπορείτε να απαντήσετε σε κάποια ερώτηση, προχωράμε στην επόμενη. Μπορούμε να επανέλθουμε, αν σκεφτείτε στην πορεία κάποια απάντηση. Σύμφωνοι;»

Ο άντρας έγνεψε φιλικά στον Άσαντ, ο οποίος του πρόσφερε κάποιο από εκείνα τα πηχτά, καυτά αφεψήματα που ετοίμαζε, μέσα σε ένα λεπτοφτιαγμένο φλιτζανάκι διακοσμημένο με χρυσά άνθη. Ο Ράσμουσεν δέχτηκε το φλιτζάνι χαμογελώντας. Θα το μετάνιωνε.

Ύστερα στράφηκε προς τον Καρλ. «Σύμφωνοι», είπε. «Κατάλαβα».

«Ποιο είναι το πραγματικό όνομα του αγοριού;»

«Νομίζω πως ήταν Λαρς Έρικ ή Λαρς Χένρικ ή κάτι τέτοιο. Είχε ένα πολύ συνηθισμένο επίθετο. Μάλλον Πίτερσεν, όμως θα σας το πω σίγουρα στο φαξ που θα στείλω».

«Γιατί τον έλεγαν Άτομος;»

«Ήταν ένα παρατσούκλι που του είχε δώσει ο πατέρας του. Απ' ό,τι ξέρω, θαύμαζε πολύ τον πατέρα του, ο οποίος είχε πεθάνει λίγα χρόνια νωρίτερα. Νομίζω πως ο πατέρας του ήταν μηχανικός και είχε να κάνει με τον πυρηνικό ερευνητικό σταθμό του Ρίσε. Όμως είμαι σίγουρος πως θα βρείτε περισσότερες λεπτομέρειες όταν θα έχετε το όνομα του αγοριού και τον αριθμό μητρώου».

«Έχετε ακόμα τον αριθμό μητρώου του;»

«Ναι. Εξαφανίστηκε μαζί με κάποια άλλα έγγραφα από το φάκελό του, όμως διαθέτουμε ένα λογιστικό σύστημα το οποίο συνδέεται με τη χρηματοδότηση που λαμβάνουμε από τις δημοτικές Αρχές και την κυβέρνηση, οπότε ο αριθμός βρέθηκε και προστέθηκε στο φάκελό του».

«Πόσο καιρό έμεινε κοντά σας;»

«Νομίζω τρία με τέσσερα χρόνια».

«Μεγάλο διάστημα, αν λάβει κανείς υπόψη την ηλικία του, σωστά;»

«Ναι και όχι. Κάποιες φορές, έτσι συμβαίνει. Δε στάθηκε δυνατό να βρεθεί άλλο μέρος για το παιδί μέσω του συστήματος. Αρνήθηκε να ζήσει με μια νέα ανάδοχη οικογένεια, ενώ η δική του αδυνατούσε να τον φροντίσει στο

μεταξύ».

«Είχατε νέα του έκτοτε; Ξέρετε τι απέγινε;»

«Τον συνάντησα τυχαία μερικά χρόνια αργότερα και φαινόταν να τα πηγαίνει καλά. Νομίζω πως ήταν στο Χέλσινγκερ. Απ' ό,τι θυμάμαι, εργαζόταν ως καμαρότος, βοηθός τροφοδοσίας, κάτι τέτοιο. Πάντως, φορούσε στολή».

«Εννοείτε, ήταν ναυτικός;»

«Ναι, έτσι νομίζω. Κάτι τέτοιο».

Πρέπει να βρω τη λίστα του πληρώματος του πλοίου από την εταιρεία, σκέφτηκε ο Καρλ, προσπαθώντας να φανταστεί αν την είχε αναζητήσει κανείς στην πρώτη έρευνα. Για μία ακόμα φορά θυμήθηκε το ένοχο πρόσωπο του Μπακ την περασμένη Πέμπτη, όταν συναντήθηκαν στο γραφείο του Μάρκους Γιάκομπσεν.

«Μισό λεπτό», είπε στον Ράσμουσεν και ύστερα ζήτησε από τον Άσαντ να ανεβεί πάνω και να βρει τον Μπακ. Έπρεπε να τον ρωτήσει αν είχαν παραλάβει τη λίστα των ανθρώπων που εργάζονταν στο πλοίο στο οποίο είχε επιβιβαστεί η Μερέτε Λίνγκαρ. Κι αν υπήρχε αυτή η λίστα, πού βρισκόταν τώρα;

«Μερέτε Λίνγκαρ, είπατε; Αυτήν αφορά η υπόθεση;» ρώτησε ο άντρας, με μάτια που έλαμπαν σαν

χριστουγεννιάτικο δέντρο. Ήπιε μια γερή γουλιά από το σιροπιασμένο τσάι.

Ο Καρλ τού χαμογέλασε, δείχνοντάς του πόσο απίστευτα χαρούμενος ήταν που του γινόταν αυτή η ερώτηση. Ύστερα συνέχισε με τις δικές του ερωτήσεις, χωρίς να απαντήσει.

«Είχε μήπως ψυχωτικές τάσεις το αγόρι; Θυμάστε αν είχε την ικανότητα να εκδηλώνει συμπάθεια για τους άλλους;»

Ο δάσκαλος κοίταξε το άδειο φλιτζάνι του σαν να διψούσε ακόμα. Φαίνεται πως ήταν ένας από εκείνους τους ανθρώπους που το αισθητήριο της γεύσης τους είχε επηρεαστεί από τη μακροβιοτική. Ύστερα ανασήκωσε τα γκρίζα φρύδια του. «Πολλά από τα παιδιά που έρχονται σ' εμάς είναι συναισθηματικά σημαδεμένα. Φυσικά, για κάποια από αυτά γίνεται ιατρική διάγνωση, όμως δε θυμάμαι να συνέβη κάτι τέτοιο στην περίπτωση του Άτομος. Μάλιστα, νομίζω ότι ήταν ικανός να εκδηλώνει συμπάθεια. Τουλάχιστον, ανησυχούσε πολύ για τη μητέρα του».

«Υπήρχε κάποιος λόγος γι' αυτό; Μήπως εκείνη ήταν ναρκομανής ή κάτι ανάλογο;»

«Όχι, κάθε άλλο. Αλλά θυμάμαι αμυδρά πως αντιμετώπιζε σοβαρά προβλήματα υγείας. Αυτός ήταν και ο λόγος που μεσολάβησε τόσο μεγάλο διάστημα μέχρι να τον ξαναπάρει η οικογένειά του».

Η περιήγηση στα Κεντρικά της Αστυνομίας ήταν σύντομη. Ο Τζον Ράσμουσεν αποδείχτηκε ακόρεστος παρατηρητής, σχολιάζοντας καθετί που έβλεπε. Αν ήταν στο χέρι του, θα είχε εξετάσει εξονυχιστικά κάθε τετραγωνικό μέτρο του κτιρίου. Καμία λεπτομέρεια δεν ήταν ασήμαντη γι' αυτόν, οπότε ο Καρλ καμώθηκε πως είχε ένα βομβητή στην τσέπη του ο οποίος χτυπούσε. «Αχ, συγνώμη, μόλις με ειδοποίησαν ότι προέκυψε νέος φόνος», είπε στον άντρα με σκυθρωπό ύφος, το οποίο εκείνος υιοθέτησε αμέσως. «Δυστυχώς, θα πρέπει να σας αφήσω. Ευχαριστώ για τη βοήθειά σας, κύριε Ράσμουσεν. Περιμένω το φαξ που λέγαμε μέσα στο επόμενο δίωρο. Εντάξει;»

Στο βασίλειο του Καρλ είχε απλωθεί σιωπή. Στο γραφείο, μπροστά του, υπήρχε ένα μήνυμα από τον Μπακ που έλεγε πως δεν ήξερε τίποτα για καμία λίστα του πληρώματος του πλοίου. Ο Καρλ αναρωτήθηκε για ποιο λόγο ήλπιζε πως θα έπαιρνε διαφορετική απάντηση.

Στα αφτιά του έφτανε ένα μουρμουρητό, σαν προσευχή, από τη γωνιά της τρύπας του Άσαντ, εκεί όπου βρισκόταν το χαλάκι, όμως κατά τα άλλα δεν ακουγόταν άλλος ήχος. Ο Καρλ ένιωθε σαν να τον χτυπούσε η καταιγίδα και τον σάρωναν οι άνεμοι. Νωρίτερα, το τηλέφωνο χτυπούσε αδιάκοπα, επί μία ώρα, εξαιτίας εκείνου του άρθρου στην παλιοφυλλάδα. Είχαν τηλεφωνήσει οι πάντες, από την αστυνομική διευθύντρια, που ήθελε να του δώσει κάποιες συμβουλές, μέχρι τοπικοί ραδιοφωνικοί σταθμοί, συντάκτες ιστοσελίδων, δημοσιογράφοι από περιοδικά και κάθε λογής

παράσιτα που κυκλοφορούσαν στο περιθώριο του δημοσιογραφικού κόσμου. Φαίνεται πως η κυρία Σέρενσεν διασκέδαζε περνώντας όλα τα τηλεφωνήματα στον Καρλ, οπότε τώρα κι εκείνος είχε γυρίσει τη συσκευή στο αθόρυβο και είχε ενεργοποιήσει την αναγνώριση κλήσεων, ώστε να φαίνεται ποιος τηλεφωνούσε. Το πρόβλημα ήταν ότι ποτέ του δεν τα πήγαινε καλά με την απομνημόνευση αριθμών τηλεφώνων. Τουλάχιστον, όμως, δεν ήταν πια υποχρεωμένος να ανέχεται τον κάθε περίεργο.

Το φαξ από το δάσκαλο στο Γκόντχαουν ήταν το πρώτο πράγμα που κατάφερε να συνεφέρει τον Καρλ από εκείνο τον εκούσιο λήθαργο.

Όπως ήταν αναμενόμενο, ο Ράσμουσεν ήταν ευγενικός άνθρωπος και εκμεταλλεύτηκε την ευκαιρία να ευχαριστήσει τον Καρλ που διέθεσε το χρόνο του για να του δείξει τα Κεντρικά της Αστυνομίας. Οι υπόλοιπες σελίδες ήταν τα έγγραφα που του είχε υποσχεθεί, τα οποία, παρότι συνοπτικά, αποδείχτηκαν χρυσωρυχείο.

Το πραγματικό όνομα του αγοριού με το παρατσούκλι Άτομος ήταν Λαρς Χένρικ Γένσεν. Ο αριθμός μητρώου του: 020172-0619. Επομένως είχε γεννηθεί το 1972. Σήμερα θα ήταν τριάντα πέντε ετών, πράγμα που σήμαινε πως ήταν σχεδόν συνομήλικος με τη Μερέτε Λίνγκαρ.

Λαρς Χένρικ Γένσεν, τι απίστευτα συνηθισμένο όνομα, σκέφτηκε αποκαμωμένος ο Καρλ. Γιατί στον κόρακα δεν είχε

σκεφτεί ο Μπακ ή κάποιος από τους άλλους καραγκιόζηδες που συμμετείχαν στην αρχική ομάδα να πάρει αντίγραφο της λίστας του πληρώματος του πλοίου; Ποιος ξέρει αν ήταν δυνατό να βρεθεί τώρα αυτό το έγγραφο, έπειτα από τόσα χρόνια;

Σούφρωσε τα χείλη. Θα αποτελούσε τεράστιο βήμα προόδου αν αποδεικνυόταν πως αυτός ο τύπος εργαζόταν στο πλοίο εκείνη την εποχή, όμως –καλώς εχόντων των πραγμάτων– αυτό θα μπορούσε να διαπιστωθεί εύκολα με μια σχετική ερώτηση στην πλοιοκτήτρια εταιρεία. Ο Καρλ διάβασε το φαξ μία ακόμα φορά και ύστερα σήκωσε το ακουστικό για να καλέσει τα γραφεία της εταιρείας.

Μια φωνή άρχισε να μιλά πριν προλάβει καν να σχηματίσει τον αριθμό. Για μια στιγμή νόμισε πως ήταν η Λις, όμως τότε η μελωμένη, βελούδινη φωνή της Μόνα Ίψεν χάιδεψε το αφτί του, κόβοντάς του την ανάσα.

«Τι συνέβη;» τον ρώτησε. «Το τηλέφωνο δεν πρόλαβε να χτυπήσει».

Ναι, καλή ερώτηση. Πρέπει να την είχαν περάσει στη γραμμή του τη στιγμή που εκείνος σήκωνε το ακουστικό.

«Είδα το σημερινό φύλλο του *Κους Κους*», του είπε.

Ο Καρλ βλαστήμησε χαμηλόφωνα. Κι αυτή τα ίδια; Έτσι και ήξεραν εκείνοι οι λιβελογράφοι πόσους αναγνώστες τούς

είχε εξασφαλίσει αυτή την εβδομάδα, πιθανότατα θα έβαζαν τη φάτσα του στην πρώτη σελίδα μόνιμα.

«Πρόκειται για μια μάλλον ασυνήθιστη κατάσταση, Καρλ. Πώς αισθάνθηκες;»

«Κοίτα, δεν είναι και ό,τι καλύτερο μου έχει συμβεί, οφείλω να το παραδεχτώ», της απάντησε.

«Καλό θα ήταν να περάσεις από εδώ σύντομα», του είπε.

Για κάποιο λόγο, η πρότασή της δεν ακούστηκε τόσο ενδιαφέρουσα όσο την προηγούμενη φορά. Πιθανότατα εξαιτίας της ενοχλητικής βέρας της που προκαλούσε παρεμβολές στις κεραίες του.

«Έχω την αίσθηση πως εσύ και ο Χάρντι δεν πρόκειται να λυτρωθείτε ψυχολογικά ωσότου συλληφθούν οι δράστες. Συμφωνείς, Καρλ;»

Εκείνος ένιωσε τη μεταξύ τους απόσταση να μεγαλώνει. «Κάθε άλλο», είπε. «Δεν έχει καμία σχέση με αυτούς τους μπάσταρδους. Άνθρωποι σαν κι εμάς είναι υποχρεωμένοι να ζουν διαρκώς με τον κίνδυνο». Προσπάθησε πολύ να θυμηθεί το κήρυγμα του διοικητή, νωρίτερα το πρωί, όμως η ανάσα αυτού του ερωτικού πλάσματος στην άλλη άκρη της γραμμής δεν τον βοηθούσε. «Πρέπει να λάβεις υπόψη σου πως υπάρχουν περιπτώσεις στο επαγγελματικό παρελθόν ενός αστυνομικού που τα πράγματα δεν πήγαν στραβά. Αργά ή

γρήγορα, είναι προορισμένο να συμβεί κι αυτό».

«Χαίρομαι που σε ακούω να το λες», απάντησε εκείνη. Ο Χάρντι πρέπει να της είχε πει κάτι παρόμοιο. «Όμως, ξέρεις κάτι, Καρλ; Αυτά είναι μαλακίες! Περιμένω να συναντιόμαστε σε τακτική βάση, προκειμένου να μπορέσουμε να βρούμε τη λύση σε όλο αυτό το θέμα. Την επόμενη εβδομάδα δε θα υπάρχει καμία αναφορά σ' εσένα στις φυλλάδες, οπότε θα μπορέσουμε να δουλέψουμε με την ησυχία μας».

Ο υπάλληλος με τον οποίο μίλησε ο Καρλ στην πλοιοκτήτρια εταιρεία ήταν πολύ εξυπηρετικός. Όπως συνέβαινε και σε άλλες περιπτώσεις αγνοούμενων ατόμων, η εταιρεία διατηρούσε φάκελο της Μερέτε Λίνγκαρ σε πρώτη ζήτηση, κι έτσι μπόρεσαν να επιβεβαιώσουν πως η λίστα με τους ανθρώπους που εργάζονταν εκείνη τη θλιβερή μέρα είχε πράγματι εκτυπωθεί την εποχή της αρχικής έρευνας και αντίγραφό της είχε παραδοθεί στην Ομάδα Ταχείας Αντίδρασης. Όλα τα μέλη του πληρώματος, ανεξαρτήτως θέσεως, είχαν δώσει κατάθεση, όμως δυστυχώς κανείς δεν είχε κάποια πληροφορία που θα μπορούσε να φωτίσει το μυστήριο του τι συνέβη στη Μερέτε πάνω στο πλοίο.

Ο Καρλ προσπαθούσε να συγκρατηθεί, ώστε να μην αρχίσει να χτυπά το κεφάλι του στον τοίχο. Τι στο διάολο είχε κάνει η Αστυνομία εκείνη τη λίστα στο μεταξύ; Τη χρησιμοποίησε για φίλτρο στην καφετιέρα; Ο Μπακ και οι παρατρεχάμενοί του ήταν για σφαλιάρες, όπως κι όλοι οι άλλοι σαν και του λόγου τους.

«Έχω έναν αριθμό μητρώου», είπε στον υπάλληλο. «Θα μπορούσατε να δείτε αν εμφανίζεται στο σύστημά σας;»

«Όχι σήμερα», απάντησε εκείνος. «Λυπάμαι, όμως απουσιάζει όλο το λογιστήριο, συμμετέχουν σε κάποιο πρόγραμμα μετεκπαίδευσης».

«Εντάξει. Η λίστα είναι αλφαβητική;» ρώτησε ο Καρλ.

Δεν ήταν. Ο πλοίαρχος και οι αξιωματικοί αναφέρονταν πρώτοι· αυτό αποτελούσε συνηθισμένη πρακτική. Πάνω στο πλοίο, οι πάντες γνώριζαν τη θέση τους στην κλίμακα της ιεραρχίας.

«Θα μπορούσατε να ψάξετε το όνομα Λαρς Χένρικ Γένσεν;»

Ο άντρας στην άλλη άκρη της γραμμής γέλασε ξερά. Φαίνεται πως η λίστα ήταν μακρυνάρι.

Στο χρόνο που πήρε στον Άσαντ να ολοκληρώσει μία ακόμα προσευχή, να βρέξει το πρόσωπό του με νερό από μια μικρή γαβάθα που είχε στη γωνία, να φυσήξει τη μύτη του σαν τρομπέτα και στη συνέχεια να βάλει μία ακόμα τσαγιέρα με σιροπιαστό νερό να βράζει, ο υπάλληλος στα γραφεία της πλοιοκτήτριας εταιρείας είχε καταφέρει να ολοκληρώσει την αναζήτηση. «Όχι, δεν υπάρχει κανένας Λαρς Χένρικ Γένσεν», είπε, και κάπου εκεί το τηλεφώνημα έφτασε στο τέλος του.

Ήταν μια απερίγραπτα αποκαρδιωτική εξέλιξη.

«Γιατί είσαι έτσι μουτρωμένος, Καρλ;» ρώτησε ο Άσαντ χαμογελώντας. «Μη σκέφτεσαι άλλο εκείνη τη χαζή φωτογραφία στη χαζή εφημερίδα. Σκέψου πώς θα ήταν αν είχες σπάσει χέρια και πόδια μαζί – θα ήταν πολύ χειρότερα τότε».

Αναμφισβήτητα, ασυνήθιστος τρόπος παρηγοριάς.

«Κατάφερα να βρω το πραγματικό όνομα εκείνου του νεαρού που τον έλεγαν Άτομος, Άσαντ», είπε ο Καρλ. «Είχα την υποψία ότι δούλευε στο πλοίο απ' όπου εξαφανίστηκε η Μερέτε, όμως τελικά έκανα λάθος. Γι' αυτό είμαι έτσι».

Ο Καρλ έγινε αποδέκτης ενός καλοζυγισμένου, φιλικού χτυπήματος στην πλάτη. «Μπορεί, όμως βρήκες τη λίστα του πληρώματος του πλοίου, όπως και να 'χει. Καλή δουλειά, Καρλ», είπε ο Άσαντ, χρησιμοποιώντας έναν τόνο φωνής σαν να απευθυνόταν σε νήπιο που κατάφερε να χρησιμοποιήσει με επιτυχία το γιογιό του.

«Κοίτα, ουσιαστικά δε μας οδήγησε πουθενά, όμως θα συνεχίσουμε να ψάχνουμε. Ο αριθμός μητρώου του ήταν στο φαξ από το Γκόντχαουν, οπότε είμαι σίγουρος ότι θα τον εντοπίσουμε τον τύπο. Δόξα τω Θεώ, έχουμε πρόσβαση σε όλα τα επίσημα μητρώα που χρησιμοποιούνται».

Πληκτρολόγησε τον αριθμό στον υπολογιστή του, με τον

Άσαντ να στέκεται από πίσω του, νιώθοντας σαν παιδί που ετοιμάζεται να ανοίξει ένα χριστουγεννιάτικο δώρο. Η καλύτερη στιγμή για κάθε αστυνομικό είναι όταν πλησιάζει η αποκάλυψη της ταυτότητας ενός βασικού υπόπτου.

Στη συγκεκριμένη περίπτωση, τους περίμενε η απογοήτευση.

«Τι σημαίνει αυτό, Καρλ;» ρώτησε ο Άσαντ, δείχνοντας την οθόνη του υπολογιστή.

Ο Καρλ τράβηξε το χέρι του από το ποντίκι κι έστρεψε το βλέμμα στο ταβάνι. «Σημαίνει πως δεν μπορεί να βρεθεί ο αριθμός. Κανένας σε ολόκληρο το βασίλειο της Δανίας δεν έχει το συγκεκριμένο αριθμό μητρώου. Αυτό σημαίνει».

«Μήπως τον έγραψες λάθος; Είσαι σίγουρος πως αυτό τον αριθμό λέει το φαξ;»

Ο Καρλ το τσέκαρε. Ναι, είχε αντιγράψει σωστά τον αριθμό.

«Τότε, ίσως να μην είναι ο σωστός αριθμός».

Καλή σκέψη.

«Ίσως κάποιος τον άλλαξε». Ο Άσαντ πήρε το φαξ από τον Καρλ, σμίγοντας τα φρύδια καθώς μελετούσε τον αριθμό. «Κοίτα εδώ, Καρλ. Νομίζω πως κάποιος έχει αλλάξει ένα ή δύο νούμερα. Τι λες κι εσύ; Δεν είναι σαν ξυσμένα εδώ κι

εδώ;» Έδειξε τα δύο από τα τελευταία τέσσερα ψηφία. Ήταν δύσκολο να το διακρίνει κανείς, όμως πάνω στο αντίγραφο που είχε φτάσει με το φαξ πράγματι φαινόταν μια αχνή σκιά να περιβάλλει δύο από τους δακτυλογραφημένους αριθμούς.

«Ακόμα κι αν έχουν πειραχτεί μόνο δύο αριθμοί, Άσαντ, προκύπτουν εκατοντάδες πιθανοί συνδυασμοί».

«Ναι, και λοιπόν; Η κυρία Σέρενσεν μπορεί να πληκτρολογήσει τους καινούριους αριθμούς μέσα σε μισή ώρα, σβέλτα, αν της στείλουμε μερικά λουλούδια».

Ήταν απίστευτο πώς είχε καταφέρει αυτός ο τύπος να κερδίσει την εύνοια εκείνης της μέγαιρας.

«Όπως είπα, θα μπορούσαν να υπάρχουν εκατοντάδες συνδυασμοί, Άσαντ. Κι αν κάποιος άλλαξε δύο αριθμούς, ίσως έχει αλλάξει και τους δέκα. Πρέπει να πάρουμε το πρωτότυπο έγγραφο από το Γκόντχαουν και να το μελετήσουμε προσεκτικότερα, πριν αρχίσουμε να ψάχνουμε πιθανούς συνδυασμούς».

Ο Καρλ τηλεφώνησε αμέσως στο ίδρυμα και ζήτησε να τους στείλουν το πρωτότυπο έγγραφο στα Κεντρικά με κούριερ, όμως εκείνοι αρνήθηκαν. Δεν ήθελαν να χαθεί το πρωτότυπο.

Τότε ο Καρλ τους εξήγησε πόσο σημαντικό ήταν το θέμα. «Δεν αποκλείεται να είχατε ένα πλαστογραφημένο έγγραφο

στα αρχεία σας όλα αυτά τα χρόνια».

Η δήλωσή του δεν έκανε καμία εντύπωση. «Όχι, δεν το νομίζουμε», ήταν η γεμάτη αυτοπεποίθηση απάντηση. «Θα το είχαμε ανακαλύψει όταν στείλαμε τις πληροφορίες στις αρμόδιες Αρχές για να ανανεωθεί η χρηματοδότησή μας».

«Μάλιστα. Τι γίνεται, όμως, στην περίπτωση που η πλαστογραφία προέκυψε πολύ καιρό μετά την αποχώρηση του ατόμου από το ίδρυμα; Ποιος θα την ανακάλυπτε σε μια τέτοια περίπτωση; Πρέπει να λάβετε υπόψη σας την πιθανότητα αυτός ο νέος αριθμός μητρώου να μην εμφανίστηκε στα αρχεία σας έως και τουλάχιστον δεκαπέντε χρόνια μετά την αναχώρηση του Άτομος».

«Λυπάμαι, και πάλι δεν μπορούμε να σας δώσουμε το πρωτότυπο έγγραφο».

«Εντάξει, σε αυτή την περίπτωση θα πάρουμε δικαστικό ένταλμα. Θα έλεγα πως η στάση σας φανερώνει ελλειμματική διάθεση συνεργασίας. Ερευνούμε μια πιθανή υπόθεση δολοφονίας εδώ. Να το έχετε αυτό κατά νου».

Ούτε το γεγονός ότι ερευνούσαν ένα φόνο ούτε η απειλή εξασφάλισης εντάλματος επρόκειτο να βοηθήσουν· ο Καρλ το ήξερε από την πρώτη στιγμή. Ήταν πολύ πιο αποτελεσματικό να προσπαθήσει να θίξει τον εγωισμό του άλλου. Γιατί ποιος ήθελε να φορτωθεί έναν υποτιμητικό χαρακτηρισμό; Όχι οι υπάλληλοι του συστήματος

κοινωνικών υπηρεσιών, πάντως. Η φράση «ελλειμματική διάθεση συνεργασίας» ήταν τόσο βαριά ακριβώς επειδή ήταν προσεκτικά διατυπωμένη. «Η τυραννία ενός απλού σχολίου», όπως συνήθιζε να περιγράφει αυτή την τεχνική ένας από τους εκπαιδευτές του Καρλ στην Ακαδημία.

«Θα πρέπει να μας στείλετε πρώτα ένα email, υποβάλλοντας αίτημα να δείτε το πρωτότυπο», απάντησε ο υπάλληλος.

Επιτέλους, είχε βγάλει άκρη.

«Λοιπόν, ποιο ήταν το πραγματικό όνομα εκείνου του αγοριού, Καρλ; Ξέρουμε πώς κατέληξε να έχει ένα τέτοιο παρατσούκλι;» ρώτησε μετά ο Άσαντ, με τα πόδια του να ακουμπούν στο ανοιχτό συρτάρι του γραφείου του Καρλ.

«Μου είπαν ότι το έλεγαν Λαρς Χένρικ Γένσεν».

«Λαρς Χένρικ. Περίεργο όνομα. Δε θα μπορούσαν να έχουν το ίδιο όνομα πολλοί άνθρωποι».

Πιθανότατα όχι στα μέρη απ᾽ όπου καταγόταν ο Άσαντ, σκέφτηκε ο Καρλ. Μπήκε στον πειρασμό να κάνει κάποιο καυστικό σχόλιο, όταν παρατήρησε τη μάλλον συλλογισμένη έκφραση στο πρόσωπο του βοηθού του. Για μια στιγμή έδειχνε τελείως διαφορετικός άνθρωπος. Περισσότερο παρών, περισσότερο συγκεντρωμένος. Περισσότερο ισότιμος, κατά κάποιον τρόπο.

«Τι σκέφτεσαι, Άσαντ;» τον ρώτησε.

Ήταν σαν να είχε περάσει πάνω από τα μάτια του ένα λεπτό στρώμα πετρελαίου, αλλάζοντας το χρώμα τους. Συνοφρυώθηκε και άρπαξε το φάκελο Λίνγκαρ. Του πήρε μόλις ένα δευτερόλεπτο για να εντοπίσει αυτό που έψαχνε.

«Μπορεί να είναι σύμπτωση αυτό;» ρώτησε, δείχνοντας μια γραμμή στο πάνω πάνω έγγραφο.

Ο Καρλ κοίταξε το όνομα και τότε συνειδητοποίησε ποια αναφορά κρατούσε ο Άσαντ.

Για μια στιγμή, ο Καρλ προσπάθησε να σχηματίσει στο μυαλό του τη συνολική εικόνα, και τότε συνέβη. Κάπου μέσα του, εκεί όπου η αιτία και το αποτέλεσμα δε συγκρούονταν μεταξύ τους, εκεί όπου η λογική και οι εξηγήσεις ποτέ δεν προκαλούσαν τη συνείδηση, σ' εκείνο το μέρος όπου οι σκέψεις μπορούσαν να υπάρχουν ελεύθερες και να πλέκουν η μία με την άλλη, ακριβώς σ' εκείνο το σημείο τα πράγματα άρχισαν να μπαίνουν στη θέση τους, οπότε ο Καρλ κατάλαβε πώς έδεναν μεταξύ τους όλα τα επιμέρους στοιχεία.

34
2007

ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ ΣΟΚ δεν ήταν όταν αντίκρισε τα μάτια του Ντάνιελ, του άντρα που τόσο την είχε γοητεύσει. Ούτε η συνειδητοποίηση πως ο Ντάνιελ και ο Λάσε ήταν ένα και το

αυτό πρόσωπο, γεγονός που έκανε τα πόδια της να τρέμουν. Όχι, το χειρότερο ήταν ότι ήξερε ποιος *πραγματικά* ήταν εκείνος ο άνθρωπος. Και στέγνωσε μέσα της. Το μόνο που της απέμεινε ήταν το δυσβάσταχτο βάρος των τύψεων που έφερε σε ολόκληρη την ενήλικη ζωή της.

Δεν ήταν τα μάτια του που αναγνώρισε, ήταν ο πόνος που αντίκρισε σε αυτά. Ο πόνος, η απόγνωση και το μίσος, τα οποία μέσα σε ένα κλάσμα του δευτερολέπτου είχαν κυριαρχήσει στη ζωή αυτού του άντρα. Ή μάλλον, στη ζωή του άλλοτε αγοριού. Το ήξερε αυτό τώρα.

Γιατί ο Λάσε ήταν μόλις δεκατεσσάρων χρόνων εκείνη την παγερή και διαυγή χειμωνιάτικη μέρα, όταν κοίταξε από το παράθυρο του αυτοκινήτου των γονιών του και είδε σε ένα άλλο αυτοκίνητο μια κοπέλα γεμάτη ζωή, ξένοιαστη, να πειράζει τον αδερφό της τόσο επίμονα στο πίσω κάθισμα, ώστε απέσπασε την προσοχή του πατέρα της. Επηρέασε την κρίση του πατέρα της για ελάχιστες στιγμές και τον εμπόδισε να κρατήσει σταθερά το τιμόνι. Εκείνες τις κρίσιμες στιγμές που θα μπορούσαν να είχαν σωθεί πέντε άνθρωποι και να μην είχαν τραυματιστεί βαριά τρεις άλλοι. Μόνο η Μερέτε και το αγόρι που το έλεγαν Λάσε είχαν βγει από το δυστύχημα σώοι και αβλαβείς. Και γι’ αυτό το λόγο ήταν οι δυο τους που έπρεπε τώρα να λογαριαστούν.

Εκείνη το καταλάβαινε αυτό. Οπότε παραδόθηκε στη μοίρα της.

Στη διάρκεια των επόμενων μηνών, ο άντρας που κάποτε είχε κινήσει το ενδιαφέρον της, εμφανιζόμενος ως Ντάνιελ, και τον οποίο πλέον απεχθανόταν ως Λάσε, ερχόταν στο εξωτερικό δωμάτιο κάθε μέρα προκειμένου να την κοιτάξει μέσα από τα τζάμια. Κάποιες μέρες απλώς στεκόταν εκεί, παρατηρώντας τη σαν να ήταν αιλουροειδές μέσα σε κλουβί, έτοιμο να δώσει μάχη μέχρι θανάτου απέναντι σε πολυάριθμες κόμπρες· άλλες μέρες τής μιλούσε. Σπάνια της έκανε κάποια ερώτηση. Δεν είχε λόγο. Σαν να ήξερε ποιες θα ήταν οι απαντήσεις της.

«Όταν με κοίταξες στα μάτια από το αυτοκίνητό σας, τη στιγμή που ο πατέρας σου μας προσπερνούσε, σκέφτηκα πως ήσουν το πιο όμορφο κορίτσι που είχα δει σε ολόκληρη τη ζωή μου», της είπε μια μέρα. «Όμως το επόμενο δευτερόλεπτο, όταν μου χαμογέλασες πονηρά, αδιαφορώντας για την αναστάτωση που προκαλούσες μέσα στο αμάξι σας, από τότε ακόμα ήξερα πως σε μισούσα. Ήταν η στιγμή πριν αρχίσει το αυτοκίνητό μας να φέρνει σβούρες και η μικρή μου αδερφή τσακίσει το σβέρκο της πάνω στον ώμο μου. Τον άκουσα να σπάει, το συνειδητοποιείς αυτό;»

Την κοίταξε επίμονα, προσπαθώντας να την κάνει να αποστρέψει το βλέμμα της, όμως εκείνη αρνήθηκε να υποχωρήσει. Πράγματι, ένιωθε ένα αίσθημα ντροπής, όμως μόνο αυτό. Το μίσος ήταν αμοιβαίο.

Ύστερα διηγήθηκε την ιστορία του, της μίλησε για εκείνες τις στιγμές που άλλαξαν τα πάντα. Για το πώς η μητέρα του

γέννησε δίδυμα μέσα στα συντρίμμια του αυτοκινήτου και πώς ο πατέρας του, τον οποίο αγαπούσε και θαύμαζε τόσο, τον κοίταζε με αγάπη, καθώς πέθαινε, με το στόμα μισάνοιχτο. Για τις φλόγες που έγλειφαν το πόδι της μητέρας του, το οποίο είχε σφηνώσει κάτω από το μπροστινό κάθισμα. Για την αγαπημένη του αδερφούλα, ένα τόσο γλυκό και παιχνιδιάρικο κοριτσάκι, που κειτόταν νεκρή από κάτω του· για το δεύτερο από τα δίδυμα που γεννήθηκε και βρισκόταν σε πολύ δύσκολη θέση, με τον ομφάλιο λώρο τυλιγμένο γύρω από το λαιμό του· και για το πρώτο, που είχε καταλήξει πάνω στο παρμπρίζ, κλαίγοντας σπαρακτικά καθώς πλησίαζαν οι φλόγες.

Τα λόγια του ήταν τρομερά. Η Μερέτε θυμόταν πάρα πολύ καλά τις κραυγές αγωνίας, ενώ την κατέτρυχαν οι τύψεις.

«Η μητέρα μου δεν μπορεί να περπατήσει· έμεινε ανάπηρη μετά το δυστύχημα. Ο αδερφός μου δεν πήγε ποτέ σχολείο· δεν μπόρεσε ποτέ να μάθει αυτά που μαθαίνουν τα άλλα παιδιά. Όλοι χάσαμε τη ζωή μας εξαιτίας αυτού που έκανες τότε. Πώς θαρρείς πως είναι να έχεις έναν πατέρα, μια γλυκιά αδερφούλα, να περιμένεις δύο δίδυμους αδερφούς, και ξαφνικά να μη σου απομένει τίποτα; Η μητέρα μου ανέκαθεν είχε εύθραυστη ψυχοσύνθεση, όμως ακόμα κι έτσι, κάποιες φορές, μπορούσε να γελά ξένοιαστα. Μέχρι που μπήκες εσύ στη ζωή μας, δηλαδή, οπότε έχασε τα πάντα. Τα πάντα!»

Στο μεταξύ, η γυναίκα είχε έρθει στο δωμάτιο απέξω κι έδειχνε φανερά ταραγμένη από τα λόγια του γιου της. Ίσως

και να έκλαιγε, η Μερέτε δεν ήταν σίγουρη.

«Πώς λες να ένιωθα εγώ, εκείνους τους πρώτους μήνες, σε μια ανάδοχη οικογένεια όπου με χτυπούσαν; Ένα αγόρι σαν κι εμένα, που δεν είχε βιώσει τίποτε άλλο πέρα από την αγάπη και την ασφάλεια στη ζωή του. Δεν περνούσε ούτε μία στιγμή που να μη θέλω να ανταποδώσω τα χτυπήματα εκείνου του καθάρματος που απαιτούσε να τον φωνάζω "πατέρα". Και όλη την ώρα έβλεπα εσένα μπροστά μου, Μερέτε. Εσένα και τα υπέροχα, ανεύθυνα μάτια σου που ρήμαξαν ό,τι αγάπησα στη ζωή μου». Έκανε μια τόσο μεγάλη παύση, ώστε τα λόγια που είπε στη συνέχεια να ακουστούν συγκλονιστικά ξεκάθαρα. «Α, Μερέτε, υποσχέθηκα στον εαυτό μου πως θα έπαιρνα εκδίκηση, από εσένα και απ' όλους τους άλλους, όσο μεγάλο κι αν ήταν το κόστος. Και ξέρεις κάτι; Σήμερα νιώθω όμορφα. Σας εκδικήθηκα όλα τα καθίκια που μας στερήσατε τη ζωή μας. Να ξέρεις πως κάποια στιγμή σκέφτηκα να σκοτώσω και τον αδερφό σου. Όμως, μια μέρα που σε παρακολουθούσα, είδα πόσο σε είχε του χεριού του. Τι ενοχές υπήρχαν στο βλέμμα σου όταν ήσαστε μαζί οι δυο σας. Πόσο ψαλίδιζε τα φτερά σου η παρουσία του. Δεν ήθελα να ελαφρύνω αυτό το βάρος που κουβαλούσες σκοτώνοντάς τον. Άλλωστε, δεν ήταν κι αυτός ένα ακόμα θύμα σου; Έτσι, του επέτρεψα να ζήσει. Όχι, όμως, στον πατριό μου, ούτε και σ' εσένα θα επιτρέψω, Μερέτε. Ούτε σ' εσένα».

Είχε σταλεί στο ορφανοτροφείο μετά την πρώτη απόπειρα να σκοτώσει τον πατριό του. Η οικογένεια δεν αποκάλυψε ποτέ

στις Αρχές τι είχε κάνει, ούτε πως το βαθύ κόψιμο στο μέτωπο του άντρα είχε προκληθεί από την κόψη ενός φτυαριού. Είπαν απλώς πως το αγόρι δεν ήταν καλά στα μυαλά του και ότι δεν μπορούσαν πλέον να έχουν την ευθύνη για την ανατροφή του. Έτσι, θα μπορούσαν να πάρουν ένα άλλο παιδί από το κράτος, ώστε να βγάζουν χρήματα.

Όμως το θηρίο που φώλιαζε μέσα στον Λάσε είχε ξυπνήσει. Κανείς δε θα όριζε ξανά τον ίδιο ή τη ζωή του.

Έπειτα από εκείνο το επεισόδιο, πέρασαν πέντε χρόνια, δύο μήνες και δεκατρείς μέρες προτού καταβληθούν οι ασφαλιστικές αποζημιώσεις και νιώσει η μητέρα του αρκετά δυνατή ώστε να επιτρέψει στον Λάσε, ο οποίος πλέον ήταν ενήλικος, να επιστρέψει στο σπίτι για να ζήσει μαζί με την ίδια και τον ανάπηρο αδερφό του. Το ένα από τα δίδυμα είχε υποστεί τόσα εγκαύματα, ώστε στάθηκε αδύνατο να σωθεί, όμως το άλλο είχε επιζήσει, παρότι ο ομφάλιος λώρος είχε τυλιχτεί γύρω από το λαιμό του.

Ο νεογέννητος αδερφός του Λάσε στάλθηκε σε μια οικογένεια, ενώ η μητέρα του βρισκόταν στο νοσοκομείο και στη συνέχεια σε κέντρο αποκατάστασης, όμως τον πήρε στο σπίτι όταν έγινε τριών χρόνων. Το πρόσωπο και το στήθος του είχαν ουλές από τη φωτιά και εμφάνιζε κινητικά προβλήματα εξαιτίας της έλλειψης οξυγόνου τις πρώτες στιγμές μετά τη γέννησή του. Εντούτοις για μερικά χρόνια ήταν η παρηγοριά της μητέρας του, όσο εκείνη ανακτούσε δυνάμεις για να μπορέσει να δεχτεί και τον Λάσε στο σπίτι.

Πήραν ως αποζημίωση ενάμισι εκατομμύριο κορόνες για τις ρημαγμένες ζωές τους. Ενάμισι εκατομμύριο για το χαμό του πατέρα του και της επιτυχημένης επιχείρησής του, την οποία κανείς άλλος δεν μπορούσε να διευθύνει· για το χαμό της αδερφούλας του και του ενός από τα δίδυμα, εκτός από την αναπηρία της μητέρας του και τη διάλυση μιας ολόκληρης οικογένειας. Ενάμισι εκατομμύριο κορόνες μονάχα. Μόλις η Μερέτε έπαυε να αποτελεί το επίκεντρο του καθημερινού ενδιαφέροντός του, ο Λάσε θα έπαιρνε εκδίκηση από τους ανθρώπους της ασφαλιστικής και τους δικηγόρους που στέρησαν από την οικογένειά του την αποζημίωση την οποία δικαιούνταν. Αυτό ήταν κάτι που είχε υποσχεθεί ο Λάσε στη μητέρα του.

Η Μερέτε είχε να πληρώσει για πολλά.

Τα χρονικά περιθώρια κόντευαν να εξαντληθούν· το ήξερε αυτό εκείνη. Μέσα της συγκρούονταν η αγωνία και η ανακούφιση. Τα σχεδόν πέντε χρόνια στην απαίσια αιχμαλωσία την είχαν εξουθενώσει, όμως κάποια στιγμή η κατάσταση αυτή θα τελείωνε. Φυσικά και θα τελείωνε.

Φτάνοντας στην παραμονή Πρωτοχρονιάς του 2006, η πίεση στο δωμάτιο είχε αυξηθεί προ πολλού στις έξι ατμόσφαιρες, και από τότε όλες οι λάμπες φθορισμού, εκτός από μία, αναβόσβηναν διαρκώς. Ένας γιορτινά ντυμένος Λάσε έκανε την εμφάνισή του, με τη μητέρα και τον αδερφό του, από την άλλη πλευρά των τζαμιών, για να ευχηθούν στη Μερέτε καλή χρονιά, προσθέτοντας πως αυτή θα ήταν η

τελευταία χρονιά της ζωής της.

«Ξέρουμε ποια είναι η ημερομηνία του θανάτου σου, αν το σκεφτούμε λίγο, έτσι δεν είναι, Μερέτε;» της είχε πει τότε. «Είναι απολύτως λογικό. Αν προσθέσεις τα χρόνια, τους μήνες και τις μέρες που υποχρεώθηκα να ζήσω μακριά από την οικογένειά μου, μέχρι τη μέρα που σε αιχμαλώτισα, όπως αξίζει σε ένα ζώο σαν κι εσένα, τότε θα καταλάβεις πότε πρόκειται να πεθάνεις. Θα πρέπει να υποφέρεις στη μοναξιά ακριβώς όσο διάστημα υπέφερα κι εγώ, όχι περισσότερο όμως. Βρες την απάντηση, Μερέτε. Όταν έρθει εκείνη η ώρα, θα ανοίξουμε την αεροστεγή πόρτα. Θα είναι επώδυνο, αλλά μάλλον δε θα διαρκέσει πολύ. Στους λιπώδεις ιστούς σου συσσωρεύεται άζωτο. Φυσικά, είσαι πολύ λεπτή, όμως πρέπει να θυμάσαι πως υπάρχουν θύλακες αέρα μέσα σε όλο το σώμα σου. Μόλις αρχίσουν τα κόκαλά σου να διογκώνονται και κομματάκια οστών να εκρήγνυνται μέσα στους ιστούς σου, μόλις η πίεση κάτω από τα σφραγίσματά σου τα κάνει να σκάσουν μέσα στο στόμα σου, μόλις νιώσεις τον πόνο να τρυπά τις αρθρώσεις σου στους ώμους και στη λεκάνη, τότε θα καταλάβεις πως έφτασε η ώρα. Βρες την απάντηση. Πέντε χρόνια, δύο μήνες και δεκατρείς μέρες, ξεκινώντας από τις 2 Μαρτίου του 2002, κι έτσι θα ξέρεις τι θα γράφει η ταφόπλακά σου. Μπορείς, βέβαια, να ελπίζεις πως οι θρόμβοι στους πνεύμονες και στον εγκέφαλό σου θα σε παραλύσουν ή ότι οι πνεύμονές σου θα εκραγούν, αφήνοντάς σε λιπόθυμη ή σκοτώνοντάς σε γρήγορα. Αλλά μην είσαι σίγουρη γι’ αυτό. Άλλωστε, ποιος είπε πως θα επιτρέψω να συμβεί γρήγορα;»

Επομένως, θα πέθαινε στις 15 Μαΐου του 2007. Αν είχε υπολογίσει σωστά, και σήμερα ήταν 13 Φεβρουαρίου, τότε της απέμεναν ενενήντα μία μέρες από τώρα, δηλαδή σαράντα τέσσερις μέρες από την έναρξη της νέας χρονιάς. Είχε ζήσει κάθε μέρα από την παραμονή της Πρωτοχρονιάς με τη σκέψη πως έπρεπε να δώσει ένα τέλος πριν φτάσει η συγκεκριμένη ημερομηνία. Όμως, μέχρι να φτάσει αυτή η στιγμή, ήταν αποφασισμένη να συνεχίσει, αγνοώντας όλες τις μαύρες σκέψεις και απολαμβάνοντας τις ομορφότερες αναμνήσεις της.

Έτσι προετοιμαζόταν πνευματικά για να αποχαιρετήσει τον κόσμο. Συχνά έπιανε την τανάλια και παρατηρούσε τις κοφτερές δαγκάνες της ή το μακρύτερο κομμάτι του πλαστικού ελάσματος από το μπουφάν της και σκεφτόταν να το σπάσει στη μέση και να ακονίσει τα δύο τμήματα στο τσιμεντένιο δάπεδο. Έπρεπε να είναι κάποιο από αυτά. Θα ξάπλωνε στη γωνία κάτω από τα τζάμια και θα τρυπούσε τις αρτηρίες στους καρπούς της. Ευτυχώς, ήταν εύκολο να τις διακρίνει, τόσο λεπτά που είχαν καταντήσει τα χέρια της.

Αυτό το σκεπτικό ήταν που της έδινε δύναμη να συνεχίζει έως τώρα.

Μετά την άφιξη του δοχείου με την τροφή από το άνοιγμα, άκουσε και πάλι τις φωνές του Λάσε και της μητέρας του απέξω. Και οι δύο ήταν εκνευρισμένοι, η διαφωνία τους απέκτησε δική της ζωή.

Επομένως, εκείνος ο μπάσταρδος και η μέγαιρα δε συμφωνούσαν πάντοτε, σκέφτηκε. Αυτή η διαπίστωση της έφτιαξε το κέφι.

«Τι συμβαίνει, μικρέ μου Λάσε, δεν μπορείς να ελέγξεις τη μάνα σου;» φώναξε. Φυσικά, ήξερε πως ένα τέτοιο θρασύ σχόλιο θα προκαλούσε αντίποινα· γνώριζε τι άνθρωπος ήταν εκείνη η σκύλα.

Όμως αποδείχτηκε πως δεν τη γνώριζε αρκετά καλά. Νόμιζε πως η κακία της γυναίκας θα σήμαινε ότι για μια δυο μέρες θα της έδιναν ελάχιστο ή και καθόλου φαγητό. Η Μερέτε δεν μπορούσε να φανταστεί πως θα της στερούσε το δικαίωμα να ορίζει τη ζωή της.

«Πρόσεχέ τη, Λάσε», γρύλισε η άλλη. «Θα μας βάλει να φαγωθούμε, έτσι και βρει ευκαιρία. Θα σε κοροϊδέψει, πίστεψέ με. Καλά θα κάνεις να έχεις το νου σου. Έχει μια τανάλια εκεί μέσα κι εύκολα θα μπορούσε να τη χρησιμοποιήσει πάνω της, αν χρειαστεί. Θέλεις πραγματικά να είναι αυτή που θα γελάσει τελευταία; Θέλεις, Λάσε;»

Ακολούθησε μια παύση, η οποία διήρκεσε λίγα μόλις δευτερόλεπτα, και στη συνέχεια η δαμόκλειος σπάθη κρεμάστηκε πάνω από το κεφάλι της.

«Άκουσες τι είπε η μητέρα μου, έτσι δεν είναι, Μερέτε;» Η φωνή του αντήχησε ψυχρή, έτσι όπως έβγαινε από τα ηχεία.

Σε τι θα ωφελούσε να του απαντήσει;

«Στο εξής, θα μείνεις μακριά από τα τζάμια. Θέλω να μπορώ να σε βλέπω ανά πάσα στιγμή. Κατάλαβες; Πάρε τον κουβά και πήγαινέ τον στον απέναντι τοίχο. Τώρα! Αν προσπαθήσεις με οποιονδήποτε τρόπο να πάθεις ασιτία ή να κρυφτείς ή να αυτοτραυματιστείς, σου υπόσχομαι πως θα ρίξω την πίεση στο δωμάτιο τόσο γρήγορα, που δε θα προλάβεις να αντιδράσεις. Έτσι, αν τρυπηθείς, το αίμα θα πεταχτεί από μέσα σου σαν καταρράκτης. Θα νιώσεις το σώμα σου να σκάει προτού λιποθυμήσεις, σου το υπόσχομαι. Θα τοποθετήσω κάμερες ώστε να μπορούμε να σε παρακολουθούμε διαρκώς στο εξής. Θα ρίξουμε δύο ισχυρούς προβολείς πάνω στα παράθυρα. Και παρεμπιπτόντως, μπορώ να αλλάξω την πίεση του αέρα με τηλεχειρισμό. Οπότε μπορείς να πας στην γκιλοτίνα τώρα ή να περιμένεις. Όμως, ποιος ξέρει, Μερέτε; Ίσως όλοι μας είμαστε νεκροί αύριο. Ίσως πάθουμε δηλητηρίαση από το νοστιμότατο σολομό που θα έχουμε απόψε στο τραπέζι μας. Ποτέ δεν ξέρεις. Κάνε υπομονή. Ίσως μια μέρα εμφανιστεί ένας πρίγκιπας πάνω σε λευκό άλογο για να σε βγάλει από εκεί μέσα. Όσο υπάρχει ζωή, υπάρχει ελπίδα. Καλά δε λέω; Οπότε κάνε υπομονή, Μερέτε. Ακολούθησε τους κανόνες, όμως».

Έστρεψε το βλέμμα της στο ένα από τα τζάμια. Μπορούσε να διακρίνει οριακά τη σιλουέτα του Λάσε. Ένας γκρίζος άγγελος του θανάτου – αυτό ήταν. Παραμόνευε εκεί έξω, κουβαλώντας ένα αρρωστημένο, μοχθηρό μυαλό που η

Μερέτε ήλπιζε πως θα τον βασάνιζε για πάντα.

«Πώς σκότωσες τον πατριό σου; Με τον ίδιο απάνθρωπο τρόπο;» φώναξε, περιμένοντας πως θα τον άκουγε να γελά. Όμως δεν περίμενε να ακούσει και τους άλλους δύο να γελούν. Επομένως, ήταν και οι τρεις τους εκεί έξω.

«Περίμενα δέκα χρόνια, Μερέτε. Και ύστερα επέστρεψα, με είκοσι επιπλέον κιλά μυϊκού βάρους, τρέφοντας τέτοιο μίσος για εκείνο τον άνθρωπο, που νόμιζα πως από μόνο του αυτό ίσως ήταν αρκετό να τον σκοτώσει».

«Και νόμιζες πως έτσι θα αποσπούσες κάποιο σεβασμό;» του πέταξε, γελώντας με τη σειρά της.

Οτιδήποτε θα του αμαύρωνε το θρίαμβο άξιζε να ακουστεί.

«Τον σκότωσα στο ξύλο. Αυτό τον έκανε να με σεβαστεί, δε νομίζεις; Δεν ήταν η πιο εκλεπτυσμένη μέθοδος, αλλά τι με αυτό; Τον τσάκισα με το πάσο μου. Ήθελα να του δώσω μια γεύση από αυτά που έκανε ο ίδιος – τίποτε άλλο δε θα με ικανοποιούσε».

Η Μερέτε ένιωσε το στομάχι της να ανακατεύεται. Ο τύπος ήταν τελείως παρανοϊκός. «Ίδιος μ’ εκείνον είσαι, αρρωστημένο καθίκι», ψιθύρισε. «Κρίμα που δε σε έπιασαν τότε».

«Κρίμα; Κρίμα που δε με έπιασαν;» Γέλασε ξανά. «Και πώς θα γινόταν αυτό; Ήταν η εποχή του θερισμού και η παλιά, σαραβαλιασμένη θεριζοαλωνιστική μηχανή του ήταν έτοιμη στο χωράφι. Δεν ήταν δύσκολο να τον πετάξω εκεί μέσα, μόλις πήρε μπρος. Από παλιά είχε πολλές παράξενες ιδέες εκείνο το κάθαρμα, όπως για παράδειγμα να πηγαίνει νύχτα στα χωράφια. Σε κανέναν δεν έκανε εντύπωση όταν πέθανε έτσι. Ούτε κι έλειψε σε κανέναν, αν θες να ξέρεις».

«Α, είσαι άντρας σωστός, Λάσε. Πραγματικά με έχεις εντυπωσιάσει. Ποιον άλλο σκότωσες; Κουβαλάς κι άλλο βάρος στη συνείδησή σου;»

Δεν πίστευε πως αυτός θα είχε σταματήσει στον ένα φόνο, όμως και πάλι ήταν μεγάλο το σοκ όταν της εξήγησε πώς είχε εκμεταλλευτεί το επάγγελμα του Ντάνιελ Χέιλ για να την πλησιάσει και πώς αρχικά έκλεψε την ταυτότητα εκείνου του άντρα και στη συνέχεια τον δολοφόνησε. Ο Ντάνιελ Χέιλ ποτέ του δεν είχε βλάψει τον Λάσε· απλώς έπρεπε να βγει από τη μέση ώστε να μην αποκαλυφθεί η πραγματική ταυτότητα του Λάσε κατά τύχη. Το ίδιο ίσχυε και για τον άνθρωπο που βοήθησε τον Λάσε, τον Ντένις Κνούδσεν. Έπρεπε να πεθάνει κι εκείνος. Να μην υπάρχει κανένας μάρτυρας. Ο Λάσε ήταν αδίστακτος.

«Θεέ μου, Μερέτε, πόσους ανθρώπους κατέστρεψες χωρίς καν να το γνωρίζεις;» μονολόγησε εκείνη ψιθυριστά. «Γιατί δε με σκότωσες με τη μία, κάθαρμα;» φώναξε προς το παράθυρο. «Είχες την ευκαιρία. Μόνος σου το είπες πως μας

παρακολουθούσες, εμένα και τον Ούφε. Γιατί δε με κάρφωσες με ένα μαχαίρι, την ώρα που ήμουν στον κήπο; Σίγουρα βρισκόσουν εκεί γύρω, έτσι δεν είναι;»

Για μια στιγμή, αυτός δε μίλησε. Όταν το έκανε, πρόφερε προσεκτικά την κάθε λέξη, ώστε να της δώσει να καταλάβει το βάθος του κυνισμού του. «Πρώτα απ' όλα, κάτι τέτοιο θα ήταν υπερβολικά εύκολο. Ήθελα να σε δω να υποφέρεις όσο διάστημα υπέφερα κι εγώ. Άλλωστε, καλή μου Μερέτε, ήθελα να σε πλησιάσω. Ήθελα να σε δω ευάλωτη. Ήθελα να αναστατώσω τη ζωή σου. Κανονικά, το σχέδιο ήταν να μάθεις να αγαπάς αυτό τον Ντάνιελ Χέιλ και ύστερα να μάθεις να τον φοβάσαι. Θα έκανες ένα τελευταίο ταξίδι με τον Ούφε, πεπεισμένη πως κάτι παρέμενε εκκρεμές και σε περίμενε όταν θα επέστρεφες. Αυτό μου πρόσφερε μεγάλη ικανοποίηση, θέλω να το ξέρεις».

«Είσαι τελείως αρρωστημένος!»

«Αρρωστημένος; Σοβαρά; Μπορώ να σε διαβεβαιώσω πως αυτό δεν είναι τίποτα συγκρινόμενο με το πώς ένιωσα τη μέρα που ανακάλυψα πως η μητέρα μου είχε υποβάλει αίτηση στο Ίδρυμα Λίνγκαρ για να λάβει βοήθεια, προκειμένου να μπορέσει να επιστρέψει στο σπίτι αφότου έλαβε εξιτήριο από το νοσοκομείο. Το αίτημά της απορρίφθηκε με το σκεπτικό ότι το καταπίστευμα προοριζόταν αποκλειστικά για τους απογόνους της Λότε και του Αλεξάντερ Λίνγκαρ. Η μητέρα μου ζητούσε από το Ίδρυμα Λίνγκαρ, που δεν ήξερε τι να τα κάνει τόσα λεφτά, εκατό χιλιάδες ψωροκορόνες, και το

συμβούλιο αρνήθηκε, παρότι ήξεραν ποια ήταν και τι της είχε συμβεί. Έτσι, αναγκάστηκε να περάσει κι άλλα χρόνια σε διάφορα άσυλα. Τώρα, καταλαβαίνεις γιατί σε μισεί τόσο πολύ, κακομαθημένη σκύλα;» Ο ψυχοπαθής είχε αρχίσει να κλαίει. «Εκατό χιλιάδες κορόνες, γαμώτο. Μήπως θα έλειπαν σ' εσένα και τον αδερφό σου; Καθόλου!»

Θα μπορούσε να του πει ότι δε γνώριζε τίποτα γι' αυτή την αίτηση, όμως δεν είχε σημασία. Είχε εξοφλήσει ήδη το χρέος της απέναντί του. Εδώ και πολύ καιρό.

Το ίδιο εκείνο βράδυ, ο Λάσε και ο αδερφός του τοποθέτησαν κάμερες και άναψαν τους προβολείς. Δύο εκτυφλωτικά φωτεινά αντικείμενα, τα οποία μετέτρεψαν τη νύχτα σε μέρα, αποκαλύπτοντας την τρομερή εικόνα της φυλακής της· για μία ακόμα φορά έβλεπε πεντακάθαρα κάθε βρομερή λεπτομέρεια του δωματίου. Ήταν τόσο τρομερό να έρχεται αντιμέτωπη με την εξαθλίωσή της, ώστε προτίμησε να κρατήσει τα μάτια κλειστά τις πρώτες εικοσιτέσσερις ώρες. Τα φώτα μπορεί να είχαν εστιάσει στον τόπο της εκτέλεσης, όμως η μελλοθάνατη επέλεξε το σκοτάδι.

Αργότερα άπλωσαν καλώδια πάνω και στα δύο τζάμια, τα οποία σύνδεσαν με δύο πυροκροτητές, που θα τα έσπαγαν σε περίπτωση έκτακτης ανάγκης. Τέλος, έξω ακριβώς από το θάλαμο, τοποθέτησαν φιάλες που περιείχαν πεπιεσμένο οξυγόνο και υδρογόνο, καθώς και κάποια «εύφλεκτα υγρά», όπως τα αποκάλεσαν.

Ο Λάσε την ενημέρωσε πως όλα ήταν έτοιμα. Μόλις το σώμα της γινόταν κομμάτια, θα την περνούσαν από το μηχάνημα που έφτιαχνε λίπασμα και ύστερα θα ανατίναζαν εκείνο το κολαστήριο. Η έκρηξη θα ακουγόταν χιλιόμετρα μακριά. Αυτή τη φορά, η ασφαλιστική εταιρεία θα υποχρεωνόταν να πληρώσει. Απρόβλεπτα ατυχήματα όπως αυτό απαιτούσαν προσεκτική προετοιμασία προκειμένου να εξαφανιστεί οριστικά κάθε στοιχείο.

«Πίστεψέ με, δεν πρόκειται να συμβεί αυτό», μονολόγησε η Μερέτε, καθώς σχεδίαζε την εκδίκησή της.

Έπειτα από μια δυο μέρες κάθισε με την πλάτη στα παράθυρα και άρχισε να σκάβει το τσιμέντο, χρησιμοποιώντας την τανάλια. Σε λίγες ακόμα μέρες από τώρα θα τελείωνε, αν και στο μεταξύ ήταν σίγουρο πως η τανάλια θα είχε διαλυθεί. Έτσι, θα έπρεπε να χρησιμοποιήσει τις οδοντογλυφίδες από το πλαστικό έλασμα για να τρυπήσει τις αρτηρίες της, όμως αυτό δεν είχε σημασία. Το σχέδιο μπορούσε να πετύχει, κι αυτό ήταν αρκετό.

Το σκάψιμο της πήρε περισσότερες από λίγες μέρες. Σχεδόν μία εβδομάδα, όμως πλέον οι χαραγματιές ήταν αρκετά βαθιές για να αντέξουν σχεδόν στα πάντα. Τις κάλυψε με σκόνη και χώμα από τις γωνίες του δωματίου. Το ένα γράμμα μετά το άλλο. Μόλις έρχονταν οι εμπειρογνώμονες της ασφαλιστικής για να επιθεωρήσουν το χώρο και να διαπιστώσουν τι είχε προκαλέσει τη φωτιά, ήταν βέβαιη πως τουλάχιστον κάποιες από τις λέξεις που είχε χαράξει θα

εντοπίζονταν, και με βάση αυτές θα μπορούσαν πιθανότατα να αποκρυπτογραφήσουν το υπόλοιπο μήνυμα. Ήταν το εξής:

Ο Λάσε, ιδιοκτήτης αυτού του κτιρίου, δολοφόνησε τον πατριό του και τον Ντάνιελ Χέιλ και έναν από τους φίλους του, και μετά δολοφόνησε εμένα.

Φροντίστε τον αδερφό μου, τον Ούφε, και πείτε του πως η αδερφή του τον σκεφτόταν κάθε μέρα για παραπάνω από πέντε χρόνια.

Μερέτε Λίνγκαρ, 13 Φεβρουαρίου 2007, θύμα απαγωγής και έγκλειστη σε αυτή τη φυλακή από τις 2 Μαρτίου 2002.

35
2007

ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΕΙΧΕ ΕΝΤΟΠΙΣΕΙ ο Άσαντ ήταν ένα όνομα το οποίο αναφερόταν στην έκθεση της Αστυνομίας για το θανατηφόρο τροχαίο που είχε συμβεί παραμονή Χριστουγέννων του 1986, όταν έχασαν τη ζωή τους οι γονείς της Μερέτε Λίνγκαρ. Η έκθεση περιλάμβανε τα τρία άτομα που είχαν σκοτωθεί στο άλλο όχημα: ένα νεογέννητο βρέφος, ένα κορίτσι μόλις οκτώ ετών και τον οδηγό του αυτοκινήτου, τον Χένρικ Γένσεν, ο οποίος ήταν μηχανικός και ιδρυτής μιας ομώνυμης εταιρείας. Από εκεί και κάτω, η έκθεση γινόταν λιγότερο σαφής, όπως φαινόταν και από μια

σειρά ερωτηματικών στο περιθώριο. Σύμφωνα με μια χειρόγραφη σημείωση, η εταιρεία ήταν *«μια ραγδαία αναπτυσσόμενη επιχείρηση η οποία παρήγε αεροστεγείς επενδύσεις ατσάλινων θαλάμων»*. Από κάτω υπήρχε ένα ακόμα σύντομο σχόλιο. Έγραφε: *«Πηγή περηφάνιας για τη βιομηχανία της Δανίας»* και φαίνεται πως ήταν επίσης δήλωση κάποιου μάρτυρα.

Ο Άσαντ θυμόταν σωστά. Χένρικ Γένσεν ήταν το όνομα του οδηγού που είχε σκοτωθεί στο άλλο αυτοκίνητο. Και ήταν αλήθεια πως εκείνο το όνομα έμοιαζε εξαιρετικά με το όνομα του Λαρς Χένρικ Γένσεν. Κανείς δε θα μπορούσε να ισχυριστεί πως ο Άσαντ ήταν βλάκας.

«Βγάλε πάλι τα αποκόμματα των εφημερίδων, Άσαντ», είπε ο Καρλ. «Ίσως δημοσίευσαν τα ονόματα των επιζώντων. Δε θα μου έκανε εντύπωση αν το αγόρι στο δεύτερο αυτοκίνητο ήταν ο Λαρς Χένρικ, που είχε πάρει το μικρό όνομα του πατέρα του. Βλέπεις πουθενά το όνομά του;» Ξαφνικά, ο Καρλ μετάνιωσε που έβαζε τον Άσαντ να κάνει όλη τη δουλειά, οπότε άπλωσε το χέρι του. «Δώσε μου μερικά κι εμένα. Και μερικά από αυτά εκεί», είπε, δείχνοντας τα αποκόμματα των πρωινών φύλλων.

Οι φωτογραφίες του δυστυχήματος ήταν φρικιαστικές. Δημοσιεύονταν με μακάβρια αναισθησία δίπλα σε φωτογραφίες άσχετων ατόμων που διψούσαν για δόξα. Η πύρινη κόλαση που κύκλωνε το Ford Sierra είχε καταβροχθίσει τα πάντα, όπως μαρτυρούσε η φωτογραφία

του αποτεφρωμένου οχήματος. Ήταν πραγματικό θαύμα που περνούσε τυχαία από εκεί ένα νοσοκομειακό και το πλήρωμά του κατόρθωσε να βγάλει έξω τους επιβάτες, πριν καούν ολοσχερώς τα αυτοκίνητα. Σύμφωνα με την έκθεση της Αστυνομίας, η Πυροσβεστική δεν είχε κατορθώσει να φτάσει εγκαίρως στον τόπο του δυστυχήματος. Ο ολισθηρός δρόμος ήταν πολύ επικίνδυνος.

«Εδώ γράφει πως η μητέρα ονομαζόταν Ούλα Γένσεν, και τα δύο πόδια της τσακίστηκαν», είπε ο Άσαντ. «Δεν ξέρω να σου πω το όνομα του αγοριού. Δεν το λέει. Αναφέρονται σε αυτό ως “το μεγαλύτερο παιδί του ζευγαριού”. Εδώ, όμως, γράφει πως ήταν δεκατεσσάρων ετών».

«Αυτή η πληροφορία ταιριάζει με τη χρονιά που γεννήθηκε ο Λαρς Χένρικ Γένσεν, αν υποτεθεί πως μπορούμε να βασιζόμαστε έστω και ελάχιστα στον παραχαραγμένο αριθμό μητρώου που μας έστειλαν από το Γκόντχαουν», είπε ο Καρλ. Διάβαζε τώρα κάποια αποκόμματα από τα μεσημεριανά φύλλα.

Το πρώτο δεν περιείχε καμία νέα πληροφορία. Το ρεπορτάζ είχε δημοσιευτεί δίπλα σε κάποιες ασήμαντες ειδήσεις σχετικά με πολιτικές διαμάχες και υποτιθέμενα σκάνδαλα. Το βασικό γνώρισμα αυτής της εφημερίδας ήταν ότι ακολουθούσε συγκεκριμένες κατευθυντήριες γραμμές, ώστε να είναι εγγυημένο ότι θα πουλούσε, ασχέτως περιεχομένου. Φαίνεται πως επρόκειτο για απαράβατο κανόνα, διότι, αν ο Καρλ συνέκρινε εκείνο το φύλλο, προ

πενταετίας, με ένα χτεσινό, θα δυσκολευόταν να διακρίνει ποιο ήταν το πιο πρόσφατο.

Αναθεμάτιζε τα μέσα ενημέρωσης και ξεφύλλιζε την επόμενη εφημερίδα, όταν γύρισε σελίδα και είδε το όνομα. Ήταν σαν να ξεπήδησε μπροστά του. Αυτό ακριβώς που ήλπιζε.

«Εδώ είναι, Άσαντ!» φώναξε ο Καρλ, με το βλέμμα καρφωμένο στη σελίδα. Εκείνη τη στιγμή ένιωθε σαν γεράκι που είχε εντοπίσει τη λεία του όπως στεκόταν στις κορυφές των δέντρων και βουτούσε για να τη γραπώσει. Εξαιρετικό εύρημα. Η πίεση στο στήθος του Καρλ εξαφανίστηκε και μια αλλόκοτη αίσθηση ανακούφισης διέτρεξε το σώμα του.

«Άκουσε τι γράφει, Άσαντ. *“Από το όχημα που εμβολίστηκε από το αυτοκίνητο του εμπόρου χονδρικής Αλεξάντερ Λίνγκαρ, ζωντανοί ανασύρθηκαν η σύζυγος του Χένρικ Γένσεν, Ούλα Γένσεν, 40 ετών, ένα από τα νεογέννητα δίδυμα, καθώς και ο μεγαλύτερος γιος της οικογένειας, Λαρς Χένρικ Γένσεν, 14 ετών”*».

Ο Άσαντ άφησε κάτω το απόκομμα που κρατούσε. Τα σκούρα καφέ μάτια του κόντευαν να κλείσουν από το τεράστιο χαμόγελο που είχε απλωθεί στο πρόσωπό του.

«Πέρασέ μου την έκθεση της Αστυνομίας από το δυστύχημα, Άσαντ». Ο Καρλ ήθελε να δει μήπως αναφέρονταν εκεί οι αριθμοί μητρώου όσων είχαν εμπλακεί

στο τροχαίο. Διέτρεξε με το δείκτη του το κείμενο, όμως εντόπισε τους αριθμούς των δύο οδηγών μόνο, του πατέρα της Μερέτε και του πατέρα του Λαρς Χένρικ.

«Αν έχεις τον αριθμό μητρώου του πατέρα, δεν μπορείς να βρεις γρήγορα και τον αριθμό μητρώου του γιου, Καρλ; Έτσι θα μπορέσουμε να τον συγκρίνουμε με τον αριθμό του αγοριού από το Γκόντχαουν».

Ο Καρλ έγνεψε καταφατικά. Λογικά, αυτό θα ήταν εύκολο. «Θα κοιτάξω να δω τι μπορώ να βρω για τον Χένρικ Γένσεν, Άσαντ», είπε. «Στο μεταξύ, πήγαινε να ζητήσεις από τη Λις να ελέγξει τους αριθμούς μητρώου. Πες της ότι ψάχνουμε κάποια διεύθυνση του Λαρς Χένρικ Γένσεν. Αν δεν έχει τόπο κατοικίας στη Δανία, ζήτησέ της να βρει πού ζει η μητέρα. Και αν καταφέρει η Λις να βρει τον αριθμό μητρώου του, πες της να εκτυπώσει όλες τις διευθύνσεις κατοικίας μετά το τροχαίο. Πάρε το φάκελο μαζί σου, Άσαντ. Και βιάσου».

Ο Καρλ μπήκε στο διαδίκτυο και αναζήτησε κάποια αναφορά στην εταιρεία του πατέρα Γένσεν, όμως δε βρήκε κάτι. Ύστερα αναζήτησε αποτελέσματα για «αεροστεγείς επενδύσεις ατσάλινων θαλάμων για πυρηνικούς αντιδραστήρες», οπότε εμφανίστηκαν διάφορες εταιρείες, κυρίως στη Γαλλία και τη Γερμανία. Ύστερα δοκίμασε τους όρους «επενδύσεις αεροστεγών θαλάμων», που, απ’ ό,τι ήξερε, κάλυπταν πάνω κάτω το ίδιο αντικείμενο με τους όρους της προηγούμενης αναζήτησης. Ούτε από εκεί προέκυψε κάτι.

Ετοιμαζόταν να εγκαταλείψει την προσπάθεια όταν εντόπισε ένα αρχείο pdf, το οποίο ανέφερε μια εταιρεία στο Κέγκε, κι εκεί διάβασε τη φράση «πηγή περηφάνιας για τη βιομηχανία της Δανίας» – την ίδια ακριβώς έκφραση που είχε συμπεριληφθεί στην έκθεση της Αστυνομίας. Επομένως, από εκεί πρέπει να προερχόταν η χειρόγραφη σημείωση. Ευχαρίστησε σιωπηλά τον τροχονόμο που είχε ασχοληθεί λίγο περισσότερο με το θέμα απ' ό,τι θα απαιτούνταν κανονικά. Ο Καρλ έβαζε στοίχημα πως ο άνθρωπος αυτός κατέληξε να γίνει αξιωματικός.

Αυτό ήταν ό,τι μπόρεσε να βρει για τη βιομηχανία Γένσεν. Ίσως έψαχνε με λάθος όνομα. Τηλεφώνησε στο Βιομηχανικό Επιμελητήριο και έμαθε πως δεν υπήρχε καμία εταιρεία εγγεγραμμένη στο όνομα κάποιου Χένρικ Γένσεν με το συγκεκριμένο αριθμό μητρώου. Ίσως η εταιρεία ανήκε σε αλλοδαπούς, ίσως είχε καταχωριστεί με διαφορετικό όνομα από άλλη ομάδα ιδιοκτητών ή θα μπορούσε να ανήκει σε μια μητρική εταιρεία και να ήταν καταχωρισμένη στο όνομά της.

Ο Καρλ έβγαλε το στιλό του και έσβησε το όνομα της εταιρείας από το σημειωματάριό του. Όπως είχαν τώρα τα πράγματα, η βιομηχανία Γένσεν δεν ήταν τίποτε άλλο από ένα κενό στο τοπίο των εταιρειών υψηλής τεχνολογίας.

Άναψε τσιγάρο και παρατήρησε τον καπνό να υψώνεται προς το δίκτυο των σωλήνων που διέτρεχαν το ταβάνι. Κάποια μέρα, οι αισθητήρες καπνού έξω, στο διάδρομο, θα μυρίζονταν τι συνέβαινε εκεί μέσα και θα χτυπούσαν εκείνο

τον απαίσιο συναγερμό που θα οδηγούσε όλους τους εργαζόμενους έξω από το κτίριο, στο δρόμο, ανάστατους. Χαμογέλασε και τράβηξε μια γερή τζούρα, προτού φυσήξει ένα πυκνό σύννεφο προς την πόρτα. Αυτό θα ήταν και το τέλος της παράνομης απόλαυσής του, όμως μάλλον άξιζε, μόνο και μόνο για να δει τον Μπακ, τον Μπιερν και τον Γιάκομπσεν να στέκονται στο δρόμο, κοιτάζοντας ανήσυχοι και εκνευρισμένοι τα παράθυρα των γραφείων τους, με τις ατέλειωτες σειρές ραφιών γεμάτες από αρχειοθετημένες φρικαλεότητες.

Ύστερα θυμήθηκε κάτι που είχε πει ο Τζον Ράσμουσεν, ο δάσκαλος από το Γκόντχαουν, ότι ο πατέρας του Άτομος, δηλαδή του Λαρς Χένρικ Γένσεν, ίσως είχε κάποια σχέση με τις πυρηνικές εγκαταστάσεις στο Ρίσε.

Ο Καρλ έψαξε τον αριθμό τηλεφώνου. Μπορεί να κατέληγε σε αδιέξοδο, όμως αν υπήρχαν άνθρωποι που ήξεραν κάτι σχετικά με αεροστεγείς επενδύσεις ατσάλινων θαλάμων για πυρηνικούς αντιδραστήρες, αυτοί ήταν οι εργαζόμενοι στο Ρίσε.

Ο υπάλληλος που είχε βάρδια ήταν πολύ εξυπηρετικός και τον παρέπεμψε σε ένα μηχανικό ονόματι Ματίασεν, ο οποίος με τη σειρά του τον πέρασε σε ένα συνάδελφό του ονόματι Στάιν, ο οποίος πέρασε τη γραμμή σε κάποιον Γιόνασεν. Κάθε μηχανικός ακουγόταν μεγαλύτερος απ’ ό,τι ο προηγούμενος. Ο Γιόνασεν του συστήθηκε απλώς ως Μίκελ, είπε πως ήταν απασχολημένος, αλλά, εντάξει, μπορούσε να

διαθέσει πέντε λεπτά για να βοηθήσει την Αστυνομία. Τι ήθελε να μάθει ο Καρλ;

Απάντησε μάλλον αυτάρεσκα όταν άκουσε την ερώτησή του. «Θέλεις να μάθεις αν έχω ακουστά κάποια εταιρεία η οποία κατασκεύαζε επενδύσεις για αεροστεγείς θαλάμους εδώ στη Δανία στα μέσα της δεκαετίας του 1980;» είπε. «Ναι, φυσικά. Η HJ Industries θεωρούνταν μία από τις κορυφαίες στον κόσμο».

«HJ Industries». Ο Καρλ ήθελε να μουντζώσει τον εαυτό του. HJ –ΧΓ–, όπως λέμε Χένρικ Γένσεν. Β-ι-ο-μ-η-χ-α-ν-ί-α ΧΓ. Τι άλλο; Ήταν απλό. Θα μπορούσε το προσωπικό στο Βιομηχανικό Επιμελητήριο να του είχε προτείνει μια τέτοια αναζήτηση, όταν τηλεφώνησε εκεί.

«Η εταιρεία του Χένρικ Γένσεν, στην πραγματικότητα, ονομαζόταν Τραμπέκα Χόλντινγκ. Μη με ρωτήσεις γιατί. Πάντως, τα αρχικά ΒΧΓ εξακολουθούν να είναι γνωστά παγκοσμίως. Τα πρότυπα που έθεσε εκείνη η εταιρεία αποτελούν σημείο αναφοράς στη βιομηχανία. Ήταν κρίμα που ο Χένρικ Γένσεν χάθηκε τόσο ξαφνικά και η εταιρεία υποχρεώθηκε να κλείσει λίγο αργότερα. Όμως οι είκοσι πέντε εργαζόμενοι δεν μπορούσαν να συνεχίσουν χωρίς τον επικεφαλής τους, ούτε μπορούσε η εταιρεία να συνεχίσει να υπάρχει χωρίς τις υψηλές απαιτήσεις του για ποιότητα. Άλλωστε, είχε προχωρήσει σε μεγάλες αλλαγές, είχε μεταφερθεί σε νέα τοποθεσία και είχε επεκταθεί, οπότε ήταν μεγάλη ατυχία που πέθανε τότε ο άνθρωπος. Πήγαν χαμένες

σημαντικές υποδομές και τεχνογνωσία. Αν θες τη γνώμη μου, η εταιρεία θα μπορούσε να είχε σωθεί, αν είχε επέμβει το Ρίσε, όμως την εποχή εκείνη η διοίκηση δεν είχε την πολιτική στήριξη για να προχωρήσει σε μια τέτοια κίνηση».

«Ξέρεις να μου πεις πού βρισκόταν η ΒΧΓ;»

«Ναι, το εργοστάσιο βρισκόταν για χρόνια στο Κέγκε. Το είχα επισκεφτεί αρκετές φορές. Όμως, λίγο πριν το δυστύχημα, οι εγκαταστάσεις μεταφέρθηκαν σε κάποια περιοχή νότια της Κοπεγχάγης. Δεν είμαι σίγουρος πού ακριβώς. Μπορώ να ψάξω, μήπως βρω τον παλιό μου τηλεφωνικό κατάλογο· κάπου εδώ είναι. Μπορείς να περιμένεις ένα λεπτό;»

Χρειάστηκε να περάσουν πέντε ολόκληρα λεπτά, ενώ ο Καρλ άκουγε το μηχανικό να ψαχουλεύει στην άλλη άκρη της γραμμής, χρησιμοποιώντας την αναμφισβήτητα υψηλή ευφυΐα του για να ανασύρει τις πιο ακατονόμαστες βρισιές από τα βάθη της δανικής γλώσσας. Ακουγόταν πραγματικά εκνευρισμένος με τον εαυτό του. Σπάνια είχε ακούσει ο Καρλ τέτοιο υβρεολόγιο.

«Όχι, λυπάμαι», είπε ο Γιόνασεν, αφού σταμάτησε να βλαστημά. «Δεν μπορώ να τον βρω, παρότι ποτέ δεν πετάω τίποτα. Αυτό γίνεται πάντα. Όμως μίλα με την Ούλα Γένσεν, τη χήρα του. Υποθέτω πως ζει ακόμα· δεν μπορεί να είναι και τόσο μεγάλη. Αυτή θα ξέρει να σου απαντήσει σε ό,τι θες. Πραγματικά εξαιρετική γυναίκα. Κρίμα που αναγκάστηκε να

υποφέρει τόσο».

Ο Καρλ αποφάσισε να δείξει κάποια συμπάθεια. «Ναι, πολύ κρίμα», είπε, έτοιμος να κάνει μια τελευταία ερώτηση.

Όμως ο μηχανικός είχε πάρει φόρα. «Ήταν πραγματικά σπουδαία η δουλειά που έκαναν στη ΒΧΓ. Κάθισε να σκεφτείς μόνο τις τεχνικές συγκόλλησης. Οι συγκολλήσεις ήταν ουσιαστικά αόρατες, ακόμα κι αν τις εξέταζες με ακτίνες Χ, χρησιμοποιώντας τον πλέον εξελιγμένο εξοπλισμό. Ταυτόχρονα, είχαν διάφορες τεχνικές για τον εντοπισμό διαρροών. Για παράδειγμα, είχαν ένα θάλαμο συμπίεσης ο οποίος μπορούσε να φτάσει στις εξήντα ατμόσφαιρες, ώστε να ελεγχθεί η αντοχή των προϊόντων τους. Πιθανότατα ήταν ο μεγαλύτερος τέτοιος θάλαμος που είδα στη ζωή μου. Διέθετε απίστευτα προηγμένο σύστημα ελέγχου. Αν οι επενδύσεις του θαλάμου μπορούσαν να αντέξουν σε τόση πίεση, ήξερες πως οι πυρηνικοί αντιδραστήρες εξοπλίζονταν με πρώτης τάξεως υλικά. Αυτή ήταν η ΒΧΓ. Πάντοτε κορυφαία».

Ο μηχανικός ακουγόταν τόσο ενθουσιασμένος, που θα νόμιζε κανείς πως είχε αγοράσει μετοχές της επιχείρησης.

«Δε φαντάζομαι να ξέρεις πού ζει τώρα η Ούλα Γένσεν;» τον διέκοψε ο Καρλ.

«Όχι, αλλά είμαι σίγουρος ότι μπορείς να το μάθεις επικοινωνώντας με το Ληξιαρχείο. Φαντάζομαι πως ζει

ακόμα στο χώρο της εταιρείας. Δεν είχαν δικαίωμα να τη διώξουν, απ' ό,τι ξέρω».

«Κάπου στα νότια της Κοπεγχάγης, είπες;»

«Ναι, ακριβώς».

Πώς στην ευχή μπορούσε να χρησιμοποιεί τη λέξη «ακριβώς» για μια τοποθεσία τόσο αόριστη όσο το «νότια της Κοπεγχάγης»;

«Αν σε ενδιαφέρει ιδιαίτερα το αντικείμενο, ευχαρίστως να σε προσκαλέσω εδώ για μια επίσκεψη», είπε ο μηχανικός.

Ο Καρλ τον ευχαρίστησε, αλλά αρνήθηκε την πρόταση, λέγοντας πως πιεζόταν πολύ από τη δουλειά. Στην πραγματικότητα, ανέκαθεν ήθελε να ισοπεδώσει το Ρίσε με έναν κολοσσιαίο οδοστρωτήρα και στη συνέχεια να πουλήσει τα χαλάσματα σε κάποια κωμόπολη της Σιβηρίας, για να στρώσουν με αυτά το δρόμο. Επομένως, θα ήταν κρίμα να σπαταλήσει το χρόνο του επισκεπτόμενος μια τέτοια εγκατάσταση, ειδικά από τη στιγμή που ο Γιόνασεν είχε αναφέρει ήδη πως ήταν πολυάσχολος.

Μέχρι να κλείσει το τηλέφωνο ο Καρλ, ο Άσαντ στεκόταν αρκετά λεπτά όρθιος στο άνοιγμα της πόρτας.

«Τι γίνεται, Άσαντ;» ρώτησε ο Καρλ. «Καταφέραμε να βρούμε αυτό που θέλουμε; Διασταύρωσαν τους αριθμούς

μητρώου;»

Ο Άσαντ κούνησε το κεφάλι. «Εγώ νομίζω πως πρέπει να πας πάνω και να τους μιλήσεις, Καρλ. Είναι τελείως...» είπε, κάνοντας κύκλους με το δείκτη κοντά στον κρόταφό του, «...σήμερα».

Ο Καρλ πλησίασε τη Λις επιφυλακτικά, προχωρώντας τοίχο τοίχο, σαν αγριόγατα που διέσχιζε χαντάκι. Πράγματι, η γυναίκα έδειχνε αλαφιασμένη. Τα κοντά μαλλιά της, τα οποία συνήθως ήταν επιμελώς ατημέλητα, τώρα ήταν πατικωμένα, έτσι που θύμιζαν κράνος μοτοσικλέτας. Όρθια πίσω της, η κυρία Σέρενσεν αγριοκοίταξε τον Καρλ, ενώ από τα γύρω γραφεία άκουγε ανθρώπους να φωνάζουν. Ήταν μια πραγματικά θλιβερή σκηνή.

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε τη Λις, όταν κατάφερε με τα πολλά να τραβήξει την προσοχή της.

«Δεν ξέρω. Κάθε φορά που προσπαθούμε να συνδεθούμε με τις κρατικές βάσεις δεδομένων, δεν έχουμε πρόσβαση. Λες κι έχουν αλλάξει όλοι οι κωδικοί».

«Μα, το Ίντερνετ δουλεύει μια χαρά».

«Ναι, όμως αν προσπαθήσεις να συνδεθείς με τα αρχεία του Μητρώου ή την Εφορία, θα καταλάβεις τι εννοώ».

«Θα πρέπει να περιμένεις, όπως περιμένουν όλοι»,

σχολίασε χαιρέκακα η κυρία Σέρενσεν με την επίπεδη φωνή της.

Ο Καρλ στάθηκε για λίγο εκεί, προσπαθώντας να σκεφτεί κάποιον άλλο τρόπο να βρει τις πληροφορίες, όμως εγκατέλειψε την προσπάθεια όταν είδε στην οθόνη της Λις να εμφανίζονται απανωτά μηνύματα σφάλματος.

Ανασήκωσε τους ώμους. Τέλος πάντων. Δεν ήταν και τόσο επείγον, έτσι κι αλλιώς. Ένας άνθρωπος σαν κι εκείνον ήξερε πώς να μετατρέπει μια αναποδιά σε πλεονέκτημα. Εφόσον οι υπολογιστές είχαν αποφασίσει να κλατάρουν, τότε σίγουρα αυτό ήταν σημάδι πως έπρεπε να επιστρέψει στο υπόγειο και να ξεκινήσει έναν εκ βαθέων διάλογο με τις κούπες καφέ για μια δυο ώρες, με τα πόδια ανεβασμένα στο γραφείο.

«Γεια, Καρλ», άκουσε να τον χαιρετά κάποιος πίσω του. Ήταν ο Μάρκους Γιάκομπσεν, ο οποίος φορούσε ένα αστραφτερά λευκό πουκάμισο και καλοσιδερωμένη γραβάτα. «Χαίρομαι που σε βρίσκω εδώ. Θα μπορούσες να έρθεις στην καφετέρια για ένα λεπτάκι;»

Ο Καρλ κατάλαβε πως το ερωτηματικό είχε μπει για τυπικούς λόγους.

«Ο Μπακ θα παρουσιάσει κάποια στοιχεία και νομίζω πως θα σε ενδιέφερε να ακούσεις τι έχει να πει».

Στην καφετέρια πρέπει να βρίσκονταν τουλάχιστον δεκαπέντε άτομα, με τον Καρλ να στέκεται στο βάθος και το διοικητή του Τμήματος Ανθρωποκτονιών κάπου στο πλάι. Μπροστά, με τα παράθυρα στις πλάτες, στέκονταν δύο αξιωματικοί της Δίωξης Ναρκωτικών, ο υποδιοικητής Λαρς Μπιερν, ο Μπέργκε Μπακ και ο δεύτερος στην ιεραρχία της ομάδας του. Όλοι οι συνεργάτες του Μπακ έδειχναν εξαιρετικά ευχαριστημένοι.

Ο Λαρς Μπιερν έδωσε το λόγο στον Μπακ, και οι πάντες ήξεραν τι επρόκειτο να πει.

«Σήμερα το πρωί προχωρήσαμε σε μια σύλληψη στην υπόθεση της δολοφονίας του ποδηλάτη. Αυτή τη στιγμή ο ύποπτος μιλά με το δικηγόρο του και είμαστε πεπεισμένοι ότι πριν το τέλος της μέρας θα έχουμε στα χέρια μας την έγγραφη ομολογία του».

Χαμογέλασε και έστρωσε τα μαλλιά του. Το πρωινό ανήκε αποκλειστικά σ' εκείνον. «Η βασική μάρτυρας, Ανελίζε Κβιστ, μας έδωσε λεπτομερή κατάθεση, εφόσον τη διαβεβαιώσαμε ότι ο ύποπτος είχε συλληφθεί, και η κατάθεσή της επιβεβαιώνει εκατό τοις εκατό τις εκτιμήσεις μας. Το άτομο που συνελήφθη είναι φημισμένος γιατρός, δραστήριος επαγγελματικά, με ιατρείο στο Βάλμπι. Εκτός του ότι σκότωσε το διακινητή ναρκωτικών στο πάρκο, έπαιξε ρόλο και στην απόπειρα αυτοκτονίας της Ανελίζε Κβιστ, ενώ είχε στείλει μηνύματα στα οποία απειλούσε τη ζωή των παιδιών της». Ο Μπακ έδωσε το λόγο στο βοηθό του, ο οποίος

συνέχισε την αναφορά.

«Στη διάρκεια έρευνας που πραγματοποιήθηκε στην κατοικία του υπόπτου, εντοπίσαμε περισσότερα από διακόσια ενενήντα κιλά ναρκωτικών ουσιών, τα οποία ήδη αναλύουν οι τεχνικοί μας». Έκανε μια σύντομη παύση για να κοπάσουν τα σχόλια. «Δεν υπάρχει καμία αμφιβολία ότι ο γιατρός είχε δημιουργήσει ένα μεγάλο και εκτεταμένο δίκτυο συναδέλφων του, και όλα τα μέλη αυτού του δικτύου αποκόμισαν σημαντικά ποσά από την πώληση διαφόρων συνταγογραφούμενων σκευασμάτων –από μεθαδόνη μέχρι διαζεπάμη και από βαρβιτουρικά μέχρι μορφίνη–, καθώς και από την εισαγωγή ναρκωτικών ουσιών, όπως αμφεταμίνες, ζοπικλόνη, τετραϋδροκανναβινόλη, ακετοφαινόνες. Επιπλέον, βρέθηκαν μεγάλες ποσότητες νευροληπτικών σκευασμάτων, υπνωτικών χαπιών και παραισθησιογόνων. Καμία ουσία δεν ήταν πολύ σκληρή ή ασήμαντη για τον συλληφθέντα. Απ' ό,τι φαίνεται, είχε πελάτες για τα πάντα.

»Ο άντρας που δολοφονήθηκε στο Πάρκο Βάλμπι ήταν ο εγκέφαλος του δικτύου διοχέτευσης αυτών των ναρκωτικών σε άτομα που σύχναζαν σε κλαμπ, κυρίως. Υποθέτουμε πως το θύμα επιχείρησε να εκβιάσει το γιατρό και ο τελευταίος έλυσε το θέμα δυναμικά, όμως ο φόνος δεν ήταν προμελετημένος. Η Ανελίζε Κβιστ ήταν μάρτυρας του φόνου και, συμπτωματικά, γνώριζε το γιατρό. Έτσι, ο γιατρός μπόρεσε να την εντοπίσει και να την εξαναγκάσει να σωπάσει». Ο αξιωματικός σταμάτησε και πήρε το λόγο πάλι ο Μπακ.

«Πλέον γνωρίζουμε ότι, αμέσως μετά το φόνο, ο γιατρός πήγε να συναντήσει την Ανελίζε Κβιστ στο σπίτι της. Ειδικεύεται σε ασθένειες του αναπνευστικού συστήματος, και οι κόρες της Ανελίζε έχουν άσθμα· και οι δύο εξαρτώνται σε μεγάλο βαθμό από τα φάρμακα που παίρνουν. Εκείνο το βράδυ στο διαμέρισμα της Ανελίζε, ο γιατρός εκδήλωσε απρόσμενα βίαιη συμπεριφορά και την εξανάγκασε να δώσει στα παιδιά της χάπια, διαφορετικά θα τα σκότωνε. Τα χάπια προκάλεσαν συστολή των κυψελίδων, γεγονός που έθεσε σε κίνδυνο τη ζωή τους. Στη συνέχεια τούς έκανε από μια ένεση που περιείχε το αντίδοτο. Πρέπει να ήταν μια τρομερά τραυματική εμπειρία για τη μητέρα, να βλέπει τις κόρες της να μελανιάζουν στο πρόσωπο και να αδυνατούν να επικοινωνήσουν μαζί της».

Ο Μπακ κοίταξε τριγύρω στο δωμάτιο. Όλοι έγνεφαν καταφατικά, ακούγοντας όσα έλεγε. Συνέχισε.

«Ακολούθως, ο γιατρός ισχυρίστηκε πως τα κορίτσια θα έπρεπε να τον επισκέπτονται τακτικά στο γραφείο του, προκειμένου να λαμβάνουν το αντίδοτο, διαφορετικά θα πέθαιναν από υποτροπή, λόγων των χαπιών που είχαν πάρει. Με τον τρόπο αυτό εξασφάλιζε τη σιωπή της μητέρας.

»Πρέπει να ευχαριστήσουμε τη μητέρα της Ανελίζε για το γεγονός ότι κατορθώσαμε, τελικά, να εντοπίσουμε τη βασική μας μάρτυρα. Εκείνη δεν ήξερε τίποτα για τη σκηνή που είχε προηγηθεί στο διαμέρισμα της κόρης της εκείνο το βράδυ,

όμως ήξερε πως η κόρη της ήταν μάρτυρας στη δολοφονία. Έτσι, υποχρέωσε την Ανελίζε να το ομολογήσει την επόμενη μέρα, όταν είδε σε τι κατάσταση σοκ είχε περιέλθει. Το μόνο που δεν έμαθε η μητέρα ήταν το όνομα του δολοφόνου· η Ανελίζε αρνήθηκε να της το αποκαλύψει. Έτσι, όταν φέραμε την Ανελίζε Κβιστ εδώ για να της μιλήσουμε, κατόπιν επιμονής της μητέρας της, ήταν μια γυναίκα η οποία βρισκόταν αντιμέτωπη με ένα έντονο προσωπικό δίλημμα.

»Πλέον γνωρίζουμε ότι, εκτός των άλλων, ο γιατρός πήγε και συνάντησε την Ανελίζε δύο μέρες αργότερα. Την απείλησε πως, αν μιλούσε, θα σκότωνε τα κορίτσια. Χρησιμοποίησε εκφράσεις όπως “θα τις γδάρω ζωντανές” και την πίεσε σε τέτοιο βαθμό, ώστε κατόρθωσε να την εξαναγκάσει να πάρει ένα θανατηφόρο κοκτέιλ χαπιών.

»Γνωρίζετε όλοι τη συνέχεια της υπόθεσης. Η γυναίκα νοσηλεύτηκε στο νοσοκομείο, οι γιατροί κατόρθωσαν να της σώσουν τη ζωή, όμως η ίδια κλείστηκε τελείως στον εαυτό της. Αυτό που δε γνωρίζετε, ωστόσο, είναι ότι η έρευνά μας βοηθήθηκε πάρα πολύ από τον Τομέα Q, επικεφαλής του οποίου είναι ο Καρλ Μερκ». Ο Μπακ κοίταξε τον Καρλ. «Δε συμμετείχες άμεσα στην έρευνα, Καρλ, όμως πρότεινες κάποια πράγματα που έστρεψαν τη σκέψη μας σε σωστές κατευθύνσεις. Η ομάδα μου κι εγώ θα θέλαμε να σε ευχαριστήσουμε γι’ αυτό. Θα θέλαμε, επίσης, να ευχαριστήσουμε το βοηθό σου, τον οποίο αξιοποίησες ως ενδιάμεσο μεταξύ της ομάδας μας και του Χάρντι Χένινγκσεν, ο οποίος επίσης μας πρόσφερε πολύτιμες

προτάσεις. Απλώς να αναφέρω εδώ πως στείλαμε στον Χάρντι λίγα λουλούδια».

Ο Καρλ είχε μείνει εμβρόντητος. Κάποιοι από τους τέως συναδέλφους του στράφηκαν προς το μέρος του και προσπάθησαν να του χαμογελάσουν, έστω και αμήχανα, όμως οι υπόλοιποι ούτε που σάλεψαν.

Ο Λαρς Μπιερν πήρε το λόγο. «Πολλοί άνθρωποι δούλεψαν πάνω σε αυτή την υπόθεση. Θα θέλαμε, επίσης, να ευχαριστήσουμε εσάς, παιδιά», πρόσθεσε, δείχνοντας τους δύο αστυνομικούς της Δίωξης Ναρκωτικών. «Τώρα, εσείς θα αναλάβετε να ξετυλίξετε το κουβάρι του δικτύου των γιατρών που εμπορεύονταν ναρκωτικά. Ξέρουμε πως σας περιμένει πάρα πολλή δουλειά. Από την άλλη, εμείς του Ανθρωποκτονιών μπορούμε να στρέψουμε την προσοχή μας σε άλλες υποθέσεις, κι αυτό μας ικανοποιεί. Υπάρχουν πολλές για να μας κρατούν απασχολημένους εδώ, στον τρίτο όροφο».

Ο Καρλ περίμενε μέχρι να φύγουν σχεδόν όλοι από το δωμάτιο. Ήξερε πόσο δύσκολο πρέπει να ήταν για τον Μπακ να του απευθύνει οποιονδήποτε έπαινο. Έτσι, πλησίασε για να δώσουν τα χέρια. «Δε μου άξιζε αυτή η αναγνώριση, πάντως θέλω να σε ευχαριστήσω, Μπακ».

Εκείνος κοίταξε το απλωμένο χέρι του Καρλ για μια στιγμή και ύστερα άρχισε να μαζεύει τα χαρτιά του. «Μη με ευχαριστείς. Δεν υπήρχε καμία περίπτωση να το κάνω αν δε

με είχε διατάξει ο Γιάκομπσεν».

Ο Καρλ έγνεψε καταφατικά. Ήταν και πάλι σαφές τι στάση τηρούσαν ο ένας απέναντι στον άλλο.

Έξω στο διάδρομο, ο πανικός είχε αρχίσει να εξαπλώνεται. Όλοι οι υπάλληλοι είχαν συγκεντρωθεί γύρω από την πόρτα του διοικητή και όλοι είχαν κάποιο παράπονο να κάνουν.

«Εντάξει, εντάξει. Δεν ξέρουμε ακόμα ποιο είναι το πρόβλημα», εξηγούσε ο Μάρκους Γιάκομπσεν. «Όμως, απ' ό,τι μας είπε η αστυνομική διευθύντρια, αυτή τη στιγμή καμία κρατική βάση δεδομένων δεν είναι προσβάσιμη. Κάποιος εισχώρησε στους κεντρικούς διακομιστές και άλλαξε όλους τους κωδικούς πρόσβασης. Δε γνωρίζουμε ακόμα ποιος βρίσκεται πίσω από αυτή την ενέργεια. Δεν υπάρχουν πολλοί που θα ήταν ικανοί να κάνουν κάτι τέτοιο, οπότε καταβάλλουμε κάθε προσπάθεια για να εντοπίσουμε τους υπαίτιους».

«Πλάκα κάνετε», σχολίασε κάποιος. «Πώς μπορεί να έγινε κάτι τέτοιο;»

Ο διοικητής ανασήκωσε τους ώμους. Προσπάθησε να φανεί ήρεμος και συγκροτημένος, ενώ μάλλον δεν ένιωθε έτσι.

Ο Καρλ είπε στον Άσαντ ότι είχαν τελειώσει με τη δουλειά για εκείνη τη μέρα, μιας και δεν ήταν δυνατό να κάνουν τίποτε

άλλο. Χωρίς τις πληροφορίες από το Ληξιαρχείο, δε θα μπορούσαν να εντοπίσουν τους χώρους όπου είχε κινηθεί ο Λαρς Χένρικ Γένσεν. Η συνέχεια έπρεπε να περιμένει.

Καθώς ο Καρλ οδηγούσε βόρεια, με προορισμό την Κλινική Αντιμετώπισης Σπονδυλικών Τραυμάτων, άκουσε στο ραδιόφωνο ότι στα μέσα ενημέρωσης είχε σταλεί επιστολή από έναν οργισμένο πολίτη ο οποίος ισχυριζόταν ότι είχε μολύνει όλες τις κρατικές βάσεις δεδομένων με έναν ιό. Οι υποψίες στρέφονταν σε κάποιον υπάλληλο ο οποίος εργαζόταν σε θέση-κλειδί και πιθανώς απολύθηκε λόγω μεταρρυθμίσεων στη δημόσια διοίκηση. Μέχρι στιγμής, πάντως, τίποτα δεν είχε επιβεβαιωθεί. Τεχνικοί επιχειρούσαν να εξηγήσουν πώς ήταν δυνατό να αποκτήσει κανείς πρόσβαση σε τόσο καλά προστατευμένα δεδομένα, ενώ ο πρωθυπουργός χαρακτήρισε τους δράστες «το χειρότερο είδος ληστών που θα μπορούσε να φανταστεί κανείς». Ειδικοί στη μεταφορά δεδομένων εργάζονταν ήδη εντατικά, όπως δήλωσε, και σύντομα τα πάντα θα αποκαθίσταντο. Φυσικά, οι υπαίτιοι γι’ αυτή την επίθεση βρίσκονταν αντιμέτωποι με πολύχρονη κάθειρξη. Ο πρωθυπουργός ήταν έτοιμος να συγκρίνει την παρούσα κατάσταση με τις επιθέσεις στο Παγκόσμιο Κέντρο Εμπορίου, όμως σταμάτησε ένα βήμα πριν ισχυριστεί κάτι τέτοιο.

Η πρώτη έξυπνη απόφασή του εδώ και πολύ καιρό.

Πράγματι, στο κομοδίνο του Χάρντι υπήρχε μια ανθοδέσμη σταλμένη από την ομάδα του Μπακ, όμως ακόμα κι ένα

μαγαζάκι στη μέση του πουθενά θα έβρισκε κάτι καλύτερο. Τον Χάρντι ούτε που τον ένοιαζε. Ούτως ή άλλως, δεν μπορούσε να δει τα λουλούδια, μιας και οι νοσοκόμες τον είχαν μετακινήσει δίπλα στο παράθυρο, για να μπορεί να βλέπει έξω.

«Υποτίθεται πως πρέπει να σου μεταφέρω τους χαιρετισμούς του Μπακ», του είπε ο Καρλ.

Ο Χάρντι τού έριξε ένα βλέμμα που θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ξινισμένο, όμως στην πραγματικότητα ήταν ανερμήνευτο. «Πώς και με θυμήθηκε αυτός ο παπάρας;»

«Ο Άσαντ τού είπε αυτό που του πρότεινες, και τώρα προχώρησαν στη σύλληψη ενός πολύ σοβαρού υπόπτου».

«Εγώ δεν του πρότεινα τίποτα, για το παραμικρό».

«Φυσικά και του πρότεινες. Είπες πως ο Μπακ έπρεπε να στρέψει την προσοχή του σε όποιο άτομο ήταν σε θέση να παράσχει ιατρική βοήθεια στη βασική μάρτυρα, την Ανελίζε Κβιστ».

«Για ποια υπόθεση μιλάμε τώρα;»

«Για το φόνο του ποδηλάτη, Χάρντι».

Ο άλλος συνοφρυώθηκε. «Ιδέα δεν έχω για ποιο πράγμα μιλάς, Καρλ. Μου φόρτωσες εκείνη την ηλίθια υπόθεση της Μερέτε Λίνγκαρ, και σαν να μην έφτανε αυτό, έχω και τη

μαλακισμένη την ψυχολόγο να με ζαλίζει ασταμάτητα με την ιστορία στο Άμαρ. Αυτά μού φτάνουν. Ούτε που ξέρω τι είναι αυτή η υπόθεση με το φόνο του ποδηλάτη».

Τώρα δεν ήταν μόνο ο Χάρντι που είχε συνοφρυωθεί.

«Είσαι σίγουρος πως ο Άσαντ δε σου ανέφερε την υπόθεση του ποδηλάτη; Μήπως έχεις προβλήματα με τη μνήμη σου, Χάρντι; Αν συμβαίνει κάτι τέτοιο, μπορείς να μου το πεις».

«Οχ, άντε παράτα με, Καρλ. Δεν έχω διάθεση να ακούω τέτοιες μαλακίες. Η μνήμη μου είναι ο χειρότερος εχθρός μου. Δεν το καταλαβαίνεις αυτό;» είπε εκνευρισμένος ο Χάρντι, με βλέμμα ολοκάθαρο.

Ο Καρλ ύψωσε το χέρι σε μια απολογητική χειρονομία. «Συγνώμη, Χάρντι. Μάλλον δεν ενημερώθηκα σωστά από τον Άσαντ. Συμβαίνουν κι αυτά».

Μέσα του, όμως, δεν αντιμετώπιζε καθόλου χαλαρά το θέμα.

Αυτό που είχε συμβεί δεν έπρεπε και δεν επρόκειτο να επαναληφθεί.

36
2007

ΚΑΘΙΣΕ ΣΤΟ ΤΡΑΠΕΖΙ του πρωινού με τον οισοφάγο του

να καίει από τη δυσπεψία και τον ύπνο να εξακολουθεί να βαραίνει το σώμα του. Τόσο ο Μόρτεν όσο και ο Γέσπερ δεν του είπαν κουβέντα, πράγμα απολύτως συνηθισμένο στην περίπτωση του θετού του γιου, αλλά που αποτελούσε δυσοίωνο σημάδι όσον αφορούσε τη συμπεριφορά του νοικάρη του.

Η πρωινή εφημερίδα περίμενε προσεκτικά διπλωμένη στη γωνία του τραπεζιού και το πρώτο θέμα ήταν η οικειοθελής παραίτηση του Τάγκε Μπάγκεσεν από το βουλευτικό του αξίωμα, με τον ίδιο να επικαλείται λόγους υγείας. Ο Μόρτεν παρέμενε σκυφτός κι αμίλητος πάνω από το πιάτο του, μασουλώντας αργά και σταθερά, ενώ ο Καρλ έφτανε στην έκτη σελίδα κι έμενε με το στόμα ανοιχτό, μπροστά σε μια κακής ποιότητας φωτογραφία του ίδιου.

Ήταν η φωτογραφία που είχε δημοσιευτεί και στο *Κους Κους* πριν δύο μέρες, όμως αυτή τη φορά βρισκόταν δίπλα σε μια ελαφρώς ξεθωριασμένη φωτογραφία του Ούφε Λίνγκαρ σε κάποιον εξωτερικό χώρο. Η λεζάντα κάθε άλλο παρά κολακευτική ήταν: *«Ο επικεφαλής του Τομέα Q, υπεύθυνος για μια σειρά "υποθέσεων που χρήζουν ειδικής διερεύνησης", σύμφωνα με την εισήγηση του Κόμματος της Δανίας, εμφανίστηκε στην επικαιρότητα τις δύο τελευταίες μέρες κάτω από ιδιαίτερα ατυχείς συνθήκες»*.

Το άρθρο δεν επικεντρωνόταν στο ρεπορτάζ του *Κους Κους*, όμως ο δημοσιογράφος είχε μιλήσει με μέλη του προσωπικού στο Έγελι και όλοι είχαν παραπονεθεί για τις

χοντροκομμένες μεθόδους του Καρλ. Παράλληλα, τον κατηγορούσαν για την εξαφάνιση του Ούφε. Η προϊσταμένη εμφανιζόταν ιδιαίτερα εξοργισμένη. Χρησιμοποίησε φράσεις όπως «κατάχρηση της διάθεσής μας να βοηθήσουμε», καθώς και όρους όπως «ψυχολογικός βιασμός» και «χειραγώγηση». Το άρθρο έκλεινε ως εξής: *«Μέχρι το κλείσιμο του φύλλου, δε στάθηκε δυνατό να έχουμε κάποιο σχόλιο από την Αστυνομία»*.

Δύσκολα θα ανακάλυπτε κανείς πιο μισητό κακοποιό από τον Καρλ Μερκ στο σενάριο ενός σπαγγέτι γουέστερν. Ήταν ένα απίστευτο ρεπορτάζ, λαμβάνοντας υπόψη τι πραγματικά είχε συμβεί.

«Δίνω τελικό διαγώνισμα αύριο», είπε ο Γέσπερ, επαναφέροντας τον Καρλ στο παρόν.

Ο Καρλ ανασήκωσε το βλέμμα και τον κοίταξε πάνω από τις σελίδες της εφημερίδας. «Σε τι;»

«Μαθηματικά».

Άσχημο αυτό. «Έχεις ανοίξει κανένα βιβλίο;»

Ο Γέσπερ έκανε μια κίνηση αδιαφορίας όπως σηκωνόταν. Ως συνήθως, δεν έδωσε καμία σημασία στα διάφορα μαχαιροπίρουνα που είχε πασαλείψει με βούτυρα και μαρμελάδες, ούτε στο χάλι που άφηνε πίσω του, πάνω στο τραπέζι.

«Μισό λεπτό, Γέσπερ», είπε ο Καρλ. «Τι σημαίνει αυτό;»

Ο θετός γιος του στράφηκε και τον κοίταξε. «Σημαίνει πως αν δεν τα πάω καλά, ίσως δεν μπορέσω να συνεχίσω στις δύο τελευταίες τάξεις του σχολείου».

Ο Καρλ φαντάστηκε την έκφραση αποδοκιμασίας στο πρόσωπο της Βίγκα και κατέβασε την εφημερίδα. Η επανάσταση των γαστρικών υγρών στο στομάχι του είχε αρχίσει να παίρνει επικίνδυνες διαστάσεις.

Στο χώρο στάθμευσης των αυτοκινήτων, οι άνθρωποι είχαν αρχίσει ήδη να αστειεύονται με τη χτεσινή κατάρρευση της βάσης δεδομένων. Δύο από αυτούς δεν ήξεραν καν αν θα είχαν κάτι να κάνουν σήμερα. Η δουλειά του ενός αφορούσε την έκδοση οικοδομικών αδειών, ενώ του άλλου την έγκριση ιατρικών εξόδων, ως εκ τούτου αμφότεροι περνούσαν τη μέρα τους μπροστά στην οθόνη υπολογιστών.

Στο ραδιόφωνο του αυτοκινήτου ο Καρλ άκουσε διάφορους δημάρχους να επικρίνουν την απόφαση της κυβέρνησης για μεταρρυθμίσεις στην Τοπική Αυτοδιοίκηση, οι οποίες είχαν οδηγήσει έμμεσα σε αυτή τη χαοτική κατάσταση. Κάποιοι ακροατές τηλεφωνούσαν για να κάνουν τα παράπονά τους σχετικά με το γεγονός πως η παγιωμένη, απαράδεκτη κατάσταση με τους σκληρά εργαζόμενους και υπεραπασχολούμενους δημόσιους υπαλλήλους τώρα θα γινόταν ακόμα χειρότερη. Έτσι και τολμούσε ο δράστης αυτής της ιστορίας να εμφανιστεί σε κάποιο από τα μέρη που

είχαν αντιμετωπίσει σοβαρό πρόβλημα, ήταν βέβαιο πως το πλησιέστερο νοσοκομείο θα είχε πολλή δουλειά.

Στα Κεντρικά της Αστυνομίας το κλίμα ήταν πιο αισιόδοξο· το άτομο που είχε προκαλέσει το πρόβλημα είχε ήδη συλληφθεί. Αμέσως μόλις δίνονταν κάποιες διευκρινίσεις από την κατηγορούμενη –μια γυναίκα κάποιας ηλικίας η οποία εργαζόταν ως προγραμματίστρια στο Υπουργείο Εσωτερικών–, ώστε να αποκατασταθεί η ζημιά, θα δημοσιοποιούσαν το όλο θέμα. Ήταν ζήτημα λίγων ωρών να επανέλθουν τα πάντα στους κανονικούς ρυθμούς. Ο απόλυτος έλεγχος της κοινωνίας από τους γραφειοκράτες –κατάσταση με την οποία τόσοι άνθρωποι ήταν απηυδισμένοι– είχε ανακτηθεί.

Δύσμοιρη γυναίκα.

Περιέργως, ο Καρλ κατάφερε να φτάσει στο υπόγειο χωρίς να πέσει πάνω σε κανέναν από τους συναδέλφους του, κι αυτό ήταν θετικό. Η είδηση που είχε δημοσιευτεί στις πρωινές εφημερίδες σχετικά με το επεισόδιο που είχε εκείνος με έναν ανάπηρο άντρα σε ένα ίδρυμα του Βόρειου Σγιέλαν αναμφίβολα είχε φτάσει μέχρι και το τελευταίο γραφείο του τεράστιου κτιρίου.

Ο Καρλ ήλπιζε απλώς η συνάντηση που θα είχε την Τετάρτη ο Μάρκους Γιάκομπσεν με την αστυνομική διευθύντρια και τους άλλους αστυνομικούς διοικητές να μην εστίαζε αποκλειστικά σε αυτό το θέμα.

Βρήκε τον Άσαντ στο γραφείο του, οπότε δεν έχασε στιγμή και βάλθηκε να του σέρνει τα εξ αμάξης.

Έπειτα από μερικά δευτερόλεπτα, ο Άσαντ άρχισε να δείχνει κάπως ζαλισμένος. Έτσι χαρωπός που ήταν συνήθως, δεν είχε βρεθεί έως τότε αντιμέτωπος με αυτή την πλευρά του Καρλ. Τώρα, όμως, ο προϊστάμενός του άφηνε την οργή του να ξεσπάσει.

«Μου είπες ψέματα, Άσαντ», ωρυόταν ο Καρλ, με το βλέμμα καρφωμένο αδυσώπητα πάνω του. «Δεν είπες λέξη για το φόνο του ποδηλάτη στον Χάρντι. Εσύ ήσουν αυτός που κατέληξε σε όλα εκείνα τα συμπεράσματα και, εντάξει, μπορεί να ήταν σωστά, όμως εσύ μου είπες τελείως διαφορετικά πράγματα. Είναι εντελώς απαράδεκτο αυτό που συνέβη. Με ακούς; Θα υπάρξουν συνέπειες».

Σχεδόν άκουγε τα γρανάζια να δουλεύουν μέσα στο κεφάλι του Άσαντ. Τι συνέβαινε εκεί μέσα; Αισθανόταν ενοχές ή κάτι άλλο;

Ο Καρλ αποφάσισε να το πάει ακόμα παραπέρα. «Μην μπεις στον κόπο να απαντήσεις, Άσαντ! Δε θα ανεχτώ άλλες μαλακίες! Ποιος στο διάολο είσαι, πραγματικά; Θα ήθελα να ξέρω. Και πού βρισκόσουν τόσες ώρες, αφού δεν επισκεπτόσουν τον Χάρντι;» Ο Άσαντ κάτι πήγε να πει, όμως ο Καρλ τον σταμάτησε με ένα νεύμα του χεριού. «Ναι, εντάξει, το ξέρω ότι περνούσες από εκεί, όμως δεν έμεινες ποτέ για πολλή ώρα. Λοιπόν, ξέρνα τα όλα. Τι βιολί βαράς;»

Η σιωπή του βοηθού του δεν μπορούσε να κρύψει τη νευρικότητά του. Ο Καρλ διέκρινε φευγαλέα το βλέμμα κυνηγημένου ζώου στην κατά τα άλλα ψύχραιμη όψη του άντρα. Αν ήταν εχθροί, ο Άσαντ μάλλον θα του είχε ριχτεί για να τον πνίξει.

«Μισό λεπτό», είπε ο Καρλ. Στράφηκε προς τον υπολογιστή και έφερε το Google στην οθόνη. «Έχω να σου κάνω κάποιες ερωτήσεις. Με πιάνεις;»

Ο Άσαντ δεν απάντησε.

«Ακούς που σου μιλάω;»

Εκείνος μουρμούρισε κάτι ακόμα πιο σιγανό από το βουητό του υπολογιστή. Πρέπει να ήταν μια καταφατική απάντηση.

«Στο φάκελό σου λέει πως εσύ, η γυναίκα σου και οι δύο κόρες σας ήρθατε στη Δανία το 1998. Από το 1998 έως το 2000 βρισκόσασταν στις προσφυγικές εγκαταστάσεις στο Σάντχολμ και στη συνέχεια σας χορηγήθηκε άσυλο».

Ο Άσαντ έγνεψε καταφατικά.

«Γρήγορη εξέλιξη αυτή».

«Για την τότε εποχή, όχι, Καρλ. Τώρα πια, τα πράγματα είναι διαφορετικά».

«Είσαι από τη Συρία, Άσαντ. Από ποια πόλη; Δεν το αναφέρει ο φάκελός σου».

Στράφηκε προς το μέρος του και είδε πως η έκφραση του Άσαντ ήταν πιο σκοτεινή από κάθε άλλη φορά.

«Με ανακρίνεις, Καρλ;»

«Ναι, θα μπορούσες να το πεις κι έτσι. Έχεις καμία αντίρρηση;»

«Είναι πολλά πράγματα που δε θα σου τα πω, Καρλ. Πρέπει να το σεβαστείς αυτό. Είχα μια δύσκολη ζωή. Αυτή η ζωή είναι δική μου, όχι δική σου».

«Το καταλαβαίνω αυτό. Όμως, από ποια πόλη είσαι; Τόσο δύσκολο είναι να απαντήσεις σε αυτή την ερώτηση;»

«Ήρθα από ένα προάστιο του Σαμπ Αμπάρ».

Ο Καρλ πληκτρολόγησε το όνομα. «Εδώ βγάζει μια πόλη στη μέση του πουθενά, Άσαντ».

«Γιατί, είπα εγώ το αντίθετο, Καρλ;»

«Πόσο μακριά θα έλεγες πως είναι από τη Δαμασκό το Σαμπ Αμπάρ;»

«Μια μέρα δρόμος. Πάνω από διακόσια χιλιόμετρα».

«Μια μέρα δρόμος;»

«Τα πράγματα παίρνουν χρόνο εκεί. Πρώτα πρέπει να περάσεις από την πόλη και ύστερα είναι τα βουνά».

Η περιγραφή ταίριαζε με αυτά που έβλεπε ο Καρλ στο χάρτη. Δύσκολα θα έβρισκε κανείς ένα πιο απομονωμένο μέρος. «Το όνομά σου είναι Χαφέζ αλ-Άσαντ. Τουλάχιστον, αυτό αναφέρουν τα έγγραφα της Υπηρεσίας Μεταναστών». Πληκτρολόγησε το όνομα στον υπολογιστή και αυτό εμφανίστηκε αμέσως. «Δεν είναι δύσκολο να κυκλοφορείς με τέτοιο όνομα;»

Ο Άσαντ ανασήκωσε τους ώμους.

«Το όνομα ενός δικτάτορα που κυβέρνησε τη Συρία για είκοσι εννέα χρόνια! Ήταν οι γονείς σου μέλη του Κόμματος Μπάαθ;»

«Ναι, ήταν».

«Δηλαδή, σου έδωσαν το όνομά του;»

«Πολλά μέλη της οικογένειάς μου έχουν αυτό το όνομα. Αυτό μπορώ να σου το βεβαιώσω».

Ο Καρλ κοίταξε τα σκούρα μάτια του Άσαντ. Ο άνθρωπος βρισκόταν σε διαφορετική ψυχική κατάσταση απ’ ό,τι συνήθως.

«Ποιος είναι ο διάδοχος του Χαφέζ αλ-Άσαντ;» ρώτησε ξαφνικά ο Καρλ.

Ο Άσαντ παρέμεινε ατάραχος. «Ο γιος του, Μπασάρ. Δε θα ήταν καλύτερα να σταματήσουν αυτές οι ερωτήσεις, Καρλ; Δεν είναι καλό για εμάς».

«Δεν αποκλείεται να έχεις δίκιο. Και δε μου λες, πώς έλεγαν τον πρωτότοκο γιο, εκείνον που σκοτώθηκε σε ένα τροχαίο δυστύχημα το 1994;»

«Δε θυμάμαι ακριβώς».

«Δε θυμάσαι; Περίεργο. Εδώ γράφει πως ήταν ο αγαπημένος του πατέρα του, είχε επιλεγεί να τον διαδεχτεί. Το όνομά του ήταν Μπαζίλ. Εγώ θα νόμιζα πως κάθε Σύριος στην ηλικία σου θα μπορούσε να μου απαντήσει, χωρίς κανένα δισταγμό».

«Σωστά. Το όνομά του ήταν Μπαζίλ». Ο Άσαντ έγνεψε καταφατικά. «Όμως υπάρχουν πολλά πράγματα που έχω ξεχάσει, Καρλ. Πράγματα που *δε θέλω* να θυμάμαι. Τα έχω...» Προσπάθησε να βρει την κατάλληλη λέξη.

«Απωθήσει;»

«Ναι, μάλλον».

Εντάξει, αν αυτή είναι η τακτική που θέλει να ακολουθήσει, δεν πρόκειται να βγάλω άκρη με αυτό τον

τρόπο, σκέφτηκε ο Καρλ. Έπρεπε να ανεβάσει ταχύτητα.

«Ξέρεις τι νομίζω, Άσαντ; Νομίζω πως λες ψέματα. Το όνομά σου δεν είναι Χαφέζ αλ-Άσαντ. Απλώς ήταν το πρώτο όνομα που σου ήρθε στο μυαλό όταν υπέβαλες αίτηση χορήγησης ασύλου. Σωστά δε λέω; Φαντάζομαι τα γέλια του τύπου που πλαστογράφησε τα χαρτιά σου. Πρέπει να το διασκέδασε, ε; Ίσως, μάλιστα, είναι ο ίδιος άνθρωπος που μας βοήθησε με την ατζέντα της Μερέτε. Τι λες, πλησιάζω στην αλήθεια;»

«Νομίζω πως καλύτερα θα ήταν να σταματούσαμε τώρα, Καρλ».

«Από πού είσαι, πραγματικά, Άσαντ; Εντάξει, έχω συνηθίσει αυτό το όνομα, οπότε γιατί να το αλλάξουμε τώρα, αν και στην πραγματικότητα είναι το επίθετό σου, σωστά, Χαφέζ;»

«Είμαι Σύριος, από το Σαμπ Αμπάρ».

«Εννοείς, από ένα προάστιο του Σαμπ Αμπάρ;»

«Ναι, βορειοανατολικά της πόλης».

Όλα αυτά ακούγονταν πιστευτά, όμως ο Καρλ δυσκολευόταν να αποδέχεται πληροφορίες χωρίς να τις εξετάζει. Ίσως ήταν αλλιώς πριν από δέκα χρόνια και εκατοντάδες ανακρίσεις. Όχι πια, όμως. Το ένστικτό του τον

προειδοποιούσε. Ο τρόπος που είχε αντιδράσει ο Άσαντ δεν ήταν φυσιολογικός.

«Στην πραγματικότητα, είσαι από το Ιράκ, έτσι δεν είναι, Άσαντ; Και κρύβεις στο παρελθόν σου μυστικά τα οποία θα οδηγούσαν στην απέλασή σου από τη Δανία και θα σε έστελναν πίσω εκεί απ' όπου ήρθες. Σωστά;»

Η έκφραση του Άσαντ άλλαξε και πάλι. Οι γραμμές στο μέτωπό του είχαν σβήσει. Ίσως διέκρινε τρόπο να ξεγλιστρήσει· ίσως έλεγε απλώς την αλήθεια.

«Από το Ιράκ; Όχι, καμία σχέση. Αρχίζεις να λες ανοησίες, Καρλ», είπε θιγμένος. «Έλα σπίτι να δεις τα πράγματά μου. Με μια βαλίτσα ήρθα από τον τόπο μου. Μπορείς να μιλήσεις στη γυναίκα μου. Ξέρει λίγα αγγλικά. Ή στις κόρες μου. Έτσι, θα καταλάβεις πως όσα σου λέω είναι σωστά, Καρλ. Είμαι πολιτικός πρόσφυγας κι έχω περάσει πολλές άσχημες καταστάσεις. Δε θέλω να μιλάω γι' αυτά, οπότε μπορείς, σε παρακαλώ, να με αφήσεις ήσυχο; Είναι αλήθεια πως δεν πέρασα πολύ χρόνο με τον Χάρντι, όπως είπα, όμως το νοσοκομείο είναι πολύ μακριά, στο Χόρνμπεκ. Προσπαθώ να βοηθήσω τον αδερφό μου να έρθει στη Δανία, κι αυτό παίρνει χρόνο, Καρλ. Συγνώμη. Στο μέλλον θα σου λέω όλη την αλήθεια».

Ο Καρλ έγειρε προς τα πίσω. Είχε φτάσει σχεδόν σ' εκείνο το σημείο όπου θα ήθελε να πνίξει τον σκεπτικιστή εγκέφαλό του μέσα στο ζαχαρωμένο νερό που του σέρβιρε ο Άσαντ.

«Δεν καταλαβαίνω πώς μπόρεσες να προσαρμοστείς τόσο γρήγορα στη δουλειά του αστυνομικού, Άσαντ. Ειλικρινά, εκτιμώ τη βοήθειά σου. Καμιά φορά είσαι κάπως αλλόκοτος, όμως έχεις ικανότητες. Πώς τις απέκτησες;»

«Αλλόκοτος; Τι σημαίνει αυτό; Δηλαδή, σου φαίνομαι παράξενος;» Κοίταξε τον Καρλ απονήρευτα.

Ναι, είχε ικανότητες, αυτό ήταν βέβαιο. Ίσως διέθετε φυσικό ταλέντο. Ίσως όλα όσα είχε πει ήταν αλήθεια. Ίσως ήταν ο Καρλ γκρινιάρης και καχύποπτος.

«Ο φάκελός σου δε γράφει τίποτα για την εκπαίδευσή σου, Άσαντ. Τι σπούδασες;»

Ο άντρας ανασήκωσε τους ώμους. «Τίποτα ιδιαίτερο, Καρλ. Ο πατέρας μου είχε μια μικρή εταιρεία που πουλούσε κονσέρβες. Ξέρω τα πάντα για το πόσο μπορεί να αντέξει μια κονσέρβα με βρασμένη ντομάτα στους πενήντα βαθμούς Κελσίου».

Ο Καρλ προσπάθησε να χαμογελάσει. «Στην πορεία, όμως, δεν μπόρεσες να μείνεις μακριά από την πολιτική, κι έτσι βρέθηκες με λάθος όνομα; Σωστά;»

«Ναι, κάπως έτσι».

«Σε βασάνισαν;»

«Ναι, Καρλ. Δε θέλω να το συζητήσω. Δεν έχεις δει πώς

γίνομαι όταν νιώθω άσχημα. Δεν μπορώ να το συζητήσω αυτό, εντάξει;»

«Εντάξει». Ο Καρλ έγνεψε καταφατικά. «Στο εξής, θα μου λες ακριβώς τι κάνεις τις ώρες της δουλειάς. Συνεννοηθήκαμε;»

Ο Άσαντ ύψωσε τον αντίχειρα στον προϊστάμενό του.

Η έκφραση στο βλέμμα του Καρλ επέτρεψε στον Άσαντ να χαλαρώσει. Ύστερα ο αναπληρωτής αστυνομικός επιθεωρητής σήκωσε την παλάμη του και ο βοηθός του τη χτύπησε με δύναμη.

Το θέμα είχε κλείσει.

«Εντάξει, Άσαντ. Συνεχίζουμε. Έχουμε διάφορα θέματα που πρέπει να τακτοποιήσουμε», είπε ο Καρλ. «Πρέπει να εντοπίσουμε τον Λαρς Χένρικ Γένσεν. Ελπίζω πως σύντομα θα μπορούμε να μπούμε στο σύστημα του Ληξιαρχείου, όμως στο μεταξύ ας προσπαθήσουμε να βρούμε τη μητέρα του, την Ούλα Γένσεν. Ένας τύπος από το Ρίσε...» Κατάλαβε πως ο Άσαντ ήθελε να τον ρωτήσει τι ήταν το Ρίσε, όμως αυτό μπορούσε να περιμένει. «...Μου είπε ότι ζει κάπου νότια της Κοπεγχάγης».

«Το Ούλα Γένσεν είναι ασυνήθιστο όνομα;»

Ο Καρλ έγνεψε αρνητικά. «Τώρα που ξέρουμε το όνομα

της εταιρείας του πατέρα του, έχουμε κι άλλες άκρες που μπορούμε να ψάξουμε. Για αρχή, θα επικοινωνήσω με το Μητρώο Εταιρειών. Ας ελπίσουμε πως δεν έχει πέσει και εκεί το σύστημα. Παράλληλα, εσύ πιάσε το ευρετήριο διευθύνσεων και αναζήτησε το όνομα Ούλα Γένσεν. Ξεκίνα από το Μπρεντμπιέρνε και συνέχισε νότια. Πιάσε το Βάλενσμπεκ, ίσως και το Γκλόστρουπ, το Τόστρουπ, το Γκρέου-Κίλντεμπρεντε. Μη φτάσεις μέχρι το Κέγκε, γιατί εκεί βρισκόταν παλαιότερα η έδρα της εταιρείας. Ψάξε βορειότερα από εκεί».

Ο Άσαντ έδειχνε ανακουφισμένος. Ετοιμαζόταν να φύγει, όμως έκανε μεταβολή και αγκάλιασε τον Καρλ. Τα γένια του τσιμπούσαν σαν καρφίτσες και η κολόνια του ήταν κάποια φτηνή απομίμηση επώνυμης μάρκας, όμως το συναίσθημα ήταν γνήσιο.

Ο Καρλ έμεινε ακίνητος για λίγο στο γραφείο του, αφήνοντας αυτή την αίσθηση να απλωθεί σε ολόκληρο το σώμα του, όταν πια ο Άσαντ είχε διασχίσει χαρούμενος το διάδρομο και είχε πάει στο δικό του γραφείο. Ήταν σχεδόν σαν να είχε και πάλι την παλιά του ομάδα.

Η απάντηση ήρθε και από τις δύο πηγές ταυτόχρονα. Το Μητρώο Εταιρειών λειτουργούσε κανονικά, χωρίς διακοπή, και χρειάστηκαν μόλις πέντε δευτερόλεπτα για να εντοπίσουν τη HJ Industries. Ανήκε σε μια γερμανική εταιρεία, την Τραμπέκα Χόλντινγκ, κι ευχαρίστως να αναζητούσαν περισσότερες πληροφορίες αν το ήθελε ο Καρλ. Δεν

μπορούσαν να δουν ποιοι ήταν οι ιδιοκτήτες, όμως αυτό θα μπορούσαν να το μάθουν εύκολα, επικοινωνώντας με τους Γερμανούς συναδέλφους τους. Μόλις έδωσαν στον Καρλ τη διεύθυνση, εκείνος φώναξε στον Άσαντ πως μπορούσε να σταματήσει το ψάξιμο, όμως ο Άσαντ τού φώναξε με τη σειρά του πως είχε εντοπίσει ήδη κάποιες πιθανές διευθύνσεις.

Συνέκριναν τα αποτελέσματα. Η απάντηση ήταν ξεκάθαρη. Η Ούλα Γένσεν ζούσε στο εργοστάσιο της χρεοκοπημένης βιομηχανίας, στη Στρέχουσβαϊ, στο Γκρέου.

Ο Καρλ αναζήτησε την τοποθεσία στο χάρτη. Απείχε μόλις μερικές εκατοντάδες μέτρα από το σημείο όπου ο Ντάνιελ Χέιλ είχε αποτεφρωθεί μέσα στο όχημά του, στον αυτοκινητόδρομο. Ο Καρλ θυμόταν που είχε βρεθεί εκεί. Ήταν ο δρόμος που έβλεπαν μπροστά τους, καθώς επιθεωρούσαν την περιοχή. Ο δρόμος με τον ανεμόμυλο.

Ένιωσε την αδρεναλίνη να κυλά στο σώμα του. Τώρα, είχαν μια διεύθυνση στα χέρια τους. Μπορούσαν να βρίσκονται εκεί σε είκοσι λεπτά.

«Τι λες, να κάνουμε πρώτα ένα τηλεφώνημα, Καρλ;» ρώτησε ο Άσαντ, καθώς του έδινε τον αριθμό.

Εκείνος απέμεινε να κοιτάζει το βοηθό του. Προφανώς, από τα χείλη του δεν έβγαιναν μόνο λόγια σοφίας. «Εξαιρετική ιδέα, Άσαντ, αν αυτό που θέλουμε είναι να

βρούμε ένα άδειο σπίτι».

Αρχικά πρέπει να ήταν μια κοινή φάρμα, με ένα αγροτόσπιτο, χοιροστάσιο και αχυρώνα, χτισμένα γύρω από μια πλακόστρωτη αυλή. Το σπίτι βρισκόταν τόσο κοντά στο δρόμο, ώστε μπορούσαν να δουν το εσωτερικό του από εκεί. Πίσω από τα ασβεστωμένα κτίρια υπήρχαν τρία με τέσσερα μεγαλύτερα. Κάποια από αυτά έμοιαζαν σαν να μην είχαν χρησιμοποιηθεί ποτέ. Τουλάχιστον αυτό αποδείκνυε ένα κτίριο ύψους εννέα με δώδεκα μέτρων, το οποίο είχε κάτι κενά που έχασκαν στα σημεία όπου θα έπρεπε να βρίσκονται τα παράθυρα. Ήταν απίστευτο πώς είχαν επιτρέψει οι Αρχές να χτιστεί. Κατέστρεφε τελείως τη θέα προς τους αγρούς, εκεί όπου κίτρινα χαλιά από ελαιοκράμβες έδιναν τη θέση τους σε λιβάδια τόσο πράσινα, που το χρώμα τους θα ήταν αδύνατο να αποτυπωθεί σε πίνακα.

Ο Καρλ κοίταξε τριγύρω, αλλά δεν είδε ψυχή. Ούτε και κοντά στα κτίρια υπήρχε κανείς. Η αυλή της φάρμας έμοιαζε εξίσου εγκαταλειμμένη με τους υπόλοιπους χώρους. Ο ασβέστης στο σπίτι είχε αρχίσει να ξεφλουδίζει. Δίπλα στο δρόμο, λίγο πιο κάτω προς τα ανατολικά, στοιβάζονταν διάφορα σκουπίδια και μπάζα. Εκτός από τις πικραλίδες και τα ανθισμένα οπωροφόρα δέντρα που υψώνονταν πάνω από την αυλακωτή οροφή από ελενίτ, όλο το μέρος φαινόταν παρατημένο.

«Δεν υπάρχει κανένα αυτοκίνητο στην αυλή, Καρλ», είπε ο Άσαντ. «Ίσως έχει περάσει καιρός από τότε που ζούσε

κάποιος εδώ».

Ο Καρλ έσφιξε τα δόντια, προσπαθώντας να κρατήσει μακριά την απογοήτευσή του. Το ένστικτό του έλεγε πως ο Λαρς Χένρικ Γένσεν δε βρισκόταν τριγύρω. Ανάθεμα. Ανάθεμα την τύχη του.

«Πάμε μέσα να ρίξουμε μια ματιά, Άσαντ», είπε, καθώς πάρκαρε το αυτοκίνητο πενήντα μέτρα παρακάτω.

Κατέβηκαν και προχώρησαν αμίλητοι. Πέρασαν το φράχτη κι έφτασαν στην πίσω πλευρά του σπιτιού, σε έναν κήπο όπου θάμνοι και αγριόχορτα διαγκωνίζονταν για λίγο χώρο. Τα παράθυρα ήταν γκρίζα από τη βρόμα και την πολυκαιρία. Τα πάντα έμοιαζαν νεκρά.

«Κοίτα εδώ», ψιθύρισε ο Άσαντ, κολλώντας τη μύτη πάνω σε ένα από τα τζάμια.

Ο Καρλ πλησίασε για να δει. Το εσωτερικό του σπιτιού έμοιαζε επίσης εγκαταλειμμένο. Θύμιζε κάπως το κάστρο της Ωραίας Κοιμωμένης, με τη διαφορά πως δεν υπήρχαν βασιλικά λάβαρα. Ένα στρώμα σκόνης κάλυπτε τραπέζια, βιβλία, εφημερίδες και κάθε λογής χαρτιά. Σε μια γωνιά ήταν στοιβαγμένες κάτι κούτες που δεν είχαν ανοιχτεί ποτέ, ενώ υπήρχαν και χαλιά τυλιγμένα ακόμα.

Ήταν τα απομεινάρια μιας οικογενειακής ζωής που είχε τερματιστεί απότομα σε πιο χαρούμενες εποχές.

«Νομίζω πως είχαν ξεκινήσει τη διαδικασία της μετακόμισης όταν συνέβη το τροχαίο, Άσαντ. Αυτό είπε και ο άνθρωπος με τον οποίο μίλησα στο Ρίσε».

«Ναι, όμως κοίταξε λίγο εκεί».

Ο Άσαντ έδειξε προς μια ανοιχτή πόρτα στην απέναντι μεριά. Στο δωμάτιο πίσω της έμπαινε άπλετο φως, ενώ το πάτωμα ήταν καθαρό και λαμπερό.

«Έχεις δίκιο», είπε ο Καρλ. «Μοιάζει διαφορετικό».

Πέρασαν μέσα από ένα παρτέρι με αρωματικά φυτά, όπου οι μέλισσες βούιζαν γύρω από τα ανθισμένα σχοινόπρασα, κι έφτασαν στην άλλη πλευρά του σπιτιού, στη μια άκρη της αυλής.

Ο Καρλ πλησίασε στα παράθυρα, τα οποία ήταν θεόκλειστα. Πίσω από τα πρώτα τζάμια μπόρεσε να διακρίνει ένα δωμάτιο με γυμνούς τοίχους και δύο καρέκλες. Κόλλησε το μέτωπό του πάνω στο παράθυρο, οπότε το δωμάτιο άρχισε να παίρνει μορφή. Δεν υπήρχε καμία αμφιβολία ότι χρησιμοποιούνταν. Στο πάτωμα βρίσκονταν κάτι πουκάμισα. Οι κουβέρτες που κάλυπταν το σκέτο στρώμα είχαν παραμεριστεί και πάνω τους υπήρχε μια πιτζάμα, σαν κι εκείνη που είχε δει στον κατάλογο ενός πολυκαταστήματος πριν από λίγο καιρό.

Εστίασε την προσοχή του στο ρυθμό της αναπνοής του,

ενώ ενστικτωδώς έφερε το χέρι στη ζώνη του, εκεί όπου χρόνια είχε περασμένο το υπηρεσιακό του όπλο. Όμως είχαν περάσει μήνες από την τελευταία φορά που κράτησε όπλο.

«Κάποιος κοιμήθηκε σ’ εκείνο το κρεβάτι πρόσφατα», είπε χαμηλόφωνα στον Άσαντ, ο οποίος κοίταζε μέσα από τα παράθυρα λίγο παρακάτω.

«Κι εδώ ήταν κάποιος», παρατήρησε ο Άσαντ.

Ο Καρλ πλησίασε και κοίταξε μέσα. Ο βοηθός του είχε δίκιο. Η κουζίνα ήταν τακτοποιημένη και καθαρή. Πίσω από μια πόρτα, στον τοίχο ακριβώς απέναντί τους, μπορούσαν να διακρίνουν το σκονισμένο καθιστικό που είχαν εντοπίσει από την άλλη πλευρά του σπιτιού. Έμοιαζε με μαυσωλείο. Ένα άβατο που έπρεπε να παραμείνει ανέπαφο.

Όμως ήταν σίγουρο πως η κουζίνα είχε χρησιμοποιηθεί πολύ πρόσφατα.

«Καταψύκτης, καφές στο τραπέζι, ηλεκτρικός βραστήρας. Στη γωνία βλέπω και κάτι γεμάτα μπουκάλια αναψυκτικού», είπε ο Καρλ.

Στράφηκε προς το χοιροστάσιο και τα άλλα κτίρια πίσω του. Θα μπορούσαν να συνεχίσουν την έρευνά τους χωρίς να έχουν ένταλμα, όμως μετά θα υφίσταντο τις συνέπειες, εφόσον η έρευνα απέβαινε άκαρπη, καθώς δε θα τους έπαιρνε να ισχυριστούν πως θα χανόταν η ευκαιρία αν ερευνούσαν το

σπίτι κάποια άλλη στιγμή. Θα μπορούσαν κάλλιστα να περιμένουν μέχρι το επόμενο πρωί. Ναι, ίσως ήταν καλύτερα να επιστρέψουν την άλλη μέρα. Ίσως τότε έβρισκαν κάποιον στο σπίτι.

Ο Καρλ έγνεψε καταφατικά. Πιθανότατα η πιο φρόνιμη λύση ήταν να περιμένουν και να ακολουθήσουν τις προβλεπόμενες από το νόμο διαδικασίες. Πήρε μια βαθιά ανάσα. Στην πραγματικότητα, δεν είχε διάθεση ούτε για το ένα ούτε για το άλλο.

Όπως στεκόταν εκεί προβληματισμένος, είδε τον Άσαντ να φεύγει τρέχοντας. Για άνθρωπος με βαρύ σώμα, αποδείχτηκε απρόσμενα ευκίνητος. Διέσχισε την αυλή με δυο τρεις δρασκελιές κι έφτασε στο δρόμο, όπου έκανε νόημα σε έναν αγρότη που περνούσε με το τρακτέρ του να σταματήσει.

Ο Καρλ πήγε έως εκεί.

«Ναι», άκουσε να λέει ο αγρότης, καθώς πλησίαζε, με το τρακτέρ στο ρελαντί. «Η μητέρα και ο γιος ζουν ακόμα εδώ. Είναι κάπως παράξενο, όμως φαίνεται πως εγκαταστάθηκαν σ' εκείνο εκεί το κτίριο». Έδειξε το τελευταίο από τα γειτονικά κτίσματα. «Μέσα νομίζω πως είναι. Τουλάχιστον, την είδα εδώ έξω σήμερα το πρωί».

Ο Καρλ έδειξε στον άντρα το αστυνομικό του σήμα, πράγμα που έκανε τον αγρότη να σβήσει τη μηχανή του τρακτέρ του.

«Κάτι είπες για ένα γιο», παρενέβη ο Καρλ. «Μήπως ονομάζεται Λαρς Χένρικ Γένσεν;»

Ο αγρότης μισόκλεισε το ένα μάτι, προσπαθώντας να σκεφτεί. «Μπα, δε νομίζω να τον λένε έτσι. Είναι πολύ παράξενος, ψηλέας. Να δεις πώς τον λένε...»

«Δηλαδή, δεν τον λένε Λαρς Χένρικ;»

«Όχι, κάπως αλλιώς είναι το όνομά του».

Μπρος πίσω, πάνω κάτω. Ο Καρλ είχε ζήσει τα ίδια σκαμπανεβάσματα αμέτρητες φορές πριν. Και το λιγότερο που θα μπορούσε να πει ήταν πως τα είχε σιχαθεί η ψυχή του.

«Είπες πως ζουν σ' εκείνο εκεί το κτίριο;» Ο Καρλ έδειξε ποιο εννοούσε.

Ο αγρότης έγνεψε καταφατικά, φτύνοντας μια χλέπα πάνω από το καπό του ολοκαίνουριου τρακτέρ του.

«Πώς τα φέρνουν βόλτα;» ρώτησε ο Καρλ, γνέφοντας προς τα γύρω χωράφια.

«Δεν ξέρω. Εγώ νοικιάζω κάτι δικά τους στρέμματα. Το ίδιο και ο Κριστόφερσεν, εκεί πέρα. Έχουν κάποιες ακαλλιέργητες εκτάσεις που επιχορηγούνται, και η γυναίκα πρέπει να παίρνει μια συνταξούλα. Επίσης, κάνα δυο φορές την εβδομάδα έρχεται ένα φορτηγάκι από κάπου, τους φέρνει πλαστικά αντικείμενα για καθάρισμα, νομίζω. Και τρόφιμα.

Νομίζω πως η γυναίκα και ο γιος της τα κουτσοβολεύουν». Γέλασε. «Εδώ είναι επαρχία, καταλαβαίνετε. Συνήθως έχουμε ό,τι χρειαζόμαστε».

«Το φορτηγάκι είναι του δήμου;»

«Μπα, όχι. Πρέπει να είναι κάποιας ναυτιλιακής εταιρείας, ή κάτι τέτοιο. Έχει ένα σήμα στο πλάι που το βλέπεις καμιά φορά στα πλοία που δείχνει η τηλεόραση, αλλά δεν ξέρω από πού είναι. Θάλασσες κι ωκεανοί, εμένα αυτά δε μου άρεσαν ποτέ».

Καθώς ο αγρότης πήρε το δρόμο προς τον ανεμόμυλο, ο Καρλ και ο Άσαντ έστρεψαν την προσοχή τους στα κτίρια πίσω από το χοιροστάσιο. Ήταν παράξενο που δεν τα είχαν παρατηρήσει από το δρόμο, γιατί ήταν αρκετά μεγάλα. Μάλλον έφταιγε που ο θαμνοφράχτης ήταν πυκνός και τα φυτά είχαν βγάλει ήδη φύλλα λόγω του καλού καιρού.

Εκτός από τα τρία κτίρια γύρω από την αυλή και το μισοτελειωμένο κτίσμα, υπήρχαν τρία χαμηλά κτίρια σε μικρή απόσταση το ένα από το άλλο, δίπλα σε μια επίπεδη περιοχή στρωμένη με χαλίκι. Μάλλον κάποια στιγμή στο παρελθόν σκόπευαν να στρώσουν άσφαλτο εκεί πέρα. Τώρα, όμως, είχαν φυτρώσει αγριόχορτα παντού και το μόνο κενό στην πρασινάδα ήταν ένα φαρδύ μονοπάτι που συνέδεε όλα τα κτίρια.

Ο Άσαντ έδειξε τα ίχνη από στενές ρόδες που υπήρχαν

στο μονοπάτι. Ο Καρλ τα είχε παρατηρήσει ήδη. Είχαν το φάρδος λάστιχου ποδηλάτου, αλλά εκτείνονταν παράλληλα. Πιθανότατα προέρχονταν από κάποια αναπηρική καρέκλα.

Όπως πλησίαζαν στο κτίριο που τους είχε υποδείξει ο αγρότης, χτύπησε το κινητό του Καρλ, στριγκά και δυνατά. Είδε την έκφραση του Άσαντ και αναθεμάτισε τον εαυτό του που δεν το είχε βάλει στο αθόρυβο.

Ήταν η Βίγκα. Κανείς δεν μπορούσε να συναγωνιστεί την ικανότητά της να του τηλεφωνεί τις πλέον ακατάλληλες στιγμές. Στεκόταν κυκλωμένος από την αποφορά πτωμάτων σε αποσύνθεση, όταν του είχε ζητήσει κάποτε να φέρει γαλατάκια για τον καφέ τους. Μια άλλη φορά τού είχε τηλεφωνήσει την ώρα που το κινητό του βρισκόταν στην τσέπη του σακακιού του, στο πίσω κάθισμα του περιπολικού, ενώ καταδίωκε κάτι υπόπτους. Η Βίγκα είχε ταλέντο σε αυτό το πράγμα.

Ο Καρλ γύρισε το κινητό στο αθόρυβο.

Τότε ήταν που ανασήκωσε το βλέμμα και βρέθηκε μπροστά σε έναν ψηλό, ξερακιανό, εικοσάρη νεαρό. Το κεφάλι του ήταν αφύσικα μακρύ, σχεδόν παραμορφωμένο, και η μία πλευρά του προσώπου του καλυπτόταν από τους κρατήρες και τα αυλάκια που σχημάτιζαν οι ουλές από έγκαυμα.

«Δεν μπορείτε να μπείτε εδώ», είπε με μια φωνή που δεν

ανήκε ούτε σε ενήλικο ούτε σε παιδί.

Ο Καρλ τού έδειξε το σήμα του, όμως ο νεαρός δεν έμοιαζε να καταλαβαίνει τι σήμαινε αυτό.

«Είμαι αστυνομικός», του είπε ο Καρλ με φιλικό τόνο. «Θα θέλαμε να μιλήσουμε στη μητέρα σου. Ξέρουμε πως ζει εδώ. Θα μου έκανες χάρη αν τη ρωτούσες μήπως μπορούμε να έρθουμε μέσα για λίγο».

Εκείνος δεν έδειξε να εντυπωσιάζεται ούτε από το αστυνομικό σήμα ούτε από την παρουσία των δύο αντρών. Επομένως, δεν ήταν τόσο απλοϊκός όσο έδειχνε με μια πρώτη ματιά.

«Πόση ώρα θα πρέπει να περιμένω;» ρώτησε κοφτά ο Καρλ.

Ο νεαρός τρόμαξε κάπως. Ύστερα εξαφανίστηκε μέσα στο σπίτι.

Πέρασαν μερικά λεπτά, ενώ ο Καρλ ένιωθε την πίεση στο στήθος του να αυξάνεται. Αναθεμάτισε για το γεγονός ότι δεν είχε πάρει το υπηρεσιακό του πιστόλι από το οπλοστάσιο στο κτίριο της Αστυνομίας ούτε μία φορά από τότε που επέστρεψε από την αναρρωτική άδεια.

«Μείνε πίσω μου, Άσαντ», είπε. Προσπαθούσε να μη φαντάζεται τα πρωτοσέλιδα των αυριανών εφημερίδων:

«Αστυνομικός επιθεωρητής θυσιάζει βοηθό του στη διάρκεια ανταλλαγής πυροβολισμών. Για τρίτη συνεχόμενη μέρα, ο αναπληρωτής αστυνομικός επιθεωρητής Καρλ Μερκ, του Τομέα Q, προκαλεί σκάνδαλο».

Έδωσε μια σπρωξιά στον Άσαντ, για να τονίσει τη σοβαρότητα της κατάστασης, και ύστερα πήρε θέση κοντά στην πόρτα. Έτσι κι έβγαινε κάποιος κρατώντας καμιά καραμπίνα ή ποιος ξέρει τι άλλο, τουλάχιστον το κεφάλι του βοηθού του δε θα ήταν το πρώτο πράγμα που θα σημάδευε η κάννη.

Τότε ήταν που εμφανίστηκε ο νεαρός άντρας και τους προσκάλεσε να περάσουν μέσα.

Η γυναίκα καθόταν σε μια αναπηρική καρέκλα καπνίζοντας. Ήταν δύσκολο να υπολογίσεις την ηλικία της, τόσο γκρίζα, ζαρωμένη και ταλαιπωρημένη που έδειχνε, όμως κρίνοντας από την ηλικία του γιου της δεν μπορεί να ήταν πάνω από εξήντα χρόνων. Καθόταν γερμένη προς τα εμπρός και τα πόδια της είχαν περίεργο σχήμα, σαν κλαδιά που είχαν τσακιστεί στη μέση κι έπρεπε στη συνέχεια να βρουν κάποιον τρόπο να μεγαλώσουν. Το τροχαίο ήταν προφανές πως την είχε σημαδέψει· το θέαμα ήταν πραγματικά στενάχωρο.

Ο Καρλ κοίταξε τριγύρω. Ο χώρος ήταν πελώριος. Πρέπει να είχε εμβαδόν τουλάχιστον διακόσια τριάντα τετραγωνικά μέτρα, ίσως και παραπάνω, και παρά το ότι το ταβάνι βρισκόταν σε ύψος τρεισήμισι μέτρων, η μυρωδιά του καπνού

ήταν έντονη. Ακολούθησε με το βλέμμα τη στριφογυριστή στήλη από το τσιγάρο που ανέβαινε προς τα πάνω, μέχρι τους φεγγίτες. Υπήρχαν μόνο δέκα τέτοια παράθυρα, οπότε ήταν σχετικά σκοτεινά.

Λόγω της απουσίας εσωτερικών τοίχων, δεν είχαν διαμορφωθεί ξεχωριστά δωμάτια. Η κουζίνα ήταν πιο κοντά στην εξώπορτα και η τουαλέτα βρισκόταν λίγο παραπέρα. Ο χώρος του καθιστικού, επιπλωμένος με κομμάτια από το ΙΚΕΑ και κάτι φτηνά χαλιά στο τσιμεντένιο δάπεδο, εκτεινόταν γύρω στα δεκαπέντε με είκοσι μέτρα και κατέληγε στο χώρο όπου μάλλον κοιμόταν εκείνη η γυναίκα.

Με εξαίρεση την απαίσια ατμόσφαιρα, τα πάντα ήταν εξαιρετικά τακτοποιημένα. Εδώ παρακολουθούσε εκείνη τηλεόραση, διάβαζε περιοδικά και μάλλον περνούσε τον περισσότερο χρόνο της. Ο σύζυγός της ήταν νεκρός, οπότε έπρεπε να τα φέρνει βόλτα όσο καλύτερα μπορούσε. Τουλάχιστον είχε το γιο της να της προσφέρει ένα χέρι βοήθειας.

Ο Καρλ είδε τα μάτια του Άσαντ να σαρώνουν αργά και σταθερά το χώρο. Το βλέμμα του είχε μια σχεδόν διαβολική έκφραση, καθώς περνούσε πάνω από τα πάντα και μερικές φορές κοντοστεκόταν για να εστιάσει σε κάποια λεπτομέρεια. Έδειχνε εξαιρετικά συγκεντρωμένος, τα χέρια του κρέμονταν στα πλευρά και τα πόδια του πατούσαν γερά στο δάπεδο.

Η γυναίκα ήταν αρκετά φιλική, αν και χειραψία αντάλλαξε

μόνο με τον Καρλ. Εκείνος έκανε τις απαραίτητες συστάσεις και της εξήγησε πως δεν υπήρχε λόγος ανησυχίας. Έψαχναν το μεγάλο της γιο, τον Λαρς Χένρικ. Ήθελαν να του κάνουν ορισμένες ερωτήσεις· τίποτα ιδιαίτερο, ήταν απλώς κάτι τυπικό. Μήπως θα μπορούσε να τους πει πού θα τον έβρισκαν;

Εκείνη χαμογέλασε. «Ο Λάσε είναι ναυτικός», είπε. Άρα, τον φώναζε Λάσε. «Δε βρίσκεται εδώ τώρα, αλλά θα επιστρέψει στη στεριά σε ένα μήνα. Θα του πω ότι τον ψάχνετε. Έχετε μήπως μια κάρτα να του τη δώσω;»

«Δυστυχώς, όχι». Ο Καρλ προσπάθησε να χαμογελάσει αθώα, όμως η γυναίκα δεν τσίμπησε. «Θα σας στείλω την κάρτα μου μόλις επιστρέψω στο γραφείο. Ευχαρίστως». Προσπάθησε να χαμογελάσει ξανά. Αυτή τη φορά ο συγχρονισμός ήταν καλύτερος. Χρυσός κανόνας: πρώτα πες κάτι θετικό, ύστερα χαμογέλα για να φανείς ειλικρινής. Αν το κάνεις με την αντίθετη σειρά, θα μπορούσε να σημαίνει οτιδήποτε – κολακεία, φλερτάρισμα. Οτιδήποτε προς όφελος του άλλου. Η γυναίκα απέναντί του είχε αρκετή εμπειρία ζωής, αν μη τι άλλο.

Ο Καρλ έκανε σαν να πήγαινε να φύγει κι έπιασε τον Άσαντ από το μανίκι. «Εντάξει, κυρία Γένσεν, είμαστε σύμφωνοι. Παρεμπιπτόντως, σε ποια γραμμή εργάζεται αυτό τον καιρό ο γιος σας;»

Η γυναίκα αντιλήφθηκε το παιχνίδι που της έπαιζε. «Αχ,

μακάρι να μπορούσα να θυμηθώ. Εργάζεται σε τόσα διαφορετικά πλοία». Ήταν η σειρά της να χαμογελάσει.

Ο Καρλ είχε δει κι άλλες φορές στη ζωή του κιτρινισμένα δόντια, αλλά ποτέ δόντια τόσο κίτρινα όσο τα δικά της.

«Είναι ύπαρχος. Σωστά;»

«Όχι, δεν είναι αξιωματικός. Ο Λάσε είναι μάγειρας, και μάλιστα καλός. Πάντοτε τα κατάφερνε με το φαγητό».

Ο Καρλ προσπάθησε να φανταστεί το αγόρι που ακουμπούσε το χέρι του στον ώμο του Ντένις Κνούδσεν. Το αγόρι που το φώναζαν Άτομος λόγω του ότι ο νεκρός πατέρας του έφτιαχνε κάτι που είχε σχέση με πυρηνικούς αντιδραστήρες. Πότε είχε αναπτύξει ο γιος τις μαγειρικές του ικανότητες; Στο σπίτι της ανάδοχης οικογένειας όπου τον έδερναν; Στο Γκόντχαουν; Όταν ήταν μικρός, κοντά στη μητέρα του; Ο Καρλ είχε περάσει κι αυτός πολλά στη ζωή του, όμως δεν ήξερε ούτε αβγό να τηγανίσει. Έτσι και δεν ήταν ο Μόρτεν Χόλαντ, δεν μπορούσε να φανταστεί πώς θα τα έβγαζε πέρα.

«Είναι θαυμάσιο όταν τα πράγματα εξελίσσονται καλά στη ζωή των παιδιών μας. Ανυπομονείς να γυρίσει στο σπίτι ο αδερφός σου;» ρώτησε ο Καρλ τον παραμορφωμένο νεαρό, ο οποίος τους παρατηρούσε καχύποπτα, λες και είχαν έρθει για να κλέψουν κάτι.

Το βλέμμα του μετατοπίστηκε προς τη μητέρα του, όμως η έκφρασή της δεν άλλαξε. Επομένως, ο γιος της δε θα έλεγε λέξη· αυτό ήταν σαφές.

«Πού κατευθύνεται το πλοίο όπου εργάζεται τώρα ο γιος σας;»

Εκείνη κοίταξε τον Καρλ, ενώ τα κίτρινα δόντια της εξαφανίζονταν σιγά σιγά πίσω από τα ζαρωμένα χείλη της. «Ο Λάσε περνά μεγάλο διάστημα ταξιδεύοντας στη Βαλτική, όμως νομίζω πως αυτό τον καιρό βρίσκεται στη Βόρεια Θάλασσα. Κάποιες φορές φεύγει με ένα πλοίο και επιστρέφει με άλλο».

«Πρέπει να δουλεύει σε μεγάλη ναυτιλιακή εταιρεία. Δε θυμάστε το όνομά της; Μήπως θα μπορούσατε να περιγράψετε το σήμα της;»

«Όχι, λυπάμαι. Δεν τα καταφέρνω καλά σε κάτι τέτοια πράγματα».

Ο Καρλ έριξε και πάλι μια ματιά στον νεαρό· ήταν προφανές ότι καταλάβαινε για ποιο πράγμα μιλούσαν. Πιθανότατα θα μπορούσε να του ζωγραφίσει το αναθεματισμένο σήμα, έτσι και τον άφηνε η μάνα του.

«Μα, το σήμα είναι τυπωμένο πάνω στο φορτηγάκι που έρχεται εδώ δύο φορές την εβδομάδα», πετάχτηκε ο Άσαντ. Η παρέμβαση ήταν άστοχη. Τώρα, το βλέμμα του νεαρού

έδειχνε ανήσυχο, ενώ η γυναίκα τράβηξε μια γερή τζούρα από το τσιγάρο της. Το πρόσωπό της χάθηκε πίσω από ένα πυκνό σύννεφο όταν φύσηξε τον καπνό.

«Εντάξει, δεν είμαστε απολύτως σίγουροι γι' αυτό», κατάφερε να προσθέσει ο Καρλ. «Κάποιος γείτονας νόμιζε πως είχε δει ένα φορτηγάκι, όμως δεν αποκλείεται να κάνει λάθος». Έπιασε τον Άσαντ από το μπράτσο. «Ευχαριστούμε για το χρόνο που μας διαθέσατε», συνέχισε. «Ζητήστε από τον Λάσε να μου τηλεφωνήσει, όταν επιστρέψει. Για να τελειώσουμε οριστικά μ' εκείνες τις ερωτήσεις».

Άρχισαν να κατευθύνονται προς τη έξοδο, ενώ η γυναίκα τσουλούσε την καρέκλα πίσω τους. «Σπρώξε με έξω, Χανς», είπε στο γιο της. «Χρειάζομαι λίγο καθαρό αέρα».

Ο Καρλ ήξερε πως εκείνη δεν ήθελε να τους χάσει από τα μάτια της μέχρι να φύγουν από την ιδιοκτησία της. Αν υπήρχε κάποιο αμάξι στην αυλή ή εδώ πίσω, όπου βρίσκονταν τώρα, θα σκεφτόταν πως η γυναίκα προσπαθούσε να τους κρύψει το γεγονός ότι ο Λαρς Χένρικ Γένσεν ήταν μέσα σε κάποιο από τα κτίρια. Όμως το ένστικτο του Καρλ τού έλεγε πως δεν ήταν έτσι. Ο μεγαλύτερος γιος της απουσίαζε· απλώς ήθελε να τους ξεφορτωθεί.

«Εντυπωσιακό το συγκρότημα των κτιρίων που έχετε εδώ. Ήταν παλιά εργοστάσιο;»

Η γυναίκα βρισκόταν ακριβώς πίσω τους, έχοντας ανάψει

νέο τσιγάρο, ενώ η αναπηρική καρέκλα αργοκινούνταν στο μονοπάτι. Την έσπρωχνε ο γιος της, με τις παλάμες κλεισμένες σφιχτά γύρω από τις λαβές. Έμοιαζε αναστατωμένος πίσω από εκείνο το καταστραμμένο πρόσωπο.

«Ο σύζυγός μου είχε ένα εργοστάσιο που κατασκεύαζε προηγμένες επενδύσεις για πυρηνικούς αντιδραστήρες. Είχαμε μόλις μετακομίσει εδώ από το Κέγκε, όταν πέθανε».

«Ναι, θυμάμαι που το διάβασα. Λυπάμαι πολύ». Ο Καρλ έδειξε τα δύο χαμηλοτάβανα κτίρια μπροστά τους. «Εκεί πέρα προβλεπόταν να γίνεται η παραγωγή;»

«Ναι, εκεί και στο μεγάλο κτίριο». Έδειξε τα αντίστοιχα κτίρια καθώς μιλούσε. «Οι εγκαταστάσεις συγκολλήσεων ήταν εκεί, οι δοκιμές αντοχής των υλικών εκεί, και η τελική συναρμολόγηση θα γινόταν στο μεγάλο κτίριο. Ο χώρος όπου ζω τώρα προοριζόταν για αποθήκη των ολοκληρωμένων θαλάμων».

«Γιατί δε ζείτε στο σπίτι; Φαίνεται καλό», είπε ο Καρλ, καθώς παρατηρούσε μια σειρά από σκούρους γκρι κουβάδες μπροστά σε ένα από τα κτίρια, που δεν ταίριαζαν με το υπόλοιπο τοπίο. Ίσως τους είχε παρατήσει εκεί ο προηγούμενος ιδιοκτήτης. Σε κάτι τέτοια μέρη, ο χρόνος συχνά κυλά με ρυθμούς σαλιγκαριού.

«Αχ, δεν ξέρω. Υπάρχουν τόσα πολλά πράγματα σ’ εκείνο

το σπίτι από περασμένες εποχές. Έπειτα είναι και τα κατώφλια στις πόρτες· με δυσκολεύουν πλέον». Χτύπησε το μπράτσο της αναπηρικής της καρέκλας.

Ο Καρλ παρατήρησε πως ο Άσαντ προσπαθούσε να τον τραβήξει προς το μέρος του. «Το αυτοκίνητό μας είναι από εκεί, Άσαντ», του είπε, γνέφοντας προς την αντίθετη κατεύθυνση.

«Θα προτιμούσα να περάσουμε από το φράχτη, εκεί, για να βγούμε στο δρόμο», επέμεινε ο βοηθός του, όμως ο Καρλ κατάλαβε πως η προσοχή του ήταν εστιασμένη στη σαβούρα που είχε στοιβαχτεί πάνω σε κάτι τσιμεντένια θεμέλια.

«Όλα αυτά τα παλιοπράγματα ήταν ήδη εδώ όταν ήρθαμε εμείς», είπε η γυναίκα απολογητικά, λες και μισή καρότσα παλιοσίδερα θα μπορούσε να χαλάσει τη συνολικά θλιβερή εικόνα του χώρου.

Δεν ήταν τίποτε άλλο παρά τυχαία σκουπίδια. Πάνω στη στοίβα υπήρχαν κι άλλοι γκριζόμαυροι κουβάδες. Δεν είχαν ετικέτες, όμως έμοιαζαν σαν αυτά τα δοχεία που περιείχαν λάδια ή διάφορα τρόφιμα σε μεγάλες ποσότητες.

Ο Καρλ θα είχε εμποδίσει τον Άσαντ, αν ήξερε τι είχε κατά νου ο βοηθός του, όμως πριν προλάβει να αντιδράσει, εκείνος είχε πηδήξει ήδη πάνω από κάτι μεταλλικές ράβδους, πεταμένα σκοινιά και πλαστικούς σωλήνες.

«Ζητώ συγνώμη για τη συμπεριφορά του συνεργάτη μου. Είναι αδιόρθωτος συλλέκτης παλιών αντικειμένων. Τι βρήκες εκεί πέρα, Άσαντ;» φώναξε ο Καρλ.

Όμως ο Άσαντ δεν ενδιαφερόταν να παίξει το ρόλο του εκείνη τη στιγμή. Κάτι συγκεκριμένο έψαχνε. Κλοτσούσε τα σκουπίδια, ανακατεύοντάς τα, μέχρι που τελικά έχωσε εκεί μέσα το χέρι του και με κάποια προσπάθεια τράβηξε ένα λεπτό φύλλο μετάλλου, το οποίο αποδείχτηκε πως ήταν μια πινακίδα ύψους περίπου πενήντα εκατοστών και μήκους τουλάχιστον τρεισήμισι μέτρων. Τη γύρισε από την άλλη. Έγραφε: «InterLab AE».

Ο Άσαντ στράφηκε και κοίταξε τον Καρλ, ο οποίος του έγνεψε επιδοκιμαστικά. Ήταν καταπληκτικό εύρημα. InterLab AE ήταν το συγκρότημα εργαστηρίων του Ντάνιελ Χέιλ, το οποίο πλέον βρισκόταν στο Σλάνγκερουπ. Επομένως, υπήρχε άμεση σχέση ανάμεσα στην οικογένεια και στον Ντάνιελ Χέιλ.

«Η εταιρεία του συζύγου σας, ονομαζόταν InterLab, έτσι δεν είναι, κυρία Γένσεν;» ρώτησε ο Καρλ, χαμογελώντας έτσι όπως έβλεπε σφιγμένα τα χείλη της.

«Όχι. Αυτή είναι η εταιρεία που μας πούλησε το οικόπεδο και ορισμένα από τα κτίρια».

«Ο αδερφός μου εργάζεται στη Novo. Νομίζω πως είχε αναφέρει κάποια στιγμή αυτή την εταιρεία». Ο Καρλ έστειλε

νοερά μια συγνώμη στο μεγαλύτερο αδερφό του, ο οποίος εκείνη τη στιγμή κατά πάσα πιθανότητα τάιζε τα μινκ στη φάρμα όπου δούλευε, στο Φρεντερικσχάουν. «InterLab. Αυτοί δεν έφτιαχναν ένζυμα, ή κάτι τέτοιο;»

«Ήταν εργαστήριο δοκιμών».

«Χέιλ. Έτσι δε λεγόταν ο ιδιοκτήτης; Ντάνιελ Χέιλ;»

«Ναι, ο άντρας που πούλησε αυτό το χώρο στο σύζυγό μου ονομαζόταν Χέιλ. Όχι, όμως, Ντάνιελ Χέιλ. Αυτός ήταν παιδί ακόμα εκείνη την εποχή. Η οικογένεια μετέφερε την εταιρεία βόρεια, σε νέες εγκαταστάσεις, και μετά το θάνατο του πατέρα άλλαξαν έδρα ξανά. Όμως η εταιρεία ξεκίνησε εδώ». Έγνεψε προς τη στοίβα με τη σαβούρα. Η InterLab τα είχε καταφέρει εξαιρετικά, αν ξεκίνησε από εδώ.

Ο Καρλ παρατηρούσε προσεκτικά τη γυναίκα, καθώς μιλούσε. Νωρίτερα έμοιαζε τελείως περιχαρακωμένη, αλλά τώρα οι λέξεις κυλούσαν αβίαστα από το στόμα της. Δεν έδειχνε ταραγμένη· το αντίθετο. Έμοιαζε απόλυτα συγκροτημένη, έχοντας πλήρη έλεγχο του εαυτού της. Προσπαθούσε να φανεί φυσιολογική, κι αυτό ακριβώς ήταν που έμοιαζε τόσο αφύσικο.

«Ο Ντάνιελ Χέιλ δεν ήταν εκείνος που σκοτώθηκε εδώ παρακάτω;» ρώτησε ξαφνικά ο Άσαντ.

Αυτή τη φορά, έτσι και τον είχε δίπλα του, ο Καρλ θα του

τραβούσε κλοτσιά στο καλάμι. Όταν επέστρεφαν στο γραφείο, έπρεπε να καθίσουν και να μιλήσουν λιγάκι γι’ αυτή την τάση του να κάνει αυθόρμητες παρατηρήσεις.

Ο Καρλ στράφηκε προς τα κτίρια, που διηγούνταν κάτι περισσότερο από την ιστορία μιας ρημαγμένης οικογένειας. Οι γκρίζες προσόψεις τους δεν ήταν απλές επιφάνειες. Έμοιαζαν να του μιλούν. Τα οξέα στο στομάχι του ανακατεύονταν ακόμα χειρότερα όπως τις κοίταζε.

«Σκοτώθηκε ο Χέιλ; Δε θυμάμαι κάτι τέτοιο». Ο Καρλ έριξε μια προειδοποιητική ματιά στον Άσαντ και στράφηκε ξανά προς τη γυναίκα. «Πολύ θα ήθελα να έβλεπα από πού ξεκίνησε η InterLab. Θα είχα κάτι ενδιαφέρον να διηγηθώ στον αδερφό μου. Κάθε τόσο λέει πως σκέφτεται να ξεκινήσει δική του επιχείρηση. Μήπως θα μπορούσαμε να ρίξουμε μια ματιά στα άλλα κτίρια; Ανεπίσημα, εννοείται».

Εκείνη του χαμογέλασε υπερβολικά φιλικά, πράγμα που σήμαινε πως αισθανόταν ακριβώς το αντίθετο. Η παρουσία του ήταν πλέον εντελώς ανεπιθύμητη. Καλύτερα να σηκωνόταν και να έφευγε.

«Αχ, ευχαρίστως θα σας τα έδειχνα, όμως ο γιος μου τα έχει κλειδώσει όλα και δεν μπορώ να σας ανοίξω. Όταν του μιλήσετε, ζητήστε του να σας δείξει το χώρο. Φέρτε και τον αδερφό σας».

Ο Άσαντ παρέμενε σιωπηλός καθώς περνούσαν μπροστά

από το κτίριο με το σημαδεμένο τοίχο, εκεί όπου ο Ντάνιελ Χέιλ είχε χάσει τη ζωή του.

«Κάτι περίεργο τρέχει εκεί πέρα», είπε ο Καρλ. «Πρέπει να επιστρέψουμε με ένταλμα έρευνας».

Όμως ο Άσαντ δεν τον άκουγε. Καθόταν στη θέση του και κοίταζε ευθεία μπροστά καθώς έφταναν στο Ισχέι με τις τσιμεντένιες πολυκατοικίες του. Δεν αντέδρασε καν όταν χτύπησε το κινητό του Καρλ, που στο μεταξύ το είχε ενεργοποιήσει ξανά.

«Ναι», είπε ο Καρλ, περιμένοντας να ακούσει ένα χείμαρρο λέξεων από τη Βίγκα. Ήξερε γιατί του τηλεφωνούσε. Πάλι κάτι είχε στραβώσει. Τα εγκαίνια είχαν αναβληθεί ξανά. Αυτά τα αναθεματισμένα εγκαίνια. Πραγματικά, δεν είχε καμία διάθεση να μασουλάει μπαγιάτικα ξηροκάρπια πίνοντας ένα ποτήρι φτηνό κρασί του σούπερ μάρκετ, για να μην αναφερθεί σ' εκείνο τον μπάσταρδο με τον οποίο είχε αποφασίσει να συνεργαστεί η Βίγκα.

«Εγώ είμαι», είπε η φωνή στην άλλη άκρη της γραμμής. «Η Χέλε Άντερσεν από το Στεβνς».

Ο Καρλ κατέβασε ταχύτητα, καθώς εστίαζε την προσοχή του στο τηλεφώνημα.

«Ο Ούφε βρίσκεται εδώ. Είμαι στο παλιό σπίτι της Μερέτε,

είχα έρθει για δουλειά, και πριν από μερικά λεπτά ένα ταξί τον έφερε εδώ από το Κλίπινγκε. Ο οδηγός είχε εξυπηρετήσει τη Μερέτε και τον Ούφε παλιότερα, οπότε τον αναγνώρισε μόλις τον είδε να περιφέρεται σαν χαμένος στην άκρη του αυτοκινητόδρομου κοντά στην έξοδο για το Λέλινγκε. Είναι εντελώς εξουθενωμένος. Κάθεται εδώ, στην κουζίνα, και πίνει το ένα ποτήρι νερό μετά το άλλο. Τι να κάνω;»

Ο Καρλ κοίταξε τα φανάρια. Ένα αεράκι έξαψης φύσηξε μέσα του. Ήταν μεγάλος ο πειρασμός να κάνει αναστροφή και να σανιδώσει το γκάζι.

«Είναι εντάξει;» ρώτησε.

Η γυναίκα ακούστηκε κάπως ανήσυχη, με λιγότερη επαρχιώτικη ζωντάνια απ’ ό,τι συνήθως. «Πραγματικά, δεν ξέρω. Είναι μέσα στη βρόμα, λες και κυλιόταν στους υπονόμους. Σαν να μην είναι ο εαυτός του».

«Τι εννοείς;»

«Κάθεται εδώ σκυθρωπός. Κοιτάζει συνέχεια ολόγυρα την κουζίνα σαν να μην την αναγνωρίζει».

«Αυτό δε μου κάνει εντύπωση». Ο Καρλ έφερε στο νου του τα μπρούντζινα κατσαρολικά των αντικέρ που κάλυπταν τους τοίχους από πάνω μέχρι κάτω. Τις σειρές από κρυστάλλινα μπολ, την παστέλ ταπετσαρία με τα εξωτικά φρούτα τυπωμένα πάνω της. Φυσικά και δε θα αναγνώριζε το

μέρος ο Ούφε.

«Δεν εννοώ την επίπλωση. Δεν ξέρω πώς να το εξηγήσω. Σαν να φοβάται που βρίσκεται εδώ, όμως δε θέλει να με ακολουθήσει στο αυτοκίνητο».

«Πού σκεφτόσουν να τον πας;»

«Στο αστυνομικό τμήμα. Δε θα τον αφήσω να το σκάσει ξανά. Όμως αρνείται να έρθει μαζί μου. Ακόμα και ο αντικέρ τον παρακάλεσε, πολύ ευγενικά».

«Έχει πει τίποτα; Έχει κάνει κανέναν ήχο;»

Ο Καρλ υπέθετε πως η γυναίκα κουνούσε το κεφάλι. «Όχι, ούτε κιχ. Όμως τρέμει. Έτσι έκανε και ο μεγάλος μου γιος όταν δεν περνούσε το δικό του. Θυμάμαι μια φορά στο μπακάλικο...»

«Χέλε, πρέπει να τηλεφωνήσεις στο Έγελι. Ο Ούφε αγνοείται εδώ και πέντε μέρες. Πρέπει να τους ενημερώσεις πως είναι καλά». Έψαξε και της έδωσε το τηλέφωνο. Αυτό έπρεπε να κάνει. Θα ήταν λάθος να εμπλακεί. Ειδάλλως, οι δημοσιογράφοι θα έτριβαν τα μουντζουρωμένα χέρια τους από χαρά.

Τώρα, τα μικρά, χαμηλά κτίρια άρχισαν να εμφανίζονται κατά μήκος του παλιού δρόμου του Κέγκε. Ένα παγωτατζίδικο από τα παλιά χρόνια. Ένα πρώην

ηλεκτρολογείο, που τώρα στέγαζε δύο κοπέλες με πλούσια προσόντα, οι οποίες απασχολούσαν συχνά το Ηθών.

Ο Καρλ έριξε μια ματιά στον Άσαντ και σκέφτηκε να σφυρίξει για να δει αν εξακολουθούσε να υπάρχει ζωή μέσα του. Δεν ήταν ανήκουστο να πεθάνει κάποιος εκεί που έλεγε κάτι, μένοντας με τα μάτια ανοιχτά.

«Τι τρέχει, Άσαντ;» ρώτησε, χωρίς να περιμένει απάντηση.

Ο Καρλ άπλωσε το χέρι μπροστά του για να ανοίξει το ντουλαπάκι του συνοδηγού και να βγάλει από μέσα ένα μισοπατικωμένο πακέτο Lucky Strike.

«Καρλ, θα σε πείραζε να μην καπνίσεις; Βρομάει το αμάξι», είπε ο Άσαντ, που ακούστηκε απρόσμενα συγκεντρωμένος.

Αν τον ενοχλούσε λίγος καπνός, τότε ας γύριζε με τα πόδια στο σπίτι.

«Σταμάτα εδώ», συνέχισε ο Άσαντ. Ίσως είχε κάνει την ίδια ακριβώς σκέψη.

Ο Καρλ έκλεισε το ντουλαπάκι και βρήκε ένα σημείο να σταματήσει, κοντά σε έναν από τους παράδρομους που οδηγούσαν στην παραλία.

«Ήταν τελείως λάθος, Καρλ». Ο Άσαντ στράφηκε και τον κοίταξε με βλέμμα σκοτεινιασμένο. «Σκεφτόμουν αυτά που

είδαμε εκεί πέρα. Ήταν τελείως λάθος, όλα».

Ο Καρλ έγνεψε αργά. Δεν μπορούσες να ξεγελάσεις αυτό τον άνθρωπο.

«Υπήρχαν τέσσερις τηλεοράσεις μέσα στο σπίτι εκείνης της γυναίκας».

«Αλήθεια; Εγώ είδα μόνο μία».

«Υπήρχαν και άλλες τρεις, η μία δίπλα στην άλλη, όχι πολύ μεγάλες, κοντά στο κρεβάτι της. Τις είχε κάπως σκεπασμένες, όμως εγώ διέκρινα το φως τους».

Πρέπει να είχε τα μάτια αετού που ζευγάρωσε με κουκουβάγια, σκέφτηκε ο Καρλ. «Τρεις τηλεοράσεις που ήταν ανοιχτές, σκεπασμένες; Σοβαρά μπόρεσες να τις διακρίνεις από τέτοια απόσταση, Άσαντ; Ήταν πολύ σκοτεινά εκεί πέρα».

«Εκεί ήταν, τις είδα, δίπλα στα πόδια του κρεβατιού, κολλημένες στον τοίχο. Δεν ήταν πολύ μεγάλες. Περισσότερο έμοιαζαν με...» Προσπαθούσε να βρει τη σωστή λέξη. «Ήταν κάποιου είδους...»

«Μόνιτορ;»

Ο Άσαντ έγνεψε καταφατικά. «Και να σου πω κάτι, Καρλ; Τώρα καταλαβαίνω ακόμα περισσότερα πράγματα. Υπήρχαν τρία ή τέσσερα μόνιτορ εκεί. Κάτω από το σκέπασμα έβλεπες

ένα αδύναμο γκρίζο ή πράσινο φως. Γιατί ήταν εκεί; Γιατί ήταν αναμμένες; Και γιατί ήταν σκεπασμένες, σαν να μην έπρεπε να τις δούμε;»

Ο Καρλ κοίταξε προς τη μεριά του δρόμου τα φορτηγά που αγκομαχούσαν φορτωμένα προς την πόλη. Όλες αυτές ήταν καλές ερωτήσεις.

«Και κάτι τελευταίο, Καρλ».

Τώρα ήταν ο Καρλ εκείνος που είχε αφαιρεθεί. Χτυπούσε ρυθμικά τα δάχτυλα πάνω στο τιμόνι. Αν επέστρεφαν στα Κεντρικά και ακολουθούσαν όλες τις προβλεπόμενες διαδικασίες, θα περνούσαν τουλάχιστον δύο ώρες πριν ξεμπερδέψουν.

Τότε, το κινητό του χτύπησε ξανά. Έτσι και ήταν η Βίγκα, θα της το έκλεινε με τη μία. Πώς της είχε μπει η ιδέα ότι ήταν στη διάθεσή της μέρα και νύχτα;

Όμως στο τηλέφωνο ήταν η Λις. «Ο διοικητής θέλει να σε δει στο γραφείο του, Καρλ. Πού βρίσκεσαι;»

«Θα πρέπει να περιμένει, Λις. Είμαι σε έρευνα. Για εκείνο το ρεπορτάζ θέλει να μου μιλήσει;»

«Δεν είμαι σίγουρη, ίσως. Τον ξέρεις πώς είναι. Δεν του παίρνεις λέξη κάθε φορά που γράφουν κάτι άσχημο για εμάς».

«Τότε, πες του ότι ο Ούφε Λίνγκαρ βρέθηκε, σώος και αβλαβής. Πες του, επίσης, ότι δουλεύουμε για την υπόθεση».

«Ποια υπόθεση;»

«Εκείνη που θα υποχρεώσει τις καταραμένες εφημερίδες να γράψουν έστω για μία φορά κάτι θετικό για εμένα και το τμήμα».

Ύστερα έκανε αναστροφή και σκέφτηκε να ανάψει το φάρο.

«Τι ήθελες να μου πεις προηγουμένως, Άσαντ;»

«Για τα τσιγάρα».

«Τι εννοείς;»

«Πόσο καιρό καπνίζεις την ίδια μάρκα, Καρλ;»

Ο Καρλ συνοφρυώθηκε. Πόσα χρόνια κυκλοφορούσαν τα Lucky Strike;

«Οι άνθρωποι δεν αλλάζουν μάρκα έτσι ξαφνικά, σωστά; Λοιπόν, η γυναίκα είχε δέκα πακέτα Prince πάνω στο τραπέζι, Καρλ. Ολοκαίνουρια, κλειστά πακέτα. Και τα δάχτυλά της ήταν τελείως κίτρινα. Του γιου της, όμως, όχι».

«Πού θες να καταλήξεις;»

«Η γυναίκα κάπνιζε Prince με φίλτρο, και ο γιος της δεν καπνίζει. Είμαι σίγουρος γι’ αυτό».

«Και λοιπόν;»

«Γιατί δεν είχαν φίλτρο τα τσιγάρα που ήταν σβησμένα σχεδόν πάνω πάνω στο τασάκι;»

Τότε ήταν που ο Καρλ άναψε τη σειρήνα και το φάρο.

37
Την ίδια μέρα

Η ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ πήρε πολύ χρόνο γιατί το δάπεδο ήταν λείο, κι εκείνη δεν ήθελε τα συνεχή τινάγματα του κορμού της να κινήσουν τις υποψίες των ανθρώπων που βρίσκονταν εκεί έξω και την παρακολουθούσαν στα μόνιτορ.

Είχε περάσει το μεγαλύτερο μέρος της νύχτας καθισμένη στη μέση του δωματίου, με την πλάτη γυρισμένη στις κάμερες, ακονίζοντας το μακρύτερο κομμάτι του πλαστικού ελάσματος, το οποίο είχε στρίψει μέχρι που κόπηκε στα δύο την προηγούμενη μέρα. Όσο ειρωνικό κι αν φάνταζε, αυτό το κομμάτι πλαστικού από το μπουφάν της θα ήταν το εισιτήριο που θα τη λύτρωνε από αυτή τη ζωή.

Ακούμπησε τα δύο κομμάτια πάνω στα πόδια της και πέρασε τα δάχτυλά της από πάνω τους. Το ένα σύντομα θα έπαιρνε τη μορφή σουβλιού· το άλλο το είχε κάνει ήδη να

μοιάζει με λίμα, κοφτερή σαν μαχαίρι. Πιθανότατα αυτό θα χρησιμοποιούσε, μόλις έφτανε η ώρα. Ανησυχούσε μήπως το σουβλερό κομμάτι δεν άνοιγε αρκετά μεγάλη τρύπα στην αρτηρία της, κι αν η δουλειά δε γινόταν γρήγορα, το αίμα στο δάπεδο θα την πρόδιδε. Δεν είχε την παραμικρή αμφιβολία πως θα έριχναν την πίεση μέσα στο θάλαμο αμέσως μόλις συνειδητοποιούσαν τι σκόπευε να κάνει. Επομένως, έπρεπε να αυτοκτονήσει γρήγορα και αποτελεσματικά.

Δεν ήθελε να πεθάνει με τον άλλο τρόπο.

Όταν άκουσε μέσα από τα ηχεία τις φωνές, που έρχονταν από κάποιο σημείο απέξω, έχωσε τα πλαστικά στην τσέπη του μπουφάν της και καμπούριασε, σαν να την είχε πάρει ο ύπνος σ' εκείνη τη θέση. Όταν καθόταν έτσι, ο Λάσε συχνά της έβαζε τις φωνές, κι εκείνη αρνούνταν να απαντήσει, οπότε δεν ήταν κάτι το ασυνήθιστο.

Καθόταν εκεί οκλαδόν, κοιτάζοντας τη μακριά σκιά που έριχνε το σώμα της όπως το χτυπούσαν από πίσω οι προβολείς. Εκεί πέρα, πάνω στον τοίχο, ήταν ο πραγματικός εαυτός της. Μια ξεκάθαρα αποτυπωμένη σιλουέτα ενός ανθρώπινου πλάσματος που όδευε προς την αποσύνθεση. Τούφες μαλλιών κρέμονταν στους ώμους της, ένα τριμμένο μπουφάν κάλυπτε ένα αποστεωμένο σώμα. Ένα απομεινάρι του παρελθόντος που σύντομα θα εξαφανιζόταν, μόλις έκλειναν τα φώτα. Σήμερα ήταν 4 Απριλίου του 2007. Της απέμεναν σαράντα μία μέρες ζωής, όμως εκείνη σχεδίαζε να

αυτοκτονήσει πέντε μέρες νωρίτερα, στις 10 Μαΐου. Εκείνη τη μέρα, ο Ούφε θα έκλεινε τα τριάντα τέσσερα, κι έτσι θα μπορούσε να τον σκέφτεται και να του στέλνει με τη σκέψη της αγάπη και τρυφερότητα, να του λέει νοερά πόσο όμορφη μπορούσε να είναι η ζωή, την ώρα που θα έκοβε τους καρπούς της. Το φωτεινό πρόσωπό του θα ήταν το τελευταίο πράγμα που θα αντίκριζε. Ο Ούφε, ο λατρεμένος της αδερφός.

«Πρέπει να βιαστούμε!» άκουσε τη γυναίκα να φωνάζει μέσα από τα ηχεία, στην άλλη πλευρά των τζαμιών. «Ο Λάσε θα είναι εδώ σε δέκα λεπτά, οπότε πρέπει να τα έχουμε όλα έτοιμα. Άντε, μικρέ, συγκεντρώσου!» Η φωνή της ήταν ανάστατη.

Η Μερέτε έπιασε θορύβους πίσω από τα τζάμια, οπότε στράφηκε προς τη μεριά της αεροστεγούς πόρτας. Όμως δεν εμφανίστηκαν οι κουβάδες, και το εσωτερικό της ρολόι της έλεγε πως ήταν ακόμα πολύ νωρίς.

«Μα, πρέπει να έχουμε μία ακόμα μπαταρία εδώ πέρα, μητέρα!» της φώναξε ο λιπόσαρκος άντρας. «Αυτή εδώ δεν έχει αρκετή φόρτιση. Δε γίνεται να πυροδοτήσουμε τα εκρηκτικά χωρίς να την αλλάξουμε. Μου το είπε ο Λάσε πριν από λίγες μέρες».

Τα εκρηκτικά; Ένα ρίγος διέτρεξε το σώμα της Μερέτε. Είχε φτάσει κιόλας το τέλος;

Έπεσε στα γόνατα και προσπάθησε να σκεφτεί τον Ούφε, καθώς έβαζε όλη της τη δύναμη για να τρίψει το κοφτερό κομμάτι πλαστικού πάνω στο λείο, τσιμεντένιο δάπεδο. Ίσως της απέμεναν λιγότερα από δέκα λεπτά. Αν κατάφερνε να κοπεί αρκετά βαθιά, θα έχανε τις αισθήσεις της μέσα σε πέντε λεπτά. Αυτό ήταν το σημαντικό τώρα.

Βαριανάσαινε και κλαψούριζε, καθώς το πλαστικό άλλαζε σταδιακά σχήμα. Εξακολουθούσε να μην είναι αρκετά κοφτερό. Έριξε μια ματιά προς την τανάλια, όμως οι δαγκάνες της είχαν αμβλυνθεί όταν χρησιμοποίησε το εργαλείο για να σκαλίσει το μήνυμά της στο τσιμεντένιο δάπεδο.

«Ααα», ψιθύρισε. «Μία μέρα ακόμα και θα ήμουν έτοιμη». Ύστερα σκούπισε τον ιδρώτα από το μέτωπό της και έφερε τον καρπό πάνω στα χείλη της. Ίσως μπορούσε να κόψει την αρτηρία με τα δόντια της, αν κατάφερνε να την πιάσει γερά. Βάλθηκε να δαγκώνει την επιδερμίδα, όμως τα δόντια της δεν μπορούσαν να την κρατήσουν. Ύστερα γύρισε τον καρπό της ανάποδα και δοκίμασε να χρησιμοποιήσει τους κοπτήρες της, όμως το χέρι της ήταν πολύ λεπτό, αποστεωμένο. Το κόκαλο του καρπού της την εμπόδιζε και τα δόντια της δεν ήταν αρκετά κοφτερά.

«Τι κάνει αυτή εκεί μέσα;» ούρλιαξε η μέγαιρα με στριγκή φωνή, κολλώντας το πρόσωπό της στο τζάμι. Είχε γουρλώσει τα μάτια, το μόνο ορατό χαρακτηριστικό της, ενώ το υπόλοιπο πρόσωπό της ήταν χαμένο στη σκιά, με τους

εκτυφλωτικούς προβολείς να πέφτουν από πίσω της. «Άνοιξε τη θυρίδα τελείως. Κάνε αυτό που σου λέω τώρα!» διέταξε το γιο της.

Η Μερέτε έστρεψε το βλέμμα στο φακό τσέπης που είχε έτοιμο δίπλα στην τρύπα που είχε σκάψει κάτω από τη σφήνα της αεροστεγούς πόρτας. Πέταξε κάτω το πλαστικό έλασμα και σύρθηκε στα τέσσερα μέχρι εκεί, ενώ η γυναίκα την παρακολουθούσε, χαμογελώντας μοχθηρά. Κάθε κύτταρο της Μερέτε σπάραζε και ικέτευε να ζήσει.

Μέσα από το σύστημα ενδοεπικοινωνίας άκουγε τον άντρα να προσπαθεί να ανοίξει τη θυρίδα, τη στιγμή που εκείνη άρπαζε το φακό και τον έμπηγε στην τρύπα που είχε σκάψει στο πάτωμα.

Ακούστηκε ένας μεταλλικός ήχος και ύστερα ο μηχανισμός περιστροφής άρχισε να κινείται, ενώ η Μερέτε είχε καρφώσει το βλέμμα της στην πόρτα αλαφιασμένη. Αν ο φακός και η σφήνα δεν άντεχαν, ήταν χαμένη. Η πίεση μέσα στο σώμα της θα εκτονωνόταν μεμιάς, σαν έκρηξη χειροβομβίδας· έτσι το φανταζόταν.

«Αχ, Θεέ μου, Θεέ μου, μην το αφήσεις να συμβεί», μονολογούσε με λυγμούς, όπως σερνόταν πίσω κι έπιανε το πλαστικό, ενώ η σφήνα άρχιζε να χτυπά πάνω στο φακό. Στράφηκε και είδε το φακό να υποχωρεί ελαφρά. Τότε, για πρώτη φορά, άκουσε έναν άλλο ήχο. Σαν τηλεσκοπικός φακός κάμερας που μπαίνει σε λειτουργία, το βουητό του

μηχανισμού που απεγκλωβιζόταν το ακολούθησε ένας κοφτός γδούπος πάνω στην αεροστεγή πόρτα. Επομένως, η εξωτερική πόρτα είχε ανοίξει. Όλη η πίεση έπεφτε πάνω στην εσωτερική θυρίδα και ο φακός ήταν το μοναδικό πράγμα που τη χώριζε από τον πιο φριχτό θάνατο που μπορούσε να φανταστεί. Όμως ο φακός τσέπης είχε πάψει να υποχωρεί. Η πόρτα είχε ανοίξει ίσως ένα εκατοστό του χιλιοστού, γιατί ο μακρόσυρτος ήχος του αέρα που πίεζε για να διαφύγει από το δωμάτιο δυνάμωνε, ώσπου κατέληξε να μοιάζει με διαπεραστικό σφύριγμα.

Το ένιωσε στο σώμα της έπειτα από μερικά δευτερόλεπτα. Ξαφνικά, ο σφυγμός χτυπούσε στα αφτιά της και παρατήρησε μια ελαφριά πίεση στα ιγμόρειά της, σαν να την έπιανε κρύωμα.

«Μπλόκαρε την πόρτα, μητέρα!» φώναξε ο νεαρός.

«Τότε κλείσ' τη και ξαναδοκίμασε, ανόητε!» γρύλισε η γυναίκα.

Για μια στιγμή, η ένταση του σφυρίγματος μειώθηκε. Έπειτα η Μερέτε άκουσε το μηχανισμό να ενεργοποιείται ξανά και ο ήχος δυνάμωσε πάλι.

Προσπάθησαν μάταια αρκετές φορές να κάνουν την εσωτερική θυρίδα να λειτουργήσει σωστά, ενώ η Μερέτε συνέχιζε την προσπάθεια να ακονίσει το πλαστικό κομμάτι.

«Πρέπει να τη σκοτώσουμε τώρα και να την εξαφανίσουμε. Κατάλαβες;» φώναξε η διαβολογυναίκα απέξω. «Τρέχα και φέρε τη βαριά. Είναι πίσω από το σπίτι».

Η Μερέτε έστρεψε το βλέμμα της στα τζάμια. Τα τελευταία χρόνια ήταν τα κάγκελα της φυλακής της και ταυτόχρονα η προστασία της απέναντι στα τέρατα που κυκλοφορούσαν εκεί έξω. Αν τα έσπαγαν, θα πέθαινε ακαριαία. Η πίεση θα εξισωνόταν μέσα σε ένα δευτερόλεπτο. Ίσως να μην προλάβαινε να νιώσει το παραμικρό πριν λάβει τέλος η ζωή της.

Έβαλε τα χέρια πάνω στους μηρούς της και έφερε το πλαστικό μαχαίρι στον αριστερό καρπό της. Είχε παρατηρήσει την αρτηρία αμέτρητες φορές. Εκεί ήταν που έπρεπε να σημαδέψει. Την έβλεπε τώρα μπροστά της, τόσο λεπτή, σκούρα και απροστάτευτη, κάτω από τη λεπτή, διάφανη επιδερμίδα της.

Έσφιξε τη γροθιά της και πίεσε με δύναμη, καθώς έκλεινε τα μάτια. Η πίεση δεν ήταν αυτή που έπρεπε. Πονούσε, όμως η επιδερμίδα αρνούνταν να υποχωρήσει. Κοίταξε το κόψιμο που είχε προκαλέσει. Ήταν πλατύ και μακρύ, έμοιαζε βαθύ, όμως δεν ήταν. Δεν έτρεχε καν αίμα. Πολύ απλά, το πλαστικό μαχαίρι δεν ήταν αρκετά κοφτερό.

Το πέταξε στην άκρη και άρπαξε το σουβλερό κομμάτι που είχε αφήσει στο δάπεδο. Άνοιξε διάπλατα τα μάτια και υπολόγισε το ακριβές σημείο όπου η επιδερμίδα πάνω από

την αρτηρία έμοιαζε πιο λεπτή. Ύστερα πίεσε με δύναμη. Δεν πόνεσε τόσο όσο θα περίμενε. Αμέσως, το αίμα έβαψε κόκκινο το σουβλί, προκαλώντας της μια ζεστή, γλυκιά αίσθηση. Παρακολουθούσε το αίμα να αναβλύζει με ένα αίσθημα γαλήνης στην ψυχή.

«Μαχαιρώθηκες, τσούλα!» έσκουξε η γυναίκα, καθώς χτυπούσε με δύναμη το χέρι της πάνω στο ένα παράθυρο· οι γδούποι αντηχούσαν μέσα στο δωμάτιο.

Όμως η Μερέτε την αγνόησε και κλείστηκε στον εαυτό της. Ξάπλωσε ήρεμη στο δάπεδο, έσπρωξε πίσω τα μαλλιά από το πρόσωπό της κι έμεινε να κοιτάζει την τελευταία λάμπα φθορισμού που εξακολουθούσε να λειτουργεί.

«Συγνώμη, Ούφε», ψιθύρισε. «Δεν άντεξα να περιμένω». Χαμογέλασε, καθώς η μορφή του εμφανίστηκε στο δωμάτιο και της ανταπέδωσε το χαμόγελο.

Ο κρότος από το πρώτο χτύπημα της βαριάς κονιορτοποίησε το όραμά της. Έστρεψε το βλέμμα προς το τζάμι, το οποίο τρανταζόταν. Από τα χτυπήματα είχε θαμπώσει, όμως κατά τα άλλα δεν έγινε τίποτα. Ύστερα από κάθε χτύπημα ακολουθούσε ένα βογκητό εξάντλησης εκ μέρους του άντρα. Στη συνέχεια, εκείνος προσπάθησε να σπάσει το άλλο τζάμι, όμως κι αυτό αρνήθηκε να υποχωρήσει. Ήταν φανερό πως τα λεπτά χέρια του δεν ήταν μαθημένα να σηκώνουν τόσο βάρος. Τα διαστήματα μεταξύ των χτυπημάτων διαρκούσαν όλο και περισσότερο.

Η Μερέτε χαμογέλασε και κοίταξε το σώμα της που κειτόταν στο δάπεδο τόσο χαλαρό. Έτσι, λοιπόν, θα έμοιαζε νεκρή. Σύντομα, το πτώμα της θα κατέληγε αλεσμένη σκυλοτροφή, όμως δεν την ενοχλούσε αυτή η σκέψη. Η ψυχή της θα ήταν ήδη ελεύθερη. Μια νέα πραγματικότητα θα την περίμενε. Είχε βιώσει μια κόλαση όσο ήταν ζωντανή και είχε περάσει το μεγαλύτερο μέρος της ζωής της πενθώντας. Άνθρωποι είχαν υποφέρει εξαιτίας της. Δε θα μπορούσε να ήταν χειρότερα τα πράγματα στην άλλη ζωή, εφόσον υπήρχε. Κι αν δεν υπήρχε, τότε ούτως ή άλλως δεν είχε κανένα λόγο να φοβάται.

Κοίταξε στο πλάι του σώματός της και διαπίστωσε πως ο λεκές στο πάτωμα ήταν κοκκινόμαυρος, αλλά όχι πολύ μεγαλύτερος απ' ό,τι η παλάμη της. Τότε γύρισε τον καρπό της ανάποδα για να κοιτάξει το τραύμα. Η αιμορραγία είχε σχεδόν σταματήσει. Από την τρύπα έτρεξαν μερικές τελευταίες σταγόνες κι ύστερα έσμιξαν, σαν τα δάχτυλα δίδυμων αδερφών που αναζητούσαν ο ένας τον άλλο, και σταδιακά έπηξαν.

Στο μεταξύ, τα χτυπήματα στο τζάμι είχαν σταματήσει, οπότε το μόνο που άκουγε ήταν το σφύριγμα του αέρα στη χαραμάδα της αεροστεγούς πόρτας και το σφυγμό της που χτυπούσε δυνατά στα αφτιά της. Τον ένιωθε πιο έντονα απ' ό,τι πριν, και παρατήρησε πως είχε πονοκέφαλο. Ταυτόχρονα, το σώμα της άρχισε να πονά σαν να είχε κολλήσει γρίπη.

Σήκωσε ξανά το πλαστικό σουβλί και το πίεσε με δύναμη

πάνω στο τραύμα που είχε μόλις κλείσει. Έσερνε το ευλύγιστο κομμάτι πέρα δώθε και κάτω, για να ανοίξει μια αρκετά μεγάλη τρύπα.

«Ήρθα, μητέρα!» ακούστηκε μια δυνατή φωνή. Ήταν ο Λάσε.

Η φωνή του αδερφού του αντήχησε φοβισμένη μέσα από τα ηχεία. «Εγώ ήθελα να αλλάξω την μπαταρία, Λάσε, όμως η μητέρα είπε να πάω να φέρω τη βαριά. Προσπάθησα να σπάσω το τζάμι, όμως δεν μπορούσα. Έβαλα τα δυνατά μου».

«Δε γίνεται να το σπάσεις έτσι», απάντησε ο Λάσε. «Δε φτάνει μια βαριά. Δε φαντάζομαι, όμως, να χάλασες τους πυροκροτητές;»

«Όχι, πρόσεχα πού χτυπούσα», είπε ο αδερφός του. «Πρόσεχα πάρα πολύ, Λάσε».

Η Μερέτε τράβηξε το πλαστικό σουβλί και κοίταξε τα τζάμια, που από τα χτυπήματα είχαν γεμίσει με ρωγμές οι οποίες εκτείνονταν προς όλες τις κατευθύνσεις. Το τραύμα στον καρπό της αιμορραγούσε ξανά, όχι πολύ, όμως. Αχ, γιατί δεν αιμορραγούσε; Μήπως είχε τρυπήσει φλέβα, αντί για αρτηρία;

Τότε βάλθηκε να σουβλίζει τον άλλο της καρπό. Δυνατά και βαθιά. Η αιμορραγία εκεί ήταν εντονότερη. Δόξα τω Θεώ.

«Δεν μπορέσαμε να εμποδίσουμε τους αστυνομικούς να μπουν μέσα», είπε η μέγαιρα ξαφνικά.

Η Μερέτε σάστισε. Έβλεπε πως το αίμα είχε βρει το δρόμο του προς το τραύμα και άρχιζε να τρέχει γρηγορότερα. Οι αστυνομικοί; Είχαν περάσει από εκεί;

Δάγκωσε το κάτω χείλος της, ενώ ο πονοκέφαλος χειροτέρευε και οι σφυγμοί της επιβραδύνονταν.

«Το ξέρουν πως αυτό το μέρος ανήκε κάποτε στον Χέιλ», συνέχισε η γυναίκα. «Ο ένας είπε πως δεν ήξερε ότι ο Ντάνιελ Χέιλ είχε σκοτωθεί εδώ κοντά, όμως έλεγε ψέματα, Λάσε. Τον κατάλαβα εγώ».

Τώρα η Μερέτε ένιωθε πίεση στα αφτιά της. Όπως όταν προσγειωνόταν ένα αεροπλάνο, μόνο που ήταν πιο έντονη αυτή η αίσθηση. Προσπάθησε να χασμουρηθεί, αλλά δεν μπορούσε.

«Τι με ήθελαν; Είχαν καμία σχέση μ' εκείνον για τον οποίο έγραφαν οι εφημερίδες; Τον μπάτσο από τον καινούριο τομέα;» ρώτησε ο Λάσε.

Επειδή τα αφτιά της ήταν βουλωμένα, οι φωνές τους έφταναν όλο και πιο μακρινές, όμως η Μερέτε ήθελε να ακούσει τι έλεγαν. Ήθελε να ακούσει τα πάντα.

Η γυναίκα, πάλι, έμοιαζε να κλαψουρίζει. «Δεν ξέρω,

Λάσε», επαναλάμβανε διαρκώς.

«Γιατί λες πως θα επιστρέψουν;» τη ρώτησε. «Δεν τους είπες ότι ταξίδευα στη θάλασσα;»

«Ναι. Όμως, Λάσε, ξέρουν σε ποια εταιρεία δουλεύεις. Και κάποιος τους είπε για το φορτηγάκι που έρχεται εδώ. Του ξέφυγε εκείνου του μελαχρινού, και ήταν φανερό πως ο μπάτσος θύμωσε, το έβλεπες. Πιθανότατα έχουν μάθει ήδη πως έχεις μήνες να μπαρκάρεις. Πως τώρα πια εργάζεσαι στην τροφοδοσία. Θα το μάθουν, Λάσε. Το ξέρω πως θα το μάθουν. Κι επίσης, πως μας στέλνεις το φαγητό που περισσεύει με φορτηγάκι της εταιρείας. Το μόνο που χρειάζεται είναι ένα τηλεφώνημα, Λάσε, και δεν μπορείς να κάνεις κάτι για να το εμποδίσεις. Θα επιστρέψουν. Νομίζω πως έφυγαν μόνο και μόνο για να πάρουν ένταλμα έρευνας. Ρώτησαν αν μπορούσαν να ρίξουν μια ματιά εδώ γύρω».

Η Μερέτε άκουγε με κομμένη την ανάσα. Δηλαδή, οι αστυνομικοί θα ξαναγύριζαν; Με ένταλμα έρευνας; Αυτό φοβούνταν εκείνοι; Κοίταξε το τραύμα της που αιμορραγούσε και πίεσε με δύναμη τον αντίχειρα πάνω του. Το αίμα κατάφερνε να περάσει από κάτω και μαζευόταν στις γραμμές του καρπού της, στάζοντας σιγά σιγά πάνω στα πόδια της. Δε θα εγκατέλειπε την προσπάθεια μέχρι να πειστεί πως είχε χαθεί κάθε ελπίδα. Πιθανότατα οι απαγωγείς της θα πετύχαιναν το στόχο τους, όμως εκείνη τη στιγμή ένιωθαν στριμωγμένοι. Τι θαυμάσια αίσθηση ήταν αυτή!

«Τι πρόφαση χρησιμοποίησαν όταν ζήτησαν να ρίξουν μια ματιά τριγύρω;» ρώτησε ο Λάσε.

Η πίεση στα αφτιά της Μερέτε δυνάμωνε. Δυσκολευόταν να την αντισταθμίσει. Προσπάθησε να χασμουρηθεί, ενώ εστίαζε την προσοχή της σε αυτά που έλεγαν οι τρεις έξω. Στο μεταξύ, είχε αρχίσει να αισθάνεται, επίσης, μια πίεση στους γοφούς της. Στους γοφούς και στα δόντια της.

«Ο μπάτσος είπε πως είχε έναν αδερφό που δουλεύει στη Novo και ήθελε να δει το χώρο απ' όπου ξεκίνησε μια σπουδαία εταιρεία όπως η InterLab».

«Τι μαλακίες!»

«Γι' αυτό και σου τηλεφώνησα».

«Πότε ακριβώς πέρασαν από εδώ;»

«Πριν είκοσι λεπτά περίπου».

«Δηλαδή, ίσως να μην έχουμε ούτε μία ώρα στη διάθεσή μας. Θα πρέπει να εξαφανίσουμε το πτώμα και να καθαρίσουμε το θάλαμο. Όχι, θα πρέπει να τα αφήσουμε όλα αυτά για αργότερα. Τώρα το σημαντικό είναι να φροντίσουμε ώστε να μη βρουν τίποτα, για να μας αφήσουν μετά στην ησυχία μας».

Η Μερέτε προσπάθησε να διώξει από το μυαλό της τη φράση «να εξαφανίσουμε το πτώμα». Ήταν δυνατό να

αναφέρεται σ’ εκείνη ως πτώμα ο Λάσε; Πώς μπορούσε ένας άνθρωπος να είναι τόσο μοχθηρός και κυνικός;

«Ελπίζω να έρθουν και να σας πιάσουν πριν προλάβετε να ξεφύγετε!» ούρλιαξε. «Ελπίζω να σαπίσετε όλοι σας στη φυλακή, τέτοια καθίκια που είστε! Σας μισώ. Με ακούτε; Σας μισώ όλους σας!»

Με αργές κινήσεις σηκώθηκε όρθια, ενώ οι σκιές πλησίαζαν στα τσακισμένα τζάμια.

Η φωνή του Λάσε ακούστηκε κρύα σαν πάγος. «Ίσως τώρα καταλαβαίνεις επιτέλους τι σημαίνει μίσος! Ίσως τώρα καταλαβαίνεις, Μερέτε!» της φώναξε.

«Λάσε, μήπως θα ήταν καλύτερα να ανατινάξουμε τώρα το κτίριο;» παρενέβη η γυναίκα.

Η Μερέτε τέντωσε τα αφτιά της.

Ακολούθησε μια παύση. Ο Λάσε πρέπει να σκεφτόταν. Διακυβευόταν η ζωή της εκείνη τη στιγμή. Αυτός προσπαθούσε να αποφασίσει με ποιο τρόπο θα τη δολοφονούσε και θα γλίτωνε. Πλέον, το θέμα δεν αφορούσε εκείνη – αυτή ήταν τελειωμένη. Το θέμα ήταν πώς θα γλίτωναν εκείνοι τα τομάρια τους.

«Όχι, έτσι όπως έχουν τα πράγματα, δε γίνεται να το κάνουμε. Πρέπει να περιμένουμε. Δεν πρέπει να υποψιαστούν

πως κάτι δεν πάει καλά. Αν τινάξουμε το κτίριο στον αέρα, το σχέδιό μας πάει στράφι. Δε θα εισπράξουμε τα λεφτά της ασφάλειας, μητέρα. Θα αναγκαστούμε να εξαφανιστούμε. Οριστικά».

«Εγώ δε θα καταφέρω να ξεφύγω, Λάσε», είπε η γυναίκα.

Τότε κάτσε να πεθάνεις μαζί μου, μέγαιρα, σκέφτηκε η Μερέτε.

Από εκείνη τη μέρα που τον είχε κοιτάξει στα μάτια, στο ραντεβού τους στο «Μπάνκεροτ», είχε να τον ακούσει να μιλά τόσο τρυφερά. «Το ξέρω, μαμά, το ξέρω», είπε ο Λάσε. Για μια στιγμή είχε κάτι ανθρώπινο η φωνή του, όμως ύστερα ήρθε η ερώτηση που έκανε τη Μερέτε να πιέσει με ακόμα περισσότερη δύναμη τον τραυματισμένο καρπό της. «Είπες πως έχει μπλοκάρει την εσωτερική θυρίδα;»

«Ναι. Δεν το ακούς; Η πίεση του αέρα πέφτει, πάρα πολύ αργά».

«Τότε θα ρυθμίσω το χρονοδιακόπτη».

«Το χρονοδιακόπτη, Λάσε; Μα, τα ακροφύσια θέλουν είκοσι λεπτά για να ανοίξουν. Δεν υπάρχει άλλη λύση; Έχει μαχαιρωθεί, Λάσε. Δε γίνεται να διακόψουμε την παροχή αέρα;»

Το χρονοδιακόπτη; Δεν της είχαν πει ότι μπορούσαν να

εκτονώσουν την πίεση ανά πάσα στιγμή; Δεν της είχαν πει ότι δε θα προλάβαινε να κάνει κακό στον εαυτό της; Ψέματα έλεγαν;

Η υστερία είχε αρχίσει να φουντώνει μέσα της. Πρόσεξε, Μερέτε, σκέφτηκε. Μην αντιδράσεις υπερβολικά. Μην αποσυρθείς στον εαυτό σου.

«Να κλείσουμε τον εξαερισμό; Και σε τι θα ωφελούσε αυτό;» Ο Λάσε ήταν φανερά εκνευρισμένος. «Ο αέρας ανανεώθηκε χτες. Θα πρέπει να περάσουν τουλάχιστον οκτώ μέρες για να ξεμείνει από οξυγόνο. Όχι, θα ρυθμίσω το χρονοδιακόπτη».

«Τι έγινε, προβλήματα;» φώναξε η Μερέτε. «Το σκατένιο σύστημά σου δε δουλεύει, Λάσε;»

Εκείνος προσπάθησε να καμωθεί πως γελούσε μαζί της, όμως η Μερέτε δεν ξεγελάστηκε. Ήταν φανερό πως η χλεύη της τον εξαγρίωνε.

«Μην ανησυχείς», της είπε, διατηρώντας την αυτοκυριαρχία του. «Ο πατέρας μου δημιούργησε αυτό το σύστημα. Ήταν το πιο προηγμένο σύστημα δοκιμών υπό πίεση διεθνώς. Εδώ κατασκευάζονταν οι πιο καλές, οι πιο τέλεια ελεγμένες επενδύσεις θαλάμων στον κόσμο. Τα περισσότερα εργοστάσια διοχετεύουν νερό στο θάλαμο και ελέγχουν την πίεση από μέσα, όμως η εταιρεία του πατέρα μου διέθετε και σύστημα ελέγχου της πίεσης απέξω. Τα

πάντα γίνονταν με απόλυτη ακρίβεια. Ο χρονοδιακόπτης έλεγχε τη θερμοκρασία και την υγρασία στο θάλαμο, όριζε όλες τις παραμέτρους, ώστε να μην εξισορροπείται η πίεση πολύ γρήγορα. Διαφορετικά, οι θάλαμοι θα ράγιζαν στη διάρκεια των ποιοτικών ελέγχων. Αυτός είναι ο λόγος που παίρνει λίγο χρόνο, Μερέτε. Αυτός είναι ο λόγος».

Ήταν παράφρονες. «Πραγματικά, έχετε σοβαρό πρόβλημα», ούρλιαξε εκείνη. «Είστε όλοι σας τρελοί. Είστε τελειωμένοι όπως εγώ».

«Πρόβλημα; Τώρα θα σου δείξω τι πάει να πει πρόβλημα!» της απάντησε έξαλλος.

Η Μερέτε άκουσε κάτι μεταλλικούς ήχους απέξω και γρήγορα βήματα. Ύστερα εμφανίστηκε μια σκιά στο χείλος της γυάλινης επιφάνειας και δύο εκκωφαντικοί κρότοι ακούστηκαν από το σύστημα ενδοεπικοινωνίας, πριν δει το ένα από τα τζάμια να αλλάζει ξανά χρώμα. Τώρα ήταν σχεδόν τελείως λευκό, αδιαφανές.

«Το καλό που σου θέλω, να κάνεις σκόνη αυτό το κτίριο, Λάσε, γιατί έχω αφήσει τόσα σημάδια εδώ μέσα, που δε θα μπορέσεις να τα εξαφανίσεις όλα. Δε θα ξεφύγεις». Γέλασε. «Δεν πρόκειται να ξεφύγεις. Έχω φροντίσει να μη γλιτώσει κανένας από εσάς».

Αμέσως μετά, άκουσε έξι ακόμα κρότους. Προφανώς ήταν πυροβολισμοί που έπεφταν σε ζεύγη. Όμως και τα δύο

τζάμια άντεξαν.

Λίγο μετά άρχισε να νιώθει πίεση στον ώμο της. Όχι πάρα πολύ, ωστόσο ήταν ενοχλητικό. Επίσης, ένιωθε πίεση στο μέτωπο, στα ιγμόρεια και στο σαγόνι της. Η επιδερμίδα της σαν να τεντωνόταν. Αν αυτά ήταν συνέπεια της ελάχιστης εξισορρόπησης της πίεσης που προκαλούσε η μικροσκοπική χαραμάδα της πόρτας, τότε αυτό που την περίμενε όταν θα εξισορροπούσαν με τη μία την πίεση θα ήταν πραγματικά αφόρητο.

«Η αστυνομία έρχεται!» ούρλιαξε. «Το νιώθω». Κοίταξε το χέρι της που αιμορραγούσε. Η αστυνομία δε θα έφτανε εγκαίρως· το ήξερε αυτό. Σύντομα θα αναγκαζόταν τα τραβήξει τον αντίχειρά της από το τραύμα. Σε είκοσι λεπτά, τα ακροφύσια θα άνοιγαν.

Ένιωσε κάτι ζεστό να κυλά στο άλλο της χέρι, οπότε είδε πως το πρώτο τραύμα είχε ανοίξει απειλητικά. Οι προφητείες του Λάσε θα επιβεβαιώνονταν. Μόλις αυξανόταν η πίεση μέσα στο σώμα της, το αίμα θα άρχιζε να τρέχει ασταμάτητα.

Έστριψε ελαφρά το σώμα της, ώστε να μπορέσει να πιέσει τον άλλο καρπό πάνω στο γόνατό της. Της ήρθε να γελάσει. Ήταν σαν εκείνο το παιχνίδι που θυμόταν από το μακρινό παρελθόν.

«Ρυθμίζω το χρονοδιακόπτη αυτή τη στιγμή, Μερέτε», είπε εκείνος. «Σε είκοσι λεπτά τα ακροφύσια θα ανοίξουν και

θα εκτονώσουν την πίεση στο θάλαμο. Θα χρειαστεί περίπου ένα μισάωρο ακόμα μέχρι να επανέλθει η πίεση στη μία ατμόσφαιρα. Είναι αλήθεια πως έχεις χρόνο για να αυτοκτονήσεις τώρα, προτού συμβεί αυτό. Δεν αμφιβάλλω. Όμως δε θα μπορώ πια να σε δω, Μερέτε, καταλαβαίνεις; Δε θα μπορώ να σε δω γιατί τα τζάμια είναι εντελώς αδιαφανή. Κι αν δεν μπορώ να σε δω εγώ, δε θα μπορέσει να σε δει κανένας. Θα κλείσουμε το θάλαμο, Μερέτε. Έχουμε πολλές γυψοσανίδες εδώ πέρα. Οπότε, εσύ θα πεθάνεις κάποια στιγμή, με τον ένα ή τον άλλο τρόπο».

Η Μερέτε άκουσε τη γυναίκα να γελά.

«Έλα, αδερφέ, βοήθησέ με», είπε ο Λάσε. Η φωνή του έμοιαζε διαφορετική τώρα. Είχε τον έλεγχο της κατάστασης.

Ακούστηκαν κάτι συρτοί ήχοι και σταδιακά ο χώρος άρχισε να σκοτεινιάζει. Έκλεισαν τους προβολείς και στοίβαξαν γυψοσανίδες πάνω στα τζάμια, μέχρι που επικράτησε απόλυτο σκοτάδι.

«Καληνύχτα, Μερέτε», της είπε σιγανά από εκεί έξω. «Εύχομαι να καίγεσαι στην Κόλαση για την υπόλοιπη αιωνιότητα». Ύστερα έκλεισε το σύστημα ενδοεπικοινωνίας και έπεσε σιωπή.

38

Την ίδια μέρα

ΤΟ ΜΠΟΤΙΛΙΑΡΙΣΜΑ ΣΤΟΝ Ε20 ήταν πολύ χειρότερο απ’ ό,τι συνήθως. Παρότι η σειρήνα κόντευε να τρελάνει τον Καρλ, οι άνθρωποι που κάθονταν στα αυτοκίνητά τους δεν έμοιαζαν να ενοχλούνται. Ήταν βυθισμένοι στις δικές τους σκέψεις, με το ραδιόφωνο να παίζει στη διαπασών, ευχόμενοι να βρίσκονταν κάπου αλλού, μακριά.

Ο Άσαντ καθόταν στη θέση του συνοδηγού και χτυπούσε το ταμπλό από την ανυπομονησία. Οδηγούσαν πάνω στη διαχωριστική γραμμή τα τελευταία χιλιόμετρα, μέχρι να φτάσουν στην έξοδο, ενώ τα αυτοκίνητα μπροστά τους υποχρεώνονταν να στριμώχνονται για να τους αφήσουν να περάσουν.

Όταν έφτασαν επιτέλους έξω από τη φάρμα, ο Άσαντ έδειξε προς την απέναντι πλευρά του δρόμου. «Εδώ ήταν αυτό το αυτοκίνητο νωρίτερα;» ρώτησε.

Ο Καρλ χρειάστηκε να κοιτάξει τριγύρω, από το χωματόδρομο μέχρι τα έρημα χωράφια, ώσπου να το εντοπίσει. Το όχημα ήταν κρυμμένο πίσω από κάτι θάμνους, περίπου εκατό μέτρα πιο πέρα. Αυτό που έβλεπαν ήταν μάλλον το καπό ενός σκούρου γκρι 4˝4.

«Δεν είμαι σίγουρος», απάντησε, προσπαθώντας να αγνοήσει το κινητό του που χτυπούσε στην τσέπη του σακακιού του. Έβγαλε το τηλέφωνο και κοίταξε το νούμερο που εμφανιζόταν στην οθόνη. Ήταν από τα Κεντρικά. «Μερκ, ακούω», είπε, ενώ παρατηρούσε ταυτόχρονα τα κτίρια του

αγροκτήματος. Τίποτα δεν είχε αλλάξει. Κανένα σημάδι πανικού ή προσπάθειας διαφυγής.

Στη γραμμή ήταν η Λις και ακουγόταν πολύ ευχαριστημένη. «Όλα εντάξει, Καρλ. Οι βάσεις δεδομένων λειτουργούν και πάλι κανονικά. Τη ζημιά την έκανε η γυναίκα του Υπουργείου Εσωτερικών. Με τα πολλά, ξέρασε το αντίδοτο στα προβλήματα που είχε προκαλέσει. Η κυρία Σέρενσεν έχει τσεκάρει ήδη όλους τους πιθανούς συνδυασμούς για το μητρώο του Λαρς Χένρικ Γένσεν, όπως της είχε ζητήσει ο Άσαντ. Νομίζω πως ήταν δύσκολη δουλειά, οπότε της χρωστάς μια μεγάλη ανθοδέσμη. Πάντως, τον εντόπισε. Δύο από τα ψηφία ήταν αλλαγμένα, ακριβώς όπως υπέθεσε ο Άσαντ. Είναι καταχωρισμένος στη Στρέχουσβαϊ, στο Γκρέου». Ύστερα του έδωσε τον αριθμό του σπιτιού.

Ο Καρλ κοίταξε κάτι σιδερένιους αριθμούς που ήταν τοποθετημένοι πάνω σε ένα από τα κτίρια. Ναι, ήταν το ίδιο νούμερο. «Ευχαριστώ, Λις», είπε, προσπαθώντας να ακουστεί ενθουσιασμένος. «Να ευχαριστήσεις, σε παρακαλώ, και την κυρία Σέρενσεν εκ μέρους μου. Έκανε σπουδαία δουλειά».

«Στάσου, Καρλ, δεν τελείωσα».

Εκείνος πήρε μια βαθιά ανάσα, ενώ έβλεπε τα σκούρα μάτια του Άσαντ να σαρώνουν το οικόπεδο μπροστά τους. Ο Καρλ ένιωθε το ίδιο ακριβώς. Κάτι πολύ περίεργο υπήρχε στον τρόπο με τον οποίο είχαν στήσει το σπίτι τους εκείνοι οι

άνθρωποι. Δεν ήταν φυσιολογικό. Κάθε άλλο.

«Ο Λαρς Χένρικ Γένσεν δεν έχει ποινικό μητρώο και είναι τροφοδότης πλοίων στο επάγγελμα», συνέχισε η Λις. «Εργάζεται για τη ναυτιλιακή εταιρεία Merconi και κυρίως ταξιδεύει με πλοία στη Βαλτική. Μόλις μίλησα με την εταιρεία και μου είπαν πως ο Λαρς Χένρικ Γένσεν είναι υπεύθυνος τροφοδοσίας στα περισσότερα πλοία τους. Είπαν πως είναι πολύ ικανός άνθρωπος. Α, ναι, και πως όλοι τον φωνάζουν Λάσε».

Ο Καρλ τράβηξε το βλέμμα του από το οικόπεδο. «Μήπως έχεις το κινητό του, Λις;»

«Μόνο ένα σταθερό». Του είπε το νούμερο, όμως ο Καρλ δεν το σημείωσε. Σε τι θα ωφελούσε; Μήπως να τηλεφωνούσαν για να τους ενημερώσουν πως σε δύο λεπτά έφταναν;

«Κινητό τηλέφωνο δεν υπάρχει, δηλαδή;»

«Σε αυτή τη διεύθυνση, το μοναδικό νούμερο είναι στο όνομα κάποιου Χανς Γένσεν».

Εντάξει. Αυτό ήταν το όνομα εκείνου του ψηλόλιγνου νεαρού. Ο Καρλ σημείωσε το τηλέφωνο και ευχαρίστησε ξανά τη Λις.

«Τι σου είπε;» ρώτησε ο Άσαντ.

Ο Καρλ ανασήκωσε τους ώμους και έβγαλε τα χαρτιά του αυτοκινήτου από το ντουλαπάκι. «Τίποτα που δε γνωρίζαμε ήδη, Άσαντ. Τι λες, πάμε;»

Ο ψηλέας άνοιξε την πόρτα αμέσως μόλις τη χτύπησαν. Δεν είπε λέξη, απλώς τους άφησε να περάσουν, σχεδόν σαν να τους περίμεναν.

Υποτίθεται πως ο χώρος έπρεπε να δίνει την εντύπωση ότι αυτός και η μητέρα του έτρωγαν ήσυχα και ωραία, καθισμένοι σε μια απόσταση γύρω στα δέκα μέτρα από την πόρτα, σε ένα τραπέζι σκεπασμένο με ένα εμπριμέ τραπεζομάντιλο. Το γεύμα τους, θεωρητικά, ήταν ραβιόλια σε κονσέρβα. Όμως ο Καρλ ήταν σίγουρος πως, αν τα δοκίμαζε, θα τα έβρισκε παγωμένα. Δεν μπορούσαν να τον ξεγελάσουν. Αυτά τα κόλπα ας τα φύλαγαν για κανέναν ερασιτέχνη.

«Φέραμε ένταλμα έρευνας», είπε, βγάζοντας την άδεια κυκλοφορίας του αυτοκινήτου από την τσέπη του και κρατώντας την μπροστά τους μόνο για μια στιγμή. Ο νεαρός ταράχτηκε στη θέα του χαρτιού.

«Μπορούμε να ρίξουμε μια ματιά;» Με ένα νεύμα του χεριού, ο Καρλ έστειλε τον Άσαντ εκεί όπου βρίσκονταν τα μόνιτορ.

«Απ' ό,τι καταλαβαίνω, το ερώτημα είναι ρητορικό», είπε η γυναίκα. Κρατούσε ένα ποτήρι νερό κι έδειχνε κουρασμένη. Το βλέμμα της είχε χάσει το πείσμα του, όμως δεν έμοιαζε

φοβισμένη. Απλώς παραιτημένη.

«Σε τι χρησιμεύουν αυτά εκεί τα μόνιτορ;» ρώτησε ο Καρλ, όταν ο Άσαντ ολοκλήρωσε τον έλεγχο του μπάνιου. Έδειξε το πράσινο φως που διακρινόταν κάτω από το πανί που κάλυπτε τις οθόνες.

«Α, αυτό είναι κάτι που έστησε ο Χανς», είπε η γυναίκα. «Ζούμε στην ερημιά και ακούμε τόσα στις μέρες μας. Σκεφτήκαμε να βάλουμε μερικές κάμερες για να ελέγχουμε το χώρο γύρω από το σπίτι».

Είδε τον Άσαντ να σηκώνει το πανί και να κουνά το κεφάλι. «Δε δείχνουν τίποτα, Καρλ. Κανένα από τα τρία».

«Μπορώ να ρωτήσω, Χανς, γιατί είναι ανοιχτά αυτά τα μόνιτορ, εφόσον δεν είναι συνδεδεμένα;»

Ο νεαρός κοίταξε τη μητέρα του.

«Είναι μονίμως ανοιχτά», τους είπε εκείνη. «Παίρνουν ρεύμα από τον πίνακα».

«Από τον πίνακα; Μάλιστα! Και πού βρίσκεται αυτός;»

«Δεν ξέρω. Ο Λάσε ασχολείται με αυτά». Εκείνη χαμογέλασε θριαμβευτικά στον Καρλ. Τον είχε οδηγήσει σε αδιέξοδο. Τον είχε φέρει μπροστά σε ένα ανυπέρβλητο εμπόδιο. Τουλάχιστον, έτσι νόμιζε.

«Μάθαμε από τη ναυτιλιακή εταιρεία πως ο Λάσε δεν ταξιδεύει με πλοίο αυτό τον καιρό. Πού βρίσκεται, λοιπόν;»

Η γυναίκα χαμογέλασε αβίαστα. «Όταν δεν είναι στη θάλασσα ο Λάσε, περνά το χρόνο του με κάποιες κυρίες. Δε μιλά γι' αυτά τα πράγματα στη μητέρα του, ούτε και θα έπρεπε».

Το χαμόγελό της πλάτυνε. Εκείνα τα κίτρινα δόντια έμοιαζαν σαν να ήθελαν να τον κατασπαράξουν.

«Έλα, Άσαντ», είπε ο Καρλ. «Δεν έχουμε να κάνουμε τίποτε άλλο εδώ. Πάμε να ελέγξουμε τα υπόλοιπα κτίρια».

Όπως κατευθυνόταν προς την έξοδο, είδε με την άκρη του ματιού του τη γυναίκα. Είχε απλώσει ήδη το χέρι για να πιάσει τα τσιγάρα της, το χαμόγελο είχε χαθεί από το πρόσωπό της. Επομένως, βρίσκονταν στο σωστό δρόμο.

«Έχε το νου σου στα πάντα, Άσαντ. Θα ξεκινήσουμε πρώτα από εκείνο το κτίριο», είπε ο Καρλ, δείχνοντας αυτό που υψωνόταν πάνω από τα υπόλοιπα. «Μείνε εδώ και ειδοποίησέ με έτσι και δεις τίποτα περίεργο στα άλλα κτίρια. Εντάξει;»

Ο βοηθός του έγνεψε καταφατικά.

Καθώς έκανε να φύγει ο Καρλ, άκουσε ένα σιγανό αλλά πολύ γνώριμο μεταλλικό ήχο πίσω του. Στράφηκε και

αντίκρισε τον Άσαντ να στέκεται κρατώντας ένα γυαλιστερό, σπαστό σουγιά με λάμα δέκα εκατοστών. Σε έμπειρα χέρια, αποτελούσε σοβαρό πρόβλημα για έναν αντίπαλο· σε λάθος χέρια, αποτελούσε πρόβλημα για όλους.

«Τι στο διάολο κάνεις εκεί, Άσαντ; Πού το βρήκες αυτό;»

Εκείνος ανασήκωσε τους ώμους. «Ξέρω μαγικά, Καρλ. Μαγικά θα το κάνω να εξαφανιστεί μετά. Σου το υπόσχομαι».

«Το καλό που σου θέλω, γαμώτο».

Απ' ό,τι φαινόταν, οι εκπλήξεις που του επιφύλασσε ο Άσαντ δεν είχαν τέλος. Παράνομη οπλοκατοχή; Πώς στο διάολο του κατέβηκε στο μυαλό μια τόσο βλακώδης ιδέα;

«Βρισκόμαστε εν υπηρεσία, Άσαντ. Καταλαβαίνεις; Δεν υπάρχει χειρότερο πράγμα από αυτό. Δώσε μου το μαχαίρι».

Η επιδεξιότητα με την οποία έκλεισε αμέσως το σουγιά ο Άσαντ ήταν ανησυχητική.

Ο Καρλ ζύγισε το μαχαίρι στην παλάμη του, προτού το χώσει στην τσέπη του, υπό το βλέμμα αποδοκιμασίας του βοηθού του. Ακόμα και το παλιό προσκοπικό μαχαίρι του ζύγιζε λιγότερο από αυτό εδώ.

Η πελώρια αίθουσα ήταν χτισμένη πάνω σε ένα τσιμεντένιο δάπεδο, το οποίο είχε ραγίσει από τον πάγο και το νερό που περνούσε μέσα. Τα μεγάλα ανοίγματα όπου θα έπρεπε να

είχαν τοποθετηθεί τζάμια ήταν μαύρα και σαπισμένα περιμετρικά, ενώ και τα δοκάρια που στήριζαν την οροφή είχαν υποστεί φθορές από τις καιρικές συνθήκες. Εκτός από κάτι μπάζα και καμιά δεκαπενταριά κουβάδες σαν κι εκείνους που υπήρχαν παρατημένοι σε διάφορα σημεία του οικοπέδου, το μέρος ήταν εντελώς άδειο.

Ο Καρλ κλότσησε έναν από τους κουβάδες, ο οποίος άρχισε να φέρνει βόλτες, αναδίδοντας μια αποφορά σαπίλας. Μέχρι να σταματήσει, είχε απλώσει τριγύρω μια αηδιαστική γλίτσα. Ο άντρας πλησίασε για να κοιτάξει καλύτερα. Υπολείμματα χαρτιού υγείας ήταν αυτά; Κούνησε το κεφάλι. Οι κουβάδες πιθανότατα είχαν εκτεθεί σε κάθε λογής καιρικά φαινόμενα και κατέληξαν να γεμίσουν με βροχόνερο. Το οτιδήποτε θα βρομούσε και θα έμοιαζε έτσι αν περνούσε αρκετός καιρός.

Κοίταξε τη βάση του δοχείου και διέκρινε το σήμα της ναυτιλιακής εταιρείας Merconi τυπωμένο στο πλαστικό. Οι κουβάδες πιθανότατα χρησιμοποιούνταν για να στέλνονται στο σπίτι περισσεύματα από το φαγητό των πλοίων.

Έπιασε ένα κομμάτι σίδερο που βρήκε ανάμεσα στη σαβούρα και πήγε να συναντήσει τον Άσαντ. Μαζί περπάτησαν μέχρι το τελευταίο από τα τρία γειτονικά κτίρια.

«Μείνε εδώ», είπε ο Καρλ, καθώς παρατηρούσε το λουκέτο της πόρτας, για το οποίο υποτίθεται πως μόνο ο Λάσε είχε κλειδί. «Έλα να με βρεις, Άσαντ, έτσι και δεις

τίποτα περίεργο», πρόσθεσε κι ύστερα πέρασε το σίδερο κάτω από το λουκέτο. Στο παλιό του υπηρεσιακό αυτοκίνητο είχε μια πλήρως εξοπλισμένη εργαλειοθήκη που θα άνοιγε μια τέτοια κλειδαριά σε χρόνο μηδέν. Τώρα έπρεπε να σφίξει τα δόντια και να στηριχτεί στη δύναμή του.

Είχε μισό λεπτό που πάλευε με το λουκέτο, ώσπου πλησίασε ο Άσαντ και, χωρίς να πει λέξη, του πήρε το σίδερο από τα χέρια.

Εντάξει, ας αφήσουμε τον καινούριο να δοκιμάσει, σκέφτηκε ο Καρλ.

Μέσα σε ελάχιστα δευτερόλεπτα, η κλειδαριά κειτόταν σπασμένη στα χαλίκια, μπροστά στα πόδια του Άσαντ.

Λίγες στιγμές αργότερα, ο Καρλ έμπαινε στο κτίριο καταπτοημένος και ταυτόχρονα σε πλήρη εγρήγορση.

Ο χώρος ήταν παρόμοιος μ' εκείνον όπου ζούσε η κυρία Γένσεν, όμως, αντί για έπιπλα, μια σειρά από φιάλες οξυγονοκόλλησης σε διάφορα χρώματα έστεκαν καταμεσής, μαζί με καμιά εκατοστή μέτρα άδειων μεταλλικών ραφιών. Στη γωνία απέναντι υπήρχαν φύλλα ανοξείδωτου χάλυβα που είχαν στοιβαχτεί όρθια δίπλα σε μια πόρτα. Κατά τα άλλα, τίποτα.

Ο Καρλ παρατήρησε καλύτερα την πόρτα. Δεν μπορεί να έβγαζε έξω από το κτίριο, αλλιώς θα την είχε εντοπίσει

νωρίτερα.

Πλησίασε και προσπάθησε να την ανοίξει. Το μπρούντζινο πόμολο ήταν γυαλιστερό και η πόρτα κλειδωμένη. Κοίταξε την κλειδαριά· ήταν κι αυτή γυαλιστερή, πρόσφατα χρησιμοποιημένη.

«Άσαντ, έλα εδώ μέσα», φώναξε. «Και φέρε κι εκείνο το σίδερο!»

«Νόμιζα πως ήθελες να περιμένω έξω», είπε ο Άσαντ φτάνοντας στο σημείο όπου στεκόταν ο Καρλ.

Ο Καρλ έδειξε το σίδερο που κρατούσε ο Άσαντ και ύστερα την πόρτα. «Δείξε μου τι μπορείς να καταφέρεις».

Το δωμάτιο στο οποίο μπήκαν μύριζε έντονα κολόνια. Είχε ένα κρεβάτι με κόκκινη κουβέρτα, γραφείο, υπολογιστή, έναν ολόσωμο καθρέφτη, μια ανοιχτή ντουλάπα όπου κρέμονταν κοστούμια και δυο τρεις μπλε στολές, ένα νιπτήρα με γυάλινο ράφι και άφθονα μπουκάλια αφτερσέιβ. Το κρεβάτι ήταν στρωμένο, τα χαρτιά στοιβαγμένα προσεκτικά. Δεν υπήρχε κανένα στοιχείο που να έδινε την εντύπωση πως ο άνθρωπος που ζούσε εδώ ήταν ανισόρροπος.

«Γιατί λες να κλείδωσε την πόρτα, Καρλ;» ρώτησε ο Άσαντ, όπως σήκωνε το σουμέν από το γραφείο για να ρίξει μια ματιά από κάτω. Ύστερα γονάτισε και κοίταξε κάτω από το κρεβάτι.

Ο Καρλ επιθεώρησε το υπόλοιπο δωμάτιο. Ο Άσαντ είχε δίκιο. Δε φαινόταν να υπάρχει κάτι που θα ήθελε να κρύψει κάποιος, οπότε γιατί ήταν κλειδωμένη η πόρτα;

«Σίγουρα *κάτι* υπάρχει, Καρλ. Αλλιώς δε θα είχε κλειδαριά».

Ο Καρλ έγνεψε καταφατικά και άρχισε να ψάχνει μέσα στην ντουλάπα. Η μυρωδιά της κολόνιας ήταν ακόμα πιο δυνατή. Σαν να είχε ποτίσει τα ρούχα.

Χτύπησε την πίσω πλευρά του επίπλου, όμως τίποτα δε φαινόταν ασυνήθιστο. Στο μεταξύ, ο Άσαντ σήκωσε τη μοκέτα. Δεν αποκαλύφθηκε καμία καταπακτή.

Παρατήρησαν το ταβάνι και τους τοίχους, και ύστερα, ταυτόχρονα, έστρεψαν το βλέμμα στον καθρέφτη, που κρεμόταν εκεί μόνος του. Ο τοίχος γύρω του είχε βαφτεί με ένα άτονο λευκό χρώμα.

Ο Καρλ χτύπησε ελαφρά τον τοίχο με τις κλειδώσεις του. Έμοιαζε συμπαγής.

Ίσως μπορέσουμε να βγάλουμε τον καθρέφτη, σκέφτηκε, όμως ήταν καλά στερεωμένος. Τότε ο Άσαντ κόλλησε το μάγουλό του πάνω στον τοίχο και κοίταξε πίσω από τον καθρέφτη.

«Νομίζω πως κρέμεται από ένα μεντεσέ. Διακρίνω κάτι

σαν λουκέτο εδώ».

Έχωσε το δάχτυλό του πίσω από τον καθρέφτη και κατάφερε να σηκώσει το μεντεσέ. Ύστερα τον έπιασε από την άκρη και τον τράβηξε. Ολόκληρο το δωμάτιο πέρασε μπροστά από τον καθρέφτη καθώς γλιστρούσε στο πλάι, αποκαλύπτοντας μια κατάμαυρη τρύπα στον τοίχο, ψηλή όσο ένας άνθρωπος.

Την επόμενη φορά που θα είμαστε στην εξοχή, θα έχω προετοιμαστεί καλύτερα, σκέφτηκε ο Καρλ. Το μυαλό του πήγε στο φακό σε μέγεθος μολυβιού που είχε πάνω σε κάτι χαρτιά στο συρτάρι του γραφείου του. Έχωσε το χέρι μέσα στην τρύπα, ψάχνοντας στα τυφλά κάποιο διακόπτη, ενώ ευχόταν να είχε μαζί το υπηρεσιακό του περίστροφο. Την επόμενη στιγμή ένιωσε την πίεση να επιστρέφει στο στήθος του.

Πήρε μια βαθιά ανάσα και προσπάθησε να ακούσει. Όχι, βέβαια, δεν ήταν δυνατό να υπάρχει κανείς εκεί μέσα. Πώς θα μπορούσε να κλειδωθεί με το λουκέτο περασμένο στην εξωτερική πόρτα; Υπήρχε πιθανότητα ο αδερφός ή η μητέρα του Λάσε Γένσεν να είχαν εντολή να τον κλειδώσουν σε αυτή την κρυψώνα, σε περίπτωση που επέστρεφαν οι αστυνομικοί και άρχιζαν να ψάχνουν;

Εντόπισε το διακόπτη λίγο παρακάτω στον τοίχο και τον πάτησε, έτοιμος να πεταχτεί πίσω έτσι και παραφύλαγε κάποιος εκεί. Πέρασε ένα δευτερόλεπτο μέχρι να σταματήσει

το σκηνικό μπροστά τους να τρεμοπαίζει, όπως άναβαν οι λάμπες φθορισμού.

Και τότε, τα πάντα ξεκαθάρισαν.

Είχαν εντοπίσει το σωστό άνθρωπο. Δεν υπήρχε καμία αμφιβολία γι' αυτό.

Ο Καρλ παρατήρησε πως πέρασε πίσω του αθόρυβα στο δωμάτιο ο Άσαντ, καθώς πλησίαζε στους πίνακες ανακοινώσεων και στα φθαρμένα μεταλλικά τραπέζια που υπήρχαν κατά μήκος του τοίχου. Βρέθηκε μπροστά σε φωτογραφίες της Μερέτε Λίνγκαρ, τραβηγμένες σε διάφορες καταστάσεις. Από την πρώτη της εμφάνιση στο βήμα της Βουλής, μέχρι το σπιτικό περιβάλλον του γεμάτου φύλλα κήπου της στο Στεβνς. Ξένοιαστες στιγμές, απαθανατισμένες από κάποιον που σχεδίαζε να τη βλάψει.

Ο Καρλ έριξε μια ματιά σε ένα από τα ατσάλινα τραπέζια και αμέσως κατάλαβε το συστηματικό τρόπο με τον οποίο ο Λάσε, γνωστός και ως Λαρς Χένρικ Γένσεν, είχε κινηθεί για να φτάσει στο στόχο του.

Τα πρώτα χαρτιά ήταν από το Γκόντχαουν. Ανασήκωσε την άκρη μερικών σελίδων και βρέθηκε μπροστά στα πρωτότυπα έγγραφα από το φάκελο του Λαρς Χένρικ Γένσεν, εκείνα τα έγγραφα που είχαν εξαφανιστεί πριν από χρόνια. Είχε χρησιμοποιήσει μερικές από τις σελίδες για να εξασκηθεί, κάνοντας αδέξιες απόπειρες να αλλοιώσει τον

αριθμό του μητρώου του. Στην πορεία είχε βελτιωθεί και, φτάνοντας στην πρώτη σελίδα, είχε κάνει καλή δουλειά. Ναι, ο Λάσε είχε πλαστογραφήσει τα έγγραφα στο Γκόντχαουν, κι αυτό του είχε εξασφαλίσει επιπλέον χρόνο.

Ο Άσαντ έδειξε την επόμενη στοίβα χαρτιών, η οποία περιείχε την αλληλογραφία μεταξύ του Λάσε και του Ντάνιελ Χέιλ. Απ' ό,τι φαινόταν, η InterLab δεν είχε εξοφληθεί ακόμα για την αξία των κτιρίων που είχε αγοράσει ο πατέρας του Λάσε πριν από τόσα χρόνια. Στις αρχές του 2002, ο Ντάνιελ Χέιλ είχε στείλει ένα φαξ, με το οποίο ενημέρωνε ότι σκόπευε να καταθέσει αγωγή. Απαιτούσε την καταβολή ενός ποσού ύψους δύο εκατομμυρίων κορονών. Ο Χέιλ δεν καταλάβαινε ότι έπαιζε με τη ζωή του, όμως δε θα μπορούσε να γνωρίζει πόσο αποφασισμένος ήταν ο αντίπαλός του. Ίσως οι απαιτήσεις του είχαν προκαλέσει την αλυσιδωτή αντίδραση.

Ο Καρλ πήρε στα χέρια το πάνω πάνω χαρτί. Ήταν αντίγραφο ενός φαξ που είχε στείλει ο Λάσε Γένσεν τη μέρα που σκοτώθηκε ο Χέιλ. Περιείχε ένα μήνυμα κι ένα ανυπόγραφο συμβόλαιο:

Έχω τα χρήματα. Μπορούμε να υπογράψουμε τα χαρτιά και να κλείσουμε το θέμα στο σπίτι μου σήμερα. Ο δικηγόρος μου θα φέρει τα απαραίτητα έγγραφα. Στέλνω με φαξ ένα προσχέδιο του συμβολαίου. Συμπλήρωσε τυχόν σχόλια και διορθώσεις και φέρε τα χαρτιά μαζί σου.

Ναι, τα πάντα είχαν σχεδιαστεί προσεκτικά. Ακόμα κι αν εκείνα τα έγγραφα δεν είχαν καεί στο αυτοκίνητο, ο Λάσε πιθανότατα θα φρόντισε να εξαφανιστούν πριν φτάσει η Αστυνομία και τα νοσοκομειακά.

Ο Καρλ παρατήρησε την ημερομηνία και την ώρα της προτεινόμενης συνάντησης. Το χρονικό πλαίσιο ταίριαζε απόλυτα. Ο Χέιλ είχε παρασυρθεί σε παγίδα θανάτου. Ο Ντένις Κνούδσεν τον περίμενε στον αυτοκινητόδρομο, με το πόδι πάνω στο γκάζι.

«Κοίτα εδώ, Καρλ», είπε ο Άσαντ, παίρνοντας το πρώτο χαρτί από την επόμενη στοίβα. Ήταν η σελίδα μιας εφημερίδας, στο κάτω μέρος της οποίας υπήρχε αναφορά στο θάνατο του Ντένις Κνούδσεν. «Θάνατος από Υπερβολική Δόση Ναρκωτικών» ήταν ο σύντομος τίτλος.

Η τέλεια «αιτία θανάτου» ώστε να κλείσει το θέμα.

Ο Καρλ κοίταξε τα επόμενα χαρτιά σ' εκείνη τη στοίβα. Δεν υπήρχε καμία αμφιβολία ότι ο Λάσε είχε προσφέρει στον Ντένις πολλά χρήματα προκειμένου να προκαλέσει το τροχαίο. Ούτε υπήρχε καμία αμφιβολία πως ήταν ο αδερφός του Λάσε, ο Χανς, εκείνος που είχε πεταχτεί μπροστά στο αμάξι του Χέιλ, υποχρεώνοντάς τον να στρίψει το τιμόνι προς το κέντρο του δρόμου. Όλα πήγαν σύμφωνα με το σχέδιο, με τη μόνη διαφορά πως ο Λάσε δεν πλήρωσε ποτέ τον Ντένις, όπως του είχε υποσχεθεί, εξαγριώνοντάς τον.

Ένα απρόσμενα καλογραμμένο κείμενο με αποστολέα τον Ντένις Κνούδσεν έθετε στον Λάσε ένα τελεσίγραφο: αν δεν του έδινε τριακόσιες χιλιάδες κορόνες, ο Ντένις θα τον περίμενε σε κάποιο δρόμο ή αυτοκινητόδρομο, κάποια ανύποπτη στιγμή, για να τον στείλει εκεί όπου είχε στείλει και τον Χέιλ.

Ο Καρλ θυμήθηκε την αδερφή του Ντένις. Χρυσό παιδί ήταν ο μικρός της αδερφός, που τον θρηνούσε κιόλας.

Έστρεψε το βλέμμα προς τους πίνακες ανακοινώσεων και βρέθηκε μπροστά σε μια περίληψη των τρομερών γεγονότων που είχαν σημαδέψει τη ζωή του Λάσε Γένσεν. Το τροχαίο δυστύχημα, την απορριπτική απάντηση της ασφαλιστικής εταιρείας. Την άρνηση του Ιδρύματος Λίνγκαρ να παραχωρήσει το ποσό που είχε ζητηθεί. Τα κίνητρα συσσωρεύονταν και ξεκαθάριζαν απόλυτα.

«Λες να του σάλεψε το μυαλό για τα καλά με όλα αυτά;» ρώτησε ο Άσαντ, όπως έδινε κάτι στον Καρλ.

Ο Καρλ συνοφρυώθηκε. «Προτιμώ να μην το σκέφτομαι, Άσαντ».

Παρατήρησε προσεκτικά το αντικείμενο που του είχε δώσει ο βοηθός του. Ήταν ένα μικρό, συμπαγές κινητό τηλέφωνο Nokia. Κόκκινο, καινούριο και γυαλιστερό. Στην πίσω πλευρά κάποιος είχε γράψει με μικροσκοπικά, πλάγια γράμματα «Σάνε Γένσον», κάτω από μια καρδούλα. Αναρωτήθηκε τι θα

έλεγε το κορίτσι όταν μάθαινε πως το κινητό του υπήρχε ακόμα.

«Έχουμε τα πάντα εδώ», είπε στον Άσαντ, γνέφοντας προς τις φωτογραφίες που υπήρχαν στον τοίχο κι έδειχναν τη μητέρα του Λάσε καθισμένη σε ένα κρεβάτι νοσοκομείου, να κλαίει, τα κτίρια του ορφανοτροφείου στο Γκόντχαουν κι έναν άντρα με τις λέξεις «ο πατριός-Σατανάς» γραμμένες με χοντρά γράμματα από κάτω. Παλιά αποκόμματα εφημερίδων που επαινούσαν τη HJ Industries και τον πατέρα του Λάσε Γένσεν για το εξαιρετικό όσο και πρωτοποριακό έργο του στον τομέα της υψηλής τεχνολογίας στη Δανία. Υπήρχαν, επίσης, τουλάχιστον είκοσι λεπτομερείς φωτογραφίες τραβηγμένες πάνω στο πλοίο όπου είχε εξαφανιστεί η Μερέτε, καθώς και το πρόγραμμα των δρομολογίων, μετρήσεις της απόστασης μέχρι το γκαράζ, ακόμα και ο αριθμός των σκαλοπατιών. Τέλος, ένα πρόγραμμα σε δύο στήλες. Η μία αφορούσε τον Λάσε, η δεύτερη τον αδερφό του. Επομένως, συμμετείχαν και οι δύο.

«Τι σημαίνει αυτό;» ρώτησε ο Άσαντ, δείχνοντας τους αριθμούς.

Ο Καρλ δεν ήταν σίγουρος.

«Ίσως σημαίνει πως την απήγαγαν και τη δολοφόνησαν κάπου αλλού. Δυστυχώς, αυτή θα μπορούσε να είναι η εξήγηση».

«Κι αυτό τι σημαίνει;» συνέχισε ο Άσαντ, δείχνοντας το τελευταίο ατσάλινο τραπέζι, πάνω στο οποίο υπήρχαν διάφορα ντοσιέ και μια σειρά από τεχνικά διαγράμματα.

Ο Καρλ πήρε στα χέρια ένα ντοσιέ. Μέσα υπήρχαν διαχωριστικά, και το πρώτο είχε τον τίτλο «Εγχειρίδιο Καταδύσεων - Ναυτική Ακαδημία, ΑΥΓ. 1985». Φυλλομέτρησε τις σελίδες, διαβάζοντας τις επικεφαλίδες: Φυσιολογία των Καταδύσεων, Συντήρηση Βαλβίδων, Πίνακες Αποσυμπίεσης, Πίνακες Διαχείρισης Οξυγόνου, Νόμος του Μπόιλ, Νόμος του Ντάλτον.

Ο Καρλ δεν καταλάβαινε λέξη απ' όλα αυτά.

«Δηλαδή, χρειάζεται κάποιος που δουλεύει στην τροφοδοσία να ξέρει από καταδύσεις, Καρλ;» ρώτησε ο Άσαντ.

Ο Καρλ κούνησε το κεφάλι. «Μπορεί να το έχει σαν χόμπι».

Κοίταξε τη στοίβα των χαρτιών και εντόπισε ένα λεπτομερέστατο χειρόγραφο προσχέδιο για κάποιο εγχειρίδιο. Είχε τίτλο «Οδηγίες για τις Δοκιμές Υλικών υπό Πίεση», του Χένρικ Γένσεν, HJ Industries, 10 Νοεμβρίου 1986».

«Καταλαβαίνεις τι λέει, Καρλ;» ρώτησε ο Άσαντ, ο οποίος προφανώς δεν καταλάβαινε, με τα μάτια κολλημένα στο κείμενο.

Στην πρώτη σελίδα υπήρχαν αρκετά διαγράμματα, μαζί με μετρήσεις σωληνώσεων. Φαίνεται πως είχαν σχέση με τις προδιαγραφές κάποιων αλλαγών που θα γίνονταν σε μια υφιστάμενη εγκατάσταση, μάλλον αυτή που είχε πάρει η HJ Industries από την InterLab, όταν αγοράστηκαν εκείνα τα κτίρια.

Ο Καρλ προσπάθησε να διαβάσει στα γρήγορα τις χειρόγραφες σελίδες, σταματώντας στις λέξεις «θάλαμος συμπίεσης» και «ασφάλεια χώρου».

Ανασήκωσε το κεφάλι και κοίταξε μια κοντινή φωτογραφία της Μερέτε Λίνγκαρ, η οποία κρεμόταν πάνω από μια στοίβα χαρτιά. Για μία ακόμα φορά, οι λέξεις «θάλαμος συμπίεσης» κυριάρχησαν στο μυαλό του.

Η σκέψη τού προκάλεσε ρίγος. Ήταν δυνατό; Μια τέτοια πιθανότητα φάνταζε φριχτή, αδιανόητη. Ήταν τόσο φριχτή ώστε να τον κάνει να ιδρώσει.

«Τι συμβαίνει, Καρλ;» ρώτησε ο Άσαντ.

«Πήγαινε έξω και έχε το νου σου. Φύγε, *τώρα*, Άσαντ».

Ο βοηθός του ετοιμαζόταν να επαναλάβει την ερώτηση, όμως ο Καρλ στράφηκε προς τη μεριά της τελευταίας στοίβας. «Πήγαινε αμέσως, Άσαντ. Και να προσέχεις. Πάρε αυτό μαζί σου». Έδωσε στον Άσαντ τη σιδερένια ράβδο που είχαν χρησιμοποιήσει για να σπάσουν την κλειδαριά.

Βάλθηκε να φυλλομετρά στα γρήγορα τα χαρτιά. Βρέθηκε μπροστά σε διάφορους μαθηματικούς υπολογισμούς, τους περισσότερους γραμμένους από τον Χένρικ Γένσεν, καθώς και από άλλους. Όμως δε βρήκε τίποτα που να είχε σχέση με αυτό που έψαχνε.

Μελέτησε ξανά την πεντακάθαρη φωτογραφία της Μερέτε Λίνγκαρ. Πιθανότατα είχε τραβηχτεί από μικρή απόσταση, όμως εκείνη μάλλον δεν το είχε καταλάβει, καθώς η προσοχή της ήταν στραμμένη στο πλάι. Το βλέμμα της είχε κάτι ιδιαίτερο. Μια ζωντάνια και μια εγρήγορση που δεν μπορούσαν να αφήσουν ασυγκίνητο τον παρατηρητή. Όμως ο Καρλ ήταν βέβαιος πως δεν ήταν αυτός ο λόγος για τον οποίο ο Λάσε Γένσεν είχε αναρτήσει εκεί τη συγκεκριμένη φωτογραφία. Το αντίθετο, μάλιστα. Υπήρχαν πολλές τρύπες στις άκρες της. Φαίνεται πως είχε καρφιτσωθεί πολλές φορές, δεν είχε μείνει στην ίδια θέση.

Προσεκτικά, ο Καρλ τράβηξε τις τέσσερις καρφίτσες που τη συγκρατούσαν. Την πήρε από τον πίνακα και τη γύρισε ανάποδα.

Το κείμενο που υπήρχε στην πίσω πλευρά ήταν γραμμένο από το χέρι ενός παράφρονα.

Το διάβασε αρκετές φορές.

Αυτά τα αηδιαστικά μάτια θα πεταχτούν σαν φελλοί σαμπάνιας από το κεφάλι σου. Το γελοίο χαμόγελό σου θα

πνιγεί στο αίμα. Τα μαλλιά σου θα μαραζώσουν, οι σκέψεις σου θα κονιορτοποιηθούν. Τα δόντια σου θα σαπίσουν. Κανείς δε θα σε θυμάται, παρά μόνο γι’ αυτό που είσαι: μια πόρνη, μια τσούλα, μια σκύλα, μια φόνισσα. Έτσι να ψοφήσεις, Μερέτε Λίνγκαρ.

Και από κάτω, με κεφαλαία γράμματα, είχαν προστεθεί οι εξής σημειώσεις:

6 ΙΟΥΛΙΟΥ 2002: 2 ΑΤΜΟΣΦΑΙΡΕΣ

6 ΙΟΥΛΙΟΥ 2003: 3 ΑΤΜΟΣΦΑΙΡΕΣ

6 ΙΟΥΛΙΟΥ 2004: 4 ΑΤΜΟΣΦΑΙΡΕΣ

6 ΙΟΥΛΙΟΥ 2005: 5 ΑΤΜΟΣΦΑΙΡΕΣ

6 ΙΟΥΛΙΟΥ 2006: 6 ΑΤΜΟΣΦΑΙΡΕΣ

15 ΜΑΪΟΥ 2007: 1 ΑΤΜΟΣΦΑΙΡΑ

Ο Καρλ έριξε μια ματιά προς τα πίσω. Ένιωθε σαν να επρόκειτο να τον πλακώσουν οι τοίχοι. Έφερε την παλάμη πάνω στο μέτωπό του και έμεινε εκεί, προσπαθώντας να σκεφτεί. Την κρατούσαν αιχμάλωτη σε αυτό το μέρος, ήταν σίγουρος. Εκείνη βρισκόταν κάπου κοντά. Το έγραφε εδώ πως σκόπευαν να τη σκοτώσουν σε πέντε εβδομάδες, στις 15 Μαΐου, όμως κατά πάσα πιθανότητα το είχαν κάνει ήδη. Είχε

την αίσθηση πως ο ίδιος και ο Άσαντ ίσως είχαν προκαλέσει αυτή την εξέλιξη, και σίγουρα είχε συμβεί κάπου εκεί γύρω.

Τι κάνω τώρα; Ποιος θα μπορούσε να ξέρει κάτι; αναρωτήθηκε ο Καρλ, καθώς σκάλιζε τη μνήμη του.

Πήρε το κινητό του και πληκτρολόγησε βιαστικά τον αριθμό του Κουρτ Χάνσεν, του πρώην συναδέλφου του ο οποίος είχε εκλεγεί βουλευτής με το Συντηρητικό Κόμμα.

Βημάτιζε νευρικά στο δωμάτιο, καθώς άκουγε το τηλέφωνο να χτυπά. Ο Πατέρας Χρόνος κυκλοφορούσε κάπου εκεί έξω, γελούσε με τα χάλια τους, το ένιωθε ξεκάθαρα αυτή την ώρα.

Μια στιγμή πριν κλείσει το τηλέφωνο, άκουσε το χαρακτηριστικό ξερόβηχα του Κουρτ Χάνσεν και αμέσως μετά τη φωνή του.

Ο Καρλ τού ζήτησε να μη μιλήσει, μονάχα να ακούσει και να σκεφτεί γρήγορα. Καμία ερώτηση, μονάχα απαντήσεις.

«Θέλεις να μάθεις τι θα συνέβαινε σε ένα άτομο που θα δεχόταν πίεση ίση με έξι ατμόσφαιρες για ένα διάστημα πέντε χρόνων και στη συνέχεια η πίεση θα εκτονωνόταν αμέσως;» επανέλαβε ο Κουρτ. «Παράξενη ερώτηση. Φαντάζομαι, μιλάμε για μια υποθετική κατάσταση, σωστά;»

«Απάντησέ μου, Κουρτ. Είσαι ο μόνος που μπορώ να

σκεφτώ και ξέρει από αυτά τα πράγματα. Δε γνωρίζω κανέναν άλλο που να έχει δίπλωμα επαγγελματία δύτη, οπότε πες μου τι θα συνέβαινε».

«Λοιπόν, εννοείται πως ο άνθρωπος θα πέθαινε».

«Ναι, αλλά πόσο γρήγορα;»

«Ιδέα δεν έχω, αλλά θα ήταν φριχτό τέλος».

«Πώς, δηλαδή;»

«Θα έσκαγε ολόκληρο το σώμα του, ξεκινώντας από μέσα. Οι κυψελίδες των πνευμόνων θα έσπαγαν. Το άζωτο στα οστά θα διέλυε τους μαλακούς ιστούς. Τα όργανα, καθετί μέσα στο σώμα, θα διογκώνονταν, γιατί οξυγόνο υπάρχει παντού. Θρομβώσεις, εγκεφαλική αιμορραγία, ακατάσχετη απώλεια αίματος, ακόμα και...»

Ο Καρλ τον σταμάτησε. «Πώς θα μπορούσε να βοηθήσει κανείς σε μια τέτοια κατάσταση;»

Ο Κουρτ Χάνσεν ξερόβηξε ξανά. Ίσως δε γνώριζε την απάντηση. «Μιλάμε για πραγματικό περιστατικό, Καρλ;» ρώτησε.

«Φοβάμαι πάρα πολύ πως είναι πραγματικό, ναι».

«Τότε πρέπει να επικοινωνήσεις με τη ναυτική βάση στο Χόλμεν. Αυτοί διαθέτουν έναν κινητό θάλαμο

αποσυμπίεσης. Είναι μοντέλο Duocom, της Dräger». Έδωσε τον αριθμό τηλεφώνου στον Καρλ. Εκείνος τον ευχαρίστησε και τερμάτισε την κλήση.

Του πήρε ελάχιστο χρόνο για να εξηγήσει την κατάσταση στον αξιωματικό υπηρεσίας στη βάση.

«Πρέπει να βιαστείτε. Είναι εξαιρετικά επείγον», είπε ο Καρλ. «Φέρτε ανθρώπους με κομπρεσέρ και ό,τι άλλο εξοπλισμό έχετε, γιατί δεν ξέρω τι είδους εμπόδια θα συναντήσετε. Ειδοποιήστε και τα Κεντρικά της Αστυνομίας. Χρειάζομαι ενισχύσεις».

«Νομίζω ότι αντιλαμβάνομαι τη σοβαρότητα της κατάστασης», είπε η φωνή στην άλλη άκρη της γραμμής.

39
Την ίδια μέρα

ΠΛΗΣΙΑΣΑΝ ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ κτίριο με πάρα πολύ μεγάλη προσοχή. Παρατήρησαν το γύρω χώρο προσεκτικά, για να δουν αν είχε σκαφτεί το έδαφος πρόσφατα. Κοίταζαν τα γεμάτα γλίτσα πλαστικά δοχεία που ήταν αραδιασμένα κατά μήκος του τοίχου, λες και υπήρχε περίπτωση να κρύβεται βόμβα εκεί μέσα.

Και εκείνη η πόρτα ήταν κλεισμένη με λουκέτο, το οποίο έσπασε ο Άσαντ με το σίδερο – ήταν κι αυτή μια δεξιότητα που θα έπρεπε σύντομα να προστεθεί στην περιγραφή του

αντικειμένου δουλειάς του.

Τα ρουθούνια τους χτύπησε μια γλυκιά μυρωδιά στην είσοδο της αίθουσας. Κάτι σαν την κολόνια που κυριαρχούσε στο δωμάτιο του Λάσε Γένσεν και τη μυρωδιά κρέατος που είχε μείνει εκτός ψυγείου για πολύ καιρό. Ή ίσως θύμιζε περισσότερο τη μυρωδιά των κλουβιών στο ζωολογικό κήπο μια ζεστή, ανθισμένη, ανοιξιάτικη μέρα.

Πεσμένα στο δάπεδο υπήρχαν αμέτρητα καλούπια, φτιαγμένα από ανοξείδωτο ατσάλι σε διάφορα μεγέθη. Τα περισσότερα δεν είχαν δείκτες πάνω τους, όμως μερικά είχαν. Αμέτρητα ράφια κατά μήκος του ενός τοίχου φανέρωναν πως η παραγωγή είχε σχεδιαστεί να γίνει σε μεγάλη κλίμακα. Αυτό δε συνέβη ποτέ.

Ο Καρλ έγνεψε στον Άσαντ να τον ακολουθήσει στο διπλανό δωμάτιο, φέρνοντας το δείκτη πάνω στα χείλη του. Ο βοηθός του κούνησε καταφατικά το κεφάλι και έσφιξε το σίδερο τόσο δυνατά, που άσπρισαν οι κλειδώσεις του. Έσκυψε ελαφρά, σαν να προσπαθούσε να δώσει μικρότερο στόχο. Αυτό φάνηκε να το κάνει ενστικτωδώς.

Ο Καρλ άνοιξε την επόμενη πόρτα.

Στο χώρο υπήρχε φως. Λάμπες μέσα σε σωλήνες από ενισχυμένο γυαλί εκτείνονταν κατά μήκος ενός διαδρόμου. Αριστερά και δεξιά, υπήρχαν πόρτες που οδηγούσαν σε γραφεία χωρίς παράθυρα· στο βάθος, μια άλλη πόρτα

οδηγούσε σε έναν ακόμα διάδρομο.

Ο Καρλ έγνεψε στον Άσαντ να ερευνήσει τα γραφεία, ενώ ο ίδιος κατευθύνθηκε προς το μακρύ, στενό διάδρομο.

Ήταν απερίγραπτα βρόμικα εκεί, λες και κάποιος είχε καλύψει στην πορεία του χρόνου τους τοίχους και το πάτωμα με ακαθαρσίες ή κάποιου είδους μάκα. Σε πλήρη αντίθεση με το πνεύμα του ιδρυτή του εργοστασίου, Χένρικ Γένσεν, όταν θέλησε να δημιουργήσει αυτούς τους χώρους. Ο Καρλ δυσκολευόταν πάρα πολύ να φανταστεί λευκοντυμένους μηχανικούς να κυκλοφορούν εδώ μέσα.

Στο τέρμα του διαδρόμου, άνοιξε προσεκτικά την άλλη πόρτα, ενώ έσφιγγε το σουγιά μέσα στην τσέπη του σακακιού του.

Άναψε το φως και βρέθηκε μπροστά σε κάποιου είδους αποθήκη, η οποία περιείχε δύο καρότσια και στοίβες από γυψοσανίδες, καθώς και αρκετές φιάλες υδρογόνου και οξυγόνου. Ενστικτωδώς, οσμίστηκε τον αέρα. Του μύρισε κορδίτης. Σαν να είχε εκπυρσοκροτήσει κάποιο όπλο εκεί μέσα πολύ πρόσφατα.

«Δεν υπάρχει τίποτα στα γραφεία», άκουσε τον Άσαντ να λέει σιγανά πίσω του.

Ο Καρλ έγνεψε καταφατικά. Ούτε κι εκεί φαινόταν να υπάρχει κάτι. Μονάχα η ίδια βρόμα που υπήρχε και στο

διάδρομο.

Ο Άσαντ πέρασε μέσα κι έριξε μια ματιά τριγύρω.

«Δε φαίνεται να είναι εδώ αυτός ο Λάσε, Καρλ».

«Δεν ψάχνουμε αυτόν, τώρα».

Ο Άσαντ συνοφρυώθηκε. «Και τότε, ποιον ψάχνουμε;»

«Σσστ», έκανε ο Καρλ. «Το ακούς αυτό;»

«Τι πράγμα;»

«Άκου. Ένας πολύ σιγανός ήχος, σαν σφύριγμα».

«Σφύριγμα;»

Ο Καρλ ύψωσε το χέρι για να κάνει τον Άσαντ να πάψει και ύστερα έκλεισε τα μάτια. Ίσως ήταν κάποιος εξαεριστήρας στο βάθος. Ίσως νερό που περνούσε μέσα από τους σωλήνες.

«Σαν αέρας ακούγεται, Καρλ. Σαν να έχει τρυπήσει κάτι».

«Ναι, αλλά από πού έρχεται;» Ο Καρλ γύρισε με αργές κινήσεις ολόγυρα. Ήταν αδύνατο να εντοπίσει το ακριβές σημείο. Το δωμάτιο δεν είχε πλάτος πάνω από τρία μέτρα και μήκος τεσσεράμισι με έξι μέτρα, κι όμως ο ήχος έμοιαζε να πηγάζει από παντού και ταυτόχρονα από πουθενά.

Αποτύπωσε στο μυαλό του την εικόνα του χώρου. Στα αριστερά του υπήρχαν τέσσερις μεγάλες γυψοσανίδες, στημένες η μία δίπλα στη άλλη, και πίσω από καθεμία άλλες τέσσερις με πέντε. Στον απέναντι τοίχο υπήρχε μια ορφανή γυψοσανίδα, η οποία έστεκε στραβά. Ο τοίχος στα δεξιά ήταν γυμνός.

Ανασήκωσε το κεφάλι και είδε ψηλά τέσσερα τελάρα ψευδοροφής με μικροσκοπικές τρύπες πάνω τους, και ανάμεσά τους περνούσαν πλεξούδες από καλώδια και χάλκινους σωλήνες που έρχονταν από το διάδρομο και χάνονταν πίσω από τις στοιβαγμένες γυψοσανίδες.

Ο Άσαντ παρατήρησε το ίδιο πράγμα. «Κάτι πρέπει να υπάρχει πίσω από αυτές, Καρλ».

Ο Καρλ έγνεψε καταφατικά. Ίσως ένας εξωτερικός τοίχος, ίσως κάτι άλλο.

Κάθε φορά που έπιαναν μια γυψοσανίδα και τη μετέφεραν στον απέναντι τοίχο, ο συριχτός ήχος έμοιαζε να δυναμώνει.

Τελικά, βρέθηκαν μπροστά σε έναν τοίχο με ένα μεγάλο μαύρο κουτί κοντά στο ταβάνι, πάνω στο οποίο υπήρχαν διάφοροι διακόπτες, μετρητές και κουμπιά. Στο πλάι αυτού του πίνακα ελέγχου υπήρχε μια τοξωτή πόρτα, εντοιχισμένη, σε δύο τμήματα τα οποία καλύπτονταν από μεταλλικές πλάκες. Στην απέναντι πλευρά αντίκρισαν δύο μεγάλα παράθυρα με ενισχυμένα γαλακτερά τζάμια. Πάνω στα τζάμια

υπήρχαν κάτι καλώδια πιασμένα με ταινία, ανάμεσα σε δύο ακίδες που ο Καρλ υποψιάστηκε ότι ίσως ήταν πυροκροτητές. Κάτω από κάθε παράθυρο ήταν στημένη μια κάμερα παρακολούθησης πάνω σε τρίποδα. Δεν ήταν δύσκολο να φανταστεί κανείς σε τι χρησίμευαν οι κάμερες και για ποιο σκοπό είχαν τοποθετηθεί οι πυροκροτητές.

Στο δάπεδο, κάτω από τις κάμερες, υπήρχαν πολλά μικρά μαύρα σφαιρίδια. Ο Καρλ πήρε μερικά στο χέρι και κατάλαβε πως ήταν σκάγια. Άγγιξε την επιφάνεια των τζαμιών κι έκανε ένα βήμα πίσω. Δεν υπήρχε αμφιβολία πως τα σκάγια είχαν σημαδέψει τα τζάμια. Επομένως, ίσως είχε συμβεί κάτι εκεί πέρα που οι ένοικοι του αγροκτήματος δεν είχαν κατορθώσει να ελέγξουν.

Κόλλησε το αφτί στον τοίχο. Το σφύριγμα ακουγόταν από κάπου εκεί μέσα. Όχι από την πόρτα, ούτε από τα παράθυρα. Από μέσα. Πρέπει να ήταν ένας υψηλής συχνότητας ήχος για να καταφέρει να διαπεράσει ένα τόσο συμπαγές περίβλημα.

«Εδώ δείχνει πάνω από πέντε bar, Καρλ».

Εκείνος κοίταξε το μετρητή πίεσης που χτυπούσε με το δείκτη του ο Άσαντ. Είχε δίκιο. Και πέντε bar ήταν το ίδιο με πέντε ατμόσφαιρες. Επομένως, η πίεση στο θάλαμο είχε πέσει ήδη κατά μία ατμόσφαιρα.

«Άσαντ, νομίζω πως η Μερέτε Λίνγκαρ βρίσκεται εδώ μέσα».

Ο βοηθός του έμεινε ακίνητος, παρατηρώντας την τοξωτή μεταλλική πόρτα. «Έτσι λες;»

Ο Καρλ έγνεψε καταφατικά.

«Ο δείκτης της πίεσης πηγαίνει προς τα κάτω, Καρλ».

Είχε δίκιο. Η κίνηση της βελόνας, μάλιστα, ήταν ορατή.

Ο Καρλ κοίταξε όλα εκείνα τα καλώδια που εκτείνονταν από πάνω τους. Τα λεπτά σύρματα ανάμεσα στους πυροκροτητές κρέμονταν μέχρι το πάτωμα, με τις άκρες τους γυμνωμένες. Το σχέδιο θα ήταν μάλλον να συνδεθεί μια μπαταρία ή κάποιος άλλος εκρηκτικός μηχανισμός σε αυτά. Άραγε, αυτό σκόπευαν να κάνουν στις 15 Μαΐου, όταν η πίεση θα έπεφτε στη μία ατμόσφαιρα, όπως είχε σημειωθεί στην πίσω πλευρά της φωτογραφίας της Μερέτε Λίνγκαρ;

Περιέφερε το βλέμμα τριγύρω και προσπάθησε να καταλάβει τι συνέβαινε. Οι χάλκινοι σωλήνες οδηγούσαν κατευθείαν στο δωμάτιο. Πρέπει να ήταν καμιά δεκαριά συνολικά, οπότε πώς θα μπορούσε να καταλάβει κανείς ποιοι εκτόνωναν την πίεση και ποιοι την αύξαναν; Αν έκοβαν κάποιον από τους σωλήνες, υπήρχε τεράστιος κίνδυνος να κάνουν τα πράγματα χειρότερα για όποιον βρισκόταν μέσα στο θάλαμο συμπίεσης. Το ίδιο και στην περίπτωση που επιχειρούσαν κάτι με τα ηλεκτρικά σύρματα.

Πλησίασε την αεροστεγή πόρτα και παρατήρησε τους

διακόπτες δίπλα της. Εδώ δεν υπήρχε καμία αμφιβολία – όλα ήταν γραμμένα πάνω στα έξι κουμπιά: Πόρτα ασφαλείας ανοιχτή. Πόρτα ασφαλείας κλειστή. Εξωτερική αεροστεγής πόρτα ανοιχτή. Εξωτερική αεροστεγής πόρτα κλειστή. Εσωτερική θυρίδα ανοιχτή. Εσωτερική θυρίδα κλειστή.

Οι διακόπτες της αεροστεγούς πόρτας και της θυρίδας ήταν σε θέση OFF. Κι έτσι έπρεπε να παραμείνουν.

«Τι λες να κάνει αυτό το πράγμα;» ρώτησε ο Άσαντ. Ήταν έτοιμος να γυρίσει ένα μικρό ποτενσιόμετρο από τη θέση OFF στη θέση ON.

Ο Καρλ ευχήθηκε να βρισκόταν εκεί ο Χάρντι για να δει όλο αυτό το σύστημα. Αν υπήρχε ένα πράγμα που μπορούσε να κάνει ο Χάρντι καλύτερα από κάθε άλλο, αυτό ήταν να ασχολείται με κουμπιά και διακόπτες.

«Αυτός ο διακόπτης τοποθετήθηκε μετά τους άλλους», είπε ο Άσαντ. «Αλλιώς, γιατί να είναι οι άλλοι φτιαγμένοι από αυτό το καφετί υλικό;» Έδειξε ένα τετράγωνο κουτί από βακελίτη. «Και γιατί να είναι αυτό το μόνο φτιαγμένο από πλαστικό, μέσα σε τόσα άλλα;»

Ήταν αλήθεια. Οι διαφορετικοί διακόπτες ήταν προφανές πως είχαν φτιαχτεί με διαφορά δεκαετιών.

Ο Άσαντ έγνεψε με το κεφάλι προς επιβεβαίωση. «Νομίζω πως αυτός εδώ ο δείκτης ή σταματά τη διαδικασία ή αλλιώς

δε σημαίνει τίποτα». Τι ανακριβής αλλά ωραίος τρόπος να το θέσει κανείς!

Ο Καρλ πήρε μια βαθιά ανάσα. Είχαν περάσει σχεδόν δέκα λεπτά από τη στιγμή που είχε επικοινωνήσει με τη ναυτική βάση και θα έπαιρνε ακόμα κάμποση ώρα για να φτάσουν οι ειδικοί με το θάλαμο αποσυμπίεσης μέχρι εδώ. Αν η Μερέτε Λίνγκαρ εξακολουθούσε να βρίσκεται μέσα σε αυτό το χώρο, θα έπρεπε να κάνουν κάτι δραστικό.

«Γύρνα τον», είπε στον Άσαντ, καθόλου σίγουρος για την απόφασή του.

Αμέσως μόλις γύρισε ο διακόπτης, άκουσαν το σφύριγμα να σκίζει το δωμάτιο, ακόμα πιο δυνατά απ' ό,τι πριν. Ο Καρλ ένιωσε να του κόβεται η ανάσα. Για μια στιγμή ήταν σίγουρος πως είχαν μειώσει κι άλλο την πίεση.

Τότε κοίταξαν προς τα πάνω και εντόπισαν τα τέσσερα παραλληλόγραμμα με πλαίσια στο ταβάνι, που λειτουργούσαν σαν ηχεία. Έτσι άκουγαν το σφυριχτό ήχο που έβγαινε μέσα από το θάλαμο και χτυπούσε στα νεύρα έτσι όπως είχε γίνει διαπεραστικός.

«Τι γίνεται τώρα;» φώναξε ο Άσαντ, με τις παλάμες στα αφτιά, δυσκολεύοντας την προσπάθεια του Καρλ να του απαντήσει.

«Νομίζω πως άνοιξες την ενδοεπικοινωνία», του

απάντησε δυνατά, κοιτάζοντας προς τα παραλληλόγραμμα στο ταβάνι. «Είσαι εκεί μέσα, Μερέτε;» φώναξε τρεις με τέσσερις φορές, τεντώνοντας ύστερα τα αφτιά.

Τώρα καταλάβαινε καθαρά πως ο ήχος ήταν αέρας που διέρρεε από κάποιο στενό πέρασμα. Σαν τον ήχο που κάνει ένας άνθρωπος με τα δόντια του, καθώς σφυρίζει. Και ακουγόταν διαρκώς.

Έριξε μια ανήσυχη ματιά στο μετρητή της πίεσης. Η βελόνα είχε κατέβει σχεδόν στις τεσσερισήμισι ατμόσφαιρες. Έπεφτε γρήγορα.

Φώναξε ξανά, με όλη τη δύναμη των πνευμόνων του, και ο Άσαντ κατέβασε τις παλάμες από τα αφτιά και τον μιμήθηκε. Οι συνδυασμένες κραυγές τους θα μπορούσαν να ξυπνήσουν ακόμα και νεκρούς, σκέφτηκε ο Καρλ, ελπίζοντας ειλικρινά πως το πράγμα δεν είχε φτάσει έως εκεί.

Τότε άκουσε ένα δυνατό γδούπο από το μαύρο κουτί κοντά στο ταβάνι και για μια στιγμή στο δωμάτιο επικράτησε απόλυτη σιωπή.

Αυτό το κουτί εκεί πάνω ελέγχει την εξισορρόπηση της πίεσης, σκέφτηκε, προσπαθώντας να αποφασίσει αν έπρεπε να τρέξει στο διπλανό χώρο για να βρει κάτι να πατήσει πάνω του, ώστε να μπορέσει να ανοίξει το κουτί.

Εκείνη ακριβώς τη στιγμή έφτασαν στα αφτιά τους

βογκητά από τα ηχεία. Σαν τους ήχους που κάνει ένα παγιδευμένο ζώο ή σαν τη φωνή ενός ανθρώπου που νιώθει μεγάλη ταραχή ή πόνο. Ήταν ένας μακρόσυρτος, μονότονος οδυρμός.

«Μερέτε, εσύ είσαι;» φώναξε ο Καρλ.

Έμειναν ακίνητοι και περίμεναν. Τότε ακούστηκε κάτι σαν «ναι».

Ο Καρλ ένιωσε ένα κάψιμο στο λαιμό. Η Μερέτε Λίνγκαρ βρισκόταν εκεί μέσα. Φυλακισμένη για πάνω από πέντε χρόνια σε αυτό το θλιβερό και αποκρουστικό χώρο. Και τώρα πιθανότατα κινδύνευε να πεθάνει, ενώ ο Καρλ δεν ήξερε πώς να αντιδράσει.

«Τι μπορούμε να κάνουμε, Μερέτε;» φώναξε. Ξαφνικά άκουσε έναν τρομερό κρότο από τη γυψοσανίδα στον απέναντι τοίχο. Αμέσως κατάλαβε πως κάποιος είχε πυροβολήσει με καραμπίνα, μέσα από τη γυψοσανίδα, σκορπίζοντας σκάγια σε ολόκληρο το δωμάτιο. Ένιωσε ένα κάψιμο σε διάφορα σημεία του σώματός του και ζεστό αίμα να κυλά. Έμεινε παραλυμένος για ένα δέκατο του δευτερολέπτου, που του φάνηκε αιωνιότητα. Αμέσως μετά, βούτηξε προς τα πίσω, πέφτοντας πάνω στον Άσαντ, ο οποίος είχε απομείνει εμβρόντητος, με το χέρι να αιμορραγεί και μια έκφραση που φανέρωνε τη σαστιμάρα του.

Όπως ήταν πεσμένοι καταγής, η γυψοσανίδα έγειρε προς

τα εμπρός, αποκαλύπτοντας τον άνθρωπο που είχε πυροβολήσει. Δεν ήταν δύσκολο να τον αναγνωρίσουν. Πέρα από τις ρυτίδες στο πρόσωπό του, τις οποίες είχε αποκτήσει με την πάροδο των χρόνων από τη δύσκολη ζωή και τη βασανισμένη ψυχή του, ο Λάσε Γένσεν ήταν ολόιδιος με το αγόρι στις φωτογραφίες που είχαν δει.

Εκείνος εγκατέλειψε την κρυψώνα του, κρατώντας την καραμπίνα που κάπνιζε ακόμα, καθώς παρατηρούσε τα τραύματα που είχε προκαλέσει ο πυροβολισμός του με την ίδια παγερή αδιαφορία που θα ένιωθε αν αντίκριζε ένα πλημμυρισμένο υπόγειο.

«Πώς με βρήκατε;» ρώτησε, καθώς άνοιγε την κάννη και τοποθετούσε καινούρια φυσίγγια. Πήγε και στάθηκε από πάνω τους. Δεν υπήρχε καμία αμφιβολία πως θα τραβούσε τη σκανδάλη, εφόσον το αποφάσιζε.

«Δεν υπάρχει λόγος να το συνεχίσεις, Λάσε», είπε ο Καρλ, ανασηκώνοντας το σώμα του, για να μπορέσει ο Άσαντ να τραβηχτεί από κάτω του. «Αν σταματήσεις τώρα, ίσως καταφέρεις να γλιτώσεις με μερικά χρόνια φυλακή. Αλλιώς, σε περιμένουν ισόβια για φόνο».

Ο άντρας χαμογέλασε. Δεν ήταν δύσκολο να καταλάβει κανείς γιατί τον ερωτεύονταν οι γυναίκες. Ήταν ένας διάολος μεταμφιεσμένος. «Τότε, είναι πολλά που δεν ξέρεις», είπε, στρέφοντας το όπλο κατευθείαν πάνω στον κρόταφο του Άσαντ.

Ναι, έτσι νομίζει, σκέφτηκε ο Καρλ, καθώς ένιωθε το χέρι του Άσαντ να ψαχουλεύει την τσέπη του σακακιού του. «Έχω καλέσει ενισχύσεις. Οι συνάδελφοί μου θα φτάσουν από στιγμή σε στιγμή. Δώσε μου την καραμπίνα, Λάσε, και όλα θα είναι εντάξει».

Ο Λάσε κούνησε το κεφάλι. Δεν το έχαψε. «Θα σκοτώσω το συνεργάτη σου αν δε μου απαντήσεις. Πώς στο διάολο καταφέρατε να με βρείτε;»

Λαμβάνοντας υπόψη υπό τι πίεση πρέπει να βρισκόταν, ο Λάσε ακουγόταν τρομερά ψύχραιμος. Προφανώς, ήταν τελείως τρελός.

«Ο Ούφε μάς οδήγησε εδώ», του είπε ο Καρλ.

«Ο Ούφε;» Τώρα η έκφρασή του άλλαξε. Εκείνη η πληροφορία δεν ταίριαζε στην πραγματικότητα που ήταν αποφασισμένος να ελέγξει. «Μαλακίες! Ο Ούφε Λίνγκαρ δεν ξέρει τίποτα», είπε ο Λάσε. «Δεν μπορεί καν να μιλήσει. Παρακολουθώ τις ειδήσεις τις τελευταίες μέρες. Δεν είπε λέξη. Λες ψέματα».

Ο Καρλ κατάλαβε πως ο Άσαντ είχε πιάσει το σουγιά.

Γραμμένους τους είχε αυτή τη στιγμή τους κανόνες και τους νόμους για τα παράνομα όπλα. Το μόνο που ήλπιζε ήταν να είχε ο Άσαντ το χρόνο να τον χρησιμοποιήσει.

Από τα ηχεία στο ταβάνι ακούστηκε ένας ήχος, σαν να προσπαθούσε να πει κάτι η γυναίκα μέσα στο θάλαμο.

«Ο Ούφε Λίνγκαρ σε αναγνώρισε σε μια φωτογραφία», επέμεινε ο Καρλ. «Μια φωτογραφία στην οποία στέκεσαι δίπλα στον Ντένις Κνούδσεν, όταν ήσαστε παιδιά. Θυμάσαι εκείνη τη φωτογραφία, Άτομος;»

Το παρατσούκλι τον πόνεσε, σαν να είχε φάει χαστούκι. Ήταν προφανές πως ο πόνος που είχε συσσωρευτεί επί χρόνια άρχιζε να αναδεύεται στην ψυχή του Λαρς Γένσεν.

Μόρφασε κι έγνεψε καταφατικά. «Ώστε το ξέρεις κι αυτό! Φαντάζομαι πως ξέρεις τα πάντα. Επομένως, καταλαβαίνεις πως θα πρέπει να ακολουθήσεις τη Μερέτε».

«Δε θα προλάβεις. Καταφθάνουν ενισχύσεις», είπε ο Καρλ, γέρνοντας ελαφρά προς τα εμπρός, ώστε να μπορέσει ο Άσαντ να τραβήξει το σουγιά και να ριχτεί στον Λάσε με μια κίνηση. Το ερώτημα ήταν αν θα προλάβαινε ο ψυχοπαθής να τραβήξει τη σκανδάλη. Αν ο Λάσε άδειαζε πάνω τους τη δίκαννη καραμπίνα από τόσο κοντινή απόσταση, ο Καρλ και ο Άσαντ ήταν τελειωμένοι.

Ο Λάσε χαμογέλασε ξανά. Είχε ανακτήσει ήδη την αυτοκυριαρχία του. Ήταν χαρακτηριστικό σημάδι ψυχοπαθούς: τίποτα δεν ήταν ικανό να τον αγγίξει.

«Μπα, θα προλάβω. Να είσαι σίγουρος γι’ αυτό».

Το τίναγμα στην τσέπη του σακακιού του Καρλ και το ακόλουθο άνοιγμα του σουγιά συνέπεσαν με τον ήχο που κάνει η σάρκα μόλις καρφώσεις ένα μαχαίρι μέσα της. Τένοντες που κόβονται, μύες που σκίζονται. Ο Καρλ είδε το αίμα στο πόδι του Λάσε ακριβώς τη στιγμή που ο Άσαντ έσπρωχνε την καραμπίνα προς τα πάνω με το ματωμένο αριστερό χέρι του. Ο κρότος δίπλα στα αφτιά του Καρλ, καθώς ο Λάσε πυροβολούσε αντανακλαστικά, εκμηδένισε κάθε άλλο ήχο. Είδε τον Λάσε να πέφτει βουβά προς τα πίσω κι ύστερα τον Άσαντ να ρίχνεται πάνω του, με τη λεπίδα υψωμένη, έτοιμη να χτυπήσει.

«Όχι!» ούρλιαξε ο Καρλ, αν και μετά βίας άκουσε τον ήχο της φωνής του. Προσπάθησε να σηκωθεί, όμως τώρα ένιωθε τον πόνο από τον πυροβολισμό που είχε δεχτεί. Κοίταξε κάτω και είδε το αίμα να ρέει στο δάπεδο. Ύστερα έπιασε το μηρό του και τον πίεσε με δύναμη καθώς σηκωνόταν.

Ο Άσαντ είχε ρίξει το βάρος του, αιμορραγώντας κι αυτός, πάνω στο στήθος του Λάσε, με το σουγιά κολλημένο στο λαρύγγι του άλλου. Ο Καρλ δεν άκουγε, όμως έβλεπε τον Άσαντ να φωνάζει στον άντρα από κάτω του, και τον Λάσε να φτύνει στο πρόσωπο τον Άσαντ με κάθε πρόταση που πρόφερε.

Σταδιακά, ο Καρλ ανέκτησε την ακοή στο ένα αφτί. Το σύστημα πάνω από το κεφάλι του είχε αρχίσει και πάλι να απελευθερώνει αέρα από το θάλαμο. Αυτή τη φορά, ο σφυριχτός ήχος ήταν κάπως ψιλότερος απ’ ό,τι πριν. Ή

μήπως τον ξεγελούσε η ακοή του;

«Πώς σταματάμε αυτή τη μαλακία; Πώς κλείνουμε τους εξαεριστήρες; Πες μου!» φώναζε ο Άσαντ για πολλοστή φορά, δεχόμενος ένα ακόμα φτύσιμο στο πρόσωπο.

Μόλις τώρα παρατήρησε ο Καρλ πως, κάθε φορά που έφτυνε ο Λάσε, η λάμα πίεζε με ακόμα μεγαλύτερη δύναμη το λαιμό του.

«Έχω κόψει τα λαρύγγια καλύτερων ανθρώπων από του λόγου σου!» ούρλιαξε ο Άσαντ, καθώς έκανε μια ρηχή τομή στην επιδερμίδα, εντούτοις αρκετή ώστε να τρέξει το αίμα του Λάσε.

«Ακόμα και να ’ξερα, δε θα σου έλεγα», γρύλισε εκείνος.

Ο Καρλ κοίταξε το πόδι του Λάσε, εκεί όπου τον είχε μαχαιρώσει ο Άσαντ. Δεν αιμορραγούσε πολύ, όχι όπως θα συνέβαινε στην περίπτωση που είχε κοπεί η μεγάλη μηριαία αρτηρία. Ακόμα κι έτσι, όμως, ήταν ένα σοβαρό τραύμα.

Έστρεψε το βλέμμα στο μανόμετρο· η πίεση έπεφτε αργά αλλά σταθερά. Πού στο διάολο ήταν οι ενισχύσεις; Δεν είχε τηλεφωνήσει ο αξιωματικός από τη ναυτική βάση του Χόλμεν στους συναδέλφους του, όπως του είχε ζητήσει; Ο Καρλ έγειρε στον τοίχο κι έβγαλε το κινητό του. Σχημάτισε τον αριθμό του αξιωματικού υπηρεσίας και ενημερώθηκε πως η βοήθεια θα κατέφθανε σε μερικά λεπτά. Οι συνάδελφοί του

και οι διασώστες θα είχαν πολλή δουλειά.

Δεν ένιωσε το χτύπημα στο μπράτσο του· απλώς είδε το κινητό του στο πάτωμα και το χέρι του να κρεμά στο πλάι. Έκανε απότομα μεταβολή και αντίκρισε το αδύνατο πλάσμα να στέκεται πίσω τους, να σημαδεύει ξανά και να κατεβάζει με δύναμη το σιδερένιο λοστό στον κρόταφο του Άσαντ. Εκείνος σωριάστηκε κάτω χωρίς να αρθρώσει λέξη.

Τότε, ο αδερφός του Λάσε έκανε ένα βήμα προς τα εμπρός και βάλθηκε να ποδοπατεί το κινητό του Καρλ, μέχρι που το έκανε κομμάτια.

«Ω, Θεέ μου, είναι σοβαρό το τραύμα, παιδί μου;» ακούστηκε μια φωνή από πίσω τους. Η γυναίκα τσούλησε προς το μέρος τους την αναπηρική καρέκλα της, ενώ όλες οι έγνοιες της ζωής αυλάκωναν το πρόσωπό της. Δεν έδωσε καμία σημασία στον αναίσθητο άντρα που κειτόταν στο πάτωμα. Έβλεπε μονάχα το αίμα που πότιζε το μπατζάκι του γιου της.

Ο Λάσε σηκώθηκε με δυσκολία, ρίχνοντας ένα έξαλλο βλέμμα στον Καρλ. «Δεν είναι τίποτα, μαμά», είπε. Έβγαλε ένα μαντίλι από την τσέπη του, τράβηξε τη ζώνη του και έδεσε και τα δύο σφιχτά γύρω από το μηρό του, με τη βοήθεια του αδερφού του.

Εκείνη πέρασε από μπροστά τους, καρφώνοντας τα μάτια στο μανόμετρο. «Πώς τα πας, άθλια σκύλα;» φώναξε προς

το τζάμι.

Ο Καρλ κοίταξε τον Άσαντ, ο οποίος ανάσαινε αδύναμα καταγής. Ίσως κατάφερνε να επιζήσει. Έπειτα σάρωσε με το βλέμμα το δάπεδο, ελπίζοντας να εντοπίσει το σουγιά. Ίσως ήταν κάτω από τον Άσαντ, ή να φαινόταν έτσι κι άλλαζε θέση ο ψηλέας.

Ήταν λες και ο Χανς διάβασε τη σκέψη του Καρλ. Στράφηκε προς το μέρος του με μια παιδιάστικη έκφραση στο πρόσωπο, σαν να σχεδίαζε ο Καρλ να κλέψει κάτι που του ανήκε, ή ακόμα και να αρχίσει να τον χτυπά. Το βλέμμα που έριξε στον Καρλ πήγαζε από τη μοναξιά της παιδικής του ηλικίας. Από τη χλεύη των άλλων παιδιών που δεν καταλάβαιναν πόσο ευάλωτο μπορούσε να είναι ένα άτομο με περιορισμένες πνευματικές ικανότητες. Σήκωσε το σίδερο και σημάδεψε το λαιμό του Καρλ.

«Να τον σκοτώσω, Λάσε; Να τον σκοτώσω; Μπορώ να το κάνω».

«Τίποτα δε θα κάνεις», είπε η γυναίκα, τσουλώντας την αναπηρική καρέκλα της πιο κοντά.

«Κάτσε κάτω, μπάσταρδε μπάτσε», διέταξε ο Λάσε, ορθώνοντας το κορμί του. «Τράβα φέρε την μπαταρία, Χανς. Θα τινάξουμε το κτίριο στον αέρα. Δεν έχουμε πια άλλη επιλογή. Βιάσου. Σε δέκα λεπτά έχουμε φύγει».

Γέμισε ξανά την καραμπίνα, με το βλέμμα να μη φεύγει στιγμή από τον Καρλ, ο οποίος γλίστρησε πάνω στον τοίχο, μέχρι που βρέθηκε να κάθεται με την πλάτη ακουμπισμένη στην αεροστεγή πόρτα.

Τότε ο Λάσε έσκισε την κολλητική ταινία από τα παράθυρα και άρπαξε τα εκρηκτικά. Με μια γρήγορη κίνηση, τύλιξε το θανατηφόρο συνδυασμό καλωδίων και πυροκροτητών γύρω από το λαιμό του Καρλ σαν κασκόλ.

«Δε θα νιώσεις το παραμικρό, οπότε μη φοβάσαι. Για εκείνη, όμως, τα πράγματα θα είναι διαφορετικά. Έτσι πρέπει να γίνει», είπε ψυχρά ο Λάσε, σέρνοντας τις φιάλες αερίων προς το τοίχωμα του θαλάμου συμπίεσης, πίσω από τον Καρλ.

Εκείνη τη στιγμή επέστρεψε ο αδερφός του με την μπαταρία και μια κουλούρα καλώδιο.

«Όχι, θα το κάνουμε αλλιώς, Χανς. Θα πάρουμε την μπαταρία έξω, μαζί μας. Το μόνο που χρειάζεται είναι να τη συνδέσεις έτσι», είπε ο Λάσε, δείχνοντάς του πώς έπρεπε να συνδεθούν τα εκρηκτικά γύρω από το λαιμό του Καρλ με τα καλώδια που κρέμονταν από τους πυροκροτητές και, στη συνέχεια, με την μπαταρία. «Κόψε ένα πολύ μεγάλο κομμάτι. Πρέπει να φτάνει μέχρι έξω στην αυλή». Γέλασε και κοίταξε κατάματα τον Καρλ. «Θα δώσουμε ρεύμα απέξω, και η έκρηξη θα αποκεφαλίσει αυτό το καθίκι και ταυτόχρονα θα ανατινάξει τις φιάλες».

«Ναι, αλλά πριν τι θα κάνουμε; Τι θα γίνει με δαύτον;» ρώτησε ο αδερφός του, δείχνοντας τον Καρλ. «Θα μπορούσε να κόψει τα καλώδια».

«Τι θα γίνει με δαύτον...;» Ο Λάσε χαμογέλασε και απομάκρυνε κι άλλο την μπαταρία από τον Καρλ. «Έχεις απόλυτο δίκιο. Σε ένα λεπτό θα σε αφήσω να τον χτυπήσεις μέχρι να μείνει λιπόθυμος».

Έπειτα η φωνή του άλλαξε και στράφηκε ξανά προς τον Καρλ σκυθρωπός. «Πώς στο διάολο κατάφερες να με βρεις; Είπες πως σε οδήγησαν εδώ ο Ντένις Κνούδσεν και ο Ούφε. Μα, δεν καταλαβαίνω. Πώς τους σύνδεσες μ’ εμένα;»

«Έκανες χιλιάδες λάθη, καραγκιόζη. Και ρωτάς πώς κατάφερα να σε βρω!»

Ο Λάσε έκανε λίγο πίσω, με μια έκφραση στο βλέμμα που θα μπορούσε να περιγραφεί μονάχα ως παρανοϊκή. Ήταν βέβαιο πως θα πυροβολούσε τον Καρλ από στιγμή σε στιγμή. Αρκούσε να σημαδέψει προσεκτικά και να τραβήξει τη σκανδάλη. Κι αυτό θα ήταν το τέλος. Όπως και να είχε το πράγμα, ο Λάσε δε θα επέτρεπε στον μπάτσο να τον εμποδίσει να ανατινάξει αυτό το μέρος. Λες και ο Καρλ δεν το ήξερε.

Συμφιλιωμένος με τη μοίρα του, εκείνος στράφηκε και κοίταξε τον αδερφό του Λάσε. Δυσκολευόταν. Δεν μπορούσε να απλώσει σωστά τα καλώδια. Συνέχεια έστριβαν και

πλέκονταν μεταξύ τους καθώς τα ξετύλιγε.

Εκείνη ακριβώς τη στιγμή, ο Καρλ ένιωσε το τραυματισμένο μπράτσο του Άσαντ να τρέμει, έτσι όπως ακουμπούσε στο πόδι του. Ίσως να μην ήταν τόσο βαριά τραυματισμένος. Μικρή παρηγοριά, γιατί σε ένα λεπτό θα κείτονταν και οι δύο νεκροί.

Ο Καρλ έκλεισε τα μάτια και προσπάθησε να θυμηθεί κάποιες σημαντικές στιγμές της ζωής του. Ύστερα από μερικά δευτερόλεπτα κενού, τα άνοιξε ξανά. Ακόμα κι αυτή η ανακούφιση αποδεικνυόταν ανέφικτη.

Ήταν δυνατό να είχε η ζωή του τόσο λίγες ξεχωριστές στιγμές να τη χαρακτηρίζουν;

«Πρέπει να φύγεις από το δωμάτιο τώρα, μητέρα», άκουσε να λέει ο Λάσε. «Βγες έξω, στην αυλή, μακριά από τους εξωτερικούς τοίχους. Θα έρθουμε να σε βρούμε σε ένα λεπτό. Ύστερα θα εξαφανιστούμε».

Η γυναίκα έγνεψε καταφατικά, έριξε μια τελευταία ματιά στα παράθυρα κι έφτυσε.

Όπως περνούσε μπροστά από τους γιους της, κοίταξε με περιφρόνηση τον Καρλ και τον άντρα που ήταν πεσμένος δίπλα του. Θα τους είχε κλοτσήσει, αν μπορούσε. Της είχαν κλέψει τη ζωή, ακριβώς όπως και κάποιοι άλλοι νωρίτερα. Βρισκόταν σε μια διαρκή κατάσταση πίκρας και μίσους. Σε

κανένα άλλο συναίσθημα δε θα επέτρεπε να διαπεράσει την προστατευτική γυάλινη σφαίρα μέσα στην οποία ζούσε.

Δεν έχεις χώρο να περάσεις, μέγαιρα, σκέφτηκε ο Καρλ, παρατηρώντας πόσο άτσαλα προεξείχε το πόδι του Άσαντ.

Μόλις η αναπηρική καρέκλα βρήκε το πόδι του βοηθού του, εκείνος έβγαλε μια κραυγή. Αστραπιαία, πετάχτηκε όρθιος και βρέθηκε ανάμεσα στη γυναίκα και την πόρτα. Οι δύο άντρες που στέκονταν δίπλα στα τζάμια στράφηκαν προς το μέρος του. Ο Λάσε σήκωσε την καραμπίνα, τη στιγμή που ο Άσαντ, με το αίμα να αναβλύζει από τον κρόταφό του, συσπειρώθηκε πίσω από την αναπηρική καρέκλα, άρπαξε τη γυναίκα από τα κοκαλιάρικα γόνατά της και όρμησε καταπάνω στους δύο γιους της σαν να κρατούσε πολιορκητικό κριό. Ακολούθησε σαματάς. Ο Άσαντ βρυχιόταν, η γυναίκα ούρλιαζε, ο θάλαμος συμπίεσης σφύριζε και οι προειδοποιητικές κραυγές των δύο αντρών διακόπηκαν από το χάος που προκάλεσε η αναπηρική καρέκλα, καθώς τους σώριαζε στο δάπεδο.

Η γυναίκα βρέθηκε με τα πόδια στον αέρα, καθώς ο Άσαντ πήδηξε πάνω της και ρίχτηκε στην καραμπίνα, την οποία προσπαθούσε ο Λάσε να στρέψει εναντίον του. Ο μικρός αδερφός άρχισε να οδύρεται μόλις ο Άσαντ άρπαξε την κάννη με το ένα χέρι και βάλθηκε να κοπανάει το λαρύγγι του Λάσε με το άλλο. Μέσα σε ελάχιστα δευτερόλεπτα, τα πάντα είχαν τελειώσει.

Ο Άσαντ έκανε πίσω, κρατώντας την καραμπίνα ανάποδα. Παραμέρισε την αναπηρική καρέκλα, ανάγκασε τον Λάσε που εξακολουθούσε να βήχει να σταθεί όρθιος κι έμεινε εκεί για λίγο, κοιτάζοντάς τον αγριεμένος.

«Πες μας πώς να σταματήσουμε αυτή τη μαλακία!» φώναξε, την ώρα που ο Καρλ στεκόταν με τη σειρά του όρθιος.

Ο Καρλ εντόπισε το σουγιά δίπλα στον τοίχο. Ξετύλιξε τα καλώδια και τους πυροκροτητές από το λαιμό του και πήγε να πιάσει το μαχαίρι, ενώ ο Χανς προσπαθούσε να σηκώσει τη μητέρα του.

«Ναι, πες μας. Τώρα!» Ο Καρλ κόλλησε το μαχαίρι πάνω στο μάγουλο του Λάσε.

Και οι δυο τους διέκριναν το ίδιο πράγμα στο βλέμμα του Λάσε. Δεν τους πίστευε. Στο μυαλό του, μονάχα ένα πράγμα είχε σημασία: η Μερέτε Λίνγκαρ έπρεπε να πεθάνει μέσα σ' εκείνο το θάλαμο πίσω τους. Μόνη, αργά και επώδυνα. Αυτός ήταν ο στόχος του. Από εκεί και πέρα, ήταν έτοιμος να δεχτεί την όποια τιμωρία τού επιφύλασσαν. Εκεί όπου είχε φτάσει το πράγμα, τι σημασία θα είχε;

«Θα τον ανατινάξουμε μαζί με τους δικούς του, Καρλ», είπε ο Άσαντ με μάτια μισόκλειστα. «Η Μερέτε Λίνγκαρ είναι τελειωμένη, όπως και να 'χει. Δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτε άλλο γι' αυτή». Έδειξε το μανόμετρο, η βελόνα του

οποίου είχε πέσει πλέον κάτω από τις τέσσερις ατμόσφαιρες. «Θα τους κάνουμε αυτό ακριβώς που ήθελαν να κάνουν σ' εμάς. Κι έτσι θα κάνουμε χάρη στη Μερέτε».

Ο Καρλ κοίταξε επίμονα το βοηθό του. Μέσα στα ζεστά καστανά μάτια του διέκρινε μια υποψία πραγματικού μίσους, που δε θα χρειαζόταν ιδιαίτερη προσπάθεια να ξεσπάσει.

Κούνησε το κεφάλι. «Δεν μπορούμε να το κάνουμε αυτό, Άσαντ».

«Ναι, Καρλ, μπορούμε», απάντησε ο Άσαντ. Άπλωσε το χέρι και με αργές κινήσεις πήρε τα καλώδια και τους πυροκροτητές από το χέρι του Καρλ. Ύστερα τα τύλιξε γύρω από το λαιμό του Λάσε.

Καθώς στράφηκε ο Λάσε να κοιτάξει τη συγκλονισμένη μητέρα του και τον αδερφό του, που έτρεμε έτσι όπως στεκόταν πίσω από την αναπηρική καρέκλα της, ο Άσαντ έριξε ένα βλέμμα στον Καρλ που δε χρειαζόταν ιδιαίτερη προσπάθεια για να ερμηνευτεί. Έπρεπε να πιέσουν τον Λάσε, να τον φτάσουν σε τέτοιο σημείο ώστε να τους πάρει στα σοβαρά. Ο Λάσε μπορεί να μην αγωνιζόταν για να σώσει τη ζωή του, όμως θα το έκανε για να σώσει τη ζωή της μητέρας και του αδερφού του. Ο Άσαντ το είχε διακρίνει στο βλέμμα του, και είχε δίκιο.

Τότε ο Καρλ σήκωσε τα χέρια του Λάσε και σύνδεσε τις γυμνωμένες άκρες των καλωδίων στους πυροκροτητές,

ακριβώς όπως είχε περιγράψει εκείνος προηγουμένως.

«Τραβάτε και καθίστε στη γωνία», διέταξε ο Καρλ τη γυναίκα και το μικρότερο γιο της. «Χανς, πάρε τη μάνα σου εκεί και βάλ' τη να καθίσει στα γόνατά σου».

Ο νεαρός κοίταξε τον Καρλ με φοβισμένα μάτια· ύστερα σήκωσε τη μητέρα του στα χέρια, σαν να ήταν πούπουλο, και κάθισε στο πάτωμα με την πλάτη κολλημένη στον τοίχο.

«Θα σας τινάξουμε και τους τρεις στον αέρα, μαζί με τη Μερέτε Λίνγκαρ, αν δε μας πείτε πώς να κλείσουμε αυτό το άτιμο μηχάνημα», είπε ο Καρλ, καθώς έστριβε το ένα από τα καλώδια των πυροκροτητών γύρω από τον ένα πόλο της μπαταρίας.

Ο Λάσε τράβηξε το βλέμμα από τη μητέρα του και κοίταξε τον Καρλ. Τα μάτια του γυάλιζαν από το μίσος. «Δεν ξέρω πώς να το σταματήσω», είπε ψύχραιμα. «Έμαθα να το χειρίζομαι διαβάζοντας τα εγχειρίδια, όμως δεν πρόλαβα να φτάσω έως εκεί».

«Ψέματα λες! Προσπαθείς απλώς να κερδίσεις χρόνο!» φώναξε ο Καρλ. Με την άκρη του ματιού του παρατήρησε πως ο Άσαντ σκεφτόταν σοβαρά να χτυπήσει τον Λάσε.

«Πίστεψε ό,τι θέλεις», είπε ο Λάσε κι έστρεψε το κεφάλι για να χαμογελάσει στον Άσαντ.

Ο Καρλ έγνεψε καταφατικά. Ο ψυχοπαθής δεν έλεγε ψέματα. Μπορεί να ήταν τελείως αναίσθητος, όμως δεν έλεγε ψέματα. Χρόνια εμπειρίας έδιναν στον Καρλ αυτή τη σιγουριά. Ο Λάσε δεν ήξερε πώς να σταματήσει το σύστημα χωρίς να διαβάσει το εγχειρίδιο. Μεγάλη ατυχία.

Στράφηκε στον Άσαντ. «Είσαι εντάξει;» ρώτησε, φέρνοντας την παλάμη πάνω στην κάννη της καραμπίνας, δευτερόλεπτα πριν τσακίσει με το κοντάκι της ο Άσαντ το πρόσωπο του Λάσε.

Ο Άσαντ έγνεψε καταφατικά, εξοργισμένος. Τα σκάγια στο μπράτσο του δεν του είχαν προκαλέσει σημαντική ζημιά, ούτε και το χτύπημα στο κεφάλι. Ήταν σκληρό καρύδι.

Ο Καρλ πήρε προσεκτικά την καραμπίνα από τα χέρια του. «Δεν μπορώ να το τραβήξω τόσο. Παίρνω εγώ το όπλο, Άσαντ, κι εσύ θέλω να τρέξεις και να φέρεις το εγχειρίδιο. Είδες πού ήταν. Το χειρόγραφο εγχειρίδιο στο μέσα δωμάτιο. Είναι στη στοίβα στο τέρμα. Πάνω πάνω, αν θυμάμαι καλά. Τράβα και φέρ’ το, Άσαντ. Βιάσου!»

Ο Λάσε χαμογέλασε αμέσως μόλις έφυγε ο Άσαντ, οπότε ο Καρλ κόλλησε την κάννη της καραμπίνας κάτω από το σαγόνι του. Σαν μονομάχος, ο Λάσε υπολόγιζε τη δύναμη των αντιπάλων του, για να επιλέξει εκείνον που ήταν στα μέτρα του. Προφανώς, θεωρούσε ότι ο Καρλ αποτελούσε καλύτερη περίπτωση απ’ ό,τι ο Άσαντ. Και ήταν εξίσου σαφές για τον Καρλ πως έκανε λάθος.

Ο Λάσε άρχισε να υποχωρεί προς την πόρτα. «Δεν τολμάς να με πυροβολήσεις. Ο άλλος θα το έκανε. Φεύγω τώρα και δεν μπορείς να με σταματήσεις».

«Έτσι νομίζεις;» Ο Καρλ έκανε ένα βήμα προς τα εμπρός και τον άρπαξε με δύναμη από το λαιμό. Την επόμενη φορά που ο τύπος θα επιχειρούσε να κινηθεί, θα του κατέβαζε την καραμπίνα στα μούτρα.

Τότε άκουσαν από μακριά σειρήνες περιπολικών που πλησίαζαν.

«Τρέχα!» ούρλιαξε ο αδερφός του Λάσε, όπως σηκωνόταν απότομα όρθιος, κρατώντας σφιχτά τη μητέρα του και κλοτσώντας την αναπηρική καρέκλα προς το μέρος του Καρλ.

Ο Λάσε εξαφανίστηκε στη στιγμή. Ο Καρλ ήθελε να τρέξει πίσω του, όμως δεν μπορούσε. Κατά τα φαινόμενα, βρισκόταν σε χειρότερη κατάσταση απ’ ό,τι ο Λάσε· το τραυματισμένο πόδι του αρνούνταν να υπακούσει.

Έστρεψε το όπλο προς τη γυναίκα και το γιο της, καθώς παραμέριζε για να περάσει η αναπηρική καρέκλα από δίπλα του και να πέσει με δύναμη στον τοίχο.

«Κοίτα!» ούρλιαξε ο Χανς, δείχνοντας το μακρύ καλώδιο που έσερνε πίσω του ο Λάσε.

Τα βλέμματα όλων στράφηκαν στο καλώδιο που γλιστρούσε στο πάτωμα. Ήταν φανερό πως ο Λάσε επιχειρούσε να απαλλαγεί από τα εκρηκτικά που είχε στο λαιμό του, όπως έτρεχε στο διάδρομο. Είδαν τη λάσκα του καλωδίου να μειώνεται, καθώς ο Λάσε κατευθυνόταν προς την έξοδο, ώσπου κάποια στιγμή το καλώδιο δεν μπορούσε να ξετυλιχτεί άλλο, η μπαταρία τούμπαρε και σύρθηκε προς την πόρτα. Μόλις έφτασε στη γωνία και βρήκε στο κούφωμα, το ελεύθερο καλώδιο από τους πυροκροτητές γλίστρησε από κάτω της και άγγιξε το δεύτερο πόλο.

Το ωστικό κύμα της έκρηξης έφτασε έως εκεί σαν ένα αχνό τρέμουλο, μαζί με έναν πνιχτό γδούπο στο βάθος.

Η Μερέτε κειτόταν ανάσκελα στο σκοτάδι και αφουγκραζόταν το σφύριγμα, καθώς προσπαθούσε να φέρει έτσι τα χέρια της ώστε να μπορεί να πιέζει με δύναμη και τους δύο καρπούς ταυτόχρονα.

Δεν πέρασε πολλή ώρα και η επιδερμίδα της άρχισε να μυρμηγκιάζει, όμως δε συνέβη τίποτε άλλο. Για μια στιγμή ένιωσε σαν να επρόκειτο να συμβεί θαύμα, οπότε ούρλιαξε προς τα ακροφύσια στην οροφή πως δε θα κατάφερναν να τη νικήσουν.

Όμως ήξερε πως το θαύμα δε θα συνέβαινε όταν άρχισε να χαλαρώνει το πρώτο σφράγισμα μέσα στο στόμα της. Στη διάρκεια των αμέσως επόμενων λεπτών σκέφτηκε να πάψει να πιέζει τους καρπούς της, καθώς ο πονοκέφαλος και οι

σουβλιές στις αρθρώσεις χειροτέρευαν, ενώ η πίεση σε όλα τα εσωτερικά της όργανα γινόταν πιο έντονη και εξαπλωνόταν. Μέχρι να πάρει την απόφαση να αφήσει τους καρπούς της να αιμορραγήσουν, δεν ένιωθε πια τα χέρια της.

Πρέπει να γυρίσω, σκέφτηκε και διέταξε το σώμα της να στρίψει στο πλάι, όμως στους μυς της πλέον δεν απέμενε ίχνος δύναμης. Τα πάντα έμοιαζαν να θολώνουν, την ίδια στιγμή που το αίσθημα ναυτίας τής έφερνε εμετό, σχεδόν πνίγοντάς την.

Κειτόταν στο δάπεδο, ακίνητη, κι ένιωθε τους σπασμούς στο σώμα της να πολλαπλασιάζονται. Αρχικά στους γλουτιαίους μυς, ύστερα στην κοιλιά κι από εκεί στο στήθος της.

«Αργεί πολύ!» διαπίστωσε με απόγνωση μια φωνή μέσα της, καθώς επιχειρούσε και πάλι να τραβήξει τα χέρια από τις αρτηρίες των καρπών της.

Έπειτα από λίγα ακόμα λεπτά βρέθηκε σε μια κατάσταση λήθαργου. Της ήταν αδύνατο να κρατήσει τη σκέψη της στον Ούφε. Έβλεπε χρώματα να σκάνε σαν πυροτεχνήματα, φωτεινές σπίθες και σχήματα που στροβιλίζονταν· αυτό ήταν όλο.

Όταν το πρώτο σφράγισμα τινάχτηκε από το δόντι της, την έπιασε ένα παρατεταμένο και μονότονο βογκητό. Όση ενέργεια της απέμενε διοχετευόταν σε αυτό το σπαρακτικό

ήχο. Όμως δεν άκουγε τον εαυτό της· το σφύριγμα από τα ακροφύσια, πάνω από το κεφάλι της, ήταν πάρα πολύ δυνατό.

Εντελώς ξαφνικά, η διαρροή του αέρα σταμάτησε και ο ήχος χάθηκε. Για μια στιγμή φαντάστηκε πως ίσως και να είχε σωθεί. Άκουγε φωνές απέξω. Φώναζαν το όνομά της, οπότε έπαψε να οδύρεται. Τότε μια φωνή ρώτησε αν ήταν η Μερέτε. Κάθε μόριο του σώματός της ούρλιαζε: «Ναι, εδώ είμαι». Ίσως και να πρόφερε δυνατά τις λέξεις. Έπειτα άκουσε τις φωνές να μιλούν για τον Ούφε, σαν να ήταν ένα φυσιολογικό αγόρι. Η Μερέτε είπε το όνομά του, όμως δεν ακούστηκε σωστά. Ύστερα έφτασε στα αφτιά της ένας δυνατός κρότος, και η φωνή του Λάσε κυριάρχησε ξανά, τσακίζοντας κάθε ελπίδα. Ανάσαινε αργά, καθώς παρατηρούσε πως τα δάχτυλά της εγκατέλειπαν τη θέση τους πάνω στους καρπούς της. Δεν ήξερε αν εξακολουθούσε να αιμορραγεί. Δεν αισθανόταν πόνο, ούτε ανακούφιση. Τότε, το σφύριγμα επέστρεψε στο κελί της.

Μόλις το πάτωμα τραντάχτηκε από κάτω της, τα πάντα πάγωσαν και συνάμα θερμάνθηκαν. Για μια στιγμή θυμήθηκε το Θεό και Τον επικαλέστηκε. Μετά ένιωσε μια λάμψη μέσα στο κεφάλι της.

Μια εκτυφλωτική λάμψη, την οποία ακολούθησε ένας τρομερός βρυχηθμός κι ακόμα περισσότερο φως.

Και τότε αφέθηκε τελείως.

Επίλογος
2007

Η ΚΑΛΥΨΗ από τα μέσα ενημέρωσης ήταν τεράστια. Παρά τη θλιβερή κατάληξη, η έρευνα και η διαλεύκανση της υπόθεσης Λίνγκαρ χαιρετίστηκε ως επιτυχία. Η Πιβ Βέστεργκορ, του Κόμματος της Δανίας, ήταν πολύ ευχαριστημένη και απολάμβανε την προσοχή των δημοσιογράφων, καθώς εκείνη είχε απαιτήσει τη δημιουργία του Τομέα Q αρχικά. Ταυτόχρονα, εκμεταλλεύτηκε την ευκαιρία προκειμένου να κατακεραυνώσει όσους δε συμμερίζονταν τις απόψεις της για την κοινωνία.

Αυτός ήταν απλώς ένας από τους λόγους για τους οποίους ο Καρλ αποφάσισε τελικά πως δεν άντεχε άλλο.

Τρεις επισκέψεις στο νοσοκομείο για να αφαιρεθούν τα σκάγια από το πόδι του και ένα ραντεβού με τη Μόνα Ίψεν, το οποίο ακύρωσε. Αυτά ήταν τα μόνα πράγματα με τα οποία κατάφερε να ασχοληθεί.

Τώρα είχαν επιστρέψει στο υπόγειο. Δύο μικρές πλαστικές σακούλες κρέμονταν από τον πίνακα ανακοινώσεων, γεμάτες σκάγια. Είκοσι πέντε σ’ εκείνη του Καρλ και δώδεκα σ’ εκείνη του Άσαντ. Στο συρτάρι του γραφείου του βρισκόταν ένα μαχαίρι με λάμα δέκα εκατοστών. Κάποια στιγμή, όλα εκείνα τα ενθύμια θα κατέληγαν πιθανότατα στο καλάθι των αχρήστων.

Φρόντιζαν ο ένας τον άλλο – ο Καρλ και ο Άσαντ. Ο Καρλ, επιτρέποντας στο βοηθό του να έρχεται και να φεύγει όποτε ήθελε, και ο Άσαντ, δημιουργώντας ένα πιο ξέγνοιαστο κλίμα στο υπόγειο.

Έπειτα από τρεις εβδομάδες αποτελμάτωσης, με τσιγάρα, καφέδες και τη μουσική του Άσαντ που θύμιζε νιαουρίσματα να ακούγεται ως υπόκρουση, ο Καρλ άπλωσε τελικά το χέρι στη στοίβα με τους φακέλους των υποθέσεων που περίμεναν στην άκρη του γραφείου του και άρχισε να τους φυλλομετρά.

Υπήρχε εκεί άφθονο υλικό για να τους κρατήσει απασχολημένους για πάρα πολύ καιρό.

«Θα περάσεις από το Πάρκο Φέλεδ σήμερα, Καρλ;» ρώτησε ο Άσαντ από το άνοιγμα της πόρτας.

Ο Καρλ ανασήκωσε το κεφάλι και τον κοίταξε απαθής.

«Ξέρεις. Είναι Πρωτομαγιά σήμερα. Ένα σωρό άνθρωποι στους δρόμους, ποτά και χοροί και ξεφάντωμα. Έτσι δεν το λέτε;»

Ο Καρλ έγνεψε καταφατικά. «Μπορεί αργότερα, Άσαντ. Εσύ, όμως, πήγαινε αν θες». Έριξε μια ματιά στο ρολόι του. Ήταν μεσημέρι. Τον παλιό καλό καιρό, η ημιαργία αποτελούσε αναφαίρετο δικαίωμα στους περισσότερους χώρους εργασίας.

Όμως ο Άσαντ κούνησε αρνητικά το κεφάλι. «Δεν είναι για εμένα αυτά, Καρλ. Ένα σωρό άνθρωποι που δεν έχω διάθεση να συναντήσω».

Ο Καρλ έγνεψε καταφατικά. Από εκείνον εξαρτιόταν. «Αύριο θα ρίξουμε μια ματιά σε όλες αυτές τις υποθέσεις», είπε, χτυπώντας ελαφρά την παλάμη του πάνω στους φακέλους. «Σύμφωνοι, Άσαντ;»

Ο Άσαντ χαμογέλασε τόσο πλατιά, που το τσιρότο πάνω στον κρόταφό του παραλίγο να ξεκολλήσει. «Ωραία, Καρλ!» είπε.

Τότε χτύπησε το τηλέφωνο. Ήταν η Λις, μεταφέροντας το σύνηθες αίτημα. Ο διοικητής του Τμήματος Ανθρωποκτονιών ήθελε να τον δει.

Ο Καρλ άνοιξε το κάτω συρτάρι του γραφείου του και έβγαλε ένα λεπτό, πλαστικό φάκελο. Είχε την αίσθηση πως αυτή τη φορά θα του χρειαζόταν.

«Πώς πάνε τα πράγματα, Καρλ;» Ήταν η τρίτη φορά μέσα σε μία εβδομάδα που ο Μάρκους Γιάκομπσεν είχε την ευκαιρία να κάνει την ίδια ερώτηση.

Ο Καρλ ανασήκωσε τους ώμους.

«Με ποια υπόθεση ασχολείσαι τώρα;»

Πάλι η ίδια κίνηση.

Ο διοικητής έβγαλε τα γυαλιά πρεσβυωπίας και τα ακούμπησε πάνω στο χαρτομάνι που απλωνόταν μπροστά του. «Σήμερα η Εισαγγελία κατέληξε σε συμβιβασμό με τους δικηγόρους που εκπροσωπούν την Ούλα Γένσεν και το γιο της».

«Τι μου λες;»

«Οκτώ χρόνια για τη μητέρα και τρία για το γιο».

Ο Καρλ έγνεψε καταφατικά. Αναμενόμενο.

«Η Ούλα Γένσεν, κατά πάσα πιθανότητα, θα καταλήξει σε κάποιο ψυχιατρικό ίδρυμα».

Και πάλι, ο Καρλ έγνεψε καταφατικά. Δεν υπήρχε αμφιβολία πως ο γιος της σύντομα θα κατέληγε στο ίδιο μέρος. Ο δύσμοιρος, δεν υπήρχε περίπτωση να επιβιώσει στη φυλακή.

Ο Μάρκους Γιάκομπσεν χαμήλωσε το βλέμμα. «Έχουμε καθόλου νέα για τη Μερέτε Λίνγκαρ;»

Ο Καρλ κούνησε αρνητικά το κεφάλι. «Εξακολουθούν να την κρατούν σε τεχνητό κώμα, όμως οι ελπίδες είναι ελάχιστες. Φαίνεται πως ο εγκέφαλός της υπέστη μόνιμη βλάβη από τους θρόμβους».

Ο Μάρκους έγνεψε με συγκατάβαση. «Τόσο εσύ όσο και

οι ειδικοί από τη ναυτική βάση του Χόλμεν κάνατε ό,τι μπορούσατε, Καρλ».

Πέταξε ένα έντυπο προς το μέρος του. «Είναι μια νορβηγική έκδοση για δύτες. Ρίξε μια ματιά στη σελίδα τέσσερα».

Ο Καρλ άνοιξε το έντυπο και κοίταξε τις φωτογραφίες. Μια παλιά φωτογραφία της Μερέτε Λίνγκαρ. Μια φωτογραφία του μηχανισμού που είχαν συνδέσει οι δύτες με τη θυρίδα, ώστε να μπορέσει ο διασώστης να μεταφέρει τη γυναίκα από τη φυλακή της στον κινητό θάλαμο αποσυμπίεσης. Από κάτω υπήρχε ένα σύντομο άρθρο σχετικά με το ρόλο του διασώστη και τις προετοιμασίες που έγιναν μέσα στην κινητή μονάδα. Σχετικά με το πώς αυτή συνδέθηκε, καθώς επίσης με το σύστημα του θαλάμου αποσυμπίεσης και το πώς αρχικά η πίεση μέσα στο θάλαμο χρειάστηκε να αυξηθεί ελαφρά, εν μέρει για να σταματήσει η αιμορραγία από τους καρπούς της γυναίκας. Το άρθρο συνοδευόταν από μια κάτοψη του κτιρίου και ένα σχέδιο που απεικόνιζε τον κινητό θάλαμο και το διασώστη στο εσωτερικό του, ενώ παρείχε στη γυναίκα οξυγόνο και τις πρώτες βοήθειες. Υπήρχαν, επίσης, φωτογραφίες των γιατρών που στέκονταν μπροστά στον πελώριο θάλαμο αποσυμπίεσης στο Εθνικό Νοσοκομείο, καθώς και του αρχικελευστή Μίκαελ Όβεργκαρ, ο οποίος φρόντιζε την ασθενή –είχε σε σοβαρή μορφή τη νόσο των δυτών– μέσα στο θάλαμο. Τέλος, υπήρχε και μια φωτογραφία με πολύ κόκκο, στην οποία εμφανίζονταν ο Καρλ και ο Άσαντ, καθώς

κατευθύνονταν προς τα νοσοκομειακά.

Με μεγάλα γράμματα, στα νορβηγικά, έγραφε το εξής: *«Άριστα συντονισμένες προσπάθειες μεταξύ ειδικευμένων δυτών και νεοσυσταθέντος αστυνομικού τομέα οδηγούν στη διαλεύκανση της πλέον αμφιλεγόμενης υπόθεσης εξαφάνισης ανθρώπου στη Δανία τις τελευταίες δεκαετίες»*.

«Λοιπόν», είπε ο διοικητής, επιστρατεύοντας το πιο γοητευτικό χαμόγελό του. «Χάρη σε αυτό το άρθρο, επικοινώνησε μαζί μας η Αστυνομία του Όσλο. Θα ήθελαν να ενημερωθούν εκτενέστερα για τη δουλειά σου, Καρλ. Το φθινόπωρο σχεδιάζουν να στείλουν μια αντιπροσωπία στη Δανία, και θα ήθελα να συναντηθείς μαζί τους».

Ο Καρλ ένιωσε τις άκρες του στόματός του να κρεμούν. «Δεν έχω χρόνο για τέτοια πράγματα», διαμαρτυρήθηκε. Δεν υπήρχε περίπτωση να αφήσει ένα κοπάδι Νορβηγών να γυροφέρνει στο υπόγειο. «Μην ξεχνάς ότι εκεί κάτω είμαστε μόνο δύο άτομα. Και πόσα χρήματα ακριβώς είπες ότι ήταν ο προϋπολογισμός μας, αφεντικό;»

Ο Μάρκους Γιάκομπσεν απέφυγε επιδέξια την ερώτηση. «Τώρα που ανάρρωσες και επέστρεψες στη δουλειά, είναι καιρός να υπογράψεις αυτό, Καρλ». Του έδωσε την ίδια εκείνη ηλίθια αίτηση για εγγραφή στα αποκαλούμενα «σεμινάρια επιμόρφωσης».

Ο Καρλ δεν άπλωσε το χέρι να την πάρει. «Δεν πρόκειται

να το κάνω, αρχηγέ».

«Μα, πρέπει να το κάνεις, Καρλ. Γιατί δε θέλεις;»

Αυτή τη στιγμή και οι δύο έχουμε την επιθυμία για ένα τσιγάρο, σκέφτηκε ο Καρλ. «Είναι πολλοί οι λόγοι», είπε. «Σκέψου μόνο τις αλλαγές στο συνταξιοδοτικό. Σε λίγο καιρό το όριο συνταξιοδότησης θα φτάσει τα εβδομήντα χρόνια, ανάλογα με το βαθμό του καθενός, κι εγώ δεν έχω καμία διάθεση να καταλήξω ένας γερο-παραλυμένος μπάτσος, ούτε θέλω να θαφτώ σε κανένα γραφείο. Δε θέλω ένα κάρο υφισταμένους. Δε θέλω να έχω διάβασμα, ούτε θέλω να δώσω εξετάσεις. Είμαι πολύ μεγάλος για κάτι τέτοια. Δε θέλω να αποκτήσω καινούρια επαγγελματική κάρτα, ούτε θέλω προαγωγή. Γι' αυτό δε θέλω».

Ο διοικητής έδειχνε κουρασμένος. «Πολλά από αυτά που μόλις ανέφερες δεν πρόκειται να συμβούν. Είναι απλώς εικασίες, Καρλ. Όμως, αν θέλεις να είσαι επικεφαλής του Τομέα Q, πρέπει να παρακολουθήσεις τα σεμινάρια».

Ο Καρλ κούνησε το κεφάλι. «Όχι, Μάρκους. Τέρμα τα βιβλία για εμένα· δεν έχω καμία διάθεση να ασχοληθώ. Μου φτάνει που αναγκάζομαι να βοηθάω το θετό γιο μου στα μαθηματικά. Άσε που, όσο και να παιδεύομαι, θα κοπεί τελικά. Εγώ λέω πως στο εξής ο επικεφαλής του Τομέα Q πρέπει να είναι ένας αναπληρωτής αστυνομικός επιθεωρητής. Και, ναι, εξακολουθώ να χρησιμοποιώ την παλιά ορολογία. Τελεία και παύλα». Ο Καρλ ύψωσε το χέρι και κράτησε τον

πλαστικό φάκελο στον αέρα. «Το βλέπεις αυτό, Μάρκους;» συνέχισε, βγάζοντας ένα χαρτί μέσα από το φάκελο. «Αυτός είναι ο επιχειρησιακός προϋπολογισμός του Τομέα Q, ακριβώς όπως εγκρίθηκε από το Φόλκετινγκ».

Από την απέναντι πλευρά του γραφείου άκουσε ένα βαθύ αναστεναγμό.

Ο Καρλ έδειξε την τελευταία αράδα. Έγραφε πέντε εκατομμύρια κορόνες κατ' έτος. «Σύμφωνα με τους υπολογισμούς μου, μιλάμε για μια διαφορά πάνω από τέσσερα εκατομμύρια κορόνες μεταξύ αυτού του αριθμού και του κόστους λειτουργίας του τομέα μου. Περίπου εκεί δεν είναι;»

Ο διοικητής έτριψε το μέτωπό του. «Πού θες να καταλήξεις, Καρλ;» ρώτησε, φανερά ενοχλημένος.

«Εσύ θέλεις να ξεχάσω αυτά τα νούμερα κι εγώ θέλω να ξεχάσεις τα σεμινάρια».

Το πρόσωπο του διοικητή άλλαξε φανερά χρώμα. «Αυτό είναι εκβιασμός, Καρλ», είπε, ελέγχοντας τον τόνο της φωνής του. «Δε χρησιμοποιούμε τέτοιες τακτικές εδώ».

«Ακριβώς, αρχηγέ», είπε ο Καρλ, οπότε έβγαλε έναν αναπτήρα από την τσέπη του και τον έφερε στη γωνία του χαρτιού πάνω στο οποίο ήταν τυπωμένος ο προϋπολογισμός. Ψηφίο ψηφίο, η φλόγα κατάπιε ολόκληρο το έγγραφο. Ο

Καρλ πέταξε τις στάχτες πάνω σε ένα φυλλάδιο που διαφήμιζε καρέκλες γραφείου. Ύστερα έδωσε τον αναπτήρα στον Μάρκους Γιάκομπσεν.

Όταν επέστρεψε στο υπόγειο, βρήκε τον Άσαντ να έχει γονατίσει πάνω στο χαλάκι του, αφοσιωμένος στην προσευχή του, οπότε έγραψε ένα σημείωμα και το άφησε στο δάπεδο, ακριβώς μπροστά στην πόρτα του γραφείου του: *«Τα λέμε αύριο»*.

Στο δρόμο για το Χόρνμπεκ, ο Καρλ προβληματιζόταν για το τι θα έλεγε στον Χάρντι σχετικά με την υπόθεση του Άμαρ. Το ερώτημα ήταν αν έπρεπε να αναφέρει οτιδήποτε. Στη διάρκεια των τελευταίων εβδομάδων, ο Χάρντι δεν τα πήγαινε καλά. Η έκκριση σιέλου είχε μειωθεί και δυσκολευόταν να μιλήσει. Οι γιατροί έλεγαν πως η αλλαγή αυτή δεν ήταν μόνιμη· από την άλλη, μόνιμη είχε καταστεί η κατάθλιψή του.

Έτσι, τον είχαν μεταφέρει σε ένα καλύτερο δωμάτιο. Ήταν ξαπλωμένος στο πλευρό και θεωρητικά μπορούσε να δει τα πλοία που περνούσαν.

Πριν από ένα χρόνο, οι δυο τους κάθονταν σε ένα εστιατόριο, στο λούνα παρκ του Μπάκεν, τρώγοντας κάτι τεράστιες μερίδες ψητού γουρουνόπουλου με σάλτσα μαϊντανού, ενώ ο Καρλ γκρίνιαζε για τη Βίγκα. Τώρα στεκόταν εκεί, δίπλα στο κρεβάτι του Χάρντι, και δεν μπορούσε να επιτρέψει στον εαυτό του να γκρινιάξει για

οτιδήποτε.

«Η αστυνομία του Σόρε αναγκάστηκε να αφήσει ελεύθερο τον άντρα με το καρό πουκάμισο, Χάρντι», είπε, αποφασίζοντας πως ήταν καλύτερα να μπει αμέσως στο θέμα.

«Ποιον;» ρώτησε ο Χάρντι με τραχιά φωνή, χωρίς να κουνήσει το κεφάλι ούτε χιλιοστό.

«Είχε άλλοθι. Όμως όλοι είναι σίγουροι πως πρόκειται για το σωστό άνθρωπο. Τον άνθρωπο που πυροβόλησε εσένα, εμένα και τον Άνκερ και διέπραξε τους φόνους στο Σόρε. Εντούτοις ήταν υποχρεωμένοι να τον αφήσουν ελεύθερο. Λυπάμαι που πρέπει να σου το πω, Χάρντι».

«Δεκάρα δε δίνω». Ο Χάρντι έβηξε και ύστερα καθάρισε το λαιμό του, ενώ ο Καρλ περνούσε στην άλλη πλευρά του κρεβατιού κι έβρεχε μια χαρτοπετσέτα κάτω από τη βρύση. «Σε τι θα με ωφελούσε αν τον έπιαναν;» είπε ο Χάρντι, με σάλια να τρέχουν στις άκρες του στόματός του.

«Θα τον πιάσουμε, και αυτόν και τους συνεργούς του, Χάρντι», δήλωσε ο Καρλ, καθώς σκούπιζε το στόμα και το πιγούνι του συνεργάτη του. «Είμαι σίγουρος πως σύντομα θα χρειαστεί να ασχοληθώ προσωπικά. Εκείνα τα πουκάμισα δε θα ξεγλιστρήσουν τόσο εύκολα· δεν υπάρχει περίπτωση».

«Καλά να περάσεις», είπε ο Χάρντι και ύστερα κατάπιε,

σαν να ετοιμαζόταν να πει κάτι. Δεν άργησε: «Πέρασε η χήρα του Άνκερ από εδώ χτες. Δεν ήταν ευχάριστα, Καρλ».

Ο Καρλ θυμόταν την πικραμένη έκφραση της Ελίζαμπεθ Χέιαρ. Δεν της είχε μιλήσει από το θάνατο του Άνκερ. Κι εκείνη, λέξη δεν του είχε πει, ούτε καν στην κηδεία. Από την πρώτη στιγμή που την ενημέρωσαν για το θάνατο του συζύγου της, είχε εξαπολύσει κατηγορίες κατά του Καρλ.

«Είπε τίποτα για εμένα;»

Ο Χάρντι δεν απάντησε. Έμεινε σιωπηλός για λίγο, ανοιγοκλείνοντας αργά τα μάτια. Σαν να τον έπαιρναν μαζί τους τα πλοία που περνούσαν, σε μακρινό ταξίδι.

«Εξακολουθείς να μη θέλεις να με βοηθήσεις να πεθάνω, Καρλ;» ρώτησε τελικά.

Ο Καρλ χάιδεψε το μάγουλο του φίλου του. «Μακάρι να μπορούσα, Χάρντι. Όμως δεν μπορώ».

«Τότε, πρέπει να με βοηθήσεις να γυρίσω στο σπίτι μου. Θα μου το υποσχεθείς αυτό; Δε θέλω να είμαι πια εδώ».

«Τι λέει γι’ αυτό η γυναίκα σου, Χάρντι;»

«Δεν το ξέρει ακόμα, Καρλ. Μόλις τώρα το αποφάσισα».

Ο Καρλ έφερε στο μυαλό του τη Μίνα Χένινγκσεν. Με τον Χάρντι είχαν γνωριστεί τον καιρό που και οι δύο ήταν πολύ

νέοι. Στο μεταξύ, ο γιος τους είχε πιάσει δικό του σπίτι, κι εκείνη εξακολουθούσε να δείχνει νέα. Σε αυτή τη φάση της ζωής της, πιθανότατα είχε αρκετά πράγματα που έπρεπε να φροντίσει.

«Πήγαινε να της μιλήσεις σήμερα, Καρλ. Θα μου κάνεις τρομερά μεγάλη χάρη».

Ο Καρλ κοίταξε τα πλοία στο βάθος του ορίζοντα.

Η πραγματικότητα της ζωής πιθανότατα θα έκανε τον Χάρντι να μετανιώσει για εκείνη την παράκληση.

Μέσα σε ελάχιστα δευτερόλεπτα, ο Καρλ κατάλαβε ότι είχε δίκιο.

Η Μίνα Χένινγκσεν άνοιξε την πόρτα, αποκαλύπτοντας πίσω της μια ομάδα εύθυμων, γελαστών γυναικών. Ήταν μια σκηνή η οποία δεν ταίριαζε με τις προσδοκίες του Χάρντι. Έξι γυναίκες που φορούσαν πολύχρωμα ρούχα και καπελίνα και κατέστρωναν τρελά σχέδια για το υπόλοιπο της μέρας.

«Είναι Πρωτομαγιά, Καρλ. Αυτό κάνουμε με τα κορίτσια στη λέσχη κάθε χρονιά. Το είχες ξεχάσει;»

Ο Καρλ χαιρέτησε κάποιες με ένα νεύμα, καθώς η Μίνα τον οδηγούσε στην κουζίνα.

Δε χρειάστηκε πολλή ώρα για να της εξηγήσει την κατάσταση και, δέκα λεπτά αργότερα, βρισκόταν και πάλι στο

δρόμο. Η Μίνα τον είχε πιάσει από το χέρι και του είχε πει πόσο δύσκολα ήταν τα πράγματα για εκείνη και πόσο πολύ της έλειπε η παλιά ζωή της. Ύστερα ακούμπησε το κεφάλι στον ώμο του και έκλαψε λίγο, καθώς προσπαθούσε να του εξηγήσει για ποιους λόγους δεν είχε τη δύναμη να φροντίσει τον Χάρντι.

Αφού στέγνωσε τα μάτια της, τον είχε ρωτήσει με ένα δειλό χαμόγελο αν θα ήθελε να περάσει κάποια μέρα από το σπίτι για να δειπνήσουν μαζί.

Είχε ανάγκη να μιλήσει σε κάποιον, του είπε, όμως το νόημα της πρότασής της ήταν κραυγαλέο και ξεκάθαρο.

Όπως στεκόταν στη λεωφόρο Στραντ, ο Καρλ άκουγε τους ήχους που έρχονταν από το Πάρκο Φέλεδ. Οι εορτασμοί βρίσκονταν στο αποκορύφωμά τους, οπότε ίσως οι άνθρωποι είχαν αρχίσει να αφυπνίζονται πάλι.

Σκέφτηκε να περάσει από το πάρκο για λίγο και να πιει μια μπίρα, για να θυμηθεί τα παλιά, όμως άλλαξε γνώμη και γύρισε στο αυτοκίνητό του.

Αν δεν ήμουν τόσο ξετρελαμένος με τη Μόνα Ίψεν, αυτή τη βλαμμένη ψυχολόγο, και αν η Μίνα δεν ήταν παντρεμένη με τον παράλυτο φίλο μου, τότε ίσως και να δεχόμουν την πρόσκλησή της, σκέφτηκε.

Εκείνη τη στιγμή, χτύπησε το κινητό του.

Ήταν ο Άσαντ και ακουγόταν ενθουσιασμένος.

«Όπα, όπα, όχι τόσο γρήγορα, Άσαντ. Στο γραφείο είσαι ακόμα; Πάρ' τα από την αρχή. Δεν καταλαβαίνω τι προσπαθείς να πεις».

«Μόλις τηλεφώνησαν από το Εθνικό Νοσοκομείο για να μιλήσουν με το διοικητή. Τώρα το έμαθα, από τη Λις. Οι γιατροί έβγαλαν τη Μερέτε Λίνγκαρ από το κώμα».

Ο Καρλ σάστισε. «Πότε έγινε αυτό;»

«Σήμερα το πρωί. Σκέφτηκα πως θα ήθελες να το μάθεις».

Ο Καρλ τον ευχαρίστησε, έκλεισε το τηλέφωνο κι έστρεψε το βλέμμα στα δέντρα που υψώνονταν θεόρατα από πάνω του, με τα ανοιχτοπράσινα κλαδιά τους να λικνίζονται στον ανοιξιάτικο αέρα. Κατά βάθος έπρεπε να είναι ευχαριστημένος, όμως δεν μπορούσε να χαρεί. Η Μερέτε υπήρχε περίπτωση να καταλήξει φυτό για την υπόλοιπη ζωή της.

Τίποτα σε αυτό τον κόσμο δεν ήταν απλό. Ούτε καν η άνοιξη δεν κρατούσε για πάντα· αυτό ήταν το πιο επώδυνο πράγμα, το να την ξαναζεί κανείς κάθε χρόνο. Σύντομα οι μέρες θα άρχιζαν να μικραίνουν και πάλι, σκέφτηκε, θυμώνοντας με τον εαυτό του γι' αυτή την απαισιόδοξη θεώρηση της ζωής.

Κοίταξε ξανά προς το πάρκο και προς το τεράστιο γκρίζο κτίριο του νοσοκομείου που ξεπρόβαλλε στο βάθος.

Τότε ακούμπησε για δεύτερη φορά την κάρτα στάθμευσης στο ταμπλό του αυτοκινήτου του και τράβηξε προς το πάρκο, κι από εκεί στο νοσοκομείο.

«Μια νέα αρχή για τη Δανία» ήταν το φετινό σύνθημα της Πρωτομαγιάς.

Οι άνθρωποι κάθονταν στο γρασίδι με μπουκάλια μπίρας στο χέρι, ενώ σε μια μεγάλη οθόνη προβαλλόταν ο χαιρετισμός της πολιτικού Γιούτε Άντερσεν, μέχρι τη Στοά των Τεκτόνων.

Σιγά τα αβγά!

Την εποχή που ο Καρλ και οι φίλοι του ήταν νέοι, κάθονταν εδώ με T-shirts, μοιάζοντας με αράχνες. Σήμερα, ο συνολικός σωματικός όγκος ήταν είκοσι φορές μεγαλύτερος. Τώρα, όμως, μονάχα κάτι αυτάρεσκα γκρουπούσκουλα έβγαιναν για να διαμαρτυρηθούν. Η κυβέρνηση τους πρόσφερε το όπιό τους: φτηνά τσιγάρα, φτηνό αλκοόλ και άλλες τέτοιες μαλακίες. Κι αν εκείνοι οι άνθρωποι που κάθονταν στο γρασίδι διαφωνούσαν με την κυβέρνηση, το πρόβλημα ήταν απλώς προσωρινό.

Ο μέσος όρος ζωής μειωνόταν με ταχείς ρυθμούς και σύντομα δε θα απέμενε κανείς για να εκνευρίζεται που

αναγκαζόταν να παρακολουθεί τα αθλητικά κατορθώματα υγιέστερων ανθρώπων στην τηλεόραση.

Ω, ναι, η κατάσταση βρισκόταν υπό πλήρη έλεγχο.

Μια ομάδα δημοσιογράφων είχε πληροφορηθεί ήδη τις εξελίξεις και είχε σπεύσει στο νοσοκομείο.

Μόλις είδαν τον Καρλ να βγαίνει από το ασανσέρ, άρχισαν να σπρώχνονται και να σκουντιούνται για να ακουστεί δυνατότερα η ερώτηση του καθενός.

«Κύριε Μερκ!» φώναξε ένας που είχε πάρει θέση μπροστά. «Τι λένε οι γιατροί σχετικά με τις βλάβες που υπέστη ο εγκέφαλος της Μερέτε Λίνγκαρ; Γνωρίζετε κάτι;»

«Είναι η πρώτη φορά που επισκέπτεστε τη Μερέτε Λίνγκαρ;» ρώτησε κάποιος άλλος.

«Ε, Μερκ! Τι γνώμη έχεις για τα αποτελέσματα της δουλειάς σου; Είσαι περήφανος για τον εαυτό σου;»

Ο Καρλ στράφηκε προς το μέρος απ’ όπου είχε ακουστεί εκείνη η φωνή και βρέθηκε να κοιτάζει κατάματα τα κοκκινωπά, γουρουνίσια μάτια του Πέλε Χίτεστεδ, ενώ οι άλλοι δημοσιογράφοι έριχναν δηλητηριώδεις ματιές στον τύπο, σαν να ήταν ανάξιος να ονομάζεται συνάδελφός τους.

Πράγμα που ήταν αλήθεια.

Ο Καρλ απάντησε σε μερικές ερωτήσεις και ύστερα εστίασε την προσοχή στον εαυτό του, καθώς η πίεση στο στήθος του χειροτέρευε. Κανείς τους δεν τον ρώτησε για ποιο λόγο είχε πάει εκεί. Ούτε ο ίδιος ήξερε το γιατί.

Ίσως περίμενε πως θα συναντούσε μια μεγαλύτερη ομάδα επισκεπτών στην πτέρυγα, όμως πέρα από τη νοσοκόμα που γνώριζε από το Έγελι, η οποία καθόταν σε μια καρέκλα δίπλα στον Ούφε, δεν υπήρχαν άλλα γνωστά του πρόσωπα. Η Μερέτε Λίνγκαρ μπορεί να αποτελούσε πρώτης τάξεως υλικό για τα μέσα ενημέρωσης, όμως ως άνθρωπος ήταν απλώς μία ακόμα ασθενής μέσα στις τόσες περιπτώσεις.

Πρώτα τής παρασχέθηκαν δύο εβδομάδες εντατικής θεραπείας, την οποία ανέλαβαν ειδικοί γιατροί στο θάλαμο αποσυμπίεσης, και στη συνέχεια μία εβδομάδα στο κέντρο αντιμετώπισης βαρέων τραυμάτων. Έπειτα ένα πέρασμα από τη μονάδα εντατικής θεραπείας της νευρολογικής κλινικής και τώρα επιστροφή στο θάλαμο.

Η διακοπή του κώματος είχε επιχειρηθεί πειραματικά, εξήγησε η προϊσταμένη, όταν τη ρώτησε ο Καρλ. Η νοσοκόμα παραδέχτηκε πως γνώριζε ποιος ήταν. Ήταν εκείνος που είχε βρει τη Μερέτε Λίνγκαρ. Έτσι και ήταν κανένας άλλος, θα τον είχε πετάξει έξω.

Ο Καρλ πλησίασε με αργά βήματα τις δύο καθισμένες φιγούρες που έπιναν νερό από πλαστικά κύπελλα. Ο Ούφε χρησιμοποιούσε και τα δύο χέρια.

Έκανε ένα νεύμα με το κεφάλι στη νοσοκόμα από το Έγελι, χωρίς να περιμένει ανταπόκριση, όμως εκείνη σηκώθηκε όρθια και του έσφιξε το χέρι.

Έμοιαζε συγκινημένη που τον έβλεπε, ωστόσο δεν είπε λέξη. Μονάχα κάθισε στη θέση της και έστρεψε το βλέμμα προς την πόρτα του δωματίου της Μερέτε, με το χέρι ακουμπισμένο πάνω στο μπράτσο του Ούφε.

Προφανώς υπήρχε έντονη δραστηριότητα εκεί πέρα. Αρκετοί γιατροί τούς χαιρετούσαν με νεύματα, καθώς πηγαινοέρχονταν, ενώ έπειτα από μία ώρα εμφανίστηκε μια νοσοκόμα για να τους ρωτήσει αν ήθελαν λίγο καφέ.

Ο Καρλ δε βιαζόταν. Τα πάρτι που οργάνωνε ο Μόρτεν ήταν μια ζωή τα ίδια, ούτως ή άλλως.

Ήπιε μια γουλιά καφέ και κοίταξε το προφίλ του Ούφε, όπως καθόταν ήσυχος, παρατηρώντας την πόρτα του δωματίου της Μερέτε. Μία στο τόσο περνούσε κάποια νοσοκόμα από εκεί, κρύβοντάς του την πόρτα, όμως κάθε φορά ο Ούφε εστίαζε και πάλι το βλέμμα του πάνω της. Δεν την άφησε στιγμή από τα μάτια του.

Ο Καρλ τράβηξε την προσοχή της νοσοκόμας από το Έγελι και έδειξε με τα μάτια τον Ούφε, ρωτώντας τη με νοήματα να μάθει πώς τα πήγαινε. Εκείνη του χαμογέλασε και κούνησε ελαφρά το κεφάλι, πράγμα που μάλλον σήμαινε πως δεν τα πήγαινε άσχημα, αλλά ούτε και καλά.

Χρειάστηκε να περάσουν μερικά λεπτά για να επιδράσει ο καφές, κι όταν επέστρεψε ο Καρλ από την τουαλέτα, οι καρέκλες στο διάδρομο ήταν άδειες.

Πλησίασε την πόρτα του δωματίου και την άνοιξε μια ιδέα.

Μέσα επικρατούσε απόλυτη σιωπή. Ο Ούφε στεκόταν στην άκρη του κρεβατιού, με τη νοσοκόμα από το Έγελι να ακουμπά την παλάμη της πάνω στον ώμο του, ενώ η νοσοκόμα που είχε βάρδια εκεί σημείωνε κάποια νούμερα τα οποία εμφανίζονταν στις ψηφιακές οθόνες των μηχανημάτων.

Η Μερέτε Λίνγκαρ ήταν σχεδόν αόρατη όπως κειτόταν στο κρεβάτι, με το σεντόνι μέχρι το πιγούνι της και επιδέσμους τυλιγμένους γύρω από το κεφάλι της.

Έμοιαζε ήρεμη· τα χείλη της ήταν μισάνοιχτα, τα βλέφαρα της πετάριζαν ελαφρά.

Η διάχυση αίματος στο πρόσωπό της είχε αρχίσει να υποχωρεί, όμως η συνολική εικόνα της παρέμενε ανησυχητική. Για γυναίκα που άλλοτε έσφυζε από ζωή και υγεία, τώρα έδινε την εντύπωση πως ήταν πολύ αδύναμη και κινδύνευε. Η επιδερμίδα της ήταν κατάλευκη και εξαιρετικά λεπτή, ενώ κάτω από τα μάτια της σχηματίζονταν έντονοι μαύροι κύκλοι.

«Μπορείτε να πλησιάσετε», είπε η νοσοκόμα, καθώς έβαζε το στιλό στην τσέπη της μπλούζας της. «Θα την ξυπνήσω ξανά, όμως ίσως να μην αντιδράσει. Αυτό δεν οφείλεται μόνο στη βλάβη που υπέστη ο εγκέφαλος και στο διάστημα που έχει περάσει σε κώμα· είναι και πολλοί άλλοι παράγοντες. Η όρασή της είναι ελάχιστη και στα δύο μάτια, ενώ οι θρόμβοι προκάλεσαν μερική παράλυση και μάλλον σημαντικές εγκεφαλικές βλάβες. Όμως η κατάσταση δεν είναι τόσο απελπιστική όσο δείχνει τώρα. Πιστεύουμε ότι κάποια μέρα θα ανακτήσει την κινητικότητά της· το μεγάλο ερώτημα είναι σε τι βαθμό θα μπορεί να επικοινωνεί. Οι θρόμβοι έχουν διαλυθεί, όμως εξακολουθεί να μη μιλά. Πιθανότατα η αφασία τής αφαίρεσε οριστικά την ικανότητα ομιλίας. Νομίζω πως αυτό είναι ένα ενδεχόμενο για το οποίο πρέπει όλοι να προετοιμαστούμε». Έγνεψε με το κεφάλι. «Δεν ξέρουμε ποιες σκέψεις κάνει στο μυαλό της, όμως δεν παύουμε να ελπίζουμε». Ύστερα πλησίασε την ασθενή και ρύθμισε έναν από τους πολλούς ορούς που κρέμονταν πάνω από το κρεβάτι. «Εντάξει. Νομίζω πως θα είναι μαζί μας σε λιγάκι. Απλώς χτυπήστε το κουδούνι αν χρειαστείτε κάτι». Έπειτα, έκανε μεταβολή κι έφυγε, με τα τσόκαρά της να αντηχούν στο δάπεδο, καθώς προχωρούσε στην επόμενη από τις πολλές δουλειές της.

Και οι τρεις τους παρέμειναν σιωπηλοί, κοιτάζοντας τη Μερέτε. Το πρόσωπο του Ούφε ήταν τελείως ανέκφραστο· η νοσοκόμα από το Έγελι είχε ένα πολύ θλιμμένο βλέμμα. Ίσως ήταν καλύτερα για όλους αν ο Καρλ δεν μπλεκόταν

ποτέ σε αυτή την υπόθεση.

Πέρασε ένα λεπτό, και τότε η Μερέτε άνοιξε με πολύ αργές κινήσεις τα μάτια, φανερά ενοχλημένη από το φως που έμπαινε απέξω. Το άσπρο τους καλυπτόταν από ένα καφεκόκκινο δίκτυο αγγείων, κι όμως βλέποντάς την ξύπνια ο Καρλ ένιωσε να του κόβεται η ανάσα.

Εκείνη ανοιγόκλεισε τα μάτια αρκετές φορές, σαν να προσπαθούσε να εστιάσει το βλέμμα της, μάλλον χωρίς επιτυχία. Ύστερα τα έκλεισε ξανά.

«Έλα, Ούφε», είπε η νοσοκόμα από το Έγελι. «Γιατί δεν κάθεσαι λίγο εδώ, με την αδερφή σου;»

Εκείνος φάνηκε να καταλαβαίνει, γιατί πήρε μια καρέκλα και την έβαλε δίπλα στο κρεβάτι, φέρνοντας το πρόσωπό του τόσο κοντά στης Μερέτε, ώστε η ανάσα της ανάδευε τα ξανθά μαλλιά του.

Αφού έμεινε λίγο έτσι, κοιτάζοντάς την, ανασήκωσε τη μια άκρη του σεντονιού, και φάνηκε το χέρι της. Τότε το έπιασε και το κράτησε στα δικά του, ενώ το βλέμμα του περιπλανιόταν ήσυχα πάνω στο πρόσωπό της.

Ο Καρλ έκανε δυο βήματα προς τα εμπρός και στάθηκε δίπλα στη νοσοκόμα από το Έγελι, στα πόδια του κρεβατιού.

Η εικόνα του βουβού Ούφε που κρατούσε το χέρι της

αδερφής του, με το πρόσωπο γερμένο πάνω στο μάγουλό της, ήταν πολύ συγκινητική.

Έτσι όπως καθόταν εκεί, έμοιαζε με χαμένο κουτάβι που, αφού περιπλανήθηκε ώρες, κατάφερε επιτέλους να βρει το δρόμο και να επιστρέψει στη ζεστασιά και την ασφάλεια που του πρόσφεραν τα υπόλοιπα κουτάβια.

Τότε, ο Ούφε έφερε λίγο πίσω το κεφάλι του, κοίταξε και πάλι επίμονα τη Μερέτε, ακούμπησε τα χείλη του πάνω στο μάγουλό της και τη φίλησε.

Ο Καρλ είδε το σώμα της Μερέτε να τρέμει ελαφρά κάτω από το σεντόνι και παρατήρησε πως η γραμμή που αποτύπωνε τους παλμούς της ενισχύθηκε ελαφρά στην οθόνη του καρδιογράφου. Έριξε μια ματιά στη διπλανή συσκευή. Ναι, οι σφυγμοί της είχαν αυξηθεί κάπως.

Ύστερα η γυναίκα αναστέναξε βαθιά και άνοιξε τα μάτια. Αυτή τη φορά το πρόσωπο του Ούφε την προστάτεψε από το φως και το πρώτο πράγμα που είδε ήταν ο αδερφός της, ο οποίος καθόταν εκεί και της χαμογελούσε.

Ο Καρλ ένιωσε τα μάτια του να γουρλώνουν, καθώς η έκφραση της Μερέτε έγινε σταδιακά πιο συνειδητή. Τα χείλη της άνοιξαν. Ύστερα τρεμούλιασαν.

Όμως υπήρχε μια ένταση ανάμεσα στα δύο αδέρφια, η οποία σαν να μην επέτρεπε την επικοινωνία. Αυτό έγινε

φανερό καθώς το πρόσωπο του Ούφε σκοτείνιαζε όλο και περισσότερο, σαν να κρατούσε την αναπνοή του. Μετά άρχισε να λικνίζεται μπρος πίσω, ενώ στο λαρύγγι του σχηματίζονταν αδύναμοι λυγμοί. Άνοιξε το στόμα· έδειχνε μπερδεμένος, αγχωμένος.

Έκλεισε σφιχτά τα μάτια και άφησε το χέρι της αδερφής του, καθώς έφερνε τις παλάμες πάνω στο λαιμό του. Δεν ακούστηκε καμία λέξη, όμως ήταν φανερό πως σκεφτόταν πολλές.

Τότε έβγαλε όλο τον αέρα από το σώμα του και φάνηκε σαν να πήγαινε να πέσει από την καρέκλα, έχοντας αποτύχει σε αυτό που ήθελε να καταφέρει.

Όμως, λίγες στιγμές μετά, οι ήχοι από το λαιμό του ακούστηκαν ξανά, κι αυτή τη φορά δεν ήταν τόσο λαρυγγικοί. «Μμμμμμμμ», είπε, βαριανασαίνοντας από την προσπάθεια. Ύστερα ακούστηκε ένα «Μμμμμμεμε».

Στο μεταξύ, η Μερέτε κοίταζε επίμονα τον αδερφό της. Δεν υπήρχε καμία αμφιβολία πως ήξερε ποιος καθόταν μπροστά της. Δάκρυα πλημμύρισαν τα μάτια της.

Ο Καρλ έμεινε εμβρόντητος. Η νοσοκόμα από το Έγελι που στεκόταν δίπλα του έφερε τις παλάμες πάνω στο στόμα της.

«Μμμμμμεερέτε», κατάφερε τελικά να αρθρώσει ο Ούφε,

καταβάλλοντας τεράστια προσπάθεια.

Ακόμα και ο ίδιος σάστισε από το ξέσπασμα εκείνου του ήχου. Ανάσαινε βαριά και για μια στιγμή έμεινε να χάσκει, την ώρα που η νοσοκόμα από το Έγελι άρχισε να κλαίει με λυγμούς, ακουμπώντας το χέρι πάνω στον ώμο του.

Τότε ο Ούφε άπλωσε ξανά το χέρι κι έπιασε το χέρι της Μερέτε.

Το έσφιξε με δύναμη και το φίλησε. Έτρεμε σύγκορμος, λες και τον είχαν μόλις ανασύρει μέσα από παγωμένα νερά.

Ξαφνικά, η Μερέτε έγειρε το κεφάλι προς τα πίσω, γούρλωσε τα μάτια και τέντωσε το κορμί· τα δάχτυλα του ελεύθερου χεριού της γύρισαν προς τα μέσα, σαν να την έπιασε κράμπα. Ακόμα και ο Ούφε ανησύχησε από αυτή την αλλαγή, ενώ η νοσοκόμα του Έγελι χτύπησε αμέσως το κουδούνι για να έρθει βοήθεια.

Ένα βαθύ, υπόκωφο βογκητό ακούστηκε από τα χείλη της Μερέτε, κι αμέσως μετά ολόκληρο το σώμα της χαλάρωσε. Τα μάτια της παρέμεναν ανοιχτά, κοίταζε τον αδερφό της. Ακολούθησε ένας ακόμα κούφιος ήχος, σχεδόν σαν να φυσούσε το χνότο της πάνω σε κρύο τζάμι.

Τώρα χαμογελούσε. Φαινόταν να διασκεδάζει σχεδόν με τους ήχους που έκανε.

Πίσω τους, η πόρτα άνοιξε και στο δωμάτιο κατέφθασε η νοσοκόμα, ακολουθούμενη από ένα νεαρό γιατρό που έμοιαζε ανήσυχος. Σταμάτησαν μπροστά στο κρεβάτι κι έμειναν να κοιτάζουν τη Μερέτε, η οποία έδειχνε ήρεμη καθώς κρατούσε το χέρι του αδερφού της.

Ο γιατρός και η νοσοκόμα εστίασαν την προσοχή τους στα διάφορα μηχανήματα, όμως φαίνεται πως δεν εντόπισαν κάτι το ανησυχητικό, οπότε στράφηκαν προς το μέρος της νοσοκόμας του Έγελι. Ετοιμάζονταν να της κάνουν κάποια ερώτηση, όταν από το στόμα της Μερέτε ακούστηκε και πάλι ένας ήχος.

Ο Ούφε έφερε το αφτί κοντά στα χείλη της αδερφής του, όμως όλοι όσοι βρίσκονταν στο δωμάτιο την άκουσαν.

«Σ’ ευχαριστώ, Ούφε», είπε σιγανά και μετά κοίταξε τον Καρλ.

Και ο Καρλ ένιωσε σιγά σιγά την πίεση στο στήθος του να φεύγει.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΕΣ

Ευχαριστώ τους Χάνε Άντλερ-Όλσεν, Χένιν Κούρε, Έλσεμπετ Βέρενς, Σέρεν Σκόου, Φρέντι Μίλτον, Έντι Κίραν, Χάνε Πίτερσεν, Μίσια Σμάλστιγ και Κάρστεν Ντ. Ντ. για τα ανεκτίμητα και ενδελεχή σχόλιά τους. Ευχαριστώ τους Γκίτε και Πίτερ Κ. Ράνες, καθώς και το Δανικό Κέντρο Συγγραφέων και Μεταφραστών στο Χελδ, γιατί μου πρόσφεραν την ηρεμία και την ησυχία που είχα ανάγκη στη διάρκεια κρίσιμων περιόδων της συγγραφής αυτού του βιβλίου. Ευχαριστώ τους Πίτερ Χ. Όλεσεν και Γερν Πίδερσεν για την έμπνευση που μου έδωσαν. Ευχαριστώ τον Γέρεν Ν. Λάρσεν για την έρευνα, τον Μίκελ Νεέντεργκαρ για τις πληροφορίες και τα στοιχεία γύρω από την επίδραση των θαλάμων πίεσης, ενώ επίσης ευχαριστώ τον Κ. Όλσεν και τον αστυνομικό διευθυντή Λάιφ Κρίστενσεν που διόρθωσαν σημεία του βιβλίου που αφορούσαν τη λειτουργία της Αστυνομίας. Τέλος, ευχαριστώ την επιμελήτριά μου, Άνε Κριστίνε Άντερσεν, για την εξαιρετική συνεργασία.

ΓΙΟΥΣΙ ΑΝΤΛΕΡ-ΟΛΣΕΝ
ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ

Ο Γιούσι Άντλερ-Όλσεν γεννήθηκε στην Κοπεγχάγη και εργάστηκε ως συντάκτης και εκδότης περιοδικού πριν ασχοληθεί με τη συγγραφή.

Έχοντας σπουδάσει πολιτικές επιστήμες αλλά και κινηματογράφο, σε συνδυασμό με το γεγονός ότι μεγάλωσε σε ένα σπίτι όπου ο πατέρας ήταν ψυχίατρος, ο Γιούσι Άντλερ-Όλσεν απέκτησε γνώσεις και εμπειρίες που του επέτρεψαν να γράψει για ποικίλα θέματα, από περιπτώσεις ακραίων ψυχικών ασθενειών μέχρι διεθνείς συνωμοσίες. Ξεκίνησε τη συγγραφική του καριέρα με τα *Alfabethuset* (*Το Σπίτι της Αλφαβήτας*), *Og hun takkede guderne* (*Ο Επικριτής του Λόγου*) και *Washington Dekretet* (*Το Διάταγμα της Ουάσινγκτον*). *Ο Φύλακας των Χαμένων Υποθέσεων* είναι ένα από τα έργα του που εκτόξευσαν στα ύψη τη φήμη του, τόσο στη Δανία όσο και στο εξωτερικό.

Ο συγγραφέας κατέχει το αναγνωρισμένου κύρους Glass Key Award, που δίδεται κάθε χρόνο σε μια αστυνομική νουβέλα Σκανδιναβού συγγραφέα, και το 2011 κέρδισε το Golden Laurels, την ύψιστη λογοτεχνική διάκριση της Δανίας, που απονέμεται από τους Δανούς εμπόρους βιβλίου.

www.jussiadlerolsen.dk.